

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARSHA
CANHAM

Dzida Ser_reS

Bedel

Sevmek bazen bedel ödemektir...

Bedel

Soylu bir İngiliz olarak doğmuştu, ancak aşkı uğruna İskoç oldu ve şimdi gerekirse doğduğu ülkeye karşı savaşmaya hazır.

Catherine Cameron affedilmez bir günah işleyerek İskoç bir casusa aşık olmuş ve onunla evlenmişti. Onunla olmak bir uçurumdan atlamak gibiydi, yere ne zaman ineceğinizi ve indiğinizde tek parça halinde mi olacağınızı bilemezsiniz. Şimdi, Highland topraklarında Alexander Cameron'ın güçlü kollarında savaş tutkusunu ve aşkın bedelini öğrenecekti.

İngiliz düşman ordusuyla savaşırken, bir yandan sevdiği kadının güvende olması için mücadele ediyordu.

Alexander Cameron başına ödül 'onm'ş bir İskoç'tu. Aşk, bu efsanevi savaşçıyı hassas kılmıştı. Catherine onun kalbini, hayatını, ruhunu ele geçirmişti. Artık onu tehdit eden tehlikelerden karısını da korumak zorundaydı. Fakat İngilizlerle savaşmaya giderken Catherine geride kalıp onu beklemeyi reddetti ve bir daha asla ayrılmayacaklarına yemin etti.

Marsha Canham tutku dolu, nefes kesici bu kitabında İskoçya'nın efsanevi savaşçısı Alexander Cameron'ın hayatındaki iki önemli şey için verdiği savaşı anlatıyor. Ülkesi ve sevdiği kadın.

"Marsha Canham bir yazar olarak nadir bulunan bir yetenek olduğumu bir kez daha kanıtlıyor."

Romantic Times

ISBN: 978-605-4629-11-4

KORİDOR YAYINCILIK - 191

ISBN: 978-605-4629-11-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

BEDEL*Marsha Canham*Özgün Adı: **BLOOD OF ROSES**

© 1989 Marsha Canham

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Gülşah Yetişkin

Redaksiyon: Gizem Yeşildal

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

S

OKTAY MATBAACILIK

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok

No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1.baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2012

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 - 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MARSHA CANHAM

S Bedel

Çeviren: Gülşah Yetişkin

GİRİŞ

Blackpool, Ağustos 1745

Catherine Ashbrooke Cameron, yağmurun dövdüğü pencerenin önünde durdu, nefesi camın iç tarafını hafifçe buğulandırıyordu. Hanın dışında, caddeler adeta bomboştu, kaldırım taşları durmak bilmeyen sağanak altında parlıyor, çok katlı sıkışık evlerden gelen ışıklar oluklarda giderek büyüyen su birikintisine yansıyor.

Dört gündür Blackpool'daydı, bu süre normalde sabrıyla tanınmayan biri için bitmeyecek kadar uzundu. Kalabalık limandan balık ve atık kokuları geliyordu, güneye, Londra'ya mal taşıyan devasa gemilerdense kömür tozu kokusu; ve liman, beslenmek ve ailelerini giyindirmek için birkaç kuruşa her gün aynı işi yapan, sayılamayacak kadar çok yıkanmamış vücut kokuyordu; bir İngiliz lord kızının kendisine eşlik etmesini isteyeceği türden insanlar değillerdi.

Pencereden dışarı bakarken, Catherine'in uzun zayıf parmakları sol eline taktığı büyük ametist taşı yüzüğüyle kayıtsızca oynuyordu. Beş hafta önce Derby'deki evinden ayrıldığından bu yana geçen zaman gerçeğinin tek somut göstergesi oydu. Beş hafta. Beş yıl da olabilirdi. Ya da beş yüzyıl. Acımasızca değişmişti, hem de *her şey*: Davranışlar, koşullar, durumlar...

Bir zamanlar düşüncesiz ve şımarık, pohpohlanarak ince ince bilenen öfkesinin sivri ucunu doğrulturken şimdi on sekiz yaşındakinden çok daha yaşlı ve bilge, deneyimli ve olgun olduğunu hissediyordu. Parmaklarının kibirli bir şıklaması, herhangi bir genç adamı yüzlerce kilometre öteden getirtip önünde dizlerinin üzerine kapanmasına yeterken, şimdi bütün bu yalvarmaların, yakarmaların, umutların ve dua etmenin gördüğünde ıstırap duyduğu o adamı kendine getirmeyeceğini biliyordu.

Catherine parmağını kaldırdı, bir yağmur damlası camdan kıvrılarak süzülürken onu kaygan camın üzerinde gezdirdi. His-sizleşmişti, kendini dünyadan kopmuş hissediyordu, sanki beş hafta önce yaşananlar hiç olmamış gibiydi. Ama ametist yüzü-ğün parıltısı yaşananların kanıtıydı. Baygınlıklar, hâlâ geçmemiş morlukların vücudunun mükemmelliğini bozması yaşananların kanıtıydı. En ufak bir kışkırtmada gözlerine dolan ve boğazını yakan yaşlar **bir şeyin** yaşandığının kanıtıydı. Derby'ye, evine giderken yolun geri kalanında kendisine eşlik etmek için o öğle-den sonra Blackpool'a gelen erkek kardeşi Damien, Catherine'in davranışlarındaki çarpıcı değişikliğin sebebinin sadece beş daki-kada çözmüştü. Hayatını o henüz çeviren haftalardan kendini sorumlu tutarak suçlulukla boğuşurken, kardeşinin narin vücu-dunu ürperten gerginliği yaşıyor ve sorumluyordu.

“Eğer o soysuz Cameron seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorladıysa onu kendi ellerimle öldürürüm,” dedi vahşice.

Catherine ne kadar kötüye kullanıldığını ve suiistimale uğradığını söylemek üzere ağzını açmıştı ki yapamadı, konuşamadı – birkaç hafta öncesinin Catherine Ashbrooke'u olsaydı ağabeyinin hatasın-dan faydalanmak ya da sempatisini ve merhametini kazanmak için onu acımasızca kullanma konusunda hiç tereddüt etmezdi.

“Hayır, Damien, hayır. Düşündüğün gibi değil. O, o bana yap-masını istemediğim hiçbir şey yapmadı. Aslında, başta benden uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bana bir eş-yaymışım gibi davranıp, beni görmezden gelmişti, zorunda kal-madıkça benimle asla konuşmadı. İçtenlikle inanıyorum ki sınır devriyelerinde güvenliğini sağlar sağlamaz evliliğimizi bozma ve beni eve gönderme sözünü tutardı ama...”

Soluk mavi gözlerine bakması için Damien kardeşinin omuz-larını sıkıyordu. “Ama ne?”

“Ama... Onu bırakamadım,” diye sessizce ağlıyordu. “İskoçya'da kalmama izin vermesi için ona yalvardım ama din-lemedi.”

“Yalvardın mı? Yüce Tanrım!” Sesi incelmışti. “Gittin ve ona aşık oldun, öyle mi?”

Catherine koca mor gözlerini ona dikti. İnkâr etmek fayda getirmeyecekti. Titremesini kontrol edemediği elleri havaya fırladı ve ağabeyinin omuzlarını sardı, bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Olmamalıydı. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum, niye olduğunu da, ama evet. Evet, Damien, onu seviyorum. Onu seviyorum ve ondan nefret ediyorum ve... ve... bunu bana yapmaya hakkı yoktu. Hiç hakkı yoktu!”

Damien çaresizdi, elinden onu kavramaktan ve avutmaktan daha fazlası gelmiyordu. Catherine olanları, Alexander Cameron’la iki düşmanken göz acıı kapayınca kadar nasıl iki aşığı dönüştüklerini açıklamamın dünya üzerinde bir yolu olmadığını biliyordu.

“Onu seviyorum Damien. İçim, acı verici, harika bir his. Bütün bu şeylerin aynı anda olabilmesini aklım almıyor ama gerçek bu.”

“O... o da mı aynı şeyleri hissediyor?”

“Evet,” dedi çabucak, sesi biraz fazla tiz çıkmıştı. “Evet. Ama inatçılık ediyor, İskoçya’da, İngiltere’de ailemle beraberken olacağım kadar güvende olmayacağımı düşünüyor. Ne kadar ironik, değil mi?” Acı acı güldü, akan gözlerini ve burnunu silmesi için Damien’in uzattığı mendili aldı. “Onun *Jakobit** bir casus olduğunu keşfettiğim vakit güvenliğimi pek de umursamadı ve beni tutsağı olarak kendisiyle kuzeye gitmeye zorladı. Kaba ve kibirliydi ve... ve... beni öylesine lanet bir öfkeyle doldurdu ki, korkmaya fırsatım olmadı. Ancak korktuğumda... yani... hep oradaydı ve bir şekilde artık korkmuyordum. Bunların senin için bir anlamı var mı?”

“Peki senin için, Kedicik?” diye sordu Damien gülümseyerek. “Tam oturdu. Lanet olsun, böyle bir şeyin olacağını bilmiydim. Bunu daha ilk gece görebilmeliydim.”

“Duygusal biri olduğunu hiç bilmezdim, sevgili kardeşim.” Havayı içine çekti, “ya da ilk görüşte aşka inanacağını.”

* Jacobite: 1685–1688 yılları arasında hüküm süren II. James yanlısı kimse.
(Çev. N.)

“Değilim ve inanmıyorum. Ama Hamilton Garner’ın o gece bahçede senin daha önce asla öyle öpülmediğini haykıran eşinle karşılaştığında yüzünün aldığı şekil öyleydi. Anlaşılan o ki mağrur teğmeni senin gözü pek İskoçyalıyla düelloya kışkırtan da buydu.”

Catherine kızardığını hissetti. “Hamilton’ın yaraları geçti galiba?”

“Bu hafta ayağa kalktı. Sırf yeni karısıyla geride iz bırakmadan kaybolan Bay Montgomery’nin sırrını öğrenmek için asker birliğini de alıp şehir dışına çıktı. Prens Charles’ın tasdiğinin Hebrides’e ulaştığı hükümetin kulağına gittiğinde Londra ve burası arasındaki yolu aşmıdırmıştı bile. Albay Halfyard Garner’ın önderlik belgelerini düzenledi ve birliğinin kuzeye Edinburgh’deki garnizona takviye olması emrini verdi.”

“Edinburgh?” Catherine solukunu tuttu. “Hamilton İskoçya’da mı?”

“Bunun ironi anlayışını etkileyeceğini düşündüm.” Damien kafasını salladı, “Ve eğer duyduğumuz söylentiler doğru çıkarsa, eğer klanlar Charles Stuart’ın babası için verdiği taht mücadelesine destek olmak üzere silahlanıyorlarsa...” duraksadı ve derince iç geçirdi, “Hamilton Garner ve Alexander Cameron birbirlerine karşı tekrar kılıç kuşanabilir.”

Onur düellosunda kendisini aşağılamakla kalmayıp Derby’nin en gözde kıızıyla evlenen adamdan intikamını almaya ant içmiş Hamilton’ın soylu yüzünde nefretle kıvrılan bakışını hatırlayan Catherine ürperdi. Babası Sir Alfred Ashbrooke sadece seçkin bir Liberal ve parlamentonun seçilmiş üyelerinden değildi, sahip olduğu arkadaş ve tanıdık çevresi hırslı bir adamın kariyerini zirveye çıkarmaya yeterdi. Ve Hamilton, hırslı bir adamdı.

“Biz ikimiz hain Ashbrooke’lar çıktık,” dedi Damien alaycı bir şekilde. “Sen, parlamentoda Hanover’ın en sadık destekçisinin kızı, bütün İskoçya’daki Jakobitlerin en nüfuzlu liderinin kardeşiyle evlendin. Ben, övülen oğul, kültürlü avukat ve İngiltere’nin en eski ve zengin yerlerinden birinin mirasçısı,” küçümseyen kahkahası ciddiyeti bozdu, “gelinim bana yasal bir vâris verebilsin diye şanssız bir zamanda mihraba çıkmak için ettiğim acelenin eşliğinde.”

Catherine'in hayreti gerçeğe dönüştü. "Harriet? Yoksa?"

"Evet. Çok da iyi olduğunu söyleyebilirim. Eğer beklemediğimiz evliliğinin ortaya çıktığı akşamda babamın öfkesinin muazzam olduğunu düşündüysen, oğlunun boşboğazlığını öğrendiğinde çenesinin nasıl zangırdadığım görmeliydin. Elbette hemen evlenmemizi buyurdu, ama Harriet'in bundan haberi yoktu. Yani birazını senden duyana kadar. Şimdi belki, kapısını açmaya ve dışarı adım atmaya razı olur."

"Bir bebek!" diye haykırdı Catherine.

"Bir bebek," dedi, bu kez fısıldayarak, konuşmalarının yankıları inatçı yağmurun tıkrıtları arasında uçup giderken dalgın bir halde gülümsüyordu. Arkadaşı Harriet, durumunu öğrendiğinde afallamış olmalıydı, diye düşündü. Genç bir kadın için evlilik dışı bir çocuğa hamile kalmak, evinden sürülüp medeni bir toplumda cüzamlıymış ve rezalet içinde bir dilenci parçasıymış gibi davranılmak için yeterli bir sebepti. İki ay önce olsaydı Catherine bu haber üzerine şok olurdu. Fakat artık iyi yetişmiş nitelikli genç bir kadının akli başında ve saklı duygularından öte, vahşi tutkuların etkisinden habersiz değildi. Catherine yalnızca biraz üzgündü, üzgün ve saçma bir şekilde kıskanç çünkü Harriet kendisine ve diğer herkese aşkının gerçek olduğunu kanıtlayabilmişti. Sadece bir rüya olmadığını, gelip geçici olmadığını ya da bir delilik anında meydana gelmediğini ve hiç olmamış gibi uçup gitmeyeceğini kanıtlamıştı.

Catherine gözlerini kapattı ve kirpiğinde biriken yaşları hissetti. Kendisinin öyle bir kanıtı yoktu. Çocuk yoktu, sadece, boş bir kaybın, yalnızlığın acısı vardı. Hepsi bir rüya mıydı? Seviliyor ve arzulanıyor olmanın o sıcak, harika duygusunu sadece hayal mi etmişti? Bu kadar hayat dolu ve kendi yetersizliğinin getirdiği sınırlardan uzak hissetmesinin sebebi sırf Alexander hayatına kasırğa gibi girdiği ve sonunda onu darmadağın ettiği için miydi?

Bedeni artık masum olmadığını biliyordu, Tanrım, tek bir dokunuşun gururuna neler yapabileceğini düşünürken utanç ve özlemle yanıyordu. Tutkuyla fısıldanan birkaç kelime onu rahatlatılabildi.

“Seni seviyorum, Catherine. Şu an bana kızgın olduğunu ve bana inanmayacağını biliyorum, ama seni seviyorum. Ve aşkım ve hayatım üzerine yemin ederim ki, mümkün olan en kısa zamanda senin için geri döneceğim.”

“Alex,” kafasını ve alnını camın soğuk yüzüne bastırarak fısıldadı. “Sana inanmak istiyorum. Sana bütün kalbimle inanmak istiyorum, ama...”

Karanlık ve yağmur karşısında gözlerini kapattı ve kuzey İskoçya’nın alacakaranlığının mora çalan sisinde dururken onu görebildiğini hayal etti. Rüzgar gür, asi kara saçlarına asılıyordu, bakışları uzakta ve okunaksız, evi dediği dağlar dumanlanırken aklı kara düşüncelerle dolmuş ve tahmin edilemezdi. Hareket ettiğinde, bir panterin ölümcül zarfı ile yapıyordu bunu, vücudunun sert ve insanın aklına ilk bakışta nezaketi, sonra şok edici, patlamak üzere gücü getiren tehlikeli aldatmacasıyla.

Yalnızlığı seviyordu ve isyankardı evet, ama Catherine kibarlık ve merhamet konusunda sonsuz bir kapasitesi olduğunu keşfetmişti. Yıllar boyu geçmişi kalbinin içinde gizli tutmuştu, kimsenin oraya zorla girmemesi için de zırh gibi kuşanmıştı. On yedi yaşında, ilk karısı Annie MacSorley’nin zalimce tecavüz edilmesine ve öldürülmesine tanık olmuştu. İntikam olarak da, Campbell klanının lideri güçlü Argyle Dükü’nün iki yeğenini öldürmüş, bunun karşılığındaysa katil ilan edilmiş ve on beş yıl sürgün hayatı yaşamak zorunda kalmıştı.

Catherine, Rosewood Hall’un dışındaki sisli, ara ara güneşin hissedildiği açıklıkta onunla karşılaştığında, İskoçya’ya Achnacarry Kalesi’ne, ailesinin yanına gidiyordu. Casuslukla suçlanmıştı, bir bakıma Fransa’dan İskoçya’ya olan yolculuğunda gözünü kulağını açık tutmuştu ama vatan hainliği mi? Baskıcı ya da ateşli bir politik görüşü yoktu, daha çok, onu Jakobit kardeşi Lochielli Donald Cameron’a destek olmak için eve kadar götüren kökleşmiş, kırılmaz ve değiştirilemez bir onur kuralı vardı.

Sadakat ve aile gururu: Alexander Cameron’dan önce Catherine’e çok şey ifade etmeyen iki mitekti. Fakat artık bir Cameron

olduğu için çok şey ifade ediyordu. Alexander, Catherine'in kalbini ve bedenini tek vücut haline getirmişti.

"Bayan Catherine?"

Yumuşak ses Catherine'in düşüncelerini böldü ve Catherine toparlandı. Deirdre'nin odaya girdiğini duymamıştı, eteğinde hiç olmamış kırıksıklıkları düzeltirken buz gibi elleri titriyordu.

Deirdre O'Shea beş haftalık acı verici macera boyunca hep sadık olmuştu ve bazı anlarda, Catherine'in akıl sağlığıyla kalan tek bağlantısıydı. Bir hizmetçiden daha fazlasıydı, arkadaş, sırdaş, dost, aynı zamanda bir kompleks, farkında olmadan da bir kurbandı. Catherine, Alexander Cameron'a duyduğu derin aşk yüzünden Deirdre Alexander'ın İskoçya'dan Blackpool'a yaptıkları tehlikeli deniz yolculuğu sırasında güvenliklerini emanet edebileceği tek adam olan Aluinn MacKail ve Deirdre arasında gidip gelen bakışları görmüyor değildi..

MacKail uzun boylu ve zayıftı. Bir öğretim görevlisinin görünüşüne ve yumuşak ses tonuna sahipti. Aslında şiir yazıyor ve altı dili akıcı olarak konuşabiliyordu. Ama aynı zamanda Catherine'in kılıç tutmada Alex'c üstün geldiğini gördüğü ve on beş yıl beraber geçen sürgün hayatından sonra karakteri ve gücü Alex'inkine eşdeğer olan tek insandı.

"Evet, Deirdre, ne var?"

"Efendim, Damien akşam yemeğinizi aşağıda onunla beraber yiyip yemeyeceğinizi öğrenmek istiyor."

"Gerçekten aç değilim."

Deirdre hanımının gözyaşlarının yanaklarında bıraktığı izleri fark edince hoşnutsuzluğunu belli eden bir bakış attı. "Gücünüzü korumak için bir şeyler yemelisiniz."

Catherine açık kahverengi gözlerdeki endişeyi gördü ve gülümsemeye çalıştı. "Kardeşime bu gece gözler önünde iyi bir arkadaşlık yapabileceğimi sanmadığımı söyle ve onun yerine odama gelip burada yemek ister mi diye sor. Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var ama zamanımız az..."

Deirdre yaklaştı ve Damien'in koluna sokuldu. "Efendim et-

memelisiniz. Bay Damien ne söylemesi ve yapması gerektiğini biliyor. Sizin için en iyi olanı bildiğine inanmalısınız.”

Alexander’ın sözlerini hatırlayan Catherine’in gülümsemesi kayboldu. *“Derby’ye evli veya dul bir bayan olarak dönme kararını sana bırakıyorum. Her iki durumda da, Damien’a mektupları ve evrakları gönderiyor olacağım.”*

“Benim için en iyi olan ne?” diye mırıldandı Catherine ve tekrar pencereden dışarı bakmak için geriye döndü. “Kocam iş için kolonilere gitmişken ailemle işleri yoluna koymak için ziyaret amacıyla eve dönmüşüm gibi yapmak mı? Ya da skandalı geride bırakmaya ve hayatımın geri kalanını düşünmeye kararlı bir dul olarak dönmek mi? Önerilerim her ikisi de oldukça cömertti, varlıklar ve banka hesaplarıyla zengin...” İçerlemesinin nereye gittiğini kontrol etmek için dışa doğru baktı. Önceden olsa böylesine gıpta edilesi bir zenginliğe eriştiği için akranları önünde zafer dolu sevinç çığlıkları atardı. Sürgünde sahte Raefer Montgomery ismini kullandığı dönemde Alex, hayran olunası ölçüde büyük ve bir zamanlar, Catherine’in iyi bir evlilik yapmak için her şeyden önemli gördüğü bir servet biriktirmişti. Ama şimdi...

Elini yanında duran sandalyeye koydu, parmaklarıyla Achnacarry Kalesi’nden getirdiği tartan yünün sert yüzeyini okşuyordu. İskoçya’dan aceleyle kaçıp Blackpool’a sadece üstündeki birkaç parça kıyafetle geldiğinden, son üç gündür boş gardırobunu doldurmak için Blackpool’daki mağazaları ve kıyafet dükkanlarını boşaltan Aluinn MacKail’in peşinden sürükleniyordu. Üstündeki ipek elbise daha önce giydiği her şeyden daha abartılıydı, ama Cameron ekosesini alenen giyme hakkı için yepyeni altı bavul dolusu kıyafeti seve seve kaybederdi.

Lambanın sarı ışığı ametist yüzüğe yansıyor. Catherine parmaklarını yumruk yaptı.

Deirdre’ye sordu: “Şimdi ne yapacaksın?”

“Ne yapayım, hanımım?”

Catherine somurtarak, ürken hizmetçisine yan yan baktı. “Başka bir yere gitmek istersen benimle Derby’ye dönmek zorunda değilsin. İkimizin de acı çekmesine gerek yok.”

Aniden, Deirdre'nin yanakları kızardı. "Ba-başka nereye gideyim, hanımım?"

"Geri dön. Onunla. Aluinn'le." Gözyaşları sesinin titremesine sebep oluyordu. "Of, Deirdre... Benim yüzümden mutlu olabileme şansını mahvetme. Onunla git. Sana sorarsa eğer, onunla İskoçya'ya git."

"O... henüz sormadı," diye fısıldadı Deirdre sessizce. "Ve soracağını da zannetmiyorum. Korkarım o ve Bay Cameron birbirlerine çok benziyorlar."

Catherine'in alt dudağı titredi. "Seni bu duruma soktuğum için çok üzgünüm, Deirdre."

İrlandalı kız inatçı bir tavırla konuşmaya başladı. "Sekiz yıl boyunca hep sizin yanınızda oldum. Beni istemediğim hiçbir yere götürmediniz. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bir çeşit macera değil miydi, yaşadığımız? Hatta Derby'de yaşadığımız süre boyunca son haftalarda yaşadığımız heyecanın onda birini görmedik diyebilirim. "Ben pişman değilim hanımım, siz de ol-mamalısınız."

Pişmanlık? Catherine merak etti. Alexander Cameron'la beraber geçen o çılgın, tutkulu haftalardan pişman olması mümkün müydü?

Dadı ve hizmetçilerin elinde büyütülmüş, kayıtsız ve onu sürekli hoş gören bir baba, geçen bunca zamanın kanıtını görmemeyi tercih ederek ondan uzak duran bir annenin olduğu insanlarla dolu bir evde kendini yalnız hissetmenin ne olduğunu küçük yaşta öğrenmişti. Bununla baş etmenin ve buna alışmanın bir yolunu bulmuştu. On sekiz yıl boyunca özenle, duygularının etrafına duvarlar, iç dünyasını korumak için geçiş vermeyen engeller dikmişti.

Bu duvarlar ve engeller, Alexander Cameron'ın gözlerinin içine bakıp o tanıdık kayıp ve yalnızlık ifadesini gördüğü an çıkan fırtınanın açtığı boşlukta yerle bir olmuştu. O da aynı şekilde duygularını gizliyor, özgürlüğünü tehdit eden zayıf ve savunmasız her şeyin önüne engeller fırlatıyordu. İki gururlu, inatçı insan... Nihayet birleştiklerinde gökyüzünü çatlatıp ikiye ayırabilecek bir mucize var mıydı?

Onu *Curlew*'e bindirip hayatından uzaklaştırdığında dünyanın durması daha mı az şaşırtıcı olurdu?

Oysa söz vermişti, isyanın tehlikesi geçtiğinde ya da bir çözümü kavuştuğunda yanına dönmeye onuru üzerine yemin etmişti; ama Catherine sözlerinde içtenlik görmemişti. Sıcaklık yoktu, fiziksel rahatlık yoktu, soğuk, sisli gecede fısıldanmış birkaç sözün gerçekliği yoktu. Eğer Alex ona Achnacarry'ye geri götürecek kadar inansaydı daha güvende ve güçlü olacağını biliyordu.

Bunun yerine Derby'ye giden gemiye bindirilmiş, artık herhangi bir bağının bulunduğunu hissetmediği ve umursamadığı insanların yanına sürülmüştü; gururlu asi kocasının karısını geri almak için büyük kara atına atlayıp Rosewood'dan çıkacağı günün gelmesi için umut ve dua etmeye terk edilmişti. Gelirse. Gelmek isterse. Karısının gidişinde sonra geri dönmeye değecek bir şeyin kaldığına inanıyorsa.

Eğer hayatta kalırsa.

İskoçya'dan ayrıldıklarında Cameron klanı savaşa hazırlanıyordu. Yüzlerce klan üyesi Lochielli Donald Cameron'ın Lochaber boyunca gönderdiği haç ateşine karşılık vermişti; yüzlerce, hatta binlercesi de Glenfinnan'da gelişen Stuart davasını destekliyordu. Dağlarda, çıkacak isyana seferber olunmuştu ve hepsi, iş savaşmaya geldiğinde Lochiel ve kardeşleri Alexander ve Archibald gibi en ön sırada savaşacak adamlardı.

"Aluinn nasıl hissettiğini biliyor mu?" Catherine ansızın sorunca Deirdre'nin yanakları kızardı.

"Hanımım?"

"Onun hakkındaki hislerini biliyor mu? Onu sevdiğini ona söyledin mi?"

Kızın yüzündeki kızarıklık acıyla gölgelendi. Catherine, Deirdre'nin henüz bunu kabul etmeye bile cesareti olmadığını biliyordu.

"Oh Deirdre... Ona git," nazikçe konuşuyordu. "Ve hislerini anlat. Yapman gerekiyorsa gururunu ayaklar altına al..." durdu ve tereddütle gülümsedi. "Anlaşılan bir İskoçyalının kalın derisinin altına girebilmenin tek yolu bu."

“Ama Bay MacKail...”

“Bay MacKail de Bay Cameron gibi pervasız ve çılgın biri. O ikisi her gün doğumunda kaderlerini tehdit etmeye ve her gün batımında da Kader Tanrıçası’nı inkar ettikleri için gülmeye kararlı görünüyor.” Daha yumuşak bir sesle ekledi, “Ve sen maceralarımızın hayatımızın geriye kalanında kuşkusuz hep bizimle kalacağını söylerken son derece haklısın ama sırtını hepsinden daha mükemmel olanına dönmemelisin. Ona git, Deirdre. Eğer onu seviyorsan, ona söyle; bu kullanabileceğin son şans olabilir.”

Deirdre odadan çıkarken hanımına, normalde ılık saçan gözlerini bulutlandıran üzüntüyle bakmak için durdu. Catherine çok genç ve güzeldi; böyle acı çekmek zorunda olması adil değildi. Deirdre başta, Alexander Cameron’la ya da Aluinn MacKail’den hoşlanma veya birine güven duyma konusunda şüpheleri olduğunu kabul edebilirdi. Casuslar, vatan hainleri, parayla tutulan askerler, kaçaklar... Güvенеcek ne vardı? Beş haftanın heyecanı ve macerasının bir bölümünde Catherine Ashbrooke’un kızken kadına dönüşmesine, güçlü ve gururlu bir İskoçyalı kaçağın bu süreçte alçakgönüllü bir insan olmasına şahit olmuştu. Catherine ve Alexander’ın birbirine ait olduğu ortadaydı.

Deirdre O’Shea’nın kalbini Aluinn MacKail’e kaptırdığı çok mu şaşılacak bir şeydi?

Deirdre odasının kapısını çaldığında Aluinn gömleğini temiz ve kuru olan bir diğeriyle değiştiriyordu.

“Deirdre! Bir sorun mu var? Bir şey mi?..”

“Muhtemelen yarın sabah Blackpool’dan ayrılacağımız için size veda etmeye geldim, efendim.”

Aluinn MacKail bir an şaşkın kaldı, sonra gömleğinin üst kısmının açık durduğunu fark edince aceleyle iki ucunu üst üste getirdi ve kenarım pantolonundan içine sokuşturmaya çalıştı.

“Ben, hımm, anladığımdan emin değilim...”

“Aslında gayet basit,” dedi Deirdre onun sözünü keserek. “Sadece yarın bizi uğurlamak için yoğun programınız arasında zamanınızı almak istemedim.”

Aluinn’in elleri yaptığı işi beceremedi, en sonunda gömleğinin

yarısını içerde yarısını dışarıda bıraktı. Duman rengi gözleri düşünceli bir halde kısıldı. “Sen... bir şeye mi sinirlisin?” diye sordu.

“Sinirli?” Geriye dönüp kaçmamak için kendisiyle savaşıyor olmasına rağmen gözlerini onunkilerden çevirmedi. “Neden sinirli olayım?”

Kararsız bir halde, Aluinn bir sandalye gösterdi. “Oturmak ister miydin?”

“Hayır, teşekkür ederim. Değerli vaktinizi almamalıyım.”

Aluinn derin bir nefes çekti ve elini kum rengi saçına daldırdı, koyu dalgalarda kalan yağmur damlalarını dağıttı. “Senin takdire değer sol kroşenle ilk tanıştığımdaya yaptığımız konuşmalardan birini anımsatıyor bu.

“İsterseniz bana gülebilirsiniz efendim, ama...”

“Bu ikinci kez oluyor.”

Deirdre konuşmasını kesti, “... ama... Nasıl, anlayamadım?”

“Son iki dakikada ikinci kez bana ‘efendim’ diyorsun.”

“Size başka nasıl hitap edebilirim? Ben, her şeyden önce, sadece bir hizmetçiyim.”

“Ahh.” Cılız bir gülümsemeyle şömineden uzağa yürüdü. “Bu durumda aynı yere döndük, öyle mi? Bayan O’Shea ve Efendi MacKail? Sosyal sınıfın aşılabilir engelleri, vesaire vesaire?”

“Hayali engeller değil ama,” diye sessizce cevap verdi.

“Hayır, sanırım değil. Yine de, onları aştığımızı düşünmüştüm.”

“Babam bir avlak bekçisiydi, annemse on üç çocuğunu doğurmak için aldığı izinlerin dışında mutfakta çalıştı.” Yüzüne akın eden gururu ilk defa gözünü başka tarafa çevirmesine sebep olmuştu. “Hayattaki durumumu aşmak için nazik cümlelerden ve katı cömertlikten çok daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Kendine haksızlık ediyorsun,” dedi usulca. “Ve bana.”

“Hayır.” Kafasını kaldırdı ve tekrar gözlerinin içine baktı. “Ben buyum ve bundan utanmıyorum. Kendimi geliştirmek için çok çalıştım ve bunu sadece kendim için yaptım başkalarını etkilemek için değil. Kendi kendime okumayı ve yazmayı öğrendim. Annemin gurur duyacağı bir kız olduğum için, fakat aynı zamanda bir kızın kurtuluşu için bir

yataktan diğerine giren bir sürtük değil. Kim ve ne olduğum konusunda oldukça mutluyum. Pek çok şeyde serbest kalmak için değişip birilerinin isteklerine uymak gibi bir düşüncem asla olmadı.”

Aluinn’in gülümsemesi genişledi. “Sence yapıyor olduğum şey bu mu? Alt sınıfa ufak bir sosyal yenilik getirmek için mi çalışıyorum?”

Deirdre kıpırmızı kesildi ve hararetle arkasına döndü. Aluinn’in güçlü elleri onu omuzlarından kavradı ve odadan çıkıp gitmesini engelledi.

“Bırakın gideyim. Burada durup bana gülmenizi izleyemem!”

“Güldüğüm sen değilsin, Deirdre,” dedi kendinden emin, ağzı kulaklarına varmış bir halde. “Aslında, kendime gülüyorum. Ustalıkla girdiğim bu harika kılığa gülüyorum” – geriye dönmesi ve yüzüne bakması için ellerinin hareketini artırıyor – “Eğer bir adamı doğumuyla yargılıyorsan, başındaki tek bir saç tanesinden daha değerli hiçbir parçam yok demektir.”

“Ben, ben anlamıyorum,” kekeliyordu, büyük kahverengi gözlerinin derinliği içini yakıyordu. Bir an duraksadı, cümleye nasıl giriş yapacağım bilemiyordu.

“Bana bir keresinde özgürlüğümden feragat edip Alex ile beraber sürgüne gitme kararı aldığım için ne kadar soylu olduğumu söylemiştin. Ama benim bu kararı alma sebebim, Bayan O’Shea, ne soylulukla ne de tam bir fedakarlıkla alakalıydı. Alex ile sütkardeş olarak beraber büyüdüğümüz doğru, ama aynı zamanda, o, klan liderinin oğluyken benim sıradan bir çiftçinin beşinci oğlu olduğum da doğru. Annem ve Alex’in annesi bir hafta arayla doğum yapıyorlar; onun annesi ölüyor, benimki de sütannelik yapması için çiftlikten getiriliyor. Bir beyefendinin oğlu gibi ayrıcalık ve konfor içinde yetiştirilme sebebim bu. Ve sıra bütün bu lüksü bırakmak ya da Alex’le Avrupa’ya kaçmak arasında seçim yapmaya gelince, şey...”

“Ama, sizin Bay Cameron’a ve ailesine olan sadakatiniz uydurma değil.”

“Evet. Tanrı’ya şükürler olsun ki değil. Onlardan herhangi biri için hayatımdan seve seve vazgeçerdim... ve belki bana sağladıkları bunca güzel yığın borcumu böylelikle ödeyebilirim.”

Deirdre kaşlarını çatı, “Eminim geri ödemenizi beklemiyorlardır. Hatta bu şekilde konuşmanızdan da asla hoşlanmayacaklardır.”

“Nasıl konuşuyordum, Bayan O’Shea? Hayattaki esas seviyemi yükseltecek kadar iyi olmadığımı söylüyorum... Beni yanlarında tutanın sadece katı cömertlik olduğunu söylüyorum.”

Deirdre’nin gözleri büyüdü ve nefesi boğazına tıkanı. Korkularının ne kadar aptalca olduğunu göstermek için kendi cümlelerini ona karşı ustaca kullanmayı başarmıştı. Ağzını kendininkine çevirdiğinde yakışıklı yüzüne bakmak için gözlerini aşağı kaydır. Dudaklarının nazik dokunuşundan bedenine geçen ateş dalgaları yavaşça her yanına yayılırken parmakları gevşedi, erkeğin omzuna yöneldi. Her nasılsa kaşılık verme, dudaklarıyla çok daha fazlasına davet etme cesareti buldu.

Kızı tutan düzgün, çelik gibi kollarından bir ürperti yayıldı ve sonra, daha fazla temas kendini yakıp haşlayacakmış gibi kollarından çaprazlayarak onu uzağında tuttu.

“Ne–neden beni durdurdun?” dedi güçlkle. “Beni istemiyor musun?”

Girdiği şok konuşmasını zorlaştırıyordu. “Seni istememek mi? Deirdre... Sevgili Tanrım, seni *ne kadar* istediğimi bir bilsen.”

“Öyleyse, neden durdun?”

“Çünkü...” dedi gözlerini onunkilerden uzağa çevirip ve dudaklarının ıslak yumuşaklığına açıklıkla bakarak. “Çünkü yarın gidiyorum ve hâlâ gücüm kalmışken durmazsam, sana adil davranmış olmam.”

Deirdre kollarındaki dayanıklılığı yokladı ve onları hareketsiz buldu.

Biraz bekledikten sonra, “Artık daha mı adil olacak,” diye sordu. “Beni neler olabileceğini merak ederken, hayaller kurarken bırakmak ve basit bir vedayla çekip gitmek?”

“Deirdre...”

“Korkmuyorum, Aluinn. Sen iyi ve kibar bir adamsın ve... ve ben, daha çok, seni *sevmemekten* korkuyorum. Ayrıca,” dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi, “söylediğin güzel şeylerden sonra bana kapıyı göstermen mümkün mü?”

Aluinn, Deirdre'nin yanaklarındaki siyah saç tutamlarının geriye atmak için kararsızlıkla elini kaldırdı. "En büyük korkum, bana yanlış yöne sevk edilmiş minnettarlık ve borçluluk duygusuyla gelmedi. Düşünmüştüm ki... Lanet olsun! Hayatımda bir kereliğine, sana dokunmamanın soyluluğuyla, senden bundan çok daha fazlasını istediğimi kamtlayabilirdim."

"Ama daha fazlasına sahiptin," dedi fısıldayarak. "Kalbime ve ruhuma, ikisi de istekle ve aşkla verilmiş olarak."

"Deirdre..." yine durdu, tutkusuyla sağduyusu savaşıyordu. "Eğer daha fazla zamanımız olsaydı."

"Ama yok. Ve eğer aklının rahat olmasını beni sevmekten daha fazla umursuyorsan, sözlerin belki de sadece birkaç güzel cümle olmaktan ibaretti."

Gitmek üzere geriye dönmüştü ki Aluinn'in elleri onu durdurdu. Yavaşça kendine doğru çekti ve dudaklarıyla şakağındaki yumuşak, koyu bukleleri araladı. Öpücüğü, ellerinin dokunuşu gibi nazik ve ilgiliydi, vücudunu şiddetle sarsan ve aynı zamanda Deirdre'ninkinden de taşan net ve aceleci isteğe rağmen sakindi.

"Beraber geçireceğimiz yüz yılımız bile olsa, bunun yeterli olmayacağını hissediyorum."

Deirdre ellerini Aluinn'in gömleğinin altına kaydırdı. "O halde sahip olduğumuz her dakikayı değerlendirmeliyiz değil mi?"

Aluinn'in cevabı, onu kollarına almak ve yatağa taşımanın arasında kayboldu.

Derby, Eylül 1745

Jakobit Ordusunun Güney Rotası

1

Catherine Ashbrooke Montgomery, sevimli sarı başıyla selam verirken incelikle işlenmiş dantel mendiliyle kirpiklerinde durmadan biriken gözyaşlarını siliyordu. Şapeldeki kalabalıktan onu fark eden olmamıştı, fark etselerdi de onları gülümserlerdi.

Sonuçta, erkek kardeşinin ve en yakın arkadaşının evliliğinde gözyaşı döken bir kız pek de sıra dışı değildi. Ancak olayın resmiyete varma hızı, başların onay vermeyerek sallanması ve olumsuz konuşmalar yapılması için yeterli bir sebepti.

Skandal yaratan duruma rağmen, Harriet Chalmers mutlulukla ışık saçan bir gelin olmuştu. Giydiği gelinlik annesinindi, dantel şeritleriyle fistollanmış yaldızlı krem satendendi. İç etekliğin ince belinden düşmemesi için kalçanın hafif yukarısında ayarlanmış tarlatanları sadece keskin ötesi bir göz görebilirdi. Yalnızca dimdik korseli, kolalı kıyafetli adil bayanlar solgun yanakların kızarmasını eleştirirdi ya da Harriet'in yuvarlak ela gözlerini bir an için damattan ayırmamasına sadece gülerdi. '

Catherine, Harriet'ı on sekiz yıldır tanıyordu ve arkadaşının çektiği sıkıntının farkındaydı, ama o mor mavi gözlerinde durmadan parlayan gözyaşlarının sebebi başkaydı. Yaşadığı gerginliği gören ve yakından incelemeye cesaret eden herhangi bir kimse, Harriet'in evliliğiyle değil, kendininkiyle alakalı hatıralar denizinde debelenen genç bir bayan görürdü.

"...bu bayanı kanuni olarak eşin..."

Bu cümleler uzun bir tünelden yankılanırcasına Catherine'in kulaklarından girdi. Bakışları yukarıya, sunağı çerçeveleyen camdan resme takıldı. Camın içinden geçen direkler güneş ışığından faydalanmak için tasarlanmıştı, kırmızı, altın, mavi ve yeşil tonlarındaydı. Toz zerreleri ışıktaki tembelce uçuşuyordu, bu da son kutsanma için saygıyla başını eğen çifti sanki bir renkli ışık havuzunda diz çöküyorlarmış gibi gösteriyordu. Hava parfüm kokusu yüzünden tatlı ve ağırdı. Konuklardan biri ihtiyatla öksürdü, bir başkası duyduğu bir fısıltı üzerine attığı kakhaha yüzünden kızgın bir dirsek darbesi yedi. Papaz cümlelerini tekdüze ses tonuyla sıralarken çok dindar görünüyordu ve Catherine kendini, uzun kemikli ellerine bakarken ve niçin suyun içindelermiş gibi göründüklerini merak ederken buldu.

"...sizi karı ve koca ilan ediyorum."

Damien ve Harriet karşılıklı durdular, birbirlerine gülümseyerek gözlerindeki aşkın coşkusunda yüzdüler. Davetliler kıpırdanmaya,

kendi aralarında mırıldanmaya, kırıışmış eteklerini ya da buruşmuş yakalarını düzeltmeye başladılar. Birkaç dakika içinde teker teker şapelden çıktılar ve güneşin yıkadığı yolda davetlileri köyden alıp Chalmer'lerin malikanesine götürmek için bekleyen arabalara ilerleyen kenetlenmiş çifti takip ettiler. Tek çocuğunun evliliğinin kutlamasında Wilbert Chalmers, yiyecek, eğlence ve süslemeler için bolca para harcamaktan kaçınmamıştı. Geceyi malikanede geçireceklerdi, oradan Londra'ya gidecek, kısa ama kuşkusuz çok keyifli bir tatil yapacaklardı. Sonrasında Damien'ı iş bekliyordu.

Catherine acıyla, bunun kendi yaşadıklarından ne kadar farklı olduğunu düşündü. Kütüphanede zoraki söylenmiş sözler, acele, gizli bir ayrılış için Rosewood Hall'dan suratını asarak odasına çekilmesi... Kendi "mutlu" evlilik tatilini düşündü. Sıkışık, havasız bir arabanın arkasında geçen iki haftalık bir dayanıklılık testi. Şık araba tekerlekleri için tasarlanmamış askeri yollarda hopyaya hopyaya yol almak, milis devriyelerinden kaçmak, ona her çileyi çektirmeye kararlı kocasıyla boy ölçüşmek.

"Catherine... Catherine, sence de harika değil miydi?" Taze Bayan Ashbrooke, yüzü kilisenin girişine dönük, bir kelebek gibi heyecanla çırpındı. Eteği dalgalanıyor, saten kurdele saçlarından pınar gibi akıyordu. Yüzü sevinçle parlarken Catherine'in eldivenli ellerini kendininkinin içine aldı, sesini epeyce alçaltarak, dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan konuşmaya başladı. "Papaz, kadın edebinden ve annelikten bahsetmeye başlayınca neredeyse kendimden geçiyordum, gördün mü? Bütün gözlerin üzerimde olduğuna, herkesin fısıldandığını duyduğuma yemin edebilirim."

"Bakmalarının sebebi, senin büyüleyici bir gelin olmandı. Konuşmak isterlerse, bırak konuşsunlar. İngiltere'nin en yakışıklı bekârının kalbini kazandığın için seni kıskanan yaşlı ineğin teci onlar," diyerek Harriet'ı rahatlattı.

Son cümlelerini söylerken yanlarına kardeşi Damien'ın gelmesi üzerine yüzünde hileci bir gülümseme belirdi. Damien kardeşine sarılıp öptü, sonra gösterişli bir hareketle, beyaz saten yeğelinin cebinden parıldayan beş altın çıkardı.

Paraları Catherine'e uzatırken, "Asla, bir Ashbrooke borçla-

rını ödemez dedirtme,” dedi. “Bahis koşulları ne kadar zorlayıcı da olsa.”

Catherine ve Harriet karşılıklı kaşlarını çattılar.

“Belki de özgürlüğünden vazgeçmiş olmanın yarattığı baskıdandır,” diye gamsızca öne sürdü Catherine. “Yanlış hatırlamıyorsam, kırkıncı yaş gününe kadar sorumluluk almadan yaşayacağına yemin etmişti.”

Damien onu düzeltti. “Otuzdu diye hatırlıyorum ve bu hedefe yalnızca altı yıl kalmıştı, senin söylediğin baskıysa o kadar da ezici değil. Ama bekârlığının fazla sürmeyeceğini amansızca tahmin eden sendin, beş altın taçla mücadelede bana arka çıkan da sendin. Yani sevgili Kedi, bu bahsi, mutlulukla sonlanmak üzere kapattım.”

Yukarı kalkan kaşlarını sımsamayan Damien, kollarını Harriet’in beline sardı, onu sevgiyle kucakladı. Öpücüğü, sürdüğü pudraya rağmen gelinin çillerini al al yapmaya yetecek kadar derindi.

Harriet’in utangaç azarı ve Damien’in iyi tabiatlı karşılığı Catherine’i elinde olmadan güldürdü. Mutlulukları aşıkardı, birbirlerine aşkları büyük ve arzu doluydu; bir kuşkudan ya da tereddütten tamamen yoksundu. Karakterleri birbirine uyuyordu. Harriet utangaçtı ve çekici değildi, kendini bütünüyle Damien’in istek ve ihtiyaçlarına adanmıştı; Damien güçlü ve dirençliydi, karısını mutlu etmek için yer ve gökyüzünü yerinden oynatacak bir adamdı. Lord Ashbrooke’un zamparalığını miras almamıştı. Onda kesinlikle yabanıl tohumlar vardı, buna meyilliydi, yakışıklıydı ve uzun söylevler vermek için oldukça uygundu. Londra ve Coventry’de metresleri olduğu söylentileri dolaşıyordu, ancak Catherine’in bildiği kadarıyla, Harriet Chalmer’in artık bebek önlüğü ve fırfırlı pantolon giyen örgü saçlı, çilli bir çocuk olmadığını fark ettiği an ikisini de uzaklaştırmıştı.

Catherine evliliğin ona yakışacağını düşündü. Ve babalığın da.

Oğlak derisinden, gri eldivenleri arasındaki paralara baktı. Saat on ikiyi vurup on dokuzuncu yaşma girmeden önce Hamilton Garner’dan evlilik teklifi alacağına dair girdiği bahsi hatırla-

dı. Merak etti, bir başka adamla da olsa, sınırladığı zaman içinde kendini evli bulması kazandığı anlamına mı geliyordu?

Gülümseyerek, altınları Harriet'a uzattı, "Yeğenim için, kız ya da erkek, kaderde hangisi varsa."

Damien kesin konuştu. "Kaderle hiçbir alakası yok. Üç kızımız ve üç oğlumuz olmasını kararlaştırdım. Tanrı'nın da yardımcıyla, olması gereken bu."

Catherine biraz düşünceli bir şekilde, "Gerçekten mi? Ya emirlerin ters gider de sadece kız evlatların olursa?" diye sordu.

"O zaman hepsinin adını Catherine koyar ve dünyaya veba diye salarım."

Kahkahalar içinde, bayanlar, Damien'in eşliğinde kiliseden soğuk sonbahar havasına çıktılar. Etnafları iyi dileklerde bulunan insanlarla çevriliydi, Catherine de bu fırsattan yararlanarak fark edilmeden kalabalıktan sıyrıldı. Dedikodu ve skandal haberleri kapmak için akbabalar gibi üşüşmüş kadınlarla uğraşacak durumda değildi. İnsanı sırtından bıçaklamak zamanın düzeni olmuştu, altı hafta önce Derby'ye geldiğinden bu yana, Catherine'in bunun narin omuzları arasından hiç bu kadar istekle ve neşeyle sokulduğunu hissetmemişti. Bayan Ashbrooke toplum merdiveninin zirvesine gururla yükselirken bir hayli düşman ve rakip edinmişti, şimdi, öçlerini almak istiyorlardı.

Sözde âşıkları olan iki adam arasındaki düello sonucu ödül olarak verilen bir mal gibi takdim edildikten sonra Derby'de yüzünü göstermeye cesaret etmesi herkesi şaşırtmıştı. Atları idare etmek için iki kişinin gerektiği, yeni dört atlı araba ve kocasının zenginliğinin ve cömertliğinin göstergesi olan tıka basa dolu bagajlarla ilgilenmeleri için altı özel üniformalı hizmetçiyle dönmesi, onu yalnız dönseydi maruz kalacağı aşağılamalardan kurtarmıştı.

Catherine, yanında kararlı duruşunu bozmayan Damien'la birlikte bitmek bilmeyen soru yığınlarını cevapladı. Raefer Montgomery gerçekten de zengin bir adamdı. Aslında, o çok, çok başarılı bir işadamıydı; kolonilerle kârlı ihracat ticaretinde önde gelen tüccarlardan biri olduğu için adı ve ünü gemilerde övgüyle anılırdı. Evet, su an aslında kolonilerde bulunuyordu ve

seyahatini erteleyememesi bir utançtı, ancak kocası Rosewood Hall'a giderek, ailesinin ve arkadaşlarının evlilikleri hakkındaki endişelerini gidermesi için ısrar etmişti.

Sir Alfred'in suçluluk duygusu, tabii hiç vicdan azabı çekti mi bilinmez, kızını ipek ve satenlerle donanmış ve beyaz kürkten bir pelerine sarınmış gördüğü anda geçti. Damien, Montgomery'nin karakterini süslemek ve Sir Alfred'in o önemli gecede aldığı kararın şans eseriyle muhteşem olduğuna yönelik düşünceleri beslemek için kendi payına düşeni yaptı. Kendi ünü nüfuslu ve girişken bir dama-da sahip olmakla zarar görmezdi, ne de Montgomery Gemiciliğe yatırılan Ashbrooke serveti. Kocasının zenginliğine şaşırın tek kişi Catherine'di; o bunun da adı gıptı sahte olacağını düşünmüştü.

Alexander Cameron'la evlendikten sonra keşfettiği bir sürü saçmalıktan biri şuydu: istediği her şeye sahip olmak, ama aslında hiçbir şeye sahip olmamak.

Damien'in düğünü sayesinde uyuşukluğundan kurtulacağını ummuştı, ama böyle bir mucizenin gerçekleşmeyeceğini çabuk anladı. Erkeklerin saten kaplı palyaçolar gibi dans pistini tozutarak çılgınca dans etmeleri, Achnacarry'deki geceyi daha canlı hatırlamasına sebep oldu. Ekose kumaşlar ve deriler giyinmiş erkekler vardı, hayatlarını kutlarken saf, pervasız bir neşeyle dans ediyorlardı. Kadınlar yüzlerinde donuk gülümseme, burunlarını belirli bir açıyla havaya kaldırmış duruyorlardı. Korsele-ri göğüslerini o kadar sıkı sarıyordu ki, nefes alabildiklerinden emin olamıyordunuz. İskoçya'da, kadınlar erkekler kadar cesaretle gülerlerdi; erkekler gibi bir iştahla yer ve tartışırldı. Hiç istifini bozmadan, güçlü Galler viskisini mideye indirirlerdi.

Sabrı bardağında kalan şampanyayla orantılı olarak azalıyordu. Catherine kutlamalardan erken ayrıldı ve sessiz bahçede yalnız başına yürüyüş yapmak için dışarı çıktı. Yarım saat içinde kur yapmalar ciddi sonuçlara varacaktı, hedeflenen kurbanlar tuzağa düşürülecekti ve odasına arka merdivenden çıkarsa kimse onun yokluğunu fark etmeyecekti. Damien da Harriet da bunu anlayışla karşılayacak ve onu bağışlayacaklardı; diğerleri kıyafetleriyle ördek havuzuna atlayacaktı.

Chalmer'ların evi ülke standartlarına göre mütevazı sayılırdı ama temeli sağlamdı. Harriet'ın babası gayretli bir Yunan tarihçisiydi, bahçelerini, açtığı dolambaçlı yollarla ve heykellerle eski halinden masallar ülkesine dönüştürmüştü. Catherine'in en çok sevdiği yer Aşk Tanrıçası Afrodite'nin sessiz güvercin sürüsüyle durduğu yeraltı odasıydı. Böylece kendini demir bir bankın üzerinde oturup, yukarıdaki beyaz yüze gözlerini dikmiş bakarken bulması şans eseri değildi.

“Bana yaptıkların yüzünden senden nefret etmeliyim,” diye fısıldadı.

Uzaktan öten bir baykuş dışında karşılık veren yoktu.

“Partinin ortasında yalnız bırakılma kalmayı tercih ettiğim için çok eğleniyor olmalısın aslında.”

İç çekerek geriye yaslandı ve ayakakabılarını çıkarma ve kasılmış parmaklarını akşam havasında ovalama isteğine teslim oldu. Başının üzerindeki gökyüzü milyonlarca yıldız ışıyla dolu geniş mi geniş bir amfi tiyatroydu. Alexander'ı bir yerlerde, aynı yıldızların altına oturmuş, gözleri yukarı bakarak, Catherine'in kendini düşünüp düşünmediğini merak ederken hayal ettiğinde dudaklarına küçücük bir tebessüm yerleşti. İlk kez, onu düşündüğü sıklıkla Alexander'ın da kendini düşünüyor ve belki de onu gönderme konusunda aceleyle aldığı karardan pişmanlık duyuyor olabileceğini aklından geçiriyordu. Charles Stuart'ın güçlü İngiliz ordusuyla baş edebilecek kapasitede bir ordu kuracağına dair bir inancı yoktu. Kılıcını kardeşleri ve klan üyeleriyle yan yana sallayacaktı, aksini yapmak için çok gururlu ve sadıktı; ancak bir keresinde, Jakobitler'in, bir tanesine bile sahip olmadığı Hanover topraklarının ilk gürlemesiyle prensin çılgınlığını gerçekleştirmesini beklediğini ve temiz top kuyrukları tükenmeden huzur getirecek bir çözüm yolu arayacağını kabul etmişti.

Catherine hafifçe güldü, dalları sallayan hafif rüzgarı dinlemek için başını geriye çevirdiğinde sesi boğazından zar zor çıkıyordu. İçinde oturduğu çardak gölgelerle kaplanmıştı, demirle işlenmiş bank, oyulmuş şimsir kerestesinden zekice yapılmış bir kameriye'nin aşağısına güzelce yerleştirilmişti. Yaklaşan ayak ve

konuşma seslerinden emin olduğu ana kadar gölgeler ve gizlilik için hiç olmadığı kadar minnettardı.

Kendisini araması için birini göndermiş olabilecekleri düşüncesiyle ayaklarını çabucak ayakkabılarına geçirdi, elbisesinden tek bir hışırtı çıkmaması ve yıldızların saçtığı ışığa yakalanıp görünmemek için, gelen her kimse onu fark etmeden geçip gitsin diye dua ederek girintiyi sokulabildiği kadar sokuldu.

Catherine’i sinirlendiren ve rahatsız eden bir şekilde, Afrodit’in mermer elbisesinin yanında durdular, heykelde birleşen basamak gibi yolları uzun uzun ve dikkatle inceledikten sonra, Catherine’in saklandığı yerin birkaç metre ilerisinde konuşmaya başladılar.

“Kahrolası şey. Yeğenimin düğün kutlamasını bölmeye değecek kadar önemli lanet olası bir şey vardır umarım.”

Catherine amcası Albay Lawrence Halfyard’a ait huysuz sesi anında tanıdı. Yirmi yıllık askerlik hayatının verdiği anlayışsız otoriteyle konuşan düşüncesiz, kolayca sinirleniveren kaba bir adamdı. Çatık kaşlarının bir seğirmesiyle astlarını korku nöbetlerine sokmakla biliniirdi. Aynı şekilde, kaleminin bir tıklamasıyla yeni bir subayın kariyerini yükseltebilir ya da o anda bitirebilirdi. Catherine’in ailesinin, evleneceğine inandığı adam Hamilton Garner da amcasının koruduğu kimselerden biriydi ve yine amcasının nüfuzu sayesinde Garner şimdi Kraliyet Süvari Alayı’nda bir yüzbaşıydı ve doğrudan doğruya Sir John Cope’a karşı sorumluydu.

İkinci adam biraz kekeliyordu, “Y–Yüzbaşı P–Price şimdi yine merkezde, yeterince önemli olduğunu düşündü, efendim. Edinburgh’dan geldiğim vakit direkt buraya gönderildim.”

“Öyleyse çocuk, ağzındaki baklayı çıkar, sonra gerisin geri dönebilirsin.”

Catherine kameriye saç ağından kafasını sarkıttı, karşısında dikkatle kaskatı kesilmiş genç bir onbaşı vardı, kürek kemiklerini zorlukla bir araya getiriyordu. Konuşmalarına kulak misafiri olmak gibi bir niyeti yoktu ve kendini göstermek üzereydi ki, albayın sözleriyle tekrar gölgeler arasına çekildi.

“Bil–bildiğiniz gibi, efendim, Prens Charles Stuart’ın Glen-

finnan'da güç toplayıp güneye gitmek için ordu kurduğuna dair söylentiler üzerine General Cope, üç hafta önce İskoçya'ya gönderildi.”

“Ordu ha! Hıh! Altı üstü, tek bacaklı kenar mahalle barbarları. Bana sorarsan asker gücü israfı. O lanet olası sonradan görme yardım almadan annesinin emziğini bile kaldıramaz. Anlat bakalım, devam et.”

“Emredersiniz efendim, hımm, General Edinburgh'den yola çıktığında prensin güçlerini engellemek ve ciddi bir cezalandırmadan sonra tekrar çiftliklerine göndermek niyetindeydi. Augustus Kalesi yolunda Yüzbaşı Swettenham ile karşılaşmış ve...”

“Swettenham?” Albay sigaranın ıslak çamur tadında sonuna geldiğinde ağzından yırtarak çıkardığı ve ağzında kalan tütün parçasını yere tükürdü. “Lanet olası Swettenham da kim?”

“Yüzbaşı Swettenham, efendim. William Kalesi'nin dışındaki isyanlarda çıkan çatışmada mağlup edildiklerinde Albay Guise'nin alayındaymış.”

“Sen mağlup edildiler mi dedin?”

“E—evet efendim. Anlaşıldığı kadarıyla sayıları fazlaymış, bir kişiye on kişi. Pusuya düşürülmüşler ve bir hafta boyunca hapsedildikten sonra nihayet serbest bırakılmışlar.”

Albay homurdandı. “Devam et.”

“Emredersiniz. Yüzbaşının anlattığına göre, efendim, ilk başta canlarına kastedildiğinden korkmuşlar. Lochielli Donald Cameron'ın liderliğindeki Cameron klanının zamanında yetişmesiyle MacDonalds'm kendilerini ele geçirmesine izin verdiği heyecanla istilaya uğramışlar.”

“Demek geçen hafta aldığımız haberler doğruymuş.” Albay düşünceliydi. “Lochiel diğer vahşilere göre daha mantıklı, prensin riskli girişimindeki anlamsızlığı görmesini sağlamasını ve onu İtalya'ya dönmeye ikna etmesini umuyorduk.”

“Yüzbaşı Swettenham'a göre yapabildiği tek şey hepsini ilk gördüğü ağaca asmaması için MacDonalds'ı ikna etmek *olmuş*.”

“Doğru mu bu? Pis aşağılıklar. General Cope münasebetsizliklerinin karşılığım iyi olmasını düşünüyorum.”

“Umm, efendim, aslında, kendi ordusunu pusuya kendi elleriyle yönlendirmekten kaçındı. Prensın iş üstünde olduğu ve Corriarick Yolu boyunca ilerlediğinde bir saldırı gerçekleştirmeyi planladığı haberini almıştı. Tehdidin büyüklüğüne hak vermek için yolu görmeliydiniz. Aşılamaz iki dağ sırası arasında, uçurumlar ve asılı kayalarla dolu daracık, dolambaçlı bir patika. Sis tabakalarının kalın olduğu yerlerde adam atının kulaklarını bile göremez. Yüz isyankardan oluşan silahlı bir gücün kendilerini rahatlıkla saklayabilecekleri ve bin kişilik bir birliğin işini kısa zamanda bitirebileceği bir yer. General Cope subaylarıyla acil durum konseyini topladı ve Inverness’e gitmek yerine, toprağın bir karşılaşmaya daha uygun olabileceği kuzeydoğuya gitme kararı alındı.”

Albay Halfyard inanmayarak sözlerini kıstı. “Yani sen General Cope’un bütün güçlerini kaleye götürdüğünü ve Edinburgh yolunu boş mu bıraktığını söylüyorsun?”

“T–tam olarak öyle değil, efendim. Edinburgh Kalesi’ndeki garnizona destek için 13. ve 14. süvari birliğini Stirling’de bıraktı – yaklaşık beş yüz deneyimli müdavim. General, herhangi bir askeri stratejistin öncelikle yapacağı gibi, prensin güçlerini bölüştüreceğini varsayarak korumanın yeterli miktardan fazla olduğunu düşündü ve sadece kendi tarafını korumak için birliklerinin çoğunluğunu onları kovalamaya Inverness’e gönderdi.”

“Charles Stuart askeri bir stratejist değil. İmkansız hayaller peşinde romantik bir hanımbey. Kendi işini görmeyi beceremeyen bir aptal bile onun ilk amacının atalarının krallık mahkemelerini geri almak olduğunu bilir ve bu da, benim iyi adamım, Holyrood House’un işgal edilmesi demek.” Onbaşı zor yutkunuyordu, Adem elması sanki kendinden büyük bir kestaneyi yutmuş gibi acıyordu. “Bu aslında onun amacı gibi görünüyordu, efendim, isyanlar Dunkeld’den Perth’e geçtiğinden, Edinburgh için yola çıkmadan önce yeniden malzeme tedarik etmek için geriye kalan zaman yeterince uzun.”

“Ve General Cope?”

“Inverness’teydi, efendim. Doğal olarak, isyancıların güçlerini bölüştürmek gibi bir niyetleri olmadığını fark ettiği anda adamlarını Edinburgh’a geri götürcek gemiler ayarladı, ama...”

“Ama o zamana kadar On Üçüncü Süvari Birliği çoktan kuşatma altına alınmış mıydı? Sevgili Tanrım, sen şimdi bana Cope’un beceriksizliğinin yükünü Yüzbaşı Garner ve adamlarının omuzlamak zorunda kaldığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“T–tam olarak öyle değil, efendim. Yüzbaşı tek bir alayın bin kişilik bir orduya direnemeyeceğini biliyordu.”

Albay sıkılmış yumruğuyla sigarasını sardı, hırpaladığı sonunu dişlerinin arasından çıkardı. “Geri çekildi!”

“O... en iyisinin tekrar toplanmak olduğunu düşündü, efendim. On dördüncü birlikle güçlerini birleştirmeyi ve Edinburgh’daki garnizondan destek gelene kadar yolu tutmayı düşündü. Ne yazık ki, Albay Guet takviye ricasına cevap vermede geç kaldı ve o takviye gönderene kadar isyancı ordunun öncüsü çoktan Colt Bridge’e geçmişti, yani Edinburgh’dan önceki son savunma noktası.”

“Ve?” Tek kelime silah atışı kadar kaygı vericiydi.

“Ve...” dedi Onbaşı, bir yandan ağırlığını bir ayağından diğeri-ne aktarırken söyleyeceklerinden çekiniyordu. “Adamlar isyanların iblisin kendisi tarafından yönetildiğini iddia ettiler. Bölgedeki diğer hayvanların iki katı yüksekliğinde ve genişliğinde kömür karası bir ata binmiş uzun, kara saçlı bir hayalet. Hatta Yüzbaşı Garner’ın bile dilinin tutulduğu, bir ara algılarını yitirdiği ve köprüye saldırmasını engellemek için On Dördüncü birliğin yüzbaşısının tek başına onu devirmek zorunda kaldığı söylendi.”

“Aman Tanrım, 14’ün yüzbaşısı ne yapmasını bekliyordu? Kuyruğunu çevirip kaçmasını mı?”

“Aslında, efendim, olan da tam olarak bu. İki birlik de sıralarını bozdu ve kaçtı. Subaylar ne olduğunu anlayana kadar adamlar Edinburgh’e giden yolu yaralamışlardı. Korkaklıkları bununla da kalmadı, isyancılar onları kovalamayı bıraktıktan çok sonra bile koşmaya devam ettiler.” Üzücü olaylar anlattığında onbaşı biraz eğik dururdu, ama şimdi, Albay Halfyard’ın acımasız bakışları altında tekrar katılaştı. “Ertesi gün, on yedisinde, şehir düştü, efendim.”

“Edinburgh? Kale? Bütün garnizon?”

“Garnizon değil, efendim,” dedi onbaşı, cahilce. “Ben oradan

ayrılırken garnizon hâlâ Albay Guest'teydi, 80 yıldır, bir günü daha olsaydı tek bir adamını teslim etmeden önce kendi silahlarıyla şehri yıkacağına ant içiyordu.”

“Bu oyunculuklar için biraz geç değil mi sence de? Cope’un bu bozgun esnasında nerede olduğunu ya da onun da mı aklını kaçırdığını sorabilir miyim?”

“Bana Edinburgh’un ele geçirildiği haberini güneye iletme emri verildiğinde general birliklerini Dunbar’a yerleştiriyordu. Ve o hiçbir şeyi bırakmadı, efendim. İsyancılar konumlarını güçlendirmek için güçlerini Perth, Stirling ve Edinburgh’e bölerken onun yanında bin altı yüz piyadesi, altı yüz atlı süvari vardı. Son raporlara göre şehri işgal eden İskoçyalıların sayısı bin beş yüzden fazla olamazdı ve ben mesleğimi mutlulukla bir hafta içinde Taht Talipisi’nin* ordusunun kesin mağlubiyetinin haberlerini getirecek bir başka biniciye bağladım.”

Albay sigarasını yere attı ve botunun topukları altında parça parça etti. “Eğer burada anlattıklarının tek bir kelimesinin başka bir yerde konuşulduğunu duyarsam, mesleğin endişeleneceğin en son şey olur, Onbaşı.”

“Ben... Ben sadece size rapor etme emrini aldım, efendim. Yüzbaşı Price, General Cope’dan haber gelmeden kimseyi telaşlandırmamanın en iyisi olacağını düşündü.”

“Yüzbaşı Price’ın önlemi yerinde olmuş. Cope’un askerleri isyancılardan sayıca üstün olabilirler, ama daha toy ve acemiler, parlak deri kemerlerini ve kırmızı gömleklerini kirletmeye bile kıyamazlar. On üçüncü ve on dördüncü birliğin daha deneyimli, görmüş geçirmiş askerlerinin savaşmayı bırakıp dayak yemiş köpekler gibi kaçıklarını ağızdan kaçırın olursa, bu utanç bütün ordunun moralini çökertmeye yeter! Bir savaşta, düşmanın gücünü ve görüşlerini hafife almak hayati bir hatadır. Bunun tekrar yaşanmasına izin verilmemeli! Hemen karargaha dön ve Yüzbaşı Price’a bir saat içinde orada olacağımı söyle.”

“Emredersiniz, efendim. Yola çıkıyorum.”

* İskoç Prens Charles Stuart’a İngilizler tarafından verilen isim. (Çev. N.)

Genç subay hızlı bir selam verdi, aceleyle yola koyuldu, artık kendi yetkisini kullanacağı için rahatladığına şüphe yoktu. Bir süre kuzeye gözleri dalan Albay Halfyard, topuğu üzerinde geri döndü ve yolu takip etti. Sinirli adımları çakılların üzerinde gözden kayboldu.

Ortaya çıkmanın güvenli olacağından emin olunca, Catherine çardağın alt tarafından dikkatlice çıktı, kalbi düzensiz atıyordu.

Bugün ayın yirmisiydi. Eğer onbaşının söyledikleri doğruysa, Edinburgh on yedisinde düştüyse ve General Cope'un ordusu bir gün içinde şehirden ayrıldıysa, o zaman savaş çoktan bitmiş ve sonucu bir karara bağlanmış olmalıydı.

Ancak teninin donmasına ve nefesinin boğazını kurutmasına sadece savaş olgusu sebep olmamıştı. Onu en derinden sarsan şey ihtişamlı kara atı Gölge'nin sırtına binmiş Alexander Cameron'ın hayaliydi. Büyük kara hayvanın ve efendisinin yırtıcı görkeminin etkileri bir araya gelince şeytanın resimlerine yalvarmaya yetli oluyordu aslında ve eğer Hamilton Garner Colt Bridge'de bu çifti görmüş ve fark etmişse aklını kaybettiğine şaşırılmamalıydı. Başka ne, kör öfkesini yalnız başına düşmana yönlendirmesi için Hamilton'ı harekete geçirebilirdi ki. Onunla alay eden, onu aşağılayan ve aptal yerine koyan bir adamdan başka kim? Canına mal olsa da ondan intikamını alacağına yemin etmişti ve Catherine'in, bulduğu en ufak fırsatta Hamilton'ın nefretini ortaya koyacağına tereddüdü yoktu. Ve centilmenlik kurallarının yürümediği, sırttan itilen bir kılıcın karından itilen kılıç kadar hızlı öldürdüğü savaş kızıştığında karşılaşılsalar?

“Sevgili Tanrım,” diye yavaşça haykırdı. “Alex...” Afrodit'in huzurlu, şefkatli duruşuna donmuş bakışlarını çevirirken kalbinden yeni bir korku dalgası geçti. “Lütfen onu benim için koru. Lütfen. Eğer, eğer... başına bir şey gelirse dayanmam.”

Dehşet verici düşünceyle başa çıkamayan Catherine yüzünü elleriyle kapattı ve koşarak gizli bahçeden uzaklaştı, önünden koşarak geçerken korkuttuğu için saklandığı yere geri dönen bir başka kişinin karanlık görüntüsünü fark etmeyecek kadar kendinden geçmişti.

Damien Ashbrooke da Colonel Halfyard'a getirilen haberi almıştı ve bu kazara olmamıştı. Onbaşının tozu dumana katarak geldiğini görmüştü ve bahçeye giden ikiliyi takip etmişti. Amcasını pahalı bir şişe Fransız konyasından uzaklaştıracak kadar önemli şey ne olabilirdi diye merak ediyordu. Sadece İskoçya'dan gelen haberler olabilirdi, kendi kaynakları artık güvenilir değildi ve bu nedenle öğrenme isteği süs ağaçlarının arasında yakalanma riskine ağır basıyordu.

Arkadaşlıktan ve yasal hizmetten çok daha fazlası Alexander Cameron'la olan ahbaplığını büyüttü. Diğer pek çokları gibi, Damien Ashbrooke da İngiliz hükümdarlığının tepesinde, yeni ülkesinin dilini ve geleneklerini öğrenme zahmetinde bile bulunmayan kendini beğenmiş bir Alman vekilin bulunması fikrinden hoşlanmıyordu. Karanlık orka odalarda yapılan gizli toplantılardan içmeye başlamadan önce suyun üzerinden bir şarap kadehinin geçirildiği saklı kutlamalara – deniz ötesine sürülen Stuart kralına hürmet göstergesi – Damien macera ve entrikaların arasında uzak kalmıştı. Küçük yaşlardan beri en fanatik Stuart destekçilerinin İskoçya'nın kuzey bölgesinde bulunduğunu ve bu etekli diktatörlerin ülkeyi feodal toplumun karanlık çağlarına geri dönmeye zorladıklarını öğrenen Damien bu adamların cesaretli, onurlu ve inançlı adamlar olduğunu keşfettiğine Catherine kadar şaşırılmıştı. İngiliz Parlamentosu tarafından uygulamaya konulan kanunlara itiraz etmek için ülkece iki kere ayaklanmışlardı. Birincisi kralları VII. James'in, Oranjlı William'ın lehine azlettirilmesi üzerine; ikincisiyse 1715'te William'ın kızı Kraliçe Anne, on yedi çocuğundan daha uzun yaşadığında ve Parlamento Hanoverlı Protestan George'un tarafını tutup Katolik James Francis Stuart'ın doğrudan hükümdar neslini yok saydığında gerçekleşmişti.

Başarısızca yönetilen ve kötü bir şekilde uygulanan iki başkaldırı da başarısız oldu, ama yine buradalardı, Charles Stuart'ın babası için İngiltere tahtını geri alma mücadelesinde verdikleri destek uğruna hapsedilmeyi, sürgün edilmeyi, hatta ölümü bile göze almışlardı. Servetler kaybedilmiş, aileler dağılmış ve mahvolmuş, pek çok cesur adam evlerinden sürülmüş ve yabancı

ülkelere sürgüne gönderilmişti. On dokuz İskoçya soyluluğu iptal edilmişti, klan liderlerinden bazıları otuz yıldır devam eden ve sırf meşru krallarına ettikleri sadakat yeminini inkar etmeyi reddettikleri için başlarına gelen alçaltıcı yoksulluktan zayıf düşmüştü. Bu adamlardan biriyle, İtalya'da Kral James maiyetiyle yaşayan İskoçyalı toprak sahibi Lochielli John Cameron ile tanışma fırsatı sonucunda en küçük oğlu Alexander'a takdim edilmiş ve böylece Damien'in meraklı gözlemciden istekli katılımcıya dönüşümü tamamlanmıştı.

Uzun, siyah saçlı İskoçyalı, Damien'ı hem saygıyla karışık bir korkuya sarmış hem de onu kendisine hayran bırakmıştı. Gerçek bir askerdi; yaşamını savaşıarak suikastçıları atlatarak ve yetişkin bir adamın kanım dondurmaya yetecek tehlikede maceralara girişerek geçirmişti. Damien kendi bekersiz, yapılanmış hayatına baktığında onu kuşkusuz yetersiz buldu. Ne Cameron'ın ne de Aluinn MacKail'in fiziksel hünerine ya da savaşma içgüdülerine sahipti, bunu düşünerek kendi kendine koltuklarını kabartmıyordu ama bunlarla eşit öneme sahip diğer uzmanlık alanlarındaki yeteneklerini geliştirebilirdi.

İskoçya'ya kaçırılacak silah ve malzemeler için para ayırma işini halletti. Jakobitleri birlik faaliyetlerinden, deniz konuşlanmalarından ya da faydalı veya zararlı olabilecek politik önlemlerden haberdar edecek bilgi toplama sistemi düzenlemiş ve geliştirmişti. Diğer taraftan, başka türlü halkın öğrenemeyeceği gizli haber bültenleri ve broşürleri sayesinde İngiliz Jakobitler sınırın kuzeyinde olan biteni takip ediyorlardı. Charles Stuart'ın Hebrides'e vardığını doğrulayan Damien'dı ve isyan gerçek bir tehdide dönüşmeden önce bastırması için General John Cope'un gönderildiğini Jakobit kampına bildiren de Damien'dı.

Edinburgh'un düşmesi, Kraliyet Süvari Alayı'nın korkakça tavır, prensin deneyimsiz güçlerini alt etmede General Cope'un gösterdiği beceriksizlik Hanover hükümetinin genel nüfusun bilmesini istemeyeceği bir bilgiydi. İyi Londra vatandaşları yüz yıla bedel adaletsizliğin öcünü alma yollarını araştıran İskoçyalılarla ilgili uzun zamandır anlatılan hikayeler nedeniyle yeterince gerilmişti.

İskoçyalıların çıplak ve kıllı gezdikleri, nefeslerinin pis koktuğu söylenirdi, mağaralarda yaşadıkları ve koyunlarla ilişkiye girdikleri, tecavüz etmeyi, cinayet işlemeyi, hatta insan etini yemeyi bir hayat tarzı olarak benimsedikleri anlatılırdı.

Tekrar patikaya çıkan Damien, eve doğru ilerlemeye başladı. Catherine'i karanlığın içinden çıkıp koşarken görmek onu kesinlikle korkutmuştu, ama Catherine genelde olmaması gereken yerlerden çıkar ve duymaması gereken şeyleri dinlerdi. Alexander Cameron'la olan evliliğinden sonra da değişmemişti bu, muhtemelen de hiç değişmeyecekti. Onun, Damien'ın bağlantılarını henüz ortaya çıkarmamış olması bir mucizeydi, şu ara dalgınlığına gösterdiği dikkatsizlik. Yine de böylesi daha iyiydi. İkisi için de daha güvenliydin. Genç onbaşının Dunban'da zafer beklediği tahminine rağmen Edinburgh'un alınmasının sadece bir başlangıç olduğunu hissediyordu.

Kafasını kaldırmış aydınlık ışık huzmelerine bakarken, gökyüzüne doğru sessiz bir dilekte bulundu. Biraz zaman sonra parlak bir ışık gece göğünde kavis çizdi. Yanan yıldızın kaymasını ve solmasını izlerken bütün kalbiyle bunun yaşanacak şeylerin bir alameti olmamasını diliyordu.

2

Prestonpans

Damien ve Catherine neredeyse aynı anda dualarını gökyüzüne gönderiyorlardı, bu sırada coşku dolu bir haykırış çiylerden ıslanmış çalılığın uzandığı kırdan yüzlerce kilometre öteye cınlıyordu. Alexander Cameron keskin yüz hatlarıyla üzerine eğildiğinde, Lauren Cameron parmaklarını adamın parlak siyah saçları arasından derine daldırdı ve ağzını aşağıya, göğsünün gerilmiş ucuna çevirdi. Vücudu ateşli okşayışları altında kıvrılmıştı. Organlarının kan ve kurşunla dolduğunu ve duygularını kontrol etmesinin yolu olmadığı için gereksiz olduklarını hissediyordu.

“Oh, Tanrım, Alasdair.” Nefesi kesiliyordu. “Tanrım...” Erkek ivedi bir hırıltıyla vücudunu ileri kaydırđı, kadının sıcak etine gömdü. Kadın, dişleri arasından hırıltıyla çıkardığı havayı tekrar içine çekti. Dudakları aralık, gözleri kapalı titriyordu. Bütün vücudu kendinden geçme halinin kızıl alevleri arasında kaybolmuştu ve erkek yeniden içinde hareket etmeye başladığında tek yapabildiğı ellerini erkeğın kaya kadar sert kalçalarına geçirmek ve bilincini korumak için dua etmekte. Zonklayan sinirlerinin yoğunluğunda, biraz korkuyla inledi ve kendini hızlanan hamlelere, yoğun mutluluğun yakıcı dalgaları arasında pervasızca yüzmeye hazırladı. Kafasını sallıyor, kızıl-kahve saçlarını dağıtıyordu. Dudakları hareket etti, ama ses çıkarmadı, onun tadına biraz daha iyi varmak, tamamını görmek için ellerini iki yanına kaydırđı, sarsıcı her darbe ıslak çimin üzerinde kaymasına sebep oluyordu.

Yankılanan zevk inilticriyle erkek ihtişamlı gövdesini yukarı kaydırđı, kasığından keyif dalgaları akarken artık vicdanıyla çatışma derdinde değildi. Lauren altında sarsılmaya başladığında boğazının derinlerinden gelen hırıltı anlaşılmazdı. Kadının kasılmaları öylesine şiddetliydi ve Alexander’ın salıverme ihtiyacı öylesine fazlaydı ki bir hamleden sonra algıları yerine zor geliyordu ve sonra salgıların tekrar ve tekrar içinde biriktiğini hissediyordu. Her sarsıntılı fışkırma sonsuzluk kadar uzun geliyordu.

Nihayet, hengame durulduğunda ve Alexander Lauren’in içtenlikle sarmalayan kolları arasında nefes nefese ve kan ter içinde çöktüğünde, kadın mutluluk ve zafer gözyaşları döküyordu.

“Bana geleceğini biliyordum, Alasdair. Geleceğini biliyordum.”

Gün, güneş doğmadan çok önce, yıldızlar parlaklıklarını kaybetmeye başlamadan daha önce başlamıştı ve bölgeyi kaplayan tembel sisin arasından hâlâ görülebilirdi. İskoçya kuvvetleri Edinburgh’un hemen doğusundaki küçük Duddington köyünün çevresindeki bir arazide kamp kurmuşlardı. Altı yüz kilometreden daha az mesafede General John Cope ve yönettiğı birlikleri rahat ve dinlendirici gece uykusuna yatıyorlardı,

* Alexander isminin İskoç aksanındaki hali. (Çev. N.)

o gün tanık oldukları isyan gösterisine kıkır kıkır güldüklerine şüphe yoktu.

Cope konumunu iyi seçmişti. Denizi arkasına almıştı, iki yanında geniş ovalar uzanıyordu, pek endişe verici top dizileri ve ön taraftan gelecek herhangi bir saldırıda siper yerini tutan ve geçilmesi mümkün olmayan bataklık tarafından korunuyorlardı. Bu karşılaşmayı öfkeyle bekleyen isyan ordusu o gün ilk ışığın ağarmasıyla Cope'un savunmasını sınamak için sol tarafında belirmiş, onları bekleyen topların simsiyah ağızlarına bakakalmışlardı. Sağ tarafını kolaçan etmek üzere geri dönmüşler, bu manevraları üç saat sürerken Cope'un silahlarını onlara çevirmesi sadece dakikalar almıştı.

Prens Charles istemeyerek aldığı akıllıca bir kararla ordusuna, acil bir savaş toplantısı yapmak için liderlerini ve komutanlarını çağırdığı Duddington'a geri dönmeyi emretmişti.

O günün olayları hakkında devam eden ateşli tartışmaları bastıran yüksek sesiyle konuştu: "Baylar, General Cope'u o ovoidan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Cope deneyimli bir asker." Konuşan, prensin savaş komutanı Lord George Murray'di. "Bulunduğu yerin avantajını elinde tutuyor ve gökyüzünden altın krallar yağana kadar da orada kalmaya devam edebileceğini biliyor. Londra'dan destek güçler gelmeden bizimle savaşa girmek gibi bir acelesi yok. Aksine, eminim ne kadar beklerse konumunun daha da güçleneceği ve adamlarının güvenlerinin artacağını düşünüyordur çünkü birliklerinin çoğu milis kuvvetlerinden alınmış ve daha önce hiç savaş görmemiştir."

Lord George Murray ellili yaşların başında, uzun boylu zarif bir adamdı. Askerliğin doğuştan geldiği biriydi. Prensın ordusuna Pert'te katılmıştı ve kendisiyle eş konumdaki diğer pek çok kişi gibi her şeyini bu davaya bağlamıştı, ancak kralının ve ülkesinin uğruna her şeyini kaybetmeye de hazırды. Yalnız bu kaybedişin yetersizlik ve sabırsızlık – prenste görüp dehşete düştüğü iki özellik – yüzünden gerçekleşmesi hazır olmadığı bir şeydi. Çok daha genç bir adam olan Charles ise, kendisine sunulan askeri mantığı kabul etmeye ve pesinden gitmeye hazırды. Ancak kendini İskoç-

ya topraklarında, İskoçyalılardan oluşan bir ordunun komutasında bulunca, duyarlılıkların kolaylıkla amacından sapabildiğini kanıtlanmıştı. Bütün yaptığı ileri hücum etmek, hadım edilmiş uzun beyaz atının üstünde savaş sahasına gidip askerlerine zafer ve ün vaat etmekte. Klan liderleri komutanların atanması için ısrarlı davrandıklarında ve coşkudan ziyade askeri deneyimin önemini vurguladıklarında büyük bir şok etkisi yaratmıştı.

Lord George Murray Kraliçe Anne'in hüküm sürdüğü zamanlarda devlet ordusuna yazılmıştı. 1715'teki uğursuz isyandan bu yana aktif olarak görev almamış olmasına rağmen liderler ona tamıyla güveniyorlardı çünkü onlardan biriydi, ayrıca kısacık zamanda zeki bir taktikçi ve açık göz bir stratejist olduğunu ispat etmişti. İş, liderlerini memnun etmeye gelince hiç hata yapmayan prens, Lord George'u savaştaki ordunun komutasına atamış ve Lord John Drummond'u, azledilmiş Perth Dükü'nü teğmen komutanı olarak atamıştı. Perth Dükü açık yüreklilikle gerçek deneyimden yoksun olduğunu ve savaşa büyük askeri deha getirmekten ziyade politik sebeplerle bu konuma getirildiğini söylemişti. Aksine Lord George, işini ciddiyetle benimsemişti. Lafını sakınmayan bir adam olarak, başkasını kızdırmaktan çekinmezdi, bu başkası prens bile olsa. Onunla bazen bir çocukmuş gibi konuşur, ona niçin önden saldırı yapmalarının orduya bir avantaj sağlamayacağını ya da toprakların yerleşimlerine karşı ihtiyatlı olmaları gerektiğini açıklardı.

"Cope en sonunda savaşı ayaklarına götüreceğimizi biliyor." İsyanın belirsiz hatlarının prensin dudaklarının etrafında bıraktığı izi görmezden gelerek tarafsızca konuşuyordu. "Ve gittiğimiz vakit, biz daha geniş düz ovaya olan yolu yarılamadan topraklarıyla bizi parça parça edecek."

William O'Sullivan'ın genzinden çıkan sesi duyuldu, "Yiğit askerlerimize olan güveniniz ilham verici." İrlandalıydı, prensin arkadaşlarından ve danışmanlarından birisiydi ve kumanda vazifesinin kendisinde olması gerektiğini düşündüğü için, her defasında Lord George'u mahcup etmek ve onun itibarını sarsmak için uğraşırdı. Lord George'un kardeşinin önde gelen liberallerden biri olduğunu ve lordun kendisine de yöneticiler tarafından

Hanover ordusunda yüksek rütbe teklif edildiğini prence söylemekte hiç zaman kaybetmedi. Hatta Lord George'un gizlice kabul ettiğini ve prence sadece zamanı gelince davalarına ihanet etmek üzere hizmet ettiğini iddia edecek kadar ileri gitti.

"Gücümüze olan inancınız," diye tasasız bir şekilde devam etti, "soluğumu... kesiyor doğrusu."

"İskoçyalıların cesaret ve yeteneklerine olan inancım ve güvenim sonsuz," Lord George hemen cevap vermişti, "aslında, hayatlarına daha fazla değer veriyorum."

"Daha önce de ovalarda yapılan savaşlar oldu," dedi İrlandalı. "Şimdi bu çıkmazı anlayamıyorum.."

"Çıkmaz, efendim, kendi devimleriyle disiplinli bir orduyla karşılaşmaya yetecek kadar ne eğitimli ne de donanımlı olduğumuzdur. Daha önce ovalarda savaşlar yapılmıştır evet, ancak bunlar savaşmanın standart kurallarına saygı duyan ve bağlı kalan eşit düzeylerdeki kuvvetler arasında olmuştur. Birbirlerine toplarını ateşlerler, sonra süvarileri cesur ve etkileyici katkılarda bulunur, piyadelerini nizamlı bir hatta, beş sıra halinde yürütürler. Tüfek ateşlerinden gerçek bir duvara rastladınız mı hiç? İlk sıranın silahlarını boşaltmasıyla yavaşça hareket eden, durmaksızın ilerleyen, tekrar doldurmak için nispeten yavaş tempoda geri çekilirken diğer dört sıranın öne geçtiği ve ateş açtığı bir duvar. Ordumuzun topları yok, meydan okuyacak süvarileri yok. Savaşa taşınmasını bırakın, bir tüfeği ateşlemesini bilen gülünç derecede az adamımız var. Bizim adamlarımız çoban ve mültezimlerden* oluşuyor. Çoğu, silah olarak bir bıçak ya da tırpanla, ya da son otuz yıl boyunca gömülü kalmış paslanmış bıçakla gelecektir. Sahip oldukları silahlar, onurları ve gelenekleri gereği ilk sırayı dolduran ve yine onurları ve gelenekleri gereği cesaretlerini test etmek için tabancanın modern verimliliğinden çok, palanın sivri ucunu tercih edip öne atılan ölü liderlerin, toprak sahiplerinin ve subayların üzerinden toplanacaktır. Ancak cesaret ve azimlerini test etmek için, beyler; yine aynı liderler, toprak sahipleri ve

* Kendi namına vergi toplayan kişi. (Cev. N.)

subaylar, Tanrı onlara kanat takmadığı sürece hayatta kalmayı umamayacakları bir mesafeden açık alanda top ateşlerine ve keskin nişancılara hücum etmek zorunda kalacaklardır. Ve bir kere klan liderleri bozguna uğrayınca, çoban ve mültezimlerin kahramanca savaşmaya devam edeceklerinden kuşkusuz yok. Ama son ne? Boyun eğmeyen ateş duvarı karşısında hayatta kalsalar bile, liderleri olmadan ne için savaşıyor olacaklar?”

Hiçbiri askerlerin sırasını değiştirmeyi aklından geçirmiyordu ama Lord George’un gözlemlerindeki doğruluğu fark eden liderlerin tamamından onay veren bakışlar geldi.

Sözü Keppochlu huysuz, yaşlı MacDonald aldı. “Gücümüz sayesinde her zaman sert ve hızlı saldırma becerimiz olmuştur. Tepeden vadiye inmeli ve düşmanlar bize akın etmeden biz onlara saldırmalıyız. Şu an bir İngiliz’in şaşalı topuyla karşı karşıyayız, ancak kuru havanın içinden çıkıp saldırı yapan bir İskoçyalıya karşı sorumluluklarını yerine getiren düzenli, ip gibi dizilmiş İngiliz askerlerini görüyorum. Tepelere ihtiyacımız var. Sığınaklara ihtiyacımız var. Onların etini ktır ktır doğrayacak kılıçları kullanmamız için bir alana ihtiyacımız var.”

“Katılmak zorundayım,” dedi Lochiel endişeyle. “Adamlarımız açık arazide kalırlarsa, sığınağımız olmazsa Tanrı’nın dileği gibi savaşma şansımız olmaz, göreceğimiz bir katliam olur.”

Prens, liderlerin konuşmalarından sonra yayılan gergin sessizliği bölmedi. Onların deneyimlerinden yola çıkarak konuştuklarını ve komutanla açık açık tartışırca itibarını daha fazla kaybedeceğini biliyordu. O’Sullivan’ın fısıldayarak şikayet etmesini görmezden geldi ve problemi doğrudan Lord George’a devretti. “Peki, o zaman, kendimizi General Cope’un varlığından nasıl kurtarmamızı önerirsiniz, General? Göremediğimiz şeyler vardır belki? Kıraç araziye lehimize çevirmenin bir yolu?”

Kendisine prensinin incinmiş gururunu teselli etme fırsatı sunulduğuna sevinen Lord George çabucak cevap verdi. “Ben de tam bunu düşünüyordum, Majesteleri. Hatırladığım kadarıyla, bu öğleden sonra, belki bir kör nokta bulup faydalanmanın bir yolunu buluruz diye kırık araziye yakından keşif çıkarmayı önermistiniz.”

“Evet, evet öyle yapmıştım.” Prens bunu söylerken, hiç de öyle yapmış olduğunu hatırlamıyordu.

“Donald?” Lord George köşeli yüzünü Cameron Klanı’nın liderine çevirdi. “Görevi senin adamlarının aldığına inanıyorum. Orduyu o bataklığın içinden geçirme ihtimali var mı?”

Lochiel, mavi kantaron rengi gözlerini Lord George’a çevirmeden önce Prens Charles’a bakma isteğine direndi. Lochiel’in yetenekli liderliği altındaki Cameron’lar şimdiye kadar isyanın her çatışmasında ve zaferinde önemli bir rol oynamışlardı. Perth’e ilk onlar gitmişti, Stirling’e ilk onlar gitmişti; önceki hafta kraliyet süvarilerini Colt Bridge’den sürmekten tamamıyla onlar sorumlu olmuşlardı. Şının kapılarındaki korumaları kandıran ve tek bir silah patlatmadan Edinburgh’e giren yine onların alayı olmuştu.

Glenfinnan’dan ayrıldıktan sonra, pek çok lider ülkelerindeki beyefendi hallerini bir kenara bırakıp isyan liderleri olan rollerine yoğunlaşmışlardı. Donald Cameron da buna dahildi, ancak ruh halinde coşkulu duygular değil de kaygılar hakimdi, arzularım akıl ve mantık yönetiyordu, kararlarını yönlendiren politika değil sağduyuydu. Prensini başarmasını istiyordu, ama amaçlarına ulaşmak için en ufak bir kan dökme ve şiddete başvurma düşüncesine karşı isteksizdi.

“Kardeşim Alexander bölgeyi keşfe çıktı,” dedi Lochiel sesizce. “Balığın orta kısmının çoğu yerde bele kadar olduğunu, yabancı otlarla, su yılanlarıyla ve başka şeylerle kaplı olduğunu öğrenmiş. Oradan ancak 4-5 saatte geçip, sadece Edinburgh’un yarısını uyandırmaya yetecek gürültüyü yapabileceğimizi tahmin ediyor. Dahası, bir kere çamura battık mı, Cope’un sadece bir avuç adamı üstemizden gelebilir. Kaçacak hiçbir yerimiz olmaz, ne ileriye ne geriye gidebiliriz. Göletteki ördeklere döneriz.”

“Evet, bilgilendirilmiş olduk,” diye cevapladı prens. “Peki, bataklığı kesen bir yol yok mu? Ovaya paralel uzanan ana geçit değil, bataklığın ortasından geçen bir yol?”

“Evet, bir yol var,” dedi Lochiel isteksizce kafasını sallayarak. “Ona da baktılar.. Ancak durumu neredeyse bataklık kadar

kötü bir halde. Ayrıca ortada da değil, Cope'dan çok uzakta, ovanın sonuna doğru.”

“Ama hâlâ bölgenin sonunda dizilmekten daha iyi bir yöntem,” diye üstelemeye devam etti Charles. “Ve bir dereceye kadar koruma sağlıyor, öyle değil mi?”

“Evet, bataklıktan mısır tarlasına çıkıyor. Ama mısırlar hasat edilmiş, sapların yarısı sökülmüş.”

“Yine de hiç yoktan iyidir,” dedi prens sabırsızlıkla. “Ve Lord George’un da titizlikle açıkladığı gibi, Cope ovada torunlarımızla karşılaşana kadar sağlam kalmak için zaman harcayabilir, *ama biz harcayamayız*. Zafer bizim olmalı ve yakın zamanda olmalı. İngiltere’de toplanmakta olan takviye güçlerden ayrı olarak, Hollandalıların da İngilizlerle olan anlaşmalarını onurlandıracaklarına ve İngiltere sınırını savunmalarına yardım etmek için Kanal’a birlikler göndereceklerine dair duyumlar aldık. Cumberland Dükü kuzenim William’ın babasının artan kaygıları yüzünden birliklerini Flanders’dan çekip eve dönmeyi düşünmesini anlayışla karşılıyoruz. Yine de en kötüsü, şu an zayıflık ya da kararsızlık gösterirsek bugüne kadar kazandığımız her şeyi kaybederiz. Sadece burada İskoçya’dan değil, İngiltere’den ve Galler’den bize geçmişte ve belki de isteksizce katılan ve büyümekte olan destek dahil. Eminim, şimdi bizim zalimlerimize karşı kazanılan bir zaferle, bütün İngiltere bize övgü şarkıları söyleyecek on binlerce sadık Jakobit bize katılmak ve zaferimizi Londra kapılarına kadar taşımak için akın edecek!”

Prens, ısıltılı gözlerini sırayla her adam üzerinde gezdirdi, gurur ve endişeyle karışık bakışlarla karşılaştı. Karşısındaki liderler kendilerini ve servetlerini prensin amacına adamakta hiç tereddüt etmemiş ya da isteksizlik göstermemiş olmaktan inkar edilemez bir kıvanç duyuyorlardı. Yalnız, desteklerini sunmayı reddederek krallarına verdikleri sözü çiğnemiş ve hatta Hanover hükümetine adam ve destek gönderme teklifinde bulunabilecekmiş gibi şüpheli halleri olan MacLeod ve Sleafli Alexander MacDonald gibi önemli adamlar yüzünden endişeliydiler.

General Cope'a karşı kazanılacak zaferin Charles Stuart'ı İskoçya'nın efendisi yapacağı inkar edilemezdi. Konumlarını pekiştirmek, sınırlarını güçlendirmek ve İngiltere ile barış kararı alacakları görüşmeler düzenlemek için zamana ihtiyaçları vardı. İki ülke de yüzyıllar boyunca farklı yöneticilerin himayesinde yan yana yaşamışlardı; tekrar öyle yapabilirlerdi, tabii düşman değil, dost olarak. Çoğu İskoç sadece hakları olanı istiyordu: Ülkelerini ve krallarını.

"Evet, beyler?" Heyetin idaresini tekrar Lord George herkesin düşüncelerini olasılıklar diyarından alıp akla yatkın olanlara yönelterek eline almıştı. "Görebildiğim kadarıyla iki seçeneğimiz var: Ova ya da kır. İkisi de tek başına başarıyı garantilemediğinden, ikisini de kullanabileceğimiz bir strateji geliştirmeyi öneririm. Gün doğmadan önce gerekli mevzide olacak şekilde, güçlerimizi ayırıp çoğunu kırlık alanın içindeki yola yerleştirebiliriz. Fark edilmeyi önlemek ya da olabildiğince ertelemek için, Cope'u doğuya bağlayan alana varlıklarını belli edecek şekilde oyalayıcı ikinci ekibi yerleştirebiliriz. O bu oyalamayı anlayana kadar, şansın yardımı ve Tanrı'nın lütfuyla o lanet bölgeyi geçmiş oluruz."

"Harika bir plan, müthiş," dedi Prens vurgu yapmak için elini masaya vururken hevesle, "Yürekten ve hiç tereddütsüz katılıyoruz."

Lord George liderlerin düşüncelerini almadan devam etmedi. "Sorunuz var mı? Yorumlarınız? Önerileriniz?"

Kimseden bir tepki gelmeyince, Lord George bakışlarını O'Sullivan ve generalin yanındaki diğer büyük bela Broughtonlu Murray'in arasında sıkışmış prensin olduğu uzun masanın karşı ucuna çevirdi. Generalle bir akrabalığı olmayan John Murray, 1737'den beri İskoçyalı toprak sahipleri ve Kral James arasında bağlantılar kurmuştu ve prensi İskoçya'ya bu zamansız ve tehlikeli akını yapmaya teşvik etmekten öncelikle o sorumluydu. Ayrıca, kumandanlık konusunda yok sayılmış olmak onu düş kırıklığına uğratmış, dışişleri bakanı olarak atanmak onu sadece birazcık yatıştırmıştı. O'Sullivan gibi o da Lord George'un sadakati mevzu bahis olduğunda hoşnutsuzluğunu gölgeliyordu.

Generalin saklı dürtülerine ilk dokundurmada bulunan oydu ve tersini gösteren çok kuvvetli kanıtlar olsa da, ihanet söylentilerini canlı tutan yine Broughtonlu Murray'di. Eğer Lord George prense ihanet etmek isteseydi, bunu şimdiye kadar farklı yollarla yapmış olurdu; kendi cephe saldırı planını prense uygulatarak bunu yapmaya kalkışması en zayıf ihtimaldi.

“Eğer konuyu tartışmaya devam etmeyeceksek, Majesteleri, saldırının son detaylarının taslağını hazırlamak için izniniz isteyeceğim.”

“Tabii, General.” Prens Charles kalkınca diğer yirmi sandalyeden sırayla yükselecek sesleri duyulmuş oldu. “Sizden bir saat içinde haber almayı umabilir miyim?”

“Bir saat içinde,” dedi Lord George ve buruşturulmuş harita tomarlarını kolunun altına sıkıştırmış bir halde kulübeden çıkarken prensi saygıyla selamladı. Klan liderlerinin çoğu generalin ayrılışını kendilerine fırsat bildiler ve birkaç dakika içinde, şafak vaktinde Cope’un menziline saldıracakları cümlesi azgın bir yangın gibi isyancılar kampında yayılıyordu.

Lochiel heyet toplantısının detaylarını tekrar gözden geçirirken Alexander Cameron ve Aluinn MacKail sessizlik içinde dinliyorlardı. Cameron liderinin saldırı planı hakkında olabileceği kadar istekli olmadığını iki adam da fark etmişti, fakat Lochiel gibi, iki adam da daha uygun bir seçenek sunamıyorlardı. Kırılık yol, isyancı ordusu Cope’un toplarının yıkıcı gücüne karşı tamamen savunmasız bırakmayacak tek rotaydı.

Aluinn, Cameron Klanı’nın diğer subaylarını uyarmaya gönderildi. Adamlarını dinlendirecek ve sabah dörtte kamptan çıkıp yapacakları yürüyüşe hazırlayacaklardı. Alex de kafasında benzer bir amaçla yola koyulmuştu ama her nasıl olduysa, kendini yükselen araziye bakarken buldu, gölgelenen yakışıklı yüzü ve artan düşünceleri – sık sık yaptıkları gibi – onu güneye yönlendirmişti.

Beklenmedik ve endişelendirici bir şaşkınlık yaşadı, gerginlik dolu dakikalarda, Catherine’in görüntüsü gözlerinin önünde o kadar canlı belirmişti ki, sanki uzanıp ona dokunabiliyormuş gibiydi. Hafif

esinti teninin ve saçlarının ıtır kokusuyla dolmuştu sanki. Hatta yurkarda, şişirilmiş gibi duran ve kırlara aydınlık yansıtan soluk mavibeyaz ay, akıllara gözlerinin berraklığını getiriyordu. Her sabah uyandığında düşüncelerine davetsizce girerdi; her gece uyumadan önce, bitkinliği onu uykuya sürüklemekten önce, yüzünün narin ovali onu gerçekle arasındaki son serseme çeviren bağı olurdu.

Bazı zamanlar – kabul ettiğinden daha sık – Catherine’in arzulu vücudunu kendininkine bastırdığını hissetmek için duyduğu sızi öyle güçlü oluyordu ki kendini isyan kampının yanı başındaki hareketli faaliyet çemberlerini şekillendiren arabalara boş boş bakarken buluyordu. Birkaç kere her hangi bir adamın karısı, metresi, aşığıymış gibi davranmaya istekli isimsiz, kimliği belirsiz kadınlarla doluydu bunlar. Savaşla boğuşan, ertesi gün muhtemelen ölü olacak bir adamın kendini bir süreliğine koyverme isteği ve ihtiyacı suçlanamazdı herhalde.

Geçmişte, Alex, eline böyle fırsatlar geçtiğinde bir an tereddüt etmezdi. Hatta bir keresinde, anlaşılmaz bir dürüstlük anında, Catherine’e eskiden birkaç metresinin olduğunu itiraf etmişti, ruhunun değil, bedeninin ihtiyaçlarını yatıştırmak için dikkatlice seçilmiş kadınlar. Tekrar bir başka insan hayatı için sorumlu hissetmeyi, hiçbir nazik vücuda tutsak olmayı asla istememişti. Tekrar bir kadının gözlerinde umut, güven, belirsizlik ve arzu karışımı o **bakışı** görmeyi asla istememişti. Neredeyse, Catherine’le karşılaştıkları ilk anda onun funda mavisi gözlerinde görmüştü. Daha da kötüsü, gün ışığında onu gördüğü her vakit, yanan ateşin gölgesinde onun bakışını yakaladığında ya da zifiri karanlığında onun yanında uzanırken kendi gözlerinde de aynı bakışın var olduğunu hissediyordu.

Olmasını istememişti, olması için dilekte bulunmamıştı, yetişkin hayatının çoğunu acımasız, küstah herif olarak geçirirken böyle bir şeyi beklememişti. İlgisiz ve erişilmez – lanet olsun ki – duygusallıktan ve sorumluluk almaktan uzak olduğu için kadınları her zaman çekerdi. Böyle olmasından hoşlanıyordu, niyeti de tamamen bu şekilde devam etmesiydi... ta ki Achnacarry Kalesi’nde, Catherine’in gözlerinde o bakışı görene ve hep orada kalmasını isteyen kudurmuş PDF Kitap Arsi vi - <https://rantey.org>

Onlar o zamandaydı ve serseri bir düşüncesinin ya da yanlış yönlendirilmiş bir duygusunun hareketlerini, güdülerinin cevap verme tarzını, aldığı kararları ve takibindeki sonuçları ve böylece liderliğine inanan klan adamlarının hayatlarını etkilediği an ise şimdiydi. Savaşa aklını karıştıran düşüncelerle giden bir adam ancak düşmanını korurdu ve kendi silahını kendi şakağına dayardı.

Hayır, bunların hiçbirinin olmasını istememişti. Onu İskoçya'dan güvenliğini düşündüğü için göndermişti – bu yeterince dürüst bir gerekçeydi – fakat aklının bir köşesine attığı farklı sebepler olabilir. Belki de, göğüslerini kabartmaktan başka hiçbir şey zamanlarını harcamayan zengin, kendini beğenmiş kadınlardan, şiir okuyarak çalım satan ve lavama kokan erkeklerden oluşan kendi türünün arasına döndüğünde, beliliklerinin bir hata olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Tehlike ve entrikalara itildiği kesindi. Arazinin vahşi güzelliği, insanların yalın şiddeti, Achnacarry Kalesi'ndeki harap olmuş karanlık mazgallar bile, kendi oturaklı, sakin hayatı boyunca gördüğü her şeye tam bir tezat oluşturuyordu. Sözüm ona medeni bir toplumla ilgili nefret ettiği her şey.

Beş haftadan daha kısa – inkar edilemeyen bir tutkunun keşfedilmesine ve özgür bırakılmasına yetecek kadar uzun – bir süreyi beraber geçirmişlerdi. Böylesine zıt iki hayatın birleşip tek vücut olabileceğine inanarak sadece kendilerini mi kandırmışlardı? Catherine'in alışık olduğu yaşam tarzına uzun süre dayanamayacağını Alex çok iyi biliyordu; Raefer Montgomery kılığındayken duyduğu huzursuzluk bunu kanıtlamaya yetiyordu. Catherine'in aksini iddia eden coşkulu yeminlerine rağmen, İskoçya'nın sarp vadilerinde mutlak saadeti bulacağını düşünmüyordu.

Alex, İskoçya'nın temiz havasından derin bir nefes çekti. Belki de, gül yapraklarını süpürüp atmanın ve bedbaht hayatından parçekten ne istediğini iyice bir yoklamanın zamanı gelmişti.

Önce bir içki, sonra da birinin arkadaşlığı... Şimdiki ruh halinde, araba kümelerinin son halkasına giren çıkan belli belirsiz şekilleri izlerken duyduğu kıskançlığa karşı koymak için gerekli iki şey.

Lauren Cameron iç çekti, sevgilisinin beline sardığı bacaklarını yavaş yavaş çözdü. Sirtına batan küçük çakılların ve taşların verdiği rahatsızlığın az buz farkında, onları soğuk zemine ağır ağır kaydırıldı. Sıyrıklar ve yaralar, bacakları arasından geçen sıcak ve kaygan zevk selinin çok ucuz bir karşılığıydı; soğuk ve ıslak çimin çıplak etine verdiği his sadece duygularını azdırıyor ve Alasdair'in ihtiyaçlarının da kendisinininkiler kadar acil olduğunu kanıtlıyordu.

Onun içinde nazik bir şekilde hareket ettiğini sersemlemiş bir halde hayal ederken, onu bırakmak istemediği kadar o da tatlı limandan çıkmayı istemediği için hâlâ da öylelerdi.

En ufak bir etkiye fazlasıyla hassasiyet göstererek, kendi kalçalarının onun uzun kaslı bacaklarının sert yüzüyle hareket etmesine izin vermişti, göğüsündeki yoğun keçe kıllarının kendi göğüslerine erotik bir şekilde sürtünmesine sebep olan her nefesi zevkle kokladı. Adam başını boğazının kıvrımına gömdüğünde Lauren gülümsüyordu, nihayet kazandığına inanamayarak ellerini simsiyah saçlarına daldırdı.

Kaç geceyi Alasdair Cameron'ı kolları arasında hayal ederken, ümitlenirken ve onu *isterken* geçirmişti? Başka niçin arabasının tekerleklerinin altından geçen soğuk, rutubetli, sarsıcı, bitmek bilmez kilometrelere katlanmıştı? Son sekiz yıldır evi ve hapishanesi olmuş Achnacarry Kalesi'nden kaçışını etkili bir hale getirmek için planlar düzenlemişti. Lochiel klanı Prens Charles için topladığında, çıktığı macerada klanın yanında olmak için izin kopartmak amacıyla ilk sırada bulunmuştu. Öncelikli amacı kaçmaktı ve aslında, prensin alayında Edinburgh'un caddeleri boyunca ilerlerken kalbi neşe ve zaferle doluydu. Hayatının ilk on iki yılını doğduğu kraliyet şehrinin duvarları içinde geçirmişti ve neye mal olursa olsun, bir gün o telaş ve heyecana geri döneceğine yemin etmişti.

Evet, dönmüştü de. Ödediği bedel çok fazlaydı, kana ve ihanete bulanmıştı. Fakat şimdi özgürlüğüne kavuşmasına çok az kalmışken, Edinburgh'deki eski hayatına dönmek yeterli gelmiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Hayatını Alasdair Cameron kadar değişken ve heyecan verici birisiyle paylaşmak istiyordu.

Alasdair Cameron'ı istiyordu.

Bu isteği yeni değildi. Aksine, Achnacarry'den, menekşe gözlü İngiliz karısının anısından uzaklaştığı her kilometrede daha da artıyordu. İngiliz güzelini ilk gördüğü an, onun Alasdair'in muhteşem vücuduna ısıtılı gözleriyle baktığında, onu her türlü fantezisinde bulundurduğunu anladığı an ondan nefret etmişti. Uzun sürgün yıllarında başına gelen tehlikeli olayların anlatıldığı hikayeler duymuştu; kalenin sergi salonunda onun portresini çalışmış, bir yığın uykusuz geceyi, *Camshroinaich Dubh* - Esmer Cameron - dedikleri adamı merak ederek geçirmişti. Nihayet, Lochiel'in kardeşini Avrupa'dan çağırdığını söylemesiyle Achnacarry'de geçen uzun, yorgun yılları sebep ve amaç taşır olmuştu, bir gelinin evlilik gecesinde damadını beklediği gibi onun dönüşünü beklemişti.

Kalede hiç kimse, onunla eve gelen sarışın İngiliz'in varlığından onun kadar rahatsız olmamıştı. Ve hiç kimse, onu istemeden getirdiğini, ikisinin de mecburen evlendiklerini ve İskoçya'ya dönüşünü güvenli hale getirmek için onu rehinesi ve kamufleji olarak kullandığını duyunca onun kadar sevinmemişti. Elbette onunla yatmıştı, ama hor görerek, tutkuyla değil. Elbette onu sevmiyordu, ikisinin tam bir uyuşmazlık taşıdığını, böyle bir birleşmenin ne kadar feci olacağını herhangi bir aptal görebilirdi.

Kabul etmek gerekir ki, Lauren Achanacarry'deki o gece onun yatağına biraz fazla erken girmişti ve yine kabul etmek gerekir ki, sertçe kendisini reddetmesine – birazcık – fazla tepki göstermişti. Baş belası kadının Campbell tarafından kaçırılması mantıklı bir çözüm olurdu. Ve öyle de olmuş, etkileyici kurtarıştan sonra Alasdair onu hemen İngiltere'ye gidecek bir gemiye bindirmişti. Karısını seven bir adam onu hayatından çıkarır mıydı? Muazzam ihtiyaçları apaçık ve sağlıklı iştahı olan bir adam soğuk yatağını ısıtmak için sadece yün battaniyeyle yetinir miydi?

Bu son beş haftadır onu sık sık kendi düzgün vücuduna bakarken yakalamıyor muydu? Siyah, inceleyen gözleriyle onun kıyafetlerini birer birer soyarken, göğüslerinin keyif verici mükemmelliğini, belinin inceliğini, bacak-

larını ortaya çıkarırken, gerçekleştirmelerini bekleyerek geçirdiği anlarda neredeyse eriyordu. Hayır, gerçekten eriyordu. Dipsiz gözlerini çıplak etinde daha önce de hissetmişti, vücudunu keşfe çıkan nasırlı ellerinin sıcaklığını daha önce de duymuştu. Haftalar anısını bulandırmamıştı, onun ilk tepkisinin sertliği de tutuşmuş arzusunu azaltmamıştı.

Onun arabasını izlemesine ya da kendisini çim kaplı arazide takip etmesine şaşırılmamalıydı. Bu gece harika ve yok edici bir şeyin olacağını hissetmişti ve olmuştu. Olmuştu.

Derin nefes alarak, Lauren yavaşça ve manalı bir şekilde kayd, Alasdair siyah gözlerini acarken kirpiklerinin boğazına hafifçe sürtündüğünü hissetti.

“Bu gece bana geldiğine inanıyorum,” diye fısıldadı. “Bu günün yaşanacağına, beni konukuna alacağına ve bir araya geleceğimize olan umudumu yitirmeye başlıyordum.”

Alasdair, dudaklarını Lauren’in boynuna değdirerek mırıldandı, “Bundan başka bir beraberliğimiz olamaz.”

Erkeğin içinde artan basıncını karşılamak için kıpırdanıyordu ki, sözlerinin yankısı ona çarptı ve bal rengi gözleri girdiği şokun etkisiyle açık kaldı.

“Sen... sen ne dedin?” diye sordu, zorlukla nefes alıyordu.

“Hiçbir şey söylemek zorunda değilim, kızım. Ne demek istediğimi anlayamıyor musun?” dedi zevkle gülerken.

Yayvan İskoç aksam otluaktaki toz kadar kalındı, Lauren dehşet çığlığı atarak onu omuzlarından tuttu ve var gücüyle ileri itti. İskoçyalı bu kadar hızlı çıkarılmaya hazır değildi, kendini ıslak çimde yüzüstü yatarken bulduğunda sinirle lanet okudu.

“Ne halt yiyorsun?”

Lauren güçlükle dizlerinin üstünde doğruldu. Elleriyle gür saç tutamlarını tekrar kavrarken, bu seferki amacı yüzünü yukarıya, ayın sönük ışığına çevirmekti. Gördüğü şey karşısında buz kesildi. Saçları Alasdair’ininki gibi uzun ve kabarıktı, kapkara kaşlarının altındaki gözleri derinlerdeydi. Bir yarık izinin ikiye ayırdığı çenesi bile inanılmaz benzerdi, köşeli ve sağlam. Orantıları bile neredeyse aynıydı, ancak onu artan öfkesiyle incele-

dıkçe, omuzlarının onunki kadar geniş olmadığını ya da göğüs kaslarının aynı olmadığını görüyordu.

“Seni hayvan,” diye tıslıyordu, “*seni kanı bozuk!*”

“Hey, dur orada, küçük hanım...”

Lauren öfkeyle yerinden fırladı, tırnaklarının keskin tarafıyla adamın yanaklarını ve boğazını tırmalamaya başladı. Tırnak aralarına giren deriden ve duyduğu acı dolu çığlıklardan biraz tatmin olduğunu hissetti.

“Seni hayvan, kanı bozuk!” Ona yumruklarıyla vururken, tırmalarken, onu bileklerinden tutup yere sermeye çalıştığı vakit dışlarını etine geçirirken haykırma ya devam ediyordu.

İkinci lanetin arkasından, adam elinin tersini Lauren’ın yanına geçirdi. Çarpmanın etkisiyle yarı yarıya sendeleyerek Lauren, adama kendini arkasına yapıştırmaya ve vücudunun altına alması için ihtiyaç duyduğu arayı vermiş oldu. Onunla bir yaban kedisi gibi savaşılmaya devam etti, lanet okuyor, öfkesini göstermek için kolunu ya da bacağını kurtarmak için kıvranıyordu. İskoçyalı sadece şiddetini artırdı, Lauren’ın gücünün azalmasını beklerken kendi savunmasız hedef yerlerini korumaya çalıştı.

Okumaktan usandığı son bir lanetle, hareketleri yavaşladı ve durma noktasına geldi. Göğüslerinde biriken terler parlıyordu ve sınırlı güzel yüzü uçuşan saçlarıyla kaplanmıştı.

“Artık sakinleştin mi?” diye sordu, bu kez gerçekçiydi.

“İn üstümden, seni pislik!”

“On dakika önce bana yalvarıyordun.”

“On dakika önce ben senin...” Lauren durdu ve öfke dolu itirazlı sessizliğe gömdü. Tanrım, nasıl bu kadar kör olabilirdi? Böyle aptal? Nasıl bu hödüğü Alasdair’le karıştırabilirdi?

“Beni başka birisi sandın,” diye kıkırdadı İskoçyalı, “Senin şu Alasdair şanslı piçmiş.”

“Domuz!” Öfkeden nefesi kesiliyordu. “Sen biliyordun ve hâlâ... hâlâ..!”

“Kulağıma onun adını mırıldandığın zaman, o olmadığımı umursayacak durumda değildim. Sana söylemeliyim ki, işi durdurmak için benden çok çok daha iyi bir adam olmak gerekirdi.”

Lauren öfkesini kontrol altına aldı. “Seni başkası sandığımı iş o kadar ileri gitmeden önce fark etmiş olman gerekir. Niye bir aptal gibi aval aval baktın ve hiçbir şey söylemedin?”

Dürüstçe cevap verdi, “Rüya gördüğümü sanıyordum. Seni çalılıkların arasında gördüm. Sonra bir baktım kıyafetlerinin yarısını çıkarmışsın ve benimkileri de parçalıyorsun. Bir adamdan başka ne yapmasını beklersin? Bileklerinden tutmasını ve evine gitmeni söylemesini mi?”

Lauren derin bir nefes aldı. İstemeyerek de olsa kabul etti. Konuşmaya gerek duymamıştı; sadece onu görmüştü ve sanmıştı ki...

Kesin bir şekilde konuştu, “Evet, sanıyorum hallettik.”

“Evet, galiba,” dedi Lauren’in yüzündeki saçları düzeltirken. Ay ışığının badem gözlerindeki yansımalarına bakarken, bakışlarını aşağı, duygu dolu ve bükülmüş dudaklarına kaydırdı. Arzulu ilgisi yüzünden hâlâ kızarık ve şişkinlerdi ve bir köşesinden ince bir kan şeridi beyaz cildine damlıyordu. Dişlerini geçirdiği kendi yanakları ise zonkluyordu, tutku sanrıları arasında Lauren’ın tırnaklarının benzer şekilde yaraladığı kalçaları da.

Lauren karşısında duran yüzün gölgeli hatlarına baktı, ama belirsiz izlerden başka bir şey görmedi. Vücudunda oluşan ani heyecan daha kolay tanımlanabilirdi ve bir şekilde bu, kalan sinirinin son parçasını da götürdü ve kasıklarında cüretkar bir tepki başlattı.

Başını eğip akmasına sebep olduğu kanı temizlemek için dilini nazikçe dudağına değdirdiğinde, Lauren geri çekilmedi ya da tekrar kavga etmeye başlamadı. Dili daha da aşağıya inip, boğazının kıvrımında gezinirken de onu durdurmadı, göğüslerinin arasındaki çukura sıcak duygular akın ediyordu.

“Seni bağışladığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu bedeninin alt tarafı ayrılan bacaklarının arasına ustalıkla kayarken.

“Yeterince zarar verdik, bunu sen de söyledin. Birbirimizi sinirlendirmenin faydası ne?” dedi ve dili meme ucunda durdu, dudaklarını üstünde kapatıp emmeye başlamadan önce dilini üzerinde gezdirdi.

Bütün sebepleri bir araya getirdiğinde, hayır, diye düşündü, o Alasdair değildi. Ama, uyanık, yarı delinmiş hâlde uzanırken,

içinde bir erkeğin arzulu basıncını hissederek geçirmek istediği uzun, soğuk gecelere cevap olabilecek bir **erkekti**. Struan Mac-Sorley Achnacarry de onun aşığı olmuştı, ancak Lauren'ı terk etmişti, Lochiel'e olan hürmetinden mi yoksa Catherine'in kaçırılmasında onun da payı olduğu konusunda artan şüphelerinden mi, bilmiyordu. Tek bildiği yine aynı soğuk geceler sırasında, etrafındaki arabaların gıcırıltılarını duyduğu zaman masum, şaşkın bakışlı bakire rolünü yeterince oynamıştı.

Lauren onun iştahlı dudakları altında kıvrıldı, büyük kehribar gözleri tamamıyla açgözlü hazzının verdiği ürpertiyle kapandı. Bacaklarını daha geniş açtı ve **S**adek bedeni en çok ihtiyaç duyduğu yere sokmak için ellerini adamın kalçalarına bastırdı.

Zihinleri bunlarla meşgulken, **S**ade sevgili de çimlerin üzerinden kendilerine üç kişinin sinsice yaklaştığını ne görmüş ne de duymuştu. Üçü de kırmızı çuhadan gömlekler giymişti, arkaları maviydi; çıplak çiftin etrafında halka kurarken birbirlerine el işareti yapmaya başladılar.

Kadının kalçalarına binen her basınçta çıkarttığı şehvetli iniltileri duyunca grubun lideri pis pis sırıttı. Albayları kendilerini bu çılgın keşif gezisine gönderdiğinde aklından geçen muhtemelen o değildi, ama hiç kuşkusuz, onlara askeri bir bilgi sağlasın veya sağlamasın, ondan faydalanmanın bir yolunu bulacaktı.

Sessiz olunması için yaptığı son işareten sonra onbaşı, bıçağını deri kınından çıkardı. Tüfeğini dikkatle kenara koydu, kazayla patlamasını ve bütün kampı harekete geçirmesini istemiyordu, sonra, bıçağı İskoçyalının terden kayganlaşan kürek kemiğinin arasına acımasızca saplamadan önceki on adımını dikkatle attı.

Alexander karanlık araziden yankılanan acı dolu çığlıkları duydu ve nereden geldiğini anlamak için bir anlığına durdu. Kendini, pelişigüzел kurulmuş kamp çevresinde üç tur atmaya zorlamıştı ve artık daha iyi hissettiği için minnettardı. Vücudunu görülmeyen çubuklara bağlayıp çekiştirdiklerini hissetmiyordu artık, birisi sırtlarını ucu sivriltilmiş bir çelikle yontuyormuş gibi de gelmiyordu. Tekrar düzgün düşünebiliyordu ve buna devam etmek için de, Catherine'i düşünmemesi gerektiğini biliyordu.

Bu yüzden, üçüncü turunda sabaha karşı yapılacak askeri harekât için çevreyi gözetleme işini üstlendi. Lochiel'in durum değerlendirmesine tamamen katılıyordu; Cope bataklıkta çıkacak isyan için uyarılarda bulunduyorsa zafer için fazla umutlanamazlardı. Karşıya geçme işi kimseye sezdirilmeden ve karanlıkta yapılmalıydı, İngiliz general lanet olası toprakları hizaya sokma fırsatı bulmadan da tamamlanmalıydı. Şaşırtma kilit noktaydı. Şaşırtma ve hız, ikisi de İskoçyalıların savaşa yöntemlerinin dayanağıydı.

Keşke generalin konumuna duyulan güveni sarsmanın bir yolu olsaydı. Keşke, Colt Bridge'deki performanslarının benzerini sergilemeleri için subaylarının ve piyadelerinin demir gibi disiplinlerini bozmanın bir yolu olsaydı.

Olayı hatırlayan Alexander, dumanın dolu rüzgar bulutuna karşı gözlerini kısıtı. Edinburgh'e giden yol boyunca, küçük bir Cameron grubunun liderliğini yapıyordu, rotayı tespit etmek ve İngilizlerin daha çok nereye savunma kurabileceğinde karar kılmak amacındaydı. Glenfinn'dan sonra birkaç ufak karşılaşmada kılıç kullanmaları dışında pek bir şey yapmamış olan adamları giderek formdan düşüyordu. Eğer Alex adamlarına öyle emretmiş olsaydı köprüde karşılaştıkları iki süvari alayıyla da çarpışmaya memnuniyetle atılırlardı. Hakaretler ve alaylar yağdırarak adamlar kendilerini ısıtmadan önce, süvariler durup atlarını ırmak kenarından geriye çevirip sürmeye başlamışlar ve İskoçyalıları birbirlerine hayretler içinde bakarken bırakmışlardı.

Sayıcı ve silahça daha üstün olduklarını bilen Alex de adamları kadar şaşırmıştı. Sağduyusu ordunun ana gövdesiyle olan mesafesini fazla açmamasını söylüyordu ancak; sonradan öğrendi ki, İskoçyalıların arkalarından takip etmediklerine emin olunca, süvariler, Edinburgh'ün birkaç kilometre uzağındaki Leith'e çekilmişlerdi.

Sadece bir subay köprüde savunduğu davadan vazgeçmemiş, adamların bu korkak davranışına köprünün karşısında kendisini izlerken aynı buz gibi sessizlikle oturan uzun boylu, siyah saçlı adama öfkelenmişti kadar öfkelenmişti.

Hamilton Garner.

Zayıf ve kibirli halinde, sert duruşunda, üniformasına hatasız dikilmiş sarı düğmelerde ve askeri duyarlılıkla düzenlenmiş altın şeritlerde yanılmıyordu. Kutuplar kadar soğuk açık yeşil gözleri, ırmağın diğer kıyısından, kılıç tutuştukları zamandaki gibi delici olke saçıyordu. Gönderdikleri mesaj nefretle dolu, kindardı, neredeyse Alex'inkilerde de aynı tepkiyi başlattığı hissediliyordu.

Catherine'in babası, Lord Ashbrooke, Garner'in düello esnasında aldığı yaranın ölümcül olmadığını söylemişti. Buna rağmen, Alex, şimdi albaylığa yükseldiği anlaşılan kibirli teğmenin kilometrelerce öteden, Derby'den kalkıp bir köprüyü savunmaya gelmesini beklemiyordu. Damien Ashbrooke habercileri aracılığıyla Garner'in Raefer Montgomery ve yeni karısı hakkında detaylı bir araştırma başlattığı haberi göndermişti. Nerede yaşadıklarına dair hiçbir ipucu bulunamamış olması Garner'in zihninde sağlıklı bir saplantı başlatmıştı; Montgomery'i de Catherine'i de bulacağına ve ölmesine sebep olsa da aşağılanmasının intikamını alacağına yemin etmişti.

Alayın geri kalanı gibi, süvarilerle ve subaylarla aynı şekilde, ormanın güvenliği için, Hamilton Garner kılıcını çekmiş ve atını köprünün taş kemerine doğru sürmüştü. Kendini beğenmiş aptal köprüyü geçmek ve yeni bir hesaplaşma için Alexander'a meydan okumak üzere miydi? Garner'in adamları niyetini anlamaya çalışırken, etrafını sarmış ve tam anlamıyla onu geri çekmeye çalıştığı süre içerisinde öğrenmesinin yolu yoktu.

Alex o günü hatırlayınca kollarını çatı ve parmakları arasında çevirdiği taş baktı. O gün yaşadığı hayal kırıklığının rahatsız edici sisini düşünürken yumruğuyla taşı sıkı. İlk seferde öldürücü darbeyi savurmuyarak yaptığı hatayı düzeltmek için kılıcını bir kere daha Hamilton Garner'a sallama fırsatını seve seve kullanırdı. Neden yapmamıştı ki? Saygısından ya da adamı kabullenmesinden olmadığını bir tek Tanrı bilirdi. Belki de, korkmuş seyircilerle dolu kalabalığın içinde gördüğü sarı saçların parıltısı yüzündendi.

Alex gerildi ve parmaklarını gevşetince taş avucundan kaydı ve yere düştü. Kolunun hafif, neredeyse fark edilmesi imkansız bir hareketle, elini kemerinde taşıdığı tabancanın çelik kaplanmış sapına

sardı. Sakince beklerken zihnini bütün düşüncelerden temizledi, iç-güdülerini, dikkatle atılan adımların çıkardığı sese odakladı.

Arkasından gelen her kim ise beş metreden daha yakındaydı, yaklaşımı dostane bir klan adamından beklenmeyecek kadar sinsiydi. Alex kamp yerinin bu karanlık kesiminde yalnızdı, bu aralar sık sık istifade edemediği bir durumdu bu. Lochiel, kendi koruması Struan MacSorley'nin görevini değiştirmiş ve onun yerine Alexander'ın arkasını kollamasını emretmişti. Cameron liderine, Argyle Dükü'nün, Alexander'm can düşmanının, *Siyah Cameron*'ın sağ salım Achnacarry'e vardığı haberlerini almadığı ve yeğeni Malcolm Campbell'in Alexander'm ellerinde öldüğünü kabul etmediği haberler gelmişti. Alexander'm yakalanması ve Inverary Şatosu'nda ipten salındırılması için yaptığı ayrıntılı planın başarısızlığı sonucu Alex, yakalanması için uzun süre önce koyduğu on bin sterlinlik ödülü iki katına çıkarttı. Aluinn MacKail de, dükün, dallanmış meselelerde Fransızlar kadar iyi bilinen, işini yüzde yüz başarıyla yerine getiren bir ajan kiraladığını duymuştu. Alex tehdide kayıtsızca omuz silkti, sonuçta on beş yılının çoğunu Argyle'in tazılarını atlatarak geçirmişti. Ancak Lochiel gelen haberlere onun gibi umursamaz davranmamıştı, ya da neredeyse her zaman Alex ile beraber olan Aluinn MacKail ya da Struan MacSorley de. Hiçbiri gecenin karanlığında ona sessizce arkadan yaklaşacak kadar aptal değildi.

“Özür dilerim, efendim...”

Alex eğildi, ayaklarının üzerinde dönerken tabancasını çıkardı. Göğsüne doğrultulmuş hazır tetikteki tabancayı gören fakir giyimli klan adamı elleriyle yüzünü kapatmaya çalıştı, Galce özür ve ricalarda bulunarak geriye doğru birkaç adım tökezledi.

Aynı acıcılıkla sövmekte olan Alex, ayaklandı, bir adımda tır tır tirediği her halinden belli olan adamı kavradığı gibi yakaladı.

“Seni lanet aptal! Gecenin bu saatinde bir adama gizlice yaklaşırken ne düşünüyordun?”

“Be-ben *gizlice* yaklaşmıyordum, efendim,” diye kekeliyordu adam boğazına geçirilmiş parmaklara yapışmış. “*Niyetim* sinsilik etmek değildi, efendim. Normal yürüyordum, ama sizi rahatsız et-

ıncmek için sessizdim. Bir şeye odaklanmış düşünüyordüğünü-
zu gördüm ve siz bitirene kadar rahatsız etmek istemedim.”

Hâlâ yoğun adrenalinin etkisindeyken, Alex adamı gevşetti
ve avuçladığı tartanını yavaş yavaş bıraktı.

Adam uzun, güçlü kollar kendini bırakınca dikkatle geri gitti,
namlunun indirilmesini ve tabancanın tekrar deri kemere sokul-
masını izledi.

“Bu kadar önemli ne var da kafanın uçurulması riskini göze
aldın?” diye sordu Alex sert bir ses tonuyla.

Yaşlı adam sesli bir şekilde yutkundu, ellerini aşağı indirdi,
katlanmış parşömenin açılması gibi, iki büklüm olmuş sıska vü-
cudunu rahatlatmak için tekrar düzeldi.

“Adım Anderson, efendim. Robert Anderson, gecenin kısa ol-
duğunu ve yapacak dağ kadar işiniz olduğunu biliyorum...”

Alex başını kaldırdı; kara gözlerdeki bakışlar yaşlı adamın
bağırsaklarında ikinci bir kasılmaya sebep olmaya yeterdi.

“...ama yarın sabah için verilen emirleri duyduğumda, sizinle
hemen konuşmam gerektiğini düşündüm.”

“Benimle konuşmak mı...” dedi Alex ve durup nefes aldı.
“Benimle ne hakkında konuşacaksın, Robert Anderson?”

“Ben ve üç oğlum, erkek kardeşim Lachlan ile birlikte Pres-
ton’un kuzeyinde yaşıyoruz. Koyun yetiştiriyoruz. Bir erkek kar-
deşimiz daha var: Colla, Aberdeen ve Auld Reekie arasındaki
sahil boyunca ufak bir yol işletiyor.”

“Aberdeen’den Edinburgh’e eşya kaçırın bir kardeşin mi
var? Ne kaçırıyor?”

“Hımm... Bazen koyunlarımız otlamaya Forth’a inerler ve
tuzlu suyun içinde oynasrlar. Başlarda problem yoktu, ama onla-
rı tekrar eve sürmek lanet olası bütün günümü aldı. Colla’nın an-
nemizi ziyarete geldiği bir gün yine aşağı indiler ve Colla kolunu
kaldırıp bataklığın karşısında dümdüz bir yol gösterdi.”

Adamı başışlamada gösterdiği cömertliği tekrar gözden ge-
çiren Alex gerildi, ensesindeki kılların dikleştiğini hissediyordu.

“Bataklığın içinden geçen başka bir yol olduğunu mu söyle-
meye çalışıyorsun? Haritalarda gösterilmeyen bir yol?”

“Herhangi bir kağıtta işaretli olup olmadığını bilmiyorum, sadece kardeşim Lachlan ve ben, bütün hayatımızı burada geçirdik ve orada bir yol olduğunu hiçbir şekilde bilmiyorduk,” dedi çoban ellerini açıp ve kaşlarını yukarı kaldırırken. “Ot ve çamur dolu bataklıklar arasında bir geçiştin daha fazlası olduğunu söylemiyorum, ama donuna kadar çamura batmaktansa daha hızlı ve temiz olacağını söyleyebilirim.”

Alex düşüncelerini dizginlemeye çalıştı. Bataklıkta yerli kaçakçılardan başka kimsenin bilmediği bir yolun olması mümkün müydü?

“Eğer sana bir harita versen Anderson, tam olarak nerede olduğunu gösterebilir misin?”

Adam düşünceli bir şekilde dudaklarını emdi, seyrek kırmızı saçlarıyla oynadı. “Evet, yapabirim. Daha iyi *gösterebilirim*, ama.”

“Eğer bataklıkta başka bir yol olduğu konusunda haklıysan ve eğer Lord George haritada gösterdiğin şeyden hoşlanırsa, sonunda kendini bütün orduyu yönetirken bile bulabilirsin.”

Robert Anderson sırttı, Alex hızla, onu horlayan vücutların bulunduğu kamp labirentinin arkasına götürürken başındaki hırpani mavi başlığı eline sıkıştırdı. Generalin ruh hali Alexander’dan daha iyi değildi, fakat yakında, Anderson’un hikayesinin sonuna geldiklerinde tedbirli bir heyecanla dolu olacaktı. Hemen, Alex’i gizli geçidin varlığını doğrulaması için gönderdi ve bu arada kendisi de prensi uyandırmaya gitti. Liderler heyeti kuruldu; geçici bir plan önerildi ve anında kabul edildi. Sabah ikide Alex gelene kadar ve sonra bir saatten kısa bir sürede, bütün İskoçya ordusu kara ve sisle kaplı bataklığın kıyısında hazır haldeydi.

3

Hasat edilmiş mısır tarlasının sınırında tek başına bekleyen bekiçi, kovana yaklaşan arı sürüsünü çağrıştıran sesle şekerlemesinden uyandı. Vızıltılar, denizden gelen tuz tadında sis kümesiyle

neredeysse birden kesildi. Bir cadının örtüsü kadar ince olan sis, bataklığa varınca fark edilir bir şekilde kalınlaştı. Dağ kadar yüksek, krem kadar beyazdı, köpük damlalarının hareket ettiği gibi sürekli yer değiştiren katı bir kütle oluşturuyordu.

Asker James Wallas bu özel göreve fazla önem vermemişti. Leni bütün gece nemli ve ıslaktı; aniden her yerden gelen ama hiçbir yerden gelmeyen sesler duyduğunu sanıyordu. Canlı tutmak için dal parçaları ve kurumuş mısır sapları attığı ateş hissettiği huzursuzluğu yatıştırmamıştı. Aksine, sisin sebep olduğu garip gölgeleri daha da belirginleştiriyordu. Güneş ufukta yükselmek için mücadele verirken sis giderek inceliyordu. Ortalık şimdiden beş yüz metreden daha uzak olan ayar kamp yerini görmeye yetecek şekilde aydınlanmıştı. Biraz sonra, Edinburgh'un ötesindeki yuvarlak tepeler kendini etrafa yayılan sarı ışıktaki gösterecekler ve Forth'un suları zifiri karanlıktan metal mavisine dönecekti.

Yemek için yakılan ateşlerin kokusu Wallace'in midesinde tepki uyandırıyor. Burun delikleri odun dumanını ve pişen çörekleri koklamak için genişlerken midesi de küçük bir volkan gibi gurulduyordu. Esneyerek, dalgın bir şekilde kalçasını kaşıdı ve sonra tüfeğini kenara koydu ve kod piyesinin *eteğini*¹ çözdü. Tatmin olmuş bir hırıltıyla, sıcak sarı akarsuyun kırılmış mısır saplarının üzerinde yükselen buharlarını izledi. Buhar sise karışıyordu, gözleri saçılan kabarcıklara bakarken, bakışları havanın artan açıklığına kaydı. Bulutlar gökyüzünün kralına pembe ve altın sarısı şeritler sunarak ufuktan çekiliyordu. Köy ve katabalarda hayat başlıyordu. Sabah erkenden yola çıkan satıcılar Edinburgh'un devasa kapıları açıldığı vakit ilk varanlardan olmayı dileyerek, at arabalarını sürüyorlardı. Gün ışığı yeryüzüne değince, gece boyu sislerin sakladığı krallık kentinin kaleleri ve kuleleri bir bir ortaya çıkmaya başlamıştı. Etrafındaki her şey olağan seyrindeydi diye düşündü ve o, kör olasıca bir bataklığın başında korumacılık yapıyordu.

¹ 15. ve 16. yüzyıl Avrupası'nda erkeklerin cinsel bölgelerini saklamak amacıyla giydikleri kumaş parçası. (Çev. N.)

Bir başka sinir bozucu ses dalgası yüzünü yalayıp geçti, bu seferki daha yüksekti. Hızla silinen sisin içinden görebilmek için gözlerini kısıtı. Mısır tarlasının kenarından yükselen şeyin siyah bir çit olduğunu anlayınca somurttu ve ellerini gözlerinin köşesine götürdü. Orada daha önce bir çit gördüğünü hatırlamıyordu. Daha iyi görebilmek için başını ileri uzattığında çitin hareket ettiğini, mısır tarlasına girdiğini gördü.

Bekçinin ağzı yavaş yavaş aralandı. Çit falan yoktu! Onlar adamdı! Yüzlerce! Binlerce, cehennemden fırlamış yaratıklar gibi bataklıktan, sisin arasından çıkıp geliyorlardı.

Boğuk sesle bağırdı. “İsyancılar! Lanet olsun, bunlar isyancılar!”

Etrafta fır dönerken eliyle tıdık çakmaklı tüfeğini yokladı, fakat tüfek bıraktığı yerde durmadı. Onun yerinde dev gibi bir adam vardı, kol ve bacakları çamurla kararmış, buğday renkli saçlarına ve sakalına kir sıçramıştı. Bekçi korku içinde bakarken, dev aradığı tüfeği tuttu ve samimi bir şekilde göz kırptı.

“Bunu arıyordun, değil mi?” diye sordu Struan MacSorley.

Wallace aptal aptal başını salladı ve uzatılan silahı almak için ileri uzandı. Elleri metalin soğuşuna dokunduğunda, devin koca pençesiyle bileğini tuttuğunu ve sıkıya başladığını hissetti. Gitgide daha da sıkıldığı kemikleri, artan baskıyla çalı çırpının tutuşurken çıkardığı gibi sesler çıkararak ezildiler. Çığlık atmak için ağzını açtı ama boğazına bastırılan buz soğukluğunda metal hırıltıdan ve havaya kaçan bir baloncuktan daha fazlasının çıkmasını engelledi. Boştaki eliyle Wallas, elini adamın etine ve kıkırdağına geçirdi ve tırnağına dolan kanın sıcaklığını hissetti. Parçalanmış bileğindeki acıyı neredeyse hissetmiyordu; kaygılandığı tek şey başının omuzlarından ayrılması ve bataklığa yuvarlanmasıydı.

MacSorley İskoç kamasının ucunu ölü askerin yeleğine silerek temizledi ve arkasına sinmiş yarım düzine adamı başıyla çağırırdı.

“Sadece bir tane,” diye hor görerek homurdandı. “Kendini beğenmiş piçler. Meydan okuma yok mu?”

Alexander bir elini MacSorley'nin koluna koydu ve eğlenmekten uzak bir halde güldü. "Eminim şu birkaç saat içinde yürekliğini test etmek için çok sayıda fırsatın olacak."

Kolunu kaldırdı, "temiz" işareti verdi ve bataklığın ucunda belli aralıklarda tekrarlanan hareketlere baktı. Sadece bir tek durumda sorun çıkabilirdi. İskoçyalı görülmüştü; bekçiyle etkileyeceği bir şekilde kapışmadan önce, bir el uyarı ateşi edildi.

Lord George Murray bunu beklenmedik olay işareti olarak kullanmıştı. Havaya gaydalardan gelen tiz sesler karıştı, adamların taarruza çağıran gaydalardan gelen teşvik edici, meydan okuyan sesler ahenksiz bir hal alana kadar tarla boyunca yayılmaya devam etti; saniyeler içinde, koymakta olan binlerce ayağın yere basmasıyla yer sarsılıyordu. Tüfekleri ve tabancaları olanlar tarlanın uzakta görünen ucunda toplanmış alçak, beyaz çadırların yönüne doğru silahlarını boşalttılar, mermi koymakla harcayacak zamanları yoktu, boşalttıkları silahlarını kenara bıraktılar ve ağır palalarını havaya salladılar. Hızlarını kaybetmek istemeyen diğerleri, katlanmış etekliklerinden oluşan altı metrelik yünü çözdüler ve kıyafetlerinin bazı parçalarını üzerlerinden attılar, yarı çıplak bir halde savaşa koşuyorlardı.

Havaya kalkmış palalar bir dalga gibi, tarlaya akın etti ve düşman kampına daldı. Neye uğradıklarını anlamayan Cope'un birlikleri, düzenli sıralanmış kısa çadırlarından çıktılar, karşlarındaki haykırın insan kitlelerine bakakaldılar. Korkunun iç organlarında dolaşıp yakıcı bir baskı yaptığını hissediyorlardı. Saldırı gelmeden önce, şaşkınlık dolu çığlıklarla koşturarak dağıldılar. Sadece kendilerini yanmaktan kurtarmak amacıyla, düzenle sıralanmış tüfekleri ellerine geçirdiler. Gevşek bağlanmış atlar şahlanıp iplerinden kurtuldular ve başıboş şekilde, büyüyen kargaşanın ortasına daldılar. Bazılarını, Colt Köprüsü'ndeki performanslarının utancını güçbela atlatmış süvariler yakaladı, yine aynı panikle, sahil yoluna ve güvenli bir yere çekilmeye başladılar.

Süvarilerin kaçtıklarını gören askerler peşlerinden hızla koşmaya başladılar. İsyancılardan gelen ikinci haykırma dalgası sonucu tekrar dağıldılar ve önlerinden koşanlara vurmaya başladı-

lar. Orada durup saldırganlara karşılık verecek kadar cesur ya da aptal olanlar katledildiler, ince kasaturaları, hiç acımadan insanın kolunu gövdesinden ayıran ya da etini kemiğinden sıyıran bir buçuk metre uzunluğundaki çelikle kıyaslanamazdı.

Her klan bir düşman grubuyla dövüşürken, savaşçı atalarının eski savaş çığlıklarını haykırdılar. Adamların, gaydaların, kendilerini bir kan gölüne batmış bulanların haykırışları havayı deliyordu.

Sadece kampın en uzak kıyısında bir saldırı girişimi düzenleniyordu. Ününü hak eden korku verici albay adamları arasında paniğin yayılmasını engellemeyi başarmış görünüyordu. Emirlerini soğukkanlılıkla yerine getiriyorlar, cephanelikten çıkarttukları büyük tunç topları hadımın aşan İskoçyalılara ateşlenmeye hazır hale getiriyorlardı.

Alexander Cameron topları yerleştirildiğini ve kendilerine yöneltildiğini gördü. Cameron alayını doğrudan topların açık, kara ağızlarına sevk eden Struan MacSorley ve Aluinn MacKail'in yanında ilerliyorlardı. Hedeflerine yüz metreden daha az kala, Alexander atalarının gaddar merhametsizliğinin bedeninde yükseldiğini hissederek, palasını başının üzerinde salladı. Kalbi gururla doldu ve sonra damarları, karanlığın içinden Cameron *nidasını* haykıran kendi sesini duydu: "Köpeklerin evlatları, gelin, gelin de et yiyn!"

Öfke ve intikam pusunun ardından, topların barut dolu falyalarına indirilmiş ateşleme çubuklarını gördü. Havaya turuncu alev yayıldı, daha çok barutun patladığı topların arkaları ateşlenirken top ağızlarından altı kiloluk kesici şarapnel metalleri saçıldı.

Yaylın ateşi İskoçyalarının ilk sırasını yardı geçti, kimisini sonsuzluğa gönderdi, diğerlerini parçalara ayırarak havaya fırlattı. Alex yakıcı sıcaklığı hissedecek ve aynı anda atılan yirmi top yüzünden dengesi bir süreliğine sarsılacak kadar yakındaydı. Patlamaların yaptığı basınç akciğerlerindeki bütün havayı çekti, kör ve sağır olduğunu hissetmişti ama kolları içgüdüsel bir şekilde hareket ediyor ve önündeki etten duvara savruluyordu.

Dumanı tüten iki topun arasına atlayıp bir topçunun önünü kesti. İki elin darbesiyle topçunun kılıcı uyuşmuş ellerinden ka-

vis çizerek havaya fırladı ve sarı duman bulutunun içinde yok oldu. Subay Alex'in gözlerindeki ilkel vahşilikte kendi ölümünü gördü ve kılıç yukarı kalkıp göğsünün gerilmiş tendonlarını ve kaslarını delip geçerken güçlü olmaya çalıştı. Adam Alex'in kollarında kıpkırmızı lekeler bırakırken geriye düştü.

İkinci asker, Alex'in ölümcül darbesini geçiştirebildi ama kaldırdığı kolunun savunmasız boşluğuna sokulan keskin kılıçla yere yığıldı. Cameron'ın solundaki karaltı, kılıcıyla bir topçuyu deviren Aluinin MacKail'di, ölü vücudu hâlâ bir koluyla taşıyor, diğer taraftan bir başka askere ateş ediyordu. Hükümet birliklerinin çemberine giren Struan MacSorley, sırayla neptini alt ediyor, ayaklarının altındaki çamuru kırmızıya buluyordu. Kolunu sıyıran beklenmedik çelik üzerine döndü, İskoç yemini haykırarak rüzgar gibi öne atıldı. Ona saldırmaya cesaret etmiş asker, Struan doğrulup iki metrelik yüksekliğe ulaşınca dehşet içinde geriye sendeledi. Bir anlığına, iki adam da, Struan onları ciltlerinin altındaki etten kavrayıp bir topun fırtına atmadan önce, Struan'ın kılıklı önkolunun üzerindeki kırmızı boncuklara baktılar. Olgunlaşmış bir karpuzu ikiye böler gibi adamın kafasını ikiye ayırdı. Ceset kayıp ıslak, çamurlu çimin üzerine düşmeden önce bir süre topun üzerinde sabit durdu.

Alex nefeslenmek için ara verdiğinde gömleğinin koluyla kanyındaki kam sildi, kanın kendine mi yoksa kurbanlarına mı ait olduğunu merak ediyordu.

Algılarını bastıran öldürme deliliğinin hâlâ etkisinde, elleme baktı, kılıcının kanın kayganlaştırdığı kabzasını tutmanın verdiği zevk neredeyse şehvaniydi. Canlı ve güçlü hissediyordu. Ruhunun karanlık yerlerinden geçen dürtüler sayesinde her şeyi yapabileceğini, bütün zorlukları yenebileceğini, kendisi ve kaderi arasındaki herhangi bir tehdidi yok edebileceğini hissediyordu. Dönüp geriye bakmak ve geleceğini kendisinden daha iyi yöneteceğini iddia eden kaderlere meydan okumak istiyordu. Ona nefret ve intikam düşünceleriyle ıstırap veren, zaman zaman ortaya çıkıp onu kızdıran geçmişinin hayaletlerine karşı zafer kazandığını haykırmak istiyordu. Yıllar boyunca amacı olmadan yaşamış, yanlış sebepler için savaşmış ve öldürmüştü.

Şimdi ise İskoçya için savaşıyordu. Evi için, ailesi için, kanı ve atalarının onuru için. Kendisi için de savaşıyordu, kiminle ve nerede yaşayacağını seçme kararı için. Catherine için savaşıyordu ve Catherine'i sevmeye hakkı için. Catherine...

"Alex! Tam arkanda!"

Cameron karşılık vermek için çok geç kalmıştı. Döndüğünde yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaki tabancayı gördü. Öne uzatılan kırmızı kolu ve tetiği çeken parmağı gördü.

Fakat gördüğü bütün şey buydu. Mahşeri gümbürtü havayı deldi ve beyninde patladı, basıncı onu geriye fırlattı ve bir topun tekerleğine çarptı. Şakağına aldığı yara görüşünü ve duymasını engelledi, yanmış etin ve bütün kokusu yüzünden nefes alamaz oldu.

Ölü bir askerin üzerine düşen, üzerine eğilen Aluinn'in yüzünü seçer gibi oldu, ama kendisine söylenenleri duyamıyordu. Ve sonraki dakikada derin, bastıran bir karanlığın içine gömülüyordu.

General John Cope şoktaydı. İsyancılar hiçliğin içinden püskürmüş, sisli sabahın sessizliğini kestikleri gibi hızlı ve vahşi bir şekilde sınırları alt üst etmiş ve hükümet güçlerinin bel kemiğini dağıtmışlardı. Çatıyı yıkan sel gibi kamp yerinin ortasına dalmışlar, ordunun savunma silahlarını yok etmişler ve geride parçalanmış cesetlerle dolu kırmızıya bulanmış bir yer bırakmışlardı. Süvariler dağılmış ve kaçmışlardı. Albay Whiteford'un topçuları görevlerini yerine getirmeye çalışırken ezilmeden ve katledilmeden önce sadece bir kere ateş açmayı başarılabilmişlerdi.

Albayları Home ve Loudon tarafından yardım gören Cope, atlarla ya da yalınayak kaçan askerleri geri döndürebilmek için ümitsiz bir girişimde bulundu, geri çekilmelerini önlemek için kendi adamlarına ateş açtı. Fakat girişimi başarılı olmadı ve sübayları paniğe kapılmış insan selinde sürüklendiler, ancak ovanın gidebildikleri kadar uzağında yüksek bir yer bulunca durdular.

Cope şiddetli çatışmada bütün adamlarının korkudan sinmediğini fark etti. Whitefort, Scott, Loftus, Cane, Simmond... hepsi de adamlarını harekete geçirmişlerdi. Süvarileri kendisini bir kez

daha utandıran Yüzbaşı Hamilton Garner'sa kahramanca, çevre-
nde atsız askerlerden oluşan bir grup kurmuş; çabaları aşikar
bu şekilde nafile olmasına rağmen, savaş boyunca sadakatini ko-
rumuştu.

Diğer bölgelerde, adamlar silahlarını ve kılıçlarını yere atıyor,
ellerini kaldırıp merhamet dileniyorlardı. Küçük gruplar halinde
toplanmışlar ve ilerleyen isyancılar önünde utanmadan diz çök-
müşlerdi. Cope utanarak izliyordu, lanet olasıca yüzlercesi böy-
le yapmıştı. Bütün ordusu yenilmiş ve teslim olmuştu! Daha ilk
payda sesini duyar duymaz atlarına atlayıp kaçan birkaç korkak
dışında.

Bütün bu aşağılanmaya rağmen, Cope, isyan güçlerini yö-
neten adamın katıksız cesaretine ve marifetine hayran olmaktan
kendini alamadı. Lord George Murray saldırılarını kusursuz,
dâhice, tümüyle tesirli ve kendine fazla güvenen düşmanda tama-
men bir şok yaratacak şekilde planlamış ve uygulamıştı. Kendisi
bile bataklığın kenarına tam bir bekçi kulübesi kurma ihtiyacını
gereksiz görmüştü. Soğuk ve tehlikeli İskoçya gecesinde böyle-
ce geniş bir bataklıktan geçmeye yalnızca bir deli ya da dâhi
teşebbüs ederdi. Binlerce kişinin koparttığı feryatlar, böylesine
bir güçle ve güvenle bataklıktan fırlayıp gelen kılıçlı zalimlerin
porütüsü kendilerinden daha cesur ve daha deneyimli askerlerin
korkudan donmalarını betimleyebilirdi.

Cope İskoçya hücumunun dehşet verici süratini ve kanlı şid-
detini daha önce sadece duymuştu; hiç şahit olmamıştı. Doğru-
su, bütün askerlik deneyiminde hiç karşılaşmadığı bir durumdu,
ilerleyen isyancıların arkalarında bıraktıkları insan parçalarını
gördükçe kamında hiç hoş olmayan bir şey hissetmişti; böyle bir
şeye bir daha tanık olmamak için Tanrı'ya dua etmişti.

“Bayım! Aşağı inin!”

Cope hararetle atını dizginledi ve yaverinin işaret ettiği yöne
dondü. Büyük, benekli gri atı İskoçyalılardan oluşan küçük bir
grupun önünde ovada şimşek gibi gidiyordu. Sürücü şapkasızdı,
mavi ceketi ve kırmızı etekliği anlaşılamayacak kadar uzaktaydı.
Arkasında, coşkulu, kolları havada giden sürücülerin ortasında,

Stuart zaferini duyurmak için kırmızı ve beyaz ipekten devasa bayrağın hamili duruyordu.

Yaver üsteledi. “En iyisi süvarileri atlatıp Edinburgh’ün yolunu tutmak.”

“Hiç süvari görüyor musun, Onbaşı?” diye sordu Cope sert bir tonda. “Hiç top görüyor musun? Ya da herhangi bir yüksek kaliteli silah?”

Onbaşı geriye baktı.

“Teorik bir soru elbette,” dedi Cope cevap beklemeden. “Çünkü artık *bizim* toplarımıza, *bizim* silahlarımıza, *bizim* cephanelerimize, *bizim* depolarımıza, *bizim* malzemelerimize sahipler. Yaklaşık iki bin adamınizi saymıyorum bile.”

Onbaşı bu mağrur açıklama karşısında kızardı. “Doğru, efendim. Fakat bugünkü zaferleri şans eseri idi. Acımasız ve hak edilmemiş bir şans. Ve eminim onlarla bir sonraki karşılaşmanızda bu aşağılamanın bedelini iki katıyla ödeteceksiniz.”

“Bir sonraki?” Cope kırmızı ve sinirli gözlerini tedirginlikle yanında kalan onurlu subaylara dikti. “Eğer kendi yenilgisinin haberini alan bir generalin hatalarını yinelemesine izin verileceğini düşünüyorsanız kendinizi kandırıyorsunuz, beyler. Zaferlerinin şans eseri olduğu konusuna gelince... İnaniyorum ki bu kelimeler Colt Köprüsü’ndeki bozgunu birebir tanımlayacak kelimeler, ayrıca Charles Edward Stuart, Holyrood House’a kurulduğu öğrenildi. Gözlerimin şahit olduğu tek acımasız ve hak edilmemiş şans, baylar, daha savaşın başında atları üstünde geri dönen ve suya atlayan beceriksiz korkakları komuta ediyor olmam. Tek şans, baylar, büyük ihtimalle bu cesur süvarilerin, bu vebayı İngiltere’ye yayılmadan önce temizlemek için kendilerini sınırlardaki vazifelerine adanmış olduklarını görecektir kadar yaşamayacakım!”

Bu korkunç ihtimal karşısında benzi solan Albay Loudoun karşı çıktı. “Taht Taliplisi elbette İngiltere’ye girecek kadar çıldırmamıştır.”

“Neden olmasın? Lord George Murray’in yerinde olsaydınız ve bugün kazandıkları gibi dillere destan bir zafer kazansaydınız, sizi ne durdururdu? Sizce iyi bir sportmenlik, deneyimli İngiliz

ordusu Flanders'dan gelene kadar Lord George'u bekletir mi? Ya da gaspçı prens Kral George gözlerini açıp tahtının gerçekten tehlike altında olduğunu fark edene kadar bekler mi?

“Gerçek delilik, beyler, yenilmez olduğumuzu zannederek yaptığımız kibirdedir. Küstahlığımızın bize neye mal olduğuna bir bakın. İlerleyen günlerde ve haftalarda düşmanlarımız bir avuç dolusu sakallı çiftçinin kılıç ve tırpandan başka hiçbir şey kullanmadan başarılı olduklarını keşfettiklerinde daha nelere mal olabileceğini düşünün. Dünyanın en güçlü ulusunun askeri gücüne karşı tırpan, beyler!”

Sarsılmış ve morali alt üst olmuş bir halde, Cope'un gözleri utançtan donuk, cansız karartıya döndü. Normalde net ve hareketli olan doğası, omuzları düserken ve deri dizginlerdeki elleri gevşerken bir anda yaşlanmış ve mecalsiz kalmıştı. Arkalarında ki yolda tekrar başlayan hareketlilikten endişe duyan subayları generalin etrafında koruma dairesi oluşturmuş ve generale sahil yoluna geçmesi ve kendisini Londra'ya götürmek için bekleyen gemilere binmesi için ısrar etmişlerdi.

Alex kollarındaki acının farkındaydı. Kasları kasılmış ve zedelendiği, bilekleri etini kesen kalın ipin sıkılığından dolayı yanıyordu. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Beyninin içindeki sisi dağıtmak için kafasını salladı ve karanlığın içinden bir yerden, haşın çığlıkların, kaba kahkahaların, ot çeken burunların ve tene vurulan amansız ellerin seslerini duydu.

Kendisini saran zincirleri gevşetmek için gerildiğinde bileklerinde oluşan acı neredeyse şakaklarındaki kadar dayanılmazdı. Kendi kalp atışlarının sesiyle kulakları, başı, göğsü yumruklanıyor gibi zonkliyordu. Göğsünden yırtılıp çıkartılan, saman yatağına fırlatılan ve kendi vahşi, inanmayan gözlerinin önünde tecavüz edilen hayatının sesi onu sağır ediyor, öldürüyordu.

Annie'nin adını haykırıyordu, ama Annie çoktan onu duymaz hale gelmişti. Hayvanlar yapacaklarını yapmış, yumuşak beyaz cildini yırtmış, güzel vücudu kan ve ezik yığını haline getlene kadar işkence etmişlerdi. Kan, Aman Tanrım! Kalçaların-

daki kan, altındaki samanları boyuyordu. Kollarında da vardı, karnında da; adamların her sillesinde ezilmiş dudakları arasından acı dolu çığlıklar yükseliyordu.

Annie!

Genç geliniyle yaptıkları eğlenceyi görebilsin diye onu bağladıkları iplere tutunup gerinirken bu isim Alex'in boğazını acıya boğdu. Onlar; Angus, Malcolm ve Dughall Campbell'dı. Doğmadan öncesinden, hatırlamadıkları zamandan beri kan düşmanlarıydı, fakat barışın ve iyi niyetin bir göstergesi olarak, kuzenleri Maria ve Cameron Klanının lideri Donald Cameron'ın Achnacarry'deki düğünlerine davet edilmişlerdi. Öfkeden kızarmış gözlerindeki sinsi gülümsemenin arkasına nefretlerini saklamış, en genç ve en uçarı olanı akılsızca bütün önlemleri göz ardı ettiği ve sevgilisiyle yalnız kalmak için kalabalığın içinden çıktığı anı ustalıklı kolları yakmışlardı. Sevgilileri takip etmiş, hiç beklemedikleri bir anda çakallar gibi üstlerine atlamışlardı.

Malcolm Campbell'ın soğan şeklindeki vücudunun cinsel bir kendinden geçmeyle sertleştiği görüntüsü üzerine çıldıran Alex bir çığlık daha attı. Alex'in işkencesine kendi aşağılanmasıyla daha fazla tepki veren Annie, her nasılsa bulduğu güçle samanların altına gömülü tırtıklı taş kütesini kaldırdı ve Campbell'ın terli şakağına geçirdi. Tekrar ve tekrar vurdu, yeşil gözleri acı ve nefretten alev alevdi. Taşın ucunu adamın çenesine çarptı, alttaki damarlar görünecek şekilde adamın yanaklarından ve boğazından et parçaları koparttı.

Campbell çığlık attı ve ellerini kanlı gözünün üzerine kapatarak kendini yana attı. Annie'nin elindeki taşı kaptı ve yumruğuyla Annie'nin yüzünü dağıttı. Onun başını yanlamasına kırarak kadar güçlü bir darbeydi, bir daha hareket etmeyeceği kadar güçlü.

Alex ayakları üzerinde doğruldu, kendisine acı veren halattan geriye kalan kanlı iplikler aklındaki insani düşünceleri götürdü. Karşısındaki kan arzusıyla dolmuş üç hayvanla eşit durumdaydı artık. Annie'ye göstermek için saklı bulunduğu yerden övgüyle çıkardığı antika kılıcını aldı, kollarının daha önce kullandığı her şey-

den çok daha ağır olmasına rağmen, iki eliyle kalın gümüş tabakalarıyla kaplanmış sapından tuttu ve başının üzerinde sallandırdı.

Dughall, Malcolm'un yanına çömeldi, çelikten gelen belli belirsiz sesi duyunca yukarı baktı. Alexander Cameron'ı ayaklanmış, elindeki kılıcını kardeşi Angus'un savunmasız sırtına sokarken görüldüğünde duyduğu dehşetten beti benzi atmış, şoka girmişti. Omurpanın ikiye ayrılma sesiyle ve kardeşinin boğazından kopan acı haykırışla kendine gelen Dughall, karanlığın içinden üzerine gelen kılıcın muazzam gücünün birkaç saniye öncesinde doğrulabildi. İlk hamleyi sıyırdıktan saniyeler sonra kendi kılıcını aldı, üst üste binen çeliğin çıkardığı tiz sesler içinde ikinci hamleyi engelledi.

On yedi yaşındaki Cameron'dan sekiz yaş büyüktü; onu kolaylıkla savuşturması gerekirdi. Fakat gece mavisini gözlerinin derinliklerinde, eski ve mistik, hissiz ve acımasız, ölümün kendisi kadar soğuk kötücül bir yakıcılık vardı. Ahırın bir köşesine itilirken, her saldırı darbesinin şaşırtıcı gücüne karşı koyabilmek için iki eliyle tuttuğu kılıcını indirmeye zorlanırken Dughall'ın duyduğu korkunun buruk tadıyla, meydan okuyan haykırışları yardım isteyen yalvarışlara dönüştü.

Malcolm sendeleyerek ayağa kalktı, ancak kılıcını almakta, kardeşinin ciğerine inen darbeye karnından boğazına kadar ikiye bölünmesine engel olmak için çok geç kalmıştı. Alex duruşunu düzeltti, aynı sakın ve akıcı hareketle geriye kalan Campbell kardeşinin üzerine atladı. Kanın boyadığı çeliğin ışığı yan taraftan hain suratına ve dik omuzlarına indirirken patlamış bir bacadan yükselen alev topları gibi, ateş saçıyordu. Malcolm geri kaçıp kendini ikiye ayıracağı kesin olan ölümcül ataktan kurtuldu, fakat bunun yerine birbirinden ayrılmış kas ve doku kütlesi haline geleceği bir darbe aldı.

Ve o andan sonra Alex'in gördüğü ve algıladığı tek şey Annie oldu. Birkaç adım uzağında yatan solgun ve parçalanmış vücuda bir kereliğine bakması kollarından öfke ve şiddetin boşalmasına vetti. Antika kılıcını yerden alırken, sendeleyerek ileri gitti, havatı boyunca sevdiği tek kadının yanı başında dizlerinin üstüne çöktü. *Seveceği* tek kadın...

Çehresini kapatan parlak bukleleri nazikçe geriye atınca gördüğü yüz Annie MacSorley'nin değil, Catherine'indi. Annie'nin kestane saçları açık sarıya döndü, gözleri deniz yeşili dağların karanlığının rengini aldı. Ve uzun, soluk kesici bir dakikadan sonra, kollarında sıcak bir hareketlenme oldu ve ona uzanan eller Catherine'in elle-riydi, Catherine'in dudaklarıydı. Onun seven okşayışlarındaki aşkı, tatlılığı ve huzuru hissederken ümitsizce başını sallıyordu.

"Kabus bitti," diye fısıldadı. "Şimdi uyuyabilirsin, bir daha görmeyeceksin."

"Gitme. Beni bırakma." Soluk soluğaydı.

"Seni hiç bırakmayacağım, Alex. Alex...?"

"Alex, Alex, beni duya b i y o r m u s u n d e l i k a n l ı ? "

Tanımlayamadığı belirsiz bir ses rüyasını böldü. "Kalıcı bir hasar oluştuğunu düşünüyor musunuz?"

"Kalıcı? Hım, böyle bir durumda bunu kim söyleyebilir? Şu-
raya bakın? Kulaklarında hâlâ kan var." Boynundan akan ıslaklı-
ğı nazik parmaklarıyla silerken konuşma kesildi. "Beynine böy-
le darbeler alan bir insanın kulağında kan görmemiz yaygın bir
durum. Yine de o uyanmadan size bir şey söyleyemem. Duyup
duyamadığını bilen tek kişi kendisi."

İp geçirdiği iğneyle yaraya yaklaşırken kanlı saç tutamlarını tutması için Struan MacSorley'e kafasıyla işaret ederken Archi-
bald mırıldandı, "Ne şans ama. Baksana şuraya. Kızımızın kılıy-
la dikeyoruz adamı."

Hızlı ve düzgün dikişlerle yarık kapandı, son kez kontrol edil-
dikten sonra, Dr. Archibald Cameron kanlı parmaklarını temiz-
lerken ve sıradaki adama geçerken sargılanması için Aluinn'in
yetenekli ellerine bırakıldı.

"Kusmaya başlarsa, boğulmaması için kafasını çevir. Muh-
temelen yarın sabaha kadar uyur, ancak ihtiyacın olursa, onun
acılarını durduracak özel, tıbbi bir *viskim* var. İki şişe, ikiniz de
kullanabilirsiniz."

"İyi...bir...fikir..." dedi Alex, kenetlenmiş dişlerinin arasın-
dan konuşmayı nihayet başarabilmişti. Büyük çaba sarf ederek,
yavaş yavaş, iki göz kapağını birden kaldırdı.

Aluinn'in gülümseyen yüzü birden karanlığa gömüldü. "Alex?" Omzunun üstünden bakarak Archibald'a seslendi. "Sanırım kendine geliyor."

"Sana kafatasının demir kadar kalın olduğunu söylememiş miydim? Eminim sihirli kelimeyi, *viskiyi*, duyunca ayıldı. Düşün biraz, o tarafa gideceksen ben de bir damla alırdım."

Acısına rağmen doğrulmaya çalışırken, Alex başını çok az çevirdi ve bunu yapar yapmaz, çılgın zalimler sürüsü kafatasına çivili iğnelerle vurmaya başladıklarında sabırlı davranmayarak harekete geçtiğine pişman oldu. Başını düzeltip gözlerini kapatmadan önce, göz kamaştıran güneş ışığını engellemek için yukarı gerilmiş çuval bezini gördü. Akla gelebilecek her pozisyonunda kıvrılmış, hayal edilebilecek her türlü yarayı almış bedenler sürüsü etrafa yayılmıştı. Sinek sarıleri içeri dolmuş, kanlarla tıkmak için siyah bir bulut oluşturmuştu.

"Alex?"

Tekrar gözlerini açmaya çalıştı, ama kirpiklerinin üzerine demirler atılmış gibi hissederken hiç de kolay bir iş değildi bu.

"Eğer merak ediyorsan diye söylüyorum... biz kazandık."

Merak etmiyordu. Neyi kazanmışlardı? Ah, evet, savaşı. Savaş. En son yaşadığı tüyler ürpertici görüntüler gözlerinin önünden uçarken, acısına odaklanmaya çalıştı.

"Donald? Prens? Diğerleri?"

Aluinn tekrar güldü. "Prens ve Lord George'un araları bozuk her zamanki gibi. Sanırım general kraliyetten kimsenin kanının dökmülmemesi için cephe gerisindeki bekçilere emirde bulunmuş, ancak bekçi haberi alana götürene kadar savaş zaten bitmişti. Donald iyi durumda. Birkaç çizdiği var, bunun dışında iyi. Bütün topçuları biz hallettiğimize göre, en büyük yaralanmaların bizim birlikte olduğuna eminim, ama aceleyle alınan kararlardan dolayı Donald'ın suratındaki gülümsemeyi uzun süre göreceğini sanmıyorum.

"Kimsenin peşimden gelmesini emretmedim," Alex katı bir şekilde konuşurken dili dudağının üzerine kayıyordu. "Kaç kişiyi kaybettik?"

MacKail omuz silkti. "Henüz elimizde tam bir sayı yok, ölü-

lerin ve yaralıların toplam sayısının elliden fazla olmadığını söyleyebilirim.”

“Elli?”

“Evet, delikanlı,” dedi Struan, gözleri ıslıl ıslıl. “Askerler pahalı silahlarının karşısında kılıçlar görür görmez küçücük çocuklar gibi, silahlarını bırakıp topuklarında kızgın alevler varmışçasına kaçtılar.”

Aluinn onu doğruladı. “Teslim oldular. Yaklaşık iki bin hanım evladı ve ölümler de var. Archie Edinburgh’den gelebilecek bütün doktorların çağırılması için adam göndermek zorunda kaldı.”

“Sadece on beş dakika ve sonra bitti. Üzerlerinden kıyafetlerinden başka bir şey almak için çok kısa bir süre. Ancak kılıçla ele geçirebileceğimizi düşündüğümüz her şeyleri elimizde. Arabaları, çadırları, depoları, silahları, batırları, hatta kocaman ağır tabancaları bile. Birini vurmak hakkında hiçbir fikirleri yokken onlarla bize ne yapabilirlerdi hiç bilmiyorum. Güzel işti doğrusu.”

“Ben... ne zamandan beri böyleyim?”

“Günün en güzel kısmından itibaren melekler görüyorsun. Eğer koku alabiliyorsan, yemek kokuları geliyor. Güneşin doğmasına bir saatten fazla kalmadı.”

“Ne... oldu?”

“Neredeyse bir kilo kurşun yuttun, olan o.” Yarasını sararken, Aluinn nispeten temiz bir bezle işini bitirmeye çalışıyordu.

“Kafanı koparmak isteyen asker ailesel bir alıntı kullanmak için bir kılın genişliği kadar sıyırmış. Ama vuruş kafatasının sağlıklı bir kısmını zedelemeyi başarmış ve yüzünün bir yanına Faslı bir görüntü vermiş. Ama daha kötü olabilirdi, kulağından olabilirdin. Archie düzgün duyabileceğinden emin değildi.”

“Duyabiliyorum.” Alex homurdandı. “Bu lanet çanları çalanı birisi öldürebilir mi?”

“Birkaç gün boyunca çok fazla baş ağrın olabilir.”

“Şu an başım çok ağrıyor zaten. Ve sanırım halüsinasyon görmeye başlıyorum...”

Aluinn, Alex’in omzunun üzerinden gösterdiği yere baktı. Kırmızı pantolon, mor yelek, koyu bordo redingot giymiş, üç köşeli

şapkasının kenarlarına altın kordonlar bağlanmış ve renkli devekuşu tüyü iştirilmiş bir adam onlara doğru geliyordu. Boğazındaki rozetin üzerindeki taş bir adamın görüp görebileceği en büyük zümrüt taşıydı, İspanya oyasının üzerine ustalıklarla yerleştirilmişti.

“Bana aklımı kaçırdığımı söyle,” Alex, gözlerini kırıştırmaya çalışırken çok güçlük çekerek ve midesi tehditkar bir şekilde bulanarak fısıldamıştı.

“Hayır, aslında, o seni kurtaran adam.”

Alex gözlerini MacKail’e çevirdi.

“Gerçekten. Anlaşılan askerin vuruşunu zamanında sektiren o olmuş. Adı Fanducci. Kont Giovanni Alphonso Fanducci ve büyük *Siyah Cameron* ile tanışacağı için çok heyecanlı.”

“Bu hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Hem de nasıl!”

Alex kaşlarını çatarken dudaklarını büzdü ve dikkatini İtalyan’a çevirdi. Alex’in bilincinin geldiğini gören adam üç köşeli şapkasını bir saraylının zarafetiyle çıkarıp başını eğerek selam verdi.

“Ahhh, *Sinyor Cameron*! İyisiniz, değil mi? Belki de çabalarınızda çok geç kalmışımıdır diye endişeliydim.”

Alex bakakaldı. Daha önce şapka ile gölgelenen kontun görünüşü Alex’te şekillenen izlenimleri hiç değiştirmede. Uzun burnun delikleri titriyordu. İnce ve köşeli çenesindeki top sakalı ozenle kırpılmış ve şekillendirilmişti; peruğu mavili-griliydi ve dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

“Tabii, önce kendimi takdim edeyim. Ben Kont Giovanni Alphonso Fanducci, hizmetinizdeyim. Sonunda büyük *Siyah Cameron*’la karşılaştığım için ne kadar heyecanlıyım bilemezsiniz. Onlarca hikaye, *sinyor*. Ne kadar övgüler duydum, bir bilseünüz. Sizin önünüzde eğilmek ne büyük bir ayrıcalık.”

Kan çanağı gözlerinin köşesinden Alex, Aluinn’in güldüğünü gizlemek için başını eğdiğini gördü. Struan onun kadar başarılı olamadı. Ağzının köşelerinde beliren gülüş çizgileri kulaklarına varana kadar yana açıldı.

Alex dişlerini sıkarken fırlıdak gibi dönen ışığı görebilmek

için gözlerini kıstı. “Kont...Fanducci? Hayatımı kurtardığınız için size teşekkür borçlu olduğumu sanıyorum.”

“Hayır, hayır, hayır! Borç değil, *sinyor*. Sadece, hmmm, *come si dice*... bir değiş tokuş diyelim. *Si*, değiş tokuş. Bir iyiliğe karşılık bir iyilik.”

“İyilik? Size nasıl bir iyilik yapabilirim? Ve siz savaş alanına nasıl girebildiniz?”

“Ahh, *sinyor*! İsteyerek değil, bana inanm. O haydutlara katılmaya zorlandım. Inverness’e giden bir yolcu gemisindeydim – adı *Toskano*’ydu. İngilizler nereden çıktılarsa gemimizi bastılar. Mürettebat esir alındı; ben de, kaptanları kim olduğumu fark edip beni şartla salana kadar ellerimde kaldım. Ah o *soysuzlar*! Yolda beni buldular, hizmetlerinde çalıştırdılar, bana işkence uyguladılar. Bana! Giovanni Fanducci’ye! Bir sokak çocuğuymuşum gibi.”

Alex bu cümlelerde bir ipucu olduğunu düşündü. Ve aklını korumaya çalışıyordu. “Onlar için çalıştığınızı mı söylüyorsunuz? Ne yaptınız?”

İtalyan’ın kaşları kavis çizdi ve zayıf parmakları oyasının en alt sırasını kavradı. “*Sinyor*! Ben Kont Giovanni Alphonso Fanducci’yim. İngiltere’ye Roma’dan gönderilen temsilciyim. Yan tutmuyorum. Fakat onlar bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Ben onlar için aynı zamanda bir tehdidim, çünkü İskoçya’ya Prens Charles’a hizmet etmeye geldim.”

“Ve....bu... hizmetler?”

Kont belli belirsiz gülümsedi. “Ben silah yaparım, *sinyor*. Bu okyanus kenarındaki, belki de bütün dünyadaki en iyi silahları ben yaparım!”

Alex yine başının fırıl fırıl döndüğünü ve midesinin sallanmaya başladığını hissetti. İtalya’dan gelen silah ustası? Fanducci daha çok bir genelevde arp çalan birine benziyordu.

“Bana inanmıyor musunuz, *sinyor*?” Diye sordu, cevap gelmeyince alındığı belli oluyordu.

Daha kabustan uyanmadım, diye düşündü Alex. Başındaki ağrı giderek daha kötü oluyordu, bütün vücudunun uyuştüğünü hissediyordu. Hayal meyal, MacKail ve MacSorley’nin dikkatle

lıkleştiklerini gördüğünde Struan'dan Arehie'nin viskisini istemek üzereydi. İçgüdüsel bir şekilde kılıçlarına yöneldiler, ama ıktı belirgin metalik şaklama ile isteklerini donduran İtalyan çok daha hızlıydı.

Özel ateşlemeli tabanca İskoçyalıların daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Ağaçtan yapılmış kabza gümüş tellerle donanmıştı, o kadar titiz ve karışık işlenmişti ki kralların elini okşuyordu sanki. Her tabanca namlusunun üstü ve altı altın kakmalıydı; her namlunun koruma kapsamında sırayla yerleştirilmiş ateşleyiciler tarafından çalıştırılan çakmak mekanizması vardı. Aynı anda dört atış yapılabilir ve yakın mesafede bir adamın göğsünün büyük bir bölümünü yok ederdi.

Namluda birleşen gök mavisi gözler artık neşeyle yuvarlanmıyordu. Sergilenen tavırlar artık züppe ve çıtkırdım değildi. Ağır silahları tutan eller kaya kadar sert ve kas gücüyle gerilmişti. Nefes aldıkça hiç hareket etmiyorlardı.

“Sinyorlar.” Struan'ın dik bakışlı heybetine ve Aluinn'in olümcül sakinliğine bakarak sessizce konuşuyordu. İki başparmağın da marifetli fiskeşiyle ana ateşleme yaylarındaki gerginliği düzeltti, silahın kilidi güvenli konuma ayarlanmıştı. “Kendi el işim, eğer lütfederseniz?”

Yine bilekleriyle hafif bir vuruş yapması ve silahın dipçiklerinin incelenmesi için ters çevrilerek sunulması. Yabancıнын hızıyla ve silahlarla olan yeteneğini kanıtlamasıyla şaşırان Aluinn ve Struan aletlerden birini almadan önce birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

Kont gelişigüzel konuşuyordu. “Ailem silah yapımcısıdır, hımm, sekiz yıldır. Avrupa'nın asilzadeleri için sağlam silahlar yaparız. *Toskano*'da yolculuk sırasında iki bin silah almıştık – hayır, bunlar kadar iyi değillerdi, ama yine de paranın alabileceği en güzel silahlardı. Şimdi bana size göstermek için iki tanesi kaldı ve... mmm... üç, dört, ya da öyle bir şey. Kalıplarım, kalemlemim, dosyalarım *Toskano*'yla öylece gitti, bu yüzden,” – ellerini özür diler gibi açtı – “şu an size sadece kendimi sunabilirim, ama tılekçilerinize de yardımcı olabilirim belki, olmaz mı?”

Aluinn parmaklarını tabancanın üzerindeki mükemmel işlemlerin üzerinde gezdirdi, sonra dipçikteki yaldızlı garip güzelliği incelemek için ters çevirdi.

Namlunun üst tarafına baktı, ağırlığı çok iyi dengelenmişti, çıkmakların kavis çizerek daire halinde birleşmesi nişan almak için zekice bir yoldu. Kilit plakasında aile isimleri, Fanducci ve 1742 yılı yazıyordu.

“Kayda değer bir işçilik,” dedi tabancayı Fanducci’ye uzatırken Aluinn. “Ne yazık ki, bizimle seyahat eden, yeteneğinizle kıyaslanabilir bir tüfekçimiz yok, hatta hiç yok, tamamen dürüst olmam gerekirse. Yeteneğinizin fazlasıyla boşa gittiğini düşünürsünüz.”

Kont üzgün görünüyordu. “Ama... Uzun yol geldim, *sinyor*. Bu yolculukta size yardım etmek için her şeyi yaparım. İtalya’da, kralınız James’e büyük saygı duyarız. O... mmm... büyük kavgalarla uğraşıyor, değil mi? Ve oğlu da?”

“Büyük kavgalar, evet,” diyerek gülümsedi Aluinn. Bütün bu olanlara Alex’in tepkisinin ne olduğunu görmek için aşağı baktı, ama kapkara kirpikleri kapanmış, dudakları biraz aralanmıştı. Derin ve sakın nefesler alıyordu. Alex’in başındaki sargılara bakınca, MacKail’in aklında bir düşünce belirdi.

“İngilizlere hizmet etmeye zorlandığınızı söylüyorsunuz, ama ne dereceye kadar olduğunu hiç anlatmadınız.”

İtalyan biraz alaycı bir şekilde güldü. “İnglazlar Giovanni’nin tabanca üretmesini bildiği için kocaman *itozların* daha uzağı, daha doğru vurmasını sağlayabileceğini düşünüyorlar.”

“Kocaman *itozlar*? Topu mu kastediyorsun?”

“*Si, si*. Top.”

“Yani? Sen ne düşünüyorsun?”

Kont, Aluinn’in gri gözlerindeki istekli bakışı yakaladı ve somurtuk yüzü komplotu bir ifadeyle gülümsemeye başladı. “Ama elbette, *sinyor*. Küçük silahın daha uzağa, daha iyi ateş etmesi için büyük *itozların* nasıl ateşlendiğini bilmek... mmm... gerekir.”

“Yakaladığımız bir avuç dolusu maymuna bir topu yüklemeyi ve ateşlemeyi öğretebileceğini düşünüyor musun?”

“*Sinyor*, MacKail,” dedi İtalyan kendi boyuna ve mücevherli haline döndü. “Ben, Giovanni Alphonso Fanducci, eğer prens isteseydi kuşlara yüzmeyi öğretirdim.”

Aluinn ilgisizlikle konuştu. “Topları en yakın lavabo deliğinden uzağa götürecek başlıca birkaç değişiklik yeterli olacaktır.”

“Lavabo deliği?”

“Tuvalet,” diye düzeltti Struan. “Bataklık.”

“Ahhh, böyle bir israf, *sinyorlar*. Hayır, hayır, hayır. Öğreteceğim.”

“Öyleyse,” dedi Aluinn elini uzatıp, “orduya hoş geldiniz. Önce Lord George Murray ile görüşmeniz lazım, ama eminim bize katılacağınız için memnunuz olacaktır.”

“Evet,” diye kükredi. Silahı gözle görülür bir isteksizlikle uzatan Struan dost canlısı bir şekilde, “Beynim bunun şerefine emeliyiz çağrısı yapıyor, MacKail?” dedi.

“Bana da birkaç yudum bırak, ben direkt gidiyorum.”

Struan Alexander’a baktı. “Evet, adamları kontrol etmeye gitmeden önce sana bir fiçi getireceğim. Fanducci? Eğer karnın boğazında ne var diye merak ediyorsa bana katılabilirsin.”

“*Scusa*, *sinyor*, özür dilerim,” diye nazikçe reddetti kont. “Ailem ayrıca, İtalya’nın en iyi şarabını üretir. Fanducci bebekleri memeden kesilip üzüme giderler, tamamen büyümüş adamlar olarak geri dönerler. Sanırım...mmm... *sizin* dezavantajınızın olduğunu söylemek doğru olacaktır.”

MacSorley’nin gülmesi bütün yüzüne yayıldı ve burun deliklerini kolay yemin kokusuna aldı. “Üstünde ufacık bir bahse girmeyi umursamazdın, değil mi delikanlı?”

Kontun kaşları yukarı kıvrıldı. “Bahis, *sinyor*!”

“Evet, kuşandığın güzel aletler mesela.”

Fanducci’nin eli içgüdüsel olarak bir silahın sapını okşadı. Ve siz, *Sinyor* Struan? Bahis edebileceğiniz aynı değerde neyin var?”

Struan’ın beyaz dişleri gür sakalları arasından parladı. “Patlak Göz Rita’ya bahse girecek daha güzel, daha etkili bir silahım var.”

“Ahh...Struan...”

Aluinn’in karşı çıkmasını durdurmak için MacSorley bir elini kaldırdı, kont bir adamdan diğerine bakıyordu.

“Bu ritanın ne tür bir silah olduğunu sorabilir miyim?”

MacSorley kıs kıs güldü. “Olgun bir adamın dizlerini eriten bir silah türü, delikanlı. Sen daha aşağıdaki tepeyi göremeden paçavralarını alıp deriye çeviren bir tür.”

“*Bene, bene.*” Fanducci yavaşça konuşmasını sürdürdü. “İşte o kadın. Bu durumda, *sinyor,*” – kibarca başını eğdi – “kabul ediyorum.”

“Ayakta kalan kişi hepsini alır?”

Kont nazikçe kafa salladı.

Yüzünde çizgi çizgi kalmış ve çamur lekeleri kalmış İskoçyalı, kestirmekte olan yaralıları ürktüğü uyandırarak kahkahalar attı. Ağaç gövdesi gibi kolunu İtalyan’ın kusursuz omuzlarına sardı, ikisi açık havaya doğru yol alırken Aluinn’in olduğu yere göz kırptı.

“Çok fazla zaman almaz, MacKail. Sana arkadaşlık etmek için göz açıp kapayana kadar gelmiş olacağım.”

Aluinn mırıldanarak, “Bahisten uzak tutulduğum için önemsenmemiş mi yoksa rahatlamış mı hissetmeliyim emin değilim.” dedi.

“Bahis olarak Rita’yla mı?” dedi Alex gözlerini biraz aralayarak, “Sadece şanslıya ne dersin?”

4

Derby, Aralık 1745

Catherine’in, güneşin yıkadığı patika boyunca yavaşça sürdüğü atının ayakları, orman yüzeyini örten kırağı tabakasına bastıkça hafifçe ses çıkartıyordu. Ağaçlar yazın yeşilliğini ve bolluğunu atmış, çıplak kalmıştı. Boş kalmış dalların arasındaki kocaman açıklıktan kristal-mavi gökyüzü görünüyordu, renk öylesine yo-

pıncı ki yukarıya uzun süre bakınca gözleri ağrıyordu. Sırtına vuran güneş ılık, bir başka iç karartıcı kış sabahını Rosewood'daki kasvetli ve sessiz odalardan kısa bir kaçışa çevirmişti.

Hava temiz ve soğuktu, biraz da olsa odun kokusu geliyordu. Güneşin ve temiz havanın etkisiyle at eşkin gidip tarlaları açmış, ormana girmişti, Catherine'in yanaklarıysa uçuk kırmızı pıl rengini almıştı. Tarakların ve tokaların düzenine uymayı her zaman reddeden saçları, sürüş takımının lavanta yumuşaklığına ipek ipler gibi sıkıca bağlanmış parlak tutamlar halinde omzuna dokülüyordu. Takımı omuzlardan beline kadar vücudu saracak şekilde dikilmişti, sonrasında derinleşiyor, kadifenin kıvrımları yere iki üç santim kalana kadar aşağı uzanıyordu. Krem renginde danteller boğaz ve bilek gölgelerinde bol miktarda ve düzenle düzenlenmişti ve yürüdükçe, benzer şekilde donatılmış iç etekliği Fas derisinden çizmelerinin topukları üzerinde yükseliyordu.

Catherine kış aylarından nefret ederdi. Kapılardan sürekli soğuk hava sızdığı için evin içinde hiç rahat hissedemeyecek kadar esintili ve nemli havanın olduğu Aralık ayından özellikle nefret ederdi. Sonbaharın parlak renkleri bütünüyle soluyor, buz gibi havadan dolayı cansız kalıyordu. Günler kısa, gri ve kederliydi; geceler uzun, yalnız ve çaresizdi ve mecburen, boğucu ateşin önünde geçiriliyordu.

Daha da kötüsü, karın habercisi olan gökyüzündeki hakim renklerdi. Catherine, bu güneş ışıklı mutlu, kısa aranın ağır, ıslak, eriyip kıyafetlere süzülen, ayakkabıları mahveden ve genellikle ruh halini sinirlilik uçurumuna sürükleyen lapa lapa şeyler için sadece acımasız bir başlangıç olduğunu biliyordu. Kıştan hiçbir zaman keyif almamıştı, çocukken bile. Kat kat giysiler giyip, kızak binmeye çalışarak yerine getirdiği işlerden zevk alıyormuş gibi görünmemişti hiç. Neyse ki, Derbyshire'da havalar bozduğundan bu yana çok az kar yağmış, o da yerde fazla tutmamıştı. Kuzeyde daha yoğun kar yağışları, şiddetli rüzgarlar ve donup buz duvarlarına dönüşen sis kümelerinin gizlediği dolu ve sulu kar yağışı insanın içine işleyen fırtınaların olduğu haberini duymuştu.

Duyduğuna göre, Charles Edward Stuart'ın rahatsız edil-

meden İskoçya sınırından İngiltere'ye geçmesinin neden önlenemediği konusunda ordunun güç yetirememe mazeretlerine hava şartları günah keçiliği yapmıştı. Üç kolcu taburu ve yedi hükümet piyade alayı kar ve sis yüzünden Newcastle'dan kıpırdayamaz hale gelmişti, bu da Feldmareşal George Wade'i istilacı ordunun önünü kesip onlara engel olmaktan etkili bir biçimde alıkoymuştu.

Hava şartlarından faydalanarak, prensin güçleri 8 Kasım'da İngiltere'ye geçmişti, yarısı batıda Tweed Nehri üzerinden bir rotadan, diğer yarısı da doğuda Esk Nehri üzerinden gelmişti. Sonraki gün, sayılarının yirmi binden fazla olduğu nam salan bütün isyan ordusu karşılarında kimsenin çıkmadığı Carlisle civarlarına gitmiş ve şehre yerleştikten sonra kaleyi ablukaya aldıktan sonra, ayın 14'ünde koşulsuz teslim olan kenti almıştı. 15'inde, Charles Stuart galip havasıyla, babasının kral olduğunu, kendisinin de bütün coşkulu halkın ve belediye başkanının varlığında saltanat vekili olduğunu duyurmak için atını İngiliz şehrine sürmüştü.

İnanılmaz gibi gözüküyordu, o zamana kadar Parlamento'da hiç kimse istila tehdidini ciddiye almamıştı; hiç kimse İngiltere'nin ana yollarını kapatmak için gerekli adımları bile atmamıştı. Sınırı korumak ve herhangi bir istenmeyen hareketliliği rapor etmek için görevlendirilen bir avuç dolusu sembolik devriyeler ya üstlerine yürüyen İskoçya çığları tarafından süpürülmüş ya da saldırgan güçlerin sayılarının kaç olduğunu ya da tam olarak hangi bölgelerde olduklarını bile öğrenme zahmetine girişmeden hisımla kaçmışlardı. Prestonpans'ta ordunun yenilmesi sırasında, İngiltere'de mevcut düzenli birlikler altı binden daha azdı. Prensın şaşırtıcı zaferinin duyulmasından sonra, Hollanda'ya, İngiltere'yle olan dostluk anlaşmalarını birlik göndererek onurlandıracaklarını söyleyen acil çağrıda bulunmuşlardı. Cumberland Dükü William da aynı zamanda Avrupa'dan çağırılmış, Amiral Vernon'a Akdeniz'deki devriyelerini bırakıp ordusunu Kanal'da ve İngiliz kıyısı boyunca yoğunlaştırması emredilmişti.

Adamları ve malzemeleri Kıta'dan taşımak zaman aldı ama Jakobit ordusu cesurca Lancaster'dan Preston'a yürürken, 20

kasım'da güneye doğru ilerlemeye başladı. Cope'un ordusunu kusursuz bir yenilgiye uğratmayı başaran İskoçyalıların sayısının nispeten farkında olan Feldmareşal Wade destek gelmeden yeterince güçlerini risk etme düşüncesinden nefret ediyordu ve tekrar şehrin korunaklarının arkasına çekilmeden önce Newcastle'dan gelen isyancıların üzerine gitmeye sadece bir kez teşebbüs etmişti.

Sadakati zedelenen Catherine aldığı her haber karşısında korkması mı yoksa alkışlaması mı gerektiğini bilmiyordu. Olaylarda Alexander ve klan adamlarının hayati bir rolünün olduğunu bilerek Prestonpans'ta kahramanca zaferi ilk öğrendiğinde hissettiği gururu inkar edemezdi. Ama o bir Liberal evde büyümüşü, babası sadık bir Hanover destekçisiydi, çoğu arkadaşları, komşuları ve tanıdıkları gibi. Kendisi de mahkemeye çıkarılmış ve tükruaz Alman kralıyla birden fazla ortamda karşılaşmıştı.

Edinburgh'un düşmesi ve Cope ordusunun yenilmesiyle İskoçya Stuartlar'ın eline geçmişti. Neden bundan memnun kalamamışlardı? Edinburgh'de sadece şato, garnizon kurulmuş, iki küçük kale – William ve Augustus Kaleleri – ve Inverness kenti Hanover'ın ellerinde kalmıştı. Belki... *Muhtemelen*, eğer İskoçyalılar kendi sınırlarını korusalardı ve İngiltere ile barışçıl bir anlaşmaya varmak için hemen adım atsalardı daha fazla kan dökülmesini önlemiş olabilirlerdi. Bunun yerine, İngiltere'nin hüküm sürdüğü bölgeyi işgal etmişlerdi. Daha da ileri gitmiş, İngilizlerin atalarından kalma düşmanları olan Fransa ve İspanya'yla kasıtlı olarak ve açık açık müttefik olmuşlardı. Sadece bu bile, Stuartlar'a duyulan politik veya sosyal sempati göz önüne alınmadan, ordunun nefretini garantiliyordu. Üç ulus da, düşmanlarının adacıklarında ayak basacak yer edinmelerini seyretmek amacıyla İngiltere için çok defa savaşmıştı.

Elbette akşam yemeklerinde prensin etkisinden ve Stuart'ların trajikomantik tarihlerinden moda olmuştu. Catherine, eğer prensin ordusu Londra'ya hanedan için etki uyandırmaktan başlıca sebeplerle geldiyse bunun altında yatan sebeplerden şüphelenmiyordu. Neşeli ve hoşgörülü salon tartışmalarının dışında, ülke muhlisleri güçlendiriliyordu. Birkaç asilzade kendi ceplerinden

süvari ve piyade alaylarını oluşturunuyordu; sadece York kentinde savunma için silahlı dört yüz asker bulunuyordu ve hatta bölgenin tilki avcısı beyefendileri kendilerinden renkli bir hafif süvari erleri alayı oluşturmışlardı.

Preston ve Manchester'ın güneyine uzanan kentlerden, hareketlerine gerekçe olarak İskoçyalıların dizginlenemez vahşiler oldukları söylentilerini gösteren korkak vatandaşlar çıkartıldı. Kaçınılmaz saldırı ve tecavüz hikayeleri siyah örtülü kadınların bayılmasına sebep olmuştu. Salon konuşmaları genellikle, İskoçyalıların Kelt rahiplerine canlı kurbanlar sunduklarını gösteren kötü zamanlı grafikler üzerine kitleler halinde bayılan kadınların ipek ve saten kumaşlarının aniden cana yayılmasıyla sona ererdi.

İskoçya'da bulunmuş ve Lochiel'in ve klan adamlarının nazik dürüstlüğünü görmüş Catherine yalanların mantıksızlığı karşısında avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu ve hemen kendisine kocasının Kuzey Amerika'da kolonilerdeki teşebbüslerini görmeye gitmiş İngiliz bir tüccar olduğunu hatırlatıyordu. Ne kadar saçma ve gülünç olsalar da dilini tutmak ve hikayelere karşı çıkma isteğine direnmek zorundaydı. Özellikle kaçan pek çok mülteci kendilerini öğle yemekleri ve partilerin ilgi odağı olarak buldıkları ve bu nedenle Derby'den daha güneye gitmedikleri için bu çok zordu.

Akranlarının hiçbirisi tarafından alt edilemeyen Leydi Caroline Ashbrooke Yüzbaşı John Lovat-Spence'i evlerine konuk etmeyi başarinca mükemmel bir darbe yapmıştı. Prestonpans'da yaralanmıştı, iyileşmek için evine gidiyordu ve Lord Ashbrooke'a saygısını iletme için Rosewood'da durmuştu. Leydi Caroline'den on yaş küçüktü ve onun porselen güzelliğine ve yumuşak, morgri gözlerine karşı koyamıyordu, yüzbaşı o günden bu yana orada ikamet eder olmuştu. Savaşın pek çok ayrıntısını açığa çıkarmaya gösterdiği anlaşılabilir özen Leydi Caroline'in ikna gücüne yenilmiş ve onun ısrarı üzerine, yüzbaşı seçkin izleyicilerini görgü tanıklarının sürpriz saldırısı hakkındaki söyleşileriyle şaşırtmıştı.

Catherine ilk başta kendi odasının sessizliğini kalabalık dedikodu toplantılarının aptal konuşmalarına tercih ederek onun ar-

kadaşlığından uzak durmuştu. Aslında içerlediği tek şey gelişinin cütesi günü Lovat-Spence'i annesinin yatak odasından çıkarken görmesiydi. Ama merakı ağır basmıştı ve kendini gece karası atına bürmüş savaşa giden uzun boylu, siyah saçlı hayalet hakkında bu şeylerin çitlatılmasını umarak salona giderken buldu.

İskoçyalılar cehennemden gelen şeytanlar gibi savaşıyorlardı, Lovat-Spence ağgözlü kalabalığa çılgınlık atan kolsuz vücutlardı, kendi kanlarından oluşmuş denizin içinde acıdan kıvranan insanlardan bahsediyordu. İsyen borularının kulak tırmalayan sesleri o felaket günden sonra uyuduğu ve uyanık kaldığı her saatte, sabah sisinin içinden çıkıp gelen parlak, kan lekeli vücutların hayaletini getirmişti.

Yüzbaşı hararetle konuşuyordu, hiçbir şey, o sabah hissettiği olupduz teröre denk olamazdı. Nasıl yaralandığının (bir elin üst uyluğuna güçlü bir baskısıyla iki hizmetçi ellerinde tıkaçları açılmış tuz şişeleriyle hanımlarının peşinde koşuyorlardı) ayrıntılarını hatırlamak için çok uğraşmıştı ama sadece diğerleriyle beraber toplandığından ve çadır hastaneye yerleştirildiğini hatırlıyordu.

Onu şaşırtan (ve bayanlar için daha fazla zevk veren bir acı haline gelen) bir şekilde, Prens Stuart ihtiyaç duydukları neler var diye yaralı adamları ziyaret etmişti. Gönülsüz bir saygıyla, yüzbaşı, prensin son adam da temizlenip sarılana ve bütün adamların rahat bir gece uykusuna daldığından emin olana kadar ağzına tek bir lokma almadığından veya içki sürmediğinden bahsetti. Subaylarından hiçbiri ilgisiz davranmamıştı. Lord George Murray'de, esir alınmış İngiliz subaylarla yakınlardaki bir evde kalma kararı almış, aralarındaki varlığı kutlama yapan isyancıların akıllarından kötü düşünceler geçmesine engel olsun diye bütün pece onlarla samandan yaptıkları yatağı paylaşmıştı.

Sayıları bin yedi yüzden fazla olan esirlerin tamamı olmasa bile çoğu birkaç gün içinde ya serbest bırakılmış ya da kaçmalarına izin verilmişti. İsyancıların onları hapsedmek ve beslemeleri için sayıları çok fazlaydı. Prense karşı yapılacak başka bir askeri tartışlaşmada aktif bir rol almayacaklarına yemin ettikten sonra subaylar kendi yollarına gönderilmişti.

“Onurlu ve cömert bir serbest bırakma,” dedi yüzbaşı. “Buna rağmen, bu jesti daha fazla bir hakaret olarak gören ve Taht Taliplisi’nin kampından çıktığı gibi doğruca en yakın hükümet garnizonunun yolunu tutanlar oldu.”

Yüzbaşı, sözünün özellikle burasında Catherine’e bir bakış atmak için durdu.

“Sizin eski bir tanıdığınız, Bayan Montgomery, bir isyancıya verilmiş sözün tutulacak bir değer olmadığını düşünen subaylardan biriydi.”

Catherine bütün renklerin yanaklarına hücum ettiğini ve misafir salonunda bulunan herkesin nefes almadan bekleyerek baykuş bakışlarını üzerine çevirdiğini hissetti.

“Yüzbaşı Hamilton Garner adamlarının korkak tutumlarından memnun *değildi*. Her nedense, devirleri kaçtıktan sonra, adamlarıyla ölene dek yanında kalmaları için piyadelerle kavga etti.”

Bayanlar gözü pek yüzbaşının cesaret gösterisine merak içinde soluklansınlar diye yüzbaşı ara verdi. Catherine yine üzerindeki bakışları hissediyordu, çoğu, Hamilton ile kısa bir süre gönül eğlendirdiği için ona küçümseyerek bakıyordu.

“İlk fırsatta, Yüzbaşı Garner ve diğerleri, içinde bulundukları kargaşadan kendilerini kurtardı ve sizin de bildiğiniz gibi, hâlâ Albay Joshua Guest’in becerikli ellerinde bulunan Edinburgh Kalesi’ne doğru yol aldılar. Yaşlı, babayiğit bir asker,” dedi Lovat-Spence ve gülererek devam etti, “kalenin güvenilir ellerde kalması konusunda çok sertti. Prens, sağlam hiçbir kuşatma malzemesine sahip olmadığı için iyi tedarikli garnizona yapabileceği çok şey yoktu; kaleyi kuşatmak için bulunacakları teşebbüsün ilk dakikasında, açık şehrin üzerinden kendilerine ateş açılırdı. Yüzbaşı Garner’ın generalde kendisinininkine benzer özellikler gördüğünü düşünüyorum. Kesin bilğim olmamakla birlikte, ama gayet de olası olarak, savaşta öne çıkan cesareti sayesinde binbaşılık rütbesine yükseltildiği söyleniyor.”

Diğer iki saat boyunca da yüzbaşı seçtiği hatıralarla kalabalığı eğlendirmeye devam etti, ancak Catherine onları neredeyse duymadı. Odasına çekildikten çok sonra bile, anlatılanlar kafasında

öylesine canlıydı ki, daha önce pek çok kez olduğu gibi, rüyasında bir savaş alanı gördü. Rüyasında *oradaydı*, çığlıkları duyuyor, akan kanlar yüzünden kırmızıyla kaplanmış yerde koşup duruyordu. Utrafa yayılmış vücutların yanından, çamur ve birbirine karışmış çimlerin arasından, ölesiye savaştan adamların ve terleyip ekşi beyaz köpükler döken korkmuş atların arasından geçiyordu.

Her seferinde aynıydı. Aynı rüya, aynı savaş yeri. Hepsinde ayınsını görüyordu, çığlıkla gelen uyarıdan, bir tepede, yüksekte, havaya kalkmış parlak kılıçlarla çevrelenmiş bir adamın bakışından daha ileriye hiç gitmemiş olmamasına rağmen sahneler gidecek daha da uzuyor gibiydi. Her seferinde, Alexander tam arkasına dönüyor, gök mavisi gözleriyle, ölüğün nereden geldiğini taramaya başlıyordu ki, uyanıyordu. Ara ve neden kilometreler boyunca loşmuş gibi terden tamamen su içinde kalmış oluyor, sarsılıyordu.

O sabah Rosewood'dan çıkıp atını sessiz, sakın ormanın akıllardan çıkmayan güzelliğine sürme isteği yüzüne güneş ışığının vurması, temiz, taze havayı almak için duyduğu neredeyse çaresiz ihtiyaçtan ileri geliyordu.

Her nasılsa şu an daha sakindi, atını benekli patika boyunca andı, sadece ayakların altında çıtırdayan kırılganın sesi geliyordu. Alexander Cameron ile ilk karşılaştığı bu yerlere tekrar geldiğinde neden huzur ve teselli buluyordu, bilmiyordu. Acaba, gizli pırla, onu tekrar açıklıkta bulacağını mı umuyordu? Ya da bir mucize eseri ona geri döneceğini ve tam da söz verdiği gibi onu uzaklara götürmek için beklediğini mi? Hayır. Eğer düşündüğü ve umduğu şey buysa, yine rüya görüyor demekti.

Kalbi ve düşünceleri ağırlaşmış bir şekilde, yaz kış yeşil olan ağaçların olduğu korulukta son turunu attı ve açıklığın dış kenarında durdu, neredeyse Alexander'ı ilk gördüğü noktadaydı. Yıkandığı gölet ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı, yosunlu bıyıklar donmuş ve üzeri dökülen yapraklarla kahverengi bir örtü altında kalmıştı. Kış olmasına rağmen güneş, ışınların kırıldığı ve pölgelerle dans ettiği yerlerde kalınlaşarak beliren hoş bir sis tabakasının oluşmasına yetecek kadar güçlüydü.

Catherine onun varlığını hâlâ hissedebiliyordu. İlk karşılaşma-

larının her detayını hâlâ hatırlayabiliyordu – gölette yıkanan yarı çıplak bir erkeği görmesi üzerine duyduğu şaşkınlık, gözlerinin buluştuğu, büyüleyici ilk an; kalbi tekrar atmaya başlamadan önce hiç bitmeyecek gibi gelen sonsuzluk. Şaşkınlığı ve aptallaşması sırasında, onu bölgeye izinsiz girmekle... o inatçı heyecanın üşüşmesiyle aklına gelebilecek her şeyle onu suçlamıştı. Bu, benzerini daha önce hiç hissetmediği ve bir daha da hissetmeyecek olduğu sarhoşluğa karşı aldığı savunmacı bir önlemdi.

Catherine vücudunu okşayan erkeğin ellerini, nihayet teslim olduğu dudaklarını hissederek gözlerini kapattı. Ona tamamen sahip olmuştu, vücuduna ve kalbine, tenine ve ruhuna, onu sonsuza dek bir kadın olarak damgalamıştı. **Onun** kadını. Hayatına tekrar girmese bile, bütün diğerlerine olan ilgisini dağılamıştı. Tutkusunun, gücünün, şefkatinin eşi benzeri yoktu. Asla.

“Catherine?”

Gözlerini yavaş yavaş açtı, hareket etmeye ya da nefes almaya cesaret edemiyordu. Rüzgarın bir oyunuydu, öyle olmak zorundaydı, yankılanan sesleri getiren donmuş havanın ıstırap verici bir mırıltısı, başka bir şey değil.

“Catherine?”

Nefes aldı ve geriye döndü. Bu sefer daha yüksek çıkan ses rüzgarın ya da hayal gücünün bir oyunu değildi. Gerçekti! “Alex?”

“Catherine, burada mısın?”

Bir hıçkırıkla geldiği yol boyunca koştu. Birbirine sıkıca geçmiş iki bitkinin arkasında bir kısmı görünmeyen paltolu bedeni gördü ve kendine uzanan kollara atılmadan önce bu anın yok olmasından korktu.

“Damien! Oh, Damien, sensin! Geldin! Geldin!”

“Tanrı’ya şükür!” Kardeşi göğsüne yatmış hıçkırıklar içindeki kardeşini kucaklarken şaşırdı. “Böyle bir karşılama için, Derby’ye iki günde bir gelirdim. İşte buradayım, neler oluyor? Londra’ya taşınalı iki ay oldu biliyorum, ama...”

Catherine gözyaşlarının iz bıraktığı yüzünü kardeşinin omzundan kaldırdı. Damien’in şaşkınlığı uzun bir süre boyunca

devam etti, ama sonra etrafına baktı ve kendi aptallığına lanet okudu.

“Kahretsin, kedicik. Özür dilerim. Evde bekliyor olmalıydım, ama düşünemedim. Seni ata binmiş, ahırdan çıkarken gördüm ve seni yalnızken görmek istedim, annem ya da babam sonu gelmeyen sorularla kafamı ütülemeden... ve şey... sanırım düşünemedim.”

Catherine yüksek sesle burnunu çekti. Yanında mendil getirmemişti, Damien'in göğüs cebinden mendilini aldı. Ketten kumaşa sümkürdü, bunu yaparken ve yüksek sesle soluklanırken kardeşinin yüzüne baktı. Ne kadar da kötü görünüyordu! Rengi solgun ve sağlıksızdı, gözleri Londra'dan yapılan acele bir seyahatin sonucu olamayacak bir yorgunlukla kararmıştı.

Haykırdı. “Aman Tanrım, Harriet'a bir şey mi oldu?” Ona uzanırken, kolundan sıkıca tuttu, telaşla neredeyse paltosunun dikişlerini yırtacaktı. “Hasta mı? Bebeğe mi bir şey oldu yoksa?”

“Hayır! Hayır, Harriet iyi. Gerçekten iyi. Orta kısmı daha da tombullaştı, elbette, ama bunun dışında halinden gayet memnun.”

Catherine tekrar kontrolünü kazanmak için derin bir nefes aldı. “O zaman ne var? Niye ağaçların arasına hırsız gibi siniyorsun?”

Damien bir kaşını kaldırdı. “İlk karşılaşmanı tercih ederdim, ama ol. Ayrıca birinin kendi topraklarında kendi ailesinden birinin ölmesini araması ne zamandan beri suç oluyor?”

“Damien Ashbrooke, son beş ay boyunca aradığın tek sine Harriet'a ait.” Yanaklarındaki ıslak lekeleri ovuşturarak ve ona anlayıcı bakışlar atarak sözünü bitirdi. “Ve düğününüzdeki mutlu olayın ardından ikiniz arasında geçen tartışmadan sonra babamın senin kafanı ütüleyeceğini sana düşündüren şey nedir? Yokluğunda bir koyundan daha fazla dilimlenip akşam yemeği için servis edildin.”

Londra'da kalıcı ikamet etme kararı almış olmama hâlâ kızgın mı? Evlenmeden önce bu durumdan hiç rahatsız görünmüyordun.

“Sen evlenmeden önce ve lanet tohumlarını her yere saçıyor-
ken, senin ve skandallarının Londra'da kalmasından gayet mem-

nundu. Ancak hatırlatayım, sen onun oğlu ve vârisisin. Saygı-değer bir şekilde – ve her nasılsa aceleyle – evlendin ve olası bir oğlun ve vârisin var. Derby’de de en az Londra’daki kadar uygulanacak kanunun olduğunu ve senin de ruhunda senden önceki on iki Ashbrooke ruhlarındaki kadar Rosewood servetini korumak kararlılığının yattığını düşünüyor.”

“Kedicik,” dedi iç çekerek. “Ben ne mirasımı ne de vazifemi terk ediyorum. Yirmi dört yaşımdayım, bunaklığa çekileceğini düşündüğümüz bir yaş değil. Londra’da henüz bırakmayı düşünmediğim büyümekte olan çalışmalarım var. Bir Ashbrooke olarak sorumluluklarımın farkındayım – doğduğum andan itibaren kulağıma çınlatıldı durdu – ama aynı zamanda karıma ve çocuğuma olan sorumluluklarımla ilgileniyorum.”

“Bravo.” Catherine gülümsedi. “İyi söyledin, benim cesur ve yakışıklı ağabeyim. Ve bunu ormanın kuytusunda söylediğin de iyi oldu.”

“Bunların aynısını babamın yüzüne karşı da söyledim.”

“Söyledin, evet. Ne yazık ki, babam bu ağaçlar kadar akıllı ya da halden anlayan biri değil, ya da küçük kardeşin kadar zeki. Bütün bu dalaverenin arkasında yatan başka bir şey var ve sen yakında bu durumu toparlamazsan, ben de kendi küreğimi alır peşinden gelirim.”

Damien nazıkçe güldü. “Aşıkardır ki, senin iyiliğin için duyduğum endişeler gereksizmiş; henüz aklını yitirmemişsin. Hepsi affedildi mi, yoksa sadece babama gözükmemeyi mi başardın?”

İç çekme sırası Catherine’deydi. “Olmayan Bay Montgomery’nin bütün meselelerini kendi başına düzenlediğini düşündüren zenginliğinin genişliğini açığa vurduğundan beri lanet olası bir şekilde o kadar kibar ki... Şaşkınlık içinde onun, damadını yere göğe sığdıramayan konuşmasını dinlerken o kişiyle tanışmış olmayı diliyorum.”

“Diğer seçenekten daha iyi. Babam istediği zaman tepeden bakan bir hınzır olabilir.”

“Hınzır, tek kızını tamamıyla yabancı biriyle evlenmeye zor-

layan bir adamı tarif etmek için kullanacağım bir kelime değil. Davranışım yüzümden beni azarlamaya *cüret* etmeli.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Kafasını kaldırıp tekrar ağabeyine baktı. “Ben sevgili annemün ayak izlerini takip etmiyorum, fırsat yoksunluğu olmaması-
na rağmen. Sorduğun şey buysa.”

“Bana hiçbir zaman öyle yapıyorsun gibi gelmedi. Her şeyden önce, senin Alex’in var.”

“Öyle mi? Nerede?” diye sordu kızgın kızgın etrafa bakarken. Burada benden başka kimseyi görüyor musun?”

“Kedicik...”

“Bana *kedicik* deme. Yardımcı olmaya da çalışma. Ben Alex’i
pouñüyorum, üç ayı geçkin bir zandır ondan tek bir haber al-
madım.”

“Bunca zaman derdiyle uğraşacak değildi. Ve eğer onu sevi-
yolsan...”

“Onu seviyorsam mı? Onu *seviyorsam* mı?” Düş kırıklığı
kıvrımda, ellerini sıkıca birleştirdi. “Aynı soruyu kendime kaç kere
sorduğumu biliyor musun? Onu seviyor muyum? Onu tanıyor
muyum ki? Beş haftadan daha az vakit geçirdiğim adam – bunun
yanısı da onu yetkililere nasıl teslim edeceğimi planlamakla geç-
ti! Geriye kalansa...” Omuzları birden düştü ve yavaşça kafasını
 salladı. “Çok korkuyordum, sanırım beni Malcolm Campbell’dan
kıntıaran Atilla Han olsaydı onu da sevebileceğime kendimi inan-
dılabilirdim.”

“Kedicik, bunu demek istemiyorsun.”

“İstemiyor muyum? Belki de haklısın. Belki de artık hiçbir
şeyi bilmiyorum. Hamilton Garner’la evlenseydim daha mut-
lu ya da daha mutsuz – olmayacağımı kim söyleyebilir? En
azından nerede olduğunu ve evden bu kadar uzaktayken neler
yapıyor olduğunu bilirdim. Güzel Tanrım, nasıl bilebilirdim! Ne-
ce ve dönsem birilerinin Hamilton Garner hakkında konuştuğunu
duyuyorum. Cesur kahraman! Binbaşılığa yükseltildiğini biliyor
muydun? Saygı duyulan bir ordu subayının karısı olabilirdim,
locanın başarılarıyla övünç duyuyor olabilirdim. Bunun yeri-

ne, kendimi o kadar çok odamda zaman geçirirken buluyorum ki sonunda dantellerimin üzerine örümcekler gibi ağ örmeye başladım. Rosewood'da şüphelerle ya da korkularla geçmeyen bir dakikam oldu mu acaba? Yaşıyor mu? Öldü mü? Her şey hatırladığım şekilde mi oldu, yoksa doğru olmayan, hatta gerçek olmayan şeylere mi inanıyorum? Beni düşünüyor mu? Gündüzlerim ve gecelerim nasıl geçiyor merak ediyor mu? Yeterince yiyeceğim var mı? Sıcakta mıyım yoksa üşüyor muyum? Onda biri kadar önem veriyor mu benim...benim..."

"Senin ona verdiğiğin önemin?" Damien nazikçe tamamladı.

Catherine ağabeyine somurtarak baktı. "Lafları ağzıma tıkama, Damien Ashbrooke. Özellikle ne olduklarından tam olarak emin olamadığın zaman."

Damien uzunca iç çekti. "Tekala. Sanırım hata ettim. Galiba ona senin onu görmek istediğini söylememeliydim."

Catherine sessizliğe büründü. Sessizliğin ortasında birbirine çarpan iki teneke kutunun çıkardığı gibi bir ses beyninde güm-bürdedi ve anladı; Damien'in onu evde beklemek yerine neden peşinden ağaçlığa geldiği ve neden böyle yorgun, bezgin, böyle...endişeli görüldüğü!"

"Alex mi? O mu?" Nefes nefeseydi. "Onu gördün. Bir şey mi oldu? Yaralandı mı?"

"Hayır! Yani evet, onu gördüm ama hayır, yaralı değil. Şey, fark edebileceğin gibi değil yani. Prestonpans'ta yaralanmış, ama..."

Catherine'in kulakları bir kükremeye doldu. Damien'in se-siydi bu ve dudaklarını hareket ettirdiğini görebiliyordu ama ke-limeler bozulmuş sesler ve yankılar halinde saçılıyordu.

Öne doğru düşerken Damien ileri atıldı ve belinden tutarak düşmesine engel oldu. Onu yakındaki bir ağaç kütüğüne taşıdı ve oturttu. Yüzüne rengin geri gelmesini beklerken, boğazındaki fırfırlı dantelinin altından gömleğini aradı ve en üstteki üç düğ-meyi açtı.

"Yaralı mı?" derken güçlükle nefes aldı. "Yaralı mı dedin?"

"Sana gösterecek birkaç yeni izi var. Ciddi bir şey değil. Ek-

den hiçbir şey yok, kırılan, şekil değiştiren hiçbir şey yok. Sana güveniyordum, kedicik. İyi durumda.”

“O onu nerede gördün?”

“Birkaç gün önce Londra’ya geldi. Tamamıyla beklenmedik bir durumdu elbette. Piccadily Meydanı’nda kendi yeriymiş gibi Eristah küstah dolaştı. Bana senin kolun kadar uzun bir ayak işi hanesi verdi, sonra da kana susamış aygırıyla beraber gözden kayboldu.”

“Alex Londra’da mıydı? **Seni** görmeye mi geldi?”

“Hâlâ onun avukatıyım ve hâlâ mallarının çoğunluğu üzerinde denetim hakkım var.”

Catherine, açıklamasının mantığını çok az da olsa çözümleyerek bakakaldı. Londra’ya varması için, Derby’den geçmek zorundaydı... değil mi?

“İşi acildi,” dedi Damien Catherine’in gözlerindeki soruyu okuyarak. “Durabilecek ve oraya varmasını geciktirebilecek bir durumda değildi. Ancak...”

“Tekrar yola çıktı buraya mı geliyor?” diye haykırdı Catherine.

“Ahh, niyeti buydu. Daha mantıklı düşünüp ben onu caydırmayı başarana kadar.”

“Sen ne yaptın?”

“İlk olarak, babamın cömert bir şekilde topraklarımızda kamp kurmaya davet ettiği iki milis kuvvetleri kuruluşu arasındaki küçük bir mesele var.” İyi bir açıklamaydı, aynı zamanda iğneleyiciydi. Taht Taliplisi’nin güneye inmeye niyetlendiği haberi-nin gelmesiyle Lord Alfred Ashbrooke, eğreti peruğuyla, Albay Hallyard’ın karargahına koşmuş ve mülkiyeti için silahlı koruma talep etmişti. “Bir tamirci bile zırhlı bir eldiven tarafından durdurulup sorular ve suçlamalarla karşılaşmadan eve yaklaşamaz. Ben birkaç kilometre boyunca tam dört kez durduruldum.”

“Onunla buluşabilirdim. Herhangi bir yerde!”

“Herhangi bir yer ve her yer askerlerle dolup taşıyor. Ve seni takip eden tek kişi ben değilim. Oldukça kendini beğenmiş kırtıllı bir teğmen ormanın kıyısında beni durdurdu. Eğer ağabeyin

olduğuma onu ikna edemeseydim beni kılıcıyla lime lime ederdi. Eğer bana inanmıyorsan, arkana bak... *dikkatlice*. Orada ağaçların arasındaki kırmızı gömleği görebilirsin. Kol kola girip krala övgü şarkıları söyleyerek yürümezsek Tanrı ikimize de yardım etsin.”

Catherine içinden sinir dalgasının geçtiğini hissetti. “Babam! Beni izletmeye nasıl cüret edebilir!”

“Elbette senin kendi güvenliğin için,” dedi Damien kibarca. “Bu da ayrı bir sıkıntı yine de.”

“Lanet bir sıkıntı,” dedi Catherine sertçe, ayakları üzerinde doğrulurken. “Ve hemen şimdi, burada sona ermesi gereken bir sıkıntı.”

“Dürüst olmam gerekirse, senin yerinde olsaydım, bunun hakkında hiçbir şey söylemek istemirdim. Hepimizin bildiği ve sevdiği eski Catherine Ashbrooke muhtemelen bütün ordunun kendine bahçelerde yürüyüş yaparken eşlik etmesini isterdi. Kendi karakterinden sapmayı istemezdin, değil mi?”

Catherine hemen karşılık vermek için ağzını açtı ama biraz düşününce tekrar kütükteki yerine oturdu.

“Gerçekten o kadar can sıkıcı mıydım?” diye sordu, parmağındaki eldivenin ucunu çekiştirerek.

“Sadece genç ve aptaldın ve aslında olduğun kişiye değil olman gereken kişiye daha çok aşkıydın.”

“Bilgece bir gözlem, sevgili kardeşim. Bundan daha önce bahsetmediğin için çok nazıksın.”

Damien omuz silkti. “Geçip gideceğine emindim. Ve bakışlarında bunu görebiliyorum, kocanın adını andığın her vakit geçtiğini görüyorum.”

“Alex,” diye fısıldadı. “Ah, Damien, onu görmeliyim. Görmeliyim!”

“Bunu duyunca rahatlayacak. Senin tepkinin nasıl olacağından emin değil gibi görünüyordu. İskoçya’dan oldukça soğuk bir vedayla ayrılan genç bir leydinin güvenliği için verilen bu ani karara onun açısından bakmaması üzerine çok düşünüyor gibiydi.”

“Ona hâlâ kızgın olduğumu mu düşünüyor?”

"Aslında, ikinizin de farkında olduğunuzdan daha fazla ortak yaşamızın olduğunu düşünüyorum. Hamilton'ın meydan okumasına hiç karşılık vermemiş olsaydı, seni İngiltere'den hiç çıkarırmaydı, sana dokunmayı geç, o kadar fazla konuşmasaydı her şeyin çok daha iyi olabileceğini söyleyerek bana içini döktü. Tamamen haklı olduğunu söyledim ona tabii ki."

Catherine'in kalp atışları yavaşladı. Göğsü, omuzları, duymalarının ağırlığı altında aniden çok ağırlaşmıştı, kendini ikiye katlamış hissetti. "Buraya gelmemesinin sebebi bu mu?" diye sordu yavaşça. "Önce Londra'ya gitmesinin sebebi bu mu?"

"Aslında, burada olduğundan emin olmadığı için Londra'ya gitmişti."

"Burada olmamam mı? Nerede olabilirim ki?"

"Yağmacılar basmadan şehirlerin yarısının boşaltıldığını düşünürsek, endişesinin pek de makul olmadığı söylenemez." Durdu ve mavisi azalmış gözlerine baksın diye Catherine'in çenesini yukarı kaldırdı. "Burada bir dul olarak mı yoksa başka bir ülkede bulunan bir tacirin karısı olarak mı yaşadığından bile emin değildi."

"Bilmiyor muydu? Bunca zaman boyunca ve... bilmiyordu!"

"Nasıl bilebilirdi ki, canım? O şu an bir savaşın içinde, hatırlıyor musun?"

"Şey, evet, ama o bana söz verdi, şeref sözünü verdi." Alt kırklerinden gözyaşları dökülmeye başladı. "Damien, lütfen, beni ona götür. Bunu yapmalısın!"

"Hayır, canım, yapamam." Elini kaldırdı ve Catherine'in dudaklarında şekillenen itiraza parmak ucuyla bastırdı. "İstemediğim için değil, nerede olduğunu bilmediğim için."

"O zaman nasıl...?"

"Ama diğer yandan, yarın gece nerede kalacağımı biliyor..."

"Yarın!"

"... ben buradan ayrıldıktan sonra. İşte orası senin cevabını almak için gideceği yer."

"Cevap? Neye cevap?"

"Buna..." dedi Catherine ve bakakaldı, kardeşi redingotunun

iç cebinden katlanmış ve mühürlenmiş bir kağıt çıkarırken gözleri inanmayarak yuvarlaklaştı. Önce mektuba, sonra ağabeyinin yakışıklı yüzüne baktı ve ağabeyinin bekleyiş içindeki tebessümü Catherine'in gözlerindeki bütün gözyaşını yakıp kül eden mor kıvılcımların tüten dumanı altında uçup gitti.

“Sen burada durduğun on dakika boyunca cebinde bunun olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun!”

Cevap beklemeden mektubu ağabeyinin elinden kaptığı gibi göğsüne bastırdı, balmumundan mührü kırmaya cesaret etmeden önce uzun bir süre nefesini tuttu. Tek parça kâğıdı açarken elleri titriyordu, sert ve kalın yazıyı okumaya yeterince odaklanmayı başarmadan önce başlangıç seamlamasını iki kere okumak zorunda kaldı.

En değerlim, Catherine,

Durdu, mektubu tekrar göğsüne bastırdı ve Damien'nin kollarının omuzlarına dolandığını hissetti.

“İyiyim,” diye fısıldadı, “iyiyim.”

Damien kardeşini alnından usulca öptü, sonra onu yalnız bırakmak için birkaç adım uzaklaştı.

En değerlim, Catherine,

Damien'in seni sağlıklı ve iyi bir halde bulması için dua ediyorum. Seçkinlerin çoğunun yerlerini değiştirdiğini duyduk ve bu yüzden seni görebilmek konusunda fazla umuda kapılmadım. Kocasını ülke dışındayken Rosewood'u ziyarete gelen Bayan Montgomery'nin haberini almak bile beni rahatlatmaya ve yeterince mutlu etmeye yetti.

Yine de bir kağıt parçası sana söylemek istediklerimi açıklamaya maalesef yetersiz kalıyor. Kalbimden geçenleri tam olarak nasıl ifade edebileceğimi bilmek için Aluinn'in şiire olan yeteneğine ihtiyacım var. Bunun yerine, elimdekiyle yetinmem gerekiyor. Tek bir günün tek bir saati yok ki seni düşünmeden geçirmiş olayım. Bazen kendimi bütün olanların bir rüya mı olduğunu merak ederken buluyorum. Hayatımda tekrar sıcak ve sevgi dolu bir varlığa duyduğum umutsuz ihtiyaçtan dolayı senin ruhuna büyü mü yapmıştım yoksa? Eğer rüyaysa gördüğüm, bir daha uyanma-

mak için dua ederim. Eğer değilse, o halde senin beni kollarında hayal etmen ve yakın zamanda bir gece, Tanrı isterse, beraber uyumamız için dua ederim. Sadık hizmetkarın, A.C.

Mektubu ikinci ve üçüncü kere okurken Catherine'in dudakları titredi. "Damien...Damien, onun yanına gitmeliyim. Tedbir alabiliriz..."

"Güvenli değil, kedicik..."

"Umurumda değil! Güvende olmaktan yoruldum! Seninle peliyorom ve hiçbir şey söylemiyor ya da engel olmaya çalışmıyorsun! Daha önce de bir kere güvenliğim için aklımı, mantığımı, endişelerimi dinledim ve onların beni nereye getirdiğine bir bak!"

"Eğer kendi güvenliğin hakkında düşünmüyorsan, onunkiyi düşün." Kardeşinin çenesindeki kararlı duruşu gördü ve elbiseyi kendininkilerin içine aldı. "Son iki ayda, gizemli Raefer Montgomery'nin nerede olabileceği konusunda beş çift elden daha fazla sorgulandım."

"Yüce Tanrım, bununla ne alakası..."

"Bazıları sadece, düello hakkında bir şeyler duymuş ve ilginç ayrıntılar öğrenmek isteyen sıradan meraklılardı. Ama düello ile bir parça ilgilenmeyip onun şimdiki ve geçmişteki ilişkilerini – ahlığı ve güzel yeni karısı dahil – sorgulamaya gelince lanet olası ısrarcılar da vardı. Aynı zamanda, kahve evlerinde ve erkeklerin gittiği kulüplerde tamamen sorularla ve meraklılıkla tartışılan bir başka isim duyuyorum: Alexander Cameron."

Catherine yüzündeki sıcaklığın çekilip alındığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Cameronlar büyük ve önemli bir klan. Lochielli Cameron ona arka çıkıyor olmasa, isyana destek olmaları için prens, bini değil, on tane bile gönüllü adam bulamazdı. Alex'in önemine gelince, şey, kocanın ne kadar büyük bir ilgi topladığını bilmek seni şaşırtabilir. O ve adamları Perth, Stirling ve Edinburgh'un alınmasında çok yardımcı oldular. Prestonpans'ta ise, ağır siltli koşumlarına karşı tek başına bir savaşı yönettiği ve normal ölümü insanları gibi havaya uçup cehenneme gitmek yerine tüm

adamları vurabilecek kadar çok Hanover topu ele geçirdi. Devam edeyim mi?”

“Jakobit ordusunda neler olduğu konusunda oldukça iyi bilgilendirilmiş bir halin var,” dedi Catherine kısaca.

“Kısa bir zamanda ‘görünmeyen’ ismi takılmış kesinlikle efsanevi bir şahıs hakkındaki hikayeler ve söylentiler dahil, Londra’nın kalbinde saklamayı tercih ettiği bilgilere erişme şansım oldu. Sonuç şu ki, sevgili kardeşim, herhangi bir İngiliz askeri Alexander Cameron’ı yakalama veya öldürme şerefine ulaşmak için oğlunu satardı.”

“Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim.”

“Doğrusu, seninle çok alakası olabileceği konusunda endişelerim var. Ve Alex de Ağustos’ta, koku peşindeki av köpeklerini savmak umuduyla seni ülkeden gönderdiği zamandan beri endişe duyuyor.”

“Damien, Tanrı aşkına, bilmece gibi konuşmayı bırak.”

“Sen zeki bir kızsın, Catherine, anlamaya çalış. Uzun boylu, dalyan gibi yakışıklı, kılıçta olan yeteneği Kraliyet Süvari Birliği ustasının saygınlığını kazandırmış kara saçlı bir çapkınla evlendin. Üstelik fazlasıyla kutlanan düellodan ve hakkında bol bol dedikodu edilen nikâhtan sonra, ikiniz de ardınızda iz bırakmadan bir aydan fazla bir süre boyunca ortadan kayboluyorsunuz. Tesadüf o ki, aynı dört haftalık süre sırasında, uzun bir zamandır Kıta’da olmayan bir başka uzun boylu, dalyan gibi yakışıklı, kara yağız bir adam, Alexander Cameron, İskoçya’nın dağlarında belirliyor. Artık oradaki varlığının dikkat çekmeyeceğini ve baskı altında kalmayacağını mı düşünüyorsun? Elbette ki, hayır. İskoçya’da en güçlü Hanover liderlerinden birinin yeğenine karşı on beş yıllık kan davası güdüyor gibi davranırken aslında güzel, altın saçlı İngiliz gelinini kurtarabilmek için böyle yapıyor.”

“Damien... *sen* bütün ayrıntıları biliyorsun ve ben de biliyorum, ama bu iki hikayeyi bağlamak için kim İskoçya ve İngiltere arasında gidip gelme sıkıntısına girer ki?”

“Argyle Dükü’nün akrabalarından bazılarıyla tanıştın ve hâlâ bu soruya bir cevap istiyor musun?” dedi Damien dobra dobra.

"Ama o Alex ve Malcolm Campbell arasındaki kişisel bir mesele. Campbell öldü; bu da bu meselenin sonu anlamına gelmeli."

"Gelmeli," diye katıldı Damien. "Eğer burada, görgü kurallarına bağlı İngiliz beylerinden söz ediyor olsaydık muhtemelen öyle olurdu, ama etmiyoruz. Savaşarak doğan insan soylarından bahsediyoruz. İskoçyalılar onurlarını çok ciddiye alırlar; dördüncü bu kuzene iki kez yapılmış bir hakaret klan liderine bir hakaret sayılır. On beş yıl önce Alex Dughall ve Angus Campbell'ı öldürdüğü zaman, Argyle Dükü'nün onu ülkeden çıkartmaya ve dışarıda tutmaya yetecek nüfuzu vardı. Campbell klanı adamlarının kafa'ya daimi akışlarını sağlayın olaya el atmaları için Alex'in barına yeterince fahiş bir ödül koydu. Şimdi, Malcolm'un ölümüyle, hakaret ikiye katladı, böylece ödül de. Karanlıkta üzerine çullandığı sırtına bir bıçak saplayacak kadar cesur ve kurnaz bir adamla verilmek üzere Alex'in biçilmiş değeri yirmi bin altın."

"Eğer bu yeterli olmazsa," diye sertçe ekledi, "'suikastçı' ve 'katalik katil' gibi kelimelerin geçtiği iğrenç söylentiler kulağına geliyor, durum böyleyse, yürekli arkadaşımızın zırhında açık bir zayıflık bulmak için derinlemesine bir araştırma yaptıklarına bahse girebilirsin."

"Beni mi demek istiyorsun?"

"Herhangi bir zayıflıktan bahsediyorum. Belirli sebeplerden dolayı ilk olarak sen aklıma geliyorsun. Burada olmamanın sebebi dondurucu havaya ve ailemin sayısını artırma yeteneğime gelecek tehlikeli bir etkisi olabilme ihtimaline rağmen – burada çoçatılık, gizli ajanlık, maskaralık yapmamın..."

Catherine kollarını ağabeyinin boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Asla maskara filan olmadın, Damien. Asla. Ve gerçekten o kadar endişeli olduğumu biliyorum. Bu beni de endişelendiriyor. Fakat," kollarını gevşetti "aynı zamanda onu görmek zorunda olduğumu da biliyorsun. Sadece uzak bir mesafeden birkaç dakikalığına bile olsa."

Damien'm yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. "O kadar garip ki, o da tam olarak aynı şeyi söyledi... ve ben ona da inanmıştım."

Catherine kızardı ve kollarını ağabeyinin omuzlarından indirdi. “Öyleyse, abiciğim, ne yapmayı öneriyorsun?”

“Hiçbir şey *yapmayacağız*. Sen eve döneceksin ve hiçbir şey olmamış gibi işlerine devam edeceksin.”

“Ama...”

“Zamanı geldiğinde, ben, talimatlarına göre kocanla buluşacağım ve bir buluşma ayarlamak için en iyi ve en güvenli yerin neresi olduğuna beraber karar vereceğiz. Bu konuda söz vermeni istiyorum, kedicik. Beni takip etmek ya da kendi başına tehlikeye girmek gibi aptalca hiçbir şeye kalkışmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Hoş olmayan söylentileri bir kenara bırak, hâlâ bu tarafa doğru gelen bir ordu var ve onlardan kaçıp gidenler sadece seçkin sınıflar değil. Yankesiciler ve hırsızlar, isyancılar ulaşmadan önce boş evleri yağmalamak için sürüler halinde güneye hareket ediyorlar. Seni bir yerde bir çukurun içinde, boğazı bir kulağından diğerine kadar yarılmış halde bulmak için bütün bu sıkıntıya girmek zorunda kalmak istemiyorum.”

“İçten, şefkatli bir duyarlılıkla yapılan konuşma,” dedi Catherine, derin düşüncelere dalmıştı.

“Ciddiye alınmadan verilen sözler konusunda ihtiyatlı olacak kadar kardeşini iyi tanıyan bir adam tarafından yapılan bir konuşma.” Kız kardeşinin yüzünü yine yana çevirdi, elleri çenesine yerleşmişti. “Alex ne yaptığını biliyor. Seni beş dakika yalnız görme fırsatı cehennemde bile olsa oraya kadar gideceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Çok zor,” diye konuştu Catherine, çenesi hafifçe titriyordu. “Yakında olduğunu bilmek ama onu görememek.”

“Ah, onu göreceğini düşünüyorum. Ancak onu yalnız başına mı yoksa isyan ordusunun başında Derby’ye sürerken mi göreceğin bir soru işareti.”

5

Sir Alfred, yumruğunu otoriter bir şekilde şömine rafına vururken, “Gitmemiz gerekebilir,” diye açıklamada bulundu.

Misafir odasının karşı tarafında oturan Leydi Caroline Ashbrooke, kocasının yumruğunun kırılğan porselen heykelciklere olan yakınlığına dikkat ederek gülümsedi. “Şimdi, hangi sebeple Rosewood’u terk etmek isteyelim ki?” diye sakince sordu.

“Terk etmek? Elbette terk etmeliyiz! Eğer Albay Kelly’nin söyledikleri doğruysa, şu sıralar herhangi bir günde istilaya uğrayabiliriz. Manchester düştü, Tanrım! Tek bir ağlama, sızlama bile yok. Bir silah bile ateşlenmedi! Nedense, burnunu çeke çeke ağlayan korkaklar adamları karşılamak için kilise çanlarını çalarak tanı bir yüzüzlük gösterdiler. Yemin ederim neşeyle kilise çanlarını çaldılar, hatta bazıları, sekizlikte sıralanıp Taht Taliplisi’nin ağız bozuk Jakobit köpeklerinin sürüsüne katılmak için bekleyen adamların olduğunu söylüyor!”

Sir Alfred, sinirli konuşması sırasında ağzından bol bol tükürük açıyordu, işlenmemiş alkol bardağının içindekileri boşaltmak için ona verdi. Bayanlar yelpazelerini kaldırdılar, haberlere nasıl tepki vereceklerini düşünürken gözleri sırayla bir surattan diğerine geçiyordu. Erkeklerince pek rahat olmadıkları açıkça görülebiliyordu.

Sir Alfred, çenesinde sinir bozucu içki damlasını silerken devam etti: “Manchester, buraya elli kilometreden daha yakın. Evlerimiz ve ailelerimizin güvenliğini sağlamak için neler yapılıyor?”

Soru, Ashbrooke mülkünde kamp kuran iki milis bölüğünün temsilcileri olan üç subaydan birine yöneltildi. Komutan, Albay Braen Kelly, karşı cinsten bahsedilmiş bir misafirin yakınında herhangi bir yerde bulunduğu zaman kendini büyük bir dikkat içinde ciddi ihlallere veren pudralı, köşeli suratlı bir adamdı. Albaya günlük işleri olan askerleri toplama ve yerli halkı savunma gücü haline getirmek için düzenleme konusunda yardım eden kadrolu iki piyade subayı vardı, Teğmen Goodwin ve Teğmen Temple. Teğmen Temple salondaki eşyalar kadar zararsızdı. Çok az konuşurdu, hiç geçmeyen sıkınlık ifadesinden başka hemen hemen hiçbir ifade takınmazdı. Meslektaş Teğmen Derek Goodwin, Londra’dan beraberinde gelen bir hayli kirlenmiş ütüne çömen bayanlarla yakınlaşma içindeydi.

Albay Kelly o anda Bayan Pickthall'ın göğüs dekoltesine olan açısını ayarlamakla meşgul olduğu için sinirli beye cevabı Teğmen Goodwin sundu. "Sizi temin ederim, Sir Alfred, bölgedeki bütün ailelerin ve mülklerin güvenliğini sağlamak için mümkün olan her önlem alındı. Yağma olayları ve hasarlar oluyor, ama her şeyi hesaba katarsak, isyancıların zarar verme niyetinde olduklarına inanmamız için gerçek bir sebebimiz yok. Taht Taliplisi'nin en büyük gayelerinden biri İngilizleri kendi tarafına çekme niyeti. Eğer evleri yakıyor olsaydı ve ambarlarını soyup soğana çevirseydi bunu umması mümkün olmazdı." Teğmen durdu ve yumuşak bir sesle ekledi: "İngiliz piresini bile kendi tarafına alma şansı olduğunu düşünmüyorum."

Onay veren kıkırdama hahansı bu şakasına mükafat oldu ve teğmen fark edip etmediğini görmek için Catherine'e bir bakış attı.

"Pireleri öldür gitsin!" Sir Alfred inliyordu, "Etrafına bir bak. Kıymetli eşyalarım ne diyeceksin? Mesela, bu...bu şamdanı korumak için ne yapabiliirdin?" Şamdanı yanındaki masadan aldı ve sıkılı yumruğunun içine havaya kaldırdı, onu sallarken mum yere düştü. "Onun İskoçyalı haydudun tekinin dikkatini çekmeyeceğini ve sonunda Inverness'e giden bir vagona olmayacağı ne malum? Bu sebeple incīgi boncuğu at gitsin! Nesillerden beri toplanan bağ bozumu şarap ve konyakla dolu olan bir mahzenim var. İskoçyalılar köpekler gibi tünerler! Nesiller boyu çalışma, diyorum. Burnunu çekene kadar hepsi yok olacak!"

"Bak, Alfred," diye mırıldandı Bayan Caroline. "Birkaç fıçı ve bir raf eski yeşil şişe yüzünden kendini böyle bir hale sokmamalısın. Mahzenini senin için boşalttırmak aşırı bir şekilde huy-suzluğunu artırır."

"Alın işte," dedi Lord Ashbrooke tiksinti içinde. "Kadınlar böyle meseleleri algılayamıyorlar. Sağlam likörler yerine Paris elbiseleri örneğini kullansaydım keşke. Şüphesiz çok daha farklı bir karşılık alırdık!"

"Eh, doğal olarak, sevgilim." Bayan Caroline gülümsedi. "Kadın kıyafetleri sanat eseridir. Oldukça eşsizdirler, özellikle

az erkekler kıyının aptal ablukaya alınması konusunda ısrar ediyorken.”

“Aptal abluka?” Sir Alfred, peruğunu düzeltirken şakağına vurdu. “Katlanmak zorunda olduğum şeyi görüyor musun? *Aptal abluka*, madam? Fransızların sahillerimize gelmesini ve sizi *ambak* kumaşlarıyla kaplamalarını mı tercih ederdiniz?”

“Yeni ve bol miktarda ipek sunacaklarsa, yabancı kuzenlerimizi karşılamaktan en mutlu kişi ben olurum.”

Bastırılan başka bir kıkırdama halkası Sir Alfred’in kıpkırmızı bir yüzle tükürükler saçarak konuşmasına sebep oldu. Bayan Caroline, fırsat buldukça Teğmen Lovat-Spence’in ince vücudunu dayadığı piyanoya doğru bakarak, küçük grubunda oturan bayanlardan biriyle olan sohbetine devam etti.

Catherine, annesi ve teğmen arasında geçen sessiz iletişimin tüm yapan bakışlarını gördü. Hemen kirpiklerini devirdi, hissettiği içlericimenin üzüntüsü kadar büyük olmadığını fark edince şayırdı. Bu annesinin sevgiden yoksun bir evliliğe katlanma yolu muydu? Bir zamanlar Caroline Penrith güzelliği ve ağır gülüşlerini üstü kapalı bir şekilde anlattığı kadar neşeli ve hayat doluydu. İki aile arasında kararlaştırılmış birleşme onu kalbini dinleme açısından yoksun bırakmıştı ve kesinlikle, Sir Alfred bunca yıl hıllıkta yaşaması katlanılmaz bir adam olmuştu.

Pek de yüce gönüllü olmayan düşünce üzerine kızaran Catherine, şarabını yudumladı ve annesinin Sir Alfred’le olan sevgisiz hıllıkteliğiyle kendisinin Alexander Cameron’a olan tutku dolu bağını kıyaslamamaya çalıştı. Annesinin sürekli sevgili gösterişi yapmasının arkasındaki sebep bu muydu? Tutku mu arıyordu?

Vicdanının zayıf sesi, *acımasız bir yargıda bulunuyorsun*, dedi. Özellikle şu sıralar, kendinden başka bir şeyi pek nadir duyduğün anlarda.

Catherine’in yanakları yanmaya başladı. İki gün önce ağabeyiyle buluştuğundan beri merakla bekliyordu, bir haberci izine çıkarmak için yolu gözlüyordu. İki gün boyunca kapıya yüzce yatan ziyaretçi gelmiş olmalıydı. Çakıl döşeli araba yolundaki her bir tık sesiyle pencereye koşar olmuştu; ağır meşe kapının her

çalmışında girişte durur, elleriyle parçalayacakmış gibi tırazanı kavrardı.

Alex yakınlardaydı. O da kendisinin, onun Alex'i görmek istediği ve görmeye ihtiyaç duyduğu kadar umutsuzca istiyordu. Kaç kere onun mektubunu tekrar ve tekrar okumuştı? Kaç saat boyunca yatak odasının penceresinde durmuş ve kendini Achnacarry Kalesi'ndeki kule odasında kocasıyla kocaman tenteli yatağa kurulmuş olarak hayal etmişti? Elbette ki aşk tutkudan daha büyüktü, ama sevgili Tanrım, onun kollarını etrafında hissetmek, arzuyla çınlayan sesini duymak, vücudundaki titremelerin aynı özlemle kocasınınkinde de paylaşıldığını bilmek ne kadar harika olurdu.

İnsan birini nasıl çaresizce sevebilir? diye sormuştu bir gün kocası, ikisine de sıra dışı bir merak gösterirken bile kelimenin kullanılışıyla ve arkasındaki duyguyla dalga geçerek.

Catherine fısıldadı, "Bütün kalbi ve ruhuyla."

"Anlayamadım?"

Catherine bakışlarını kaldırdı, ürkmüştü. Teğmen Derek Godwin yanında duruyordu, ağzı Catherine'in tam da ne düşünüyor olduğunu biliyormuşçasına bir tebessümle şekillenmişti.

"Ben...sadece... bütün kalbimle ve ruhumla bu sıkıntıların arkamızda kalmasını...dileyerek... babama katılıyordum."

"Gereksiz bir dilek," diye onu sıcakkanlılıkla temin etmeye çalıştı, "Saçınızın tek bir telinin sinir bozucu bir tartışmadan daha büyük olmayan bir sıkıntıya kurban gittiğini görmemeyi hayatım boyu yemin ettiğim bir görev olarak düşünürüm."

Catherine yüzüne bir gülücük kondurmayı başardı ve adamın verdiği sözün samimiyetinden uzaklaştı. Yakınında duran birinin onu duymasına yetecek kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi. Aslında o kadar yakındaydı ki aşırı pudralanmış keskin ve bayat kokusunu alabiliyordu."Kadehiniz boşalmış, onu sizin için doldurabilir miyim?"

"Ah. Hayır, hayır, teşekkür ederim, teğmen. Bu gece sert içki almaya dayanacak bir kafam yok sanırım."

"Tersine, Bayan Montgomery, sizin alkollüyken çok iyi dur-

duğunuzu düşünüyorum aslında. Sizin gibi genç ve oldukça istek uyandırıcı bir güzelliğe sahip bir başka bayan olsaydı, evliliklerinden çok kısa zaman sonra kocası tarafından terk edilmenin bıraktığı yalnızlık duygusuyla kahrolurdu.”

“Terk edildim denemez, Teğmen,” diye cevabı yapıştırdı hemen. “Kocam bir iş adamı. Keyfi için iş seyahatlerini yok sayamaz.”

Düzgün gülümsemesi genişledi. “Kimse hiçbir işin,” – gözleri Catherine’in göğüslerine kaydı – “kollarınız arasında olmak kadar verimli ya da yapmaya değer olacağını düşünmez.”

Adamın küstahlığıyla şaşırان ve sinirlenen Catherine’in gözlerinde bir uyarı parıldadı. “Sizi kocamın kuvvetinin sonsuz olduğuna temin ederim. Hiçbir zaman eksik kalmış hissetmedim.”

“Tek heyecan kaynağınızın üç kuruşluk bir romanın sayfalarında bulunduğu bu buz gibi soguk gecelerde bile mi?”

“Üç kuruşluk romanlar oldukça heyecan verici olabiliyor, Teğmen. Kendimi katlanıyorken bulduğum toplanmaların bazılarında daha fazla.”

Teğmen Goodwin hazır cevaplara alışmıştı. Derby’ye atanmanın lıevessizlikle karşılaşmıştı, zamanını eski kumandanının çekici genç karısına ilgi göstermekle geçirdiği için cezalandırıldığını biliyordu. Çekici genç eşler onun özel ilgi alanıydı. Onları, bazı adamların bir çatışmadan sonra, çarpıştıkları ve kazandıkları savaşları hatırlamak için tabancaları topladıkları gibi toplardı. Eşler aralı çığlıklar atan bakireler değillerdi. Olaydan sonra bir sunağın önüne kurulmakta hiçbir tehlike yoktu, kadınlar nadiren kocalarına suçları hakkında bir şey anlatıyordu, adamların ikna etme yöntemlerini... geleneksel yöntemlerden az kalır yanı olmadığında bile.

Goodwin’in yeni atanmasıyla ilgili düşüncesi Catherine Montgomery’i gördüğü anda epeyce değişmişti. Sarışın ve dalgalı narindi, şerefli bir adamın niyetini yakıp küle döndürebilecek bir bedene sahipti – bir adamın güçlü ilgisi olmadan bırakın dört gün, dört gün bile dayanabilecek bir kadın tipi değildi. Duyduğu hakaretler doğruysa, aynı zamanda, çok fazla tanımadığı ve özel bir duygu beslemediği bir adamla evliydi. Fingirdek bir kadın olduğu omundeki ünü, şu an önünde duran yüce, sakın güzellikle çelişi-

yordu. Benzer bir vaziyeti – hafifçe aşağı kaymış gözleri, bükülen dudakları, kendisini ödül olarak duyurmanın ayrıcalığı için düello eden iki adamı izleyerek beklerken fildişinden yelpazenin gövdesinde sessiz ritim tutturan parmakları – iyi hayal edebiliyordu. Bu muydu? Oyunlar oynamaktan mı hoşlanıyordu? Geçen sabah, tamamen bir başkasının kendisini takip etmesini bekleyerek atını ormana mı sürmüştü? Şu anda da yelpazesini açarken ve ayakta dururken birinin onu takip etmesini mi bekliyordu?

“Buradaki havayı biraz boğucu bulmaya başladım. Beni başışlar mısınız?”

“İzin verin,” dedi ve onu kanyaya doğru yönlendirmek için elini Catherine’in kolunun kavrımına soktu. Koridorun sakini, kemerli sessizliği, gürültüden ve sıcak vücutların baskısından kurtulmanın gönül açan bir karşılığıydı ve Catherine, gerçek bir rahatlatma duyarak iç geçiren bir nefesi içine çekti.

Kolunu kavrayan eli düşün diye kurnazlıkla dönerken, “Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, Teğmen,” dedi. “Çok uzun bir gündü ve kendimi aniden aşırı yorgun hissettim.”

“Gece için çekiliyor musunuz?”

“Öyle sanıyorum, evet.”

“Ben... sohbetimize baş başa devam edebileceğimizi umuyordum.”

Catherine bakışlarını adamın parmaklarını bileğine doladığı yere indirdi. “Sohbetimizin sonlandığına oldukça eminim. Şimdi, sakıncası yoksa...”

Teğmen araya girdi, “Ama sakıncası var, Bayan Montgomery. Zamanımı kur yaparak ve takılarak çarçur etmemin çok sakıncası var.”

Catherine’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Pardon?”

“Ah, hadi ama, Catherine. Şu an yalnızız. Rol yapmayı bırakabilirsin. Ne istediğini, son aylarda neyden mahrum kaldığını biliyorum ve inan bana, senin her dileğini yerine getirmek için istek...ve hevesten... daha fazlasını duyuyorum.”

Catherine hakarete uğramış olmaktan daha çok, eğlendiğini hissetti. Herkes, Leydi Caroline kocasını açık uçlu aldatmaktan

dolayı vicdan azabı duymuyor diye kızının da aynı davranışı sergileyeceğini mi zannediyordu?

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten üzgünüm, Teğmen, ancak kocamın yeteneklerinin onda biriyle ölçülebilecek olduğunuza şüpheliyim. Yalnız, Derby’nin kadınlarla kaynaşan barlarını ve genelevlerini yeteneklerinize daha uygun bulacağınıza eminim.”

Goodwin’in cildi donuklaşan, çarpıcı bir kırmızıya büründü, ama bir şey söyleyemeden, misafir odasının kapıları açıldı ve içerden kahkahalar içindeki birkaç konuk koridora çıktı. Aralarında biri, Jeffrey Peters adındaki genç bir onbaşı, yönünü aniden teğmene çevirdi.

“Ah, efendim. Albay Kelly sizi bulup getirmem için gönderdi beni. Çok kalmamamız gerektiğini söylüyor.” Durdu ve Catherine’in önünde saygıyla başını eğerek onu selamladı. “Kutlusuz, harika bir akşam, Bayan Montgomery. Her zamanki gibi.”

Catherine bileğini Goodwin’in acıtan parmaklarından kurtardı. “Her zaman başımızın üstünde yeriniz var, Onbaşı Peters. Kaldece bu gece değil.”

Onbaşının sivilceli yüzü koyu bir kırmızıyla kaplandı ve utanç içinde, dilini ağzından çıkarır da bir şey söyler umuduyla kadımlı subaya döndü. Bunun yerine, kestane rengi gözlerden yayılan buz gibi nefretin katışıksız baskısıyla karşılaştı.

“Teşekkür ederim, Onbaşı.” Goodwin gergin bir şekilde konuşuyordu: “Beni bulmak için gönderildin ve buldun da. Albay Kelly’nin yanına dönebilir ve hemen ona katılacağım bilgisini verebilirsin.”

Onbaşı Peters arkasını dönüyordu ki Catherine ileri atıldı ve bu elini adamın koluna koydu. “Çileden çıkarıcı uzun bir günün etkilerini hissettiğim ve muhtemelen misafir odasına dönmeyeyim için size iyi geceler dileklerimi sunmalıyım, Onbaşı.”

Onbaşı eğildi ve gülümsedi, “İyi geceler, Bayan Montgomery. Sabah daha iyi hissedeceğinize inanıyorum.”

“Eminim öyle olacak. Size de iyi geceler, Teğmen. Ve başka herhangi bir yerde iyi şanslar.”

Catherine yürüyüp giderken Goodwin arkasından baktı, vücudu hâlâ saçlarının ıtır kokusuna, kendi cildinin üzerinde parlayan çıplak, sıcak cildinin hayalinin verdiği hisse tepki gösteriyordu. Açıkça, kurnazı oynamayı seviyordu, avcıları keyifli bir kovalamacaya koşarken, istediği zaman sığınağına çekilebileceğini bile rek kendini beğenmişlik yapıyordu. Bu avı, sığınağın tam olarak nerede olduğunu biliyordu, yanında boş odalardan başka hiçbir şey olmayan evin bir kanadının uzak ucunda ayrı bir bölmedeydi.

Koş ve saklan, benim tatlı küçük tilkim. Başka soğuk bir geceyi yalnız geçirmeyeceğin için ateşe kömür at ve çarşafı ısıt.

“Güzel, değil mi, efendim?”

“Ne?” Onbaşının hâlâ arkasında durduğuna şaşırان Goodwin geriye döndü. “Lanet olsun ne söyledin sen?”

“B-Ben sa-sadece Ba-Baya M-Montgomery’nin güzelliğine iltifatta bulunuyordum, e-efendim,” dedi onbaşı, her kelimeyi zorlanarak söylüyordu, en ufak bir baskı anında gevelemesine sebep olan kekemeliğin gazabına uğramıştı. “B-ben kabahat etmek istemedim.”

Goodwin bakışlarını onbaşının ince, sırık gibi vücudunda gezdirdi. “Kadınlar hakkında başka neler biliyorsun, güzellikleri ve başka şeyler? Seni kendi türüne çeken bazı şeyler olduğunu düşünürdüm.”

Onbaşı Peters’in rengi soldu. Uzun bir andan sonra ve gözle görülür bir çabanın ardından, dikkatini toparlayabildi.

“Al-albay bekliyor,” dedi gergin bir şekilde, “Efendim.”

Goodwin güldü ve kırmızı yünden gömleğinin alt kenarını düzelterek, uzun adımlarla misafir odasının kapısına doğru yürüdü. Onbaşı Peters sıkılı yumruklarını açmak için uzun bir süre oyalandıktan sonra, peşinden gitti.

* * *

“Deirdre, eğer yakın zamanda hiçbir şey olmazsa tamamen delirebilirim.”

Narin yapılı, koyu saçlı yardımcı ağırbaşlılıkla gülümsedi ve

fırçayı hanımının uzun, parlak, gür saçları arasına daldırdı. “Yakında Bay Cameron’dan haber alacaksınız, buna eminim.”

“Ama iki gün oldu! Eğer hemen buluşma ayarlayabileceğinden emin olmasaydı neden Damien’ı gönderdiniz ki? Bir şey oldu. Korkunç bir şey. Biliyorum.”

Deirdre üsteledi, “Hiçbir şey olmadı,” ve fırçayı kenara bıraktı. “Kendiniz de defalarca söylediniz, bir sürprizle karşılaşmayacak kadar zeki.”

Catherine donukça cevap verdi: “Damien o kadar zeki değil ama. Ya biri peşinden gidip onu izlediyse?”

“Niye biri Bay Damien’ı ’takip etsin ki?”

Catherine’in tek cevabı bir ç geçirmeden ibaretti.

“Aslında...” Deirdre konuşmaya devam ediyordu, “planlarıyla alakalı bir sorun çıkmış olabilir. Her şeyden önce, ülke boyunca her yolu arşınlayan birlikler var. Esas planları ertelenmiş ya da değişmiş olabilir.”

“Ya da tamamen terk edilmiş,” Catherine umutsuzluk içinde konuşuyordu. “Kocam karısı gibi önemsiz bir şey yüzünden havaşın ön sıralarına geri dönüşünü geciktirmek için çok çok sabırsız biri.” İğnelemesi ikincisi kadar, onu dirseklerinin üzerine çeken yürekten iç geçirmesi kadar inandırıcı değildi. “Damien’ın onun hakkında ne dediğini sana söylemiş miydim? Riskler, tesadüfler, kendine vazife gördüğü aptal... cesur kahramanlıklar?”

“Birkaç kere, hanımım. Ve her söylemenizde gözünüzde daha çok parlayan gururla.”

Catherine yardımcısının aynadaki yansımasına baktı, sonra tuvalet masasının önünde oturduğu yerden kalktı. “Gurur. Bir dul nasıl gurur duyabilir?”

Çift kanatlı uzun Fransız pencerelerine doğru yürüdü, ani bir hareketle pencereleri açtı ve dar taş balkona çıktı. Hava soğuktu, ay ışığının yıkadığı bahçeye bakarken rüzgar tenini ürpertiyordu..

“İçeri gelin, hanımım, yoksa soğuk alacaksınız!”

“O dışarıda bir yerde, Deirdre. Hissedebiliyorum.”

“Eğer hemen ateşin yanına gelmezseniz yarın sabah alnınızın şişlendiğini de hissedeceğinize emin olun!”

Catherine, Deirdre'nin buyruklarına teslim olmadan ve içeriye geçmeden önce son bir kez manzaranın ışıklı karanlığına göz gezdirdi. Yardımcısı söylene söylene, pencereleri kapattı ve güvenli bir şekilde mandalladı, sonra, soğuk hava az önceki çabalarnını boşa çıkartmış gibi, kaplanmış bakır kaba taze kömür boşalttı ve yatak çarşafının arasına geçirdi.

“Saçlarınızı öreyim mi, hanımım?”

Catherine'in gözleri şöminedeki uyutucu alevlerden yaldız kenarlı boy aynasına geçti. Üzerinde kolları uzun ve geniş, dantel sıralarıyla kabartılmış, muslinden bol bir sabahlık vardı. Yaka kısmı yüksekti, çenesinin altına sarkıyordu ve satenden küçük fiyonklarla ve ihtiyatla nakışlanmış çiçek dizileriyle süslenmişti. İyice fırçalanmış parlak sırtları, belini saran bol saten kuşağın hemen üzerinde sonlanan altın bir çağlayan gibi omuzları üzerinden dökülüyordu.

“Namuslu bir bakire böyle temiz görünemezdi,” derken yüzünü buruşturdu, “Teğmen Goodwin'in bu gece beni kurban etmekten zevk alacağını düşünüyorum.”

“Goodwin? O alçak adamın sizinle ne işi var?”

“Onu tanıyor musun?”

“Kim olduğunu biliyorum.” Deirdre somurtarak konuşuyordu. “Buraya geldiğinin ilk günü bir çalımla hizmetçi odasına girdi ve bir seçim yapıyormuş gibi kadınları süzdü. Düzenli çalışanlara yardım etmeleri için köyden getirilen genç kızlardan bir kısmı onun bakışlarına ve üniformasına açıkça vuruldu. Ve birden fazlasıyla keyif çattığından şüpheleniyorum. Size karşı küstahlık yapmaya cüret mi etti, leydim? Eğer öyleyse, Sir Alfred'e bu konu hemen bildirilmeli!”

“Eminim ki bu, babamın... babalık öfkesini ortaya çıkarmak için yeterli olmayacaktır. İyi teğmenin bu akşamki kibirliliğine karşı hiç de kibar davranmadım; bir daha bana sarkmaya kalkışmadan önce iki kere düşünecektir. Sence kesmeli miyim?”

Kafası Teğmen Goodwin'de olan Deirdre, bir anlığına konuşmanın akışını takip edemedi. “Affedersiniz, hanımım? Neyi kesmeli misiniz?”

“Saçlarımı.” Ensesinden bir avuç dolusu saç aldı ve tepesini yıgıdı. “Harriet bunun Londra’da çok ünlü olduğunu yazıyor. Kısa bukleler, diyor buna.”

“Hım. Eğer veba kente bir ziyaret daha yaparsa ve herkes saçlarını sıfıra vurdurmak zorunda kalırsa, o da mı ünlü olacak?”

“Sadece bir düşünceydi,” dedi Catherine uysalca. “Hımm, sanırım, namuslu bakireler görüntülerini korumalılar.”

“Namuslu bakire,” diye mırıldandı Deirdre, ve Catherine belindeki kuşağı kaydırırken hemen hanımının omuzlarından sabahlılığını aldı. Altındaki gecelik ortaya çıktığında eğri büğrü alaycı yorumu bir anda inanmayan bakışlara dönüştü.” *Bayan Catherine!*”

Gecelik ipektendi, o kadar açıktı ki sıvı ay ışığıyla dokunduğu düşünülebilirdi, kıvrımları ve gülmüş yıldız tozu gibi gölgeleri kararttığı göğüslerinden ve kalçalarından süzülen yerlerde öyle tane düzdü. Bu kesinlikle namuslu bir bakirenin geceliği değildi ve kesinlikle Deirdre’nin daha önce hazırladığı mütevazı gecelikle alakası da yoktu.

“Bayan Catherine! Nereden buldunuz böyle bir... bir...?”

“Utanç verici, ahlaksız süs parçasını mı?” diye tamamladı aynanın önünde etrafında zarifçe dönerken. “Annemin gardırobundan ödünç aldım. Başka nereden olabilir?”

“Leydi Catherine’den mi?”

“Bunun gibi onlarcası var onda. İki tane ödünç aldım, aslında, ikisini de özleyeceğini sanmıyorum..”

“Ama... eminim aslında siz niyetlenmezsiniz... demek istediyim, ya biri sizi onun içinde görürse? Şey bile değil... yani, hiç *adepli* değil, hanımım.”

Çıplak omuzların üzerinden geçen ince iki şerit saydam elbiseyi yerinde tutan tek şeydi — tek sorun bu değildi. Fildişi kadar beyaz teniyle şeffaf kumaşın içinden görünen kırmızı uçlu göğüslerinin zıt görüntüsü çekinik Deirdre’nin bir kere daha penceyesinin yanına gidip perdeleri iyice çekmesine sebep olmaya yetti.

“Tanrı aşkına beni kim görecektir?” Catherine bitkin bir şekilde sordu. “İki kat da dolu ve beni görmesini istediğim tek adam Tan-

rı bilir nerede. Ben... ben bilmiyorum. Sadece, bu gece biraz... farklı hissetmek istedim. Özel.”

“Evet, kesinlikle öyle görünüyorsunuz. Eşyalarını deniz kenarındaki genelevde kullanan bir kadın kadar özel görünüyorsunuz.”

“Annemin alışverişini öyle bir yerde mi yaptığını ima ediyorsun?” diye sordu Deirdre rahatsız bir halde kızarıırken gülümseyerek. “En azından daha yüksek kesim bir genelev olacağını düşünmüştüm.”

“Yatağa girmelisiniz, hanımım, yoksa kesinlikle soğuğa yakalanacaksınız.”

İtaatkar bir şekilde, Catherine nefis terliklerini çıkardı ve yastıklara kurulurken etrafını sarsın diye ipek yığınına kaldırdı. Kollarını ve bacaklarını sererek, cildine değen kumaşın erotik dokusunun keyfini çıkardı, bir çift geniş erkek elinin yaratacağı daha fazla erotik duyguyu hayal ederken iç geçirdi. Yastıkların altına uzandı ve Alexander’ın ona yolladığı defalarca okunmuş, tamamen ezberlenmiş mektubu çıkardı. Onu tekrar okuduktan sonra, mektubu kalbine bastırdı ve gözünde yuvarlanan yaşlarla Deirdre’ye bakarak gülümsedi.

“Onu sadece görebilseydim. Sadece bir anlığına. Sadece emin olabilseydim...”

“Neyden emin olabilseydiniz, hanımım? Sizi sevdiğinden mi?” Deirdre’nin açık kahverengi gözleri merhametle doluydu. “Gereksiz yere endişeleniyorsunuz. Elbette sizi seviyor. Sizi yakında çağırtacaktır, çağırtacağını biliyorum.”

Catherine göz yaşlarını savuşturdu ve Deirdre’nin soğuk elini yakaladı. “Sen, Aluinn MacKail olmadığı için aynı şekilde acı çekiyor iken böyle söylenmeye devam ederek kulağa ne kadar bencil geliyor olmalıyım.”

“Bu doğru, ben... ben onu özlüyorum,” diye fısıldadı Deirdre.

“Belki beraberlerdir,” dedi Catherine cesaret verici bir şekilde, “Tanrı biliyor ya özellikle bir macera şansı söz konusuysa asla ayrılmazlar.”

“Belki de,” dedi Deirdre, hiç ikna olmuşa benzemiyordu.

Catherine'in elini bırakıp yataktan uzaklaşmadan önce hafifçe öksüktü. Mumları teker teker söndürürken kafası düşüncelerle doluydu ve dikkatini dağıtıyordu, saniyeler alacak işi birkaç dakikada tamamladı. Ateşe bir kütük daha atıp, fırçaları ve tarakları tuvalet masasındaki yerlerine yerleştirene kadar Catherine çabucak uyumuştı, mektubuysa sahiplenici bir şekilde göğsünde tutuyordu hâlâ.

Biraz kulak tırmalayan bir ses sessizliği böldüğünde, yarı kömürleşmiş kütüğün sonuna gelmişti. Bir piyade süngüsünün kılıcı Fransız kapıları arasından zorla geçiyor, yolu pirinçten kapı mandalının önünde tıkanınca duruyordu. Sürgü üzerinde dikkatle pıdıp gelerek, pirinçten çubuğu yerinden kaldırmayı başardı ve kol döndürüldüğünde zorluk çıkarmasın diye yukarı çekti. Tırıtılı bıçak, kapı açılmadan ve yatak odasına ani rüzgarla beraber golgeli bir vücut girmeden önce geniş deri kuşağındaki kılıfına yerleştirildi. Arkasındaki pencere camlarının kapalı olduğunu kontrol ettikten sonra, girişinin fark edildiğini gösteren bir ses olup olmadığını dinleyerek, yere kadar uzanan kadife kumaşlar tarafından gizlenerek bir süreliğine öylece durdu.

Tatmin olmuş bir halde, perdeyi kenara çekti ve ateşin yarattığı sessiz ışığın içine daldı. Gömleğinin kırmızı yünü taze akmış kan gibi parlıyordu; beyaz kemeri ve uzun siyah deri botu, koyu renkli kısılmış gözleri gibi, gece lambasının ışığını yansıtıyordu. Ayaklarını yanlış yere koymuş olmamak için ihtiyatlı davranarak, dikkatle, dış koridora çıkan kapının yanına gitti ve dışarıdan ses gelip gelmediğini dinledikten sonra, hafif bir *tuk* sesi kilitli olduğunu belli edene kadar anahtarı tam bir tur çevirdi. Gizlice, anahtarı çıkardı ve gömleğinin bir cebine attı.

Görevini kolaylıkla tamamlamış olmasıyla yatağın ucuna giderken yüzüne bir gülücük kondu. Durdu ve yastık sırasına sokulmuş, sarı saçları gevşemiş ve altın havuzunda erimişçesine dağılmış bir halde uyuyan Catherine'e baktı. Örtüler kısmen üzerindedeydi, narin bir omzun solgun kıvrımını adamın aç bakışları önünde açıkta bırakıyordu.

İlk bakışta çıplak olduğunu düşündü, kulaklarında gümleyen

kalbinin sesinin onu uyandırabileceğine emindi. Bir an, daha çarpıcı bir incelemeyle, bir göğsün nefes kesici mükemmelliği çevresinde katlanmış ipeğin parlaklığını gördü ve ağzı kurudu; sersemleyen algıları vücudunda büyüyen acil ihtiyaçlarını terk etme konusunda tehdiye dönüştü.

Sert kırmızı yünden gömleğinin süslü, sarı düğmelerini çözerken elleri gözle görülür bir şekilde titriyordu. Kollarını serbest bırakarak giysiyi yere, dakikalar sonra kemer ve kuşağının, yüksek yakalı kırmızı yeleğinin ve beyaza bulanmış peruğunun da ekleneceği yere koydu. Gömleğinin ucunu kendisine tam oturan üniformasının arkasından çıkardı. Boynunu saran kolalı bağları çözerek başının üzerinde, göğüs ve omuz kaslarının şöminenin ışığında gevşemesini sağlayan bir hareketle yukarı kaldırdı.

Catherine kıpırdandı, yatağın içinde daha sıcak bir boşluk ararken boğazından derin, yumuşak bir ses çıkardı. Örtüler daha da ileri kaydı, gerilmiş meme ucunun üzerinde gezinen parmak uçlarını, kendi vücuduna bastıran çıplak, sıcak vücudu ve bacaklarının ağrıyan yerlerini beceriyle okşayan yetenekli parmakları hayal etti.

Hayalinin uzun sürmeyeceğini biliyordu ve kaşları umutsuzlukla çatıldı. Uzun zamandır inkar edilen bütün o korkak duygular şimdi beline doluyor ve kalın, yoğun bir krem dalgası gibi yukarı kıvrılıyordu. Hissetmeyi en çok özlediği yerde basınç vardı, bacaklarını istekle ayırarak, ihtiyacıyla bütün ipek ıslanana ve kayganlaşana kadar ısrarcı, yoklayıcı gerilim karşısında eriyerek inledi.

Baskı öylesine gerçek ve duyduğu zevk öylesine yoğundu ki haykırdı ve kendini sıcaklığın yeni kaynağına yaklaştırdı. Bunun bir rüya *olmadığını*, yatakta yalnız *olmadığını* anlayana kadar uzun bir süre, vücudu karşılık göstermeye, daha yoğun bir yakınlığa girmeye devam etti. Menekşe mavisi gözleri açıldı. Gözlerinin önünde son derece gerçek bir kas, kemik ve güçlü bir erkek varlığı vücudundaki bütün algılarını durdurdu ve dudaklarında katıksız bir korku çılgılığı belirdi.

Çılgılık tam çıkamadan bastırıldı. Çıplak kaslı bacakları üstündeydi ve kaçmasını engelliyordu bu sırada uyarılmasına neden olan aynı el sıkıca ağzını kapattı. Korkudan gözleri görmez bir

halde, sadece kaçmak zorunda olduğunu bilen Catherine, yumruklarıyla ileri atıldı; kendini ezecek gibi görünen korkunç, kas-tan duvara karşı yumruklarını ileri savurarak debelenmeye başla-dı. Şakağına sert bir darbe indirmeyi başarmıştı ve diğeri için de hazırlanıyordu ki homurdanan İskoç küfürleri duydu.

Yumruğu havada sıkılı kaldı ve gözleri büyüdü. Kesinlikle akli ona korkunç oyunlar oynuyordu, bedeni gerildi ve kalbi bir-kaç vuruşu atladı.

“Bir kadının kocasına vereceği ne güzel bir karşılama,” Alex mırıldandı, eli hâlâ Catherine’in ağzının üzerindeydi ama nerc-deyse bir okşamamış gibi görünekti. Aslında, Catherine ona şok içinde bakmaya devam ediyordu. Boynunun kenarını sıvazlamak için eli aşağı kaydı, uzun parmaklarındaki baskı dudaklarının sa-lıplenicı sıcaklığıyla yer değiştirdi.

“Alex?” Nefesi kesilmişti. “Ah, Tanrım... *Alex!*”

“Yoksa başka birini mi bekliyordun?” Geri çekildi ve şömine ışığının parlayan ipek üzerinde oyun oynamasına izin verdi. “Biraz düşününce, kesinlikle birini bekliyormuş gibi *görünüyorsun.*”

“H-hayır. Hayır! Hayır, ben...ben...” Titreyen ellerini, karşı-sındaki suratın gerçekten etten ve kandan olduğunu doğrulamak ıstermiş gibi kaldırdı. “Lütfen... bana rüya görmediğimi söyle.”

“Rüya görmüyorsun,” Catherine’in boğazında hıçkırıklara se-bep olan bir kibarlıkla her iki inanmayan göz kapağını öperken onu temin etti. “Buradayım. Gerçeğim.”

“Ama... buraya *nasıl* girdin? Ben sanmıştım ki... yani, Dami-en buraya gelmenin senin için çok tehlikeli olacağını söyledi... haber almak için beklemek zorunda olduğumu...”

Alexander’in elleri zorlayıcı bir şekilde aşağı, Catherine’in bedenine doğru indi, sanki onu nihayet kollarına almışken hare-ket etmelerini durduramıyormuş gibiydi.

“Damien senin sabrının kırılğan doğası üzerine beni zorlayın-ca,” – yumuşak göğsünü avucuna aldı – “ben de oldukça uygun-luz denebilecek kendi koşullarımı geliştirdim. Casusluk saçma-lığını kullanacak kadar uygunsuz.”

“Ama askerler... milisler...”

Alex'in gözleri ellerini izledi. Parmağıyla kadife kadar yumuşak göğüs ucunu okşarken ipek kumaşın altında gerilmesini ve sertleşmesini izledi. Catherine'in gözleri yüzünde, köşeli, pürüzlü çenesinde, uzun siyah kirpiklerinin birbirinin aynı hilal şeklinde sabitlenmişti. Başparmağının hareket ettiğini ve her bir parmağın göğsüne yaptığı baskıyı hissetti. Beklentisinin soğuk ürpertileri parmağının yavaşça yaptığı her dairede giderek daha da ısrarla artarak vücuduna akın ediyordu.

Aniden, kaya gibi kara gözler derin bir şekilde kendininkilere bakmaya başladı. Kollarındaki kaslar gergin ve sertti, vücudu Catherine'in dinginliğinin sınırında gerilmiş gibi görünüyordu. Ona mı öyle geliyordu, yoksa çetin askeri hayatta geçen aylar gücüne güç katmış, omuzlarını ve göğsünü daha da heybetli bir genişliğe kavuşturmuş, beline ve kalçalarına yeni bir sertlik mi getirmişti? Saçları hatırladığı kadar uzun ve dağınıktı ve ani bir dürtüye karşılık olarak, parmaklarıyla siyah şeridi çözdü ve parlak saç tutamları omuzlarından döküldü.

Bu arada Alex'in elleri boş durmuyordu. Aşağıda, kalçasını ve bacaklarını saran pürüzsüz ipeğin üzerinde geziniyor ve geceliğin kenarlarını kaldırıyordu. Catherine'i belinden yukarı kaldırdı, parmaklarını Catherine'in karnının altında kalan yumuşak sarı tüylerinde kaydırırken kollarının altında parlak kırışıklar halinde bıraktı. Utançtan yoksun zevkin verdiği tatlı ve keskin acının korkusuyla Catherine ilk ışığa, sessizlikteki nefis darbelere dayandı. Ancak baskılar derinleşip daha da kararlı bir hal alınca Alex'e karşı doğruldu, gizleyemediği ya da inkar edemediği bir ihtiyaçla, onu titreten eziyetin karşısında sırtını kamburlaştırdı.

"Sakin ol aşkım," diye fısıldadı Alex. "Sakin ol."

"Ben... olamıyorum." Catherine nefessiz kalmıştı. "Çok uzun zaman oldu. Ben-ben seni fena halde özledim."

"Şşşt. Şimdi buradayım."

"Yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Seni tekrar görür müydüm, bana geri döner miydin hiç bilmiyordum. Her şeyi... Achnacarry'de olan biten... her şeyi... her şeyi hayal mi ettim diye merak etmeye başlamıştım."

Alex başını göğsüne indirirken Catherine'in boğazından tam bir kendinden geçme hıçkırığı koptu. Parmaklarının başka bir yerde gösterdiği aynı yetenekli titizlikle yüzüne vurulduğu ve eziyet gördüğü yerde ağzının sıcak boşluğunu dolgun etle doldururken dudakları katlanmış meme ucundaydı. Catherine doyumuna ulaşmak üzereyken Alex elini çekti ve ağzı, Catherine'in duş kırıklığı iniltisini boğarak onunkini kavradı. Dilini tekrar tekrar Catherine'in dudaklarının üzerinde gezdirdi, Catherine en sonunda erimiş bir alev tabakası gibi hissedinceye kadar hisleri aşağı ve içeri dolanıyordu.

Ağzı Catherine'in çenesinin alt kısmından aşağıya, yükselen ve alçalan göğüslerine doğru bir ateş dalgası başlattı. Dili oradan mudi ve göbeğinin baştan çıkarıcı kukurunda dolandı. Durmak istemeyen, daha da aşağı indi, bacaklarını zayıflatan ve Alex onları ayırırken beklenti içinde onu titreten salınımlar başlattı. Elleri kalçasının altında kıvrıldı, dinginliğinin geriye kalan son parçalarını da kamçılıyarak, dudakları ve dili hassas pembe birleşme yerlerini keşfederken onu sıkıca tuttu.

Çılgın, inanmayan ellerini aşağı uzatarak, Catherine parmaklarını Alex'in gür, simsiyah saçlarına geçirdi. Sıcak, titretecek zevk tatmaları vücudu boyunca yayılırken dudakları sessiz bir çığ-ıktı geri çekildi. Alex diliyle, onları tadarak, yoklayarak Catherine'e tekrar, tekrar ve tekrar kaskatı kesilip şiddetle sarsılınca kadar içeri ve dışarı yayılarak ateşli dalgalar silsilesi yolladı.

Kendine hakim olmasını boşa çıkaran bir inlemeyle Alex Catherine'in üzerine çıktı, kasları belirmiş ve titriyordu; hâlâ Catherine'in kalçalarını kucaklayan elleri sarsılıyordu. Onun içine ilk girişinde onu ileri ve yukarı çekti, nefes almaktan daha kısa bir sürede kendini öylesine derine gömdü ki, birleşmeden sonra hasar almayan hiçbir siniri yoktu. Catherine kollarını onun etrafına doladı, bacaklarını sardı, ikisini de o keskin, kör edici çekkin sonsuz ateşine sürükleyen akkor kadar sıcak dalga halindeki coşkuya engel olamıyordu.

Sersemlemiş bir halde, uzayan her sarsılma birer anı olana katı keyfini çıkarmak ihtiyacıyla gerilerek ve kıvranarak birbirle-

rine sarıldılar. İşte o an nefes alabildiler; işte o an titremeler, sar-san gerginlik, nem içinde kalmış ve birbirine dolanmış iki bedeni güçten düşmeleri ve yavaşça birbirlerine karşı solumaları için uzaklaşıp gitti. Alex bir şekilde, kızarmış yüzünü Catherine'in omzundan kaldırmak ve ona bir öpücük kondurmak için güç buldu – ışığın ele verdiği gözlerindeki duygu kadar dürüst ve yalın bir öpücük.

Sallanarak itirafta bulundu. “Bir adamın, karısını seni özlediğim kadar çok özleyebileceğini hiç düşünmemiştim. Bir sevgili, tamam. Eskiden bekarlığımdan hoşnut bir çapkinken, gizli sevişmeleri ve oradaki büyüğü daha kolay anlayabilirdim... ama bir eş?”

Catherine yavaşça gözlerini içinde mutluluk gözyaşlarının yüzdüğü iki koyu menekşe açtı. Alex'in dudakları her gözyaşını, burnunun ucunu, dudaklarının çok lezzetli bükümünü okşayarak öptü. Catherine ise onun içinden çıkmaya başladığını hissettiği anda refleks olarak kollarını ve bacaklarını sıktı.

“Lütfen yapma,” diye yavaşça rica etti. “Beni şimdi terk etme.”

“Seni terk etmek gibi bir niyetim yok. Sadece düşündüm ki...”

“Düşünme. Hiçbir şey yapma. Sadece beni tut... olabildiğince yakın.”

Fazla ağırlığının farkında olan Alex, onu kibarca yanına çekti. Kollarını sıkıca onun etrafına sardı ve Catherine yüzünü onun omzuna bastırdı. Duygularının çalkantısı sessizce bastırdığı gözyaşlarıyla nihayet huzura erme yolunu arıyordu.

“Catherine...” Dudağını Catherine'in şakağına yavaşça dokundurdu ve elini darmadağınık olmuş uzun saçlarına daldırdı. “Asla böyle olmasını istemedim. Asla benim için endişelenmeni ve benim için korkmanı istemedim. Güvenliğini sağlamanın başka bir yolu olsaydı, seni asla gözümün önünden ayırmazdım, bunu bilmelisin.”

“Bazen...” Sesine hıçkırıklar karışıyordu. “Düşünüyorum da, bu son aylarda yaşadığım yalnızlığı duyacağıma yeryüzündeki herhangi bir riski almayı tercih ederdim.”

Alex'in kolları onu daha da sıkı sardı.

"Zamanın geri kalanı..." Başını yukarı kaldırdı, yüzü çizgi çizgi olmuş ve parlıyordu, "boşanma, intikam... hatta cinayet düşünerek geçti. Üç ay, Alex. Üç ay ve sen bana bir kere olsun yazmadın. Tek bir not, tek bir mektup, hâlâ hayatta olduğunu öğrenmem için tek bir kelime göndermedin."

"Onların yüzlercesini... binlercesini yazdım. Kafamın içinde. Her gün."

Elinin tersini yanaklarını kurulamak için kaldırdı ve baktı. "Sanki birisi kafanın içindekileri okuyabiliyormuş gibi."

"Denersen okuyabilirsin." Elleriyle Catherine'in çenesini kavradı. "Tekrar bak."

Catherine gerçekten baktı. Ve hepsi oradaydı: Kağıda dökemediği yüzlerce binlerce kelimeler ve hisler, ayak parmaklarına kadar her yeri karıncalandıran taze titreşimler başlatarak gece yarısı derinliklerinde öylece parlıyordu.

"Oh, Alex, benimle olduğunda, beni sevdiğini biliyorum." Tekrar Alex'in omzuna gizlenerek haykırdı. "Ama yüzlerce kilometre ötedeyken... aynı olmuyor."

"Olmadığını tahmin ediyorum. Unutma, ben de bu yönden gelen bir haber seli görmüş değilim."

Catherine kendini yukarı çekti. Alex'in kollarından kurtulup yataktan fırlamadan önce uzun uzun gözlerine baktı. Aşağı kayıp vücudunu süsleyen ince elbisesinin buruşmuş kıvrımlarıyla komodinin üzerindeki lambayı kapı ve giyinme odasının içine doğru gözden kayboldu. Yüksek gıcırtilar ve bir çekmecenin çarpma sesi sinirini gösteriyordu ve yatağa geri döndüğü zaman kolları gönderilmemiş mektuplarla doluydu. Onları yatağın üzerine pek de nezaketli sayılamayacak bir şekilde attıktan sonra ellerini kalçasına koydu ve Alex'e çatık bir kaş takdim etti.

"Onları nereye göndereceğimi bilmiyordum."

Alex bakışlarını Catherine'in üzerinden çekti ve etkileyici mektup yığınının göz attı. Çoğu birkaç sayfa kalınlığındaydı, birkaç mühür gerektirecek şekilde tomarlar halinde katlanmışlardı ve hepsini bir arada tutmak için bir sicimle bağlanmışlardı.

Birisini seçmek için çekingen bir şekilde elini uzattı ama Catherine sinirli bir ifadeyle, hepsini yere fırlattı.

“Hayır. İçlerinde nelerin olduğu artık bir şey ifade etmiyor. Onlar... zamanı geçirmenin bir yoluydu.”

“Catherine, üzgünüm. Ama senin kocanın uzakta, kolonilerde olması gerekiyordu,” diye nazikçe hatırlattı. “Düzenli olarak kuzey İngiltere’den gelen mektupları açıklamamın nasıl bir yolunu bulurdun? Ya da alıkonulduklarını ve açıldıklarını bir düşün? Senin hızlı çalışan aklının bile Jakobit ordusunda bir yüzbaşından gelen mektupları alıyor olmana yeterli bir gerekçe sunabileceğinden emin değilim. Hele de senin hakkında sahip olduğum düşüncelerin yarısı kadar kırtırlarsa.”

“Akıllı başında ve mantıklı olarak bundan sıyrılmaya çalışma.”

“Pekala. Çalışmam.” Catherine elini uzatıp Catherine’i belinden yakaladı ve onu ipekler içindeki yatağa geri çekti. “Öyleyse ah-laksız ve açgözlü olarak sana yaranacağım.”

Ağzı bu sözü yerine getirdi ve öpüşme bittiğinde, Catherine kı-zarmıştı, Alex’in geniş omuzlarına yapışırken gülüyordu. Aynı za-manda çıplaktı, geceliği çıkartılıp karanlıkta bir yere fırlatılmıştı.

“Bu gece buraya nasıl geldin? Askerler köşkü çevrelemiş du-rumda.”

“Aralarından biri bana bu üniformayı ödünç verecek kadar cömertti.”

Catherine kaşlarını çatı ve dikkatle kapıya bakarak başını kaldırdı. “Sadece eve yürüdün ve öylece benim odama çıkan merdiven başına mı geldin?”

“Kuvveti olan herhangi bir Romeo’nun gelmeyi düşüneceği aynı yolla geldim – yerden doğruca cennete çıkan yardımsever çit örgüsüyle. Bana hatırlat da bundan sonra bu kapıyı nasıl kilitli tutacağını sana göstereyim; bu kapı sürgüsünün bir işe yaradığı yok.”

“İçeri izinsiz gelenleri dışarıda tutmak için değil o, sadece hava akımı için.”

“Her neyse, burada yalnız olduğunda onu sıkıca kilitli tutma-nı istiyorum.”

“Ya olmadığımda? Demek istediğim, yalnız olmadığımda.”

Koyu safır mavisi gözler düşünceyle kısıldı. “Hayhay, kapılarını serbest bırak. Ama sevgililerini seçerken dikkatli ol, hanımefendi, hızlılığını ve uçabilme yeteneğini hesaba katarsak, habersiz bir ziyaret yapmaya kalksam ve bölgeye zorla giren geri zekalı bir hovardayla karşılaşsam diye söylüyorum, onu kazığa oturturdum ki kendi...”

Gerisini bir homurdanma getirdi ve Catherine Alex’in sert öpücüğünü vücudundaki diğer şiddetli kıpırtılar gibi memnuniyetle karşıladı. Ne yazık ki, bastırılan bir kahkaha krizi her iki yakınlaşmaya da istenmeyen bir son getirdi.

Alex somurarak sordu: “Sadakatsizliği eğlenceli mi buluyorsun?”

“Sadece kafamda beliren, benim yere göğe sığmayan efendimin ve kocamın kılıcını çekip bahtsız bir hergeleyi kovaladığı bu görüntü.”

“Seni temin ederim, senin o güzel kıcının gülecek hiçbir şeyi yok.”

“Korkacakları bir şey de yok,” dedi Alex’in dudaklarına yalın, yumuşak bir öpücük kondururken. “Böyle bir durum asla gerçekleşmeyeceği için. Hayatım boyunca... aslında, on hayat boyunca bana yetecek bir sevgilisiz.”

Memnun memnun hırıltılar çıkartarak, Alex ağırlığını yatağa bırakıp başını Catherine’in göğüslerine yasladı. Alex bir kolunu Catherine’in beline doladı, kaslı bacağını Catherine’inkinin üzerine geçirdi vücudunun erkeksi dokusunun farkında olmaması imkansızdı. Catherine parmak uçlarını omuzlarındaki sert yüzeyli teninde gezdirdi, açıklığından biraz olsun rahatsızlık duymadığına şaşıyordu. Altı ay önce olsaydı, biri sadece ayak bileğini bile görse utançtan ölebilirdi ve – kocası bile olsa – bir erkekle çıplak yatma düşüncesi onu yerin dibine geçirirdi. Şimdiyse burada mutlu bir şekilde çıplaktı, bütün ihtişamıyla yanındaki çımlıçıplak yatmış bir adamı göğsüne bastırmış ve hatta bütün talbiyle adamın ağzının üç dört santim daha sağ tarafta olmasını istliyordu.

Kendini dizginlemeye çalışarak, düşüncelerini daha güvenli konulara yönlendirdi.

“Achnacarry’den hiç haber aldın mı? Herkes iyi mi? Bayan Maura, Jeannie, sevgili Rose Teyze?”

“Haberler aslında istikrarsız, ama en son duyduğumuza göre, herkes iyiymiş. Maura’nın bütün ev işini kendi ellerine geçirip sorunsuz hallettiğini tahmin edebiliyorum. Rose sıtma nöbeti geçirmiş – her sonbaharda kemiklerine iyice yerleşiyor gibi görünüyor– ama üstesinden geliyor. Ve Jeannie... şey, Jeannie yine kendi bildiğini okuyor. Donald ve Archibald orduya eşlik etmesine izin vermeyince sinirden küplere bindi; bunun sonucunda kimsenin hayatını mutlu mesut sürdürmesine izin vereceğini sanmıyorum.”

“Jeannie sizinle beraber savaşa mı gelmek istedi?”

“İskoç kadınları güçlü bir soydan gelir, bilmiyor muydun? Bazıları kılıç kuşanır ve erkeklerinin yanında savaşı. Diğerleri... şey, savaşma işini erkeklere bırakırlar, ama bununla eşdeğer diğer hayati alanlarda hizmetlerini sunarlar.”

“Ne gibi?”

“Ah... yemek pişirmek ve yaralılarla ilgilenmek gibi.” Ağzını yanağının altındaki dolgun et tümseğine yaklaştırdı. “Sağlıklı olanların ihtiyaçlarıyla ilgilenmek gibi.”

Alex’in köşeli yüzünü daha iyi görebilmek için başını ileri doğru eğdi. “Bu ihtiyaçların neler olduğunu sorsam?”

“Erkeklerle dolu bir kamp yerinde – özellikle bir savaş öncesinde – her zaman biraz gerginlik olur. Bir çeşit çıkış yolu sağlamak pratik ve askeri bakımdan akla uygun olur.”

“Hmm. Varlıklarını gerekli görüyor... ya da bir şeyi mi itiraf ediyorsun?”

“İşin aslı,” – başını kaldırdı ve gülümsedi – “ordu yürüyüşe başladığından beri çeşitli ilginç tekliflerin pohpohlanmış alıcısı oldum.”

“Öyle mi?” dedi Catherine soğuk soğuk. “Evet, gerçekten. Ve hepsini teker teker büyük ciddiyetle düşündüm; kafamda artıları ve eksileri tarttım – soğuk gecelere karşı sıcak geceler, daha

yaşı, daha deneyimli eski topraklara karşı genç ve enerji dolu gönüllüler – onun gibi şeyler, bilirsin.”

“Ve?” diye sordu.

Alex güldü ve kafasını tekrar rahat bir şekilde yerleştirdi.

“Doğal olarak genç ve enerji dolu olanları seçersin. Senin karakterinle uyumlu olması daha iyi olurdu.”

“Olur muydu?” Bir kavramı tartışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Üzerinde düşünmesine yardımcı olarak, eli yukarı kaydı ve doğrudan bakış açısında olan göğüs ucuyla oynamaya başladı. “Ben o kadar kusurlu muyum?”

“Kusurlu,” damarları içindeki acil, karıncalandıran tepkiyi yok saymaya çalışarak katıldı. “Vicdansız. Kaba. İlk hatam daha seninle ilk karşılaşmamızda kuvveti içgüdülerime uymayıp seni kaçak avcı diye vurdurmamamdır.”

“İlk hatan?” diye sordu parmağının ucunu ıslatıp. Yumruğunun ateşin ışığında parlayarak ortaya çıkmasını sağlayarak Catherine’in göğsünün üzerine dokundu. “Hayatın boyunca birden fazla hata yaptığını kabul ettiğini mi söylüyorsun?”

“İkinci hatamsa, ailemin yanma kaçırıldığım güne kadar iftelti ve temiz olarak gönderileceğime yemin eden bir casusa ve kadın avcısına inanmam oldu.”

“İftelti ve temiz?” Catherine’in etine çizdiği halkayı genişleterek düşündü. “Düşünüyorum da, on sekiz yaşında, temiz niyetli, iftelti davranışlı bakireler bir erkeğin aklını başından çıkartacak elbiseler giymezler. Doğum günü partinin olduğu gece, kadınlara has şeytanlıkla beni bahçeye çektiğinde, elimden gelen sadece, gözlerimi güzel boynunun yukarısında tutmak... ve ellerimi kendime çekmekti.”

“Hatırladığım kadarıyla,” tarafsız bir halde karşılık verdi, arkasında de oldukça başarısız oldun.”

“Ahh, evet,” diye mırıldandı. “Ama çok daha fazlasını yapmak istedim. Ve hatırladığım kadarıyla, Wakefield’daki gece ne edeyse yaptım da. İşte o an sağlığı yerinde olmayan bir adamın peçebileceği bir test vardı: Yasal olarak evli, evliliğin ilk gecesinde yurt dışına çıkmış, kollarında iştah açıcı şekilde çıplak yatan

kendinden geçmiş bir kadın... *lanet olası!* Azizlik için başvurmalıyım.”

“Eğer kendimden geçmişsem beyefendi, hayatım için endişe duyduğumdandır. Gece ormanlık alan boyunca kovalanmak, kızgın nehirde neredeyse boğulmak, sonra da kibarlığından ziyade sapıklıklarıyla tanınan bir adam tarafından *zorla* soyulmak... pek bir aşk modu yarattığı söylenemez.”

Meme ucunun tatlı ayartmasına yenik düşen ağzı onu tekrar gürlütlü çıkartarak, ıslak bir şekilde bıraktı.

“Sapıklıklar, hanımefendi? Ben mi? Nitelikli bir genç hanımın yaptığı yolculuğun kirini atmak için banyo yapan bir adamın olduğu yere paldır küdür dalmasını daha sapık bulmuyor musunuz? Sadece girmesi değil, üzerinde bir kitabın sayfalarını okumaya yetecek kadar ince bir elbiseyle onun önünde gösteri yapmasını?” Yukarı doğru, yatak başına fırlatılmış ipek gece elbisesine baktı. “Bunun kadar ince değil, ama bir süredir onun yarısı kadar sevimli bir şey görmemiş bir adamın algılarını aynı derecede zayıflatmaya yeter.”

Alex’in aç dudakları bir kez daha göğüslerini çekştirirken Catherine örtüleri sıkıca tuttu.

“O gece Achnacarry’de sergilediğin davranışı açıklamak için sunabileceğin hiçbir savunma yok. Benden faydalandınız, banyım. Ertesi sabah bunu kendin kabul ettin.”

“Sen kendinden faydanılmasını istedin,” diye üsteledi, kalçası Catherine’inkine giderken Catherine’in ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. “Ve bedeninin de tüm gece boyunca tekrar tekrar kabul etti.”

“Ben... Archibald’ın şarabının etkisi altındaydım.”

“Diğer taraftan ben de senin güzelliğinden, ruhundan sarhoş olmuştum,” dedi ve başını yukarı kaldırınca dişleri çarpık bir gülümsemeyle parıldadı. “Öğrenme isteğinden. Ve hatırladığım kadarıyla öyle bir isteklilik ki... Hangi fani böyle zihinsel eğilimleri yok sayabilir?”

“Şimdi görmezden geliyorsun,” diye fısıldadı Alex’in sıkı kalçalarına arsız bir şekilde bastırırken.

Ağzının lezzetli ıslaklığına bakarken Alex'in ifadesi düşünce-
li bir hal aldı. Pozisyonunu tekrar yatağa kaydırды, sırt üstü devri-
lirken vücudunun üzerine çıkaracak şekilde Catherine'i nazikçe
taşıdı. Gülümseyerek, dizlerini, belinin iki yanına sarıp yukarı
kaldırdı.

Catherine, bacaklarını açmış kıpırdamadan oturdu ve Alex'in
nasıl bir kötülük peşinde olduğunu merak ederek kendini yukarı
çektі. Düşünürken, bakımsız gövdesini oluşturan kas öbeklerini
inceledi ve ellerini Alex'in kollarını, omuzlarını, göğsünü kapla-
yan kıvrıkcık siyah kıl yumağını okşamaktan geri alamadı. Göğ-
sünün sert ucunu keşfederken, ileri uzandı ve dişleri ve diliyle
onu parçalarcasına kavradı, daha önce onun kendisine uyguladı-
ğı aynı düşünceyle ona acı çektiyordu. Açlıkla diğerine atladı
ve Alex'in parmaklarının saçına kıvrıldığını hissetti; kalbinin
pırıltı gümür atışını duydu ve giderek büyüyen sabırsızlıkla
alında yükselen ihtiyacını hissetti.

O akşam saçını kurdelemediği için memnundu. Omuzların-
dan aşağı dökülüyordu, ateşin ışığında parlayarak Alex'in vücu-
dunun çok ince bir şerit gibi ayrılmış yüzeyine yapışmış, açık
pııltı bir çağlayana dönüşmüştü. Ayrıca vücudunun üzerinde
kayarken yüzünü de saklıyordu, hamlesinin belirgin devinimle-
mini Alex'in hayal gücüne bırakıyordu. Böyleyken, inanmaz bir
titreme içinde Catherine'in adını söyledi, vücudu Catherine'in
yaptıkları karşısında kıvrılıyor, dişleri acının verdiği zevkle ke-
netleniyordu.

Gücü hâlâ yerindeyken Alex onu ileri çekti. Kendi saçının
oluşturduğu maske örtü yüzünden görüşü kapanan Catherine be-
lime kayan ellerin onu Alex'in güçlü bedeninin üzerine çıkardı-
ğını hissetti.

Catherine'in dudakları titreyerek açıldı ve nefesi boğazında
bir yerde düğümlendi.

Alex'in elleri yerinde sımsıkı kaldı, yavaş yavaş Catherine'in
kalçalarını ileri geri hareket ettirirken her darbe Catherine'in
mümkün olabileceğine inandığından daha sert, daha vurucu bir
şekilde derine giriyordu.

“Hatırlamaya değer bir ders,” dedi boğuk bir sesle. “Asla öğretmene meydan okuma.”

Catherine’in dudakları hareket etti, ama ağız boşluğu boyunca ses çıkarabilme yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyordu. Gözleri ni üzerinde, parlak saçları boyunca gezinirken hissedebiliyordu, Alex’in dudakları ölçülü bir tebessümle inceldi.

Güçlü bir akım gibi bir titremeyle, Catherine’in başı zarıfçe arkaya doğru kıvrıldı ve Alex kendini bu mükemmel görüntüye hazırladı.”

“Nasıl bir his olduğu hakkında... hiç fikrin... var mı?” Catherine sorarken nefes nefese konuşuyordu.

“Hayır. Söyle.”

Catherine tekrar geriye kıvrıldı ve bu sefer kendi ritminde hareket edebilmesi için Alex Catherine’i serbest bırakırken ellerini belinden çekti. Göğüslerini avucunun içine aldı ve boğazından başka bir çılgılığın kopmasına sebep oldu.

“Söyle bana,” diyerek üsteledi Alex, kendi beline de dolan sıcaklığın farkında olarak.

“Bu his... ah, Alex, ayrı geçirdiğimiz her gece ve gündüz hissetmeyi istediğim şeyleri hissettiriyor. Bunu söylemem yanlış mı olur? Böyle şeyleri düşünmem ve istemem ahlaksızlık mı?”

“Eğer öyleyse,” diye mırıldandı sallanarak, “o zaman ikimizin de ahlaki cehennem ateşi cezasına çaptırılmamız gerek sevgilim ve o anda, yaşayacak daha mutlu bir kaderi düşünemiyorum.”

Catherine bütün düşüncesini Alex’in etinden yayılan yoğun sıcaklığa odaklarken kesik kesik nefes aldı. Bütün o ayrılık haftaları sanki hiç olmamışlar gibi yok oldu; şüpheler, korkular, endişeler her şiddetli tepkiyle uçup gitti. Alex’in elleri bir kez daha kalçalarını kavrarken inledi. Catherine’in aldığı zevkin yoğun ve uzun olması için Alex onu sıkıyor, kıpırdamasına izin vermiyordu.

Catherine ileri uzandı, Alex’in altında kalan yastık yığınının destek almak için ellerini göğsünün düzgün yüzeyinden çekti. Mantiğının son evresinde olduğunu gösteren erotik belirtilerle, boğuk bir şekilde haykırırken yoğun coşkunun ileri atılan dalgalarına doğru açgözlülükle kendini itmeye başladı. Alex onu bir

kez daha geciktirebilirdi ama Catherine onun iyi niyetlerini silkip attı ve bunun yerine onun önünde ona yardım etmesi için, zevkin atan hengamesini onunla paylaşması için yalvardı.

Gözlerindeki vahşilikten ve vücudunun sarsıcı ihtiyaçlarından bitkin bir halde Alex, gücünün zayıf çizgilerini bıraktı ve kollarını Catherine'in etrafına doladı. Kaba ve zafer dolu bir çapkınlıkla Alex sıırıslıkla eden sıcaklığa teslim oldu ve o anlarda, nefes alacak hava, duyacak ses, birbirine kaynaşmış titreyen vücutlarının ötesindeki evrende bir hareketlilik yoktu.

6
S

Catherine gözlerini yavaşça araladı. Pencereden güneş ışığı içeri giriyor, kuşluk vaktinin ılık, parlak aydınlığında odayı yıkıyordu. Şomine rafının üzerindeki saat onuncu saatten önceki son birkaç dakikayı da acımasızca uzaklaştırmıştı, bahçelerden ve ahırlardan cılız sesler taşıyan bir rüzgarla perdeler hafifçe aralanmıştı. Fransız kapı birkaç santim kadar açılmıştı. Yerde hiçbir kıyafet durmuyordu, pantolon yoktu, ayakkabılar, mont, gömlek... hatta haliya saçtığı mektuplar bile kaybolmuştu.

"Alex!" diye soludu ve dik oturdu. Yanındaki boş yatağın gömütüsüne bakarken kıvrıldı, koyu çivit mavisi gözlerin sakince kendini izlediğini görünce hayrete düştü, bir kez daha soluklandı ve iki elini titreyen dudaklarını kapatmak için yukarı kaldırdı. "Hâlâ buradasın!"

Siyah kaşını uyuşukça kaldırdı. "Hayal kırıklığına uğramış mısın."

"Hayır! Oh, hayır, hayır... ben sadece düşündüm ki... yani, açık kapıyı gördüm ve...ve..." Durdu ve alt dudağını sertçe ısırıldı. Gece boyunca beraber geçirecekleri zamanın ne kadar uzun ya da kısa olacağını sormaya cesaret edememişti.

"Bütün dürüstlüğümle konuşacak olursam," dedi kollarındaki bağlı kasları esnetmek için gerinerek, "Sadece birkaç saat kalacaktım. Ama inanılmaz enerjik genç bir bayanın fırladık hileleri yüzünden kendimi gecenin en siyah olduğu şafak vaktinden ön-

ceki kısacık bir saatten istifade etmek için çok bitkin buldum. Ayrıca şansıma da lanet olsun, hava öylesine parlak güneşli bir güne çevirdi ki – ödünç alınmış üniformaya rağmen askeri kampın görüşündeki açık araziye dalmaya kalkışmak için fazlasıyla güneşli bir gün.”

Catherine kulaklarına inanamıyordu. “Yani diyorsun ki...”

“Basitçe, hanımefendi, tutsağınızım. Merhametinizin – ya da şeytanlığınızın – merakında, günün geri kalanında ve gecenin daha iyi kısmında... hmm, size eşlik etmemi istediğinizi zannediyorum.”

“Eşlik etmeni istemek?” ufak bir çığlıkla kendini Alex’in kollarına attı. “Seni burada tutacağımı bilseydim, kıyafetlerini yakar seni elinden ve ayağından yatağa bağlardım.”

“İlginç bir öneri,” dedi, “Belki de bunların hepsi geçtiğinde daha adam akıllı bir şekilde deneyebiliriz.”

Catherine, Alex’in teninin sert, erkeksi kokusunun ve onun ham hayvanlığıyla alakasız olan, etrafını çevreleyen fırfırlı, kadınsı mobilyaların farkında, ona doğru kıvrılarak yattı.

“Keşke bitmiş olsaydı,” dedi tutkuyla. “Bütün bu korkunçluğun sadece *sona ermesini* istiyorum. Beni İskoçya’dan giden o gemiye bindirmene izin vermemiş olmayı dilerdim. Tehlikelerin ya da risklerin umurumda olmadığını, sadece ait olduğum yerde, Achnacarry’de kalmak istediğimi söylediğimde bana inanmanı isterdim.”

Alex dudaklarını Catherine’in alnına götürdü. “Catherine, Achnacarry’nin İskoçya’daki en güçlü İngiliz karargahlarından birine olan uzaklığı otuz kilometreden daha az. Forth William bu kadar yakınen, seni orada yalnız bırakamazdım.”

“*Ama yalnız olmayacaktım.* Bayan Maura ve Jeannie kadar güvende olacaktım.”

“Bunları çoktan konuşmuştuk ama,” diyerek iç geçirdi.

“Maura, Jeannie, hatta Rose bile ne bekleyeceklerini biliyorlar. Kan dökme ve şiddetle büyütüldüler ve onlar için, desteklenmiş kale duvarları arkasında yaşamak hayatın bir parçası. Jeannie dağlardan geliyor; kaybolup tekrar oraya gidebilir ve gerekirse, mağaralarda aylar boyunca kalabilir.”

“Achnacarry kuşatmaya alınmış gibi konuşuyorsun. Prens İskoçya’yı kazandı. Ordusu İskoçya’yı yönetim altında tutuyor. Bkacaç küçük İngiliz karagahından gelebilecek kaç tane tehdit olabilir?”

Alex parmaklarını ipek gibi saçlarına daldırdı ve ağzını kendininkine çekti. “Benim güzel masumum. Prens burada, Luptilere’de bulunduğu sürece İskoçya’yı ele geçirmiş olmasının bu anlamı yok. Her şey bir anda ters yüz olabilir, bir kuzunun hayatına kumar oynayıp kurt sürüsünün içine attığımı bilirken nasıl yaşayabilirdim? Hayır. Burada güvendesin ve kalacağın yer bunastı, bu olay bir şekilde Tanrı’nın yardımıyla çözülene kadar.”

“Ama...”

“Ama filan yok, hanımefendi. Ve daha fazla tartışma da. Sana bu keresinde dırdır eden, söz dinlemeyen bir kadınla işim olmayacağını söylediğime inanıyorum.”

Catherine tekrar Alex’in göğsüne yaslandı ama ellerini yumruk yaptı ve sesi alaycı bir şekilde iğneleyiciydi. “Evet, benim herkesten güçlü, her şeyi bilen kocam. Eğer o kadar zayıf ve çaresiz olduğumu ve senin bilgeliğin ve koruman olmadan nefes dahi alamayacağımı düşünüyorsan, muhakkak öyle olmalı.”

Alex iç geçirdi. “Achnacarry’ye geri gidebileceğine ve ister Atgyle Campbell’ların baskını olsun ister hükümet birlikleri tarafından kuşatılma olsun her ne sorun çıkarsa çıksın baş edeceğine bu şüphem yok. Eminim şato duvarlarına yapılan saldırıyı geri puskürtmeye nasıl yardım edileceğini, ya da açık yarayı dağlamayı, adamın bağırsaklarını tekrar karnının içine dikmeyi veya yavaş, acı çektiren bir ölüm yerine boğazını kesip ona hızlı ve merhametli bir ölüm vermeyi öğrenebilirsin.” Sözlerinin çirkin gerçekliğinin önce yerleşmesi için bekledi. “Eminim bunların hepsini ve daha da fazlasını yapabilirsin ama basit olan gerçek şu ki,” bir parmağını Catherine’in çenesinin altına kıvırdı ve yüzünü kaldırıp kendisine bakması için zorladı “bunları yapmanı istemiyorum. Acıyı ve hayatını çetin gerçeklerini görmene gerek yok.”

“Sadece ne zaman canın isterse, ya da çevrede olduğunda biraz zorluk ve kargaşa için hazır olma ihtiyacı.”

Alex uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. “Bütün istediğim bu olsaydı, onu herhangi birinden, herhangi bir zamanda isterdim ve bir eşin sorumluluğunu alma zahmetine girmezdim.”

“Öyleyse söyle, ne istiyorsun? Beni sevdiğini, beni korumak istediğini ve güvende tutmak istediğini söylüyorsun – ve Tanrı biliyor, senin kollarındayken güvende olduğumu, sıcak ve seviyor olduğumu hissediyorum – ama bir evlilikte sahip olmaktan ve korumaktan daha fazlası olmak zorunda. Bana güvendiğini, benimle sadece hayatını değil... düşüncelerini, umutlarını ve korkularını da paylaşmak istediğini hissetmek istiyorum. Bana söylediklerinin ve içini döktüklerinin sadece duymak isteyeceğim ya da duymam gereken şeyler olmadığını bilmek istiyorum – **bunu** bir düzine Hamilton Garner’den edinebilirdim, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde. Daha fazlasını istiyorum, Alex. Seni neyin mutlu neyin mutsuz ettiğini, neyin telaşlandırdığını, neyin sinirlendirdiğini bilmek istiyorum.”

Uzandı ve siyah saçlarının bir tutamını yana yatırdı. “Beni sevdiğini biliyorum, Alex. Bunun kanıtı bana bakmanda ve bana dokunmanda saklı... ve bazen sözlerin garip ve zoraki olsa da bunu sesinde duyuyorum. Kendin bir şair olmadığını söyledin, ama hatırlayacak olursan, onlardan birine aşık olmadım. Cesur ve dürüst, sert ve sinir bozucu, kendinden öylesine emin ki dünyanın geri kalanını utançtan yerin dibine sokacak bir adama aşık oldum. O, aşık olduğum adamdı ve o, lordum, hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim adam. Başka bir şey isteseydim – bir hayırsever ya da tek isteğinin beni güvenli küçük bir rafta oturtmak olan bir sevgili mesela – sanki veba taşıyormuşsun gibi senden kaçardım. Beni yanında İskoçya’ya götürmekten başka bir seçeneğin olmadığı konusunda asla sana kafa tutmazdım.”

Koyu gözler parıldadı. “Bütün şeyleri sen planlamışsın gibi konuşuyorsun?”

“Yüce Tanrım, hayır,” diye çığlık kopardı, sonra ağzı bozuk davrandığı için kızardı. “Hiçbirini planlamadım... şey... belki sadece en başta, Hamilton’ı kıskandırmak için seni kullanabileceğimi düşündüğümde.”

“Başardın,” dedi sessizce.

Catherine başını eğip söyleyeceklerini kafasında toplama-ya çalıştı. “Söylemeye çalıştığım şey, belki de o zaman, bilinçli olarak bilmiyordum ve belki de, hayatımdaki her şeyin sonunu düzgün ve öngörülebilir bir şekilde gösterdiğini bildiğim için ona karşı savaştım.” Büyük, parlayan gözlerini ona çevirdi. “Ama aynı zamanda, sen beni canlandırdın, Alexander Cameron. Bütün o numaraları ve... ve uyusukluğu söküp attın.”

“Sensiz hayatımın ne kadar boş olduğunu bana tam olarak gösterdin, değerlerimin ne kadar yanlış olduğunu, kendime saygımın ne kadar az olduğunu. Catherine Ashbrooke’dum – zengin, şımarık ve bencil – her şeyim vardı ama hiçbir şeyim yoktu. Etkoçya bataklıklarının sınırında neşeli taş bir kulübede kilitli iki muhteşem gün geçiren Catherine Cameron’ın hiçbir şeyi yoktu, ama bütün dünya bizim önümüze serilmiş gibi hissettiriyordu. Orada hayatımın geri kalanını seninle, oldukça mutlu bir şekilde peçirebilirdim. Çünkü biz paylaştık, Alex. Doğruyu, acıyı, gerçekliği paylaştık. Tehlikeli ve tahmin edilmeyen bir tabiatın olabilir; kesinlikle inatçı ve gururlusun ve bazen bana sadece neysen ve kimsen o olduğun için çığlıklar attırmak istiyorsun. Ama aynı zamanda bir hataya karşı dürüstsün, netsin, sadık, kibar ve şefkattisin – ve ben bütün o şeylerden korkan bir kadın isteyeceğini düşünmüyorum.”

Alex o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Catherine onun vicdanında birbiriyle savaşan gerçek sesleri duyabilirdi. Catherine yanıyorsa, eğer Alex sadece güzel bir salon kıyafeti ve yatağında yumuşak ve istekli bir beden istiyorsa Catherine onu çoktan kaybetmişti. Eğer Alex onun başını sıvazlar ve kalp ısıtan bir övmeyle gülümseyerek yoluna bakarsa, o zaman da onu kaybetmiş olabilirdi.

Hareket eden ilk şey Alex’in elleri oldu. Catherine’in omuzlarında durdukları yerden kaydılar ve kibarca, düşünceli bir halde Catherine’in yüzünü aralarına aldılar. Alex’in bakışı kasvetli ve ihtiyatlıydı, her zaman olduğu gibi okunulmazdı, ama ağzını Catherine’inkine dayarken Catherine kendini gizleyen bir mizah

parıltısı gördüğünü düşündü. Öpücük gece boyunca Alex'in okşamalarındaki gibi tutkulu ya da aceleci değildi. Daha çok, sevgisinin basit, temel bir tasdiğıydi.

“İçinde bir yerlerde İskoç kanı olmadığına kesinlikle emin misin?” diye mırıldandı. “Kılıç kullanabileceğine dair dikkate değer bir yetenek sergiliyorsun.”

Catherine alt dudağını ısırды ve bekledi.

Alex iç geçirerek kabul etti. “Haklısın, elbette. Sana sahip olduğum vakit seninle ne yapacağıma emin değildim. Yeni ve macera dolu bir şeyle mi sürüklenmiştin, yoksa bütün bunlara istekle sırtını dönecek kadar beni gerçekten sevebilir miydin emin değildim. Seni kendi güveniğın için İskoçya'dan gönderdim, bu konuda yanılma. Ama tahmin et... aynı zamanda bir şekilde seni test ediyordum. Kendi için de.”

“Ve?”

“Ve...” Başparmaklarını Catherine'in yanaklarının kıvrımı boyunca düzleştirdi, “sanırım, yanlışlarımı görmezden gelen ve onlarla yaşamayı öğrenen bir kadından ziyade, hatalarımı bilen ve yanımda durmaktan korkmayan bir karım olduğı için şanslı bir herif olduğumu düşünmeliyim. Unutma,” – iki başparmağını da ayrılmış dudakların üzerine koydu – “doğal olarak aynı hakları ve ayrıcalıkları beklemeliyim.”

“Doğal olarak,” diye fısıldadı Catherine.

“Geçtiğimiz aylarda sana fazla kocalık yapamadığımı biliyorum, önümüzdeki yıllarda da pek evcilleştirilmiş bir yaratık gibi davranamayabilirim... ama, Tanrı biliyor,” dedi düşüncelere dalarak, “denemek istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Aslında, Donald'ın Maura'ya olan aşkının onun tek büyük zayıflığı olduğunu düşünürdüm ama şimdi görebiliyorum ki bu onun gücü.”

Catherine gülüşüne karşılık vermek istedi ama çenesinin titremesi ve gözlerinden aniden boşalan yaşlar bunu başarmasına izin vermedi. Alex onu kendine yaklaştırdı ve sıcak, harika kollarıyla onu sardı ve birkaç dakika boyunca, bu yeterli oldu.

“Aslında... seni İskoçya'dan göndermemin başka bir sebebi

daha vardı.” Catherine’in başına bir öpücük kondururken boğuk sesle söylemişti.

“Başka bir sebep?”

“Hmmm. Eğer seni tekrar Achnacarry’ye gönderseydim, hâlâ orada olurdun ve ben de burada ve... eğer prens isteğini gerçekleştirtirise, bir ay sonra Londra’nın kapılarından içeri yürüyor olacaktık ve bu sefer birbirimizden çok uzakta kalmış olacaktık.” Gülünce dişleri parladı ve ellerini birbirine karışmış saçlarından aşağıya, yuvarlak, yumuşak kalçasına indirdi. “Senin burada olmamı planlamak oldukça zekice, değil mi?”

“Çok zekice,” diye kuru kuru mırıldandı Catherine. “Ve tek kelimesine bile inanmıyorum.”

Alex’in aylak dudaklarının ağzıyla erimiş bir halde, kendinin kibarlıkla sıcak battaniye kollarının altına yönlendirilmesine, Alex’in elleri, dudakları, muhteşem bir şekilde bilenmiş vücudu tarafından okşanmasına izin verdi. Ve bir an boyunca, kendilerine ayrılmış mutluluk mabetlerinin dışında süren bir anı yaşadığını neredeyse unuttu. Birkaç saat içinde Alex’in tekrar gitmiş olacağını ve yıkıcı korkularının sil baştan başlayacağını neredeyse unuttu.

* * *

“Alex?”

“Hmmm?”

“Uyuyor musun?”

Alex kıpırdandı ve Catherine hâlâ onun göğsünde ve omuzlarında duran ıslaklığı hissetti.

“Uyku?” diye sordu esneyerek. “O da nedir?”

“Üzgünüm,” dedi suçlu bir şekilde. “Unut gitsin.”

Alex derin bir nefes aldı ve başını yattığı yerden Catherine’in karnına kaydıran bir yayılmayla vücudunu gerdi. Omuzlarının karnına gömüldü, kolları onu daha sıkı sarmıştı, uzun bir bacak omunkilerin arasından daha içtenlikle uzanıyordu. Birkaç saniye sonra nefesleri derinleşmiş ve hatta vücudu tamamen gevşemişti.

“Alex?”

“... mmm...?”

“Gerçekten uyuyacak mısın?”

Koyu gözler hafifçe aralandı. “Anlaşılan hayır. Neden?”

“Söylediğin şeyleri düşünüyorum, burada olmam ve Londra’da olman hakkında. Charles Stuart gerçekten ordusunu Londra’ya doğru yürütmeyi mi planlıyor?”

Alex yorgunluğunu atmak için gözlerini ovuşturdu ve tekrar gerindi. “Bilmiyorum. Ordusunu ve planlarını bu yönde amaçlandırdı.”

“Bunu yapabilir mi? Londra’ya ulaşabilir mi?”

“Şey, en yakın danışmanları dahil kimse bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemişti ama yaptı.”

Soruyu cevaplandırmadan kaçınmanın çok titiz bir yolu, diye düşündü. “Babam Genç Taht Taliplisi’nin daha fazla ilerleyebilmesi için kralın ordusuyla karşılaşması ve orduyu yok etmesi gerektiğini söylüyor.”

“Öyle mi söylüyor?”

“Ve daha da fazlasını. Prens, Londra’ya ulaşsa bile, Kraliyet Donanması’nın silahları karşısında şehri asla tutamayacağını söylüyor. Amiral Vernon’un asla Stuart monarşisi altında hizmette bulunmayacağını ve yerini kanıtlamak için emri altındaki beş yüz gemiyle ateş gücünü kullanacağını söylüyor.”

“Babanın sezgileri çok kuvvetli. Hükümetin nasıl tepki vereceği konusunda da iç görsü var mı?”

“Parlamento’nun çökeceğine ve belli başlı asilzadelerin bir araya gelip Stuartlara karşı kendi ordularını kuracaklarına emin.”

“Sivil savaştan bahsediyor,” dedi Alex sakince.

“Ve kilise var. Catenbury papazlığın İngiltere’ye geri dönüşünü asla hoş karşılamayacaktır ve ülkede gücü İngiliz Kilisesi’ne ait piskoposlardan çekip almaya yetecek kadar güçlü ve yeterli sayıda Katolik yok.”

“Politikadan ve savaş konusmalarından hoşlanmadığını ileri süren birisi için oldukça bilgili görünüyorsun.”

“Gözlerim ve kulaklarım var.”

“Ve ayrıca,” dedi ikisine birden düşünceli düşünceli bakarak, püzel gözlerin ve mükemmel, etkileyici kulakların var.”

“Sorumu cevaplamadın,” diye hatırlattı Catherine.

Koyu gözleriyle Catherine’in çıplak göğüslerinin dolgunluğuna baktı. “Şu anki durum, pek de ordulardan ve siyasal stratejilerden konuşmaya uygun değil.”

“Besbelli, gerçek ve basit dürüstlük için de çok uygun değil... ya da bu, düşüncelerini benimle nasıl paylaşacağın anlamına mı geliyor: Seni memnun ettiğinde konuyu değiştirerek ya da havanda olmadığında hoş olmayan konulardan kaçınarak mı?”

Siyah kirpikleri yavaşça kalktı ve Catherine’in yüzündeki net, doğrudan ifadeyi inceleyip iç geçirdi ve kendini yastıklara doğru attı, sırtının arkasında onları rahat edebileceği bir şekilde yerleştirdi ve kollarını göğsünde birleştirdi.

“Pekala. Eğer doğruları istiyorsan, sahip olman gereken şey bu. Bilmek istediğin ne varsa sor bana.”

Catherine sesinin tonundaki kızgınlığı fark etti ama onu alt etmek için kendininkini yumuşattı. “Doğru mu? Prens Londra’ya ilerleyecek mi?”

“Kararı o verecekse, evet.”

“Onun ordusu Kral George’un birlikleriyle karşılaşp onları mağlup etmeye yetecek kadar güçlü mü?”

“Cumberland’in gemileri Kanal’da batır ve Flemenkler fikirlerini değiştirirse, eşit şansımız olduğuna inanıyorum. Ruhen, bizim İskoçlarımız kafalarına sokarlarsa cehennemi şeytanın elinden alır diyecek kadar bile ileri gidebilirim.”

“Ruhen? Onların başka bir yerde eksiklik duyduklarını mı söylüyorsun?”

“İngilizler öyle düşünüyor gibi görünmüyorlar. General Cope toplarını, depolarını ve malzemelerini geride bırakarak Prestonpans’ta öylesine büyük bir yardımseverlik ettikten sonra değil.”

Catherine’in dikkati bir anlığına kocasının sol kulağındaki taze yara izine yöneldi. Yaradan ya da nasıl olduğundan bahsetmemişti ve Catherine de sormamıştı ama onun kulağını, gözleri-

ni, hatta hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını görmek için bir doktor olmasına gerek yoktu.

Farkında olmadan, gözleri daha yukarıda, diğer taraftaki şakakta gezindi. Yara izi dokusunun ince beyaz çizgisi düelloda Hamilton Garner'ın kılıcının attığı kesige işaret ediyordu. Aynı karşılaşmada bir başkasını da kalçasına almıştı ve aniden gözlerinin önünde, Alex'in evlilik yeminlerini tekrarlarlarken, düellodan yeni çıkmış, saçlarında ter hâlâ parlıyorken, uzun siyah çizmelelerinin tepesinden kan sızıyor bir halde, salonda ayakta duran görüntüsü belirdi. O zaman da şimdiki gibi karakterinin üzerine içine girilemez maskesini geçirmişti. Catherine ise, onun duygular kadar kelimelerde de olan ustalığını biliyor, dikkatle ilerliyordu.

“Babam Prestonpans'taki yenilgiyi deneyimsizliğe yükledi. Hatta Lawrence Amca General Cope'un iyi desteklenmediğini ve birliklerin aralarında sadece birkaçı savaş görmüş acemi erlerden oluştuğunu kabul etti.”

“Doğru sayılır,” diye katıldı Alexander ona. “Ama prensin ordusunun çoğunluğu Prestonpans'tan önce hiç tüfek görmemiş, çok azı önceden tüfekle karşılaşmış ve ateşlemiş olan çiftçilerden ve çobanlardan oluşuyordu, hâlâ da öyle. Diğer taraftan Cope'un birlikleri, terbiyeden yoksun olmalarına rağmen eğitildiler ve antrenman yaptılar, sadece tüfeklerle donatılmadılar aynı zamanda kırsal bölgeyi delik deşik edecek kadar da atış yaptılar.”

“Ama aynı zamanda ordunuzun tam bir sürprizle onları aldığı da söyleniyor.”

“Cope'un alan seçme avantajı vardı. Arkasına denizi aldı, bir yanında geniş açık bir ova ve ön girişini koruyan, iğrenç bataklıktan oluşan bir engel. Okul çocuğu bile o konumda, bir avuç dolusu taşla savunma yapabiliirdi. Cope aşağılanmayı hak etti ve öyle oldu.”

Catherine, onun doğruyu öğrenme isteğini test ettiğinden şüphelendi. Ona bir şey söylüyordu... ama ne?

“Cope'un ancak üç bin adamı vardı,” diye söyledi yavaşça. “Prensin adamlarının sayısının dört katı olduğu söylendi.”

“Mazeretlerle idare ediyoruz, ha?” Siyah kaşlardan biri alaycı

bu eğlenceyle kıvrıldı. “Oldukça yaratıcı da... Dört kat fazla, diyorsun? En son sadece üç olduğunu duymuştum.”

Hücum ve karşı saldırı.

“Kararı prens verecekse, Londra’ya ilerleneceğini sormaya lüzum olmadığını söyledin. Bu aranızda başka bir strateji tercih edebilecek olanların olduğu anlamına mı geliyor?”

“Klan liderlerinden bazıları dışa doğru istila etme fikrine karşılar,” diye içtenlikle kabul etti Alex. “Diğerleri, İngiliz Jakobitlerden destek göstergesi olduğunu öne sürerek teşebbüsün yapılması için istekliler.”

“Ve? Oldu mu?”

“Sen fark edesin diye değil, eğer kuru bir şekilde.

“Bu prensin kendi adamlarının desteğiyle destek kaybettiği anlamına mı geliyor?”

“Kör bir adam bile ne zaman taş bir duvardan döneceğini bilir.”

“Taş bir duvar? Bilmece gibi konuşmak zorunda mısınız?”

Alex iç geçirdi. “Taş bir duvar diye mecazen konuştum. Gerçekte, liderlerin görmeye başladıkları ve çok net olan şey, İskoçyalı koyun çiftçilerinden oluşan bir ordunun Fatih William panzerlerinden bu yana kalbine bu kadar derin bir saldırı görmediği bir ülkenin ana yolu boyunca cesurca ilerliyor olması. Sol yanlarında Mareşal Wade’i, hepsi de Prestonpans’ta düşmüş yoldaşlarının intikamını seve seve almak isteyen ama kendilerini fazla aceleci hareket etmek zorunda bırakan aynı kaderden korkan beş bin askerden oluşan ordusuyla pusuya yatarken görüyorlar. Sağ yanlarında Sir John Ligonier’in, aynı hevese, aynı akla sahip yedi bin kişilik ordusu. Ve şimdi de Kral George’un oğlunun, Cumberland Dükü’nün sadece vatanlarında etekli asi sürüsüyle baş etmek için Flanders’teki güzel küçük savaşlarından alıkonulmuş olmaktan hiç hoşlanmamış birkaç bin safkan emektarıyla Canal boyunca hızla akın ettiği haberlerini alıyoruz.

Sonuncu olarak ama en önemlisi, bin süvariden oluşan kuvvetli bir alay ve Finchley bölgesinde yerini almış bekleyen, şehri men sürülere karşı savunmak için yalnız beklemekten memnun

olmayan ama dük zamanında gelip sıraların moralini yükseltmezse kralları ve ülkeleri için asil bir şekilde ölmeye hazır olan kraliyet muhafızları var. Kral George cesur korumalarının cesaretini artırmak için heyecan verici bir konuşma yaparken ve aynı zamanda kıymetli eşyalarını tedbirle Thames'te demirlenmiş bir gemiye yüklerken şehirdeydim. Açıkçası, prensin sadık takipçilerine olan sadakati kendininkilere olandan daha fazla.”

Catherine zihninden kısa bir hesap yaptı. “Amiral Vernon’un donanmasını saymazsak, ülke çapındaki yerel milisleri de saymazsak, prensin ordusuyla yarışmak için hükümetin sadece yirmi bin adamı var. Kralın tereddütleri olduğuna şüphe yok.”

Alexander’ın gözlerinin garip bir parıldama vardı. “Onun avantajları Prestonpans’ta bizim olduğundan bir hayli fazla, ama bizim öyle... tereddütlerimiz olmadı.”

“Seni anlayabildiğimden emin değilim.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Duyduğun şeye rağmen, o gün alana iki binden daha az adam koyduk; Cope’un ki yaklaşık üç bindi. Esirlerin çoğunu bırakmamızın ana sebeplerinden birisi esirlerin sayısının bizimkinden fazla olmasıydı.”

“Ama... neden prens İngiliz ordusuyla ilk karşılaşmasında sadece iki bin adam yollasın ki? Hayatları üzerine korkunç bir risk almıyor mu?”

“Seçeneği yoktu. Kullanabileceği iki bin vardı. Geriye kalanına – oraya buraya dağılmış birkaç yüz tanesine – çoktan ele geçirdiğimizi elimizde tutabilmek için Perth ve Edinburgh’de ihtiyaç duyuluyordu.”

“Birkaç yüz! Prestonpans’ta on binin üzerinde adam bulunduğunu, isyan ordusuna her gün daha fazlasının katıldığını duyduğumuz.”

Alex kollarından birini çözdü ve parmak ucunu Catherine’in yanağındaki kıvrım boyunca gezdirdi. “Catherine,” dedi nazikçe, “eğer ordumuzda on bin İskoçyalı olsaydı, sadece Londra’yı değil Avrupa’nın bütün başkentlerini ele geçirirdik. Hiçbir zaman prensin yanında tek bir seferde beş binden fazla kişi olmadı.”

Catherine’in hiç inanmayan bakışı birkaç ay önce, Donald

Cameron subaylarına kısı İskoçya’da geçirmek yerine hiç geciktirmeden istilalara başlamak konusundaki prensin kararını açıkladığı için kendi bakışını yansıttı.

“Charles Stuart İngiltere’yi beş bin adamla mı istila etti?” dedi kuşkuyla. “Yirmi binlik *mütevazı* bir tahmine karşılık... karşılık... beş bin? Kesinlikle şaka yapıyorsunuz!”

Gergince cevapladı, “Keşke öyle olsaydı. Peki Anlattığınız kadınlarla doğrunun ne olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Anlattığınız kadınlarla?” diye fısıldadı. “Prens karşılaştığı avantajların farkında mı?”

“Evet, şaşırtacak düzeyde farkında. Oldukça bilgili, diğer taraftan – ve burada sadece Lord George’un kandırma konusundaki zekiliğini sayabiliriz – dışmanları en temel bilgiden, yani güçlerimizin sayısından ve tam olarak nerede olduğumuzdan tamamen habersizlerdi.”

“Peki, bu kadar çok insana karşı bu kadar az kişiyle hareket etmeyi nasıl gerekçelendiriyor?”

“Bizim iyi prensimiz *Tearlach*, davasının doğruluğunu hiç aklından çıkarmıyor,” dedi Alex açık bir şekilde. “Ayrıca kuşkusuz, babası, Kral James’e yükselen destekte sadece halkın olmayacağına, aynı zamanda ona karşı silahlanmış İngiliz askerinin silahlarını bir kenara atıp yeniden kurulmuş Stuart monarşisini günden yapraklarla, övgülerle karşılayacağına ikna olmuş vaziyette.”

“Çıldırılmış,” dedi Catherine zorlukla.

“Hepimiz biraz deliyiz,” dedi Alex üzgün bir tebessümle. “Yoksa bugün olduğumuz yerde olmazdık.”

“Ve yarın? Ya Wade ve Ligonier ve Cumberland Dükü güçlerini birleştirirse yarın sana ne olur hiç düşünmüyor musun? Ya ordularından biri bir oyun olduğunu keşfederse?”

“Tabii ki düşünüyorum,” dedi dudaklarını Catherine’in omuzlarının yakıcı yumuşaklığına eğerken nazikçe. “Ama ne yapmanın beklerdin – ayrılmamı mı?”

“Evet!” diye haykırdı aceleyle, sonra da, “Hayır,” dedi. Başka bir üzüntülü aradan sonra, “Bilmiyorum,” dedi.

“Her seçeneği söylemiş oldun,” dedi. “Ve bu sana prensin her gece düzenlediği konseylerde hüküm süren ruh hali hakkında fikir verir.”

“Kardeşin. Donald ne düşünüyor?”

Alex bir elini kalın dalgalı siyah saçlarına daldırdı ve iç geçirdi. “Donald çok uzun zamandır ihtiyatlı olunması gerektiğini söyleyip duruyor, ama prensin bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Dalgın bir halde dinliyor gibi görünüyor, elbette, Lochiel Cameron’ları kaybederse ordusunun üçte birini – bu Esk Nehri’ni geçtiğimizden bu yana etrafımızdaki iplerin sıkıştığını hisseden klanları içermiyor – kaybedeceğini biliyor. Havada biraz ayaklanma kokusu var, ama yeterli, sonra prens kaybolduklarını anlamadan sınırın ötesine geçerler.”

“Ama prensin onlar üzerinde ne gibi bir nüfuzu var? Kardeşin gibi bir adamı ikna etmek için gerçeklik ve akıl dışı nasıl savlar kullanabilir? Güzel, merhametli Tanrım, eğer küçük bir başarı umudu görüyorsa niçin Donald onunla kalıyor? Ve sevgili Tanrım lütfen, bana İskoç gururundan onurundan ve sadakatinden bahsetme, yoksa çılgılık atarım, yemin ederim!”

“Pekala, sana gururdan veya onurdan ya da sadakatten bahsetmeyeceğim,” dedi. “Bunun yerine sonuçlardan bahsedeceğim. Glenfinnan’da savaşmış her adam hiçbir uzlaşmanın, geriye dönmenin olmayacağını bilir. Bu kez ya onu alacaktık, ya da her şeyi kaybedecektik. Daha önce İskoçya’yı İngilizlerden aldığımızı söyledin ve Hanover birliklerinden oluşan birkaç karargahın olması hangi tehditleri taşıdığını sordun. Evet, doğru, adil ve temiz bir şekilde İskoçya’yı kazandık ve sanıyorum önümüzdeki altı ayda ya da onun gibi bir zamanda yapılacak mantıklı hareket sınırlarımızı desteklendirmek, savunmalarımızı güçlendirmek, kesin olan karşı saldırıya karşı silahlanmak olurdu. Ve bize misilleme bir saldırı olacağına da şüphe yok. İngiltere basitçe oturup emperyalist gururuna yapılan saldırıyı kabul edemezdi. Eğer kendi sınırına bitişik olan kıraç araziye ya da işe yaramaz bir kaya parçasını bile elinde tutamazken büyüyen imparatorluğunun geriye kalanına nasıl görünürdü? Kuzey Amerika kolonileri fark ederdi.

Hatı Hindistan'a ve İran'a ticaret yapmada İngilizlerle yarışan düşmanları İspanya ve Fransa da. Kral George istese de istemese de, İskoçya'nın mülkiyeti için bizimle savaşmak üzere ordusunu kuzeye gönderirdi. İngiltere'nin gururu tehlikede olurdu, bizim depl."

"Ama en azından ordunuzu kurmanız için zamanınız olurdu," diye ileri sürdü Catherine.

"Evet ve belki şimdi sahip olduğumuz beş ya da altı bin yeme özgürlüğü için savaşmaya can atan yirmi ya da otuz bin adamımız olurdu. Ama yine de, İngiltere'ye zaman verirdik. İngilizler aynı altı ayı ihmalkarlık yaparak geçirmezlerdi; yurtdışındaki müttefiklerinden işare bekler, Prestonpans'taki fiyasko bu daha asla gerçekleşmesin diye onları eğitir, *ilk defa* deniz güçlerinden faydalanır ve bizi bağımsız bile çılgınlık atacağı bir kuşatmaya alıp ölüme gönderirlerdi. Daha fazla hata olmazdı, yetersizlik, küçük bir sorunla uğraşması için gönderilen ikinci sınıf generaller olmazdı. İngiltere bize karşı olan her şeyi çıkarır, iki tarafı da kan gölüne dönerdi."

Alex Catherine'in endişeyle çatılan kaşlarını gördü ve onun küçük, soğuk ellerini kendininkinin içine aldı. "Sonunda, bizi elimizde hiçbir şey bırakmadan terk ederlerdi. İngilizler bizi tehdetmiş olurlar ve sırf fikirler edinen başka kolonilere örnek göstermek için bizi ilk ve son olmak üzere mahvederlerdi. Ama emetkarlığı için cezalandırılacak beş bin yanlış yönlendirilmiş aptal yerine eşlerini, ailelerini, malını mülkünü almış otuz bin kişi olurlardı. Sahip olduğumuz her şeye ya el konulurdu ya da yok edilirdi. Artık hiç İskoçyalı olmazdı."

Bu düşünce üzerine uzun bir süre kara kara düşünmeye dalmıştı Catherine bu süreden ve sabah ışığından faydalanarak yüzündeki sert çizgileri inceledi. Gözlerini çevreleyen, daha önce görmediği gölgeler vardı, geniş kaşları boyunca yerleşmiş çizgiler ve onun sadece bir casus ve katil olduğunu düşündüğü... onun bir tehdit olmadığını ileri sürdüğü ve Catherine'in ona inandığı zaman orada olmayan, ağzının sert şekli boyunca kazınmış çizgiler.

"Seni seviyorum, Alexander Cameron," dedi, "Paylaşmamız

gereken hayattan bağımsız olarak seviyorum seni, kalede de ya-
şasak kulübede de.”

“İsyan kaybedilir ve liderler para cezasına çarptırılırsa biz Ca-
meron’ların bizim diyebileceğimiz tek bir kulübemiz ya da ufak
köyümüz bile olmayacak.”

“Donald Achnacarry’yi kaybedebilir mi?”

“Daha önce neredeyse oluyordu, 1715’teki isyandan sonra,
babamız klanı Stuart’ların ayaklanması için gönderdiğinde. Li-
derlere, Kral George’a bağlılık yemini etmezlerse darağacına
ya da sürgüne gitme seçeneği sunulmuştu. Liderin inatçı ya da
katı olduğu çoğu durumda, hükümetin taleplerine karşılık sözde
bağlılık göstermesi için sunulduğu oğlu ya da erkek kardeşi
oluyordu. Ve böylece, kendisi sürgünü kabul etmiş olsa da top-
raklarını ve unvanlarını korumuş oluyordu.”

“Baban hâlâ Fransa’da, değil mi?”

“İtalya’da. Kral James ile beraber. Sonradan Stuart kralın iz-
nini almak için özür dilekçeleri yazan ve İskoçya’ya dönen çok
lider oldu, ama biz Cameron’lar çoktan tahmin etmiş olabilece-
ğin üzere, oldukça inatçıyız. Yaşlı Lochiel hâlâ sürgünde ve tahta
tekrar bir Stuart kralı oturmadığı sürece öyle yapmaya devam
edeceğini söylüyor.”

“Aslanların gururu,” diye mırıldandı Catherine, kocasının
meraklı bir bakışını üzerine çekerek. “Bana Bayan Maura’nın
söylediği bir şeydi: Çoğu İskoç’un taşıyor görüldüğü bir dert.”

“Evet, bu sefer de aynı şey yaşanırsa toprakların unvanını
tutacak hiçbir çocuk olmayabilir. Genç Lochiel’in eylemleriyle
bozulmamış hiçbir erkek evlat ya da kardeş.”

“Ama prene katılmayı reddeden bir kardeşin yok mu? Kar-
deşin John?”

“John kıskanç bir Jakobit değil,” dedi Alexander savunmacı
bir şekilde. “Hanover hükümeti için açık bir destek gösterme-
di de. Eğer rüzgar yönünü değiştirirse, bize karşı savaşması için
birkaç adam yollayarak kendini korumaya alması mümkün, ama
öyle yaparsa, klan içindeki bütün itibarını kaybeder ve klan onu
asla liderleri olarak kabul etmez.”

“Archibald’ı kabul ederler miydi, ya da seni?”

Koyu gözleri bir anlığına ters ters baktı. “Ne Archie ne de ben Donald hayatta kaldığı sürece unvanı tutmayı asla düşünmeyiz böyle bir karar vermek zorunda da kalmazdık. Eğer yenilir ve Ekoçya’ya çekilmeye zorlanırsak, sadece çok kısa bir zaman için geri döneriz. Cezalar, sürgün, hapis... hatta idam ipi bile hoşuma gidebilecek seçenekler arasında.”

“Savaşta yer alan herkesi asamazlar!”

“Kafayı kopar ve vücut ölsün. Bütün klan sisteminin çökmesi için liderleri asmaları yeterli.”

Catherine ürpertiyle titredi ve Alex’in kollarının sıcak halkasında rahatlamaya çalıştı.

“Şimdi buradayız, eğlen,” dedi atıştırıcı bir şekilde. “Biz Cameron’lar tamamıyla sefil bırakılmamalıyız. Sevimli Bayan Montgomery kocasının birikimleriyle mantıksız hareket etmediği sürece.”

“Her kuruşunu boşa harcadı,” dedi yüzünü Alex’in omzuna ponnerken. “Eminim sana Damien bütün ayrıntılarıyla her şeyi anlatmıştır.”

“Doğrusunu istersen, kardeşin tek bir kuruş dahi çekmediğini söyledi. Bay Montgomery karısının bir şey almadan idare ettiğini düşününce memnun olmayacaktır.”

“Bayan Montgomery’nin yoksun olduğu ve çok arzuladığı tek konfor maceracı Montgomery’nin yanındaki varlığı.”

“O şimdi burada,” dedi Alex yumuşakça. “Ve yoksun kaldığın, arzu duyduğun her şeyi giderebilmek için elinden ne geliyorsa yapıyor.”

Elleri Catherine’in çıplak vücudunu taradı, biri ensesinin altına yerleşip diğeri çenesinin narin kıvrımından tutana kadar birbirine karışmış saçlarının altında gezindi. Nefes kesici tutku dolu bir öpücük boyunca orada durdular, ama sonra Alex onları gezindirmeye başlayınca Catherine kendini çekti ve doğruldu.

“Ne oldu?” diye sordu Alex. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Catherine, sessizlik içinde başını salladı, gözleri oldukça bü-

yümuş ve rengi derinleşmişti – Alex’in tetikte durmasına yetecek kadar sık gördüğü fırtına uyarısı.

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

Catherine’in dudakları tahminine ani bir son getirdi. Öpücük cesurdu, kendisinininkine kadar saldırgancaydı. Tatmin olup geri çekilene kadar, Alex’in kollarındaki tüyleri diken diken olmuştu.

“Bilgisizliğimi bağışlayın, hanımefendi,” dedi tereddütle. “Kaçırdığım bir şey mi var?”

“Bir soru, Bay Çapkın. Cevaplamaktan titizlikle kaçındığımız bir soru.”

“Böyle bir fırçayı kazanacaksam, seve seve tekrar kaçınırım.”

Catherine parmaklarını kollarının üzerindeki yumuşak ete geçirdi. “Alınca gururunu çok okşayan rahatlama tekliflerin, aynı zamanda karşı konamayacak kadar çekicilerse, sözünü etme hakkını kaybettin.”

Alex’in bakışları dudaklarındaki baştan çıkarıcı somurtmaya takıldı. “Farz et ki onların hepsini kabul ettim?”

“Öyleyse sana bir yalancı ve palavracı demeliyim,” dedi çabucak. “Aynı zamanda sapkın, azgın bir canavar.”

“Sapkın ve azgın mı?” Kara kaşının bükülmesinde bir alaycılık vardı. “Ellerimi senin üzerinde tutmadan birkaç dakikadan daha fazla duramadığım için ille de sürekli böyle bir ilgi için gözümün döndüğü anlamına gelmez.”

“İlle de!”

“Diğer taraftan, kendimi fiziksel rahatlamadan mahrum etmem ciddi boyutlarda zararlı etkilerle sonuçlanabilir. Kont Giovanni Fanducci iyi bir kadının ilgisinin canlandırıcı ve yararlı faydalarının yaşayan bir örneği. Onunla ilk karşılaştığımız zaman, yaptığımız şey bütün güzel, genç bayanları onun görüşünden uzak tutmaktı. Ama Ringa–Gözlü Rita’yla geçen birkaç gece ve...”

“Kont Giovanni Fanducci de *kim*, ayrıca Ringa–Gözlü Rita da *ne*?” diye sordu Catherine.

“Kont bir gönüllü. Bize Prestonpans’tan sonra katıldı ve Struan MacSorley’i üç gün baygın yatıracak kadar içirerek prensin

ordusunun çoğunluğunun ilgisini hemen çekti. Diğer taraftan, kont sadece sarı saçlı arkadaşımızı masa altına sokmadı, şansını Ringa-Gözlü Rita'nın kollarında toplamaya başladıktan kısa zaman sonra ondan haber alındı – Ringa-Gözlü denmesinin sebebi onun becerisiyle...”

“Boş ver! Ayrıntıya lüzum yok.”

“Onun yeteneklerinden kişisel bilgim olduğu için değil, anlıyorsun değil mi?”

“Elbette hayır.”

“Ya da onları keşfetmek için fırsatım. Soman'ın hoşnutsuzluğuna rağmen bizim İtalyan arkadaşımız her nasılsa bu duruma gelmenin yolunu bulduğunda ben değil.”

“Struan MacSorley ve sevgili Lauren arasında bir... beraberlik olduğunu düşünüyordum.”

Alex'in gülümsemesi biraz duruldu. “Evet, hepimiz öyle düğünümüz. Özellikle Achnacarry'den çıktığımızda klana eşlik etmek için üstelediğinde.”

Catherine katılaştı, yüzünde mizaha dair bütün izler anında yok oldu. “Lauren orduyla mı gidiyor? O sizinle mi beraber?”

“Öyleydi,” diye itiraf etti Catherine'in gözlerinde belirtmeye başlayan sinirli ifadeye dikkat ederek. “Ama sadece Edinburgh'e kadar. Orada doğmuştu ve geri dönmeyi istediğini hiç saklamadı. Herhangi birinin hatırladığı kadarıyla, Prestonpans'taki savaşın olduğu akşam kamptan sızdı ve o zamandan beri kimse onu görmedi ve ondan haber almadı.”

Az da olsa rahatlamış bir şekilde Catherine tekrar kocasının kollarına çekilmesine izin verdi, ama Lauren Cameron'ın hayali rahat sığınağından zevk almasını engelledi. Vahşi, kızıl-kahverengi saçlar, güneşin ve havanın ısıttığı bir ten, kehribar rengi gözler – Lauren Cameron'ın kendini sunmasında Alex'in ilgisini çekmek konusunda ihtiraslı bir rakip oluşturabilecek ayırtıcıdır ve apaçık bir meydan okuma vardı. İstek uyandıran vücudunun ve utanmaz şehvetliliğinin hatıraları son birkaç aydır Catherine'in en az endişe edeceği en son şey olmuştu.

Güzel yüzünün şeklini bozan kıskanç bir kaş çatmak mı, o

yoksa onu kin içinde kendine tekrarlayarak geçirdiğin son akşam yemeğinin sonrasındaki etki mi?”

“Kıskaç? Ben mi? Neyden... neyi...”

Alex güldü ve Catherine’in kekelemeleri ağzında kaldı. “Sabit gördüğün için buna inanabilir veya inanmayabilirsin ama ben Lauren’ı neredeyse hiç fark etmedim – ya da başka kimseyi, o anlamda. Bana ne yaptığını görüyor musun? Beni hadım ettin. Beni bir adamın en temel ve saygıdeğer içgüdülerinden birinden mahrum ettin.”

“İyi. Mahrum kaldığın sürece, kavgaya etmeyiz.”

“Bu emir yiyecek ve içeceği de mi kapsıyor? Sıcak sabunlu suyla dolu yarım düzine kase elbette sen beni dünyevi tutmayla ilgilenmedikçe ve dış isteklere karşı yıldırım için ter dökmedikçe pek takdire değer olmazdı.”

“Ne kadar düşüncesizim!” dedi birden yerinde doğrularak. “Açlıktan miden kazınıyor olmalı!”

“*Kazınıyordun*, şimdi resmen kurt gibi açım. Burada seninle olmanın dışında, en çok hayalini kurduğum üç şey var: Soslu sığır budu, fırından yeni çıkmış böğürtlen pastaları ve buz gibi nehir suyundan başka bir yerde banyo yapabilmek.”

“Üçü de senin olacak,” dedi Catherine yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için ona doğru uzanırken. Çıplak bir şekilde yataktan atladı ve yalın ayakla giyinme odasına gitti. Her adımla, altın sarısı saçları sallanıyor, ışık huzmesinin içinden geçerken dalgalar ıslıl ıslıl dans ediyordu. Alex kafasını katlı kollarının üzerine dayadı ve karısının vücudunun çok lezzetli kıvrımlarına ve ceylan gibi nezaketine açık açık hayranlıkla baktı. Onda zeka, güzellik ve tutku birleşiyordu – onu bırakmayı nasıl düşünebilirdi?

Daha önce sadece birkaç saat kalmak istediğini söylediğinde doğru demişti. Prensın kampından çıkalı neredeyse bir hafta oluyordu ve tamamen bencil sebeplerle dönüşünü erteliyor olması kabul edilemezdi. Ama Catherine’i kollarına aldığı anda ve onun sesindeki titremeyi duyduğunda, terk etme düşüncesi, sert zeminin üzerindeki soğuk yatağına geri dönme ve horlayan, öksüren

ve Jericho'nun duvarlarını yıkmaya yetecek kadar gürültülü gaz çıkaran adamlar tayfasına katılma fikri... şey, birden, artık o kadar önemli değildi. Lochiel onsuz on iki saat daha idare edebilirdi. Ya da on dört.

“Orada öyle sırtıtarak uzanma niyetinde misiniz, efendim, yoksa yerinizden oynayıp ufak yardımlarda bulunmanız mümkün mü?”

Catherine ona bakıyordu, kaşı sorgularcasına yukarı kalkmıştı. Alex bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve köşedeki bakırdan ve mineli büyük banyo küvetinin olduğu yeri gösteren parmağını izleyerek giyinme odasında ona katıldı.

“Eğer onu şöminenin önüne yerleştirirseniz, efendim ve ateşi yakmaya koyulursanız iyi olur, ben de Deirdre'yi bulup ve kaynar sıcak su kapları taşımak için onun yardımını istemeliyim.”

“Deirdre?” Alex bu adı daha önce hiç duymamış gibi somurttu. “Lanet olsun! Unuttuğum başka bir şeyin olduğunu bilmeliydin.”

Tekrar yatağın yanına yürüdü ve kırmızı gömleği sandalyeden aldı. İç ceplerini yoklarken, aradığı şeyi buldu ve onları çıkarırken salladı. “Bunları Deirdre'ye vermeyi ihmal etmem durumunda Aluinn'in şiddet tehdidi alışılmamış şekilde etkiliydi.”

Bunların mektup olduğu belliydi, neredeyse, dün gece Catherine'in yatağın üzerine saçtıkları kadar kalın bir desteydi.

Alex, karısının yüzündeki bakışı gördüğünde utanarak kızarmasını inceliğini gösterdi.

“Aluinn MacKail hiçbir zaman durum ne olursa olsun kelimelerle ne yapacağını bilemez bir halde olmadı. Onlar kaleminde sel gibi akıyor, şu an aşık olduğu için artık daha da fazla.”

“Belki sana ders verebilirdi,” dedi sicimle bağlanmış desteye kiskançlıkla bakarken ve anında önemsiz çıkışı için pişman oldu. Onu seven bir adamla evliydi, bu günlerde on kadından birinin perçekten övünebileceği bir şeydi bu. Kendisine yazılan mektupları ya da şiirlerin olması önemli değildi.

Elinde tuttuğu banyo tuzu kavanozunu kenara koyup Alex'e sattı, ellerini boynuna doladı ve yumuşak vücudunu onunkine

gözlerindeki kadar temiz ve acil bir mesajla bastırdı. Alex'in kolları onu sararken unutulmuş mektuplar yere düştü, kapının sertçe tıklatılması sarılmalarına ani ve nefeslerini tutan bir son getirmeseydi Alex onu kavrayıp yatağa geri götürmek üzereydi.

"Deirdre!" Catherine nefes nefeseydi. "Onu yemek ve sıcak su için mutfığa göndermeliyim."

"Ona acele etmemesini söyle," diye mırıldandı, sesi Catherine'in bel kemiğine akışkan bir heyecan göndermişti.

"Senin kurt gibi aç olduğunu düşünmüştüm. Ben öyleyim."

İkinci vuruş ilki gibi hafif değilken duymazdan gelmek de o kadar kolay değildi.

"E-eyet? Deirdre?"

"Baban," aksi bir erkek sesi cevap verdi. "Seninle derhal konuşmalıyım."

Kapı mandalı sabırsızlıkla çatırdarken Catherine'in yüreği ağzına geldi. Alex çoktan hareketlenmişti, elbiselerini, ayakkabılarını ve kılıç kuşağını toplamış giyinme odasına taşıyordu. Geçerken Catherine'e kapı anahtarını attı, sonra küçük ön odada gözden kayboldu.

Kapı mandalı tekrar gıcırdadı. "Kızım?"

"B-bir saniye, baba," diye bağırdı, bir eliyle saçlarını düzeltirken diğeriyle sabahlığını yakaladı. Boy aynasına baktığında neredeyse bayılıyordu. Dudakları şişmiş ve kabarmıştı, saçları öyle karışmıştı ki onu evcil bir hale getirmek içi tam bir saat gerekirdi. Ve... ah, Tanrım! Yatakta, fistolanmış tentenin altında bir savaş patlamış gibi görünüyordu. Kumaşlar, battaniyeler ve yastıklar her yere fırlamışlardı. Sir Alfred aptal değildi. Yatağın bir ucundan diğeriye odayı düzenli görüntüsüne döndürmek için delicesine koşursa da, bunun nafile olduğunu biliyordu. Babası dün gece Teğmen Goodwin'in ilgisini fark etmişti ve Catherine'in salondan niçin erken ayrıldığı konusunda şüphesiz kendi sonucuna varırdı.

Catherine kapıya yaklaşırken saten kumaşı acı verecek kadar sıkı bir halde beline sardı. Elleri öylesine kötü titriyordu ki anahtarı deliğine sokana kadar iki girişimde bulundu. Nihayet kapıyı

ırmayı başardığı zaman, gülümsemesi hayli tiz sesi gibi kırılğan ve yapmacıktı.

“Baba,” diye bağırdı, “bu ne sürpriz.”

Sir Alfred’in teni her zamankinden daha kırmızıydı, kapı aralıktan içeri doğru ilerlerken adımlarını heyecanla atıyordu. Bukleli gri peruğu, normalde kel olan kafasının üzerine biraz eğik bir açıyla yerleştirilmişti; gömleği, yeleği ve pantolonları dün giydikleriydi ve onun içinde uyumuş gibi görünüyordu.

Catherine’i görmemiş gibi onun önünden geçti, odanın ortasına pelince aniden durdu. Catherine’in birkaç saç tutamını daha düzeltilebileceği kadar uzun süre sırtı ona dönük durdu, ama onu görmek için geriye dönünce Catherine elerini hızla iki yanına çekti.

“Sena rahatsızlık vermediğime inanıyorum? Saatin henüz erken olduğunu biliyorum.”

“H–hayır. Hayır, vermiyorsun, baba. Uyanıktım. Ben, şey, banyo yapmak üzereydim.”

“Mmmm. İyi. İyi.”

Catherine yavaşça kapıdan uzaklaştı. Bütün ömrü boyunca, Sir Alfred’in odasına daha önce ziyaret gerçekleştirdiğini hiç hatırlamıyordu. Ayrıca, bu sebeple, onun birini rahatsız ettiği için özür dilediğini de hatırlamıyordu.

“Baba... bir sorun mu var? Seni sıkıntıya düşüren bir şey?”

“Sorun? Sıkıntı?” Onu buraya getiren şeyin ne olduğunu bulmaya çalışır gibi somurtarak baktı. “Sorun,” dedi tekrar, bu sefer yatağa doğru adım atarak.

Catherine’in soğukkanlılığı Sir Alfred’in tokalı ayakkabısının dibinde duran titizlikle bağlanmış mektup paketini gördüğünde ikinci kez dağıldı.

“Ziyadesiyle sorun olabilir,” diye kükredi kızının bakışını üzerine çekip alırken. “Gece geç saatte gelen habere göre isyan ordusu Manchester’dan çıkmış ve bu tarafa yönelmiş. Dahası, bu zamanlar sadık olan on beş binden fazla vatandaşın aslında papayın çekirgelerine katıldığı ve Kral George’a karşı bir ordu topladıkları söyleniyor. Bu akıl almaz bir şey – daha da kötüsü, muhtemelen burada gerçekleşmesi hiç inanılır gibi değil.”

“Burada mı baba? İsyancıların buraya geleceğine inanıyor musun, Derby’ye?”

“Onları durduracak ne var?” diye öfkeyle sordu. “Ordu bizi terk etti, milis güçleri kamplarım topluyor ve onlar gelmeden aceleyle taşı tarağı toplayıp geri çekiliyorlar!”

“Baba, bunlara üzülüp kendi kendine böyle sinirlenmenin bir faydası yok. Gel, otur ve...”

“Bunlar? Bunlar? Bunlardan dolayı neden üzülmeyeyim? Papacı küçük prens geride çöl bir arazi bıraktı. Sana söylüyorum, gerçek bir arazi. Bütün kasaba ve köylerin dümdüz olmasına sebep oldu ve iyi kalpli vatandaşlarını hayatlarından olma korkusu yüzünden saklanmak zorunda bıraktı. Hırsızlardan ve vahşilerden ne beklenebileceğine dair hepsini uyardım, ama dinleyen kim? Partiler, çaylar, yemekler – top mermileri yerine bunları attılar. Şimdi bütün ihmalkarlığımızın bedelini ödemeliyiz, hem de pahalıya!”

“Baba, sözde yetkililerin yaymaya kararlı olduğu hikayeler duydum ve açıkçası, onları sadece inanması zor bulmuyorum, aynı zamanda tamamen çelişkili olduklarına inanıyorum. Neden bir şehir kargaşanın olacağını bekliyorsa prensin ordusunu zillerle karşılasın? Neden vatandaşlar her şeylerini yakıp yerle bir edip geride bırakacaklarsa onun ordusuna katılsınlar? Eğer bunlar doğru olsaydı, tahliye edilenlerin altınlarını ve gümüşlerini güvenceye almak yerine hayatları uğruna kaçtıklarını görmez miydik?”

Sir Alfred kızına sert bir ifadeyle baktı. “Anlaşılan, ağabeyinden tartışma sanatı konusunda cüretkar dersler almışsın.”

“Ben tartışmıyorum, baba. Sadece bilgi kaynaklarını sorguluyorum.”

“Bilgi kaynaklarına lanet olsun! Gerçek şu ki kızım, Lord Cavendish, Devonshire Dükü, Derby’nin tamamen boşaltılmasında ısrar ediyor – bütün kalbimle aynı fikirde olduğum bir karar. Sabahın çoğunu tez elden yola koyulabilelim diye işlerimi düzenleyerek geçirdim.”

“Yola koyulmak!” Catherine giyinme odasının kapalı kapısı-

nı bakarak soludu. Uzaklaşma düşüncesi, Alex'in yanından ikinci kere koparılma düşüncesi öylesine nefret uyandırıcıydı ki babasının tekrar başladığı konuşmasının ilk kelimelerini duymadı.

"... bütün insanlardan – annenden – sadece muhalifi olmanın en matçı şekillerinden biriyle karşılaşmak için! Beni küçük gördü, evet. Bana cesaretsiz solucan olduğumu ve evden adımını atmaya niyetinin olmadığını söyledi. Tanrım, ona ne olduğunu bilmiyorum. Ona ne kadar kötü bir şekilde tacize uğrayacağını, Rosewood'un yakılıp kül olacağını söylediğim zaman bile yumuşamadı! Onun aklına başına toplaması için ikna edebilirsin diye umutlanarak sana geldim, kızım."

Bol bol ter dökerek, büyük bir kumaş çıkardı ve yüzüyle bozazını silmeye başladı.

"Nankörlük," diye mırıldandı. "Onun yaptığı bu. Ucu bucağı olmayan ayrıcalıklarla dolu yirmi beş yıl onun zorunluluk algısını etkiledi. Cömertliğim onu rezillik ve utançla dolu bir yaşamdan kurtarmadan önce kim *olduğunu* hatırlamıyor artık. Bu... alışkanlığının bu *terk-etme* durumu ona itaatın en onurlu yeminini unutturdu. Emirlerime karşı gelirse Efendi Cavendish'e nasıl görünür? Kendi karımın isteklerini bile kontrol edemediğimi görürlerse Parlamento'da beni nasıl sayarlar? O itaat etmek zorunda. Benim ona davranışlarının yanlışlığını göstereceğine inanıyorum kızım."

Catherine babasına gülümserken bir anlığına giyinme odasındaki kulak misafirini unuttu. "Ben? Örnek gösterilecek kadar söz dinleyen biri miyim?"

"Sen büyük bir hayal kırıklığı yaşattırmadın," dedi Sir Alfred. "Bu Montgomery denen adamla evlendin, değil mi? Meseleyi önüne getirdiğimde girdiğin öfke krizi ve ondan ve o gece karşıma çıkan her insandan nefret ettiğini iddia etmene rağmen, sözünü dinledin ve onunla evlendin. Hatta onun peşinden Londra'ya gitmeyi vazife edindin ve tüm kadınların yapması gerektiği gibi, talet ve tevazuuyla sorumluluklarını kabul ettin."

Catherine kontrollü bir nefes aldı, öfkesi şimşek hızıyla yükleniyordu. Annesinin Sir Alfred'in karakteri üzerine yerinde de-

ğerlendirmesine yenilerini eklemekten önce, babasını eğilip neredeyse üzerlerine basacağı mektupları almasını izledi.

“Kadınlar bu dünyaya isyan etmek ve bize karşı çıkmak için gönderilmedi,” dedi resmi bir ses tonuyla. “Kesinlikle bir erkeğin onun çıkarlarını en iyi şekilde koruması için ne yapmasını ya da yapmaması gerektiğini bildirmek için de değil. Eğer kadınlara böyle meseleleri barındırmaya yetecek kadar büyük beyinler verilseydi, onlara destek çıkacak kas gücü ve cesaret de verilmiş olurdu. Birinin ayak parmaklarını nasıl boyayacağını öğrenmesi ya da aynanın karşısına geçip iki üç saat boyunca süslenmeyi öğrenmek politikanın ve askeri stratejinin karışıklıklarını anlamak için pek de önceden bilinmesi gereken şeyler değil.” Avuç içiyle mektup yığınının üzerine vurdu, zarfın üzerindeki koyu harflerle yazılmış isme bakarken düşünceli bir tükürük içinde dudaklarını büzdü. “Sana bir an önce onunla konuşman için ısrar ediyorum, Catherine. Ashbrooke adına olan yükümlülüklerini fark etmek zorunda.”

Catherine’in bakışları mektupların üzerinde donmuştu, kafasında Deirdre’ye postalanmış mektupların niçin onda olduğuna dair nasıl makul bir açıklama yapabileceği dolanıp duruyordu. Ya da niçin Deirdre’ye mektup gönderildiği sorusuna bir açıklama.

Sir Alfred’in dikkati yatağın acayip dağınıklığına kayınca Catherine’in içinde bir panik dalgası kabardı. Bir fener kulesinin tepesindeki ışık gibi yüzüne parlayan ipek gecelik yatak başının üzerine sere serpe fırlatılmıştı.

“Onda nasıl bir etki yaratacağımdan emin değilim,” dedi aceleyle. “Özellikle onun haksız olduğuna tamamen ikna olamadığım için.”

Sir Alfred başını çevirdi. “Ne? Sen ne söylüyorsun?”

“Ben dedim ki...” durdu ve nefes aldı. “Annemin görüşüne katıldığımı düşünüyorum. Burayı boşaltmak için bir sebep görmiyorum, kuyruklarımızı bacaklarımızın arasına kıştırıp kaçmak için de bir ihtiyaç görmediğim gibi. Aslında, eğer yanına bir arkadaş isterse, onunla burada seve seve Rosewood’da kalırım.”

Sir Alfred tükürükler saçarak anlaşılabilir şekilde konuşmaya başladı. “Sen aklımı mı kaçırdın, çocuk? Ne söylediğini biliyor mu-

am?" Sana birkaç dakikadır neler anlattığımı anlıyor musun? İsyan ordusu yolda, Derby'ye geliyor. Birkaç saat içinde burada olabilirler! Milisler geri çekiliyor; hizmetliler, alan görevlileri, hatta bahçelerden inek pisliklerini toplayan sersem çocuk bile kaçtı. Burada tamamen dağdan inmiş zorbaların ve barbarların merhametine kalmış bir halde, tamamıyla yalnız ve korunmasız olacaksınız."

"Oldukça güvende olacağımızdan eminim, baba. Aldığım bütün bilgiler prensin mükemmel bir beyefendi ve oldukça cana yakın bir misafir olduğunu destekliyor."

"Misafir!" Sir Alfred'in çenesi öfkeyle titredi. "Sen Rosewood'un misafirperverliğini genişletip o...o Fransız gaspçısına mı sunacaksın?"

"Hatta onun münasip göreceği güzel Burgundy şaraplarından bir şişe olduğunun hesabını tutmaya çalışmalıyım."

Sir Lord Ashbrooke kıpkırmızı kesildi. Mektup yığını tam bir içimime ifadesiyle fırlattı ve soğuk bir şekilde odanın kapısına doğru yürüdü. "Açıkça görülüyor ki sen ve annen akli yetilerinizi kontrol edemiyorsunuz. Bu yüzden, evdeki görevlileri hemen yukarı göndermeli ve ikinizi de – gerekirse zor kullanarak – aldırmalıyım."

"Öyleyse, onlar da zorla karşılaşmalı," diye hızlıca cevap verdi Catherine ellerini iki yanında yumruk yaparak. "Sana ikimizin de reşit yaşta olduğumuzu hatırlatmam gerekiyor; ikimiz de esaret ya da kölelik buyruklarıyla bağlanmış değiliz ve bu yüzden evinizde kalmaya ya da korkmuş çocuklar gibi koruluklara kaçmaya karar vermek konusunda özgürüz."

"Bana itaat edeceksiniz!" diye kızgınlıkla kükredi Sir Alfred.

"Kendi vicdanıma itaat edeceğim," dedi Catherine serinkanlı bir şekilde.

Sir Alfred bütünüyle şaşırmişti. Otoritesi bir kez daha sarsılınca hızlıca kapıdan çıktı ve doğruca Deirdre O'Shea'ya çarptı. Deirdre'nin bir elinde tehlikeli bir şekilde dengelediği çay ve bisküvi tepsi uçu ve tabak takımları ve kaynar su dolu çaydanlık duvara çarpıp kırıldı. Sir Alfred'in peruğu tabağın ucuna düştü ve oradan dökülen çayın ortasına yayılmış bir saçak gibi bitti.

Daha da muazzam bir şekilde kükreyerek sarf edilen küfürle şoka girmiş hizmetçi, Lord Ashbrooke geriye dönüp kızına sert bir bakış atarken başlığı almak için koşuşturmaya başladı.

“Arabam öğlen yola çıkıyor olacak! O zamana kadar aklınız başınıza geri dönerse, bana eşlik etmek için yalvarabilirsiniz. Eğer dönmezse,” – Deirdre’nin elinden peruğu kaptı ve bitişik duvarları sıçrattığı çayla lekeleyerek küçümseyen bir tavır takındı – “ilginizi hangi serseri, hırsız ya da amansız çekerse ona da yalvarabilirsiniz!”

Catherine babasının koridordan fırtına gibi aşağı inmesini izledi, ama o daha köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce Catherine Deirdre’yi odanın için çekiyordu.

“Annemin arkadaşlık için neden başka taraflara yönelmek zorunda kaldığını anlamaya başlıyorum.”

“Hanımım?”

“Bir şey yok. Sorun değil. Sadece kapıyı kapat ve sürgüle.”

“Ama bu dağınık...”

“Bırak. Önemli değil.”

Deirdre’nin Sir Alfred’inkilerden daha keskin olan gözleri Catherine’in yatak odasında geçen küçük kasırganın sonuçlarına baktı. Normalde hanımının geniş tüy yataкта uyuduğu yerde nadiren bir kırıksıklık olurdu, oysa şimdi kumaşlar ve yatak takımları birbirine karışmıştı. İş görünüşüne gelince kılı kırk yaran alışılmamış bir titizlik gösteren hanımı şimdi şirret bir kadın gibi görünüyordu, saçları havalanmış, yüzü alaca bulaca olmuştu.

İlk düşüncesi – oldukça tuhaf olsa da – baba kızın birbirine yumruklar savurduğuydu. Gözlerini parlayan ipeğe odakladığında aklına gelen ikinci düşünceyse, dün gece koridorlarda birinin süründüğünü duyduğunu düşündüğünde yanılmamış olduğuydu.

Bazı sebeplerle huzursuz kalıp uyuyamayan Deirdre Catherine’in odasının dışındaki gölgede pusuya yatmış birinin bakışını yakaladığı zaman sıcak süt ve balla mutfaktan dönüyordu. Hizmetçilerin merdiven boşluğuna çıkan kapı koridorun uzak ucunda duruyordu; aynı zamanda, menteşesinden kara sevdalı bir aşk perisinin feryadı gibi ses geliyordu. Deirdre süt fincanını

kenara koyup ortalığı yoklamak için koridor boyunca koştuğunda orada kimseyi göremedi. Catherine'in odasının kapısını açmaya çalıştığında kilitliydi ve ateşin sessiz çıtırdamalarının dışında, içerden gelen hiçbir ses yoktu.

Deirdre'nin huzursuzluk hissi odasına çıkan dar merdivenleri tırmanırken de devam etmişti; penceresinden dışarı bakma şansı bulup Teğmen Derek Goodwin'i bir anlığına ay ışığında gördüğünde oldukça artmıştı. Taş avluyu geçiyordu ve ikinci kat pencerelerinin olduğu tarafa bakmak için durdu. Loş ışığa ve uzaklığa rağmen, Deirdre onun yüzündeki hiddeti görebilmişti. Bir dakika sonra gitmiş, ahırların koyu gölgesinde kaybolmuştu ama müminin izlenimi bir süre daha orada kalmıştı.

Şimdi, eşit derecede rahatsızlık verici bir şekilde, genç hanımının giyinme odasına koşan ve kapıyı genişçe açıp kendini uzun boylu, yüzü yumuşak sarı saçların arkasında hafifçe gizlenen yarı çıplak bir adamın kollarına gülerek atarkenki görüntüsüydü.

“Bayan Catherine!” Deirdre nefes nefese kalmıştı. Sonra, Catherine dönüp sevgilisinin yüzü ortaya çıktığında, hizmetçinin elleri şok içindeki bir çığlığı bastırmak için ağzına kapandı. “Bay Cameron!”

“Bayan O'Shea. Sizi tekrar görmek büyük bir zevk.” Alex hizmetçiye bakarken kollarını Catherine'e sımsıkı dolamıştı. Sir Alfred'in ziyareti esnasında çabucak pantolonunu giymiş ve pomleğini kafasına geçirmişti, ama gömlek göğsünün pürüzlü genişliğinde özensizce açık bir şekilde duruyordu. Deirdre parıldayan bir yüzden ötekine baktı ve ne odanın durumu ne de işgalcisi hakkında bir açıklamaya gerek kalmadı.

“Sizi görmek de bir zevk, efendim. Ve bizi ziyaret etmek için perçektan iyi bir zaman.”

“Doğru mu?” diye sordu Catherine. “Babamın söylediği doğru mu? İsyan ordusu Manchester'ı terk mi etti?”

“Bu sabah duyduğum kadarıyla doğru,” dedi Deirdre başını sallayarak. “Sizi uyandırmak için odaya geldim, ama kapı hâlâ kilitliydi ve ben...” Büyük kahverengi gözleri Alex'in güneş yanan yüzünde dolaştı. “Duyduğumuz hikayelerden dolayı, efendi-

dim, iyi ve güvende olduğunuzu gördüğüme sevindim. Eminim... eminim siz bu kadar tehlikeli ülkeyi tek başınıza geçmediniz?"

"Maalesef tek başıyındım. Ancak Aluinn sevgilerini yolladı. Ağabeyimin hizmetinden ayrılmadı, ama..." Bakışı, mektup demetinin atıldığı yatağın ayağına takıldı. Catherine'in yanından ayrılarak paketi kaptı ve onları gülümseyerek Deirdre'nin ellerine tutuşturdu. "Belki bu, o canlı kanlı bir halde yanına gelene kadar – kendini öncü birliğe koymayı başaracak kadar zekiye göz açıp kapayıncaya kadar olabilir bu – idare etmene yararlar."

Deirdre ellerindeki armağana baktı. Fakir ve eğitimsiz İrlandalı bir bekçi olan babası kızını okumayı ya da yazmayı öğrenmesi için okula göndermeyi gerekli görmemişti ama Deirdre ona temel kuralları öğretmesi için ağabeylerinden birinin başının etini yemişti. Bir keresinde, korkusu ve siniri nedeniyle Aluinn MacKail'e karşı dikkatli davrandığı bir zamanda kuzeye, İskoçya'ya olan uzun yolculukları sırasında, onu küçük bir deriyle bağlı bir günlüğe yazarken görmüştü ve onun gerçek bir çaba harcıyor ve odaklanıyor gibi görünmeden net bir yazıyla düşüncelerini satırlara dökme yeteneğini kıskanmıştı. Sayfalar dolusu o düşüncelerin kendisi için, kendine yazıldığını öğrenince nabızı hızlandı ve yanakları heyecanla yanmaya başladı.

"Ne yapmalıyım?" dedi fısıldayarak.

"Sessiz bir köşe bul ve onları oku," diye üsteledi Catherine.

"Ama... Biraz daha çay getirmeliyim..."

"Mutfağı bulma konusunda o kadar da beceriksiz değilim," dedi hanımı alaycı bir dargınlıkla. "Şimdi, gidebilirsin. Kendimle ve kocamla ilgilenmeliyim ve her bir sayfadaki her bir kelimeyi ezberinden okuyamadan seni bir daha görmeyi beklemiyorum."

Deirdre teşekkürlerini sundu ve kapıya doğru döndü ama birkaç adım attıktan sonra durdu ve geriye baktı. "O iyi mi, efendim?"

"Aluinn mi? Yıllardır gördüğümde daha zinde, zengin yemeklerin ve yumuşak yatakların yokluğundan ölçülemez derecede faydalanıyor."

Deirdre dudaklarını ısırdı. "Omuzları..."

“Tamamen iyileşti. Yemin ederim. Alçak herif pratik yaptığımız son seferde hakkımdan gelmeyi ve benden on sterlin kazanmayı bile başardı.”

Hizmetçinin yüzü buğulu bir gülümsemeyle parladı ve Alex de Catherine’i tekrar yalnız bırakmadan önce hızlı bir reverans yaptı. Kapı arkasından kapandığında, Catherine’in başını öperken Alex’in yüzündeki gülümseme çarpık bir kıvrıma dönüştü. “Siz İngiliz kızların bizi ne hale getirdiğinizi düşünmek gerçekten üzücü. Yine de, Aluinn’in durumunda, *benim* yanılma payım hakkında lanet olası bir şekilde kendinden emin olmakta haklı olduğunu söyleyebilirim.”

“Bu pişman olmadığın anlamına mı geliyor?”

“Bilge yaşlı bir savaşçı bana bir zamanlar sahip olmamız gereken tek pişmanlıkların yapmadığımız şeyler için olmasını söylemişti.”

Catherine’in gözleri parladı. “Büyükbaban, Sir Ewen mı?”

“Evet. Nereden biliyorsun?”

“Bayan Maura bana Sir Ewen Cameron’m oldukça kayda değer yaşlı bir tilki olduğunu anlattı. Onun hayata ve mantığa katışı geldiğini ve utanç duymaksızın erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan aynı şekilde faydalandığını söyledi. Başka bir şey daha vardı, onun omuzlarında yürüyen karanlık tanrılar hakkında bu şey?”

“Ah evet. Rahip sınıfı.” Alex bir komplo düzenlemiş gibi göz kuptu. “Hikayeye göre, Sir Ewen on beşinde ya var ya yokken bu pün dağlara çıkmış. Aniden patlayan fırtına yüzünden geceyi bu mağarada geçirmek zorunda kalmış ve dağdan indiğindeyse, bu gün değil, bir ay boyunca orada olduğunu öğrenmiş. Üzerinde tek bir çizik bile olmamasına rağmen kıyafetleri yırtmış ve kan içindeymiş. Ve yakından baktıklarında, taşıdığı kılıcın ne oluyorsa beş yüz yıllık olduğu ve aslında *Camshroinaich Dubh* yani Siyah Cameron olarak bilinen karanlık atalarına ait olduğu anlaşılmış. Sir Ewen’in antika kılıcın nereden kendisine geldiği dair hiçbir fikri yokmuş ama efsane bu ya, kılıcın büyüü

olduğu, rahiplerin *Ekskalibur** yapmak için kullandıkları aynı çelikle dövüldüğü söylenmiş. Ayrıca, kılıçla savaşa giden hiçbir adamın asla ölmeyeceği de anlatılmış ve Sir Ewen'e yarayan şey kılıç mıydı yoksa efsane mi bilinmez, düzenbaz yaşlı tilkimiz Achnacarry'ye zaferden başka bir şeyle dönmedi."

"Şimdi nerede?"

"Kılıç mı? Onu on beş yıl önce Sir Ewen'la beraber gömdüm, Angus ve Dughall Campbell'ı öldürmek için kullandıktan sonra."

Sessizce yapılmış bu açıklama Catherine'in gövdesinden buz gibi bir ürpertinin süzülmesine sebep oldu. O gecenin korkunç olaylarından ilk de söz ediyordu. Bayan Maura Annie MacSorley'nin ölüm hikayesini acı dolu bir şekilde anlatmasaydı Catherine Alex'in içinde taşıdığı şeytanların kaynağını hiç öğrenemeyebilirdi. Ne yazık ki, kendinin bazı şeytanlarını da, yani, Alex'in İskoçya için duyduğu kadar vahşi ve sınırsız bir tutkuyla sevdiği bir kadının hatırasıyla nasıl mücadele edeceğinin şeytanlarını da doğurmuştu. Dünyanın bütün Lauren Cameron'larıyla savaşmanın yolları vardı, ama bir hayaletle nasıl savaşılabilirdi?

Dalgın yumuşak bakışların arkasındaki sebebi incelerken Alex Catherine'in yüzünü kendininkine çevirdi.

"Annie'ye olan sevgim özeldi," dedi. "Gençliğin ve masumiyetin ve alınan ilk öpücüğün olabileceği kadar özel. Sana olan sevgimse bir erkeğin sevgisi, Catherine. Sen benim bir parçasımsın ve hiçbir şey – hiçbir adam, hiçbir kral, hiçbir savaş, hiçbir hayalet – aramıza giremez."

Catherine'in kolları yukarı kalktı ve Alex'in omuzlarını sardı, onun dudaklarının, ellerinin, kendininkinin üstünde atan kalbinin atışlarının hissinden titreyerek kendini onun sıcaklığına ve ruhuna bıraktı.

O kadar haklısın ki, sevgilim, diye düşündü umutsuzluk içinde. Hiçbir adam, hiçbir kral, hiçbir hayalet aramıza girmeye ye-

* Efsanevi Britanya Kralı Arthur'un taşıdığı, Glaston Gölü ve Avalon Adası'nın Leydisi Vivien tarafından kendisine verilmiş olan kılıcın ismi (Çev. N.)

tecek kadar güçlü değil; sadece onurunun bastırılamaz ihtişamı, gururun ve tutkun bunu başarabilir.

Lochiel kralına yemin ettiği için sonuna kadar Charles Stuart ile kalacaktı. Archibald Cameron kalacaktı çünkü o bir Cameron'dı ve adıyla, kaniyla duyduğu gurur devasaydı, hayatın kendisine bile. Alexander'ın hareketleri aynı sertlikteydi ama ayrıca kendine zarar vericiydi. Sadakatinden dolayı kardeşleriyle kalacak, gururlu klan adamlarıyla beraber savaşıyordu ama ölürecek, bu İskoçya için, yıllar boyunca evim diyemediği ama tekrar evini diyebilmeyi umutsuzca istediği verimsiz, rüzgarın süpürdüğü bozkırlara olan sevgisi için olurdu. Tutkusu gücü demekti, ama aynı zamanda en büyük kayıfıydı.

Kurtlar, tacı ele geçirmek için meydan okumaya cüret edebilecek şatafatlı canavarların gücünden ve varlığından endişeli bu halde halka çiziyordu ve şimdiye kadar, aslanlar yenilmez olduklarını kanıtlamıştı. Ama miğferlerini bir anlığına indirirlerse leşçil hayvanlar onların zırhlarının, onurlarının, gururlarının donkişotvari faziletini keşfederler ve dünyadaki tutkuları onları kurtarmazdı. Bunun yerine, onların nihai çöküşlerinin sebebi olurdu.

7

Kısa bir an sonra, Deirdre'nin Catherine'in verdiği Aluinn MacKail'in mektuplarıyla inzivaya çekilme emrine uymadığı anlaşıldı. Oda kapısının ikinci kere tıklatılması sevgililerin bir kez daha koşturmasına sebep oldu, bu sefer gelenler, birisi üzerinde peynir, ekmek ve fırından yeni çıkmış taze bisküviler olan tepsiyi tutlanmış, diğer ikisi kaynar suyla dolu büyük kovaları taşıyan üç kişi yarı hizmetçiydi. Emay küveti doldurduktan sonra – yatağa ya da genç hanımlarının darmadağın haline bakmaktan kaçınarak – hizmetçiler ayrıldı. Alex giyinme odasından çıkıp yemek tepsisine aldığında Catherine anahtarı kilitte çevirme işini daha bitirmemişti. O yemeğini yerken, Catherine saç fırçasıyla büyük bir savaş

verdiği hazırlanmasını tamamladı. Sonra, Alex'i duman bulutunun ardında keyifle yıkanırken bıraktı, çalışanlar ve aile arasında kaç kişinin firar ettiğini öğrenip merakını gidermek için odadan çıktı.

Sir Alfred'in arabası tam öğle vaktinde çakılların üzerinde tozu dumana katarak hareket etmişti. Normalde malikanenin görünmeyen işlerini üstlenmiş otuz tane kadın ve erkek çalışan arasından geriye sadece bir avuç kadarı görevinin başında kalmıştı. Yiğitler arasında iskelet kadar zayıf bir şarap tüccarı olan Walter Brown vardı. Burnu ve gözleri günde yirmi dört saat boyunca yaptığı ve tattığı şaraplar kadar kalıcı kırmızıydı. Kişisel cesaretlerini kutlayarak ona katılan, en sefil saban atının aklının yarısına bile sahip olmayan bir adam olan başçy John Simmonds'tu. Catherine'i mutfaktan geçerken görünce hantal hantal ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştılar ama Catherine bir şişe Burgundy'yi odasına götürmek için azat edince çabucak rahatlarına kavuştular.

Alt kattaki bütün daireler boşaltılmıştı, ahşap zeminde boş boş yankılanan sadece adamların sesiydi. Değerli resimlerin ve süslemelerin çoğu Sir Alfred'in ısrarı üzerine güvende durmaları için ya kaldırılmış ya da saklanmıştı. Dışarı bakmayınca birinin içeri girmesini engelleyecekmişçesine pencereler kilitlenmiş ve perdeler çekilmişti.

Koridorlar ve üst katlar sessizdi, misafirler Sir Alfred ile beraber ayrılmışlardı. Özellikle bir bir misafiri düşünerek, Catherine şarap şişesini bir rafın üzerine koydu ve Bayan Caroline'e kısa bir ziyaret gerçekleştirmek için odasına gidişini geciktirdi. Kapıyı tıklattı ve Bayan Ashbrooke'un eşyalarını seçip birkaç kocaman deri sandığa yerleştiren iki hizmetçi tarafından karşılandı.

Kızını kapı girişinde ayakta dururken ve yüzündeki şaşkınlığı gören Bayan Caroline elini sallayarak hizmetçileri gönderdi. Gittikleri zaman, kendisi tam boy pencerelerden birinin yanında ayakta durmayı yeğlemesine rağmen, Catherine için sırma ile işlenmiş divanın üzerinde bir yer gösterdi.

"Baban ayrılmayı reddettiğini söyledi," dedi elleri dantel bir mendille gergin gergin oynarken. "Belki de bir kere daha düşünmeliydin."

Catherine etraftaki saten ve ipek kargaşasına baktı. “Sen dü-
şünmüş gibi görünüyorsun.”

Bayan Caroline soğuk iğnelemeyi solgun bir gülüşle karşı-
ladı.

“Alfred’e Rosewood’u terk etmeyi reddettiğimi söylemedim,
sadece onunla beraber ayrılmayı reddettim.”

“Anlıyorum. Peki Yüzbaşı Lovat–Spence?”

“John araba getirmek için Spence House’a gitti. Görünen o
ki Alfred bizimkilerin hepsini kendi hazinelerini taşımak için
aldı.”

“Öyleyse yüzbaşıyla beraber gidiyorsun?”

“Evet. Rosewood’u terk ediyorum. Aynı zamanda babanı da
terk ediyorum, Catherine. Bu karar temelli.”

Catherine kendini bakakalmak anlamadı. Seviyesiz ilişki-
leri bir şeydi; kocasını ve ailesini terk etmesi, kendinden on yaş
küçük bir adamla kaçması Caroline Penrith Ashbrooke’un kesin
çokluğu, olacaktı.

“Bu kararı almadan önce iyi düşündüğünü varsayıyorum,”
dedi Catherine yavaşça ve annesinin kaşının kırılğan bir edayla
kıvrılmasına sebep oldu.

“Yirmi beş yıldır dikkatle düşünüyorum. Ancak son zaman-
larda fark ettim ki bir daha asla elime geçmeyecek bir şeyi boşu
boşuna aramak için harcayacak başka bir yirmi beş senem yok.”

Catherine başım kaldırdı ve Bayan Caroline yüzünü pen-
cereden dışarıya, hafif ışığa doğru çevirdi. Hâlâ çok güzel bir
kadındı. Cildi sıkı ve çizgisizdi, vücudu genç bir kızinki kadar
kırak ve düzgündü. Sadece gözleri, Catherine’in anlayabileceği
herhangi bir şeyden çok daha derin olan kayıtsızlık ve zorlama
kahkahalarla, sıkılğanlık ve yalnızlıkla, kederle geçen yılları ele
veriyordu.

Dışarıdan bakınca yirmi yıl sonra neredeyse aynı görünece-
m, diye düşündü Catherine, mutlulukla. Tabii ben hayatımı
evgisiz bir evliliğe hapsedilmiş bir şekilde yaşamış olmayaca-
m. Şefkati aramak için başka yerlere sürülmeyeceğim ve asla,
çocuklarımı kendimden uzaklaştırmayacak ve onları büyütülme-

leri için hizmetçilerin ve dadıların soğuk ellerine teslim etmeyeceğim. Örnekler vererek onlara sevgiyi ve mutluluğu öğreteceğim. Ve onların asla istenilip istenmediklerini ya da evlilikle ilgili gerekliliklerin istenmeyen bir sonucundan ibaret mi olup olmadıklarını merak etmelerine sebep kalmayacak.

İrkilmiş bir halde, Catherine annesinin yüzündeki değişen ifadeleri inceleyen yumuşak mor–gri gözlerini fark etti. Boyun eğmez görünen dudaklarına indiğinde tebessümü, gözlerindeki den bile daha üzgündü.

“Yıllardır seninle iyi arkadaş olamadık, değil mi Catherine?” diye sordu Bayan Caroline sessizce ve kızının utanarak kızarmasına sebep oldu. Bayan Caroline devam etmek için güç bulana kadar dantel parçası bir başka katlanma ve çevrilme işkencesine maruz kaldı. “Hayır. İnkâ edeceğimi düşünmemiştim. İnanmayabilirsin, Catherine, ama asla böyle olmasını istemedim. Sen benim kendi kızımıydın, kendi etimden, kanımdandın ve seni sevmek istedim. İstedim. Bütün kalbimle.”

Öyleyse neden sevmedin, diye sormak istedi Catherine. Ben de yalnızdım. Tahmin edebileceğinden de yalnızdım. Kafam karışmıştı. Korkmuştum. Beni istemediğini bildiğim için kalbim yaralıydı ama benden bu kadar nefret etmen için yanlış olan ne yapmıştım bilmiyordum. Arkadaşıktan yoksun olmanın mı yasını tutuyorsun? Ben bir elin elimi tutması kadar basit bir şeyin yokluğunun yasını tutuyorum.

“Senden bağışlanma istemiyorum, Catherine. Bunun için çok geç olduğunu biliyorum. Ama belki de, ufacık bir anlayış için geç değildir?”

“Anlayacak hiçbir şey yok. Belli ki burada mutlu değilsin ve hiç olmadın.”

“Hayır. Ama bu başkasının değil benim kendi hatam. Bazı hatalar – kötü hatalar – ettim ve düşündüm ki, eğer yeterince üzülür ve suçluluk duyarsam sonuçta her şey dengelenirdi. Yanıldım. Yalanlar büyüdü, dalavere daha da karmaşık ve acı verici bir hale geldi, nefrete katlanmak asıl günahın suçuna katlanmaktan daha zordu.”

Catherine, istemeden annesinin gözleriyle karşılaştı. Yirmi beş yılın itirafları af diliyordu, anlayışlı bir kulak için yalvarıyordu ama Catherine gerçekten onları duymak istiyor muydu? Yeni hayatı koridorun aşağısında onu bekliyordu. Eski hayatının gölgelerinin mutluluğuna sızmasını istiyor muydu?

Bayan Caroline Catherine'in sessizliğini onay olarak yorumladı. "Lütfen, beni yanlış anlama. Alfred yıllar boyunca bana acımasız ya da kaba olmadı. Başlarda, benimle evlendiği için ona çok müteşekkirdim... Oğluma adını verdiği ve toplum içinde saygıdeğer bir pozisyon edinmemi mümkün kıldığı için. Sanırım onunla bu kadar uzun kalmamı arşepelerinden biri minnettarlık." Durdurdu ve yine pencereden dışarı baktı, solgun yanaklarında renk teli belirmişti. "Çocuğun erkek olmasına ve Ashbrooke adını kendili... yetersizliğine rağmen diğer bir kuşak boyunca da var olacağına yeterince memnun olmuş görünüyordu. Anlayacağın, Londra'nın genelevlerinin yarısında erkekliğini kanıtlamasına rağmen, bekleğinde yaşadığı bir hastalık onu kendi çocuklarına sahip olmaktan aciz bıraktı. Onun için aile adını taşıyan son kişi olmamak çok önemliydi – başka bir adamın çocuğunu istekle kendi çocuğu olarak kabul etmesine yetecek kadar önemli."

Catherine yüzündeki bütün sıcaklığın çekildiğini hissetti. Sir Alfred çocuk sahibi olmaktan... *herhangi bir* çocuk sahibi olmaktan acizdi.

"Damien'in gerçek babası durumum hakkında hiçbir şey öğrenmedi. Ona söylemek için cesaretimi toplayana kadar, Londra'dan gitmiş, ülkeyi terk etmişti ve onun ani ayrılışının gerçekliliğini açıklayan özür mektupları bana ulaşana kadar... çok geçti. Annem Sir Alfred'le evliliğimi çoktan düzenlemişti. Burada, Rosewood'daydım ve Leydi Caroline Ashbrooke'tum. Yalnız kalma ve sürülme dehşeti hâlâ aklımda taptazeydi ve... ve ben ona benim hakkımda ya da çocuğu hakkında bir şey söyleyecek kadar güçlü değildim. Büyükannen Penrith onun mektuplarını cevapladı, ona evli olduğumu ve köyde yaşadığımı, onun dönüşümü işe yaramaz bir alçakla daha fazla bir şey yapmak istemediğini söyledi."

Leydi Caroline'in yüzü yukarı kalktı, bakışları açık arazide rastgele sürüklenen bir buluta odaklandı.

"Onu tesadüf eseri, tekrar gördüğümde beş yıl önceydi." Durdu ve aniden, hasret çeken bir edayla gülümsedi. "Soymak için arabamızı durdurmuştu."

"Soymak!" Catherine nefes nefeseydi. "O bir..." söyleyemedi. Doğrulamaya cesaret edemezdi.

"Vahşi ve yakışıklıydı," dedi Leydi Caroline. "Rüzgar gibi özgür ve bir yerde uzun süre kalma kabiliyetinden yoksun. Onunla beraber olmak bir dağın zirvesinden esmek gibiydi ve inip inmeyeceğini hiç bilemezdin, bilsen bile, tek parça olarak mı emin olamazdın. Özgürük hakkında yaptığı konuşmalarla ve sorumluluk almaya karşı olanı pervasız, umursamaz yaklaşımıyla beni korkutuyordu. Onun yaşamına nasıl uyum sağlayabilirdim? Daha kendininkini garantileyemezken, çocuklarına nasıl bir ev ve güvenli bir gelecek garanti edebilirdi?"

Çoğul, Catherine düşündü. "Çocuklar?" fısıldayarak sordu.

"Yanıştı, biliyorum, ama onunla buluşmayı kabul ettim. Ben... kabul etmezlik yapamadım," diye ekledi çaresizce ve sesindeki acı Catherine'in kalbinin etrafındaki buzun aniden erimesine sebep oldu. Onca yıl ayrı kaldıktan sonra bir araya gelen iki sevgili: Kendi deneyimi hâlâ acıtacak kadar tazeydi, Catherine annesinin hareketlerini kendininkilerden daha çok kınayamadı.

"Benden onunla beraber İngiltere'yi terk etmemi istedi," diye fısıldadı Leydi Caroline. "Kaç benimle, dedi. Benimle özgür ol. Aşkımız bizi güvende, sıcak ve mutlu tutacak. Ama ben düşünmedim... Ona hâlâ oğlu hakkında bir şey söyleyemiyordum... ve ben Damien'ı, hayatındaki, hayatımızdaki, *kendi* hayatımdaki etkiyi düşünmek *zorundaydım*. Ben Leydi Caroline Ashbrooke'tum ve bir kasırgadan sağlam olarak kurtulmayı zar zor başarmıştım; bir başkasının daha belirsizliğini kaldırabileceğimi düşünmedim. Korkum öfkeye dönüştü – ben... ben, kaybı bir kenara koy, utanç ve suçluluk duygusu içinde yaşarken onun hayata karşı kolay, pervasız anlayışını sürdürmeyi başardığına olan bir öfke. Öfkem ve acım yüzünden onu bir kere daha reddettim. Onu uzaklaştırdım."

“... Ve... aylar sonra, ona ikinci bir çocuk verdiğimde, sinirimi ve iççrememi ona yükledim.”

Catherine annesine bakakaldı. Dışarıdan bakınca girdiği şok onu oturduğu divanın üzerinde dondurmıştu, ama içinde, kalbi patlayıp göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

“Alfred, doğal olarak, çok sinirlendi. Bütün bu iğrençliği ortaya çıkarmakla tehdit etti ve benim de onun iktidarsızlığını ve bu büyüklükte bir skandalın onun politik arzularına yapacağı etkisi düşünerek aynı derecede aşağılayıcı bir şekilde ettiğim tehdit onu sessiz tuttu. Sessizlik içinde katlanıldıklarında yıllar ne kadar da uzun oluyor! Günler ne kadar uzun ve geceler ne kadar uzun, özellikle vücudun geçmiş zamanın tutkusuyla acı çekip yarıp tutuştuğunda! Alfred’in kendini tatmin etmek için siyaseti ve genelevleri vardı; benimse boş bir evim, büyüyen ve giderek daha fazla babasının görüntüsüne bürünen bir oğlum ve kaldırıp attığım aşkla aynı kızgın ruha sahip olduğunu görmeye katlanamadığım bir kızım vardı. Acıyı durdurmak ve hatıraları gömmek umuduyla yatağıma birbiri ardına sevgililer aldım. Ama yalnızlık hep geri geldi, gözlerinin içine baktığım ve onlarda olabileceğim kadını gördüğüm her seferinde.”

Kahkahası dantelin yırtılma sesi kadar hamdı. “Seni nihayet ağ salim evlenmiş ve bu evden giderken görmeyi başardığımda hissettiğim rahatlamayı bir düşün. Ve geri geldiğini, bir kadın sadece gerçek ve mutlak mutluluğu içinde bulduğunda görünebileceği şekilde gördüğümde duyduğum ıstırabı hayal et. Yeni bulduğun aşkın mucizesiyle ısıt ısıldın, Catherine. O zaman da şimdi olduğu gibi senden yayılıyordu bu, sanki bir saat önce sevgilinin yatağından gelmişsin gibi.”

Catherine ayağı kalktı ve annesine doğru iki kararsız adım attı, ama konuşmadan, hatta empati kurarak ona uzanamadan önce, Bayan Caroline sakinliğini tekrar kazandı ve yaklaşıyor olabilen herhangi bir acımayla karşı sert bir tavır takındı.

“Yüzbaşı Spence arabayla geri döner dönmez, ben... biz bu evi terk ediyor olacağız. İşlerini düzenlemesi birkaç hafta alacak, bu süre zarfında Spence House’da misafir olacağım. Koloni-

lerde – Yeni İngiltere’de – toprağının olduğunu söyledi ve orada çok mutlu olabileceğimize oldukça ikna olmuş görünüyor.”

Catherine boğazındaki yumruyu yutkundu. “Ne düşünüyorsun?”

“Düşün... düşünüyorum ki, bu defa gitmezsem, bir şansım daha olmayabilir.”

“Onu seviyor musun?”

Leydi Caroline yüzünü ekşitti ve yanaklarını lekeleyen göz yaşlarını geçiştirdi. “Beni güldürüyor. Bana... arzulandığımı hissettiriyor.”

“Ama... onu seviyor musun?” diye sordu Catherine bir kere daha.

Parlak mor-gri gözler yavaş yavaş kendininkine çevrildi. “Tek bir adamı seveceğim, Catherine. Tek bir adamı.”

“Öyleyse neden ona gitmiyorsun? Ya da en azından onu bulmayı denemiyorsun?”

Leydi Caroline dokunaklı bir şekilde gülümsedi. “Bir yan kesicinin ortalama ömrü pek de ümit verici değil. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum. Jacques St. Cloud’dan duyduğum son şey, kalıcı olarak Fransa’ya döndüğüydü, ama onu nerede, ya da hangi isim altında aramaya başlayacağımı bilsem bile, onu yakalamak – bu uzun yıllar boyunca otoritelerin keşfettiği gibi – rüzgarı yakalamaya çalışmak gibi olacaktı. Hayır, hatıralar bastırılmak zorunda. Ve kim bilir – belki de Yüzbaşı Spence ve ben yenilerini yapabiliriz.”

“Kolonilere gitmek üzere yola çıkmadan önce seni tekrar görebilecek miyim?”

Leydi Caroline bir anlığına şaşırılmış göründü. “Beni tekrar görmek ister miydin? Bütün bu anlattıklarımın sonrasına?”

“Bana bütün anlattıkların, anne, insan olduğunu ve bir arkadaşına ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu gösteriyor. Eğer izin verisen, o arkadaş olmak isterim.”

Titreyerek, Leydi Caroline bir elini kaldırdı ve kibarca kızının yanağını koydu.

Catherine ıssız koridor boyunca ilerlerken derin düşünceler

ıncıydı. Şarap şişesini masaya bıraktığı yerden almak için durdu, sonra odasına yol aldı, odanın kapısını açtı ve kendinden geçmiş bir halde odaya girdi. Son yarım saati sindirebilmek için büyük bir çaba harcamıştı. Sir Alfred babası değildi. Kanı Ash-brooke'ların onlarca kuşaklarının damarlarından değil, düzenli aralıklarla İngiliz kırsallarında terör saçtıktan sonra Fransa'daki haydut sığınağına dönen soyguncu bir alçaktan geliyordu. Jacques St. Cloud. Hâlâ hayatta mıydı, Leydi Caroline'in inanmak istediği çapkın serseriye mi oynuyordu, yoksa yıllar önce ölmüş, boynuna gerilen iple herhangi bir hırsız gibi idam mı edilmişti?"

"Catherine? Bir sorun mu var?"

Vatana ihanetten, cinayetten ve casusluktan suçlu bulunan kocasına baktı. Annesiyle, ikisinin de fark ettiğinden daha çok ortak şeyleri vardı.

"Catherine?"

"Ne? Ah, hayır. Hayır, bir sorun yok. Annemin yanından geliyorum. Toparlanıyordu tam..."

"Toparlanmak mı?" Alexander sırtını küvete destekledi ve arkasındaki masaya erişebileceği şekilde yerleştiği horozu çekilmiş tabancayı kaldırdı. "Onun Rosewood'da kalmak konusunda kararlı olduğunu düşünmüştüm."

"Yüzbaşı Lovat-Spence ile kaçıyor. Az önce arabasıyla geldi."

Dudaklarına götürmekte olduğu ince siyah sigara Alex'in elinde kaldı. "Haberlere çok da üzülmüş görünüyorsun."

"Yüzbaşı Lovat-Spence ile mutlu olacağına eminim, onu güldürdüğünü söylüyor."

Bir kadının aklının nasıl çalıştığını anlama yetisinden yoksun olduğu için, Alex yüzünü buruşturdu ve sigarasından derin bir nefes çekti. Catherine'in elindeki şişeye gizlice bakarken, yüzü aydınlandı. "Orada öyle durup beni kıskırtmaya devam mı edeceksin, yoksa kadeh de getirdin mi?"

"Karnın doyunca ve tenin buruşunca çok daha iyi hissettiğini biliyorum. O küvette daha ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Dışarı çıkmak için iyi bir sebep verilene kadar," dedi, gözle-

ri sabahlığın içinde Catherine'in gerilen göğüslerinde gezinerek. "Gün ortasında evin içinde yatak kıyafetleriyle dolaşmanı kimse garip bulmuyor mu?"

"Bu sabahlık, elbiselerimden bazılarına göre daha çok şey kapatıyor," diye aksi bir şekilde karşılık verdi. "Gören kimseye gelince, koridordan aşağı bir top yuvarlasan daha çok ilgi uyandıracığını düşünüyorum, ama fazla değil. Deirdre'yi ve annemle hizmetçilerini saymazsak, katlarda sadece beş kişi gördüm. Kalanlardan birinin aşçı olduğuna sevinirsin, gerçi ben buna hiç şaşırmadım. Yıllar boyunca kendi yetenekleri üzerine öyle bir takdir geliştirdi ki, bir odadan diğerine dinlenmeden geçemiyor."

"Onun yetenekleri hakkında senden şikayet duymayacaksın," Alex, tek bir kırıntı bile kanımayacak şekilde silip süpürdüğü yiyecek tepsisini göstererek sırıttı.

Catherine bir kadehe şarap koydu ve ona uzattı. "Seyis kaldı, ama ahırda sadece iki at var, birisi gebe."

"Hmmm. Birkaç günlüğüne bir misafire karşı çıkar mı?"

"Gölge?"

Alex başını salladı. "Onu buradan birkaç kilometre uzakta bir demircinin yanında bıraktım, ama çok memnun olduğunu ve uysal davrandığını düşünmüyorum."

"Öyleyse onu bir şekilde eve getirmeliyiz." Catherine, gözleri kadehin kenarından kocasının kilerle buluşmadan önce şaraptan bir yudum aldı. "Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledin? Birkaç gün?"

"Belki daha da fazla, prensin babanın misafirperverlik konusundaki cömert teklifini ne zaman değerlendirme kararı alacağına bağlı."

"Prens? Burada mı? Rosewood'da?"

"Bir yerde uyumak zorunda, değil mi? En azından, subaylarının konaklamaya ihtiyaçları olacak..." sözünün gerisi bir çift yumuşak ve mutluluktan çılgına dönmüş dudakların altında kesildi.

Kalıyordu! Bir, iki, üç gün... tam olarak ne kadar süreceği sorun değildi, ilk başta söylediği gibi on iki saat sonrasında ayrılmayı planlamıyordu. Elbette, Sir Alfred Jakobitlerin Rosewood

Malikanesi'nin zemininde kamp kurduklarını duyunca böbrek taşı düşürecekti. Karısının başka bir adamla kaçtığını ve kızının da hain Stuart prensine ev sahibeliği yaptığını duyunca da diğerini düşürecekti, ya oğlu... Oğlu ne yapıyor olacaktı?

"Alex?" Küvetin kenarından eğildi ve parmaklarını suyun süt gibi yüzeyine daldırdı. "Kardeşim bu işte tam olarak hangi kısmı yerine getirdi? Gerçekten sadece Raefer Montgomery'nin arkadaşı mıydı, yoksa daha mı *fazlasıydı*?"

Catherine'in parmaklarını yakaladı ve ıslak uçlarını öptü. "Bir arkadaştan daha fazlası olması senin için ne anlama geliyor?"

"Öncelikle, yüzündeki ifade."

Gezinen dudaklar saniyenin ufak bir kesiti kadar durdu. "Suçlamak için tam bir sebep değil."

"Ona karşı tek kanıt da değil." dedi düz bir ifadeyle.

"Bir şey bildiğini mi düşünüyorsun, yoksa sadece tahmin mi ediyorsun?"

"Her ikisi de," dedi kadehini bir sabun kalıbıyla değiştirirken. "Üç gün Wakefield'daki gece yaptığı gösteriden asla kesin olarak rahat etmedim. Senin tam olarak kim olduğunu, nereye gidiyor olduğunu ve oraya niçin gittiğini biliyor olmasaydı. Damien asla uzaklaşıp gitmez ve beni senin ellerine teslim etmezdi. Dahası, kardeşin için edindiğin bilgiyle Achnacarry'e varmanın senin için ne kadar önemli olduğunu da bilmesi gerekiyordu. Bunu bilmesi için de, ya bilginin bir kısmını biliyor olması ya da... onun doğru ellere varmasındaki önemi anlamış olması da gerekiyordu."

Alex sabun köpüğüyle kayganlaşmış parmak uçlarının omuzlarındaki kasları ovduğunu hissederken çivit mavisi gözleri kısıldı. "Söylediğin şeyin ne olduğunun farkında mısın?"

"Kardeşim bir Jakobit," dedi sakince, nihayet yükseltilmiş kelimelere nasıl tepki vereceğini bilemez bir halde. "Ayrıca, tam olarak sorumlu olmasa bile, Lochiel için sana bilgi sağlama işinde bulundu." Elleri aniden durdu. "Derby'ye gelmenin öncelikli sebebi oydu değil mi? Sana ordunun hazır oluşu, İngiltere'deki birliklerin sayısı ve yerleri konusunda bilgi veren gizemli "al-bay" oydu, değil mi? Londra'ya onu görmek için gitmenin sebebi

bu ve onun isyan ordusunda neler olup bittiği hakkında bu kadar çok şey biliyor olmasının sebebi de. O bir casus. Jakobit casusu.”

“Bunların hepsi yüzümdeki bir ifade üzerine varsayım mı? Fazla önden gitmiyor musun?”

“Sana *Alex* dedi.”

Karanlık gözler acıyla titreşti. “Her halükarda, alçağı salandır.”

“Wakefield’daki handa,” dedi kurnazca. “Sana benim güvenliğimi sağlayacağına hayatın üzerine yemin ettirdi ve sana *Alex* dedi. Rafaer Montgomery olarak tanıdığı sözde arkadaşının düzenbazlığını yeni öğrenmiş biri için biraz fazla samimi.”

“Çok zekice, Bayan Deakif. Başka ne bildiğini düşünüyorsun?”

Catherine düşünceli bir halde dudaklarını büzdü. “Damien, yakalanmana biçilen bedelin ikiye katlandığını söyledi.”

“Damien çok fazla konuşuyor.”

“Aynı zamanda seni takip edip öldürmesi için bir suiikastçinin de tutulduğuna inanıyor.”

Alexander sinirini kontrol etmek için derin bir nefes aldı. “Kardeşin onu tekrar gördüğümde hiç de hoş olmayan anlar yaşayacak. Biraz olsun gerçek olduğu kanıtlanmamış söylentiler yüzünden seni korkutmak onun vazifesi değildi.”

“Sadece seni korumaya... ve sanırım beni uyarmaya çalışıyordu. Kiralık katiller öyle şeyler yapmıyorlar mı? Rehin tutmak için seçilmiş kurbanların ailelerini takip etmiyorlar mı?”

Alex ileri uzandı, Catherine’i gözlerinin mavi derinliklerinin yoğunluğuna sararak yüzünü ellerinin arasına aldı. “Burada tamamiyle güvendesin. Lochaber’de hiç kimse kim olduğunu ya da nereden geldiğini veya aynı şekilde, seni *Curlew’a* bindirdikten sonra nereye gittiğini bilmiyor. Aslında, evde herhangi birinin ilgilendiği kadarıyla, özellikle Campbell’lar ve türleri, sen İskoçya’dan hiç ayrılmadın. Hâlâ Achnacarry Kalesi’ndesin ve bunu kanıtlamak için de sık sık görünebilirsin.”

“Anlamıyorum,” dedi kafası karışmış bir halde.

“Maura’nın fikriydi. Sadece bir önlem. Şatoyu gözetleyenle-

ı kandırmak için uzaktan bakınca sana benzeyen yerli bir kız bulmamızı önerdi. Benim ‘karım’ ara sıra pencerelerde bahçelerde ve mazgallarda görünüyor. Elbette sürekli yoğun koruma altında, ama bizim terbiyeli paragözümüz kesin korumadan başka ne beklerdi?” Ellerini Catherine’in kollarında düzleştirdi ve pulümsedi. “Söylediğim gibi, sadece bir önlem. Campbell’ların ihlilendikleri sen değilsin; benim.”

Catherine yalan söylediğini düşündü. İki erkeği de endişelendiren bir şey vardı – geçen gün Damien’in gözlerinde görmüştü, şimdi de Alexander’ın kollarında görüyordu.

“Bu kız aldığı riski biliyor mu?”

“Risk falan almıyor,” diye ıstırdı Alex. “Tersine, mısır tarlalarından uzakta, masrafları tarafından karşılanan savurgan bir tatilin keyfini sürüyor. Tehlike de değil, sen de değilsin, tabii iyi niyetimi sorgulamaya devam edersen, belki de benden gelebilecek bir tehlike olabilir...”

Catherine ona sakın bir şekilde baktı, parmaklarını omuzlarının düzgün, sert yüzeyinde kaydırmaya başladı. Onların göğsüne, birbirine dolaşmış kıvrık siyah tüylerin üzerine kaymalarına izin verdi ve dalgınlığı bakışlarını onun üzerinden uzaklaştırdı. Yeni bir şeyi, son keşif yolculuğunda göz ardı ettiği bazı önemsiz detayları ortaya çıkarmakta daha önce hiç başarısız olmadığını bildiği için korktu, parmak uçlarını Alex’in sağ göğüs ucunun hemen üzerinde duran küçük, ay şeklindeki doğum lekesinde gezdirdi. Koyu çilek rengindeydi, sabun tabakası altında silinmişti ve Catherine’e bozkırda sis perdesinin ardında donuk bir hale gelen araziye hatırlattı.

Diğer keşifleri böyle hoş görüntüler canlandırmamıştı, kaburgalarına bağlanan bir kuşak, bir başkası beline sarılmış, kollarında bacaklarında iyileşmekte olan çok sayıda küçük kesikler ve çizikler, sol kulağının üstünde derin bir oyuk...

“Yüzünde yine kadınca bir endişe belirdi,” dedi kibarca kıyarak.

Catherine gözlerini yavaşça kaldırıp onunkilerle karşılaştı. Cevap vermedi, onun yerine dudaklarını titizlikle tıraş edilmiş

yanaklarına sürmek için öne eğildi. Kendini geri çekemeden, Alex bileğini sıkıca kavradı.

“Endişelerim, efendim, olmasına tercih edeceğimden daha fazla suya ve sabuna bürünen sabahlığım için.”

Gözleri sabahlığın yakasına ve derin ön yırtmacına şekil veren bol dantelin önünde tehlikeli bir şekilde parıldıdı.

“Kolayca çaresine bakılır,” dedi ileri uzanıp saten kuşağı çözerken. İkinci nazık bir çekişle sabahlık dalgalanarak yere düştü. Alex, kaşının aklı çelen bir bükümüyle, onu küvette kendine eşlik etmeye davet etmiş oldu.

“İkimiz için yer yok,” dedi sessiz bir kahkahayla.

“Ne kadar samimi olman duşündüğüne bağlı,” diye mırıldandı ve onu kendine çekti.

“Bekle.” Catherine ayakta dururken ve çıplak bir halde giyinme odasına yürürken rica etti. Saniyeler sonra geri döndü, saçları altın bir halkaya dolanmış ve başının tepesine rastgele tutturulmuştu. Hâlâ kararsız görünerek, suya girdi ve sırtını rahat bir şekilde Alex’in göğsüne yaslamak için ellerinin kendini aşağıya yönlendirmesine izin verdi. Dizleri neredeyse kolluk gibiydiler – kışkırtıcı bir biçimde mükemmellerdi, aslında, özellikle en ufak bir hareket uyluklarının sert yapısını göğüslerine temas ettirdiği için.

Ellerini kap gibi kullandı ve omuzlarının ebru gibi parlamasına sebep olarak Catherine’in omuzlarına su döktü. Boynundan sarkan saç tutamları koyu bal rengini aldı ve tenine kaygan şeritler gibi yapıştı. Alex, ensesine bir dizi öpücük kondurdu, diliyle omuzlarından narin pembe kulak memelerine kadar duygu titremeleri başlattı.

Eline aldığı sabunla, Alex bol bir köpükleme işine koyuldu ve sıcak, kaygan darbelere en hassas olduğunu bildiği kuytu yerleri aramaya yoğun bir ilgi göstererek, pürüzsüz tenine masaj yapmaya başladı. Her iki koluna da aynı ilgiyi gösterdi, her cansız parmağa sonunda Catherine’in kesik kesik almasına sebep olacak bir titizlikle davrandı.

Ellerinin sonraki hamlesinin nereye olacağını tahmin ederek,

Catherine uzun, konik şekilli parmakların göğüs kafesi boyunca kayması ve göğüslerinin düzgün dolgunluğu etrafında dolanması hissini şokuna kendini hazırladı. Cildi, üzerindeki esmer ellerle zıtlık içindeydi, onların gücü zevkten ziyade acı verecek gibi potünyordu. Ama ne kadar da ihtiyatla dokunuyor, okşuyor, kucaklıyorlardı... elleri kadifeden yapılmıştı sanki!

Catherine, arzusun karışık yumruları içinde sıkılaşıırken küvetin kenarını kavradı; göğüs uçları gerilerek kabardı ve sabun köpükleri arasından ufacık dağ zirveleri gibi yükseldi. Gerilim oluşmaya ve kıvrılmaya, içeri ve dışarı bükülmeye başladı, en sonunda bacakları arasında durmadan zonklayan bir çarpıntı olarak yerleşti. Bu çarpıntıların peşinden gitmek için oldukça istekli olsa da, Alex, göğüslerinin yuvanlık, etli kabarığında oyalandı, narın vücudunu sarsan titremeler sayın sakın yüzeyini bozacak derecede şiddetlenene kadar onları görmezden geldi.

Pozisyonlarını hafifçe kaydırarak, Alex ellerini alçalttı, onları tadına doyumlayan bir hassaslıkla göğüslerinden beline ve kalçalarına indirdi, oradan da kahverengimsi tüylerden oluşan yumuşak üçgene, sabun gibi kaydırıldı. Parmaklar vücudunun iç kısımlarında ağır ağır hareket ederken Catherine gerildi; işkenceye dayanmak için çok hassas olan teni üzerinde kediye özgü bir sessizlikle hareket eden her bir parmakla titredi ve nefes nefese kaldı.

“Yere su sıçratıyorsun,” diye söylendi Alex, dudaklarını Catherine’in kulaklarına bastırdı. “Sonra hizmetliler ne *düşünecekler?*”

Daha cevap veremeden, Alex Catherine’in başını kendi omuzuna getirerek parmaklarını sarsılmakta olan ete doğru kıvrıldı. Parmakları baskısını artırıp ve yumuşak kırışıklıkların arasına ittiyorken, onu nefes nefese bırakarak, sadece geri çekilmek ve onu kendinden geçmenin eşiğinde titrer bir halde bırakmak üzere dokunuyor, deniyordu, onu elliyorken darbeleri daha içten, daha acı vericiydi.

Catherine nereye bakacağını bilmiyordu, elleriyle ne yapacağını, vücudu patlayıp bin parçaya ayrılmadan önce daha ne kadar

işkenceye katlanabileceğimi bilmiyordu. Etlerin karanlık bir dünyasında yüzüyordu, her dokunmanın, darbenin, içinde ve dışında olan her nazik titreşimin farkındaydı. Gülmek istiyordu, ağlamak istiyordu. Sert kayalıktan atlamak ve tensel deliliğinin zevkini tatmak istiyordu ama onun parmak uçlarının merhametine kalmıştı ve onlar da marifetini şeytanın kendisinden öğrenmişti.

Alex tekrar ve tekrar, Catherine'in kendinden geçmesi titre-me kadar uzakta olduğunda geri çekilerek, anlık tehlike geçtiğinde geri dönerek yoklamaya ve uğraşmaya devam etti. Küvetin ağzından sular dökülüyordu, bir kısmı sıcakta parlayarak yanan kütüklere kadar sıçırıyordu. Parlayan damlaların çıtırdamaları ve ısıkları tutkusu daha da **S**ıcak ve uçucu bir hale gelip kavrulan vücudunu saran yerlerde suyu buhara çevirmekle tehdit ederken Catherine'de benzer bir kısırlık buldu.

Cüretkar ve aç bir halde, Alex'in ihtiyacı kalçalarının esnek yuvarlaklığı karşısında iyice şiddetlenmişti ve içinde bulunduğu durum kendine sürünen kalçanın erotik devinimleriyle biraz olsun yatışmıyordu. Onu küvetin kısıtlayıcı sınırından çıkarmayı çok istiyordu – bunun kendi fikri olduğunu üzülerek hatırladı – onu parçalara böldüğünü hissettiği zevki onunla paylaşmak istiyordu, ama çok geçti.

Sessizce lanet okuyarak, ipek bir kırbacın darbesini yemiş gibi zonklayan gerginliği hissettiği için haykırarak, parmaklarını kaynaması için hazırladığı ılık, düzgün limana götürdü. Boş eliniyse göğüslerine kaydırды, ama hâlâ sabunla kaplıydılar ve göğüs uçları iyi yağlanmış inciler gibi kayıp parmaklarının arasından gittiler.

Catherine için, birbirine geçmiş duyular katlanamayacağı kadar fazlaydı. Zevkin verdiği acıyla kıvrılıp bükülürken dudakları arasından bir inilti çıktı ve haliya ve yere bir parça su döküldü. Parmak uçlarının basıncı her bir titremenin peşinden geldi, her bir sarsıntıyı ayrı tuttu, diğer sarsıntılara geçene kadar her patlayan kasılmayı sürdürdü. Onun aşırı heyecanını paylaşarak Alex, sanki onun içindeymiş gibi onu tüketen aşırı zevk dalgaları boyunca zorladı, haykırmaları inilti halini aldığında, onu tutmaya,

onu gerçekliğe çekip sürükleyen ardışık küçük sarsıntılar boyunca onu nazikçe rahatlatmaya devam etti.

Catherine tekrar düşünebilmeye ya da tekrar net görme-ye başlayalı dakikalar mı olmuştu yoksa saatler mi? Omzunun kıvrımına sokulan dudakların, cildinde kalan sabun parçalarını durulayan ellerin belli belirsiz farkındaydı. Göğüsleri hâlâ kıpkırmızıydı, bacakları zayıf, karnı sallanıyor, Alex'in içine gönderdiği kargaşanın gücü ve baskısı yüzünden sarsılıyordu. Sırtında, Alex'in kalbinin atışlarını hissedebiliyor ve onun ellerinin olabilecekleri kadar sabit olmadıklarını görebiliyordu.

“Nasıl,” diye sordu tiz bir ses. “bundan sonra bir yatağa ya da banyo küvetine aşağılanmadan ölmeyerek bakabileceğim?”

“Amacım buydu,” diye mırıldandı Alex. “Ve hâlâ yerler, duvarlar, masalar var...” Yumuşak bir kahkaha Catherine'in ense-ğini gıdıkladı. “Ve sıcak brandy ile oynanan mükemmel bir oyun biliyorum.”

“Boş ver,” dedi Catherine boğuk bir sesle ve titreyen eliyle çarap kadehine uzandı. Çok susamış bir halde şarabı yuttu, onun boğazından aşağı süzülürken tadının güzel, damarları boyunca bir sıcaklık dalgası yayarken tatlı ve canlandırıcı olduğunu hissetti. Kadehi tekrar alçak tabureye koyacak gücü bulamayınca, kastan duvara karşı eğilip dudakları arasından memnuniyeti de-ğinden hissedilen bir iç geçirme bırakırken kadehi parmakların- dan gevşekçe sarkıttı.

Alex çenesini kaldırdı ve ağzını onunkine dayadı. Catherine'in pozleri yavaşça, rüyadalmış gibi açıldı ve bir an sonra, Alex onların bir şey arıyor olduğunu fark ettiğinde, dudakları son, savurgan bir öpücük verdikten sonra onunkileri serbest bıraktı.

“Yine aynı,” dedi çarpık bir suratla. “Kadınca bir endişe ba- lışı.”

“Oh, Alex, istersen bana gül, ama seni bu odaya kilitlemeyi ve ulla gitmene izin vermemeyi o kadar çok isterdim ki. Keşke... keş- ke...” Gözleri genişledi, koyulaşıp mora dönüştü ve ani bir heyecan patlamasıyla canlandı. “Alex... neden beni yanında götürmüyor- sun? Kampta kadınlar olduğunu söyledin, eşlerin, sevgililerin...”

“Hayır,” dedi aniden sözünü keserek. “Kesinlikle olmaz.”

“Ama *niçin* olmaz? Beni çok özlediğini ve daima benim için endişe duyduğunu söyledin. Seni ne kadar özlediğimi ve seni tekrar görebilir miyim acaba diye düşünürken aklımın yarısını kaçırdığımı Tanrı biliyor. Eğer seninle olursam...”

“Hayır.”

“*Eğer seninle olursam,*” vurgulayarak ve küvetin kenarına daha fazla su sıçratarak sözlerine devam etti, “seni ara sıra da olsa görebilirdim ve güvende olduğunu bilirdim. Seni kaybetmenin bu berbat korkusuyla yaşamak zorunda kalmazdım.”

“Beni kaybetmeyeceksin,” dedi kararlı bir şekilde. “Ve bana karşı hangi silahları kullanırsan kullan, kararımı değiştiremeyeceksin.”

Catherine’in kirpiklerinde biriken parlak gözyaşı şeritlerini kastediyordu. Amansız derecede soğuk gözleriyle karşılaşınca Catherine’in omuzları üzüntüyle aşağı düştü.

“Gerçekten benim çaresiz bir zavallı mı olduğumu düşünüyorsun?” diye sordu üzgün bir şekilde.

“Bu fikri nereden edindin bilmiyorum. Ne güçsüz ne de çaresizsin. Belki inatçısın, ama çaresiz değil.”

“İnatçı değilim,” dedi inatçı bir şekilde. “Sadece yararsız olduğumu hissetmekten bıktım. Ayrıca sen benim kocanısın; seninle olmam gerekiyor.”

“Hayır.”

“Hâlâ ipeklerden ve satenlerden ve rahat kuş tüyü yataklardan ayrı kalırsam dağılacağımı düşünüyorsun... ama öyle bir şey olmaz. Bunlardan hiçbirini bir anlığına bile özlemem, yeter ki senin yanında olayım. Şikayet de etmem. Asla.”

Alex hiçbir şey söylemedi, ama keyifsiz tebessümüne yerleşmiş inanmazlığı okumak kolaydı.

“Rüyalar sona ererdi,” diye fısıldadı. “Ereceğini biliyorum.”

“Ne rüyaları?”

Catherine alt dudağını ısırды. Ona tekrarlayan kabuslarından bahsetmek istememişti, özellikle sırf onun anlayışını kazanmak için uygulanan bir taktik olduğunu zannettiği böyle bir zamanda asla.

“Sadece...rüyalar,” dedi ve ayağa kalkmak için ellerini küvetin kenarına dayadı.

“Ne rüyaları,” derken çenesini kendine doğru kaldırıp, gözlerine bakması için zorladı.

“Berbat rüyalar,” dedi titreyerek. “Korkunç rüyalar. O kadar korkuyorum ki ağlayarak ya da çılgınlıklar atarak uyanıyorum. Hep aynı rüyalar, hiç değişmediler – başlama şekilleri değişik tabii. Sadece sonları uzuyor ve uzuyor; her defasında daha da çok görüyorum ve engel olamıyorum. Uyanamıyorum ya da olayların oluş şeklini değiştiremiyorum.”

Tekrar titredi ve Alex kollarını onun etrafına sardı. Alex iyice üşüdüğünü fark ederek kalktı ve Catherine’i soğuyan suyun içinden çıkardı, ateşin önünde ısınmaları için bırakılmış kocaman, kuru havlulara sardı. Teni kül rengine dönmüştü, Alex ısınsın diye kuvvetle vücudunu ovdu. Bütün bu esnada Catherine sessiz ve uyandı, gözleri üzgün bir halde, elleri sıkı, savunmacı yumruk halini almıştı.

İyice kurulayıp başka bir havluya sarınca, Alex onu şöminenin yanına çektiği büyük bir sandalyeye oturttu. Ateşe bir avuç çıra ve iki büyük kütük ekledi ve onlar alev alev yanarken, kendi vücudu kurudu. Çabalarıyla tatmin olmuş bir halde, ellerindeki tahta kırıntılarını temizledi ve Catherine’i tekrar kollarına aldı, onu sandalyeden kaldırdı ve kucaklayıp kendi dizine oturttu.

“Şimdi, bana rüyalarından bahset.”

Catherine başını salladı ve yüzünü Alex’in omzunun kıvrımına gömdü.

“Kocaları uzakta savaşırken karılarının kabuslar görmelemlerini alışılmamış bir durum değil,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Ama hepsi bu, onlar sadece kabus.”

“Hayır.” Başını yeniden hızlıca salladı ve ellerini Alex’in boynuna doladı, sesi öylesine boğuktu ki Alex kelimeleri çok zor çözüyordu. “Senin savaşa gitme ihtimalini öğrenmeden önce başladı. Hatta senin savaşa gitmeni *umursayacağımı* öğrenmemden önce başladı. Vadide durduğumuz günü hatırlıyor musun?

*Black Watch** tarafından saldırıldığımız ve Aluinn'in Gordon Ross Campbell tarafından vurulduğu günü. Şey... olduğu ilk zaman buydu. Öğle yemeğimizi yiyorduk ve güneş parlıyordu, gün gayet sıcak ve huzurluydu, etrafımızda o kadar çok güzellik vardı ki... "Kafasını Alex'in omzundan kaldırdı ve Alex onun gözlerine baktığında gerçek uyarı sarsıntısını gördü. Karanlık ve titrektiler, doğruca onun içine bakıyor gibi görünüyordardı, sadece mor bir hareden fazlası kalmayacak kadar genişlemişlerdi. "Sadece kısacık bir parlama gibiydi – perdeyi çeken ve başka odaya bakılmasına izin veren biri gibiydi. Ne gördüğümü bile bilmiyordum ya da kimi gördüğümü, ama öylesine gerçekti ki. Parmağımı bıçakla kesmiştin... Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi, ensesinden buz gibi bir esintinin süzülmesini hissederken. Batıl inançları olan bir adam değildi, hiçbir zaman eski zamanlarda yaşayanların *görme yeteneğine* sahip olduklarını söyledikleri yaşlı kocakarılarla inanmamıştı. Alexander Cameron düşlere ya da kehanetlere inanmazdı, kendi eliyle üretmediği hiçbir güce inanmazdı. Bunları ona söylemek üzereydi ki Catherine tekrar konuşmaya başladı, sesi sanki derin ve karanlık bir kuyudan çıkartılıp geliyormuşçasına alçak ve zifiriydi.

"Bir arazinin ortasında duruyorum. Kocaman, insan bedenleriyle dolu bir arazi. Yüzlerce beden! Etrafımda savaşıyor erkekler var, yolumu kapatıyorlar ve onların arasından çıkıp geçmeye çalışıyorum, ama beni göremiyorlar. Sanki gerçekten orada değilmişim gibi, ama *oradayım* ve koşuyorum. Koşuyorum, koşuyorum ama...hareket etmiyorum. Diğer her şey – sis ve duman bulutları, ağaçlar... atlar... erkekler, hatta toplar yüzünden yer bile sarsılıyor. Ve... her yerde kan var." Sesi fısıltı halini aldı ve ellerini yavaşça onun boynundan çekip dehşet içinde onlara baktı. "Ellerim kanla kaplanıyor. Kanıyorlar, cildimdcki kan pembe ama bir türlü gitmiyor, çok fazla var."

"Catherine, dur. Her şey yolunda. Şimdi benimlesin; her şey yolunda."

* İngiltere ordusunda İskoç kabile üyelerinin oluşturduğu, hâlâ varlığını sürdüren birliktir. (Çev. N.)

“Hayır. Hayır, seni bulmak zorundayım. Sana söylemek zorundayım...” derin bir nefes aldı ve dehşeti içine çekti. Yatak odasının penceresinden içeri gelen parlak ışığa baktı, ama görmekte olduğu dehşet sözlerle dökmek için fazlasıyla şok ediciydi. “Orada!” diye soluklandı. “Tepede. Askerlerle savaşıyorsun, on, on iki, belki daha fazla bilmiyorum, hepsi etrafını sarmış, seni çember içine almışlar ve kılıçlarını kaldırmışlar! Ben çılgılık atıyorum ve sen etrafına bakınıyorsun, ama çok geç oluyor! Onlarla savaşmaya çalışıyorsun ama çok fazlalar ve kolun... ah, Tanrım, Alex, *kolun!*”

Alex onu omuzlarından kavradı ve isteri çılgınlıklarını kesmek için onu sarstı. Catherine nefes aldı, bir an karşılık verecekmiş gibi baktı. Sonra sanki savaş alanında olmadığını kavramış gibi poründü ve kendini Alex’in kollarına bıraktı, hiçkırıklar narin vücudunu büyük, artan kasılmalarla sarsıyordu. Alexander ona birkaç sarıldı, Catherine’in korkusunun şiddeti karşısında afallamıştı. “Alex, lütfen... beni yanında götür!”

Alex gözlerini kapattı. “Catherine...”

“Eğer beni bırakırsan, seni bir daha göremeyeceğimi biliyorum. Asla geri dönmeyeceksin. Her şey rüyadaki gibi olacak, sadece ben seni uyarmak için orada olmayacağım!”

“Hiçbir şey olmayacak!” dedi kızgın bir şekilde. “Bir rüya, Catherine, bir kabus! Bana hiçbir şey olmayacak, sana hiçbir şey olmayacak!”

“Ama... öyle gerçek ki,” diye haykırdı. Gözleri top gibi ve ıslaktı.

“Sadece gerçek gibi *görünüyor,*” diye üsteledi. “Çünkü benim için endişeleniyorsun. Ve benim için endişelendiğin için seni eviyorum, sadece...” Yüzünü ellerinin arasına aldı, onun gözleminde Catherine’indeki korkudan daha fazla umutsuzluk vardı. “Sadece lütfen benden yapamayacağım şeyler isteme. Eğer ben tekrar yanımda götürürsem ve bir şey – sana *herhangi bir* şey olursa, ne kadar küçük ve önemsiz olursa olsun, bir kesik, bir şeytan tırnağı... Asla kendimi affetmem. Bunu anlıyor musun, Catherine? Dünyanın geriye kalanında hangi çılgınlık

yaşanıyorsa yaşansın, senin güvende olduğunu bilmemin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyor musun?”

Catherine ileri çekilip, dudaklarının, onun sarmalamasının sertliğiyle nefesine kadar yağmalanmasına izin verdi. Alex ellerini saçlarına götürdü, tokasını açıp altın şelaleyi serbest bıraktı ve omuzlarından aşağı döktü. Güçlü ve kararlı kollarıyla onu kaldırdı ve tekrar konuşmasına, birlikteliklerinin verdiği zevkin ötesinde tek bir düşüncenin aklından geçmesine izin vermediği yatağa taşıdı.

Ve nihayet, tutkunun sürüklediği bir uykuya dalmak üzereyken, Alex onun vücudunu kendine yasladı, nefeslerinin düzene girdiğinden emin oluncaya kadar kendi bitkinliğine teslim olmayı reddetti.

“Sadece bir rüya,” diye mırıldandı sertçe, uyumakta olan Catherine’i son, bitmek bilmeyen bir şüpheden kurtarmak istercesine. Onun korkularına temel olabilecek herhangi bir şeyi kararlılıkla reddetmesine rağmen, rüyasında kendini bir savaş alanında, etrafında haykıran ve ölen adamları ve kendine doğru koşan parlak sarı saçlı bir kadını gördü.

8

Eğer sorsalardı, Deirdre O’Shea kehanetlere ya da önseziyle alakalı olaylara inandığını kabul etmezdi, ama bir kara kedi yoluna çıksa gizlice istavroz çıkarır ve omzunun üzerinden tükürürdü. İrlandalıydı ve önlem almak onun kanında vardı. Ateşin önünde dururken, kendini yanan odun ve küllerin tesadüfen oluşturduğu kaygı verici bir şekle bakarken bulmasının sebebi buydu.

Vücutları birbirine sarılmış bir kadının ve erkeğin görüntüsü – hayatta değil ama ölümden – Catherine kolları pahalı, parlak satenden oluşan bir tepenin altında kalmış bir şekilde, giyinme odasından çıkıp geldiğinde göz açıp kapayana kadar yok olmuştu.

“Ah, hanımım, ben... ben muhtemelen bunu...”

“Saçmalama. Onu giyebilirsin ve giyeceksin. Elbise bir evlilik düşünülererek satın alındı ve bunu üzerinde görmeyi tercih edeceğim senden başka birini düşünemiyorum.”

O sabah erkenden, iki gündür Rosewood’u içine alan görülmemiş sessizlik, bir grup İskoçyalı ortaya çıkınca dağılmıştı. Alex onları bekliyordu. Catherine ile Gölge’yi almaya gittiklerinde, prensin öncü birliğinin Derby’ye beş milden daha yakın olduğunu öğrenmişlerdi. Alex Catherine’e Ashbrooke mülküne kadar eşlik etmiş sonra da hemen, Cameron birliğine verilen misafirperverlik davetini genişletmek için önden gelen isyancı prubuyla buluşmaya gitmişti. Kömür evlerin çoğu prensin temsilcileri tarafından ziyaret ediliyor ve askerlerin büyük birlikleri için yer sağlamaları gerekebileceği söyleniyordu. Bölgedeki en büyük mülklerden biri olması sebebiyle, Rosewood Malikanesi en büyük isyan klanlarından birine ev sahipliği yaptığı için büyük bir kuşku çekmiyordu.

Prens Derby’de, Lord Exeter’e ait olan bir yerde kendi merkezini oluşturacaktı. Kasaba insanların büyük çoğunluğu, güçlü Cavendish ailesinin emirlerine saygı duyarak bölgeyi boşaltmıştı, Charles Stuart’ın Aralık’ın dördüncü gününde şehre zafer yürüyüşü yaptığına tanık olmaya dayanabilecek neredeyse kimse kalmamıştı.

Alex’in onunla gurur duymasını sağlamaya kararlı olan Catherine, en güzel elbiselerinden birini giydi ve Rosewood’un resmi salonunda toplanmış sert İskoç grubuna babasının en iyi içkilerini sundu. Enişterelerini tekrar gördüğüne gerçekten memnundu. Cameron Klanı’nın lideri olan Donald Cameron’a, ilk önce çekingen bir selam vermişti ama onun kendisini tekrar gördüğüne gerçekten memnun olduğunu göstermesi üzerine kısa zamanda rahatlamış ve sonunda onun sıkıca sarılmış korsajının el verdiği ölçüde onu sıkıca kucaklamıştı. Kafası karışmış gibi tuhaf bir şekilde etrafına bakınan Dr. Archibald Cameron, Aluinn MacKail’in ve Struan MacSorley’nin arkadaşça yüzlerine hoş geldin diyebilmeye yetecek kadar nefes bırakarak, Catherine’in kaburgalarına verdiği ezici zararı tamamladı.

Aluinn'e gelince, resmi bir rica için Deirdre ve kendisini lidere sunmadan önce Lochiel'in kıyafetlerinde yoldan kalma tozu temizlemesini güç bela bekleyebildi.

"Evlenmek için iznimi istiyorsunuz, öyle mi?" Lochiel'in solgun mavi gözleri önünde bekleyen vakur çifti dinlerken neşeyle parıldadı. "Evet, MacKail, heyecanlı olduğunu görebiliyorum. Ama ya sen, kızım? Günlerini ve gecelerini birlikte harcamak isteyebileceğin başka bir erkeğin olduğunu düşünmüyor musun?"

Deirdre gözlerini, Aluinn'le karşılıklı sorgulayan bakışlar atmasına yetecek kadar heybetli ve ekose içindeki liderden ayırbilmeyi başarmıştı.

"Hayır, efendim. Aslında, beni daha mutlu edebilecek başka bir ruhun olduğunu düşünüyorum."

Lochielli Donald Cameron'leri adım attı ve ikisinin ellerini kendininkilerin içine aldı. "Bu durumda, sizi en içten dileklerle, mutlulukla kutsuyorum. Evet ve dahası," – göz kırparak ekledi – "yakında görürsünüz, çünkü İskoç ve İrlanda kanları bir kere karıştı mı, dünyaya sağlıklı çocuklar getirmek için sabırsızlandıklarına dair bir düşüncem var."

Lochiel'in yorumu üzerine hem Alexander hem de Archibald Cameron hemen o gün gidip yeminleri yasal hale getirmek için bir papaz bulup getirme fikrini sununca Deirdre'nin yanağı kızgınlıkla cayır cayır yanmaya başladı. Catherine onayladı, hiçbir taraftan da karşı çıkan olmayınca Deirdre salondan fırladığı gibi merdivenlere koşup yatak odasına gitti.

Şimdi Deirdre ayakta durmuş, hanımı giyinme odasına Deirdre'nin bir hizmetçi olarak, giymeyi bırak dokunduğu için ayrıcalıklı hissedeceği ipek jartiyerler, iç gömlekler, fırfırlı destekliklerle girip çıktıkça onu gerginlikle izliyordu. Şaşkın bir halde, yatakta yığılan tepeciğe baktı ve soluk siyah, gobardin elbisesini çıkarıp sıcak, kokulu banyonun keyfini çıkarma konusunda Catherine'in kesin emirlerine uydu.

Deirdre kendini ateşin önünde kuruladıktan sonra, Catherine saç maşasını ve kıvrırma kısaçlarını ısıtma, kestane rengindeki dalgaları yanlardan sarkan buklelere, büyük lülelere çevirme ve

lalp şeklinde bir yüz oluşturacak şekilde koyu halkalar yapma amını kendi üzerine aldı. Kendi ustalığından etkilenen Catherine, Catherine'in üzerinden başına buyruk sarkan ve parlak bukleler arasında oraya buraya yerleştirilmiş ipekten küçük çiçekcikler ekledi. Deirdre'nin zaten büyük ve etkileyici olan gözlerini vurgulamak için az miktarda makyaj yaptılar; kirpiklerine koyu ve daha kalın görünümleri için kül ve odun kömürü uyguladılar.

Kızın her eklemekten sonra durmak ve aynadaki yansımasına bakmak için acele etmesine anlayış gösteren Catherine, Deirdre'nin önce beyaz jartiyeri, sonra ipek gömleği ve krallara yakışır şekilde kolları deniz kabuklarıyla süslenmiş çamaşırı üzerine geçirmesine yardım ederek hizmetçilerin işini üstlenmiş oldu. Sert ketenden bir korse Deirdre'nin göbeği etrafında sıkıca sarılınca onun vücudunu şık bir kum saati şekline getirdi, kalçasına ters dönmüş sepet gibi oturtulan tel tarlatan bu görüntüyü iyice vurguladı. Tarlatanın üzerine iyi kumaştan üç kat iç eteklik konduruldu, en üsteki, eteğin V şeklinde açık duran yırtmacından porülecek şekilde küçük inci taneleriyle süslenmişti. Korsenin üzerinde, incilerle süslenmiş bir cilt gibi Deirdre'nin bel şekline göre biçimlendirilmiş sıcak korsaj; eteğin yanar döner bir görüntüyle yerleştirildiği gümüşle kaplı saten bulutu eklenmişti.

"Bir kızın evlilik günü hayatının geri kalanı boyunca hatırlanmalıdır," derken Catherine kendi aceleye getirilmiş düğününü düşünüp kederlenmemeye çalıştı. Kendisine yapılmayan seçilen hepsini Deirdre'ye sağlamaya kararlıydı. Altı ay önce olsaydı bunları yaparken en ufak bir bencillik duygusu olmamasına şaşırırdı. Bir hizmetçiye satenler ve ipeklerle giydirmek, evini isyancı İskoçya klanları için tepetaklak etmek, herkesin ihtiyacının karşılandığını görmek için başıboş bir tavuk gibi oraya buraya koşmak ama kendine gelince...

Kendi korsesinde bağlanması için Catherine yatağın demirini kavrarken kapının tıklatılması düşüncelerini böldü.

"İçeri gelebilir miyim?"

Bu, Alexander'ın sesiydi ve Catherine soruya cevap vermeden önce onun homurdanarak söylenmesiyle karşılandı.

“Evet, ama şikayet etmek ya da kravatını bağlamama yardım etmem için geldiysen, ben...” durdu, gözleri kapı girişinde duran muhteşem görüntüye takılı kaldı.

Daha önce de, Alexander Cameron’ı baştan aşağı İskoç kıyafetinin içinde ilk gördüğü anda da, donakalmış ve konuşamamıştı. Boynundaki bütün tüyler havalanmış ve midesi heyecandan alt üst olmuştu, içinde ne varsa çözülüp dizlerine akıyordu sanki. Aynı eriten zayıflık şimdi de, yatak direğinden tutunup kocasına baktığında da baş göstermişti.

Rüzgarın yaladığı siyah saçları makasla düzeltilmiş ve ince kadede bir kurdeleyle bağlanmıştı. Boğazındaki bağ demeti keskin, pürüzlü yüz hatlarını vurguluyordu ve birkaç gün önceki göçlerine kadar, Rosewood’un koridorlarını şerefliendiren pudralı solgun yüzlü hanım evlatlarıyla güzel bir dalga geçiyordu. Mor satenden yeleğinin uzun etekleri kocaman üst gövdesini sarıyordu, üzerinde kadifeden, avcı yeşili, yakası ve manşetleri altınla süslenmiş bir redingot vardı. Belinden aşağıya kenarları kısa İskoç eteğini şekillendiren kırmızı-siyah ekose kumaşları katlanmış bir halde sarkıyordu. Bir parça ekose kumaş göğsünün üzerine çaprazlamasına yerleştirilmiş, omuz kısmına topazlarla süslenmiş devasa bir broş iliştirilmişti. Bir *sporan** belinden aşağı sarkıyordu; altın ve gümüş süslemelerle donatılmış geniş deri bir kemer, ucu yerin birkaç santim yukarısında duran kılıcı tutuyordu. Baldırları koyu kırmızı renkte çoraplarla kaplanmıştı, ayakkabıları deriydi, üzerine çelik yerleştirilmişti; yüzünde beliren gülümsemesi ise sıcacıktı.

“Büyüleyici bir kıyafet, söylemeden geçemeyeceğim,” dedi beyaz dişlerini gösterirken, koyu lacivert, neredeyse siyah olan gözleri karısının yarı giyinik vücudu üzerinde dolaşıyordu. “Ama edep açısından, pek uygun olmamış mı, ne dersin?”

“Hayvan,” diye söylendi Catherine, daracak jartiyerine, korsesine ve iç gömleğine baktı. “Ben senin bakıyor olman gereken kişi bile değilim.”

“Ne zamandan beri?”

* Yumuşak hayvan postundan yapılmış ufak bir kese. (Çev. N.)

“Bayan...” Tente yatağın üzerine düşen perdelerin engelleyici görüntüsü arkasından kızın çıkabilmesi için onu hafifçe ittirerek zorunda kaldı. “Bayan O’Shea giyinmesini tamamladığınızdan beri.”

Deirdre, ona sonsuz gibi uzun gelen bir süre boyunca ayakta bekledi, gözlerini kaldırmadan yere bakarken yanaklarına sıcak bir ateş bastı. Sadece Alexander’ın ayakkabıları görüşüne girip onların uçlarını gördüğünde ve elinin çenesinin altındaki baskısını hissettiğinde başını kaldırma cesaretini buldu.

“Son zamanlarda adamın deli gibi cilt cilt şiir yazdığına şaşır-mamak lazım,” dedi nazikçe. “Senede derece güzel görünüyorsun, Deirdre. Aluinn çok şanslı bir adam.”

“Teşekkür ederim, efendim,” diye fısıldadı. “Bunların hepsini hanımım Catherine yaptı.”

Şeytani gözler karısınıninkine çevrildi ve Catherine göğüslerindeki tenin gerildiğini hissetti. Uzunca bir süre karısına baktıktan sonra Deirdre’ye döndü.

“Neden onun yanına gitmiyorsun? Zavallı, sefil bir kafese konmuş bir kaplan gibi koridorları arşınıyor.”

“Kesinlikle hayır!” diye haykırdı Catherine öneriyi geri çevirerek. “Merasimden hemen öncesine kadar kış salonunda beklemek zorunda. Bütün bu çalışmamın çok hevesli bir damat yüzünden yerle bir edilmesine izin vermem. Deirdre... salona! Birkaç dakika içinde yanına geleceğim.”

“Evet, hanımım,” dedi ve Alex’e gülümseyerek reverans yapıp, yanından geçip kapıya gitti.

“Çok kısa birkaç dakika olur, umarım,” dedi Alex ve karısının korsesini bağlama görevini almak için sevecen bir şekilde ileri atıldı. “Son birkaç haftada yulaf kurabiyeleri ve tuzlu lapalardan başka bir şey görmemiş erkeklerin koku duyularıyla oynamaktan, hanımefendi, daha acımasız bir işkence yoktur. Archibald çoktan mutfaklara bir saldırıda bulundu ve bıçak zoruyla dışarı atıldı. Biz konuşurken kendini takviyelerle silahlandırıyor ve korkarım bir saat içinde tam kapsamlı bir saldırı gerçekleşecek. Diğer taraftan,” – ağzını daha yakın bir örnek için alçaltırken bir

an omuzlarının düzgün beyaz genişliğini düşündü – “sabır dersi hepsine iyi gelirdi.”

Son moda işkence yöntemi olan korsenin içine girmek için nefesini tutup her bir kasını içine çekmeye odaklanmak yeterince zordu. Ensesinde gezinen aç dudakların da baskısı eklenince imkansız olduğunu kanıtlıyordu.

“Alex... giyinmem lazım.”

“Bu halini beğeniyorum,” diye mırıldandı dilinin ucunu kulağına hafifçe vurarak.

“Alex,” diye yavaşça inledi. “Dur. Kardeşin...”

“Kardeşim en anlayışlı adamlardan biri.”

Alex saçlarındaki tokalarla parakları çekiştirmeye başlayınca ellerine vurdu ama Alex ısırtmadı, en sonunda onu sardı ve kollarına alıp hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir öpücük verdi. Bitiği zamansa, Catherine ona sersemlemiş ve soluk soluğa kalmış bir halde bakıyordu, nabızı koşar gibi hızlanmıştı ve kalbi kaburgalarının üzerinde trampet çalıyormuş gibi şiddetle atıyordu.

“İşte,” dedi, sorun veren tokaların sonuncusunu da yere attı ve parmaklarını ipek gibi saçlarının arasından tarak gibi geçirdi. “Böylesi çok daha iyi. Böyleyken, son günlerde beraber olduğum vahşi ve hafifmeşrep baştan çıkartan kadına döndün. Ayrıca, bütün kıskançlığı bu gece Alex kazanırsa bana iki kat lanet okunur.”

“Sen ıslah olmazsın,” dedi Catherine gülerek.

“Yani üstelemeye devam ediyorsun.” Elleri aşağı kaydı, gömleğinin omuzlarını Catherine’in kollarının yarısı açıkta kalacak kadar gevşetti. Ama dudakları Catherine’in hislerini daha fazla aşındıramadan, Catherine kıvrılıp onun kucağından kurtuldu ve uzun kollarının erişemeyeceği kadar güvenli bir mesafede durdu.

“En iyi arkadaşının düğününe geç kalmak istemeczsın, değil mi?”

Gülümsemesi kalabileceğini gösteriyordu.

“Sanırım Donald’ın davet ettiği konukların sayısını sormalıydım. Umarım yeterince yiyecek olur.”

“Archibald’ın omzunun üzerinden görebildiğim kadarıyla,”

diyerek durdu ve sırtıttı, “bütün bir orduyu bir ay beslemeye yetecek kadar çok yemek görünüyordu.”

“Aşçının mükemmel olduğunu söylemiştim.”

“Evet,” diye mırıldandı. “Söyledin.”

Koyu gözleri yüzünden ayrılmadı ve Catherine yanaklarının kızardığını hissetti. Sevişerek geçen iki gün ve geceden sonra kendilerini daha çok kontrol etmeleri gerekirdi – en azından bitkin olmalıydı – ama durum bunun tam tersiydi. Bir dokunuş ya da tebessüm beline doğru bir sıcaklık yayabilirdi; ayrılığın haftalardır, belki de aylardır süren düşüncesi kanındaki aciliyeti yükseltmiş ve kendini sürekli, tahrik olmanın eşiğinde hissettiriyordu.

Alex bunların hepsini ve daha fazlasını onun rahatsız edici derecede sevimli mor gözlerinden okuyordu. O gözlerin anısını mezarına götürecekti, biliyordu. Gözlerin, dudakların, ellerin, bedeninin...

Aslında, aklını diğer şeylere çevirse çok iyi olacaktı yoksa bu odadan bir daha çıkamazdı.

“Donald, karımın tekrar Achnacarry’de olması gerektiğini hatırlayarak geçici bir yanlış yaptı gibi görünüyor.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle. Ve kimi davet ettiği hakkındaki soruna gelince, bir sürü kişi ve yüzbaşı rütbesinin üzerindeki herkesi. Kendini babanın kütüphanesinde evindeymiş gibi hissederek de, kayınbabadarlık işini üstleniyor. Sir Alfred’e konyağının kalitesi üzerine iltifat eden bir not bırakmayı unutmamalıyız; dayanıklılığıyla ilgili endişelerinin olması çok normal. Prens, özellikle birinden çok etkilendi...”

“Prens! Prens Charles? O burada mı?”

“Doğal olarak. Onu davet etmemek en büyük kabalık olurdu.”

“Oh, ama...! Saçım! Kıyafetim!”

“Aman Tanrım,” dedi kuru bir gülümsemeyle. “Bu gördüğüm bir panik belirtisi mi? Hem de asla ikinci kere bakmayacağını söylediğin bir isyan prensi için mi? Çok sağ ol.”

Catherine onun dokundurmasını duymazdan geldi ve boy ayınasına bakmaya koştı. “Oh, Tanrım, halime baksana!”

Alcx'in gülümsemesi genişledi. "Biraz daha bakarsam, üzerinde hiç kıyafet kalmaz."

Catherine ona kaş çatarak, giyinme odasına koştu. İlk başta giymeye karar verdiği mavi elbisesinin kraliyet eğlencesi – bu başlığın doğru olduğundan emin değildi – için çok sade olacağına karar verdi. Kırmızı brokar fazla göz alıcıydı, kızıl kahverengi müslinse çok resmi. Pembe saten elbisesini çok düşünmüştü ama kıyafetin arkasından gelen uzun parçanın onu yaşlı göstereceğine kanaat getirdi. Geriye gece mavisi renginde kadife bir elbise ya da mükemmel bir işçiliğin harcandığı altın sarısı sırmalı kumaş kalıyordu.

"Kadife... ya da brokar?" Yüksek sesle düşünüyordu.

"Kadife," dedi Alexander, onu sigarasını yakmak için kullandığı ateşin yansımından izliyordu.

Catherine yoğun bir şekilde süslenmiş brokarı yerinden aldı ve bir sandalyenin sırt kısmına attı. Giyinme odasına döndü ve kollarında Alex'in istekli yardım önerisine rağmen destek almadan iç eteklerle döndü. Gönülsüz bir şekilde, onun güçlü – ve kuşku uyandıracak derecede becerikli ellerinden – kendisine brokarı giydirmesi için yardım rica etti ve geniş, kemer şeklindeki etekliği eklerken aynanın önünde yine sızlanarak durdu, bu kez sarı buklelerinin dağınıklığına sövüyordu. Vahşi ve dağınık saçlarının, brokarın şık hatlarına iltifatta bulunacak kesinlikle hiçbir şeyleri yoktu.

"Kadifeyi önermiştim," diye hatırlattı Alex kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Catherine ona döndü, gözleri şimşek çakıyordu. Alex'in saçlarına verdiği hasarı düzeltmek en iyi ihtimalle bir saatini alırdı. Bunu Alex de biliyordu ve gülümsemesi iyice genişledi.

Tekrar dantellerle ve korselerle mücadele ederek brokarın içinden çıktı ve gardırobundan mavi kadifeyi çıkardı. Alex bağlamaya yardım ederken akıllı davranıp gülümsemesini bastırdı ama gözlerindeki bakışlar Catherine'in değişikliğin sonuçları için ihtiyaç duyduğu ayna gibilerdi. Onaylayarak bakıyorlardı, göğüslerinin korse içinde sıcacık ve yumuşak oldukları yere sarkan kolyeyi izlerken karanlık vaatlerle doluydular. Catherine'in

ının onun cüretkar bakışlarıyla her nasılsa geçti, tuvalet masasına çekildi ve üstünlüğünü tekrar kazanmak için çılgın birkaç dakika boyunca saç fırçasıyla uğraştı.

İnciyle kaplı iki gümüş tarağın yardımıyla altından şelaleyi başının tepesinden yavaşça dökülecek şekilde düzeltmeyi başardı. Kocasının yaramazlığına rağmen tatmin olarak kendine hayran birkaç bakış attı, ametist yüzüğü parmağına geçirdi ve fildişi velpazesini kaptı.

“Pekala, Bay Azgın,” dedi, “Hazırım.”

“Neredeyse,” dedi Alex ve yarısını içtiği sigarasını ateşe attı. Ceketinin cebine uzandı ve içinden ince saten bir kurdeleyle bağlanmış kırmızı ipekle sarılmış tıfak bir paket çıkardı. Meraklı bir bakışla Catherine kabul etti, örtüyü kaldırmadan önceki birkaç dakika kutuyu ellerinde dikkatle dengelemeye çalıştı.

Şekli oval, martı yumurtası büyüklüğünde bir ametisti çevreleyen gümüş kenarlıklı bir broştu. Tam da parmağındakinin renginde ve parlaklığındaydı. Büyük mücevherin etrafında elmasların kızgın haleleri vardı, her birinin boyu bir karattan daha büyük, her parça taşların üzerindeki mücevherlere sahip olacak billurluktaydı.

“Alex,” dedi nefesi kesilerek. “Çok güzel.”

“Sana göndermeyi ihmal ettiğim birkaç mektubun telafisi olmasını umuyorum.” Broşu avucundan kaldırdı ve elbisesinin yakasına taktı. Parmaklarının sıcaklığı, yaşadığı sevgi akımı ve gururla birleşince, Catherine topuklarının üzerinde yükseldi ve tutan yumuşak dudaklarını onunkilere bastırdı.

“Onu asla gözümün önünden ayırmamalıyım,” diye fısıldadı. “Ayrıca, lordum, bu iş bir sonlansın, *seni* de bir daha gözümün önünden ayırmayacağım.”

“Bu sözünü hatırlatacağım,” diye mırıldandı öpücüğe karşılık olurken. “Şimdi fikrimi değiştirmeden önce gitmeliyiz.”

Yanında gururla yürüyerek, Catherine onu goblenlerin dizilimi koridor boyunca takip etti. Ana merdivenin tepesinde durdu ve aşağıdaki, geniş, açık salona baktı. Bir gaydacının büyük salonunun kubbeli girintisinin olduğu bir yerde aletini ısıtma seslerini

duymak garipti; İngiliz seçkinlerini ağırlamaya alışık salonlarda sert Kelt aksanının konuşulduğunu duymak daha da garipti.

Kolundaki tatlı baskıyı fark ederek, Catherine Alexander'ı takip ederek basamaklardan aşağıya indi, etekleri kadife ve danteller içinde havalanıyor ve alçalıyordu. Aşağı vardıklarında, kendini hazırladı ve kıvrılan yoldan büyük salona ve aniden suskunluğa kapılan İskoçyalı kalabalığın arasına girerken kendine eşlik eden Alex'in koluna sıkıca tutundu. Aralarında Achnacarry'deki kısa kalışında tanıdığı bir avuç dolusu klan lideri vardı – iki haşın MacDonald'lar, Keppoch ve Glencoc, Cluny'den Macpherson ve iri yarı, huysuz Ardshielli Stewart. Hepsi de Catherine yanlarından geçerken başlarını eğdiler ve yaklaşımlarını izleyen bir başka grup erkeğin olduğu odaya ilerlerken onları takip etmek için döndüler.

Donald Cameron'ı gördüğü de Catherine'in gülümsemesi geniş ve içtendi ama onun en büyük sürprizi Alex onu kendini İskoçya'nın, İngiltere'nin, İrlanda'nın ve Galler'in saltanat vekili olarak ilan eden Charles Edward Stuart'a resmi olarak takdim ettiğinde yaşandı.

Erkeklerin grupları arasında aklında şekillendirdiği karanlık ve heybetli Stuart Prensi'nin görüntüsüne uyan kimseyi görmediği için ürkmüş bir halde, kendini dışarıya gösterişle alakalı herhangi bir hareketten yoksun olan büyük, hüznü gözlere bakarken buldu. Yirmi dördündeydi ama bir asker ve sivil savaşın lideri olarak, çok daha genç görünmek gibi bir dezavantajı vardı. Dahası, çok uzun ve inceydi; solgun teniyle ve soluk sarı saçlarıyla, güzel olduğu söylenebilirdi.

Catherine aceleyle, prensin hafif bir kızarmayla ve çarpık bir gülümsemeyle karşıladığı bir reverans yaptı. "Bu gerçekten bir zevk, Leydi Catherine. Kocanız hem savaş alanında hem de dışarıda bizim en değerli varlıklarımızdan biri oldu. Şu anda onun orduyu güneye getirmek için niçin böylesine acele ettiğini anlayabiliyorum."

Peruğunu takmış ve resmi giyinmiş olan Doktor Archibald Cameron resmi davranmayarak ileri koşturdu ve Catherine'i tek ayak üzerinde döndürdü.

“Ah, keskin gözler için nasıl bir manzara!” gözleri parlıyordu, Catherine’in belinin şıklığına bakarken gülmesi büyüüp kıkırdanmaya dönüştü. “Elinden geliyorken keyfini sür, kızım. Bizim duyup konuştuklarımızdan ayrı olarak, senin bu güzel redingotlara uymamam garantilemek için bizim minik kardeşimiz elinden geleni yapıyordur.”

Onu bir dizi utanç dolu kızarıklıklardan kurtararak, Lochiel ileri adım attı ve yanağına bir öpücük kondurdu. “İyi olduğunu gördüğüme sevindim, Catherine. Archie’yi takma sen; Edinburgh’den çıktığımızdan bu yana onu hiçbir fiçinin yanına yaklaştırmadık ve o da kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor.”

“Elimde kupam olduğu zaman daha sağlam dikiş tutturduğuma inanmıyorlar,” dedi Archie.

“Daha sağlam dikiş, olabilir belki,” diye mırıldandı Lochiel. Ama Preston’da ilgilenmen gereken Angus MacRae’nin aya-
yırken sen az daha onun kulağını kafasına dikiyordun.”

“Hah! Damadı getirin! Bir fiçiyi ihtiyacımız var!”

Aluinn çekingen çekingen ilerleyerek gruba katıldı ve Archibald evlilik öncesi kutlama için herkesin bardağını doldurmak üzere ilerlerken Catherine’in tebessümüne özür dileyen bir baş sallamayla karşılık verdi.

“Senden çok memnunum, John *Barleycorn*,” kadehini kaldırırken neşeyle bağırdı, “Sen tahıl kralı. Kardeşimiz Aluinn’e uzun bir ömür ve mutluluk dileriz çünkü o gerçek ve doğru bir kardeşimiz. Evet ve ona nasibini bir lokmada yutmasına yardım et, aşağı ve iyi, çünkü eğer ben İrlandalıların huyunu biliyorsam bu onun özgürlüğü son tadışı olacak.”

“İsteyeceğim son şey,” diye yemin etti Aluinn ve bardağı du-
dağına götürüp yarım litreyi nefes almadan tek seferde devirir-
ken Alex’in gözleriyle karşılaştı.

Onaylayan bir kükremenin ardından, papaz salonun girişinde
portüdü ve çiftin önüne getirilmesini istedi. Catherine müsaade
etmedi ve oldukça gergin olan gelinin beklerken saçlarında gevşe-

miş bulunan birkaç çiçekçiğe tamir edilemez hasarlar vermekte olduğu kış salonuna gitti. Katlanan saten eteği görüp endişelenince birkaç dakika yaygara kopardı ama sonra cesaret verici bir öpücük ve gülümseme verdikten sonra büyük salona giden yolda ona öncülük etti.

Merasim hem İngilizce hem Keltçe sürdürüldü ve sonunda, gelinin gözlerindeki mutluluğun parıltısını ya da damat gelinin parmağına ince altın yüzüğü takarken ellerindeki gururlu titremeyi yanlış anlayan yoktu. Kalabalık sessizliğe gömüldü, sadece ekosenin ve çeliğin çıkardığı ses vardı. Ancak, karşılıklı yeminler verildiğinde ve çift koca ilan edildiğinde, beklenen sevinç çığlıkları ve alkış patlaması meydana gelmedi.

Yerine, gülümseyen gelin ve damat kenara adım attılar ve papaz Alexander'ın bulunduğu tarafa doğru sorgulayan bakışlar attı.

“İkinci çift hazır mı?”

Salondaki bütün gözler kendilerine dönünce Catherine donaldı. Korkarak, ellerini sımsıkı tutan Alex onları dudaklarına götürürken ona baktı.

“Öncekinde biraz aceleci davrandığımızı ve isteksiz olduğumuzu düşündüm. Sorun olmaz, değil mi?”

“Sorun mu?” diye fısıldadı. “Oh, Alex... Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Güzel yanı da orada,” diye mırıldandı. “Sadece ‘evet’ demen gerekiyor.”

9

Catherine yastığın ucuyla esnemesini bastırırken uyuklu bir halde “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Donald onunla Derby’ye gitmemi istiyor,” dedi. Alex ve Catherine’in şakağındaki bir tutam saçı düzelterek geriye attı. Saçın durduğu yere bir öpücük kondurdu ve gülümsedi. “Uyumaya devam et sen.”

“Mmmmm. Saat kaç?”

“Beşi biraz geçiyor.”

“Tanrım,” diyerek sıcak battaniyelerin daha da derinine sokularak inledi. “Niye sadece gözlerimi kapatmışım gibi hissediyorum?”

“Muhtemelen henüz yeni kapattın, benim doyumsuz genç fındırdağım. Archibald’ın arkadaşlığının şarap kapasiten konusundaki etkisini hatırlamalıydım.”

Açık mavi bir göz suçlayan bakışlarla açıldı. “Beni ayakta tutan şey şarap değildi beyefendi. Konyaktı.”

Gömlek kenarını pantolonunun içine sokuştururken kafasını kaldırdı ve vahşi bir şekilde sırıtı. “Belki de bir sonrakinde bardaklara koymadan içmeyi denemeliyiz.”

“Sapık ve şehvani,” diye homurdandı Catherine tersçe. “Olduğun şey. Terbiyeli kadın ve erkeklerin en ahlaksız fantezilerinde asla akıllarından geçiremeyecekleri kadar bilgilsin.”

“Bu bir şikayet mi?” diye sordu Alex tekrar yatağın üzerine çötilirken.

“Evet.” İki gözünü de açtı ve kollarını Alex’in boynuna dolamak için gerdi. “Elbette her defasında yatağa geri gelip ve aksini ıddia etmeye çalışabilirsin.”

Alex onu hiç acele etmeden ve derinden öptü, inlemeler hâlâ Catherine’in boğazında şekilleniyorken başını göğüslerine eğdi, her birinden, konyağın geride kalan son tatlarını emdi. Başını tekrar kaldırdığında meme uçları koyu renkte ve dikti, uyarılmayla buruşmuştu.

“Utanmaz,” diye söylendi Alex, “iki kere evlenen bir kadın için.”

Catherine gülümsedi ve bir başka sıkı öpücük için onu kendine çekti. “Teşekkürler. Ayrıca münasip bir yolla, yüzümde gülümsemeyle evlenmemin benim için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu bildiğin için de teşekkürler.”

“Tamamıyla duygusuz değilim, hanımefendi.”

“Sadece vicdan,” diye karşılık verdi, kıskırtıcı bir şekilde geometrik yorgan beline indi.

Alex sakince lanet okudu ve Catherine'in göbeğinin narin çıkıntısı üzerine ıslak bir öpücük kondurdu. "Her şeyi benim için sıcak tut. Çok uzun sürmeyecek."

"Beklerken biraz daha konyak alacağım," diye söz verdi ve uykulu bir şekilde yana yuvarlandı. "Belki de beraberinde sıcak bir banyo?"

Alexander giyinmesini tamamladığı zaman gözleri tekrar karısının üzerinde gezinmeye başladı ama kumaş yığınının altında bir yerden gelen ses ya da bir hareketlilik yoktu. Toplantının böylesine sıcak ve samimi bir yatağı bırakmaya geçecek kadar ciddi derecede önemli bir şeyle alakalı olmasını diledi.

Bahçede Lochiel'le bu iştuğunda hâlâ somurtuyordu. Gölge çoktan eyerlenmişti ve Donard'ın kişisel korumaları olan on iki klan adamının yanında sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bu hayvanın yanına seyisi yaklaştırmasına şaşırdım," dedi Lochiel, Alex'in aygırın boynunu severek okşamasını ve yolda karşısına çıkan meyve sepetinden aldığı bir elmayla atı beslemesini izlerken.

"Neredeyse herkesi yanına yaklaştırır. Sadece eyerin üzerine çıkmaya çalışma."

Kutlamayla geçen uzun gecenin etkisiyle gözleri kan çanağına dönen Struan MacSorley'e ve Archibald'a selam verirken Alex kendini Gölge'nin sırtına attı ve altında enerjinin arttığını hissetti. Ahırın klostorofobik sınırlarından uzakta olduğu için açıkça endişeli olan aygır, efendisine Rosewood'a varışlarından beri fazlasıyla ihmal edildiğini hatırlatan dargın bir homurtu çıkardı.

Sürücüsü gibi görgü kurallarına uymayan muhteşem kara hayvan şaha kalktı ve hiçbir işaret beklemeden taşlı avludan fırlayıp çıktı. Etrafta hiç bina kalmayınca Alex onu serbest bıraktı. Sonraki birkaç kilometre boyunca ikili kızgın bir ateşin bir adım önündeymiş gibi koşturarak gidiyorlardı. Kovalamacaya katılan MacSorley'nin güçlü atının, taşıdığı ağırlık yüzünden biraz dezavantajı vardı ama yarış hâlâ coşturucuydu ve her iki adamın da rüzgarın yanığı kırıksıklarla gülmeleri ile sonlandı.

“Noel’e kadar, kendime senin hayvanının miniği olması için bulmam lazım.” Struan asla olmayacağını iyi bilerek iyi huylu bu kaş çattı. Gölge rahattı, başını MacSorley’nin ağzı köpürmüş koluğu kesilmiş hayvanın durumuyla dalga geçer gibi yukarı kaldırıyordu.

“Yalnız geçireceğimiz birkaç dakikamız olmasına memnunuz,” dedi Alex yola bakarken. “Ben uzaktayken kampta bir şeyin olduğuna dair bir hissim var. Lord George ve prens dün gece birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadılar; araları çok gergindi.”

Struan atının kahverengimsi aslan gibi yelesini kaşırken rüzgarın başındaki mavi yün şapkasını uçurduğunu fark edince lanet okudu. “Evet. Birbirlerine kusur bulup duruyorlar, sürekli prensin kulaklarına fısıldayan ve ona kötüler veren iki kır saçlı avcılığı sayesinde.”

Alex, Broughtonlu Murray’i ve O’Sullivan’ı kolayca hatırladı. İkisi de başından beri askeri deneyimine ve savaş meydanındaki parlak stratejilerine rağmen Lord George’a karşıydı. Potlukayı kafasına pek takmamasına rağmen, Struan birden fazla durumda ikisiyle de atışmayı önermişti.

“Biz daha bu çimli ülkenin sınırını geçmeden önce başladık,” dedi koca İskoçyalı. “O ikisi prensle Edinburgh’da kalmadı ve ülkesini geri aldığı için mutlu olması gerektiğini söyleyen Lord George’un sağduyusunu dinlemek yerine ilerlemeye devam etmesi için prensle konuştu. Ve,” büyük bir hava almak için durdu, “o, kralı dinlemedi ve başladığımızdan daha az adamla Londra’ya saldırmak üzereyiz. Bu esnada o ikisi Lord George’un gizli bir İngiliz ajanı olduğu ve kendisine büyük bir ödül kapmak için prensi kralın ellerine nasıl teslim edebileceği planları yaptığı konusunda zırvalarına devam ettiler. Lord George’un kulağına kadar şey gitti ve Carlisle da prensle boyun eğdi.”

“Ne yaptı?”

“Evet. Üstelik prens kabul etti. Ama o boyun eğci iki, üç gün düşünmüştü ki prens gökten gelen bir güç tarafından uyandırıldı ve adamların güvendikleri ve peşinden gittikleri adamın general olduğunu, adamların generale saygı duyduklarını ve inandıkları-

nı, evden ayrıldığımızdan bu yana takımı hep bir arada tutmayı generalin başardığını fark etti. Bunu hemen kabul etmek onu biraz kızdırdı ama Lord George'dan komutayı tekrar ele almasını istemekten başka seçeneği yoktu. Bu iki gün içinde neredeyse üç yüz adamını kaybetti.”

Alex içinden küfür etti. Üç yüzü bırak, üç tane adamı bile kaybetmemeleri gerekiyordu ve eğer başarılarını baltalamak için komplolar kuran birisi varsa bu prensin kendisiydi.

“Konseyin Manchester’da geri çekilmeyi oyladığını biliyor muydun?”

Alex sinirle derin nefes aldı. “Bundan kuşkulanıyordum. Bence geç bile kaldılar.”

“Evet. Başkaları da öyle düşünüyor.”

“Öyleyse Derby’de ne işiniz var bizim? Eminim prens hâlâ bütün İngiltere’nin kendisini desteklediğini düşünmüyordur?”

Dokundurmadan dolayı Struan rahatsızlıkla kıpırdandı. “Evet, öyle. Toprak sahipleriyle İngilizlerin sözlerini tutmaları için onlara son bir şans vermek konusunda konuşan, bütün o heriflerin tam bir pislik olduklarını kanıtlayan yine Lord George oldu. Derby’ye gelene kadar kendilerine katılmak için gelen bir İngiliz ordusundan hiçbir belirti olmazsa prens kendisiyle gelsin ya da gelmesin adamlarını geri döndüreceğine yemin etti.”

Tanrım, diye düşündü Alex vahşice. Öyleyse sabahın erken saatinde konseyin toplanma sebebi bu olmalıydı. Struan’a sordüğünde kaslı İskoçyalı omzunu silkmekle yetindi.

“Ona karşı bahse girmezdim. Manchester’da bize katılan iki yüz adam ve Derby’nin dışında yirmi kadar adam vardı.”

Alex Lord, George’un boyun eğdiğini duymaları üzerine terk eden üç yüz adamın yerini karşılamak için bunun yeterli olmadığını üzüntüyle düşündü – kendisi gibi, Kral George’un meydana koyabileceği adamdan sayıca az bir orduyla İngiltere’yi istila etmek deliliğine uzun zaman önce ikna olmuşlardı. Şimdi o adamların çoğu ikişer üçer kamptan ayrılıyor ve İskoçya’ya dönüyordu, eğer gerek olursa kendi sınırlarını korumak için savaşmaya istekliydiler, ama özgürlüğünü açıkça istemeyen bir ülke

ıyı savaşmak – ve büyük bir ihtimalle ölmek – istemiyorlardı.

“*Ne yapmamı bekledin?*” diye sormuştu Catherine’e. “*Kaçmamı mı?*”

“*Evet... hayır... bilmiyorum...*”

Alex de bilmiyordu. Kendini kalmaya ve sonuna kadar savaşmaya adanmıştı ama kendini aniden daha acil sebeplerle başka bir başlangıç için savaşmayı isterken bulmuştu.

“Beyler, ciddi olamazsınız.” Prens Charles geri çekilme önerisine gerçekten şaşırmış görünüyordu. “Bu kadar şeyi başardıktan, bu kadar ileri gittikten sonra ve önümüzde kalanı da fethetmek için yapacak çok az işimiz kalmışken böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsiniz?”

Lord George Murray masanın karşı ucunda otururken tamamen yalnız görünüyordu. Diğer liderlerden hiçbirisi Stuart prensiyle göz göze gelemiyor; hiçbirisi prensin hâlâ Londra’ya kendi kaynaklarıyla varabileceklerini düşünmesine inanamıyordu.

“Majesteleri,” dedi general. “Cumberland Dükü’nün...”

“Evet, evet, biliyorum. Benim saygı duyulan, savaş kışkırtıcı kuzenim Ligonier ordusunun komutasını almak için İngiltere’ye geri döndü. Ama kendi birlikleri savaştan bitkinler ve onları bu göz alıcı mesafede herhangi bir yere getirmek için birkaç günlük sıkı bir yürüyüşe katlanmak zorundalar. Aynı sürede biz Londra’da olabiliriz!”

“Ayrıca Feldmareşal Wade’in Newcastle-on-Tyne’den ayrıldığı ve ordusunun yönünü Leicester’e bizim yolumuzu çevirmeye hazırlandığı haberi doğrulandı.” Lord George sözlerinin etkisini artırmak için ara verdi. “Eğer gerçekten yaparsa, burası ve Londra arasına iki büyük adam grubu yerleştirir, bir üçüncüsünü de takviye sağlamak için hızla yola koşar. Bizim ordumuza gelince, ordunun pek büyük olduğu söylenemez ve hiçbir takviyemiz de yok.”

Perth Dükü James Drummond aceleyle laf arasına girdi, “Ancak bizim de, amcamın Lord John Drummond’un Kraliyet İskoçları alayıyla ve Fransız gönüllülerden oluşan birkaç grupla beraber İskoçya’ya geldiği onaylandı. İskoçyalılardan oluşan ikinci bir ordu ise tam şu sıralarda Perth’de oluşturuluyor.”

“Bu sebeple,” diye ekledi Lord George prensin yanaklarındaki kızarıklığın arttığını görünce. “Şimdi İskoçya’ya dönersek, aslında hiçbir hamle yapmak zorunda kalmadan gücümüzü göstermiş olurduk. *Başta planlandığı gibi* kışı Edinburgh’de geçirebilir ve sıralarımızı baharda ikinci bir akın gerçekleştirebilecek şekilde güçlendirebiliriz. O esnada ne yapılması gerektiğini bilir-dik. Duruma göre de, bize İngilizlerin ne kadar destek sağladığı ya da sağlamadığı hakkında bir bilgimiz olurdu.”

“Ordumuzun Cumberland’in ya da Wade’in ordusunu da mı mağlup edemeyeceğine inanıyorsunuz?” diye sordu Charles Stuart. “Kendi cesur vatandaşlarınıza olan inancınız bu kadar az mı?”

“Bizi buralara kadar getiren, ülkemize ve adamlarımıza olan inancımızdır,” dedi Lord George yalın bir şekilde. “Onların cesaretine ve savaşma yeteneğine olan inancım o ordulardan biriyle daha yüzleşebileceğimize kuşku bırakmıyor, ama bunun maliyeti ne olacak? Kesinlikle değerli hayatların korkunç bir kaybı olacak ve onların yerlerini doldurmak gibi bir şansımız olmayacağından, ikinci ya da üçüncü bir kuvvetle yüzleşmeyi nasıl bekleyebiliriz?”

Evet mırıltilarının yükseldiği bir koro liderlerin Lord George’un değerlendirmesine tamamen katıldıklarını gösteriyordu. Eğer bir meydan okumayla karşılaşılırsa Cumberland’in ordusuyla savaşacakları kesindi ama yirmi binin üzerinde İngiliz’den oluşan bir orduya karşı küçük ordularının zaferle yükseldiğini görmek de olası bir şey değildi.

Genç prens masanın etrafında oturan herkesin yüzüne birer birer baktı, suratı yanaklarındaki lekeler dışında kireç gibiydi. Nihayet ağzından kelimeleri dökmeyi başardığında sesi, ihanet hissiyle yankılanıyordu.

“İhtiyacı olduğu zaman aranızda prensinizi destekleyecek kimse yok mu? Aranızda, benim gibi, amacımızı gerçekleştireceğimize, gerçekleştirmek *zorunda* olduğumuza inanan kimse yok mu?”

Salon, evlerinden ve ailelerinden kilometrelerce uzaklara her şeyi riske atarak gelmiş, karşılığında hiçbir şeyle garanti edilmeyen adamların sessizliğiyle yankılanıyordu. Keppoch’tan

MacDonald'lar, Lochgarry ve Glencoe temsil ediliyorlardı; Lochiel ve Cameron'ları, Archield ve Appin Stewart'ları; MacLachan'lar, MacPherson'lar, MacLean'ler, MacLaren'ler ve Robertson'lar; Glenmoriston'un büyükleri, Lord George Murray'in adamları; Perth Dükü'nün alayları, Lord Ogilvy, Glenbucket ve Albay John Roy Stewart; Elcho, Balmerino, Pitsligo, Kilmarnock Lordları; MacKinnon'lar, MacGregor'lar, Clanranald...

"Beyler," dedi Charles Stuart ve yavaşça ayakları üzerinde yükseldi, ağzı ince beyaz bir çizgi halini almıştı. "Londra'ya olan mesafemiz yüz elli milden daha az. Burnunuzu havaya kaldırın ve Thames'in kokusunu alın. Daha kötüsü, kapısına sadece birkaç kilometre kala durduğumuz için Hanoverli George'un korkaklığımızla nasıl dalga geçerek kahkahalar attığını duyabilirsiniz! Aynı kulaklarınızla az önce Lord John Drummond'un Fransa'dan başarıyla döndüğünü duymadınız mı? Yine aynı şekilde, Fontainebleau'da Fransa Kralı'nın askeri desteğini garantileyen anlaşmayı imzaladığım da mı duymadınız?"

"Duyduk," dedi Lord George dobra dobra. "Aylardan beri duyuyoruz, ama adamlar nerede? Louis'nin tekrar tekrar söz verdiğini silahlar nerede?"

"Calais'de toplanmış bir anda bir an önce gemiye binmeyi bekleyen otuz bin adamın olduğunu biliyorum."

"O an çok uzun zaman önce geçip gitti, Majesteleri. Cumberland'in ve birliklerinin Kanal'ı geçmelerini önlemek için birkaç bin adam ve bir düzine gemi kullanılabilir. Abluka onları süresiz olarak Flanders'ta tutardı. Hayır, efendim, artık Fransızları ne sayabiliriz ne de onların boş yeminlerine ya da anlaşmalarına güvenebiliriz. Ayaklanacaklarına ve sınırın ötesine adım attığımızda bize katılacaklarına inandırıldığımız binlerce İngiliz Jakobitler kadar aldatıcı olduklarını kanıtladılar."

"Bize katılacaklar! Katılacaklar!" dedi prens sinirli bir şekilde ve yumruğunu masaya vurdu. "Bu bizi mağlup eden şey, inanç eksikliği! Bu... bu başardığımız şeye inanmaya isteksizliğimiz, kalplerimizi yeteri kadar kararlı tuttuğumuz sürece başarabileceğimiz şey. Tanrım, şimdi bırakamayız! Londra şehri, İngiltere

tahtı ellerimizin arasında! Şimdi geri dönersek hiçbir şeyin anlamı olmayacak!”

“Hiçbir şey değil, efendim,” dedi Lochiel sakince. “İskoçya’yı kazandık. Babanız, kralımız James’i tekrar evine getirmek için hak kazandık.”

“Ne için eve getirmek? Ordusunun geri çekildiğini görme utancı için mi? İngilizlerin, zaferi ellerimizin arasına aldığımız ve anlamsız bir panik yüzünden geri bıraktığımızı bilerek dalga geçmeleri için mi?”

“İngilizlerin destek olacaklarının kanıtı olmadığı için eve geri dönme kararı Manchester’deki konsey tarafından alındı.”

“Siz aldınız, beyefendi” diye bağırdı prens, Lord George’a. “Prensiniz almadı! Bunun yerine, kendini en başta adamlarının sonsuz inançlarıyla güven verilerek çıktığı yolculuğa destek veren tek bir ses için yalvarırken buluyor. Kendini ihanetle ve başkaldırıyla, tartışmalarla, yalanlarla, kandırmacalarla, fikir ayrılıklarıyla yüzleşirken buluyor. Hepsi de onun en çok güvenip itimat ettiği adamlardan; babasının, en adil krallarının kurtarılma için umudunu bağladığı adamlardan geliyor! En büyük önemi vererek yemin ettiğiniz sadakatiniz nerede? Prestonpans’ta başarıyla sergilendiğini gördüğümüz cesaretiniz? *Sizin gururunuz nerede?*”

Odada tam bir sessizlik hakimdi. Alex arkadaki yerinden, her bir adamın yüzündeki çelişen ifadeleri görerek gergin yüzlerden oluşan daireyi inceledi. Prens, her başarısından önce çok kere yaptığı gibi kıpkırmızı kesilmişti. Bir İskoçyalının gururuna ve onuruna meydan okumanın, yüzüne tokadı geçirmek kadar işe yarayacağını biliyordu. Bazıları öfkeleriyle katılaşmış, hareket-siz oturuyorlardı. Bazılarıysa görülür şekilde bocalıyor ve makul alternatifler bulmak için birbirlerine bakıyorlardı.

“Galler’e çekilebiliriz,” diye önerdi Perth Dükü isteksizce. “Sir Watkins-Wynn İngiltere sınırlarını kurtarırsak Gallilerin yardımını koşmayı teklif etti.”

“Ve sözüne güveniyor musun?” diye sordu Lord George buz gibi bir küçümsemeyle.

“Evet,” dedi Ardshiel. “Onun sözünü tutup bizimle bırak l ondra’ya, herhangi bir yere yürüyeceğini kim söyleyebilir ki? Kim onun lanet sınırlarını güvene almamızın ne kadar süreceğini söyleyebilir? Cumberland’in ona daha iyi bir teklif sunabileceğini ya da aynı zamanı bizi yakalayacak ordular kurarak geçirebileceğini söylemeye gerek bile yok. Tanrım, Galler’de kapana kısıldıktan sonra, sonumuz kafesteki tavuklara döner.”

Liderlerin çoğu fikre katıldıklarını belirterek mırıldandılar. Bir ya da iki karışt ses yükseldi ama bunlar içten değildi ve elbette prensi sadakat gösterisiyle etkilemek içindi. Alexander’ın gidererek artan bir kinle izlediği bu adamlar – başlarında O’Sullivan geliyordu – Fransız komisyonların tutan yabancı subaylardı ve taca karşı isyancılar değil paralı askerlerdi. Böyle olunca, strateji konularını sonuçlarının evlerine ve ailelerine ne getireceğini düşünmeden askeri bir bakış açısıyla değerlendirebilir ve tartışabilirlerdi. Tutuklanırlarsa idam riskiyle karşı karşıya kalmayacaklardı. Ülkede şahsi payları yoktu, ceza olarak kaybedecekleri malları, evlerinden çıkarılacak ve bir dilencinin kaderine terk edilecek karıları ya da çocukları yoktu. Bu kendilerini adamaktan yoksun oldukları anlamına gelmiyordu, ya da prensin amacına sadece dudaklarıyla sadık oldukları anlamına: Sadece cesur bir stratejiyi savunarak hiçbir şey kaybetmeyecek adamlardı.

İskoçya liderleri, öte yandan, prens kazanamazsa her şeylerini kaybedeceklerdi. Tutkuyla geri çekilmeyi savunuyorlardı, iyi adamların hayatını anlamsız, gereksiz bir şekilde çöpe atmayı sorgulamakta onursuzluk yoktu çünkü – ve üç taraftan yaklaşan ordularla, böylesine korkunç bir israftan kaçınılabileceğini önecek hiçbir söz ya da eylem yoktu. Savaşmaktan ya da ölmekten korkmuyorlardı, sadece bunu amaçsız bir şekilde yapmaktan korkuyorlardı.

“Beyler.” Charles sakinleşmiş, sesindeki öfke yatışmıştı ve açık kahverengi gözleri umutsuzlukla bakıyordu. “Sizden komuyu dikkatle düşünmenizi rica ediyorum. Kalplerinize sorun, uranızda tartışın ve eğer... eğer bu sürece hoşgörü göstermeyecekseniz... başarının ihtimalini göremezseniz... öyleyse... öyley-

se ben kesinlikle... isteklerinize rıza göstermeliyim. Ama, size yalvarırım,” gözlerinde ince bir umut ışığı belirdi, “adamlarınızın arasında yürüyün. Şarkılarında ve ruhlarında yükselttikleri seslerini dinleyin. Onlar savaşmak istiyorlar, aslında bunun için sabırsızlanıyorlar! Kazanmak için yüreğe ve hırsa sahipler, tek yapmamız gereken buna izin vermek! Adamlarınıza inanın. Kendinize inanın!”

Prens doğrulup kapıya doğru dimdik yürümeden önce parlayan gözleriyle masaya baktı. Sheridan ve John Murray gibi O’Sullivan da hızlıca peşinden giderken aceleden neredeyse sandalyesini deviriyordu. Ayrılımları alay konusu oldu, geri çekilme fikrine net bir şekilde karşıt olarak konuşmamış olsalar da, prensin duygularını paylaştıkları için prensi ikna etme konusunda endişeli oldukları kesindi.

Varsayım Lochiel tarafından açıkça ve dobra dobra ifade edilince general usanmış bir halde “Önemi yok,” dedi. “Hâlâ vakit varken elimizden geleni kurtarmamızdan başka hiçbir şey önemli değil. Eğer ilerlemeye devam etmek istiyorsa, Cumberland’in hazırlıksız olmasını fırsat bilip bunu bir an önce yapmalıyız. Geri çekileceksek de, bir an önce harekete geçmeliyiz, Wade çok yaklaşımadan önce.” Bir an için durdu ve ilk defa prensin yersiz şüpheleri karşısında kızgınlığını gösterdi. “İlerleme durumunda, adamlarım ve ben öncü kol olacağız. Geri çekilme kararı alınırsa – bu karardaki bilgeliği görmesi için Tanrı’ya dua edeceğim – ben ve Atholl’larım önümüzde ilerleyen cesur adamları korumak için yolda en geriden gelenler olacağız. Bu konuda tartışma, karşı çıkma olmayacak. Bu kararı vermek bana aittir ve karar verilmiştir.”

Lochiel’in arkasında duran Alex, sessizlikte generalin bakışını yakaladı. “İki durumda da, efendim, hükümet birliklerinin tam olarak nerede olduklarını ve yirmi dört saat sonra tahminen nerede olabileceklerini öğrenmemiz gerekir.”

Lord George düşünceli bir biçimde gülümsedi. “Ve böyle bir göreve gönüllü olabilecek bir aptal var mı aklında?”

“Aslında iki aptal var. MacKail ve ben bir saat içinde yola ko-

şulmuş oluruz. Bize Manchester Alayı'ndan bir ya da iki düzine adam verin – bildikleri topraklarda çabuk ve zorluk çekmeden hareket edebilen adamlar – ve ihtiyacınız olan bütün bilgiyi toplayalım.”

“Yakalanırsanız olacakların farkında mısınız?”

“Eğer ileride ne olduğunu bilmediğimiz bir yönde kör gibi ilerlersek olabilecek daha kötü sonuçların farkındayım. Sizin arka korumadaki konumunuza gelince, efendim, kendi komutam altında gerçekten çok yavaş ilerleyen en az beş düzine adamım var. Bizi en azından sınırı geçene kadar, kendi birliğinize alırsanız bunu kişisel bir iyilik olarak düşünürüz.”

Lord George uzun boylu, siyah saçlı İskoçyalıyı mizah ve pişmanlık karışımı bir duyguyla inceledi. Emrinde Alexander Cameron gibi bin tane adam vardı, geri çekilme fikrinin asla aklına gelmeyeceğini düşündü.

“Gerektiği kadar çok adamı yanınıza alın ve... ah, Yüzbaşı MacKail'e içten özürlerimi iletin. Bugün at üstünde durup çalı fırçalarının ardından gözcülük yapmaktan daha iyi planları olduğuna eminim.”

Başıyla onaylayarak, Alex kalabalık, gürültülü odadan sessizce çıktı. Neredeyse anında ikinci bir bakış atıldı ve Struan Mac-Sorley liderinden aldığı sessiz emre uyarak Alex'in peşinden soğuk, nemli havaya çıktı.

Aluinn güçlü, ince parmağını karısının alt dudağına götürdü ve gülümsedi, mutluluğunu haykırmak isteğini bastırmaya çalışıyordu. Deirdre'nin gözleri kapalıydı, kirpikleri hâlâ şaşkınlıkla akıtılan yaşlardan dolayı ıslak; kaşlarının etrafı ve şakağı hâlâ nemli ve yorgunluktan dolayı da biraz kızarıktı; ıslak, yüzüne yapışmış saçları sabah sonrası düşen ışıktaki parlıyordu.

Dışarıda, avludaki at toynaklarından gelen gürültüler kısa bir dikkat dağılmasına sebep oldu ama geçti ve Aluinn dikkatini kolaylıkla, hayran olduğu nemli ve yumuşak dudaklara çevirdi. Ellerini uzanarak, onları nazikçe öptü ve karşılığında yavaş, kısık bir pöğüş geçirme kazandı.

Deirdre kendisini derinden inceleyen dumanlı gözleri hissedebiliyordu. Vücudu sevişmenin etkisiyle hem fiziksel hem de duygusal açıdan hâlâ sızlıyordu, ve elini kaldırıp nazikçe Aluinn'in yanağına koyacak gücü zor buldu.

"Beni ne kadar mutlu ettiğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Aluinn dudaklarını Deirdre'nin avuçlarına götürerek. "Bir an uyanacağımı ve kendimi sert zemindeki soğuk, kaba bir tartan içinde bulacağımı düşündüm hep."

Deirdre gülümsedi. Aluinn MacKail gibi bir adamın sevgisini kazanmayı geç, bunu hak ettiğine bile inanamıyordu. Blackpool'daki itirafına rağmen – sanki yıllar önceydi – onu asla sıradan bir çiftçi olarak hayal edemezdi. Alexander Cameron'la dünyanın yarısını gezmiş, kral ve kraliçeleri ziyaret etmiş, Avrupa'nın asilleri arasında yaşamıştı.

Parmağındaki altın şerhını parıltısına bakarak, Deirdre edindiği şeye hayranlıkla bakmak için kolunu ileri gerdi. "Geçen gün Bay Cameron'ı hanımımın odasında gördüğümde, inanmadım. Ve dün seni atının üstünde gelirken gördüğümde, kalbimin göğsümden fırlayıp çıkacağını hissettim." Kolunu yine indirdi, sahiplenici bir biçimde Aluinn'in omuzlarına sardı. "Seni seviyorum, Aluinn MacKail. Seni nefes almaya devam ettiğim sürece hep seveceğim."

"Aşkım," diye mırıldandı Aluinn dudaklarını onunkine götürürken. "Ve artık hayatım."

Deirdre onun içinde hâlâ sıcak ve sert olduğunu fark edince yavaşça inledi.

Aluinn kalçalarını kibar, durgun bir ritimle oynatırken hafifçe güldü. "Benden kolayca kurtulacağını düşünmedin, değil mi?"

Deirdre tekrar inledi ve inanamayarak başını salladı. Bir bedenin böyle bir mutluluğu hissetmesi mümkün olamazdı! Böylesine tamamlanmış ve bir başkasının parçası olduğunu bu kadar çok hissetmek mümkün olamazdı!

"Orası mı?" Aluinn fısıldayarak sordu.

"Evet... oh!"

Aluinn'in derin, tekrarlayan itişleri karşısında titredi ve içinde ateşin tekrar yükseldiğini hissetti. Başka bir imkansızlık, ancak başka titremeler geliyor, sıcak ve soğuk birbirine kaynaşıyordu, tekrar ve tekrar adını soluyana kadar gerilen kaslar, sinirler ve tepkiler üzerine mest olmanın alçalan ve yükselen dalgalarıyla onları durdurmak için hiçbir şey yapamayacağı şekilde öyle hızlı ve keskin geliyordu ki bir gün kocasına onun kendisine tattırdığı zevkin onda birini verebilmek için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu!

Sormaya utanmasaydı, dileğini çoktan yerine getirmiş olduğunu öğrenirdi. Kendisini çeken her tutku kısıntısının onu da yakaladığını, onu da tıpkı kendisi kadar korkutmuş, sersemletmiş olduğunu, bir sevgili, bir koca ve arkadaş olarak başarısız olmamaya kararlı kıldırıldığını öğrenirdi.

Soluk soluğa ve ter içinde kalarak, kolları ve bacakları birbirine dolanmış halde çöktüler ve onları zevkin etkisiyle gelen uykularına dalmaktan alıkoyan şey kapıdaki yavaş, acil tıklatmalardı.

"MacKail?" tanıdık bir erkek sesi duyuldu. "Uyanık mısın?"

Aluinn derin bir nefes aldı ve bacaklarını yatağın yanından çıkarttı. Odanın dönmeyi bırakması birkaç dakika aldı, kütük gibi olan bacaklarıyla kapıya gitmek için lanet okuması da başka birkaç dakika sürdü. Kendini kıkıdayarak çabucak yatak örtülerine bakan Deirdre'ye kısa bir bakış attıktan sonra kapıyı araladı ve koridora baktı.

Alex'in geniş sırtını gördüğünde bir başka lanet dizisi aklında şekilleniyordu ki Cameron arkasına dönüp de onun sert yüz hatlarındaki ifadeyi görünce anında alarma geçti.

"Ne kadar?"

"Beş dakika. Tanrım, üzgünüm," dedi Alex. "Ama son derece gerekli olmasaydı seni rahatsız etmezdim."

Aluinn başını salladı. "Hazır olacağım."

Alex Catherine'in yatak odasına giden koridora baktı ve Aluinn'in arkadaşının yüzündeki tam bir çaresizlik ifadesini görünce kendi bölünmüş mutluluğundan sıyrıldı.

"Ne oldu? Sorun ne?"

“Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Aluinn. O odaya nasıl gideceğimi ve yine onsuz nasıl çıkacağımı bilmiyorum.”

Aluinn arkasındaki örtülerin hışırdağını duydu ve bir an sonra, Deirdre’nin soğuk elini kolunda hissetti. Onun çıplak omzunu geçip Alex’e bakmadan önce kocasının gözlerine üzüntüyle baktı.

“Deirdre... üzgünüm,” dedi Alex.

Rengi attı ve Aluinn’in kolunu daha da sıktı. “Tekrar... tekrar gelecek misiniz?”

“Bilmiyorum,” dedi Alex. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Anlıyorum.” Tekrar konuşmaya başlamadan önce yüzündeki renk daha da kaçtı. “Hanımımı gördünüz mü?”

“Hayır. Hayır, ben... ben sadece...”

“İsterseniz ben söylerim,” dedi fısıldayarak. “Öylesi daha kolay olabilir... ikiniz için de.”

“Hoşça kal demeden, öylece gidemem. Beni asla bağışlamaz.”

Deirdre yüzündeki çıplak acıyı gördü ve bunun kendi kalbini parçalamaya başladığını hissetti.

“Hayır. Hanımım sizi **bağışlar**. Önce sinirli olacak – öfkeli, buna eminim – ama sonra sakinleşecek ve en iyisinin bu olduğunu fark edecek. Zaman geçtikçe, siniri yatışacak. Lütfen, efendim, o çok mutlu. Bunu bir veda olarak hatırlamasına izin verin.”

Sonunda, onaylayarak başını salladı. “Ne kadar geç söyler-sen, o kadar iyi. Kim bilir, belki bu gece geri gelmiş oluruz...” Rosewood Hall’a tekrar dönme şanslarının çok az olduğunu bilerek daha fazla devam etmedi. Aluinn giyinmek için ortadan kaybolmuştu ve Alex onlara yalnız kalacakları birkaç dakika vermek istedi, ama gitmeden önce, Deirdre’nin buz gibi ellerini kendininkilerin içine aldı. “Onunla konuştuğun zaman... ona geri geleceğimi söyle. Onun için geri geleceğim, şerefim üzerine yemin ediyorum.”

Deirdre söz verdi, gözleri yaşlar içindeydi. “Söyleyeceğim.”

Kapı genişçe açıldı ve Aluinn onlara katıldı, hâlâ son kıyafetlerini giyiyor ve kılıcını beline iliştiriyordu.

Deirdre küçük bir çığlık atarak ona döndü ve yüzünü göğsüne gömdü. Aluinn onu kendine çekti, kendi duyguları son noktalandı ve hemen ayrılmazsa, hiç ayrılmayacağını biliyordu.

“Seni seviyorum,” dedi. “Ve elimden geldiği kadar çabuk geri döneceğim.”

“Kendine dikkat et,” diye yalvardı. “Birbirinize göz kulak olun.”

Aluinn kendisini öperken dudakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, Alex’le beraber Rosewood’dan uzaklaşırken çok sonra bile tatlılığı ve burukluğu dudaklarında kaldı.

S

Catherine, günün çoğunu uyuyarak geçirdi. Birinin şöminede ateş yaktığını duyunca kısa bir anlığına uyandı ama sıcak bir bedenden örtülerin arasında kendine katılmayınca sadece iç geçirdi ve uykusuna geri döndü. Bir kütüğü düşürdüğü için kendi sakarlığına lanet eden Deirdre, Catherine’in uyanıp onu soru yağmuruna tutmasını bekledi, ama hanımının tekrar uyuduğunu görünce rahatladı. Catherine’in kalbini ayrıldıkları haberiyle kırmaya gerek kalmadan önce kocalarının dönmesi için dua ediyordu.

Akşam ve gece boyunca Catherine iki kere, yatağından kalktı. Önce, bomboş karnının çalan zillerini bastırmak için odadan çıktı ve mutfaklara yürüdü. Ev karanlık ve sessizdi – biraz fazla sessiz olduğunu daha sonra hatırlayacaktı – ve odasının sıcak ortamına dönmeden önce kurabiye, peynir ve soğuk kaz dilimlerinin olduğu kilere baskın yaptı. Yedikten sonra, uzun sıcak bir banyo yapmayı düşündü ama küveti ısıtacak ve suyla dolduracak bürünü bulma düşüncesine yenik düştü ve ayak küvetinde üstün-körü bir yıkanmayla yetindi.

Kendisini okumaya vermek istedi ama *Joseph Andrews*’un maceraları kendininkilerle kıyaslanınca sıkıcı görünüyordu ve kendisini esnerken ve her paragrafı atlarken buldu. Düzenli ara-ıklarla cam kenarına gidip avluyu ve bahçeleri taradı. İskoçya-

lılar aşağıdaki park yerine yelken bezlerinden küçük bir kasaba inşa etmişlerdi; gündüzleri yeşil denizdeki beyaz dalgalar gibi, geceleri parlayan kamp ateşlerinin yansıması gibi görünüyordu. Bu mesafeden görebileceği çok az hareketlilik vardı ve kamptan ya da ahırlardan neredeyse hiç ses gelmiyordu.

Sonunda, sıkıntidan, ana yatak odasını düzenledi ve giyinme odasının zeminini karıştıran ortalığa saçılmış kıyafet kasırgasını biraz yumuşattı. Bazı parçalar Alex'e aitti – odasına sızdığı gece giydiği üniforma dahil. Her bir kıyafeti katlayıp raflara koyarken, ellerini sevecenlikle kumaşların üzerinde gezdirdi, hâlâ onun vücudunun sıcaklığını hissettiğini hayal ediyordu. Üzerindeki firfırlı geceliği çıkartıp sade, yumuşak kumaşı üzerine geçirirken onun aşırı büyük gömüklerinden biri çabucak yeni bir sahip buldu. Kolları parmak uçlarının altına düştü ve boyu neredeyse dizlerine geliyordu ama kokusu kumaştaydı ve gittiği her yerde onunla geliyordu.

Alex'in tartanı onu birkaç dakika daha eğlendirdi. Altı metre-sini dümdüz serip, iyi kısımlarını içine kıvrmasını ve saniyeler içinde giyinip kuşanmış olarak ayağa kalkmasının kolaylığından büyülenerek, Catherine de şansını denedi ve kendini kırmızı yüne dolaşık bir vaziyette buldu, bir İskoç beyinden daha çok patates çuvalına benziyordu.

Yapacak şeyi kalmadığında gece yarısını geçmişti. Çıkıp Deirdre'yi aramayı düşündü ama gelinin nerede kimle olduğunu ve neyi kutladığını hatırlayınca bundan vazgeçti. Geriye hiçbir seçeneği kalmayınca, tekrar Henry Fielding'e göz atmaya başladı. Öyle bir niyeti olmamasına rağmen, kıvrılarak dakikalar içinde tekrar uykuya daldı.

* * *

Güneş ışığı parlak ve açık perdelerden girdiği yerleri ısıtıyordu. Catherine doğruldu, kendini tente yatakta yalnız bulunca önce şaşırmış, sonra hayal kırıklığına uğramış, sonra da öfkelenmişti. Anı, buz gibi bir alarmla, yataktan fırladığı gibi giyinme oda-

ama gitti, ama Alex'in tartanı ve diğer eşyaları bıraktığı yerde duruyordu. Kesin olmayan şüphelerinden dolayı kendine kızarak olabilecek en kısa sabah temizlenmesini gerçekleştirdi ve birkaç dakika içinde ince beyaz ketenin üzerine aceleyle geçirdiği saten bini elbiseyle ortaya çıktı.

Bu sefer balayında olsun ya da olmasın, Deirdre'yi uyandırmaya kararlıydı.

Odasına olan yolu yarılınca, bir başka gariplik onu sarstı: Ev tamamıyla sessizdi, içerisi ve dışarı. Avluda çeliklerin zayıf çarpışma sesleri yoktu, alanda birbirlerine emirler yağdıran kalın akılsız sesler duyulmuyordu, klon üyelerinin sabah talimlerinde payda çalarak destek olan gay hacılar yoktu.

Catherine kaşlarını çatarak pencereye ilerledi, ama bir adım daha atamadan, koridorda bilindik ağır bot sesleri yatak odası kapısı açılırken onun bakışını ve gülümsemesini çekti.

Oradaki, parlak kırmızı ceketin ve yüksek düğmeli tozluğun inkütücü uyuşmazlığı içinde duran Teğmen Derek Goodwin'di.

Tam bir dakika boyunca hareket etmeden, konuşmadan birbirlerine baktılar.

"Teğmen..." Catherine sonunda konuşabildi. "Burada ne işiniz var böyle? Nasıl... nasıl içeri girdiniz?"

"Ah, Bayan Montgomery! Ne kadar da sıkıntılı bir karşılama! Özellikle bu kadar yolu sizi kurtarmak için hayatımı tehlikeye atarak gelmişken!"

"Beni kurtarmak mı?"

"Elbette. Kurtarılmamız gerekiyordu, değil mi? Her şeyden önce, eviniz son iki gündür isyancılar tarafından zorla kullanılıyor, böyle değil mi? Ve siz de burada rehine olarak tutuluyorsunuz?"

Catherine ellerini sıkıca birbirine kenetleyerek sesini sakın tutmaya çalıştı. "Buraya nasıl girdiniz? Nereden geldiniz?"

"Ormandan geldim," dedi kibirli bir tavrıyla. "Önce, evin tıpkı Marsal bölge gibi terk edilmiş olduğunu düşündüm, ama... şansımı deneyip burayı kontrol etmeye geldim."

"Terk edilmiş mi?"

"Bilmiyor musunuz? Taht Taliplisi ordusunu Derby'den çı-

kardı. Kampı dağıttı. Kuyruğunu kıstırıp geri çekildi. Ve bunu öyle bir aceleyle ve gizlilikle yaptı ki güneş ufukta belirene kadar buna inanamadık. Gece boyunca sürünerek gitmiş olmalılar, bu da onları... şimdiye kadar Manchester yolunda on beş ya da yirmi kilometre ilerletmiştir.”

“Size inanmıyorum,” dedi Catherine uzun, sık Fransız kapılarına giderken. Onları açtı ve soğuk kendini havaya bıraktı. Teğmenin yalanlarına vahşice kanıt bulmaya çalışırken göğsü elbisesinin sıkılığında inip kalkıyordu. Ancak aşağıdaki avlu boşalmıştı, Gülme sesleri, adımlar, dondurucu havayı hafifçe renklendiren yemek ateşlerinin kokusu yoktu. Daha önce fark ettiği sessizlik boş araziye bakarken sağır oluyordu. Park yeri çamurlu yeşilliğince dönmüştü; çadırlar, tüfek pırlantıları, atlara ayrılmış hatlar yoktu.

“Birliğimiz çekildiği zaman,” dedi teğmen dar balkonda Catherine’in yanına gelerek, “bir kilometre kadar anca gittik. Gözümüz hep üzerlerindeydi denilebilir, girenleri çıkanları büyük bir ilgiyle izledik. Ancak Sir Alfred evine kukla bir prens ve onun pezevenkleri tarafından tecavüz edildiğini duyunca hiç memnun olmayacak.”

Pezevenk kelimesine yapılan vurgu incedi, Catherine anlayamadı. Aslında, teğmenin yanındaki varlığından az çok haberdardı tabii Derek Goodwin için aynı şey söylenemezdi O yanındaki yumuşak kadın bedeninin yakınlığından, göğüslerinin mükemmel dolgunluğundan, soğuk rüzgarın etkisiyle, teninin büzüşmesinden ve davetkar bir şekilde gerilip beğenisini alan küçük göğüs uçlarından fazlasıyla etkilenmişti. Onu sıkıca saran saten, harika uzun bacaklarının şeklini ortaya çıkarıyor, vücudunun her kıvrımını sıvı bir gümüş gibi okşuyordu.

“Geri mi çekildiler?” diye fısıldadı Catherine. “Gittiler mi? Tek kelime etmeden?”

Goodwin’in gözleri gezinerek tekrar yüzüne geldi. “Ne bekliyordunuz? Ayrılmak için sizden izin almalarını mı?”

Bu iğnelemesine hazır bir cevap dilinin ucuna kadar gelmişti. Ancak teğmenin uyanık bakışlarını görünce bunu akıllıca kontrol etti.

“Bence evimi boşaltmayı planladıklarını bana bildirselerdi libarlık yapmış olurlardı, evet. Benim özel yaşamıma müdahale ettiler, babamın evi kendilerininmiş gibi davrandılar ve ambarlarını, kilerlerini özgürce kullandılar. Mahzeni boşaltacak kadar tuap içtiklerini söyleyebilirim.”

“Size tahmin edilemeyecek boyutta rahatsızlığa sebep olduklarına şüphe yok.”

“Bana hepsinin oldukça terbiyeli davranmış olmasına rağmen pece gündüz bir ev dolusu yabancıyla birlikte olmak uygunsuzdu.”

“Taht Taliplisi’nin oldukça çapkın olduğu kulağıma geldi. Bazı kadınların nazık bir reveransten sonra onun peşinden yatak ortülerine dolandığını duydum.”

“Bazı kadınlar,” dedi Catherine buz gibi bir sesle, “herhangi bir adamın peşinden yatağa gidebilir, onu hoş bulsun ya da bulmasın. Ancak sizin varsayımınıza cevap vermek gerekirse, prensin utangaç ve terbiyeli birisi olduğunu duydum ve öğrenebildiğim kadarıyla, ülkesini kazanma işiyle, düşüncelerini cilveleşmelere ayıramayacak kadar meşgul. İnançlarında çok ciddi ve azimli ve söyleyebilirim ki, etkilemekle uğraştığı insanlar arasında kötü düşünceleri kışkırtacak hiçbir şey yapmaz.”

“Bu... ciddi ve azimli inançlar, subaylarını da bağlıyor mu? Bazıları hiçbir formaliteyi yerine getirmeyecek ve sadece istediğini alacak kadar yabani görünüyordu.”

Catherine, adamın utanmaz bakışlarının elbisesinin önüne kaydığını hissedince katılaştı. “Eğer kendi zekice tavrınızla sorduğunuz şey, ben ve yardımcılarımın bir şekilde tacize uğrayıp uğramadıklarıysa, cevap hayır. Size daha önce de söylemiş olduğum gibi, prens harika bir beyefendiydi, subayları ve çalışanları tarafından izlenen bir modeldi.”

“Ah... öyleyse katılımınız gönüllü oldu.”

“Katılım? Söyleyin lütfen, neye?”

“Odanızda olan biten ve lambaları yirmi dört saat boyunca hiç söndürmeyen şey her neyse ona.”

Şoka uğramış bir inanmazlık seli Catherine’in yanaklarına

akın etti. “Bu ne cüret! Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edersiniz! Adınız söylenmeden benim odalarım girmeye bile nasıl cesaret edersiniz! Çıkın dışarı! Bu hakareti komutanınıza iletmeden önce gözümün önünden kaybolun!”

Goodwin miskin miskin güldü. “Oh, hiçbir şeyi ileteceğinizi zannetmiyorum. Benim düşmana yardım ve yardakçılık ettiğinizi ileri sürmemi kışkırtacak hiçbir şeyi... yoksa, düşmanın *yatağına girmek* mi demeliyim?”

Catherine’in narin sarışın güzelliğinde kırılganlık ve zayıflık ifadesi vardı, ama elini kötü niyetle sırttan teğmenin yüzüne geçirirken uyguladığı güçte zayıf ya da kırılgan hiçbir şey yoktu. Avuçları tam yanağına isabet etti. Öyle şiddetliydi ki, Catherine teğmenin iki günlük sakallarının parmağını çizdiğini hissetti. Teğmenin başı bir yana sarsıldı ve adam bir adım geriye sendeledi.

“Şimdi çık dışarı!” Catherine emretti. “Gözümün önünden kaybol, evimden defol! Gözünü üstümde görürsem, seni vururum!”

Goodwin hem tokadın hem de azarın şokunu sindirmeye çalışırken yüzünün bir kısmını çevirmişti. Yavaşça doğrulduğu zaman, Catherine’in elinin baskısı derisinin kırmızı öfkesinin üstünde parlak bir kırmızı oluşturmuştu. Tek bir kelime dahi etmeden, geri döndü ve Fransız kapılardan dışarı çıktı.

Catherine yatak odası kapısının hafif çarpma sesini duyduğu ana kadar nefesini tutmakta olduğunu fark etmemişti. İçinde tuttuğu hava balonunu dışarı çıkararak, titreyen elini kaşına götürdü. Kolayca evine girme, odalarına kadar çıkma ve Tanrım... neyi istemeye gelmişti bu adam? Hangi davranışına dayanarak? Ne yaptığı ya da odalarında kimi eğlendirdiği onu hiç ilgilendirmezdi. Derby sokaklarında bir düzine gürbüz seyis yamağıyla çırılçıplak koşuyor olsa bile onu hiç ilgilendirmezdi!

Ve o lanet herif nasıl öylece evine girip, merdivenleri çıkıp odasına girmişti? Tanrım, birisi onu görmüş ve cesaretini sorgulamış olmalıydı. Elbette ki orada öylece kendi başına bırakılmamıştı! Elbette Deirdre onunla kalıyordu, ya da Aluinn’le gitmiş olsa bile hoşça kal demek için gelirdi.

Gittiyse! Ya gittiyse! Alex gerçekten tek bir kelime etmeden gittiyse...!

Soğuktan titreyerek, Catherine aceleyle odasına döndü. Goodwin gitmişti ama başka bir istenmeyen duruma karşın, yatak odası kapısını çabucak kilitledi ve pirinç anahtarı çekti.

Anahtarı göğsüne yaslayarak, yüzüne düşen ağır saç tutamını çekti ve düşünmeye çalıştı. İskoçyalılar kampı dağıtmıştı. Geri çekiliyorlardı ve anlaşılan Alex onlarla gitmişti. Goodwin ve burluğu şimdi aşağıdaydılar, peşlerinden gelen ordunun yararına olabilecek herhangi bir bilginin kokusunu almak için gelmeleri muhtemeldi.

Omurgasına vuran soğuk hava ona arkasındaki Fransız kapağını kapatmadığını fark ettirdi. Titreyerek, kapatmak için geri döndü. Kapı mandalını Alex'in ona gösterdiği şekilde sıkılaştırarak yerine oturtuyordu ki, camdaki bir yansıma gözlerini aldı.

Yüz çok bulanıktı, hatlarının şekli camın yüzeyinde bozuk görünüyordu ama sırtımasında ya da ileri uzanan ve onu bileğinden kavrayan güçlü, erkek elinde bir yanlılık yoktu. Catherine teğmenin rüzgar gibi fırlayarak yatak odasından sadece çıkmış ve kapıda beklemiş olduğunu anladı. Anlaşılan geri gelmiş ve kendisini ağır kadife perdelerin ardına gizlemişti.

Catherine'in ilk içgüdüğü çığlık atmaktı ama bileği katlanıp sırtının arkasına çevrilirken çıkan ses acı bir iniliye dönüştü. Teğmen onu sertçe duvara yasladı ve kendi vücuduyla onun kıpırdamasına izin vermedi, boş eliyle boğazını sardı, parmakları gencesinin altındaki hassas eti acımasızca deşiyordu.

“Devam edin, Bayan Montgomery,” dedi tıslar gibi. “Sizi daha iyi hissettirecekse çığlıklar atın. Ancak sizi duyacak kimse yok yani umursayacak kimse yok. Sadece benim adamlarım. Buraya gelip bütün bu yaygaranın sebebini görmek için fazlasıyla istekli olacak yirmi iki sağlıklı, gürbüz genç adam. Yirmi iki, Bayan Montgomery. Bu da ışıkları oldukça uzun bir süre yakılı tutmaya yeterdi, değil mi?”

Catherine'in yüzüne vuran nefesi sıcak ve ekşiydi. Serbest kalmak için ona karşı çok direndi ve teğmen başını ikinci kez

duvara çarptı, akciğerlerindeki havanın çoğunu şoka uğratacak kadar sertti. Nefes borusunu kavrayan elini daha da sıkı, onun hava almasını engellerken boynunu acı verici bir kavisle eğmeye zorluyordu. Catherine baskıya karşı direndi ama teğmen ondan çok daha güçlüydü ve kollarında, bacaklarında başlayan hissizliğin algılarının geriye kalanını köreltmesi sadece saniye... an meseleydi.

Goodwin güldü. Baskısını yavaşça azaltıp moraran dudaklarının ince bir hava almasına izin vermeden önce Catherine'in gözlerindeki nefret kıvılcıklarının zayıf bir ışığa dönüşmesini izledi.

"Ben sadece Jakobit misafirlerine veriyor olduğunuzun bir parçasını istiyorum. Doğal olarak, altımda istekli bir katılımcı olmasını tercih ederim, ancak siz bana her aşamasında direncekseniz, umurumda da değil. Aslında, kadınlarımın içinde küçük bir kız olmasını tercih ederim."

Catherine'in kolunu serbest bıraktı ve algılarını bir nebze olsun kendine getirmesi için çıldırmış gibi nefesler almasına yetecek kadar bir süre boğazındaki mengene gibi kısılcacını gevşetti. Elini elbisenin önüne getirdi ve yuvarlak göğüslerini ovdu. Korku göğüs uçlarını dikleştirmiş ve taş kadar sertleştirmişti; teğmen birini acımasızca baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırdı, Catherine'in sarsıldığını ve yine mücadele etmeye başladığını hissedince sırttı.

"Zevk almıyormuş numarası yapmanıza gerek yok," dedi, elleri cildinin ipeksi ısıasına erişmek için dantel yakanın altını sıvazlıyordu. "Hepsinden önce, sizi gördüm... geceler boyu... sevgilinizle pencerenin önünde dururken."

"Hayır!" Catherine nefes nefeseydi. "Hayır..."

"Dururken..." Teğmen boğazındaki baskıyı tekrar artırırken hırlayarak tekrar etti.

"Bazen köpekler gibi dört ayağımızın üstünde çömelerek. Ağaçlar yakıt sağlamaktan daha fazla işe yarıyorlar, bilirsiniz. Özellikle bir dürbünün yardımıyla, harika bir izleme noktası sunuyorlar."

Teğmen elini bırakmadan önce Catherine'in başka bir ba-

yalma eşliğine kadar gelmesini bekledi ve bu sefer elini doğruca kılıbisesinin önüne götürdü, bağlamış olduğu kemeri çözüyor ve altına giydiği keten gömleği yırtarak yakasından eteğine kadar açıyordu. Catherine hâlâ debeleniyor, teğmenin ağzının göğüslerine vahşice abandığı hissederek tekrar gerçekliğe dönünce cıpeilerindeki yanmayı rahatlatmaya çalışıyordu. Bir şekilde teğmenin kafasının yanına sıkı bir yumruk indirmeyi başardı ve ametist yüzüğüyle adamın kıkırdağını yırttı. Adam şaşkınlıkla haykırdı ve geriye sendeledi, böylece Catherine onu geçip odaya koşacak kadar alan buldu.

Pirinç kolu tuttu ve itti ama dönmedi. Arkasında boğuk bir kahkaha duydu ve geriye döndüğünde Goodwin'in eğilip halıdan parlak bir şey aldığını gördü.

“Aslında, size hizmetlerinize karşılık olarak bir şey sunmayı planlamamıştım Bayan Montgomery, ama biraz motivasyonla daha anlayışlı olabilirsiniz.” Anahtarı parmağının ucunda sarkıttı, gülümsemesi neredeyse etkileyiciydi. “Başka bir deyişle, sevgili Catherine'im: bunu istiyorsan, kazanacaksın.”

“Lütfen!” Catherine nefes nefeseydi. “Lütfen, kapıyı aç. Bunu için yaptığını bilmiyorum ama eğer şimdi gitmeme izin verirsen kimseye tek kelime etmeyeceğime söz veririm.”

Goodwin uzun parmaklarıyla anahtarın pirinç dokusunu okşadı. “Hiç kimseyle kocanı mı kastediyorsun? O en iyi ihtimalle bir buçuk kilometre uzakta. Yoksa sevgilini mi kastediyorsun? O muhtemelen altında soluyan başka bir fahişeyle Manchester yolunu yarılamıştır.”

“Hayır, yanılıyorsun. Gördüğün şey hakkında... yanılıyorsun.”

“Yanılıyor muyum?” bir kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Nasıl oluyor?”

“Oh, Tanrım...” Catherine sıcak gözyaşları seline karşı gözlerini kapattı. Kendisiyle gördüğü adamın kocası **olduğunu** nasıl açıklayabilirdi? “O benim sevgilim değildi. O...”

“Eski bir arkadaş mı?”

“Lütfen... anlamıyorsun.”

Goodwin anahtarı cebine koyarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. “Çok iyi anlıyorum. Asıl sen buraya almak için gelmiş olduğum şeyi almadan gitme niyetinde olmadığımı anlamakta güçlük çekiyor gibi görünüyorsun.”

Catherine sırtını kapıya verdi. Odadan çıkmasının başka bir yolu, giyinme odasının dışında bitişik bir oda yoktu. Balkon vardı, ama Goodwin’i geçebilse bile tırabzanı tırmanıp parmaklıklardan aşağı inebilecek akıl varlığına sahip miydi şüphe etti.

Gözleri odayı taradı, sonra durdu ve şömineye geçti. Oyulmuş mermer bir karyalitin üzerine sarkmış siyah demir bir ocak süngüsü vardı, başı tehlikeli bir şekilde çengellenmiş gagasıyla atmaca şeklindeydi. Umutsuzlukla, Catherine duvardan çekildi ve kendisini odanın karşı tarafına vassice savurdu ancak amacı o kadar şeffaftı ki, Goodwin ona engel olmak için oraya gelmişti, ayakkabısıyla ona çelme attı ve Catherine dizlerinin üstüne kapaklandı.

“Aklınızdan misafirperver şeyler geçmiyor,” diye azarladi. “Ve bana böylesine ilginç şekilli bir aleti nasıl kullanabileceğime kafa yordurmak istemezsiniz, değil mi?”

Catherine güçlkle ayaklarının üzerinde doğruldu. Giyinme odasına koştu ve kapıyı arkasından çarptı, gülünç derecede hassas bir güvenlik sürgüsüyle kilitledi. Yatak odasından daha fazla boğuk kahkahalar geliyordu ve bir an sonra, buna ahşabı çizen tırnaklardan gelen zayıf sesler eklendi.

“Dışarı gel, pisi pisi.”

Catherine duyduğu sestten irkildi, cildi dehşet yüzünden büzülmüştü. Bu sefer kaçıışı yoktu. Açılmayan, açılrsa bile çok yüksekte olmayan penceresiyle kendi kendini küçük, havasız bir odada kısırmıştı. Tuvalet masasının üstündekiler arasında silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu ama Catherine yine de, parfüm şişelerini, saç fırçalarını ve tarakları kenara iterek bir şeyler aradı...

“Gel pisi pisi,” dedi Goodwin tekrar. “Şimdi geliyorum.”

Teğmen geriye bir adım attı, ayağını kaldırdı ve ayakkabısını kapının ortasına geçirdi. Kilit ahşaptan ayrıldı ve odanın ortasına uçtu, uzaktaki duvarda durduğu yerde Catherine’i çok az

mesafeyle ıskaladı. Catherine kendisini gardırobunun arkasına yapıştırmıştı ve Goodwin dağılmış kapının ortasından yavaş yavaş, zafer dolu bir edayla yaklaşırken, Catherine duvar boyunca kayarak aralarındaki mesafeyi korudu.

Elleri arkasındaydı ve hareket ederken, gömleğinin yırtık kenarları açılarak Goodwin'in bakışlarını karnına ve altındaki altın nçgenc çekti. Saçları omuzlarına saçılmıştı ve dudakları göğüslerinin ince kumaşın altından davetkar derecede yükselip kalkmasına sebep olacak şekilde çabuk çabuk soluklar almak için açılıyordu.

Goodwin ceketini çıkartıp kenara attı. Ellerini beline indirdi ve gömleğinin kenarım pantolonunun içinden çıkarmaya başladı.

“Buraya gel,” diye emretti. “Şimdi.”

Catherine hareket etmedi. Sadece gözlerini teğmenin arkasındaki açık kapıya bakmak için çevirdi.

Goodwin ileri hayra yorulamayacak bir adım daha attı. “Beni daha fazla sinirlendirmek istemezsin, sevgilim. Oyunlar bitti ve şimdi...”

Catherine kendini onları ayıran dar açıklığa fırlatarak ileri atıldı. Goodwin bulanık bir şekilde ellerinin yanlarına düştüğünü ve sıkığı yumruklarından birinde parlayan gümüşü gördü. İlk darbeyi atlatarak yana çekildi ama ikinci darbeyi kulağının hemen üstüne aldı ve süslü gümüş tarağın ucu etine gömülüp boğazına kadar bir yol çizdi ve boynuna ve köprücük kemiğine bağlanan tendonların sınırına kadar battı.

Goodwin kükredi ve Catherine'in elini hızla geriye vurdu. Kulağının üstünden kanlar oluk oluk akıyor ve yüzünün yan tarafını kaplıyordu. Tarak hâlâ boynuna gömülü duruyordu ve kan parmaklarını kayganlaştırmıştı; parlak, çivili süsü çekene kadar elinden iki kere kaydı. Hançer gibi ucuna uzun, korkunç bir süre boyunca baktı, neredeyse Catherine'in dengesini topladığını ve onun yanından geçmeye çalıştığını kaçırıyordu.

Yırtılan satenin sesi Catherine gardırobun arkasına savrulurken hırpalanmış boğazının yükseltebildiği acı dolu çığlıktan daha

şiddetliydi. Goodwin'in yumruğu yüzünün yan tarafına inerken acı başının içinde patladı ve onu yakalayan gözü dönmüş pençe onu ikinci bir yakıcı darbe

için yukarı çekmeseydi yere yığılırdı. Sersemlemiş bir şekilde, yüzünü korumak için ellerini kaldırdı ama Goodwin sadece daha şiddetli vurdu ve vuruşlarının ardındaki öfkeyle Catherine ipek elbiseler yığını arasına yuvarlandı. Elleri ve kolları kanla kaplanmıştı – Goodwin'in kanıyla – ve ayaklarının üzerinde doğrulurken, dokunduğu her şeyin üzerine koyu kırmızı lekeler bıraktı. Karşı duvardaki rafların yanına doğru tökezleyerek gitti ve rafların üzerinde fırlatmak için yetiştirdiği her şeyi oradan almaya başladı. Yumruğu bir sandık bir şekle büründü ve ince deri sürücü kırbacını teğmenin yüzüne şaklatarak yumruğunu indirdi; yüzüne, kollarına, kanlı omuzlarına... ama işe yaramıyordu. Goodwin'in öfkesi onu bütün acıların ötesine götürmüştü. Catherine'in elbisesinin ucunu kavradı ve onu hızla kendine doğru çekti; Catherine çığlık atmaktan ve deri kırbacı tekrar ve tekrar indirmekten başka hiçbir şey yapamıyordu.

Giyinme odasındaki şiddetin ötesinde bir yerden dış kapıya çılgin gibi vurulan yumruk sesleri geliyordu. Birisi dışarıda koridordaydı. Birisi bütün bu şamatayı duymuş ve neler olduğuna bakmaya gelmiş olmalıydı ama kapı kilitliydi ve anahtar Goodwin'deydi!

Catherine'in dikkatinin anlık dağılması teğmenin kolunu son saten parçasına sarıp Catherine'i yere fırlatmak için ihtiyaç duyduğu tek şeydi. Catherine yuvarlandı ve kanlı ellere karşı savaştı ama teğmen onu altına çekebilmeyi başardı, lanetler okuyup tehditler yağdırarak onu kısıkcında tutarken pantolonunu indirdi ve sert, kalın organı ortaya çıktı.

Catherine üzerindeki hırpalayıcı ağırlığa direnmeye devam etti ama teğmenin ne şehveti ne de öfkesi için onunla uyuyordu. Teğmen Catherine'in bacaklarını sarsarak açtı ve tırnaklarını nazik ete saldırganlıkla batırdı, sonra onları Catherine'in bedenine döndürerek katılışp acıyla çığlık atmasına sebep oldu. Catherine'in üzerini bir siyahlık kapladı ve Catherine bilincini

kayıbetmek için dua etti ama gözyaşlarının ve kanın ardından kanlılığın yükselip tekrar alçaldığını gördü, kendisini döven ıslak etnin mide bulandırıcı sesine uyan bir ritimle yükselip alçalıyordu.

Bedenine tecavüz eden teğmenin bedeninin verdiği parçalayıcı acıyı hissetmeye kendini hazırlayan Catherine sadecce gözlerini kapatıp çabucak bitmesi için dua edebildi. Goodwin üzerinde sarsılmaya başladı ama Catherine teğmenin her kasılmasının seslerini ve inlemelerini duyabilmesine rağmen, içinde hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece bacaklarını birbirinden ayrı tutan hantal, ölü bir ağırlık ve göğsünün üzerinde, onu boğmayı başaramayan ellerinin yapamadığını neredeyse yapmak üzere olan bir diğeri.

“Hanımım! Catherine Hanımım!”

Yüzündeki ince parmakların soğuk dokunuşunu hissedince gözleri açıldı. “Deirdre?” İlk tepkibüsünün ardından gelen bir ses olmadı ama ikincisi daha kuvvetliydi. “Deirdre, sen misin?”

“Oh, Tanrı’ya şükürler olsun. Yaşıyorsunuz. Sandım ki o... düşündüm ki...”

Deirdre teğmenin gevşek bedenini bir ucundan diğerine iterek hanımının üzerinden attı ve onu cesaret edebildiği kadar kendine yakın tutarak oturmasına yardım etti.

“İncindiniz mi, hanımım? Sizi bıçakladı mı, ya da... ya da...”

“H–hayır. Z–zannetmiyorum. O... o bana vurdu ve bana zarar vermeye çalıştı, ama...”

“Artık hepsi geçti,” dedi Deirdre. “O alçak adam artık kimseye zarar veremeyecek.”

Catherine başını kaldırdı ve etrafına bakınmaya başladı ama yardımcısının elleri onu engelledi. “Bakmamalısınız,” dedi, gözleri korkuyla büyümüştü, sesi de kararlı değildi. “Ayağa kalkmaya çalışmamalısınız – size yardım edeceğim – ve aşağıya bakmadan, hiçbir yere bakmadan doğruca diğer odaya yürümelisiniz.”

Aklı karışmış, dövüldüğü için de hâlâ biraz sersem olan Catherine tam da yapmaması gereken şeyi yapmaya başladı, ama neyse ki, merakı Deirdre’nin ayakları dibinde uzanan demir ocak süngüsünün ilerisine geçmedi. Canlı gibi duran atmacanın başı kan içinde kalmıştı, korku verici şekilde çengellenmiş gagası et

ve saç püskülleriyle kaplıydı. Catherine Goodwin'in boğazından inlemelerin kopup gelmesine sebep olan sarsıntılı kasılmaları ve ritmik sesleri hatırlayınca bunların zannettiği gibi şehvetten değil, parçalayıcı acıdan kaynaklanan sesler olduğunu fark etti.

"Tanrım, Deirdre..."

"Sadece bakmayacağınıza söz verin," diye yalvardı Deirdre fısıldayarak.

Catherine başını salladı. O kadar kötü bir şekilde sarsılıyordu ki Deirdre onu tutmasaydı ayakta duramazdı ya da destek almak için ağırlığını onun koluna yüklemeseydi giyinme odasından ayağını çıkaramazdı. Yardımcısına gelince, genç hanımını odayı aydınlatan parlak ışığın altında öyle gördüğünde şoktan konuşamayacak hale gelmişti. Sırtı kan lekeleriyle doluydu. Elbisesi omuzlarından sarkıyordu, bir kolu dirsek kısmına kadar yırtılmıştı, eteğinin tamamı ölü cildinin yerini paspaslamak için kullanılmış saçak gibiydi. Altına giydiği keten gömlek liğme liğme olmuş ve altından görünen fildişi kadar beyaz olan cildi çizikler ve çürükler kalmıştı ve o kadar kanlıydı ki, Deirdre bu kanın tamamının Catherine'e ait olmadığına inanamıyordu.

Eşit derecede baskı uygulayan bir endişeyle, şimdi de giyinme odasında ölü bir İngiliz askerinin cesedi yatıyordu.

Deirdre kendi kendine tavsiye vererek, ileri uzanırken ve antrenin kapısını örterken gözlerini kapattı. Catherine'i gergin bir şekilde yatağın kenarında oturur halde bıraktı ve havlu ve bir kova temiz su getirmek için koridora koşturdu.

"O kıyafetleri çıkartmalısınız, leydim. Acele edin. Siz üşütüp ciddi bir hastalığa yakalanmadan önce, sizi temizlemeliyiz."

Yalan değildi. Catherine öylesine şiddetle titriyordu ki dişleri takırdıyordu; dudakları mavileşmişti ve parmaklarında kan ve etten daha çok buz sarkıtları olduğunu hissediyordu. Deirdre üzerindeki yırtılmış, harap edilmiş kıyafetleri çıkartırken onun koluna tutunmaktan daha fazlasını yapamayacak kadar şok hali içindeydi ve o kıyafetler ateşe atılıp küle dönerken hiçbir tepki göstermedi.

Deirdre süngeri sıkı ve Catherine'in vücudundaki kam te-

mızledi ve onu temiz yatak örtüsüne sardı. Saçlarındaki kan pıhtısını temizlemek için iki kova daha gerekti, doğal renginin görüntüsü geri kazanılana kadar birkaç dakika boyunca havlularla ırtırtı vermişti. Deirdre temiz, sıcak kıyafetler aramak için onu yine bırakmıştı ve geri döndüğünde, kolları iki erkek takımıyla doluydu.

“Yolda atla gezinen iki beyefendinin görüntüsü çok dikkat çekmese gerek,” dedi Deirdre ve Catherine’e pantolon, çorap, pembe, mont ve ağır yün pelerin verdi. “Ancak ağır davranmamalıyız. Daha fazla asker kapılardan girmeden önce Rosewood Hall’dan uzaklaşmalıyız.”

“Askerler?” Catherine duyduğu sözcük sözlüğüne yeni bir kelime katıyormuşçasına kaşını çatıyordu. Sanki çok önemli bir anlam olmak zorundaymış gibi. Ve kolları bir irkilmeye hatırladı ve Deirdre’nin koluna yapıştı. “Daha fazla olduğunu söyledi! Aşağıda daha fazla adam olduğunu söyledi ve eğer bağırırsam...”

Deirdre Catherine’i omuzlarından sıkıca tuttu. “Aşağıda hiç kimsenin yok. Hiç kimse, beni duyuyor musunuz? Bir asker, hizmetçi, fare bile yok, garanti veririm, çünkü hepsi İskoç yemeğinin kokusuyla uzaklaştılar.”

“Ama o bana dedi ki...”

“Yalan söylüyordu. Bunu sizi korkutmak için yapıyordu ki, gördüğüm kadarıyla bunu çok da iyi başarmış.”

Catherine’in gözle görülür kafa karışıklığı Deirdre’nin yüreğini dağladı ve ölü Teğmen Goodwin’in sebep olduğu başkaları ararlar dikkatini çekti. Yüzünün sol tarafı ekmek hamuru gibi şişmeye başlıyordu, gözü neredeyse tamamen kapanmıştı. Çene altının altında, bir kulağından diğerine kadar uzanan kırmızı baslıklar oyuncu parmaklarından kalmaydı, herhalde gün doğmadan, kollarındaki ve bacaklarındaki diğer bir sürü iz gibi koyulaşır ve uyararmış olurdu. Göğsünde diş izleri vardı ve karnına inen yer de vahşi bir dağ kedisi tarafından tırmalanmış gibi görünüyordu.

Deirdre öfkenin tekrar içinde yükseldiğini hissetti, hanımının üzerine tırmanmış, çıplak ve kılıklı kalçasını bacakları arasına yerleştirmeye çalışırken onun bilincini yarı kapalı hale getiren gözü görmüş hayvanı gördüğünde duyduğu hiddetin. Demir süngüyü

alıp başı ve omuzları parçalanmış kemik ve dokudan oluşan bir yığın haline gelene kadar ona art arda vurduğunu fark etmemiști bile.

“Deirdre?”

Başını sarsıp zihnindeki görüntüyü uzaklaştırmaya çalışırken sesini sakın tutmaya zorladı. “Bay Damien’in kıyafetlerini giyer giymez Spence House’a gidelim. Leydi Caroline ne yapacağını bilir. Sizi nasıl koruyacağını bilir.”

“Beni korumak? Neyden? Kimden? O-o bana tecavüz etmeye çalıştı!”

Deirdre konuşmadan önce bir süre dudağını dişleri arasına aldı. “Her şeyden önce, **S**u çok iyi anlamalısınız. Leydi Caroline dahil, kim soracak olursa öldüren benim. Aslında, saldırının bana yapıldığını ve sizin onu engellemeye çalışırken yaralandığınızı söylemek en iyisi olabilir. Evet. Evet, bu çok daha iyi olur... ve güvenli.”

“Ama... niçin? Tecavüze karşı kendini savunmak suç değil ki!”

“İngiliz askerleri,” dedi Deirdre nazikçe. “Nitelikli evli bayanlara baskı uygulamazlar, istisnai bir sebebi olmadığı sürece. Teğmenin aslında *size* tecavüz etmeye niyetlendiği biliniirse, yetkililer doğal olarak nedenini merak edecekler, böyle bir şeyi yapması için onu kışkırtacak ne yaptığınızı. Soruşturmalar olacak ve bitmek bilmeyen sorgulamalar. Tahtın düşmanlarına daha yeni ev sahipliği yaptığınıza da unutmayın. Sizin karakterinize, sadakatinize yöneltilen suçlamalar ve çamur atmalar olacak. Böylece de, sonunda suçlu olarak görülebiliyorsunuz. Basit bir İrlandalı hizmetçiye, öte yandan, tamamen farklı bir mesele. Üst tabaka bizim ahlaki karakterimizin gevşek olduğunu düşünecek ve bizden akılları nerede ve ne zaman eserse onların kirli ihtiyaçlarına hizmet etmemizi bekleyecekler. Herhangi birinin bu olanları teğmenin tarafından yanlış değerlendirerek bunun bir tecavüz olduğunu kabul edip etmeyeceğinden şüpheleniyorum.”

“Öyleyse seni cinayetle suçlayacaklardır!”

“Suçlayabilirler,” dedi Deirdre. “Ama ben bununla yüzleş

mek için orada olmayacağım. Sizi önce Leydi Caroline'in elinde güven içinde gördükten sonra, beni asla bulamayacakları bir yere gideceğim.”

Catherine gözleri büyüyerek yuvarlaklaştı. “İsyan ordusunun mu peşinden gideceksin? Oh, Deirdre... yapmamalısın! Ya teğmenin söylediği doğruysa, ya prens çekiliyorsa...”

“Onlarla beraber çekilmeliyim. İskoçya sınırına ilerleyeceklerdir. Orası benim kocamın evi ve bu sebeple aynı zamanda benim evim, hepsi bu.”

“Ama...”

“Lütfen, hanımım, tartışmak için zamanımız yok. Kararımı verdim; artık söyleyecek bir şey yok. Şu an, ikimiz de nefes almaya devam ettiğimiz sürece benim yerim kocamın yanı.”

Catherine, şaşkınlıktan deli tutulmuş bir halde, bakakaldı. Akli da bedeni gibi hırpalanmış hissediyordu, ama ona çok net gelen iki şey vardı. Birincisi, eğer Deirdre suçu üstlenmeyi, sorgulanmayı, suçlamaları ve Catherine'i daha fazla acı çekerken ve kötü davranılırken görmektense kendi başına getirilecek nihai kararları üstlenmeye hazırsa... ve Catherine bir anlığına bile olsa, oyle yapmasına izin vermeyi düşünürse, bütün o aylar öncesinde Rosewood'dan ayrılmadan önceki halinden farkı olmazdı. Catherine Augustine Ashbrooke buna kesinlikle izin verirdi, kendisi içinmediği sürece kimin zarar gördüğünü ya da mahvolduğunu hiç düşünmeden, kaçışın yanlış mı doğru mu olduğunu hiç umursanmadan kabul ederdi.

İkincisiyse, Catherine Ashbrooke Cameron böyle bir şey yaparak kocasının güvenini, cesaretini ve sadakatini ya da – daha da kötüsü – kendine yeni oluşan inancına ihanet etmeyi artık hiç düşünmezdi.

Deirdre'nin verdiği, sıcak pamukla doldurulmuş yeleğin ön düğmelerini ilikledi ve saçlarını örmeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, vücudu her hareketiyle hâlâ ağrımaya rağmen, sarsılmayı bırakmıştı, korkunun ve belirsizliğin korkunç ürpertisi yok oldu.

“Teğmen isyan ordusunun şafaktan önce çekildiğini söyledi,”

Edi sakın bir ifadeyle. “Bu geceye kadar Manchester’a varacak-

larını tahmin ediyordu ve biz onlara yetişmeyi umuyorsak, çok sıkı ve hızlı ilerlememiz gerekecek.”

Deirdre yukarı baktı, elleri boyunbağının üzerinde kımıldatıldı. “Biz’ mi dediniz, hanımım?”

“Bence...” Catherine boğazını ıslatmak için durdu, “beraber başımızdan geçen onca şeyden sonra, artık bana “hanımım” ya da “leydim” demek zorunda değilsin. Suçlular kanunun önünde eşittirler, bu birinci sebep. İkincisi, senin işverenin olmaktan çok bir arkadaşın olmaktan büyük bir minnet duyarım. Ve evet, **biz** dedim. *Biz* beraber kuzeye ilerliyor olacağız, sen ve ben. İskoçya artık benim de evim ve benim yerim kocamın yanı.”

Deirdre’nin büyük, ağızbaşı gözleri Catherine’in çizilmiş ellerinin uzun ıslak sarışın saçını sarmasını izledi. “Sanıyorum sizin için Leydi Caroline’a ya da en azından BayDamien’a danışmadan bir karar almak aceleci bir davranış olurdu.”

“Annemin önümüzdeki haftalarda uğraşacak yeterince sıkıntısı olacak. Damien’a gelince...” tekrar durdu ve iç geçirdi. “O bir Jakobit, Deirdre. Belki aylardır, belki yıllardır. Hiç şüphesiz kendisinin, karısının ve doğmamış çocuğunun güvenliği için endişe duyacak. Onları bile tehlikeye sokamam. Ne Damien’i, ne Harriet’i, ne seni,” diye ekledi sessizce.

“Ama... teğmeni ben öldürdüm. Süngüyü ben kullandım. Onu ben öldürdüm.”

“Ve bunun için hayatım boyunca sana borçlu olacağım. Dahası, tıptan çok anlamam ama onun boynundan ufak bir çizikğin sebep olabileceğinden çok daha fazla kan sızıyordu. İyi teğmenin cehenneme olan yolculuğunu hızlandırmış olabilirsin ama söylemeliyim ki, onun ayaklarının o patıkaya geçmesine ben yardım ettim.”

“Ama... Bay Cameron... o sizi gerisin geri gönderir, bunu yapacağını biliyorsunuz. Aluinn’in de beni gördüğüne çok memnun olacağını zannetmiyorum.”

Catherine örgüyü sıkı bir halkaya sardı ve büyük bir şapkanın altına gizledi. “Hadi ama Deirdre. Zaten bir cinayet işledik; kendini bir şey sanan iki İskoçyalının öfkesiyle baş edecek kapa-

"Atamız var." İleri uzandı ve Deirdre'nin ellerini kendininkilerin arasına aldı. "İkimiz de tam da şu anda onların koruması için büyük bir ihtiyaç duyuyoruz, gerçekten bizi reddedeceklerini düşünüyor musun? Gerçekten ikisinden birinin Derby'nin kendi yanlarından daha güvenli bir yer olacağını düşüneceklerine inanıyor musun?"

"Hayır." Koridora açılan kapıdan kısık bir erkek sesi geldi. "Ancak size bunu sorma fırsatına niye hiç sahip olmayacağınız için bir milyon silahlı sebep bulabilirim."

İki kadın da nefeslerini tutarak geriye döndü. Kapıda, silahının horozunu çekmiş Onbaşı Jeffrey Peters vardı, ifadesindeki paldarlık yüzündeki bütün gençliği ve deneyimsizliği silip götürüyordu.

S II

Jakobit Ordusunun Kuzeye Çekilişi

Geri Çekilme

Yirmi dört saatten daha kısa bir sürede Jakobit ordusunun tutumu tamamen ve felaketin eşiğinde bir sapma gerçekleştirdi. Derby'de Londra'ya kalan iki yüz elli kilometreyi yürümeye kararlı olan klan adamları günlük rutinlerini bir avuç kadar adamın hayran olmaktan başka bir şey yapamayacağı bir azimle yerine getiriyorlardı. Evden kilometrelerce uzakta, yeterli koşullardan ve barmaktan yoksun, İngilizlerin sürekli hor görmeleri ve düşmanlıkları altındayken hâlâ guruldayan boş midelerini doldurmak için artık söylüyor, dondurucu soğuğun kemiklerinden çıkması için kamp ateşi etrafında dans ediyor, silahlarını biliyor ve görünüşlerini Hanover ordusuyla yüzleşmeye istekli tutuyorlardı.

Geri çekilme emri nihayet verildiğinde, sadece liderlerin ve onların üst subaylarının nereye gidileceğini önceden bilmelerine

karar verilmesinin sebebi buydu. Ordu şafaktan önce çıkartılacaktı ve güneş doğup onların yönünü açığa vurmadan önce enerjik bir yürüyüşe koşuldu. Eğer sorulsaydı, subaylara Wade'in ya da Cumberland'in kuvvetleriyle buluşmak için hareket ettikleri söylenecekti.

Sadece iki gün geçmişti ki birkaç dikkatli göz işaretleri fark etti ve klanlar içinde geri çekildikleri haberi yayıldı. Söylentilere önce inanılmadı, sonra hakaretle, en sonunda da acı bir hayal kırıklığıyla yaklaşıldı. Gencl askerler liderlerine bela olan şüphelerin ve korkuların farkına varmamışlardı; şimdiye kadar sadece zaferi görmüşlerdi ve amaçlarına bu kadar yaklaşmışken neden geri döndüklerini kavrayamamışlardı. Yürüyüşün adımları yavaşladı. Sıralar arasında tartışmalar patlak verdi ve İngiltere sınırını geçtiklerinden beri ilk defa, liderlere güvensizlik ve kuşkuyla karşılaşılıyordu. Zafer ellerinin arasındayken geri çekilmek için mi evlerinden bu kadar uzağa getirilmişlerdi? Stuart hedefi böylesine kolay bir şekilde geri çevrilip rüzgara savrulduğunda bu hedefin gururu, onuru, şerefi neredeydi? Aklî başında adamların hevesle eğlenmeye kalkmayacağı düşmanlara karşı Prestonpans'taki şaşırtıcı zafere onları yönlendiren tutku ve güven neredeydi? Ve prensleri neredeydi? İçten davasının ve sarsılmaz inancının onları İskoçya'daki zafere sürüklediği ve İngiltere'de de benzer olasılıkların olduğuna ikna eden adam neredeydi?

Prince Charles Edward Stuart bütün gün boyunca görünmedi. Sadece kalbini değil bütün cesaretini kaybeden bir insan rolü üstlenerek, ordu artık onun komutasında değilmiş gibi, onların sadakati onu ihanet ve mağlubiyetle sadece aşağılanmış görmeyi dileyen adamları tarafından sökülüp atılmış gibi davranıyordu. Güneye, Derby'ye yürürken, her sabah şafakta kalkar ve bütün gün adamlarının yanında, hava şartlarının, açlığın ve bitkinliğin aynı etkilerinden sıkıntı çekerek onlarla beraber yalınayak yürürdü. Geri çekilmenin ilk yirmi saatinde, küçük kapalı bir arabada, avutulamaz bir şekilde gözyaşı dökerek, huzuru viski şişelerinin dibinde arayarak gidiyordu. Onun bu tavrı bulaşıcıydı ve kasvetli bir hava klanların üzerine yerleşti; gece çöktüğünde, adamlar

essizleşmiş, suratları asılmıştı ve ekoselerine sarılmış, kıvrılıp ateşe bakarak uzanmaktan daha fazlasını yapmak için fazlasıyla beşvîsizlerdi.

Son birkaç saatte prens bir fatihten bir kaçağa dönüşmüştü, ordusuysa artık avlayan değil avlanandı.

Lord George Murray'ın aynı on iki saatteki en büyük kay-
rısının etkisi geri çekilme haberlerinin İngiliz kuvvetlerinin
üzerindeki etkisinin tam tersiydi. İlerleyen İskoçlarla aralarında
dıtıyatlı bir mesafe bulundurmaya seçenler şimdi yenilenlerin
kokusunu alarak yeni cesaret ve amaçla aşılanmışlardı. Alexan-
der Cameron'ın keşfi Cumberland'in ordusunu Conventry'de,
Wade'in ordusunu Dancaster'da kurmuştu. Kırk milden daha kısa
mesafede iki ordu ayrılmıştı. Benzer temelleri vardı, toplarına ve
savarilerine iyi uyuyorlardı; onları geri çekilmeyi duyar duymaz
şüphesiz tez elden kuvvetlerini birleştirme işine girişecekler ve
İskoçlar sınırın ötesine bir kaçış gerçekleştiremeden onları dur-
duracaklardı. Cumberland, Stuart kuzeni, Charles Edward'dan
birkaç ay küçük olmasına rağmen deneyimli bir komutan, düş-
manlarının acımasız takibini yapmasıyla bilinen bir askerdi.

Lord George Murray sözüne sadık kalarak, o ve adamlar-
ın ordunun artçılığını yaparak en yüksek riski üstlenmiş, sadce
en yavaş klan birliği kadar hızlı hareket etmişlerdi. Alexan-
der Cameron, sözüne sadık kalarak, adamlarıyla birlikte Athol
Birliği'ne katılmış ve sırayla izcilik ve klanlar arasındaki bağ-
lantı kurma görevini üstlenmişti. Bütün gün boyunca hükümet
muşanlarından rapor topluyor, kişisel olarak onların daha büyük
yüzdeliğini kontrol etmeye gidiyordu. Bu sebeple kendini gece
varısı gelip geçtiğinde hâlâ haritalara ve gün ışığında geçecek ol-
dukları bölgenin krokilerine bakıyorken buluyordu ama akli tam
olarak bunlarda değildi. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen güç ve
abır stoğu hızla küçülüyordu; bütün gün konuştuğu kelime – iğ-
neleyici olmayan – bir düzineyi bulmazdı.

Boğuk bir rahatsızlığın çadırına yaklaştığını duyduğunda, yü-
rümdeki ifade boynunu seven herhangi bir adamı – Struan Mac-
coley dışındaki – kaçırdı.

“Uzun bir gün geçirdiğini biliyorum,” dedi İskoçyalı başını kanvas çadır kanadının alt tarafına sürterek. “Ama nöbetçilerin biraz önce yolda yürürken gördükleri şeyle ilgilenebileceğini düşündüm.”

Alex sandalyesinde geriye yaslandı ve despotça kaşını çatı. “Cumberland Dükü olmadıkça ve teslim bayrağını çekmedikçe şu anda beni tam olarak hiçbir şey ilgilendiremez.”

Struan altınımı kaşını kaldırdı. “Evet ve eğer doğruysa, onları yeterince yakında geri göndereceğim. Anlatacak nadir bir hikayeleri olduğunu düşünüyorum ama. Dinlemesi zarar getirmez.”

Alex sinirli sinirli küfür etti ve gözlerini toprağa delercesine dikti. “Pekala. Neyse ne, birkaç saatlik uykudan daha iyi bir planım yok.”

“Evet, artan bir azalanı” diye şifre gibi bir yorum yaptıktan sonra MacSorley çadırın kanadını tekrar kaldırdı ve omuz yüksekliğine çıkardı. Kafasını sallamasıyla küçük alana üç kirli şekil girdi, iki tanesi sivil kıyafetliydi, biriyse hükümet piyadesinde astsubay üniformasını giymişti. Üçü arasında, sadece asker olanı aydınlatma konusunda dokundurup geçen sarımsı fener ışığına yüzünü kaldırmaya cesaret etti. Diğer ikisi başlarını aşağıda tutmaya devam ettiler ve yüz hatları üç köşeli gölgelerinde saklansın diye gözlerini aşağıda tutuyorlardı.

“Vay vay vay... Bu Cumberland ordusunun öncüsü değil mi? Ya da belki de Kral George’un sarayın anahtarını isteyip istemediğimizi sormak için gönderdiği delegesidir?”

MacSorley keyifsiz bir şekilde burnundan soludu ve iki şapkaayı gelişigüzel indirmek için ileri uzandı. Bunun Alex’in yorgunluğunu alması tam bir dakika sürdü, bittiğindeyse, nazik omuzların üzerine düşen kalın, parlak sarışın saç örgüsünü gördüğünde, ifadesi patlamak üzere olan bir fırtına bulutu gibi koyulaştı. Tepkisini kontrol etmek ve sesini sakın ve aynı seviyede, elini masada sabit tutmak için insanüstü bir çaba sarf etti.

“İnanıyorum ki bunun iyi bir açıklaması vardır,” dedi dışlerinin arasından.

Yüzü kızarmaya ve kaşı ıslanmaya başlayan asker hemen dik-

katini topladı. “Onbaşı Jeffrey Peters, efendim, hizmetinizdeyim. Bu iki bayan...”

“Bu *iki bayanın* kim olduklarını gayet iyi biliyorum, çocuk. Bilmek istediğim şeyse burada kahrolası ne işlerinin olduğuydu.”

“Ş–şey, efendim, onlar...”

“Ve bunu onlardan duymayı yeğlerim, sorun olmazsa!” Alex, onbaşının omzuna onu anında sessizliğe bürümek için acemi bir oyuncu gibi kolunu koymakta olan Struan’a bakarak hırladı.

Alexander sırayla Deirdre’ye ve Catherine’e baktı, gözleri öfkeyle kararmış, siniri ip gibi gerilmişti. “Evet?”

Deirdre İskoç adamın meydan okumasına ilk karşılığı veren oldu. “Derby’den ayrıldık, efendim, tercih ettiğimizden değil, zorunluluk gereği. Sizinle beraber kızıye gelmemize izin verileceğini umuyoruz.”

Alex baktı. Saniyeler akıyordu ve Alex cevap vermeyince, Catherine’in parmakları yavaş yavaş kıpırdamaya başladı ve cesaret verici bir şekilde Deirdre’yi kolundan kavradı. Deirdre’ye gelince, Alexander’ın taş gibi dondurucu bakışlarına sadece obsidyen gözler Struan’a kaydıığında bocalamanın gözle görülür işaretlerini göstererek durdu.

“Bence MacKail’i bulsanız iyi olur,” dedi Alex sonunda, “Bu bilgiyi o da paylaşmalı, öyle değil mi?”

“Evet. Bunu da yanımda götürçüm mi?”

Alex onbaşıya titreten bir bakış fırlattı. “Hayır. Bu kadar uzun yol gelmiş, bunu yanlış yönlendirilmiş bir şövalyelik duygusuyla yaptığı kuşkusuz. Bence o en iyisi onların yerine kıcı soyulmuş halde büyük teklifi yapmak için burada kalmalı.”

Onbaşı gürültüyle yutkundu. Struan eğilip çadırdan çıktı ve bu ana kadar tek bir kasını hareket ettirmemiş olan Alex, sandalyeyi arka iki ayağı üzerine devirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Açıkçası sizden daha iyisini yapmanızı beklerdim, Bayan MacKail,” dedi kuru bir şekilde. “İrlandalıların daha güçlü bir kendini koruma içgüdüleri olduğunu zannederdim.”

“Tam olarak bu kendini koruma duygusu sebebiyle en iyi ko-

rumanın sizin yanınızda olacağını düşündüm, efendim,” diye cevap verdi Deirdre meydan okurcasına.

“Koruma? Neyden?” diye sordu Alex. “Klanlar İngilizlere ait sayısız evin ve mülkün misafirperverliğinden yararlandı, hiçbirini geri tepmeden. Eğer bu bir hileyse, hanımefendi, ikinizi de bir işe yaramayacağı konusunda uyarmak isterim.”

Catherine kendini henüz kocasının gözlerine bakmaya hazırlanmış olsa da, hızla erimeye başlayan dizlerinde ve karnında yavaş yavaş bacaklarına kayan çözücü bir etki yaratıyordu. Koşan ayak sesleri Aluinn’in kum kahverengisi saçlarını çadır kapağının altına sokarken sinirli ateşi yumuşadı.

“Deirdre!”

“Tanrım, Tanrım, bu *sensin*!”

Çadırın içine girdi, peşinde MacSorley ve bayanların daha önce karşılaşmadığı üçüncü bir adam girdi – uzun, ince, saray şıklığında kıyafetler içinde uyumsuz giyinmiş orta yaşlı bir beyefendi. Bayanları görünce, Kont Fanducci tüylü köşeli şapkasını çıkardı. MacKail’i görünce Deirdre’nin sinirleri çöktü ve onun kucağına döndü, kollarını sanki onu boğacakmış gibi onun boynuna sardı. Aluinn benzer bir tarzda karşılık vermeye başladı ama Alexander’m yönündeki bir bakışla kollarının devinimi durdu, bunun yerine uzandı ve Deirdre’nin bileklerini kibarca boynunda aşağı indirdi.

“Deirdre... Burada ne yapıyorsun?” diye sordu, ses tonu Cameron’inkinden daha az tehditkardı, ama Deirdre’nin gözlerinde parlak bir gözyaşı üretecek kadar soğuktu. “Buraya nasıl geldiniz? Cumberland’in bütün ordusunun tepemizde olduğunu bilmiyor musunuz?”

“B–bu tam olarak doğru değil, efendim,” dedi Onbaşı Peters. “Onun ordusunun ana gövdesi Finchley’deki korumaya takviye olmak ve Fransızların istilasının eli kulağında olduğu söylentilerine karşı harekete geçmek için hâlâ İngiltere yolu üzerinde. Dükün kullanımında bulunan bin kişilik süvarisi var ve onlar sırayla, Mareşal Wade’le buluşmak için hareket halindedir. Efendim.”

Aluinn'in gri gözleri Onbaşı Peters'den Alex'e kayarken kıldı. "O da kim?"

Alex ağır ağır, kavgacı bir tonda cevap verdi. "Onbaşı Jeffrey Peters, hizmetimizde. Daha doğrusu, bu iki..." Durdu ve uygun kelimeyi aradı, "maceraperest kadının hizmetinde."

"Onbaşı Peters bize oldukça hoşnutsuz bir durumdan kurtulmamızda yardım etti," dedi Deirdre savunmacı bir şekilde. "Dahası, bize buraya kadar büyük bir kişisel risk alarak eşlik etti. Eğer Bay MacSorley bizi tanımasaydı, sizin yabancı korumalarınızın onbaşıya ya da bize neler yapabileceklerini söylememize gerek yok."

"Henüz güvenliğiniz konusunda o kadar rahat hissetmeyin," dedi Alex kadife gibi bir tonda. "ve hen hâlâ niçin burada olduğunuz konusunda bir açıklama bekliyorum. Catherine? Sessizliğini bu kadar uzun süre korumuş olman beni hayrete düşürüyor – dramatik bir etki yaratması için mi bu?"

Deirdre bembeyaz kesildi ve sinirle Aluinn'i itti. "Henüz bir şey söylemedi, efendim, bunu yapmak onun için son derece acı verici olur çünkü. İstedığınız şey bir dramaysa, size gözlerini- zı bizi öldürecekmiş gibi korkutarak ne kadar soğuk ve kalpsiz olabileceğinizi göstermek yerine onun yüzündeki çürüklere ve kesiklere bakmak için kullanmanızı öneririm."

Titreyen dudağını dişleri arasına aldı ve Alexander'ın bakışlarının yavaş yavaş kendisinden karısına kaymasını izledi. Uzun, kalbi gümlüten başka bir gerilimden sonra, Alex Catherine'in yanındaki masaya ilerlerken gözlerini onun aşağı çevrilmiş yüzünden ayırmadı. Bir kol mesafesi kadar ötede durdu, karısının yüzündeki köşeli fener ışığının sebep olmadığı koyu gölgeleri fark etmesinin şokuyla durdu. Kendini tutarak, bir parmağını çenesinin altına pötürdü ve başını yukarı kaldırdı, yanağındaki mor çürük ve gözündeki şişlik ışıktaki ortaya çıksın diye yavaşça çevirdi. Algıları bu veni şoku sindirmeden önce, gözleri aşağıya, boyun atkısının kapıp boğazındaki çirkin siyah yaraları ortaya çıkardığı yere kaydı.

"Tanrım," Aluinn Alex'in yanına gelerek fısıldadı. "Ne oldu böyle?"

Catherine'in gözleri yavaşça açılıp kocasının gözlerine bakarken gözyaşı tabakasının arkasında yüzüyordu.

"Bu sabah uyandığımızda," diyerek söze girdi Deirdre, "ev terk edilmişti. Hizmetçilerin çoğu gitmişti, ya dedikodu yaymak ya da başka kimse eve el koymadan önce kaçıp saklanmak için. İngiliz bir subay vardı, siz gelmeden önce kamp kuran milis birliklerinden biri ve o... o sizin adamlarınız gittikten sonra ilk gelen kişi oldu. Evin bir süreliğine terk edildiğini tahmin etmiş olmalıydı. Her durumda, o... o hanımımın yalnız başına olma fırsatını değerlendirdi ve...ve..."

Catherine hâlâ çenesinden tutan eli bir titremenin aldığını hissetti. Alexander'ın gözlerinde daha önce öfkeyi görmüştü – düşmanın ruhunu donduracak kadar soğuk, sakın bir öfke. Ama daha önce hiç şimdi gördüğü gibi çplak, yakıcı öfkeyi görmemişti – dış tarafta zonkladığı gibi içerde de zonklayan, vücudundaki bütün gergin kasları yöneten, her kısa, kuru nefesi acıtan bir öfke.

"Struan, Gölge'yi eyerle ve beş dakika içinde sürüşe hazırla."

"Tamam. Ve beni de işin yerine getirildiğini görmek için yanında götürüyorsun."

"Hayır," diye bağırdı Deirdre. MacSorley'nin kolunu yakaladı ve onu kendi varlığından haberdar etmeden önce çadırın ağzına bir kaç adım sürüklendi. "Hayır, geri dönmenize hiç gerek yok!"

"Onun adını istiyorum," dedi Alex sessizce. "Aluinn?"

MacKail Deirdre'yi omzundan kavradı ve onu aniden kendine doğru çevirdi. "Onun adı, Deirdre; o piçin adını biliyor musun?"

Deirdre inanmayarak baktı. Onun yumuşak ve sevecen kocasının yüzü katılaşmıştı. Alexander Cameron'ın yüzünde hayat bulmaya başlayan aynı ilkel şiddet Aluinn'inkinde de tanınamayan, Deirdre'nin kabul etmek istemediği bir şeye dönüşüyordu.

"Lütfen," dedi Catherine, kelime daha çok acıyla dolu bir nefes gibi çıkmıştı dudaklarının arasından. Bir eliyle Alex'in koluna yapıştı, diğerini Aluinn'e sardı ve Struan'a doğru korkmuş, yalvaran bir bakış attı. "O çoktan öldü. Bunu yapan kişi öldü."

"Öldü mü?" dedi Aluinn. "Nasıl? Kim yaptı?"

Catherine gözlerini kaldırıp kocasının yüzüne baktı. “Onu biz öldürdük, Deirdre ve ben. Başka bir seçeneğimiz yoktu... meşru müdafaa’ydı!”

Alexander’ın sakinliği gözle görülür bir şekilde çöktü. “Ne? Az önce ne dedin?”

Onbaşı Peters kekeleydi. “Doğru, efendim, ben de i–inanamadım, ö–önce. Ama d–doğru. T–tanrım yardım et, doğru!”

“Bununla ilgili ne biliyorsun?” Alex öfkesi için bir kurban... İngiliz ordusunun üniformasını giyen bir kurban arıyormuş gibi onbaşıya döndü.

“Ben Teğmen Goodwin’i a–arıyordum, e–efendim. Onun a–adı: Goodwin. Albaydan gelen C–Cumberland’in ordusuyla n–nasıl ve ne–nerede buluşacağını emrini ulaştırmam ge–gerekiyordu. Birkaç se–seferinde Goodwin’in Bayan Montgomery’nin huzurunda n–nasıl davrandığına tanık olmuştum ve ben...ben onun isy...şey, Jakobit ordusunun çekildiği haberini alır al–almaz ne–nereye gitmiş olabileceği konusunda kuşkuvarım vardı. Eve gidene ka–kadar, efendim, her şey çoktan olup bitmişti. Bayanlar onun hakkından gelmeyi başarmıştı ve...” Sesi dalgalandı, gözleri giyinme odasına girdiği anıya, Teğmen Goodwin’in başına ışık tuttuğunda ve herhangi bir yaşam belirtisi ararken üzerinde durduğu hareketleri hatırlayarak daldı. “Ben asla onun gibi ö–ölü bir başka adamı gör–görmemeliyim, efendim. Tanrı’ya yemin ederim. Onunla ki – kişisel olarak ilgilenmek için zamanında yetişemediğime üzgünüm. Ama onun Bayan Montgomery’ye ne yaptığını gördüğümde ve öğrendiğimde... şey, eğer kral bile olsaydı, onu seve seve öldürürdüm!”

“Devam et, Onbaşı.”

“Şey, efendim, hikayeyi duyduğumda, köşkte kalamayacaklarını ya da mahkemeye yüzleşme riskini alamayacaklarını biliyordum. Onları başka bir yere – herhangi bir yere – gitmeleri için ikna etmeye çalıştım, Bayan Montgomery’nin Londra’da bir erkek kardeşi var, sanıyorum – ama hiçbirini dinlemediler. Buraya getirilmek ve buradan da sizin korumanız altında, Bayan Montgomery’nin kocasıyla buluşmayı umut ettikleri Blackpool’a

gitmek istediler. Yapabildiğim tek şey onlara bu mesafeye kadar eşlik etme hizmetimi kabul etmeleri için ısrar etmek oldu.”

“Üzgünüm, Alex,” dedi Catherine yavaşça. “Başka ne yapabileceğimizi, güvende olmak için başka nereye gidebileceğimizi biliyorduk.”

Alex onu nazikçe kollarına aldı. Güvende? Onunla böylesine dalga geçen kelimeye lanet ediyordu. *Güven?*

“Onbaşı Peters...” Gözleri Catherine’in başının üzerinden genç subayı aradı. “Karım ve Bayan MacKail için göze aldığınız ve yaptığınız her şey için, en büyük teşekkürlerimi ve en alçakgönüllü özürlerimi sunarım. Eğer bir şey varsa – size geri ödemek için yapabileceğim bir şey – lütfen bileyim.”

“Eşiniz, efendim? Ama...” Peters kaşlarını çatı ve katı ordu disiplininin bir kısmı ondan ayrıydı. “A–ama ben düşündüm ki – demek istediğim, bana Bay Montgomery’nin bir tüccar olduğunu söylediler...”

Catherine kendini Alex’in kollarından kurtardı ve şaşkınlığa düşmüş onbaşıya döndü. “Bütün bu yaptıklarınızdan sonra, size yalan söylediğim için üzgünüm. Eğer kocamın gerçek kimliğini öğrenseydiniz tepkinizin ne olacağını kestiremedim. Ve benim adım Cameron. Bayan Alexander Cameron.”

Onbaşı Peters zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi ve simsiyah saçları, geniş omuzları, her kastan yayılan, her kelimedeye yankılanan gücü ve otoriteyi ilk defa fark ediyormuş gibi göründüğünde aynısını Alex’e de sunmak üzereydi. “Siz osunuz, değil mi! Siyah Cameron dedikleri sizsiniz!”

“Alexander iyi, ya da istersen Alex de,” dedi ve bir elini koruyucu bir şekilde Catherine’in beline sararken diğerini onbaşıya uzattı. Peters’in jesti algılayıp, avucundaki ıslaklığı silmesi ve sunulan tokalaşmayı kabul etmesi bir ya da iki dakika aldı.

“Onur duyduğum, efendim. Ve aslında, benim için yapabileceğiniz bir şey *var*: Teslim kılıcımı şahsi olarak kabul ederek beni daha fazla onurlandırabilirsiniz.”

Alex karşı çıkmaya başladı ve onbaşının gülümsemesi onu susturdu. “Lütfen, efendim. Babam son kırk yıldır gizlice içiyor.

Sanırım ben daha önce sadece size katılacak cesaretimin olmadığını düşünmüştüm ama... şey, mademki buradayım... ve... ve... şey...”

Alex başını salladı. “Kendi mesajlarınızı dinlemiyorsunuz sanırım, Onbaşı, biz geri çekiliyoruz. Taraf değiştirmek için yanlış bir zamanlama olabilir.”

“Öyle düşünmüyorum, efendim. Eğer Bayan Mont – Bayan Cameron size katılmak için yeterli inanca sahipse, bunda yapılmış hiçbir hata göremiyorum.”

Alex’in gülümsemesi dağıldı. Catherine’e baktı ve kanında yine bir öfkenin kaynamaya başladığını hissetti, bu defa sadece bir koca ve koruyucu olarak kendi yetersizliği içindi. Önden bakınca sağlam, yeterince cesur duruyordu ama ağırlığının çoğunu Alex’in beline sarmış olduğu elini veriyordu. Başlı müteşekkire bir şekilde Alex’in omzuna dayanmıştı ve etrafındaki insanların bilincinde değilmiş gibi görünüyordu.

“Alex?” Aluinn onun dikkatini böldü. “Archibald’ı bulmamı ister misin?”

“Ne?”

“Archibald.” Aluinn soruyu kibarca tekrarladı. “Onu bulup getirmemi ister misin?”

Alex, dikkati Catherine’in yanağındaki ve boğazındaki çürüklerle dönünce bir başka şiddetli darbenin acısını duydu. Bunlar sadece görebildikleri idi; kesinlikle başkaları da vardı, muhtemelen daha yıkıcıydılar.

“Deirdre?”

Deirdre koyu safir gözlerdeki soruyu ve korkuyu okuyabildi ve başını salladı. “Hayır, efendim, ona zarar vermedi... o anlamda. Artık sizin yanınızda olduğuna göre, onun iyi olacağını düşünüyorum. Kesinlikle çok bitkin, eyerin üzerinde nasıl o kadar uzun süre kalmayı başardığını bilmiyorum ama birkaç saatlik güzel bir uyku mucizeler yaratacaktır.”

Alex başını salladı ve teşekkürlerini gülümseyerek sundu. O ana kadar sessiz bir gözlemci olan Kont Fanducci, Alex’in karısına sıkıca dolanan kolundan işaret alarak Catherine’in onuruna

müthiş derece iyi yerine getirilmiş bir eğilmeyle selamlama yapmak için ileri adım atarak gölgelerin arasından çıktı.

“*Sinyora Camerone!* Oldukça cesur bir bayan. Eğer ben, Giovanni Alphonso Fanducci’nin, siz güzel bayanlardan biri için yapabileceğim bir şey olursa, sadece parmaklarınızı sıklatmanız yeterli. Ama şimdi, sizi yalnız bırakalım. Gelin, gelin!” Herkesin ayaklanıp çadırı boşaltma konusundaki iyi niyetini paylaşması gerektiğini göstermek için parmağını hafifçe vurdu. “Ben kimse rahatsız edilmesin diye dışarıda kişisel olarak koruma işini alıyorum.”

Aluinn’in gözü yaşlı karısını kollarına alıp kendi çadırlarına gitmek için onu oradan çıkarmasını ikinci kez söylemeye gerek kalmadı. MacSorley mavi tün başlığını alıp, dişlerinin arasından İngiliz ordusuna son bir lafet mırıldandı sonra onbaşının omzuna neredeyse arkadaşça bir el vurdu ve kont hemen peşlerinden gelir halde, ona karanlık gecenin taze havasında yol gösterdi.

Yalnız kalınca, Alex, kollarını karısına dolayıp dudaklarını onun saçlarının mis kokusuna gömmeye konusundaki karşı konulmaz ihtiyacına teslim oldu. Onu tutabildiği kadar yakınında tuttu, Catherine’in küçük sarsılmalarını gizlemek için elinden geleni yaptığının farkındaydı. Kolaylıkla zapt edilemeyen gözyaşları boğuk bir hıçkırığa dönüştü, açık bir şekilde haykırmaya başlayana kadar giderek yükseldi. Catherine parmaklarını Alex’in ceketinin yakasına düğümlemişti, bedeni Alex’inkine dayanmış, fırtınadaki bir rüzgar gibi sarsılıyordu.

“Her şey yolunda,” diye mırıldandı Alex. “Şimdi güvendesin. Benimlesin, Catherine. Güvendesin... *güvende.*”

“Alex...” Gözleri mor, mavi ve en siyah, en derin siyahı yansıtan iki havuz gibiydi. “Lütfen beni tekrar gönderme. Lütfen. Buraya geldiğimiz için bize sinirli olduğumu biliyorum ama gidecek başka bir yerimiz yoktu. Lütfen, Alex, lütfen, ben...”

Yalvarış dolu fısıldamaları Alex’in kalbine çelik demirler gibi işledi. Onları dudaklarının altına alıp susturdu ve haşlayan bir hissin kendi gözlerine sel gibi akın ettiğini hissetti. “Seni bir

daha gözümün önünden ayırmayacağım, Catherine, bana güvenebilirsin. Sadece beni affedeabilmeni umuyorum...”

Daha önce de bir kez onu güvende tutacağına söz vermişti, onu barınaklı ve korunaklı ve sevgi içinde tutacağına yemin etmişti ama Malcolm Campbell adında bir hayalet onları yok etmişti. Alex onu Derby’ye göndermişti, tekrar güvende, barınaklı, korunaklı ve sevgi içinde olmaya... ve bu sefer onun zihnine ve bedenine hangi korkunçlukların kazındığını Tanrı biliyordu. Hepsi onun yüzündendi. *Onun yüzünden!*

“Alex – senin hatan değildi,” diye bağırdı Catherine zayıf bir sesle, elleri kararmış yanakları kucaklamak için ileri uzandı. “Hiçbiri senin hatan değildi, kendini suçlamamalısın.”

“Ben senin kocam,” dedi kızgı bir sesle. “Seni bunlara karşı korumamış olmakla başka kimi suçlayabilirim?”

“Alex... bu kimi sevdiğimle ya da kiminle evli olduğumla alakalı olmaksızın yine gerçekleşirdi. Bu, yolu teğmenle karşılaşmış herkesin başına gelirdi... Deirdre, ben, herkes!” Alex başını ileri doğru eğdi, bu zayıf, basmakalıp bir sözdü. “Ben tam bir lanetim, Catherine, beni niçin sevdiğini bir anlasam. Sana acıdan başka bir şey vermiyor gibi görünüyorum, sadece güzelliklerle ve mutlulukla çevrili olman gerekirken sana çirkinlikten, korkudan ve ölümden başka bir şey göstermedim. Eğer bilseydim... en başta bunların mümkün olduğuna dair bir fikrim olsaydı, olabilmesini geç...” Kafasını salladı ve Catherine’in elleri oradaydı, Alex’in ağzının sert çizgilerine baskı yapıyorlardı.

“Ne yapardın? Kim olduğunu mu değiştirirdin? İnanışın şeyi mi değiştirirdin? Ya da belki de yürüyüp gider ve beni Hamilton Garner’a mı bırakırdın? Senden bir keresinde benimle kaçmamı istedim, beni Fransa’ya ya da İtalya’ya götürmeni istedim – güvende ve birlikte olduğumuz sürece herhangi bir yere. Eğer çıkık bir salona dönmüş olsaydın seni bir parça daha fazla severtüydim emin değilim – ya da sen beni; seni ailenden, vefadan, onurundan uzaklaştırdığım için. Sevgimizin kaçınılmaz olduğuna inanıyorum, kocam ve birlikte geçirdiğimiz her an için şükreliyorum. Sen benim aşkım ve hayatımsın ve bu her neyle sonla-

nacaksa kabul etmeye razıyım, birtanem. Büyük bir mutlulukla.”

Uzun konuşması hem gücünü hem de boğazındaki çürüklerle geriye kalan konuşma yeteneğini kuruttu. Kendini kibarlıkla etrafını saran karanlık bulutuna bıraktı, Alex'in kollarının kendini yakalamak için, onu dar yatağa taşıırken onu kendine yakın tuttuğunun farkındaydı. Vücudundaki ağrılar ve sertlik yanlarında şımartılmış Hanım Catherine Ashbrooke'un son izlerini de götürüp geride gururlu ve kararlı Leydi Catherine Cameron'ı bırakarak eriyip kayboldu.

12

İsyancıların geri çekilmesi esnasında geçtiği her kasaba ve şehir ilerleyiş sırasında olduğundan çok daha az arkadaşçaydı. Manchester'ın iyi vatandaşları, bir keresinde, kalabalık halinde toplandı ve taşlar fırlattı. Adamlarına ateşlere karşılık verdirerek prens şehre kabarık bir ceza kesti, ancak Cumberland'in öncü kolunun hızla yaklaşıyor olmasına rağmen onu toplamak için yeterli zaman yoktu. Peşinden gelen kuvvetler İngilizlerin Preston kasabasına Jakobitler boşalttıktan sonra dört saatten daha kısa zamanda girmişlerdi ve Lancaster'da, Cumberland oldukça yakındı, Lord George Murray, Lochiel ve Alexander'la beraber savaş için avantajlı yerin neresi olacağına karar vermeye gitmişlerdi. Tehdit sonradan, Manchester Alayı'nın titizlikle seçilmiş bir Jakobit grubu esir alınmış hükümet üniformaları giyinin, dükün ordusunu çevrelediğinde ve Fransızların kuvvetleriyle güney sahiline indiklerini söyleyen acil mesajı getirdiklerinde ertelendi. Cumberland hemen durdu ve üç gününü kuryelerin yeni emirler için Londra'ya geri dönmelerini sabırsızlıkla bekleyerek geçirdi.

Geçici olarak zaman avantajını kazanınca prens eski haline döner gibi oldu. Kapatılmış arabada değil de tekrar klan adamlarının yanında yürüdü. Lord George Murray geri çekilen orduyu arkadan korurken dikkatini sürdürmeye devam etti, çeşitli birlikler Atholl adamlarının tehlikeli ve faal pozisyonlarını nöbetleşe

devraldı. Fazlasıyla ihtiyaç duyulan mola sırasında Cumberland'i kaybedince, yerel milis birlikleri dükün sinirlendirme görevini hevesle üstlerine aldılar. Yeni keşfettikleri cesaretlerini kanıtlamaya bir hayli istekli olunca, Lord George kendini milis adamlarını ağaçların arasına yaymak için sık sık çatışmalar düzenlerlerken buldu. Her defasında geri geliyorlardı, asla geçmeyen kaşıntılar gibi değerli zamanları bu ufak akımlarla geçiyordu.

On sekiz Aralık'ta İskoçya ordusunun arka koruması Clifton köyüne vardı ve bir kere daha Cumberland'in yan kanatlarında olduğuyla alarına geçirildi. Lord George Murray takviye için ana koldan yardım çağırırken, dükün isyan korumasına uzaklığının bir milden az olduğunu bilincinde olmayan prens Carlisle'a ilerlemeye ve orada durmaya karar verdi. Lord George, Cumberland'le yüzleşmeme ve adamlarıyla Carlisle'a çekilme emrini alana kadar, Kral'ın Süvari Alayı'nın ve Kingston Horse'un üyeleri saldırı için hazırlanıyorlardı. Alexander Cameron'la ilerleyen ve komutasında sekiz yüzden daha az adam olan Lord George kılıcını çekti ve kuvvetlerinin yarısına saldırı emri verdi. Diğer yarısı ikiye ayrıldı, ilerleyen hükümet güçlerinin her iki yanına konumlandı ve İngilizleri bütün Jakobit ordusunun saldırı amacıyla kanatlarda beklediğine ikna etmek için yeterince gürültü çıkarmaları emrini verdi. Hile işe yaradı. Süvariler kaçtılar, Cumberland'in güçleriyse yığınlar halinde geri çekilip bölgede ihtiyatlı bir mesafede durdular. İngiliz generalin tekrar saldırmak için acele etmediği anlaşıldığında Lord George adamlarını Penrith'e, oradan da Carlisle'a prensle birleştiği yere çağırdı.

Her ne kadar küçük de olsa zaferle tazelenmiş olan Lord George Charles Stuart'ın konseyinin önerisine rağmen ve generaline danışmadan Carlisle'da bir karargah bırakma kararı aldığını öğrendiğinde önce şok oldu, sonra küplere bindi.

Cumberland'in ilerleyişi daha çok omuzlarının üzerinden bakmak zorunda olduğu bir şeydi. Lord George bunun intihar olacağını söyleyerek tutkuyla tartıştı; dört yüz yorgun adam muhtemelen taptaze, savaş görmüş birliklerin karşısında sayıla-

rını tutamazlardı. Dahası, Manchester Alayı'nı şüpheli bir onura tayin etmek prensin tercihiydi ve İngilizler olarak, eğer yakalanırlarsa, isyancıların ve hainlerin iki katı kadar sert muamele görecekerdi.

Prensi çılgınlığından vazgeçiremeyen Lord George adamlarıyla beraber bu tehlikeli görevi gönüllü olarak üstlendi. Lochiel'in, Keppoch'un, Ardshiel'in ve bir düzine diğer liderin ve adamlarının yükü paylaşmak için anında gönüllü olduklarını görmek ona iyi geldi ama sonunda bu jestler boş yere yapılmış oldu. Aralarında artan düşmanlığa karşın, Charles Stuart tek generalinden feragat etmeyi kaldıramayacağını ve Lord George'un emirlerinin geçersiz sayıldığını biliyordu.

Yirmi Aralık'ta, Carlisle'a zamanında dönüp dört yüz adamı kurtaramayacaklarını bilmeyen verdiği suçlulukla, Lord George keyifsiz birliklerini Esk Nehri'nin kıyılarına yönlendirdi. O gün prensin yirmi beşinci doğum günüydü ama kutlamalar için zaman yoktu. Son zamanda yağın yağmur ve yoğun kar, suları öyle bir yükseltmişti ki adamlar sadece dehşet içinde İngiltere ve İskoçya arasındaki sınırda hızla, öfkeyle giden akıntıya bakakalıyorlardı.

Nehri en sığ yerinden geçmeye kalkışan iki adam atlarından düştüler ve akıntı yönüne birkaç yüz metre sürüklendiler. Birlikler sellerin taşmasını bekleyemedikleri için, kıynının her iki tarafına keşfe çıkıldı. Lord George'la kısa bir toplantı yaptıktan sonra, Alexander engeli kırıp akıntıyı hızlandırmak adına canlı bir baraj oluşturmak için kendisini ve Gölge'yi sığ yerin üzerine takip etmek üzere en uzun, en sağlam atları sürececek adamları seçti. Lord George nehirde yürüyen ilk kişi oldu. Engelle bile, su öyle derindi ki adamların sadece başlarıyla omuzları yüzeyde kalıyordu. Daha kısa boylu adamlara arkadaşları yardım ediyordu. Struan MacSorley ise kollarına asılan ve kemerinden sallanan halatlardan tutunan adamlarla bir portmanto gibi görünüyordu. Prens, Lord George ve Perth Dükü, adamları ve kadınları at üstünde taşıyarak ileri ve geri, sayısız geziler yaptı. Erzak arabalarının çoğu terk edildi, erzaklar adamların sırtında taşındı: Kont Fanducci'yi aşırı derecede üzüntüye uğratarak, toparlan – Prestonpans'ta ele

geçirilen ve enerjik İtalyan tarafından Derby'ye kadar bütün yol boyunca vefayla ilgilenilen aynı silahlar – içlerinin tıkanması ve peride bırakılmaları gerekti.

Catherine ilk kez, Gölge'nin eyerini kocasıyla paylaşmadığı için minnettardı ve mürekkep gibi, şiddetle akan suları, Struan'ın geniş omuzları üzerinde güvenle dengelenmiş halde geçtiği için de minnettardı. İskoç toprağına dört ay sonra ilk kez ayak basarken şüpheleri vardı. Öfkeli nehrin karşısına, tercihinin çoktan yapıldığını, geri dönülemeyeceğini ve belki de bir daha İngiltere'ye asla geçemeyeceğini bilerek baktı. Arkasında, gaydacılar çalışıyor ve adamlar ısınmak ve kendilerini kurutmak için sendeleyerek dans ediyorlardı ama Catherine'in tek düşündüğü Rosewood, annesi, bir zamanlar yaşadığı simdi ona tamamen yabancı olan barınaklı, sosyal olarak düzen altındaki hayatındaydı. O yaşamdan, hayatının ve geleceğinin Alexander Cameron'a ait olduğunu bilerek, kendi isteğiyle vazgeçmişti ama hâlâ bazı üzücü hatıralar vardı: Harriet'ı arkasında bırakmıştı ve Damien'ı. Annesi kolonilerde yelken açıyordu ve ondan tekrar bir haber alana kadar yıllar geçebilirdi...

Bunun gibi düşünceler çabucak zihninin gerilerine itildi, çünkü o anda uğraşılacak daha büyük bir mesele vardı. On beş günden daha kısa bir zamanda, başlıca piyadelerden oluşan bir ordu neredeyse üç yüz kilometre geri çekilmişti, tüm yol boyunca süvariler tarafından kovalanmış ve Newcastle'da karargah kurmuş Wade'in düzenli askerlerden oluşan ordusuyla hâlâ gözdağı veriliyordu. Hava şartları çok kötüydü. Kar yağmadığı zaman şiddetli rüzgarla, yağmurla ve sulu karla yüzleri kamçılanıyordu. Adamlar üşüyordu, aç ve yorgunlardı; çoğunun ayakkabısı yırtılmış ve buzlu sular ve tipi boyunca çıplak ayakla ilerliyorlardı.

İskoçya'ya girdikten sonra, ordu iki kanada ayrıldı, Lord George Glasgow'a doğru alçak yolda birini alırken, Prens Charles ve Perth Dükü Peebles boyunca yüksekte olan rotayı aldı. Bir gün farkla liman şehrine vardılar ve Manchester'dakiler gibi, Glaswegianlar da onlara karşı çıkıp düşmanca tepki gösterdiler. Her tarafta da sinirler öylesine yıpranmıştı ki, Lochiel araya gir-

mese şehir öç duyguşuyla yağmalanacak ve yerle bir edilecekti. Prens çareyi, bu sefer üstü başı yırtık pırtık olmuş İskoçları yeniden donatmak için tüccarlardan kıyafet, yorgan ve ayakkabı toplayarak ceza kesmekte buldu..

İlk defa, İngiltere'nin başkentine olan yürüyüşteki dikkat çeken mesafede ordunun büyüklüğünü gizlemek ya da abartmak için bir girişimde bulunulmadı. Cesaretlerinin evden destek gelmesine ilham vereceğini umut eden Lord George ve prens, tam tersinin olduğunu öğrenince şaşırdı. Ekim'in ortasında, Loudoun Kontu Inverness'e deniz yoluyla ulaşmış ve Duncan Forbes tarafından toplanmış oldukça büyük bir birliğin komutasını almıştı. Forbes Hanover Evi'ne sadık olanlardan subaylar görevlendirmiş ve ayrıca, nüfuzlu Jakobit liderlerin prensin giderek artan umutsuz ricalarını görmezden gelmeleri için onları tehdit etmiş, rüşvet vermiş, zorlamıştı. Dahası, Argyle Campbell tarafından yönetilen bütün bölge hükümetin sıkı bir desteği içindeydi — Lochaber'e ova sınırına kadar uzanan alanlar. Inverness'teki kuzey bölge Sir Alexander MacDonald'm ve MacLeod'lu MacLeod'un ellerindeydi – ikisi de önce prene destek vermişti ama şimdi birliklerini Lord Loudoun'un hizmetine sunmuşlardı.

Prensin yokluğunda Edinburgh denizden takviye almıştı ve şehrin nüfusu – Stuart prensini karşılamak için alkışlar yaparak ve ellerini sallayarak toplanan aynı grup – şimdi yeni komutan General Henry Hawley için kutlama yapıyordu. Dettingen ve Fontenoy'da Cumberland ile savaşmış tecrübeli bir asker olan Hawley, prensin ordusunu son derece hakir görüyordu ve isyancıları mağlup edip onları sonsuza kadar dağıtmış bir general olarak iz bırakmaya kararlıydı. Charles Stuart'ın döndüğü haberi Edinburgh'e ulaşır ulaşmaz Hawley ordusunu yürüyüşe hazırladı.

Haberler o kadar da kötü değildi. Sayısı üç bin dört yüzü bulmuş ikinci bir İskoç ordusu Aberdeen'de kuruluyordu ve prensin İskoçya'ya vardığı, oradan da Stirling'e geçtiği haberinin üzerine, saltanat vekilinin komutasındaki güçlerin boyutunu etkili bir şekilde katlıyordu. Bunların arasında Perth Dükü'nün kardeşi Lord John Drummond vardı, sekiz yüz adamla beraber

Fransa'dan henüz gelmişti. Kendisinin ve Kraliyet İskoçları'nın Kral Louis'nin resmi temsilcileri olduğunu bildiren Lord Drummond hemen, Kral George'a destek için İngiltere'ye giden Flemenk güçlerine, Flemenkler ve Fransızlar arasında yeni imzalanmış, Flemenklerin 1947 yılından önce bir daha onlara karşı savaşınamaya yemin ettikleri anlaşmanın maddelerini hatırlatan bir mesaj gönderdi.

Cumberland'in güçlerini destekleyecek diye güvendiği yedi bin kişilik birliğin daha ayağının tozuyla gelmişken tekrar eve gelmek için yola çıkmaktan başka seçeneği kalmadı.

On üç Ocak'ta Lord George Hawley'nin birlikleri için niyet edilmiş tedariki alıkoymak sebebiyle sıradan bir baskın gerçekleştirdi ve hükümet ordusunun Edinburgh'den ayrıldığını ve yeminin günlük yol kadar uzaktaki olduğunu öğrendi. Emrinde bulunan iki yüzden az adamla, Lord George tedbirli davranarak Falkirk'e, sonra da prensin Hawley'i savaş yapmaya kışkırtmak için planlar yapmaya koyulduğu Bannockburn'e çekildi.

Hawley iki gün boyunca Falkirk'te kamp kurdu, prens ise Bannockburn'da. Jakobitlerin Bannockburn'da, İskoçya'nın en büyük savaşçı krallarından birinin, 1311'de çok ses getiren zafer kazanmış Robert the Bruce'un kaldığı yerde bulunmalarının öneminin farkında olan Hawley, savaşı prensin ayağına taşımak için yerinden kımıldama niyetinde değildi. Sinirlenmiş ama yılmamış olan Charles Stuart klanlarını Falkirk'e yukardan bakan yüksek araziye çıkarttı; Hawley'e bu yer değiştirme tam bir sürpriz oldu, general kampta değildi bile. Büyüleyici ve düzgün hatlı Leydi Kilmarnock'la (kocasını o esnada, klan adamlarını prensin yanında kuruyordu) akşam yemeğine davetliydi. İsyancıların arazideki varlığı haberiyle afallayan Hawley alana koştu, yemek peçetesi belâ gömleğinin yakasına ilâştirilmiş duruyordu. Nefes nefese, çuupkası düşmüş bir halde, uzaktaki yokuşu kaplamış İskoçyalı denizine karşı hücum etmeye giden süvarilerinin gerisin geri, peşlerinden gelen piyadelerin yüzlerine karşı kaçtıklarını görmek için tam zamanında geldi.

Kılıçlarından eskilerden kalma bir feryat koparan İskoçyalılar

serbest bırakılmış, yokuştan aşağıya, haykıran gel-git dalgaları gibi ova seviyesine akın akın iniyorlardı. Sular seller gibi boşalan yağmurlar ateşleme düzeneklerini etkisiz hale getirmişti ve silahlarını ateşleyemeyen kırmızı ceketli piyadelerin, karşılarındaki parlak kılıç duvarına karşı çok az savunmaları vardı. Ne yazık ki, yağmur isyancıların da aleyhine işliyordu, yapmaları gerektiği gibi, saçılan İngilizleri takip etmek yerine, yiyeceğin, şarabın ve temiz kıyafetlerin yağmur altında vahşi bir kovalamacaya göre daha tercih edilebilir olduğunu düşünerek boşaltılmış kampı talan etmeyi seçtiler.

Hava düzeldiği zaman bile, prens ordusunu hükümetin dağılmış birliklerinin peşinden gitmeleri için göndermek yerine zafelerini kutlamayı tercih etti. Lord George'un birbiri ardına gönderdiği tezkereleri görmezden gelip ve Edinburgh şehrini tekrar ele geçirmek için doğrudan yola çıkmakta acil bir gereklilik görmedi. Bir hafta sonra, Hawley'nin güven içinde başkente döndüğü ve Cumberland Dükü William'ın Forth Körfezi'ne hiç sıkıntısız gittiği ve Edinburgh Kalesi'ndeki karargaha komutanlık tasladığı haberleri gelince aciliyet oldukça net bir hal aldı.

Prensin kesin eyleme geçme yetersizliği karşısında çileden çıkan ve Falkirk'teki zaferlerini izlemeyerek büyük bir avantajı kaybettiklerini bilen liderler Derby'de karşılaştıklarına benzer bir durumla yüz yüzedi. Cumberland'in ordusu Edinburgh rotasındaydı ve General Wade'in güçleriye sınır boyunca toplanıyordu. Bu kez liderler prensin çekici konuşmalarından ya da tutkulu yakarışlarından herhangi birini dinlemeyi bile reddettiler ve tekrar İskoçya'ya çekilme emrini öne sürdüler. Bir kere kendi topraklarının sarp arazilerine ulaşılar mı, İngilizlerin üzerlerine salmaya cesaret edebilecekleri herhangi bir orduyla başa çıkabileceklerinden eminlerdi. Cumberland'in övündüğü süvarileri asla, piyadeleri ve topraklarının İskoçyalıların merhametine kalacağı dağlara çıkmayı göze almazdı.

1 Şubat'ta Jakobit ordusu kuzeye doğru çekilmeye başladı. Düşmanın kaçtığı haberi, kuzeni olan prensin değişken davranışını kendi askeri dehasına bir hakaret olarak gören Cumberland'i hem şaşırttı hem sinirlendirdi.

“İsyancıların pılılarını pırtılarını toplayarak Falkirk’ten burunları havada çıkıp gittiklerini duydum!” dedi Cumberland, şişman vücudu uzun bir yemek masasının baş tarafını yönetiyordu. Onun etrafına toplanan ve her kelimeye ve ifadeye tedbirle yaklaşanlar Edinburgh’un komutasını o anda elinde tutan on dört piyade ve süvari taburunun ana subaylarıydı. General Hawley, toplantının büyük bir kısmı boyunca dikkat çekici derecede sessiz durmuştu ve masada düşük rütbelilerin arasında mütevazı bir tavırla oturuyordu. Diğer taraftan, düşmanlarıyla cesurca yüzleşerek ve kaçmaya karşı koyarak kendilerini diğerlerinden ayıran subaylar düke daha yakın oturuyorlardı. Hemen yanında Jakobitler’in kuşatmaları boyunca Edinburgh Kalesi’ni sabırla tutan huysuz, yaşlı Albay Guest vardı ve albayın sağ tarafında Prestonpans’ta öne çıkan az sayıdaki süvari subaylarından biri olan, Binbaşı Hamilton Armbruth Garner vardı.

“Kuzenimizle çatışma niyetiyle Falkirk’e yürüdüğümüzde yaşadığımız sürprizi anlayabilirsiniz,” dedi düğ garip bir ses tonuyla ve devam etti, “kasabayı terk edilmiş bulduk, kamp yerinde rüzgarlar esiyor, uyuyarak içki sersemliklerinden kurtulmak için geride bırakılmış birkaç askerden Forth suları boyunca başanlı geri çekilmelerini öğrendik.”

Düğ ince, uzun burnunun üzerinden bakıyordu, kurbağa gibi gözlerini sigara ve pipo dumanına karşı kısmıştı, en iyisi bakışlarını kralın peruklu ve resmi kıyafetler içindeki subaylarının birliğine sabitlemekti.

“Fikirleriniz neler, beyler?”

İzleyen gergin sessizlikte, Hamilton Garner gözlerini hemen kaçırmayan azınlıktan biriydi ve generalle bakıştılar. “İsteğinizi düşünmem gerekiyor, onlar cesaretlerini kaybettiler. Başka niçin peşimizden gelmek yerine kaçmış olsunlar? Falkirk’teki çatışmadan sonra izimizi sürselerdi avantajlı olacakları inkar edilemezdi.”

“Daha önce de böyle bir durum oldu, anladığım kadarıyla,” dedi düğ. “Savaşma yöntemleri berbat havadan bir nebze olsun etkilenmediği için, barutlarının ıslandığı ya da güzel beyaz tozluklarına çamur bulaştığı için endişe etmelerine gerek yoktu.”

“Cehennemden gelen şeytanlar gibi savaşıyorlar,” diye yorum yaptı astsubaylarından biri ürpererek. “Yokluğun içinden fırlayıp geliyorlar, sise ve çamura bulanmış oluyor, mısır tarlasını tırpanlayan çiftçiler gibi o kocaman kanlı kılıçlarını savurarak, ölüm perileri gibi haykırarak geliyorlar.”

“Kesinlikle ilkel yöntemler, ama oldukça etkileyici, katılmıyor musunuz?”

“Bizim adamlarımız tüfek atışlarıyla ve topçuluk taktikleriyle talim edildiler,” dedi Hawley. “Bizim savaş gücümüz disiplin ve yetenek açısından cn iyisi.”

Dükün vahşi bakışları gözden düşmüş generale kaydı. “Bu üstünlüğü göstermek için, ağzımızın tadı bozulmasın diye, havaların ısınmasını özel çağrılarla mı zamana ve mekana mı yaysın diye beklemeliyiz?”

Hawley’nin suratı alacalı bir kırmızıyla çarpıldı. “Leydi Kilmarnoc alarına geçti. Toprakların bizim korumamızı rica etti. Zaman geçti ve...”

“Ve onun göğüsleri giderek daha da çekici bir hale geldi,” dedi dük pat diye. “Bu erdem harikasıyla ben de bir görüşme yapmalıyım; belki bir tanışma ayarlarsınız?”

Hawley’nin dudakları ince bir öfke çizgisini sıkıştırırken, Binbaşı Garner karşılık verdi. “Söz konusu **bayan** çekildi, efendim. Kocasıyla ve onun Jakobit klan adamlarıyla daha iyi arkadaşlık kurmuş gibi görünüyor.”

Dük parmak uçlarının köşelerini masaya vurdu. “Aslında. Hava, kadınlar... isyancılar şaşırtıcı faydasını kullanmak için görünüşte zararsız olan başka hangi silahları kullanmayı başardı? İlk olarak bizim kendi korkumuz. Onların dört bini babamın tahminin dibine kadar geldi. Sınırlarımıza üşüşüklerine inandırıldığımız otuz bin değil, dört bin. **Dört**, beyler, onların rahatlıkla beş katı olan birleşik bir güce karşı. Ve biz tekrar onların üzerlerine yürüyecek cesareti bulduğumuz zaman onlar savaş oyunlarının nasıl uygun bir şekilde yerine getirileceğini görmek için kural kitabına bakmakla mı uğraşacaklar? Olur şey değil, hayır! Niçin yapsınlar ki, bizi pantolonlarımız dizimize indirilmişken yakala-

lıklarında? Onların yöntemlerine gelince, beyler, onlar ne iblis ne de cehennemden gelen av köpekleri. Onlar fani adamlar, etten ve kemikten; bizim kadar kolaylıkla kesilir, kanar ve ölürlür.”

“Ama onların silahları...”

“Silahlar!” Cumberland masanın ucuna bakarak ayakları üzerinde doğruldu. “Eski moda çelik kılıçlar, minimum hatayla kullanılmak için çok ağır, geri dönüp kaçmakta etkili olmak için çok uzun! Hughes!”

Genç bir emir subay koşarak geldi ve dükün ellerine yakaladıkları İskoçya kılıcını bıraktı. Bir buçuk metre boyunda çift kenarlı çelikten yapılmış bıçağı on santim kadardı ve demirden yapılmış süslü kabza sepet şeklindeki bir koruyucu haznenin arkasına iştirilmişti, etkileyici bir silahtı. Onun tahrip edici kapasitelerinin anıları adamların yüzüne yansımıştı, bazıları uzaklara bakıyor, diğerleri zihinlerinden onları bellerine bağlanmış ince çelik kılıçlarla kıyaslıyordu.

Cumberland kılıcı ileri ve geri sallayarak, ağırlığını ve dengeğini test etmek için kaldırdı. Bir kez daha dikkati bir çift yoğun veşil göz tarafından yakalandı ve Binbaşı Garner’a kendine katılmasını işaret ederek durdu.

“Sanıyorum sen kendi alayında Kılıcın Efendisiydin?” diye sordu dük. “Aynı zamanda isyancıları da hareket halinde gördün, hücumu ve ardından kötü suratlı adamlarımızın kıyımına şahit oldun?”

Garner izin istedi ve kendi kılıcını kınından çıkardı. “Sanıyorum, efendim, adamlarımız bir İskoçyalı hücumunu karşılamak açısından, kötü eğitilmiş oldukları kadar kötü-suratlı değiller.”

“Açıklayın.”

“Öncelikle, kuşkusuz sizin de farkında olduğunuz gibi, bu kılıçlar oldukça ağır, şekilsiz silahlar, geleneksel bir düelloda saldırmada ve saldırıyı savuşturmada etkili bir şekilde kullanılmaları neredeyse imkansız. Bunun yerine, çoğu durumda iki elle tutulmalı ve deneyimli bir kılıç ustasının dengesini hafifçe bozmaya yetecek kadar bir zamanda geniş ve rüzgarı kesen darbelerle savrulmalı. Ayrıca – bir gösteri rica edecek kadar cesur

olabilirsem – kılıç ustasını darbeyi karşılarken özel bir yerinden oldukça savunmasız bırakabilir.”

Cumberland kılıcı kaldırırken ve onu Garner’ın yönüne doğru çarpacakmış gibi geri atarken meraklanmış görünüyordu. Dük kısa boylu ve tıknaz bir adamdı, kılıcı bir hayli güç ve kontrolle kullanmak için fazla ağırlığı vardı ama mesaj alınmıştı. Bir ya da iki dakikalığına, kılıcın eğimi dükün vücuduna maksimum mesafede, sağ kolu tamamen açıldı ve bütün sağ yanı korunmasız ve savunmasız kaldı. Dükün ikinci savunmasında gözlemi daha da netleşti, ileri adım attı ve kılıcının ucunu koltuk altına, oradan da doğruca kalbe saplar gibi yaptı.

“Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda bile, efendim, ateşlenemeyen tabancalarımızla, adamlarımızı düşmanı sağ tarafından nişanlamak ve yanındaki yoldaşlarının da aynısını yapacağına, böylelikle isyancıyla doğrudan kendi önünde baş edeceğine güvenerek, yakın bölgelerde daha fazla hasar olmazsa, süngülerimizin aynı işi yapabileceğini söylemekteyim.”

“Bunun hemen incelenmesini istiyorum,” dedi Cumberland heyecanlı. “Ancak böylesine basit bir taktik adamların korkulmasını yenmeye bir çözüm olacak mı?”

“Komutamız altında savaşan İskoçya alaylarımız var, efendim,” dedi Garner. “Öncelikle, Argyle Campbell’lar başka zayıflıkları ve karşı önlemleri dikkatle inceleyebilelim diye sahte bir hücum düzenleyebilirler.”

“Harika!” Dük kılıcı tekrar emir erine verdi ve bir eliyle Garner’ın omzuna vurdu. “Seni bu uygulamanın komutasına almalıyım, Binbaşı ve gelecek vaat ederse, adamları uygun gördüğün gibi tekrar eğitmede tam desteğimi alacaksın. Bu yenilmezlik efsanesinin Tanrı’nın da yardımıyla, yıkılmasını istiyorum. Adamlarımızın lanet olası dağ kumandanlarından daha fazla korkacak hiçbir şeyleri olmadığına ikna olmalarını istiyorum ve bu gerçekleştiği zaman, onları bir kere ve sonsuza kadar yok edebiliriz.”

“Ya duyduğumuz söylentiler doğruysa?” diye sordu yaşlı bir albay, yüzü şişkin ve sefahat dolu bir hayattan sonra damarlıydı.

“Ya prensin ordusu geri çekilme sırasında dağılıyorsa? Ya dağ eteklerine ulaşır ve bizimle savaş meydanında karşılaşmaktansa püven içinde inzivaya çekilmenin daha temkinli olacağını varsayarlarsa?”

Dük, Albay Putnam’ın sorusunu düşünürken dudaklarını tatlı bir şekilde büzdü. “Dikkate alınacak bariz ve kıskırtıcı bir varsayım, ama bu İskoçların inatçı ve kavgacı bir isyancı türü olduklarına inanmaya meyilliyim. Elli yıldır tahtın hoşgörüsünü zorluyorlar, yenilmenin kokusu keskinleştğinde on, yirmi yıl sonra başlarını tepelerine sokup gururlarına edilmiş yeni bir hakaret düşlediklerinde ya da destekleyecek yeni bir aptal bulup tekrar ortaya çıkarlar. Eğer onların tekrar sağ salım kaçmalarına ve her şey unutulmuş ve affedilmiş gibi topraklarına geri dönmelerine izin verirsek, şimdiye kadar bu mücadelede kazandıkları zaferlerini muhalifler ve vatan hainlerinden oluşan gelecek kuşaklara tutkularını aktarmak için kullanmadan önce kaç sene geçecek?”

“Hayır, beyler,” diye devam etti. “Benim fikrim, isyan gruplarının tam bir tahribi ve yok edilmesi dışında hiçbir şeyi kabul edemeyeceğimiz. Bu sonucu etkin kılmak kılıç gerektirecekse, o zaman öyle olacak. Her – sözde Jakobit – adam, kadın ve çocuğun ölmesi gerekecekse, öyle olacak. Güçten tamamıyla düşürülmeli ve sonunda bize karşı tekrar isyana kalkışma fikrini akıllarından bile geçirmek için cesaretleri tamamen kesilmeli.”

Durdu ve deneyimli subaylarının asılan suratlarını inceledi. “Bu yüzleştiklerimiz onurlu düşmanlar olarak düşünülecek adamlar değiller, beyler. Onlar vatan hainleri, başkaldıranlar – yaşlı ve frengili Katolik bir kral eğlence içinde izlerken bizim gerçek hükümdarımız Kral George’u bayağı bir darağacında sallanırken görmek isteyecek alçaklar. Onların durdukları yerde bizim cesur adamlarımızı kıymaktan nasıl kötücül bir zevk aldıklarını gördünüz. Kesik bir kolla gider ve onlara zeytin dalı sunarsak sonraki otuz yıl boyunca bize karşı bir başka başkaldırı gerçekleştirmeyceklerini mi umut edeceğiz? Prestonpans’ta ve Falkirk’te kendi kanlarında boğulanların eşlerine ve annelerine

hain katilleri onların zengin ve şanslı hayatlarını rahatsız bile etmeden geri dönmek için tepelere kadar kovaladığımızı memnun olduğumuzu mu söylemeliyiz?”

Hamilton Garner sinirle yumruğunu kaldırmadan önce ölçülü bir nefes aldı. “Hayır! Hayır, Tanrım! Bunun yanlarına kâr kalmasına izin vermeyeceğiz!”

“Hayır!” Sert, gırtlaktan gelen hayır seslerinin korusu masa boyunca yayıldı, peşinden yumrukların vurulması ve sandalyelerin birer birer yere çarpılması geldi, subaylar Cumberland’in politikasına destek vermek için ayaklandılar. Binbaşı Garner ifadesini yarısı dolu şarap kadehini kapıp saygı selamlamasıyla havaya kaldırarak tamamladı.

“Cumberland Dükü William’a!” diye kükredi. “Tahta karşı ordular kurmaya cüret edene karşı kazanılan zafere ve zaferin hızla tamamlanmasını görmek için yemin eden bize!”

“Cumberland’e!” Coşkun, tutkulu yankı geldi. “Zafere!”

13

Hamilton Garner kendi bölgesine doğru küfi kokulu kale koridorları boyunca yol alırken, yuvarladığı pek çok şeref içkilerinin ve birlikleri tekrar eğitmede düşün onu seçerek verdiği kişisel komutanın hissettirdiği hevesli gururun bir araya getirdiği etkiyle soylu yüzü kızarmıştı. Generalin dikkatini bu şekilde çekmek riskli olmuştu, ama işe yaramıştı! Cumberland en son Albay Guest ile konuşurken görülmüştü ve Hamilton sabah olmadan dün şahsi kadrosuna kalıcı olarak atanacağına bahse girebilirdi.

Odalarına vardıktan sonra, dış kapının açılması için ayağıyla vurdu, bir an eşikte bekledi, General Cope’a ve Albay Guest’e sadakatini ve önemini kanıtlayarak kazandığı lüks yerlere bakarken gözleri parlıyordu. Soğuk duvarlar pahalı halılarla kaplanmıştı, kocaman gardirop ve şifonyerler kiraz kerestesinden yapılmışlardı, sıcak ve zengin görünüyorlardı. Yatak dört ayaklıydı, altmış santim yüksekliğindeki bir platforma yerleştirilmiş-

u, kadifeyle kaplanmış, saten yatak örtüleriyle ve kaz tüyüyle doldurulmuş yorganlarla örtülmüştü. Yerde Fas halıları vardı ve ayakkabıları üzerilerine çamur bırakırsa, iki uşağından biri dizlerinin üzerine çöküp, bu mükemmelliği eski haline getireceklerdi. Şomine Korint mermerdendi, şamdandan katı bir gümüş yayılıyor, alabildiği azıcık nefes yataktaki yastık yığını arasında serilip vatan ipeklere sarınmış beden tarafından savurganca kullanılmış ve tedarik edilmiş egzotik baharatlar ve parfümler kokuyordu.

Aynı kayıtsız ayağıyla kapıyı vurarak kapattı ve yatağa yaklaştı. Çarpık bir gülümsemeyle aşağı eğildi ve kızın omzundan bir tutam saçı kaldırdı ve parmakları arasından kaydırdı. Kız kallasını kaldırıp bakmadı.

“Ne kadar sıcak bir karşılaşma,” diye mırıldandı. “İnsan sana bakınca beni gördüğüne mutlu olmaya başladığını düşünüyor.”

“O kadar mutluyum ki, kendimi zor kontrol edebiliyorum,” diye tembelce cevap verdi, kafasını onun kavrayışından kurtarmak için sallarken.

Garner ona biraz zaman verdi. Dikkati şekerleme kutusuna yönelene kadar bekleyerek eline bir avuç saç aldı ve öyle vahşice çekti ki, çikolatalar etrafa saçıldı ve kız acıyla bağırarak dizleri üzerinde ilerlerdi. Garner’ın ağzı onunkilere atılırken aç gözlü ve hırshydı, elleri dayanaksız ipeği kavrarken ve tek hamleyle boyundan dize kadar yırtarken vahşiydi. Tamamen bükülmüş dudaklar arasından hor gören bir küfür fırladı ve kız ellerini, adamın göğsüne beceriksizce vurarak kaldırdı.

Garner sadece güldü ve küçük keskin tırnakları yüzüne ya da boğazına gerçek bir zarar vermeden önce kızın bileklerini yakaladı. “Ahh, benim tatlı Maggie’m. Seni böyle konuksever bir modda bulmak her zamanki gibi bir zevk!”

“Seni alçak, git yanımdan!” diye tısladı. “Ter ve sidik kokuyorsun ve bu gece üzerimde sürünmene izin vermeyeceğime emin olabilirsin.”

Garner tekrar güldü ve kızın ellerini burkup sırtında tuttu. İleri eğilerek, açıkta kalan göğse ağzını dayadı, dilinin tek bir hareketiyle ucunun sertleştiğini hissetmek onu azıcık olsun şaşırtmadı.

Tutuluyor olmanın başka bir faydası, diye düşündü. Edinburgh'de hiç yatak, kadın, fahişe, ilgisini çeken hiç sütçü kız yoktu. Buysa ellerine birkaç hafta önce gelmişti, evcilleştirmeye çalıştığı bir dişi kedi gibi ateşli ve cesurdu, ama çabaya ve masrafa değerdı. Onu bir zar atışıyla kaybeden ve sonrasında onu tekrar alabilmek için iki katı para ödemeyi teklif eden Albay Putnam onu bir hayli tavsiye etmişti. Ayatılmış olan Garner ise doğal olarak onu kendisi için almak istemişti, o zamandan beri de kız onun yatağındaydı.

Maggie MacLaren yerli bir kızdı ve öyle olunca, direnç göstermeden teslim olmazdı. Ancak, bir kere içtenlikle “fethedildiğinde”, her sabah komodinin üzerine ekstra bir saygı sembolü bırakılmasını garantilemek için hatırı sayılır ölçüdeki becerilerinin birini ya da hepsini kullanmaya karşı olmazdı.

Sınıtarak, ağzı hâlâ göğsüne kenetlenmiş bir halde, Garner onu yatağa itti ve daha fazla uzatmadan, pantolonunu çözdü ve kendini onun bacakları arasına bıraktı. Haykırışı gerçektı; kız sıcak, kaygan ve deri eldiven gibi sıkıydı. Kız onu üzerinden atmak için mücadele ederek, saçları uçuşur, dişleri ortaya çıkmış halde, ayakları yatağı tekmeleyip deşerken, her zamanki karşı koyma gösterisini yaptı. Ama sonra aniden, lanetleri iniltilere ve onun itişlerini engelleme çabaları insan doğasının mümkün kıldığı ölçüde ona yaklaşmak için şiddetli dalgalara dönüştü. Elleri Garner onları serbest bırakana kadar onun alıkoyan kavramasına karşı mücadele etti, sonra onları omuzlarına kaldırdı, çılgın hareketleri onları neredeyse yataktan düşürene kadar onu parçalarcasına pençe attı.

Bu durumda, Hamilton onun kendini göndermeyeceğini düşündü. Uzun, enerjik bacakları etrafına sıkıca dolanmıştı, mümkün olan her kendinden geçme sarsılması geçene kadar onu orada tutuyorlardı. Kız onu bıraktığı zaman Hamilton yataкта onun yanına gevşekçe çöktü, eti artçı sarsıntılarla zonkluyordu. Kaşının kenarından ter akıyordu ve saten yatak örtüsünün üzerinde büyük bir ıslaklık yaratıyordu; peruğu başından düşmüş ve yanan bir mumun alevine riskli bir şekilde yakın duruyordu.

“İsyancılar seni bir silah olarak düşünmeyi akıllarından geçir-medikleri için Tanrı’ya şükürler olsun,” diye soludu. “Şimdiye kadar kazanmış olurlardı.”

Maggie’nin kafası ileri kalktı, Garner’in düğmelerinin, deri kemerlerinin ve kolalı yakalarının getirdiği zararı incelerken kaş-ları korku içinde kıvrılmıştı. Bir adamın en vahşi fantezilerini tat-mın cdecek kadar büyük olan göğüsleri Hamilton’ın gömleğinin boyası gibi kızarmıştı; bacaklarının iç kesimleri nankin panto-lonun sürtmesinden dolayı pembeleşmişti. Ancak her şey hesa-ba katıldığında, bu rahatsızlık İngiliz aşığının sarsıcı bir şekilde doktüğü bedeli görmeye değirdi. Katlanılmaz derecede kibirliy-di, kendi görüntüsüne takıntılı dı ve kurnaz bir şekilde tehlikeli olabilecek kadar hırslıydı.

Uzun ince ve inkar edilemeyecek kadar yakışıklı, soluk sarı açılı subay bedenini zirvedeki konumunda tutmak için her gün antrenman yapıyordu. Özellikle 13. Süvari Birliği’ni daha önce-ki komutasını takiben ona yapıştırılabilecek korkaklık lkesini almak için, bir hakaret iması olduğu zaman subaylarla düello da yapıyordu. Colt Bridge’deki fiyaskonun hemen sonrasında, iki ast subayı korkaklıkları yüzünden vurdurduğu ve yirmi ada-mın rütbesini alıp örnek olsun diye kayıtlara geçirttiği söylendi. Prestonpans’ta performanslarının tekrarının peşinden, onların hepsini vurdurmanın ya da asmanın düşmanlarının hoşuna git-mekten başka bir amaca hizmet etmeyeceğini bilgece öğütleyen General Cope’un kendi ricası üzerine Garner’in alayı hayatların-dan olmaktan kurtarılmıştı.

Garner’in kadınlara yaklaşımı kişiliği kadar soğuk ve kibir-lydi. Yeterli bir aşıktı – Maggie’nin sahip olduğunun en iyisi değildi – ama enerjikti.

“Eğer bu silahlarınızı değerlendirme şeklinizse, İngiliz,” dedi Hamilton’ın ağından fırlayan yumuşak ete bakarak alayla, “be-nim kralım karşısında sizin şansınızdan endişe duyabilirim.”

Yeşil gözler yavaşça aralandı. “Bu güzel günlerde, benim is-yancı sürtüğüm, dilinin hoşuma gitmeyecek kadar sivrileştiğini düşünmeye başlayabilirim.”

“Sadece dilim olduğu sürccce” – güldü – “endişelenmene gerek yok.”

Garner bir süre onun dudaklarındaki şişmiş ıslaklığını izledi, sonrasında da kendininkilerde bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. Yakın zamana dek, onun geçmişiyle ilgilenmemiştir. İskoç olmasının ve yataktaki örnek olacak becerilerinin dışında, onunla ilgili bir şey bilmiyordu. Onu ölümle burun burunayken kazanmak baştan çıkarma konusundaki erkekçe güçlerine tam bir tehdit değildi ama çoğu kadının onun güçlü egemenliğine boğun eğerken – ve karşılığında, onu sıkarken – Maggie MacLaren bir istisna olduğunu kanıtlıyordu. Ateşin ve buzun aynı kombinasyonunu gösteren bir kadın daha vardı. Catherine Ashbrooke, tutkunun ve arzunun cisimleşmesiydi; her ateşli bakışla insanı kudurtabilirdi, yumuşak beyaz vücudunun her kıvrımında parlıyordu. Ne var ki kendini uzakta tutmuştu, Hamilton hayatta mı yoksa ayaklarının dibinde ölmüş müydü hiç umursamıyor gibiydi.

Onun ayaklarının dibinde ölme – ya da olduğu gibi yaralanma – hayali Hamilton’ın yüzünün gözle görülür biçimde sertleşmesine sebep oldu. Zengin, kibar, şımarık ve güzel Catherine Ashbrooke ondan dürüst bir evlilik teklifi almanın kıyasına gelmişti. Bunun yerine, onu aptal yerine koymuştu, iki sevgiliyi birden idare etmiş ve sonunda galip olana kendini satmıştı. Montgomery ile yaptığı düelloyu kaybederek yaşamak zorunda kaldığı aşağılanma Catherine’in söz verdiği gibi evliliklerini feshetme için bir yol aramadığını, esmer saçlı tüccarı en yakın handa bırakmadığını, Hamilton Garner bütün İngiltere’de adamlarıyla beraber yana yakıla onu ararken kendine kalbine kilerin değiştiğini yazan bir not bırakmaya bile tenezzül etmediğini keşfettiğinde duyduğu onur kırıklığıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

“Güzel miydi, İngiliz?”

“Ne?” diye sordu daldığı hayalden irkilerek uyandığında. “Kim?”

“Deminden beri ağzın sulanarak düşünüp durduğun kız.”

Hamilton ona baktı ve doğruldu. Yanaklarındaki kızarma

pözlerindeki mesafeli pırıltıdan daha çok şey açığa çıkarıyordu. Maggie'ye bir avuç ıgneli söz söyleyecek kadar fazla.

“Sana onu mu hatırlatıyorum?”

“Olası değil,” diye cevap verdi yeleğindeki bir düğmenin bir ipin etrafına dolanmasına lanet ederek. Bu durumdan istifade edebileceğini anlayan Maggie onun önünde dizlerinin üzerinde yükseldi, çevik parmakları onun kemerlerini, tokalarını, düğmelerini ve bağlarını çözmeye başladı.

“Güzel miydi?”

Hamilton'ın çenesindeki kaslar kasıldı. Güzellik göreceliydi, değil mi? Altınla kıyaslanırsa, Catherine'in saçları gerçekten güzeldi. Güneş ve ay ışığıyla kıyaslanırsa, yüzü daha çok ışıktı. Saçlarıydı, bedeni daha ilahiydi. Bana kıyaslandığında, dudakları daha tatlıydı.

“O aslında bir fahişeydi,” dedi Hamilton zayıf bir sesle. “Sarı saçlı mavi gözlü bir fahişe. Ama çok etkileyici bir soydan geliyordu ve beni hayatımın geri kalanı boyunca oldukça güzel bir şekilde idare edebilirdi.”

“İdare edebilirdi? Onu kaybettiğini mi söylemek istiyorsun?”

“Düello hileliydi,” dedi kızgınlıkla. “Çekişme hiç adil değildi, onunla ve...” durdu, Maggie'nin altın gözlerinin ilgiyle parladığını fark etti. Sorduğundan daha fazlasını cevaplamıştı, onun bilmesini isteyeceğinden daha fazlasını söylemişti. Kız onun gömleğini çözerken ve parmak uçlarını göğsündeki kas kabartısında gezdirirken onu yakından, şüpheli bakışlarla inceliyordu. Suratı hâlâ asıktı ve kaburgaları üzerindeki sert yara izine dokundu – normalde harika olan vücudunun güzelliğini bozan tek şey.

“Öyleyse,” dedi düşünceyle. “Onun için düello yaptın ve kaybettin.”

Açık yeşil gözler alevlendi ve kızı omuzlarından öyle sıkı tuttu ki tırnakları kızın omzunu deldi. “Kimse beni kılıçla yenemedi,” onu ileri doğru sallarken tısladı. “Hiç kimse!”

Maggie'nin gözleri şeytanca parladı. “Birinin yendiğini kabulleyen yara izlerin var.”

“Düello ölümüne olacaktı. İlk kanı ben akıttım, o korkak du-

raksayıp geri döndüğünde onun işini bitirmek üzereydim, kılıcının ucu kabullenmiş gibi aşağı dönüktü. Ve ben, merhametimin aldatmacasına kanıp, ona hayatını bahşetmeyi düşündüğümde saldırıya geçti. Günlerce ölümün kıyısında yattım ve bilincimi tekrar kazandığımda, alçağın kaçtığını öğrendim. İkisi de kaçmıştı. O, tatlılıkla yalan söylemişti. Ben kendi aşağılanmışlığım içinde kaniyorken o bana yalan söylemişti ama ben o ikisinin başından beri anlaşılmış olduklarını tahmin etmeliydim.”

Maggie’nin omuzlarındaki baskıyı serbest bıraktı, yumruklarını sıkmaya devam etti ve avuç içlerini dizinde düzleştirdi. “İyileştiğimde peşlerinden gittim. Haftalarımı hanları arayarak ve izlerini bulup ikisine de mükafatlarını vermek umuduyla geçirdim. Ama yoklardı. Onları kaybolmuşlardı. İlk başta inanamadım – sonuçta görünmez bir çift değillerdi. Ama narin sarışın bir kadını ve uzun boylu, siyah saçlı siyah gözlü cehennemlik bir alçağı sorduğum herkes, sadece omzunu silkti.”

Maggie onun yüzünü renklendiren göze çarpan öfke gölgelerini izlerken dikkat kesildi, ama maceracı aşıkları betimlerken, gözleri daha da büyüdü ve yuvarlaklaştı, nefes alışı hızlandı, beklenmeyen bir heyecan akımı göğüs ucunun çevresindeki derinin buruşmasına ve beklenti içinde kararmasına sebep oldu.

“Onları hiçbir yerde bulamayınca, öylece bıraktım ve tam da Charles Stuart’ın Londra’ya ulaştığı haberleri geldiğinde alayına geri döndüm. İkisini de unutmuş ya da affetmiş değilim, ama yine de, bazen... görüntü o kadar net oluyor ki, intikamımı alma isteğimse öyle güçleniyor, onun yüzünü düşmanların arasında görüyorum – meyhanelerde, kalabalık caddelerde, bir keresinde de düşman devriyesinin başında. Elbette o değildi. Olamazdı. Montgomery ve fahişesi yüzlerce kilometre uzaktalar, Londra’daki yuvalarına kaçmışlardır, ya da daha iyi ihtimalle, Kıta’da bir yerde, beni aptal yerine koymalarına gülüyorlardır. Catherine, gözbebeğim. Sevgili Catherine... seninle tekrar karşılaşmayı nasıl da istiyorum.”

Dikkatini tekrar kıza verdiğinde Garner ellerinin dizlerinin

üzerinde hareketsizce uzandığını gördü, cildi bütün yüzünü satacak kadar genişlemiş görünen büyük, kehribar gözlerinin etrafında sarıya dönmüştü.

“Maggie? Sorun ne? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun.”

“Sen... Catherine mi dedin?”

“Catherine Ashbrooke. Niye soruyorsun?”

“Ve onun adı? Montgomery mi olduğunu söyledin?”

“Raefer Montgomery. *Niçin?*”

Maggie’nin eli tamamen düştü ve topukları üzerinde oturdu. Olamazdı! Olamazdı!

“Güzel Tanrım,” diye mırıldandı. “Elbette olurdu! Bir kere-
S
nde nişanlısının süvarileri olan bir subay olduğunu söylemişti.”

Maggie’nin dudaklarından kısık gırtlaktan gelen bir kahkaha patlarken Hamilton’ın suratına da asıldı. Onu bastırmaya çalıştı. Ağzını elleriyle kapattı ve geriye yuvarlandı, ama işe yaramadı; kahkaha daha da şiddetlendi ve ince bir alayla binbaşığı daha da sinirlendiren sevinç gözyaşları üretti.

“Sen lanet olası ne yapıyorsun?” diye sordu. “*Kim* onun nişanlısının süvarileri olan bir subay olduğunu söyledi?”

“Catherine.” Maggie yeni bir kahkaha akınını boğmayı başardı. “Evet, o sevgili, tatlı Catherine’di. Achnacarry’ye gelen sarı saçlı, mavi gözlü İngiliz bir orospuydu... oh... yedi, sekiz ay önce. Yeni evlenmişti. Onunla. Siyah saçlı şeytanın kendisiyle: *Siyah Cameron’la!*”

Kızın eğlencesini paylaşmaktan çok uzak olan Hamilton onu tekrar kollarından yakaladı, onu öyle kabalıkla sarsmıştı ki sarı-kızıl saçları ısıltılı bir düşüşle omuzlarına dağıldı.

“Durup bana neyden bahsettiğini söyleyecek misin!” diye bağırdı.

“Sana söyledim!” Soluk soluğaydı. “Oydu! Oydu ve Catherine Achnacarry’deydi! Yalnız adı Montgomery değil, seni aptal serseri. O Cameron! Alasdair Cameron! Ve onu meydanda isyan devriyesinin başında gördüğünü düşündüğünde çok büyük ihtimalle öyleydi! O Alasdair... Alexander Cameron, Donald Cameron’ın kardeşi!”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Garner sinirli bir tonla.
“Aynı adam olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bütün dünyada onun gibi bir adam daha olamaz. Ayrıca...”
Kahkahasını kontrol altına aldı ve yanaklarından akan ıslaklığı sildi. “... kendi kuzenimi tanımam gerekir, değil mi?”

“Senin... *kuzenin?*”

“Evet.” Kehribar gözler yukarı kalkıp onunkine baktılar, derinliklerinde ince alay parlayarak ışıldıyordu. “Büyük *Siyah Cameron*’ın kuzeniyim. Onun kardeşi Lochiel de kuzenim ve Dr. Archibald...”

“Lochielli Donald Cameron... Cameron Klam’nın Lideri... sen onunla akraba mısın?”

“Biraz ürperdin, değil mi?”

“Ve... Raefer Montgomery” Hamilton dudaklarını ıslattı ve kızın omuzlarındaki kavrayışını aniden düzeltti – “sen o olduğundan kesinlikle...”

“Siyah Cameron! Evet, eminim. Sarı saçlı gelinle evlenmek hakkı için ekşi suratlı kırmızı ceketli bir İngilizle düello etmesiyle övünüyordu. Evet, şimdi hatırlıyorum, Alasdair Fransa’da taşıma işine başlamak için Montgomery adını kullandığından bahsediyordu.”

Hamilton kısmen dinliyordu. Başı dönüyordu – içtiği şaraptan değil, yedi ay önce düello yaptığı adamın bütün Avrupa’da, hatta belki de bütün uygar dünyada en büyük kılıç ustası olarak ünlenmiş Alexander Cameron’dan başkası olmadığını öğrendiği için! Catherine’in işin içinde olması aklından kısa süreli geçen bir düşünce başlattı. Hamilton büyük ustalarla çalışmıştı ve efsanevi Siyah Cameron ile, sürgünde yaşayan İskoç kumandan ile ilgili söylentilerin fısıldandığını duymuştu. Onun aslında Cameron’la savaştığı düşüncesi... ve onu neredeyse yenmişti!

“Nerede o?” diye sordu Hamilton sabırsızlıkla. “Onu nerede bulabilirim?”

“Hım, eğer kırmızı giyinmekten hoşlanmaya başlamamışsa,”
– ufak bir kahkaha attı – “hâlâ prensledir.”

Garner içinden lanet okudu. Elbette, bunu biliyordu. Sakin-

leş! O dışarıda bir yerlerde ve artık bir hayalet değil. O gerçek, lanrım. Gerçek!

“Maggie, beni dinle...”

“Lauren,” dedi araya girerek.

“Ne?”

“Benim adım Maggie değil... Lauren. Lauren Cameron ve kolunu sıkmayı bırakmazsan, parmağında hiç kan kalmayacak.”

Hamilton’ın elleri açıldı. Bir süre onun kolunda bıraktığı morarmış izlere baktı, tekrar ona uzanmadan önce düşüncelerini topladı, elleriyle kalm, kıvrıcık saçı kavradı.

“Catherine,” dedi aniden, “Catherine ile ilgili ne biliyorsun?”

“Bilmek istediğimden daha fazlasını değil. Sadece onun Achnacarry’ye gelerek çok fazla kalbi memnun etmediği, Alasdair’in kollarında bizlere ne kadar hizmetçileriymişiz gibi baktığını.”

Kelimeleri Hamilton’a ıslak kıyafet gibi çarptı. “Catherine’i Iskoçya’ya götürdü!”

“Ben de öyle söyledim, değil mi? Onu Achnacarry’ye getirdi bir İngiliz. Yaşlı Sir Ewen mezarında ters dönmüş olmalı.”

“O, hâlâ... orada mı?”

Lauren düşünerek gözlerini kıstı. O fahişenin İngiltere’de olduğunu söylese onu bulmaya mı koşturacaktı? Alasdair’i ona kaptırmak gururuna yeterince kötü bir darbe olmuştu; yaldızlı İngiliz binbaşısını kaybetmeyiye hoş göremezdi. Lauren onunla daha işini bitirmiş değildi. Onun temel niteliklerinden bazılarını hırs ve açgözlülük – taşıyordu ve daha iyi bir olasılık gelene kadar onu bırakma niyetinde değildi.

“Evet,” dedi soğuk bir tavırla. “Onu bol bol yapmacıklı gülümsemenin geri kalanıyla Achnacarry’de bıraktı.”

“Bu Achnacarry nerede? Oraya nasıl gidebilirim?”

“Achnacarry?” Lauren açık açık dalga geçti. “*Aptal olmalısın*. Kimse Achnacarry Kalesi’ne öylece gidemez. Soğuk, kara ormandaki elli mili aşsan ve bir düzine vadiyi tırmansan bile, bütün gün İngilizleri ve Campbell’ları aramaktan başka bir şey yapmayan klan adamları duvarını asla geçemezsin. Yaşlı Kral

MacBeth oranın korumasını kendisi kontrol etmeye başladığından beri Achnacarry davetsiz bir misafir görmedi. Ve hayatı için kaçmadan önce orayı sadece bir ya da iki gün elinde tuttu. Eğer bana inanmazsan, arkadaşına sor, Argyle Dükü'ne. Yıllardır Achnacarry duvarlarından içeri girmeye çalışıyor. Evet, ayrıca son on beş yıldır idam ilmeğini Alasdair'in boynuna geçirmeye çalışıyor ama onu asla göremedi.. İstedğin şey bir intikamsa, yaklaşık beş bin kişilik bir sıranın arkasında durmak zorundasın."

Hamilton bir küfürle onu kenara fırlattı ve ayağa kalktı. Odanın uzak köşesine yürüdü, zayıf bir kahkaha çınlaması onun bakışını tekrar yatağa çekene kadar birkaç dakika boyunca ağır perdelerin takılmış olduğu pencerenin yanında durdu.

"Elbette hâlâ o fahişeyi istemiyorsundur?" diye sordu. Uzun, kedi gibi vücudunu açtı ve ayağa kalktı. "Sana yaptığından sonra.."

"Ben... açıklama istiyorum," dedi dikkatle. "Bu Siyah Cameron ve işlediği çeşitli suçlar hakkında bir şeyler duydum. Belki de onu zorladı..."

"Zorlamak?" Lauren kelimeyi de fikri de küçümsedi. "Onun gündüz ve gece boyunca kaledeki bütün odalarda ve köşelerde onunla oynamaya zorlandığını zannetmiyorum. Gerçek şu ki, daha yemeğini bitirmeden Alasdair'i masadan sürükler ve en yakın yatağa gidene kadar etrafa yırtılmış kıyafetler saçardı."

O daha kımıldayamadan Garner harekete geçti. Tokadın sesi sessizlikte kamçı gibi yankılandı ve Lauren yatağa serildi. Garner onu saçından yakalayıp kafasını geriye eğince çığlık attı.

"Sürtük! Sen ne biliyorsun!"

"Ne gördüysem onu biliyorum!" diye üsteledi, sesindeki öfke titremesine sebep oluyordu. "Ellerini onun üzerinden ayrı tutamazdı, ya da kendini zevk çığlıklarını bütün kalenin duyacağı kadar yüksek sesle atmaktan alıkoyamazdı!"

"Yalancı!" küçük beyaz yüze tekrar vurarak kükredi. Bu sefer mücadele etti, tırnakları serbestti ve onun göğsünü tırmıklıyordu, yarık dudağındaki kırmızı kesğin arasından dişleri beyaz beyaz parlıyordu. Ona doğru hamle yaparken havada yakalandı, ama

saldırısındaki saf şiddet ikisinin de dengesini bozdu ve onları vere yuvarladı. Hamilton vahşi darbeleri kısıtlamak için ağırlığını onunkine vererek hemen üste çıktı. Tırnaklarının omzunu kazıdığını hissetti ve hedefine ezici bir şekilde yaklaşan iyi yerleştirilmiş bir diz darbesi yiyince domuz gibi bağırdı. Halı üzerinde ateş kırmızısı saç yelesi bırakarak ona tekrar vurdu, kendisini onun sıcaklığı ve ıslaklığına karşı baskı kurmuş hissederken sınırine rağmen canlandı.

Keltçe sarf edilen küfürleri saldırgan ve acımasız dudaklarıyla boğarak, ağzını onunkine bastırdı. Lauren'in öfkesi, yırtılmış dudağının üzerine dişler ileri geri sürtünmeye başlayınca acıya dönüştü, sonra onun sıcak, ıslak gibi eti içine dalarken tekrar başka bir şeye dönüştü. Bir sorunu onunla savaşmayı bıraktı. Kaba, gırtlaktan gelen bir inleyle bacaklarını onun beline sarıldı ve her sinirli itmede onun üstünlüğüne meydan okudu.

Lauren onu tutup içinde sarsarken, Hamilton Garner daha önce de çok kez yaptığı gibi gözlerini sıkıca kapattı, onları hemen açarsa altında tutkuyla uzanan Catherine'in yüzü olmayacaktı, ya da onu kendinden geçmenin ilkel, düşüncesiz diyarına sürükleyen Catherine'in bedeni.

Lauren gözlerini yavaş yavaş açtı. Yatakta yalnızdı, yatağın kenarındaydı ve, bacakları kırıxık ve lekeli saten örtülerin üzerinde şık olmayan bir şekilde yayılmıştı. Elbisesinin parçaları gitmişti. Göğüsleri zonklıyor ve bacakları ağrıyordu; aynı anda on çılgın adam tarafından kullanılmış gibi hissediyordu.

Sarhoşmuş gibi dönen başını ileriye doğru kaldırdı. Binbaşı şöminenin yanında duruyordu, elini rafa yerleştirmiş, yüzü turuncu ve bronz ışığa karşı profilden duruyordu. Zayıf bir inleyle başı kendi dağınık saç yığınının üzerine yerleşti ve yarım şekillenmiş bir utançla bacaklarını vakur bir tarzda bir araya getirdi.

"Ne oldu? Bana bayıldığımı söyleme."

"Pekala. Söylemem."

Lauren somurttu ve yukarıdaki tenteye baktı. Elbette yalan söylüyordu. Ya da bundan zevk alıyordu. Hayatı boyunca hiç-

258
 bir erkeğin altında bayılmamıştı – Struan MacSorley’nin bile ve o aynı gecede birkaç kadına baygınlık geçirme konusunda hak edilmiş bir üne sahipti.

Kafatasının arkasındaki ağrıyı ve çenesindeki çürük yumuşaklıkla şişmiş dudağı test ederek başını hafifçe döndürdü. Bayıldığına şüphe yoktu, eğer bayıldıysa şöyle olmuştu: O alçak ona beynini kırk sene boyunca karışık bırakacak kadar sert vurmuştu.

Askerler onu Prestonpans’taki araziden kaçırdıkları zaman ilk düşüncesi öleceğiydi – ya da en azından, ölümle cezalandırılacağı. Albay Putnam’a götürülmüş ve sorguya çekilmişti ama daha ilk anlarda albayın onun isyan ordusu hakkında sahip olduğu ve olmadığı bilgilerden daha fazla kendi açık elbisesinin altında yatan vücuduyla ilgilendiği netti. Yerel bir kız tavrı takınmıştı, birkaç kere direnç çıkarmıştı ama sonra İngiliz albay neredeyse bir ay boyunca onun ayaklarına salyalarını akıtmıştı. O süre içinde, sadece hayal edebildiği lüksü istemiş ve elde etmişti. İpekler, satenler, banyosunu hazırlayacak, saçlarını örecekt, aşığı çok fazla çizik izinden şikayet ettiğinde ayak tırnaklarını kısaltacak hizmetçiler. Bir çanta dolusu altın para da biriktirmişti – Hamilton Garner’ın harcamalarıyla doldurduğu kadar etkileyici değildi ama bir araya gelen miktar Edinburgh’de rahat bir ev almasına yeter de atardı bile. İsteddiği şey için tam olarak yeterli değildi ama elbette, iyi bir başlangıçtı.

Etkileyici bir edayla göğüs geçirerek, yataktan aşağı kaydı ve çıplak ayakla boy aynasının önüne geldi, yüzünü zedeleyen çürüklere ve kesiklere bakarken kaşlarını sert sert çattı. Garner sessizce arkasına geldiği zaman omzunun üzerinden iğrenen bir bakış attı.

“Tatlı Catherine’ine de bana davrandığın gibi kibar davranıyorsan,” dedi alayla gülerek, “seni bırakıp Alasdair’e gitmesine şaşırmamak gerek.”

Garner, sözündeki iğnelemeyi zararsızca yerine oturarak, kibar bir ifadeyle gülümsedi. “Albay Putnam’ın adamları seni kampa getirdiği zamanki görüntünü düşünecek olursak, ufak birkaç çürük seni çok üzmemeli.”

“Sen beni kampta gördün mü?”

“Kampta *bir şey* gördüm. Bir yığın kir pas, yara bere, çalı çırpı gibi olmuş saçlar ve bir deri gibi kahverengi ve sert bir cilt.” Bir elinin omuzlarından, göğüslerinden fırlayan olgunluğa uyusıkça inmesine izin verdi. “Doğrusu, seni iyi albaydan kazandığımda fazla bir çılgınlık yaşayamamamın sebebi buydu.”

İyi şekilli kestane rengi kaş özenle kıvrıldı. “Ve şimdi?”

“Şimdi...” parmakları şarap kırmızısı göğüs uçlarının üzerinde durdu, derinin her vuruşla buruşup büzüştüğünü izlerken gülünmesi yayıldı. “Şimdi Reginald’ın seni neden bu kadar çok geri istediğini anlayabiliyorum. Edinburgh’daki bütün genelevlere senin yerini alacak birini bulma arayışıyla gittiğini duydum. Eğer yakında bir tane bulmazsa” – Hamilton göğüs geçirdi ve dudaklarını fildişi omuz kıvrımına bastırarak öne eğildi – “bana düello için meydan okuyacak kadar aptallaşabileceğinden korkuyorum.”

Kehribar gözler kısıldı. “Benim için düello yapar mıydın?”

“Benim olan benimdir,” dedi basitçe. “Benim olanı korurum ve genelde de istediğimi alırım, neye mal olduğu, yöntemi, ne kadar zaman harcanacağı önemli olmaksızın. Bunu hatırlasan iyi edersin, hayatım.”

“Bana sahip değilsin, İngiliz,” dedi düz bir şekilde.

Gamer bir adım geriledi ve ellerini açtı. “İstediğin vakit ayrılmakta serbestsin. Ama şu söylediğimi aklında tut: Benim olan benimdir ve sen yüz elli kilometre içinde burada sahip olduğunun yarısı kadar rahat bir yer ya da yuva için çekişmeye istekli bir adam bulamazsın.”

Parlak kırmızı saçlarını savurarak, Lauren döndü ve onun yüzüne baktı. “Sonsuza kadar Edinburgh’de olmayacaksın, İngiliz. Zamanımı ayarlayabilirim.”

“Ahhh, evet. Son aylarda verdiğin servisler pek ucuza patlamıyor, ne benim ne de Albay Putnam için. Kötü kazançlarını akıllı bir şekilde yatırıdıysan, şimdiye kadar çoktan özgür bir güç olurdun diye düşünüyorum. Ama ne yazık ki, küçük çorap keseleri iyi bir yatırım yöntemi değil.”

Lauren katılaştı, gözleri odanın karşısındaki uzun gardıroba kayarken yuvarlaklaştı ve koyulaştı. Hamilton'ın önünden geçti ve dolaba koştı, kapaklarını açtı ve önünde diz çöktü. Raflardan renkli şallar, eşarplar, çoraplar, kurdeleler ve iç çamaşırları fırlatılırken omzunun üzerinden de aynı bollukta küfürler yağdıyordu. Aradığı şeyi buldu ve donakalmış bir şekilde boş kırmızı çoraba baktı, ifadesinden inanamazlık, sinir, şok ve iğrenme gölgeleri geçiyordu.

İki ay! İktidarsız bir palyaçonun ve kibirli bir zorbanın ter kokusunu çekmek zorunda kaldığı iki ay...gitmişti!

“Param nerede?” diye sordu, sıktığı dişlerinin arasından ıslık gibi çıkardığı kelimeleri zor zor söyleyerek.

“Güvende.”

Ona döndü. “Nerede güvende, seni ciğer dudaklı, ekşi karınlı adam? Ona dokunmaya hakkın yoktu! O benimdi; ben kazandım!”

“Pek çok kere, eminim. Ve oldukça güvende, onu geri alacaksın – kartlarını doğru oynarsan, faiziyle birlikte.”

“Kartlarımı oynamak? Benden kart mı oynamamı istiyor-sun?” diye acı acı bağırdı.

Yüzünü çarpık bir şekilde buruşturdu. “Lafın gelişi, sevgilim – siz İskoçlar her şeyi harf harfine algılıyorsunuz! Nesiller boyu kavga ediyor olmanıza şaşırmamak gerek. Söylemek istediğim şey, daha basit ifadelerle, eğer bana yardım edersen, senin önem-siz küçük yumurtanı sıcak saklanma yerine koyacağım ve yanın-da çok daha fazlasını vereceğim.”

“Ne kadar daha fazla? Ve ne yapmam gerekiyor?”

“Ne kadar olacağı senin ne kadar açgözlü olduğuna bağlı – istersen seni bir kraliçeye çevirmeye, kürklere, elmaslara, elbi-selere boğmaya yeter... İspanya’da villalar, Fransa’da şatolar... uygun arkadaş çevresine takdim edildiğinde her şey mümkün.”

Lauren’ın kırmızı çorabı ezen yumruğu açıldı ve gözlerinde çakan öfkenin bir kısmını yumuşatmayı başardı. “*Senin* arkadaş-ların, sanıyorum?”

“Benim... bağlantılarım var.”

“Evet ve belki de ben istediğimi çoktan aldım, İngiliz.”

“Bir fahişe olmaktan memnun musun? Ölene kadar yataktan yatağa geçen bir oyuncak olmaktan?”

Lauren’ın gözlerinin derinliklerinde bir şey sinirle parladı ama onu kontrol etti ve Hamilton’a baktı. “Bana hâlâ bütün bu... cömertliğin karşılığında ne yapmamı istediğini söylemedin.”

“Beni olduğu kadar seni de tatmin edecek bir şey – elbette, bir süre önce gösterdiğin önemsiz feminen öfkenin sebebini tamamen yanlış anlamadıysam. İçimden bir ses, ikimizin de aynı şeyi istediğini söylüyor: Kuzenin Alexander Cameron’a haddinin bildirildiğini görmek – belki onun alkışgönüllülük içinde bir ders vermek?”

“Bunu kim yapacak – *sen mi*? Onunla zaten bir kere savaştın ve bağırsakların şişlendi; sana ikinci seferin farklı olacağını düşündüren şey ne?”

Hamilton kızardı. “Sana söyledim: İlkinde hile yaparak kazandı. Korumasız yakalandım. Bu sefer hazırlıklı olacağım.”

“Evet,” dedi ve sırtıttı. “Ve sana söyledim, birkaç bin kişilik Argyleshire Campbell’ların arkasında durman gerekir ve onu görebilmen için de birkaç bin İngiliz askeri yıkman.”

“Sen sıranın önüne geçmem için bana rehberlik edersen öyle olmaz.”

“Ve ben bunu nasıl yapacağım?”

“Basit. Tekrar akrabalarının arasına katılacaksın. Onlarla beraber İskoçya’ya çekileceksin ve doğru zamanın geldiğine karar verdiğinde, büyük Siyah Cameron’ı ne zaman nerede bulacağımı bana söyleyeceksin.”

Lauren onun cümlelerini net duyamamış gibi şaşkın şaşkın baktı. “Onlara *tekrar katılmak*? Onlarla beraber çekilmek? Sekiz uzun yıl boyunca o lanet İskoçya’dan *dışarı* çıkmak için yaptığım planlardan sonra... benden öylece *içeri* girmemi mi istiyorsun?”

“Aslında,” – düzgün tıraş edilmiş çenesini düşünceli bir şekilde ovdu – “arabaya ve oldukça hızlı bir ata ihtiyacın olacak; önünde bekleyen zorlu, bir haftalık yolculuk var.”

“Sen delisin.” Güldü. “Tamamen deli! Bunu ne senin için ne

de bir başkası için yaparım. Gökyüzü açılrsa ve her adımda başıma saf altın yağmurları yağdırsa bile.”

Kafasını sallayarak ve için için isyan kampına geri gitme düşüncesiyle alay ederek ayaklandı. Tekrar İskoçya’ya gitmek? Achnacarry’ye geri dönmek?

“Alexander Cameron’ın yakalanması için yirmi bin altın ödül konu,” diye hatırlattı ona ılımlı bir ifadeyle.

Lauren tekrar güldü. “Evet, on beş yıldır ödül var ve kimse onun kokusunu alacak kadar bile yaklaşmadı.”

“Belki kırk bin kokunun keskinleşmesini sağlar.”

“Kırk?”

“Yirmi Argyle’den, yirmi beş den. Yanında bir ekstreyle, eğer girişimin bana hem Alexander’ı hem de sarı saçlı gelinini getirirse.”

Lauren’in gözleri onun üzerinde sabitlendi ve Garner badem şeklinde gözleri, günahkarca akıl çelen sürekli bir bükülmeyele şekillenen ağzı, tahmin edilemeyecek zevkler için ilham veren ve bu zevkleri tatmak için yaratılmış bedeni izlerken gülümseme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Onun yalancı kibri onu bir an bile enayi yerine koymamıştı; yatakta yaptıkları şeyden zevk alıyordu ve kendi payına ekstra çabanın onu daha çok parayla ödüllendireceğini bildiği zaman daha da zevk alıyordu. Tam bir fahişeydi, hem ruhen hem bedenen ve ondan yayılan hırs tutkun kokusu kadar güçlüydü.

“Ve bütün yapmam gereken sana Alasdair ile bir buluşma hazırlamak mı? Hepsi bu mu? Prensın ya da ordusunun devrilmesini de istemiyor musun, böylece Cumberland seni dünyanın generali yapsın diye?”

Bakma sırası bu kez Hamilton’ındı. Alexander Cameron’a olan intikamını kazanma fikrine o kadar dalmıştı ki, Lauren’in Charles Stuart’ın en yakın ve en çok güvendiği danışmanlarından biri olan Donald Cameron of Lochiel ile olan akrabalığını tamamen unutmuştu.

“Doğal olarak,” dedi yavaşça, “prensın ilerleyen haftalarda ki planları ve hareketleri hakkında öğrenebileceğin herhangi bir

neyi dinlemekle çok ilgilenirim. Nerede ve ne zaman bize karşı duracakları konusunda daha fazla bilgimiz olursa bu kesinlikle hükümetin yararına olurdu.”

“Aynı zamanda benim de mi?”

Garner tereddüt etti. “Aslında, kendini isyancılara başarıyla sevdirmiş bir adamımız çoktan beri var.”

Lauren’ın gözleri kısıldı. “Eğer kampa çoktan yerleşmiş bir adamınız varsa, bana niye ihtiyacınız olsun ki?”

“Çünkü sen, benim ahlaksız tilkim, onların bir akrabası olarak çok daha kârlı bir bilgiye erişebilirsin. Bizim adamımızsa, bugüne kadar sadakatini kanıtlamış olsa da, hâlâ dışarıdan gelen bir yabancı. Dahası, bir kere ta’af değiştirmiş gibi görüldüğü için, bazıları tarafından kuşkuyla yaklaşıyor. Dil engeli de var. Sen Keltçe konuşuyorsun; onu konuşmuyor?”

“O kim? Onu nasıl tanıyacağım?”

Garner kısa bir gülümsemeye yol vermeden önce bolca baştan çıkarıcı özellikleri inceledi. “Zaman açısından onun kimliğini gizli tutmam gerektiğini düşünüyorum. Ona senin hakkındaki her şeyi söylemeliyim ama ve sonrası için, sen ona verecek bilgi bulana kadar bir işaret ayarlamasını. Belki bir kurdele?” Bir avuç dolusu ipek gibi kırmızı saçı kaldırdı ve parmakları arasından kaydırды. “Kırmızı bir kurdele. Seni onu takmış gördüğünde bilecek ki ona aktaracak bilgin var ve o bunu güvenilir addettiğinde, bağlantı kuracak.”

“Bana güvenmiyor musun, İngiliz?”

Garner yaklaştı, iki elini onun uzun, narin boynunu kucaklamak için kaldırdı. “Hayır,” dedi yavaşça. “Sana güvenmiyorum. Ama bana ihanet edersen, ya da bir şekilde kazık atarsan” – başparmağını onun boğazında gezindirdi ve nefes borusunun üzerinde durdurdu – “seni bulacağımı ve hiç, hiç hoş olmayan bir şekilde... öldüreceğimi bilecek kadar zeki olmanı umuyorum.”

“Klana ihanet için gittiğimi öğrenirse Lochiel’in yapacağından daha tatsız değildir.”

“Anlayışlı Lochiel?” dedi iğneleyici bir tonda. “Glasgow’u yağmalanmaktan kurtaran diplomat ve arabulucu mu?”

“Anlayışlı Lochiel,” diye karşılık verdi Lauren, “Stuart davasının ardına düşmeyen klan adamlarının başlarını omuzlarından ayırmakla tehdit eden Lochiel.”

“Bu durumda, yakalanmasan iyi olur,” diye önerdi. “Onlara kuşkulananmaları için tek bir sebep bile vermemelisin.”

“İskoçlar kuşkucu doğarlar,” dedi, Hamilton’ın başparmağının hareketinin vücudunun başka yerlerinde ürettiği dalgalanmaların farkında olarak. “Ayrıca aptal olarak da doğarlar, yolunu kaybetmiş minik bir kuzuymuşum ve evin yolunu bulmuşum gibi beni yuvaya kabul ederler.”

“Hiç soru sormadan mı? Son iki aydır nerede olduğunu ya da neler yaptığını merak etmeyecekler mi?”

“Ben Edinburgh’de doğdum,” dedi, parmakları daha aşağıları sıvazlarken onların baskısına doğru eğilerek. “Geri dönme isteğim bir sır değildi.”

“Anlıyorum. Ve kimse senin fikrindeki değişikliği sorgulamayacak?”

“Bir İskoçyalımın kalbi, aynı zamanda onurudur. Kalptekini sorgularsan, onurunu sorguluyorsun demektir ve bu, bir İskoçyalımın asla yapmayacağı şeydir. Ayrıca” – yavaş yavaş daha yakına geldi ve ellerini onun omuzlarına sardı – “*sen* bana bazı sırları söyleyeceksin, İngiliz. Onlara olan sadakatimin değişmediğine inanmalarına yetecek bir şeyler. Kendilerinin de öğrenebilecekleri bir şeyler, elbette, sana çoktan ihanet ettiğimi düşünmeni istemem.”

“Böyle bir kaniya hiç varmadım,” dedi kuru bir şekilde, sadece birbirlerine dokunuyor olmalarına rağmen onun vücudunun kendininkini sarmasıyla büyülenmiş bir halde. Cesur ve anında bir karşılıkla ağzına kısa ve vahşi bir saldırı yaptı, bunun sonrasında da Lauren dudaklarını, dilini ve kesici keskinlikteki dişlerini onun kılsız göğsüne indirdi.

“Yazık. Birbirimizi bu kadar iyi anlamaya başlamışken beni uzaklara gönderiyor olman,” Hamilton’ın göğsündeki eti ısırp emerken, “çok yazık.”

Garner göğüs uçlarının kanamadığına emin olana kadar bir

cevaba karşı çenesini kilitledi. “Seni çok çabuk unutacağımı düşünmüyorum, hayatım, ya da sen geri dönene kadar çok sabırlı olacağımı.”

“Olmayacağını biliyorum, İngiliz. Onun yoluna geleceğimi bildiğinde penisin nasıl da kalkıyor? O beni uzun, çok uzun bir süre boyunca hatırlayacak. Vadilere saklanmış bulabileceğin sarı saçlı, mor gözlü fahişeyi özleyeceğinden daha uzun.”

Lauren onun önünde dizlerinin üzerine inince kaşının kenarından boncuk boncuk ter süzüldü. Kasları kalın mermer dilimlenmiş gibi gerilmişti ve kan damarları boyunca şiddetle akıyor, göğsünün duvarlarına çekiç gibi vuran bir kalp tarafından koşturan bir ateşle pompalanıyordu.

Boğazında derinde bir yerden gelen ince, inanmayan homurtuları onayladı ama onları kontrol etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu; sadece bakabiliyor, göğüs geçiriyor ve aklını kaybetmemeyi umuyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ayakta durma yeteneğini sürdüremedi. Dudaklarının hareketi onu sarı sarı dizleri üzerine getirdi, sonra şöminenin önünde bir kurban gibi yüzükoyun yattı. Bir hırsızın açgözlü hırsıyla Lauren onu soyarak, bütün algılarını ve duygularını çekip alarak onun etini yağmalamaya devam etti.

Hamilton Garner tekrar kendine geldiğinde, Lauren gitmişti. Kadife perdelerin arasından giren ince bir ışık ona şafak sonrası olduğunu düşündürdü. Parlayan közlerin sonuncusu çoktan küle dönmüş olmasına rağmen hâlâ şöminenin önündeki yerde yatıyordu. Birlikte geçirdikleri son saatleri belli belirsiz hatırlayarak, titreyerek yutkundü ve kasıklarına sabit durmayan bir el indirdi. Geride ona his verecek herhangi bir şeyin kalmasına rahatlamış ancak korkmuş bir halde, elini yere geri koydu ve hemen tekrar uyudu.

14

Inverness, Şubat 1746

On Bir Şubat, güneşin sarı ve pembe ışıklarını uzun bir süre dağlara yansıtacak kadar gri bulut örtüsünü silkelemesiyle, yeterince masum bir şekilde başladı. Sis için çok soğuktu, yer ayak altında kırılmış bir bardak yığını gibi parlayan donmuş ince bir çiğ tabakasıyla kaplıydı.

Falkirk'ten ayrıldıktan ve Stirling'den geçtikten sonra, Jakobit ordusu iki kola ayrıldı. prens klan alaylarının çoğunluğunu Blair Atholl, Dalnacardoch ve Dalwhinnie'nin kuzeyindeki rotadan İskoçya'ya yönlendirildi. Lord George Murray yavaş hareket eden kolu almış, Angus'tan Aberdeen'e olan alt yolu takip ediyordu, asıl plan iki grubu Inverness yakınlarında bir araya getirmek ve orada karargah kurmuş hükümet birliklerini bozguna uğratmaktı.

Dağlarda geçen iki gün boyunca, prensin grubunu kör edici bir fırtına yakalamış, onlar Falkirk'te ele geçirdikleri ağır topları yine bırakmaya zorlanınca kolay heyecanlanan Kont Giovanni Fanducci'nin üzüntüden ellerini ovalayıp dişlerini gıcırdatmasına sebep olmuştu. Grampian yolları ineklerin izlediği yoldan hiç mi hiç iyi değildi ama kar serpiştiren şiddetli rüzgarlar ve karla karışık yağmurlu fırtınalar, bir vadiden diğerine zaruri malzemeler ve tedariklerden başka bir şey taşıyamayacaklarını kanıtlıyordu. Bronz yaratıklarının sonuncusunun da sarp bir uçuşunun kenarından aşağıya yuvarlandığını görünce neşelenen adamlar somurtkan İtalyan silah ustasının dikkatini coşkulu "Benim İskoç Oğlanım" şarkısına çekerek onu eğlendirmeye çalıştılar ama üzerine kat kat pelerin sardığı mantosunu etkileyici bir şekilde döndürerek, kont kar perdesinde sessizce uzaklaştı ve Ringa göz-lü Rita'nın kollarında daha gerçek bir yardım aradı.

Sıçrayarak zıplayan arabanın ve yüksek sesle çıkarılan mest olma çığlıklarının sebebini keşfeden Struan MacSorley, Aluinn

MacKail manzaraya zamanında varmasaydı taşkın salınımlarının doruğunda ikisini de öldürebilirdi. Diğer dört klan adamının yardımıyla, sarı yelesi adamın kollarını çözmeyi ve onu öfkesini kafataslarını değil de yakacak odunları yarararak atmasına ikna etmeyi başardı.

Taşıdığı haritalar biraz kırıkmış olmasına rağmen Aluinn balta kullanan İskoç'u birkaç dikkatli gözün gözetimine bıraktı ve danışmak için Alexander'ın çadırına doğru yola koyuldu. İnce kanıya örtüyü kenara itip neşeli bir selam verdikten sonra başını çadırdan içeri soktuğunda, oldukça solgun, gözle görülebilir derecede üzüntülü duran Catherine Cameron'ı derin olmayan metal bir leğen üzerine eğilmiş, mide bulantısının ardından gelen sarımlarla boğuşurken buldu.

Çadırın içine tamamen girmeden önce birkaç uzun dakika boyunca ona baktı. Sarsıntıların en kötüsü geçmişti ve onun sırtını karyolaya yaslamaktan ve leğenin içindekileri boşaltmaktan başka elinden gelen bir şey yoktu. Geri döndüğünde, Catherine dudakları hâlâ mavi olmasına ve kaşına ıslak bir kumaş götürürken eli titremesine rağmen bir hayli rahatlamış görünüyordu.

"Hasta mısın?" diye sordu Aluinn cevabını çoktan bilerek ve doğrulanmasından korkarak.

Catherine doğrudan onun gözlerine baktı ve kabul etti, "Alexander'm çocuğuna hamileyim."

Aluinn'in gözleri istemeden, Catherine'in soğuk havanın etkilerinden korunmak için kat kat giydiği yün çamaşırlara kaydı. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Ne kadarlık hamile olduğumu mu soruyorsun? Kesin olarak söyleyemem. En fazla iki aydır, en az iki saattir."

Aluinn'in yanakları kızardı. "Üzgünüm. Sorum biraz anlayışsızdı. Burnumu sokmak istemedim, ben sadece..."

Catherine'in omuzları birden düştü. "Biliyorum, Aluinn. Ben de üzgünüm. Terslemek istemedim. Benim durumumdaki kadınların mantıksız ruh haline girdiğini ve sinirli olduklarını duydum ama bu, bu halleri arkadaşların üzerinde kullanma hakkı vermiyor. Beni affediyor musun?"

Aluinn iç geçirdi ve karyolaya yaklaştı, sonra onun yanına oturdu ve onun buz gibi soğuk ellerinden birini kendininkinin içine aldı. “Alex biliyor mu?”

“Hayır. Birkaç gün öncesine kadar ben de emin değildim ve o zamandan beri, şey, ona söylemek için uygun zamanı ya da fırsatı bulamadım. Başka herkesin problemleriyle ilgilenmekle çok meşgul, bir de bu soruna ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum.”

Aluinn bir elini toprak kahvesi saçlarına daldırdı. “Onun yerinde olsaydım, söz konusu olan benim karım ve çocuğum olsaydı, bilmek isterdim, Catherine. Anında.”

“Ona söylemek istiyorum. Sadece o kadar cesur değilim, biliyorsun; kendime saklamak istediğim ya da yalnız başıma çözmek istediğim bir şey değil.”

Aluinn gülümsedi. “Tam olarak yalnız değilsin. Sana, seni herhangi bir şeyin tekrar acıttığını ya da korkuttuğunu görmemek için hiç düşünmeden yeri ve göğü yaracak en az bin adam sayabilirim. Aileni söylemiyorum bile. Alex Lochiel’e ve Archibald’a sana Derby’de olanları anlattığında, bütün orduyu geri döndürüp kontlukta tek bir İngiliz askeri bırakmayacaklardı. Ve ben de öncü kolda olurdum.”

Catherine başını Aluinn’in omzuna dayarken gözünün köşesinde bir gözyaşı parladı. “Deirdre çok şanslı bir kadın.”

“Çok şanslı bir adamım. Alex de öyle. Yine de, ona daha en başından söylemiştim; o sadece inatçı bir alçak, belki fark etmemişsindir diye söylüyorum.”

“Fark ettim,” diye tuttuğu peçetenin kenarlarını endişeyle kıvrarak mırıldandı. “Yine beni göndermek isteyecek, değil mi?”

Aluinn bir kolunu kibarca onun omzuna sardı. “Senin güvende olduğunu garantilemek isteyecek. Seni ve çocuğunu korumak isteyecek; onu bunun için suçlayabilir misin?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Sadece... çok mutluydum. O da çok mutluydu, olduğunu biliyorum, ama biz bir arada çok az **gerçek** zaman geçirdik.”

“Hayatınızın geri kalanında geçireceksiniz,” diye içten bir şekilde söz verdi. “Bu çok uzun süremez; bir şekilde çözülmek zo-

ında. Artık eski gücümüz yok. Bir anlığına oradaydı ve birinin en vahşi rüyalarında görebileceğinden ya da gördüğünden daha fazlasını başardık ama şimdi adamlar evlerine gitmek istiyorlar. Hepsinin çok uzun zamandır ihmal edilen eşleri, aileleri ve çiftlikleri ve gelecek kış bütün ülke açlıktan ölsün istemiyorsak yakında ekilmesi gereken ürünleri var. Her gün adamlar ikişer üçer ayrılıyorlar, hâlâ başta oldukları gibi sadık ve savaşmaya istekliler ama bizim için geri çekilecek yer kalmadığını biliyorlar. Prens Inverness'i alsa bile, onunla yapabileceği çok şey yok. İngiliz donanması bütün sahili ablukaya aldı; Cumberland'in neredeyse saat başı gelen erzakları ve birlikleri varken biz yanımızda hiçbir şey götüremiyoruz.”

Catherine başını kaldırdı. “Charles Stuart’ın teslim olması gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Eğer bana teslimiyetin şimdi İskoçya’yı kurtarıp kurtarmayacağını soruyorsan, cevabım evet olurdu: Cumberland’i bizi yerle bir etmekten alıkoyacak tek şey muhtemelen bu. Eğer Charles Stuart’ın bunu öyle görüp görmediğini soruyorsan, cevap hayır. Oynadığı rolü teslim olmayacak kadar çok seviyor. O, prens ve saltanat vekili ve altı aydır savaş ordusunun kumandanı mağlubiyeti gerçekten tatmamış, sadece düş kırıklığıyla karşılaşmış bir ordu. Eğer şimdi bırakırsa, kazandığımız muazzam zaferlerden sonra bile rüyasının asla gerçekleşemeyeceğini kabul ederse, bu şansa bir daha asla sahip olamayacağını biliyor. Şimdi sahip olduğu gibi bir güce ve ihtişama asla sahip olamayacağını biliyor. Dünyanın kalbini ve umudunu cesaretiyle kazandıktan sonra rezillik, kabul etmesi zor bir kader.”

“Aynısı Alex için de söylenebilir,” dedi yavaşça. “Yaşadığı hayattan, atlattığı maceralardan sonra...”

“Seni endişelendiren bu mu?” Aluinn onun çenesinin altına bir parmağını koydu ve yüzünü kendininkini görecektir şekilde kaldırdı. “Alex’in durulduktan ve efsanevi kahraman rolünü kaybettikten sonra mutlu olmayacağını mı düşünüyorsun? Catherine... bu aptalca!”

“Öyle mi? Ona bir bak, Aluinn: O güçlü, dipdiri ve enerjiyle

parlıyor. Tehlikeye ve heyecana atlıyor. Hiçbir şeyden korkusu yok; saf, su katılmamış bir tutkuyla aşıyor ve nefes alıyor. On yedisinde bir efsaneye dönüştü ve o zamandan beri geriye bakmadı ya da hızını kesmedi. Onun gerçekten şişman ve uyuşuk bir toprak sahibi olmaktan memnun olacağını mı düşünüyorsun? Onun gerçekten bir eş ve gömleğinin kenarına asılan on sümüklü çocuk istediğini düşünüyor musun?”

Aluinn tam bir dakika boyunca sessiz kaldı, gri gözleri onda yoğunlaşmıştı, çenesindeki kaslar söyleyecek sözü varmış da onları şekillendirecek cesareti ya da yolu yokmuş gibi gerilmişti.

“Gerçeği ister misin?” diye sordu en sonunda. “Sana yalın ve gerçek doğruyu söylersem bana inanacak mısın? Ve bunu bana karşı kullanmayacaksın tamam mı?”

Catherine nefesini tuttu ve başını salladı.

“Çok iyi öyleyse,” dedi iç geçirerek. “Bence sen de onun kadar koca bir aptalsın. Çok daha güzel, kesinlikle, ama sen de sevdiğini söylediğin adam kadar kör ve inatçı, domuz kafalı ve güvenilmezsın.”

“Sevdiğini söyle...”

“Araya girme. Soru sorduğumda sadece kafanı salla. Onu se-viyor musun?”

“Elbette!”

“Sadece kafanı salla!”

Salladı.

“Onu dünyadaki her şeyden daha mı çok istiyorsun? Arkanda bıraktığın hayattan daha çok? Güvenlik konfor ya da zenginlik garantisinden, ya da sosyal olarak kabul görmeden? Daha önceki bütün hayatında istemiş olduğun bir şey ya da kimseden daha çok?”

Catherine tekrar, tekrar ve tekrar kafasını sallarken gözyaşları havuz gibi dolan gözlerinden sel gibi boşalıyordu.

“Öyleyse niçin, Tanrı aşkına, onun aynı şekilde hissettiğine inanamıyorsun? Niçin onun seni sevdiğini ve neydi, o ‘sümüklü çocuklar’la seni istediğine inanamıyorsun? O kör değil, biliyor-sun. Onun için nelerden vazgeçtiğini ve şu an burada olmanın sana nelere mal olduğunu biliyor.”

“Ama... onun benim için bir şeylerden vazgeçmek zorunda hissetmesini istemiyorum.”

“Çok bencilce değil mi?”

“Bencil?” diye fısıldadı.

“Sen hiç Alex’in diğer insanların onu efsaneleştirmesinden vorulmuş olabileceğini düşündün mü? Ya da kişisel tercihlerin değil, durumların onu oynadığı bu role ittiğini? Ben onunla otuz yıl geçirdim, Catherine. Neredeyse on beş yıldır onun yerinde duramaması neyi istediğini bilmemesinden ilgilenmemesinden kaynaklanıyor. Şimdi biliyor. Bunu kelimelerle pek itiraf etmemiş olsa da, onun İskoçya’ya geri gelme sebebinin öncelikle düzenbaz ve hain olmaktan yorulmuş olması olduğuna yürekten inanıyorum. O bir ev ve aile istedi ve huzur kelimesinin anlamını öğrenmek için bir fırsat. Eğer son zamanlarda daha enerjik, canlı ve sabırsız görünüyorsa, bu lanet olası savaşın artık sona ermesini istediği içindir. Ve eğer bu Siyah Cameron maskesini bir kez daha olayları hızlı bir şekilde yoluna koymak için kullanıyorsa, oyleyse, Tanrım, bu onun yapıyor olduğu şey. Onların hepsini senin için bırakmaktan başka bir şey istemiyor. Ona bu rolü sürdürmek zorunda olduğunu ya da o şişman köy ağasına dönerse onu sevmeyi bırakacağını düşündürme.”

Catherine karşılık vermeyince, Aluinn gülümsedi ve Catherine’in elindeki peçeteyi kapıp onun yanaklarında leke yapan gözyaşlarını silmek için kullandı.

“Elbette, eğer yanıyorsam, bana söyle. İsyan sona ererse bunların hepsini özleyip özlemeyeceğini?”

“Hayır!” dedi nefes nefese. “Hayır, ben sadece...”

“Sen sadece içgüdülerine güvenmeyi öğrenmek zorundasın. Ben kendiminkilere inanıyorum, tamamıyla. Onlar bana Deirdre’nin, işe yaramaz hayatımın sudan bahanelerinin ortasına girecek en iyi şey olduğunu söylediler ve ben onları sorguladım mı? Şüphesiz Kıta’nın karşısına yuvarlanacak ve dağılacak kalp izlerini bir an olsun düşündüm mü?”

Catherine ıslak kirpiklerinin altından yan tarafa baktı ve kıkırdadı. “Sanırım bu soruların cevabını beklemiyorsun?”

“Kesinlikle,” diye onayladı kaşlarını çatarak.

“Oh, Aluinn,” dedi kollarını onun etrafına dolayarak, “sen çok, çok iyi bir arkadaşsın. Senin herkesin problemlerini dinlemek ve de çözmek zorunda kalman adil değil.”

Aluinn güldü. “Belki de yanlış işi yapıyorum. Günahlarınızı dinleyen bir papaz olmalıydım. Hiç sorun değil... onları çözmek için yardımcı olduğum sürece?”

Catherine gülümseyerek, başını canlı bir şekilde salladı, sonra Aluinn’in yanağına sıcak, şefkatli bir öpücük kondurunca onu irkiltti ve daha da memnun etti. Tanıdık bir erkek sesi duyduklarında o daha çok kızarıyor ve Catherine daha da gülüyordu.

“Bir şey bölmüyorum değil mi?” Alex kaşlarını çatmış, çadırın girişinde duruyordu. “Eğer gülüyorsam, bir saate daha ihtiyacınız varsa, buna lütfetmekten mutluluk duyarım.”

Aluinn Catherine’in belindeki elini gevşetti ama onun gözlerini aşağı doğru kısa bir bakış atmaya ve ağzının kısaca tebrik gülümsemesi şeklini almasına yetecek kadar uzun tuttu.

“Ne dersin?” diye sordu yüksek sesle. “Bir saat yeter mi?”

“Mmmm...” Catherine başını eğdi. “Bilmem. Belki iki. Aceleyle getirmek istemeyiz..”

“Çok doğru, ne kadar da düşüncesizim,” dedi Aluinn ve Alex’e döndü ve iki parmağını yukarıda tuttu. “İki saat, sorun etmeyeceğine eminsen.”

“Etmem,” dedi Alex düz bir sesle. “Ama daha yeni gelin olmuşken Deirdre dul kıyafetleri giyme konusunda ne hissedecek acaba?”

“Ahh.” İki parmak aceleyle geri çekildi. “Seni anlıyorum. Bu durumda, Catherine, teklifi geri çekmek zorundayım. Belki başka bir aday senin ihtiyaçların için uygun olabilir? MacSorley, örneğin – o dürüst, gözü pek ve soğuk bir kış gecesinde oldukça konforlu, yani bana öyle söylediler. Ya da Fanducci? Seni sıkıntıdan kurtaracak bir adam.”

“O *oldukça* yakışıklı,” diye onayladı Catherine. “Esprili de. Etkileyici. Oldukça şık giyiniyor – bana birisini hatırlatıyor, kim olduğunu şu anda tam olarak düşünemiyorum – ama

evet, kesinlikle bir kadının her isteğini memnuniyetle yerine getirecek görgüye ve inceliğe sahip. Bu meseleyi ciddi düşünmeliyim.”

“Ne kadar ciddi?” diye sordu Alex.

Catherine ayağa kalktı, kocasının çadırın ana direği yanında olkeyle durduğu yere gitti ve kollarını onun boynuna sardı. Öpücük onun İskoç eteğinin altında bariz bir heyecanlanma yaratacak kadar uzun ve anlamlıydı.

“Yaklaşık *o kadar* ciddi,” diye mırıldandı Catherine, kendi kalp atışlarının artan ritminin farkındaydı. Aluinn boğazını temizleyip karyoladan haritalarını topladığı zaman Alex dudaklarını tekrar onunkilerin üstüne eğmek üzereydi.

“Eğer sizi bir saat ya da onun gibi bir süre kadar yalnız bırakmamı istiyorsanız...?”

Alexander güldü ve Catherine’in şakağına kısa, gösterişsiz bir öpücük bıraktı. “Zevkten önce iş gelir, maalesef. Sanıyorum onlar Albay Anne’in dün gece bizim için hazırladığı çizelgeler?”

“Evet. Onların son ağaç topluluğunun tam altında olduklarına yemin ediyor. Ayrıca adamlarından birine Fort George’da bir hapis hücresinde biraz zaman geçirme ayrıcalığı tanındı ve dönüşünde bize iç binalar ve silah depoları hakkında ayrıntılı taslaklar sağlama iyiliğinde bulundu.”

Onların hafif şakacı moddan öldürücü bir ciddiyete geçmele-
rindeki çabukluk asla Catherine’i şaşırtmazdı. İç geçirerek, ellerini Alex’in boynundan çözdü ve yerine kendi kalçalarına koydu.

“Albay Anne, Albay Anne, Albay Anne... son zamanlarda tek duyduğum isim onunki. Kıskanmalı mıyım?”

“Benden daha fazla değil,” diye karşılık verdi Alex umursamaz bir edayla. “Kendi çadırıma yürüyorum, karımı en iyi arkadaşımın kucağına sarılmış halde buluyorum.”

“Pek sarılıyor olduğumuz söylenemez,” dedi Catherine kuru bir tonda. “Biz... başsağlığı diliyorduk: Geride bıraktığımız kırık kalpler çokluğuna.” Durdu ve pelerinine uzandı. “Ama belki ben de, deneyimlerimi iyi bir amaç uğruna kullanabilir ve Albay Anne’in yaptığı gibi adamların bazılarında bir talepte bulunur-

dum. Eminim savaşta arkamdan gelmeye istekli yüz klan adamından yüz imza toplardım.”

“Kırık bacaklarla çok uzağa gidemezlerdi,” dedi Alex nazik bir şekilde.

Catherine tehdit karşısında yüzünü buruşturdu. “Bunu gerçekten yaptı mı? Klanını, prene katılması için kocasının rızasına karşı çıkarak mı buraya getirdi?”

“Kocasının, Angus Moy’un, Hanover ordusunda yetkili bir subay olduğunu düşünürsek, onun kocasının rızasına karşı geldiğini söyleyebilirim, evet.”

“Çok büyük bir cesareti var,” dedi Catherine, Alex pelerini boynu etrafında düğmelesini diye çenesini kaldırırken.

“Angus Moy’un bunu bir cesaret olarak görüp görmediği konusunda şüpheliyim. O çok dürüst ve işine bağlı bir adam. Chattan Klanı Lideri olarak sorumluluklarını çok ciddiye alıyor. Babası bir Jakobit’ti ve son isyanda iki amcasını kaybetti. Şimdi sırtını bize dönme kararını almak onun için zor olsa gerek – karısının onun otoritesine burnunu çevirdiğini duyduğundan daha da zor.”

“Ben hâlâ onun cesur olduğunu düşünüyorum.”

“Akli yerine kalbini dinledi diye mi? Eğer hepimiz bunu yap-saydık, nerede olurduk acaba?”

“Muhtemelen şu an bulunduğumuz yerde,” dedi küstah bir şekilde ve Alex’i öpmek için topuklarında yükseldi.

Alexander tekrar kaşlarını çatı. “Kendi zekanın çok fazla olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Ah evet. Ve senin içinde izlenecek mükemmel bir örneğim var, benim lord kocam.”

“Öyleyse, belki de, onu kendi başına keşfedecek kadar zeki olup olmadığını görmek için bir süre daha kendime saklamalıyım.”

“Sürpriz?” diye sordu hemen meraklanarak. “Ne sürprizi?”

“Oh... bu sabah erken saatlerde tesadüfen karşılaştığım bir şey. Ama ben onun üzerinde daha çok düşündükçe, sen o kadar daha az hak ediyor gibi görünüyorsun. Ayrıca” – iki günlük

uzamış sakalını dalgın dalgın sıvazladı – “onu gördüğüne hiç de memnun olmayabilirsin.”

“Onu gördüğüme? Kimi gördüğüme?” Catherine sordu.

Alex geriye adım attı ve çadırın örtüsünü yavaşça kaldırdı. Yüz-yüz elli metre kadar ötede bir adam duruyordu, elleri yüzünün alt yarısını tutuyor, kızarmış parmakları arasındaki boşluktan onları nefesiyle ısıtmaya çalışıyormuş gibi buharlar çıkarıyordu. Bir an Catherine’in yüzünün rengi kaçtı, sonra bir sevinç çılgılığı kopartarak Alex’in önünden koştuğunda tamamen kırmızıya döndü.

“Damien! Tanrım, Damien!”

Damien Ashbrooke kız kardeşini yakalamak için kollarını açtı ve eskiden de yaptığı gibi onu yarılm daire kadar döndürdü. Durduklarında, sıkıca birbirlerine sarıldılar, aynı anda gülüyor, ağlıyor, konuşmaya çalışıyorlardı.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Nereden geldin?”

“Harriet?”

“Londra’da, o iyi...”

Catherine emir verir gibi ellerini salladı. “Damien... burada ne için var? Harriet nerede? Buraya nasıl geldin?”

“Harriet Londra’da.” Güldü. “Ve buraya az daha tek parça halinde gelemiyordum. Ve *senin* burada ne için var? Derby’de seni ararken saman altında tüy bırakmadık.”

“Ben... ayrılmak zorunda kaldım. Buraya Alex’le gelmek zorundaydım. Damien... sen Harriet’ı Londra’da yalnız mı bıraktın? Nerede olduğunu biliyor mu? Senin *ne* olduğunu, ne yaptığını biliyor mu?” Aniden somurttu ve onu bir kol mesafesinde tuttu. “*Ne* yapıyorsun? İskoçya’da ne için var?”

“Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapıyorum ve evet, Harriet ne yaptığımı ve niçin yapmak zorunda olduğumu biliyor. Sana teker teker açtırıp sırayla cevap verdim diye söz verdiğim bir çanta dolusu mektupla beraber sevgilerini gönderdi. Rosewood’da durup bunları sana teslim etmek ve sana iğrenç, haince eğilimlerimi itiraf etmek için geliyorum ki... bir de ne gö-

reyim? Benim tatlı, masum kardeşim vatana ihanet, işbirlikçilik ve *cinayet* sorularına cevap vermesi için aranıyor.”

Catherine’in gülümsemesi yok oldu. “Teğmen Goodwin hakkında olanları duydun mu?”

“Onun hakkında olanları duymak mı? Tek dedikodunun bulunmaz Raefer Montgomery ile evliliğin hakkında mı yapıldığını düşünüyorsun? Kulaklarının bu mesafeden bile çınlamadığına şaşıyorum. Ne oldu?”

“Meşru müdafaaydı. Başka seçeneğimiz yoktu.”

“Seçeneğiniz?”

“Deirdre ve benim. Evde yalnızdık ve... ve...” Gözleri hatırladığı dehşetle yanıyordu ve Damien konuyu hemen değiştirmek için Alexander’ın yüzündeki yanığı görmesine gerek yoktu.

“Rosewood’a gelince, badele kardeşimin evi boşalttığını değil, biliyor muydun, annemin de daha yeşil otlaklara kaçtığını öğrendim? Bir adamla kaçmayı kafasına koymuş, adı neydi...”

“Lovat-Spence,” dedi Catherine başını sallayarak. “Evet. Biliyorum. O gitmeden önce konuştuk, kararından memnun görünüyordu. Bunu muhtemelen çok daha uzun zaman önce yapmalıydı, bana sorarsan, ama ona ikimizin de onu bağışladığımızı ve seni gördüğüm zaman sana her şeyi açıklayacağımı söyledim.”

Damien’in kuşku dolu bakışları derinleşti. “Ya burada, dağlardaki hava verimsiz ve beynim bundan etkilendi, ya da senin ve benim uzun, bölünmeyen bir konuşma yapmamıza dehşet ihtiyacım var.”

“Kardeşim, senin aklın yıllardır etki altında,” dedi alayla ve ellerini onunkilere kaydırды. “Ama sana her şeyi anlatmalıyım... küçük arabamızda bana ve Deirdre’ye eşlik edebileceğini düşünerek. Dört atlı gibi değil, ama rahat. Alex?”

“İstedığınız kadar uzun zaman geçirebilirsiniz elbette...” dedi, çivit gözlerindeki ciddi bir parlama daha sonra ikisi arasında özel bir konuşma geçeceğini doğruluyordu. “Bugün fethedecek bir geçitten daha sorunlu hiçbir şeyimiz yok.”

Catherine geri koştu ve ona hızlıca sarıldı. “Harika sürprizin için teşekkürler.”

“Bir şey değil. Ödülümü sonra alacağım.”

“Kesinlikle alacaksın,” diye söz verdi aceleci bir tavırla.

Alex onların karla kaplanmış ve donmuş çamur tepelerinin olduğu yoldan el ele uzaklaşmalarını izledi.

“Nerede buldun onu?” diye sordu Aluinn gelişigüzel bir şekilde ve Camcron’ın yanına geldi.

“Daha iyi bir soru, o bizi nasıl buldu?”

Aluinn irkilerek gözünü gezdirdi ama sorunun arkasında yatan hiçbir ima – merak, ya da şüphe – yoktu.

Bir saat sonra Aluinn ile Alex, Albay Anne Moy’un getirdiği haritaları inceliyorlardı. En üstte Inverness şehrinin planı vardı, kasabalara giriş ve çıkış yollarını, köprülerin ve nehirlerin yerlerini gösteriyordu ve yerel sınırlar arasındaki uzaklıkların kabaca tahminlerini veriyordu: Fort George, Culloden House, Moy Hall.”

“Culloden House,” dedi Alex düşünceli bir şekilde. “Oraya ulaştığımızda onu orada bulabileceğimizi zannetmiyorum.”

“Albay Anne Duncan Forbes’in Fort George’un siperlerinin arkasında çok daha güvende olacağını hissettiğini düşünüyor. Loudon’a yaklaşık iki bin birlik kuşatma için silahlanmış ve erzaklarını almış bir halde çoktan yerleşti bile.”

“Kuşatma?” diye homurdandı Alex. “Üç hafta süren anlamsız ve işe yaramaz çıkmazdan sonra Stirling Kalesi’ni almakta başarısız olunca, prensin artık dersini aldığını sadece umut edebiliriz.”

“Evet ve neyse ki arı kovanından daha büyük bir şeyi bombalayamadığı için O’Sullivan’a güvenmekte o kadar çabuk davranmayacak.”

“Lord George bizim saltanat vekilimizin kendi komuta yeteneklerini test ettiğini düşünüyor gibi görünüyor. Bunu anlamanın bir yolu var: Falkirk’te potansiyel bir bozgunu kaldırıp at, sonra eğer gerekseydi bir yüz sene onlara yetecek bir desteğe saldırıda bulunmaya çalışırken zamanı, adamların gücünü ve cephaneyi harçur et. Diğer taraftan, Cumberland’in ordusunun bütün gücünü uzak tutmak için bir avuç adam bırakmak konusunda hiçbir şey düşünmüyor.”

Alex sesindeki öfkeyi kontrol etmek için uğraşmadı, Aluinn de bunu duyunca şaşımadı. Daha geçen gece Carlisle'daki kararları tutmaları için geride bıraktıkları adamların hükümet güçlerine dokuz gün dayandıktan sonra sonunda bir kapitülasyon imzaladıkları haberini almışlardı. Haberleri taşımak için kaçan iki subaydan, birlikteki bütün tutsakların zincirlere sarıldıkları ve sürgüne çarptırıldıkları öğrenilmişti. Prestonpans'ta prense ihanet eden ve Manchester Alayı'na katılmak için gönüllü olan dört süvari birliği Cumberland'in vatan hainlerine yönelik politikasına bir örnek olarak boğazlarından asılmış, hâlâ hayattayken baştan başa kesilmiş, karınları ve bağırsakları deşilmiş ve vücutları parçalara ayrılmıştı.

“Hava uygun olursa, önümüzdeki iki gün içinde Invernesshire'a ulaşmalıyız,” dedi Alex. “Kışta sonra İskoçya'yı bırakmamayı ümit edeceksek şehri almak zorunda kalacağız. Ambarlarındaki yiyeceklerle ve erzaklara ihtiyacımız var ve Fransa'nın Kraliyet Donanması'nın ablukasını kırma konusundaki uzak ihtimaline karşı en azından bir limanı açık tutmalıyız. Keşke Edinburgh'ü geri alabilseydik...”

“Bir adamı boğarak öldüren şey bir dünya dolusu ‘keşkeler’,” dedi Aluinn bilgece. “Keşke onun yerine bunu yapsaydık; orası yerine buraya gitseydik; keşke on sene önce evlenseydim, on sene daha erken mutlu bir adam olurum.”

“Bu on sene önce düşündüğün şey değil. Ve seni bunu söylerken duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey, eski arkadaşım.”

“Oh? Aklın ve deneyimin sesi, değil mi? Sen kendin evlilik yeminleri için çok hevesliydin?”

“Tanrım, hayır. En azından her beş dakikada bir aşık olmuyordum – ya da olduğumu düşünmüyordum.”

“Hazırlık aşamasındayken... dönüp geriye bakmayı seviyorum. Hiçbir şey gerçek gibi değil elbette, ama akşamları gölgeler içinde öfkeli geçirmekten daha hoş..”

“Burada, eşsiz üslubunla, bir konuya mı değinmeye çalışıyorsun?”

“Tanrım, hayır. Gayet iyi bir şekilde, çapkınlıktan saygıde-

gerliğe geçiş yapmış gibi görünüyorsun, görebildiğim kadarıyla. Tahmin ettiğimden çok daha iyi. Birkaç yıl kırsalda yaşarsan, mükemmel hale gelebilirsin.”

Koyu safır gözler MacKail’in yüzündeki zayıf bir şekilde gizlenmiş gülümseme için bir açıklama aradı ve kaşlarını çattı.

“Sen ve Catherine hararetle ne konuşuyordunuz öyle?”

“Ah... hava, onun sağlığı.”

“Onun sağlığı? Sağlığıyla alakalı bir sorun mu var?”

“Bir şey yok. Bu günlerde onun çok canlı görüldüğünü düşündüm ve bunu ona söylemeye karar verdim. Bize ilk katıldığı günden bu yana güzel bir değişiklik, sen de katılmıyor musun?”

Alex yavaşça doğruldu. Hâlâ Catherine’in – ve Deirdre’nin – İngilizin ellerinde neler çektiklerini ne zaman düşünse karnındaki kasların kasıldığını hissediyordu. Çürükler solalı, gözlerindeki hayalet gibi bakışlar geçeli haftalar olmuştu.

“Ona ara sıra iltifat etmelisin,” dedi Aluinn neşeyle. “Ona, erkek pantolonları içinde Paris elbiselerinde hiç olmadığı kadar iyi görüldüğünü söyle – eğer bir çuval bezi giymeye kalkışsa da yine iyi görünür tabii – ama kadınların aklını kurcalayan küçük şeylere şaşırırsın. Ve bu, iyi arkadaşım, deneyimin sesi.” İleri eğildi ve haritaları toplamaya başladı. “Şimdi, diğerlerine mi katılalım yoksa onların çadırı kafalarımızın üzerine yıkmalarını mı bekleyelim?” MacKail boynuna doladığı atkıyı ayarladı ve çadırdan çıkarken grileşen gökyüzüne bakarak suratını ekşitti. Gün bitmeden önce daha fazla kar yağacaktı – Cumberland’i Edinburgh’de tuttuğu sürece bu iyi haberdi; soğuk tipide yürümek zorunda olan adamlar içinse kötü haberdi.

İki adam, dikkatleri bir grup yaklaşan sürücüye çekildiğinde bekleyen atlarının durduğu yere çok yürümemişlerdi. Grubun başındaki, kocaman benekli gri bir aygırın üzerinde bacaklarını gururla ayırarak oturan Leydi Anne Moy, Chattan Klanı’nın Albay Anne’iydi. Kocası Angus, MacKintosh’tu, aynı isimli klanın lideri olduğu gibi güçlü Cats Klam’nı oluşturmak için birleşen bir düzine küçük klanın da lideriydi. Ne yazık ki, Lord Loudoun’un İskoçya alayı altında hizmet veren MacKintosh’la ve desteğini

prende vereceğine yemin eden Leydi Anne’le, Chattan Klanı’nın gücü büyük ölçüde azalmıştı. Cats’lerin tek ilkesi arkasında birleşen iki binden fazla adamdan oluşabilecek olan birlik, dört yüzden daha aza inmişti.

Leydi Anne’in kocasının emirlerine karşı gelerek gösterdiği cesaret, kendisini savaş meydanında kocasıyla ve klan adamlarıyla savaşırken bulursa çok daha büyük bir sorun olacaktı.

“Ahh, MacKail,” dedi adamları bir gülüncükle ve el sallayarak selamlarken. “Alasdair. Umarım haritalar biraz işe yaramıştır.”

“Harikalar, teşekkür ederiz.”

Albay Anne, ne kelimenin tam anlamıyla güzeldi ne de nazikti – aristokrasinin kadınına da temel olduğu düşünülen iki nitelik. Uzun ve heybetliydi, kalık gibi sağlam, uzun bacaklıydı, bozkırlar ve ıssız dağlar arasında yetiştirilmiş bir İskoçya kızıydı. Bir adamın gözlerine doğruca bakardı ve onun cinsiyetine üstünlük taslamaya çalışan herhangi bir girişimi açıkça hor görürdü; sadece yirmi yaşında, Prens Charles için destek arayarak kendi başına klandan klana at sürmüştü, adamları savaşta kendi başına yönetilmesi için gereken klan yasasına yüz adamdan sadece üç imza eksik kalmıştı. Fahri bir albay olarak, yüzbaşılığı için John Alexander MacGillivray’i seçmişti, eşit derecede genç, zeki ve düşüncelerini iyi ifade edebilen bir liderdi. Dedikodu yaymayı sevenlerin hoşuna gidecek şekilde genelde beraber olurlardı ve bu sabah da bir istisna olmamıştı.

“MacGillivray,” dedi Alex, o ve Leydi Anne atlarından inerken toprak sahibine elini uzatarak. “Gördüğüme göre ayılabilmişsiniz?”

“Ah, kardeşinle kısa bir konuşma yapmam gerekti,” dedi MacGillivray çekinerek, attığı yakışıklı gülümsemeyle. “Onun sakın adamlarının benimkilerin yapamadığı şeyleri yaptıklarını biliyorum. Güçlü şeyler. Archie tıpla ilgili olduğunu söylüyor, değil mi? Daha çok seni rahatsız etmeyecek bir şey için bir zehir gibi.”

Leydi Anne güldü, taze, temiz dağ havasında hoş bir sestti. “Biz ileri sürüyor olacağız, Loch Eil’in Cameron’u. Prens ordunun geri kalanı Inverness’a varana kadar Moy Hall’da misafir

olma teklifimi kabul etti. Bir ya da iki günden fazla arkamızda kalmamalısınız ve o zamana kadar MacGillivray – onun doğru düzgün görecektir kadar ayık olacağını varsayarsak – şehirde işlemin nasıl gittiğini öğrenir.”

“Umarım kendi kendinize bir girişimde bulunmazsınız,” diye uyardı Alex. “MacLeod’lar ve Grant’lar Lord Loudoun’un birliklerini takviye ettiler ve bizim yaklaşımımız konusunda çok kere uyarılmış olacaktır.”

“MacLeod,” dedi alaycı bir şekilde. “Kendi kocamın MacLeod gibi bir yumuşak bağırsaklı hainle birlik içinde olabildiğine inanmıyorum. Angus’un Güzel Prens Charles’a karşı kılıç kaldıracığına da hâlâ inanmıyorum ama al buyur! Moy Hall’u iyi, dinüst Jakobit’lerle dolduracak olanımız yerinde bir adalet. Siz ıkınız bize eşlerinle mi katılıp olacaksınız? Görgü kurallarına bağlı bir bayanı yumuşak bir yataktan ve sıcak bir banyodan uzun bir süre uzak tutamayacağınızı biliyorsunuz, yoksa benim gibi görünmeye başlar.”

“Daha kötü kaderler düşünebiliyorum,” dedi Alex hayranlıkla, Anne Moy’dan kızartıcı ve kendini bilen bir kahkaha alarak. Anne Moy’un gözleri John MacGillivray’in olduğu tarafa yönelmişti ve Alex ikisi arasındaki ilişkinin çizelge planlamaktan daha ilerisine gidip gitmediği konusunda bir tahminde bulunmaktan kendini alamadı.

Bu anın çok uzadığını düşünerek, Leydi Anne uzun adımlarla yürüdü ve herhangi bir yardımı reddederek atına bindi.. “Tanrı size yardım etsin, sonra; sırtınıza adil bir rüzgar vursun ve tavşanların içinden güvenle geçmenize yardım etsin.”

“Tanrı yardımcımız olsun,” diye karşılık verdi Alex, gruptaki adamlar teker teker ilerlerken Alex yolun kenarına geçti. Bir çift arabayla yol almalarını ve belli belirsiz görünen iki büyük dağ arasında geçiş yaratan derin, buzlu yarıklara doğru yavaş bir eşkin başlatmalarını izledi. Birkaç dakikada, ekoselerindeki parlak lekeler bile gölgeler içinde kalmıştı, başları ısıklık çalan rüzgara karşı öne eğilmiş ve gülümsemeleri soğğun kararlı kamçıları karşısında donmuştu.

Geccleyn kamp kurdukları küçük, korunaklı vadiyi taramak için geriye dönerken, Alex çadırların çoğunun toplandığını, malzeme arabalarının yüklendiğini ve geçişin ağzına doğru tek sıra halinde ilerlendiğini memnuniyetle izledi. Prensın kırmızı-beyaz bir ipkle işaretlenmiş çadırı hâlâ duruyordu, ama saltanat vekilinin atı ve korumaları gitmişlerdi, bu da onun önden giden bir birlikle ayrıldığını gösteriyordu.

Vadinin diğer yakasında hareket halinde olan ufacık bir nokta Alex'in dikkatini çekti ve onu tanımlamak için karın parıltısına karşı gözlerini kıstı. Nokta tek bir araba gibi görünüyordu, önde araba üstünde bir sürücüyle yönlendiriliyor ve arkasından üç tanesi daha takip ediyordu. Oldukça sakallı bir adam hantal atın dizginlerini tutuyordu ve onun yanında, kat kat tartanın altına gömülmüş, yalnız bir yolcu oturuyordu.

Bir gölge yükseltisini aşarken ve daha parlaklaşan gün ışığına inerken, yolcu – izlendiklerini hissederek – uzandı ve başını kapatan eşarbyı gevşetti. Ortaya çıkan parlak kırmızı saç yığını görünce Alex kara kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Olur şey değil. Rüzgarın bize getirdiğine bir bak.”

Araba vadinin ortasında çınlayan bir ses çıkartarak dururken Alexander, Aluinn MacKail ve Struan MacSorley ayaktaydılar. Lauren Cameron'ın yüzü pembeydi ve rüzgar yalamıştı, aşağı bakan gözleri kaygı verici şekilde dizilmiş insanlardan bir tepki beklerken tedirgindi.

Kimse ileri geliyor gibi görünmeyince, koltuk yerine geçen sert tahta bir çitanın üzerinden rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve kalın koyu kestane kirpiklerini kaldırdı.

“Aranızda bir selam vermeye bile isteği olan kimse yok mu? Size yetişmek için dört gün ve gecedir yollardayım ve Yaşlı Reeskie'yi bıraktığımdan bu yana bir ya da iki avuç erimiş kardan ve kuru bir bisküviden başka bir şey ağzıma girmedi.”

Alex, elleri göğsünde çaprazlanmış, bacakları genişçe açılmış bir halde duruyordu, kuzguni saçları yanaklarına ve boğazına sarkmıştı ve Alex, bir ölüm kumandanı izlenimi veriyordu.

“Sanıyorum burada geçerli olabilecek soru neden,” dedi üstünkörü, “neden Edinburgh’den ayrıldın?”

Lauren onun sesindeki sertlik karşısında şaşırdı ve iki kırmızı leke yanaklarına akın etti. Aluinn MacKail’in tavrı da güven verici değildi ve gerçek bir umutsuzlukla güçlü Struan MacSorley’ce yöneldi.

“Hata ettim. Bunu kabul ediyorum, Struan. Düşündüm ki... düşündüm ki eve geri dönüp her şeyi bıraktığım gibi bulabilir-dim sandım... ama yanılmışım. İnsanlar soğuk ve acımasızdı. Giyim tarzıma gülüyorlardı, konuşmama... görüldüğüm şekle gülüyorlardı. Oh, sırt üstü yatanlara para kazanmak isteyen kızlar için bolca iş vardı. Odalar da vardı ve korumalarım sunmak için fazlasıyla mutlu olan askerlerle dolu meyhaneler... bir ya da iki geceliğine... istediklerini alıp sıkılana kadar. Ben bir fahişe değilim, Struan MacSorley. Evet, hayatta zevklerin tadına vardım evet, hayatın sunduğu zevk verebilecek şeylerde, ama ben fahişe değilim.” Durdu ve dudağının şehvetli etini ısırdı. “Sinirli olduğun için seni suçlayamam, Struan. Yaptığım hoş bir şey değildi, gecenin ortasında kaçıp gitmek, arkadaşlarıma, aileme, klanıma sırtımı çevirmek.” Başını eğdi ve yanağından aşağıya parlak bir gözyaşı yuvarlandı ve sıkıca kenetlediği ellerine düştü. “Ama şu an bunun için üzgünüm ve eve gelmek istiyorum.”

“Yalnız mı geldin?” diye sordu Aluinn ona çşlik cden adamların dün gece devriyeye gönderdiği adamlar olduklarını fark ederek.

“Evet. Yalnız. Ve elimden geldiği kadar da hızlı – gördüğün gibi.” Kırmızı ve havanın çatlattığı ellerini görmeleri için uzattı. “Beni getirecek birini bulmayı bırak, tek yapabildiğim bu berbat atı ve arabayı çalmak oldu. Ama sorun olmadı. Size yetişebildiğim sürece hiçbir şey sorun olmadı.”

Küçük kırmızı elini yanağına uzattı, gözyaşlarını ve kiri bir araya getirerek bulaştırdı. Alex ve Aluinn karşılıklı bakıştılar ama MacSorley’nin gözleri Lauren Camcron’ın üzerinden ayrıl-mamıştı.

“Eğer kalplerinizin beni bağışlayacağını düşünmüyorsanız,

anlarım,” diye devam etti fısıldayarak. “Gerçekten. Ama... eğer yapabilirseniz, elinizden gelirse” – başını kaldırdı ve kocaman, parlak altın gözlerini MacSorley’e dikti – “kamptaki herhangi birinin iki katı kadar çalışacağım. Yemek pişiririm, kıyafetlerini zi yıkarım ve bir şikayet kelimesi bile etmeden günlük başka işlerin hepsini. Yapacağıma söz veriyorum. Kendi zavallı annemin ölü ruhu üzerine söz veriyorum.”

MacSorley arabaya yaklaştı. “Lochiel’le konuşman gerekiyor. Kalmana ya da gitmene o karar verecek.”

“Evet, evet, biliyorum, Struan.”

MacSorley’nin ela gözleri insanı delip geçici bir şekilde kıldı. “Senin yanında olmak istekli biri olsaydı senin için daha kolay olabilirdi; senin sorumluluğunu almaya ve bu kez senin doğru düzgün davrandığını görmeye istekli birisi.”

“Sen... sen bunu benim için yapmayı mı teklif ediyorsun?”

“Benim temizlikçi bir kadına ya da aşçıya ihtiyacım yok,” dedi açıkça. Bakışları altında Lauren’in yüzünde rengin solduğunu görerek, sakalındaki ifadeyi çarpık bir tebessüme çevirdi. “Seni geri alırsam, karım olarak alırım.”

Lauren güçlkle soludu . “Senin... karın?”

“Evet. Ve karım olarak, gözünü yerde cteğini aşağıda tutacaksın, yoksa elimin tersini yersin, sert ve sık sık, o yüzden hiç hata yapma. Kocan olarak, seni hiçbir şey isterken görmeyeceğim; senin karnını hep dolu ve kalçalarını sıcak tutacağım ve sana bir MacSorley’e yaraşan saygıyla yaklaşmayan herhangi bir adamı öldüreceğim.”

“Bunu hak etmiyorum, Struan,” diye mırıldandı Lauren, teklif karşısında şaşırmıştı.

“Hayır, hak etmiyorsun,” diye homurdandı. “Ama fazla seçeneğin de yok. Kabul et ya da reddet, kızım; aptalı sadece bir kere oynarım.”

Lauren diğer iki adamın yüzlerindeki bakışları gördü ve çabucak başını salladı. “Evet, Struan, bu güzel bir teklif ve ben memnuniyetle kabul ediyorum. Dahası, asla pişman olmayacağına söz veririm. Sesini bana yükseltmeye hiç mecbur kalmayacaksın. Asla!”

“Öyleyse yeterince söz söylendi.” Kocaman kollarım gerdi ve Lauren’ı belinden kavrayarak onu hiçbir çaba harcamadan arabadan çıkardı. Onu hemen yere indirmede, gözyaşlarıyla lekelenen yüzü kendininkiyle aynı seviyede olsun diye onu tutmaya devam etti. Lauren küçük, boğuk bir çığlık atarak kollarını Struan’ın boynuna sardı ve onu öptü, görünüşe göre dudakları affedilmeye olduğu kadar yakınlığa da hasretti.

Struan da onu öpmek için benzer şekilde hevesli görünüyordu ama Alexander ateşli birleşmeyi izlerken, bir şeylerin doğru olmadığı hissini üzerinden atamadı. Karanlık gözleri MacKail’inkileri sorguladı, ama Aluinn çekimser bir omuz silkmeden başkasını yapamadı.

Kısmen kapanmış gözlerinin arasından, Lauren bu değişik tokuşu gözden geçirdi. Struan MacKail’in belinin altında olan içgüdüleriyle yönlendirilmişti, boynunun üstündekilerle değil ve Lauren onun en kolay idare edilebilecek kişi olduğunu biliyordu. Lochiel, her zamanki gibi, gözyaşları içinde yapılan bir itirafa ve bitkinliğe karşı kuşkucu yaklaşacaktı ve ona yuvaya hoş geldin diyecek, evlilik için de kalpten dileklerini gönderecekti. Cameron ve MacKail yaratılıştan beri daha kuşkuculardı ve bu yüzden, en zor iş, onları kendindeki değişikliğe ikna etmek olacaktı.

Sonrasında, Lauren’ın sıradaki kaygısı göğsündeki ısrarlı çarpıntıydı. Uzun boylu, kara saçlı İskoç’u yoldan aşağı yürürken fark ettiğinde başlamıştı ve o zamandan sonraki her kalp atışında daha da yoğunlaşmıştı. O hâlâ kanına işlemiş haldeydi, ayrı geçen aylara ve Hamilton Garner’in onun hafızasını temizlemek konusundaki beğenilir çabalarına rağmen. Hâlâ bir şeyler hissettiğini bilmek Lauren’ı rahatsız etmişti, arzusu onu ilk gördüğü andaki gibi güçlüydü. Belki de Edinburgh’dan çok daha önce ayrılmalıydı. Belki de onun İngiliz karısından aylardır ayrı kalması onu duygularından arındırmıştı ya da, en azından, onu nazlı bir kelimeye ya da bir kadının olgun kokusunda savunmasız bir hale getirmişti. Belki de...

“Alex! Alex, işte buradasın! Sen gitmeden önce seninle konuşmayı umuyordum. Damien...” Catherine durdu, yanakları

kısa koşusundan kızarmış ve dışarı çıkan nefesi önünde donuyordu. Gözleri Alex'ten Aluinn'e, ondan Struan'a geçerken, sonra da kocasına dönmeden önce, arabanın yanında duran kadını özür diler gibi tararken parlıyordu. "Damien merak etti eğer..."

Tekrar durdu, iki ölçülü nefes aldı ve Struan'ın kocaman cüssesi arkasında kısmen gizlenen vücuda bir kez daha baktı.

Eşit derecede sert, inanamaz görünen Lauren Cameron, sarı saçlı ezeli düşmanını isyan kampında, neredeyse o zamana kadarki performansının görkemliliğini gözler önüne sererken görmenin yarattığı şok içinde geriye baktı. O buradaydı! İngiliz orospu buradaydı! Lauren'ın sandığı gibi İngiltere'de değildi, ne akıldan ne gözden defedilmişti, Alasdair'in varlığından uzaklaşmamıştı. O buradaydı! İskoçya'da!

Lauren'm boğazında öfke, nefret, içerleme yükseldi, neredeyse nefes alma yeteneğini yok ediyorlardı. Struan'ın kolları hâlâ belindeydi ve Lauren onlar tarafından tutulduğu için müteşekkirdi: Yoksa nefretle tatlı ve narin yüzü atılır, onu kanlı parçalara bölerdi, hem de mutlulukla.

Catherine'in duyguları da onunkiler kadar hengame içindeydi. Lauren'm isyan kampından ayrılmayı ve ait olduğu Edinburgh'de kalmayı kabul ettiğini söylemişlerdi. İki taraf da diğerini fark etmeden önce, çok kısa bir an için kehribar gözler Alexander'ın üzerine odaklanmıştı, o gözlerdeki kıskanç ve entrikacı bakışlar tıpkı Catherine'in altı ay önce de gördüğü gibiydi. Kocasına bakan kadınlara aşına olmuştu – ondan kendisi de gözlerini alamamıştı doğrusu – ama çoğu bunu Siyah Cameron'a olan korkuyla karışık saygıyla yapıyordu. Lauren'in gözlerinde saygı yoktu, sadece şehvet vardı. Bu huşu şimdi içlerinde kaynayan nefret kadar saf ve ham olan arzu anlamına geliyordu.

"Ah, Lauren Cameron," diyebildi sonunda kırılgan bir gülümsemeyle. "Ne hoş bir sürpriz? Nereden geliyorsun böyle?"

Cehennemın kuyularıydı, Lauren'in haykırmak istedikleri, seni hemen şimdi seve seve göndermek istediğim yer!

Bunun yerine, kendini Struan'ın kucığına daha çok bastırdı

ve parlak bir şekilde gülümsedi. “Eve döndüm işte, ait olduğum yere.”

“Evet,” dedi Struan gururlu bir ifadeyle. “Lauren artık bizimle olacak ve daha da iyisi, MacSorley adını paylaşmayı kabul etti.”

“Onunla evlenecek misin?” diye sordu Catherine, yine irkilmişti. Alex’in elinin hoş baskısını kendininkinin üzerinde hissetti ve aşık sürçmesini gülümsemeyle kapattı. “Şey, tabii ki senin için mutluyum, Struan. İkiniz için de mutlu oldum.”

“Evet. O evcilleştirilmesi zor vahşi bir dişi aslan,” dedi MacSorley müstakbel gelinine bakarak sırtırken. “Ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Evcilleştirme işini yapacak olan benim, Struan,” diye mırıldandı Lauren hatırlatıcı bir şekilde ve beklenmeyen bir kurbanın üzerine kapaklanan bir atmacanın iltahıyla. Dudaklarını, sözlerinin gerçekliği konusunda kalan bütün kuşkuları silmek için her santimi ve titreşimi kullanarak, ezici bir öpücükle MacSorley’nin dudaklarına geçirdi.

Struan’m hareketlenmesi ani ve güçlüydü; ekoscsinin altında uç klan üyesinin ağzını açık bırakacak kadar açıkça kabarmıştı.

Catherine kıpırdamadan uzun süre bakınca, Alexander onu zorla geriye döndürmek zorunda kaldı, böylece kocasının gözlemindeki mizah dışında dikkatini dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı.

“Beni mi arıyordun?”

“Seni mi arıyordum?”

“Kardeşinle ilgili bir şey?” diye nazikçe hatırlattı Alex.

“Ah. Evet. Yani... hayır. Hayır, önemli bir şey değil.” Ateşlenen solumaların ve inlemelerin kaynağını bulmak için başını çevirmeye başladı ama sıkı bir el onun yüzünü çevirdi.

“Bırak masum olan, ilk taşı atсын,” diye mırıldandı Alex, ve ekledi, “bana birkaç hafta önceki başka bir birleşmeyi hatırlatıyor.”

Catherine kızardı ve gülümsedi. “En azından bizimkisi özeldi.”

“İzleyici kalabalığı olsaydı da beni durduramazdı.”

Catherine köşeli hatları, parlayan koyu gözleri ve cüretkar bir şekilde şehvetli ağzını inceledi ve onun doğruyu söylediğini biliyordu.

“Ahlaksızsınız, beyefendi,” diye mırıldandı, kocasının elini pelerinin koruması altında gezdirdiğinin farkında olarak.

“Sadecce aşık bir adam,” dedi onu kendine çekerken.

Nefessiz kalan ve Struan’ın onu neredeyse yerden kaldıran demir gibi sertliğinin fazlasıyla farkında olan Lauren, zaferli bir edayla öpücüğünü sonlandırdı. Struan’ın dumanlı kararlılığından Alex ve Catherine’i birbirlerine iştahla, uzun uzadıya sarılmış görmek için tam zamanında baktı. Tepki veremeden, istekli müstakbel damadı onu kollarına alıyor ve tahrik edici şeytanlığı bu kez kendisi alıyordu. Struan onu en yakın çadıra taşıdı, omzunun üzerinden sırtıtan kalabalığa neşeyle bağırarak gruba tekrar katılmadan önce hafif bir gecikme olacağını söyledi.

“Struan, hayır!” diye soludu Lauren, yüzü dehşetle pancara döndü. “Önce Lochiel’le konuşmalıydın. Bunu sen kendin söyledin!”

Struan’ın dudakları onun karşı koymasını bastırdı, elleriyse darbelerini durdurdu. Devasa İskoç’un kendinin ve kadınının elbiselerini fırlatıp yere atarken klan üyesi bir kadın korkuyla çadırdan fırladı, vadinin buzlu, mağara gibi duvarlarında boğuk çığlıklar yankılanmaya başladığında duruma karşı çıkan kadın daha iki cümle etmişti. Sesler onu daha da sinirlendiriyordu ve kadını sakinleştirmek ve ne çadırının ne de eşyalarının hasar görmeyeceğini ve zamanı gelince oraya geri dönebileceğini ona temin etme görevi Aluinn’e düşmüştü, yüzünü doğru düzgün bir şekilde tutabilen tek kişi oydu.

Kadın bekletilmeseydi teşekkür edebilirdi. Bir saat sonra çadır hâlâ yerindeydi, duvarları hâlâ ayaktaydı ve sallanıyordu, tiz çığlıkların tekrarlandığı korolar vadinin içindeki boş sessizliği dağıtıyordu. Şaşkın izleyiciler vadideki diğer çadırlar, arabalar, atlar gibi çoktan ortadan kaybolmuştu.

15

Sonunda, adamların karla kaplanmış dağ geçitleriyle baş etmesi ve Inverness’in etrafındaki vadilere ulaşması tam beş gün

aldı. Tepeler keskin bir iniş yapıyorlardı, karın mavimsi beyaz derinliğinde, yerde cansız eğrelti otlarıyla kahverengi benekler oluşmuştu, gümüşümsü çalı saplarının olduğu yerdeyse gri, asla donmayan turba bataklıklarıyla da çamur gibiydi. Korunaklı vamaçlara karşı toplanmış kalem inceliğinde yoğun duman sarı mallarıyla işaretlenmiş küçük taşlar ve çimli köy vadilerinde ve arazilerde nokta gibi dağılıyordu. Meraklı köylüler isyan ordusu peçerken sadece kapılarından bakmaya cüret edebildiler, evlerine zorla girilmesi gibi bir durumla karşılaşmayınca da tekrar evlerine döndüler.

Inverness Kuzey İskoçya'nın başkentiydi, Glasgow ve Edinburgh'un diğer ana limanlarıyla kıyaslanınca küçük bir kasabaydı. Beş yüzden az ev ve üç binin altında kalıcı sakin vardı, bunların çoğu tüccar ve iş adamıydı, bu da kasabanın piyasa merkezinde birleşen dört ana caddenin çevresinde şekillendirildiği anlamına geliyordu. Kuzey İskoçya'dan ihraç mallar ve ürünler Inverness'e getiriliyordu. Aynı şekilde, Londra'dan, Paris' ve Moray Körfezi'nin mavi sularına açılan bütün noktalardan gelen gemiler de , yüklerini fahiş kârlarla boşaltıyorlardı.

Şehir hem hükümet hem de isyan kuvvetleri için stratejik önem taşıyordu. Kasabanın merkezinden geçen nehir Moray Körfezi'ni Ness Gölü'ne birleştiriyordu, böylece Büyük Vadi boyunca güneydoğuya akan daha küçük göller ve nehirler serisine sebep oluyordu, Fort Augustus'u geçip – yarı yol noktasıydı – İskoçya'yı keskin bir çapraz boyunca kırbaçlayarak ve iki ana nakliyat limanını birleştirerek Fort William'a varıyordu. Inverness'i kontrol eden ordu İskoçya'yı kontrol ediyordu.

Inverness'ten güneye bakınca, dağlar tepe üstüne tepe, mavinin, siyahın ve grinin her tonunda ağaç üstüne ağaç binmiş gibi görünüyordu. Körfezin kuzeyine çıkmış olan uzak tepeler Cromarty ve Dorch tepeleriydi ve daha da uzakta, Sutherland bölgesini gösteren dağların birleşmiş yükseltisi vardı. Kasabanın üzerinde yükselen, nehrin güney kıyısındaki küçük sarp bir tepeye konumlanmış İskoçya'ya olan tek tehdidin denizden beklendiği

bir zamanda inşa edilmiş, eski ve dağılmakta olan Fort George' vardı. Bütün silahlarını körfeze çevirmişti ve altı birlik için baraka olmasına rağmen, askeri personelin çoğu döküntü duvarların dışında daha güvende hissediyordu.

Inverness'in doğusunda, Oturum Mahkemesi'nin Başkan Lordu Duncan Forbes'un büyük ve havadar evini geçerek Nairn'e giden sahil yolu vardı. Culloden evi şehrin beş kilometre dışındaydı, park alanlarını, ağaçlıklı tepeleri ve yerel insanlar tarafından Drummoise Kırması olarak bilinen geniş, eğimli bir ovanın manzarasını birleştiren uysal bir tepcik üzerine kurulmuştu.

Culloden'in güneyine sekiz kilometreden daha az mesafede Chattan Klam'nın lideri Angus Moy'un malikanesi vardı. İskoçya standartlarına göre büyük bir malikaneydi, yıllar içinde hafif gri tonuna dönen yontma yapıyla yapılmıştı. Çevredeki tepeler selvi ve sedirlerle karanlıktı, geyik ve vahşi oyunlarla canlı, şişman, enerjik alabalığın pişirilmesinden kabaran dumanlarla çizgi çiziydi.

Moy Hall'a giden yol ormanlarla ve küçük vadilerle sarmalanıyor, kendini tepelerden oluşan bir omza yaslıyor ve sonunda ince bir kar örtüsü altında parlayan geniş mi geniş bir vadiye çıkıyordu. Beyaz ağzı, beyaz göğsü dışında gece gibi siyah olan bir çoban köpeği, prensin çevresinin son halkasında alarm sesini verdi ve Leydi Anne onu karşılamak için malikanenin kapısına çıktı, tartan kuşakları ve kemerine taktığı kılıcı kusursuz bir şekilde yapılmış saçıyla ve şık saten elbisesiyle çelişiyordu.

Prensin askerleri komşu çiftliklere ve köylere dağılmışlardı ama Charles Stuart konuta geldiğinde, Lochiel ve Camcron'lar Moy Hall'un olduğu vadide kamp kuracaklardı. Kep-poch ve MacDonald'lar vadinin batısına yerleşmişlerdi, Appin'in Stewart'ları doğuya yaklaşanları koruyordu.

Alexander Cameron başta, kampta adamlarıyla kalmak için Leydi Anne'in konuksever davetini geri çevirdi. Anlayışlı ev sahibi tarafından şahsen yapılan ikinci davet, Catherine'in çok

* "Fort" kelimesi "kale" anlamına gelir. (Çev. N.)

mutlu olup rahatlamasından dolayı geri çevrilemedi. İlk başta kalmayı reddettikleri zaman Catherine dışardan bakınca metin ve sessiz kalmayı başarmıştı ama Alex ona gerçek bir çatının altında, gerçek bir yatakta, gerçek çarşafların arasında uyuyacaklarını söylediği zaman sevinçten neredeyse ağlıyordu. Sıcak su dolu bir küvete en son gireli neredeyse bir ay olmuştu. Sadece pürleyen bir ateşin düşüncesi bile ani bir sıcaklığın bedenine akın etmesine yetiyordu, ellerini tenteli yatağın pamuklu örtülerine koyduğunda ya da parmaklarını Leydi Anne'in düşünceli davranarak onun kullanması için sağladığı firfırlı kıyafetlerin incelikle tasarlanmış kadın eşyalarında gezdirirken bir derece olsun azalmamıştı. Derby'den ayrıldığından beri, o ve Deirdre ağır etkileri çekiştirmekle uğraşmaktan çok daha pratik buldukları ve tüm gün boyunca çok daha sıcak tutan erkek kıyafetleri içinde kalmayı tercih etmişlerdi. O ana kadar, neredeyse on haftadır, cildinin üzerinde ipek kombinezon hissetmemişti ve kuş tüyü yastıkları ve sağlam, sıcak bir yatağın düşüncesi onu beklentiyle titrer halde bırakmıştı.

Sert çadır yataklarında ve çekilen kanvas duvarlarda geçen o kadar haftadan sonra, Leydi Anne'in hazırladığı yatak odası cennet gibiydi sanki. Büyük kare bir oda, doğuyu karşılayan uzun, kurşunlu pencerelerle övünüyor gibiydi, her birinin rahat pencere koltukları ve rüzgar fısıltılarının cesaretini kırmak için kalın kadife kumaşları vardı. Duvarın birinde oyma mermer raftıyla büyük bir taş şömine vardı. Cilalı meşe zeminlerde yumuşak dokularıyla, maviyle, altın sarısıyla ve bir gülün temasıyla dokunmuş Türk halılarıyla kaplıydı.

Çoğu İskoç evlerindeki gibi, mobilyalar seyrek ve kullanışlıydı; şöminenin sağındaki duvarlarda kocaman bir gardirop vardı, ocağın karşısındaki duvarda maun katafalkta geniş, kuş tüyünden bir yatak seti, gece gevşetilebilecek ve uyuyanları rahat kadife bir tabakayla kaplayacak her bir direğe bağlı kumaşlar vardı. Pencerelerin arasında, yuvarlak, uzun bacaklı bir masada Leydi Anne'in kahvaltı odalarına bitişik güneşli bir sera bahçesinde büyüttüğü kış gülleriyle dolu bir vazo duruyordu. Şöminenin ya-

nında Şam işi bir koltuk ve bir çift yüksek sırtlı ahşap sandalyeler vardı.

Kesinlikle cennet, diye düşündü Catherine, mutluluktan neredeyse konuşamıyordu. Alex kampı düzenlerken yalnız kalınca, kendini harıl harıl yanan ateşin önündeki uzun, buharlı banyoya bıraktı, utanmadan biraz daha sıcak su getirilmesi için iki kere seslendi. Alex buzlu suların içinde yıkanmaya bağışıklık kazanmış gibi görünüyordu aynı zamanda yatar yatmaz uykuya dalar ve vücudu her zaman küçük bir ocağın ısınısını yayardı, az çok sıcak bir gece olsun ya da kar fırtınasıyla uğuldasın fark etmezdi. Catherine, diğer taraftan, Derby'yi bıraktığından beri üşüyordu. Parmakları, topukları, burun ucunu sürekli pembeydi ve donuktu ve bir daha tekrar sıcak hissedecek miydi merak etmeye başlamıştı.

Son zamanlarda ruh halı de değişkendi , Alex hariç herkes tarafından fark edilmiş bir durumdu bu. Alex'in günleri çoğunlukla ordudaki olaylarla geçiyordu ve gece yorgunluktan bitmiş bir halde, uykuya dalacak zamanı ancak bulabiliyordu, Catherine onun ısınısını paylaşabildiği için mutlu oluyordu. Her gün, Aluinn Catherine'i gördüğünde, gözlerinde güzel haberlerini kocasına sunma şansı olup olmadığını soran sorular büyüyordu ama henüz zamanın ve ruh halinin doğru bir birleşimi gerçekleşmemişti.

Deirdre'ye anında söylemişti elbette ve yüzü sevinçle parlayan Bayan MacKail haberi tebessümlerle, gözyaşlarıyla ve doğru tedbirleri almak için kaygılanan bir ya da iki bakışla karşılaşmıştı. İçin için, çok uzun zaman geçmeden önce kendini de aynı durumda bulmak için dua eden Deirdre, Catherine adına mutlu olmuştu ve biraz da kıskançlık duymuştu. Ama durumun uygulamadaki gerçekliği üzerinde durdukça – içler acısı bir havada, bitkinlikle, yetersiz beslenmeyle ve temizliğin eksikliğiyle insandan insana sıçrayan kaçınılmaz hastalıklarla geçen uzun, zor yolculuklar – giderek daha da kaygılanıyordu ve daha fazla erteleme olmadan Alexander'a durumun bildirilmesi gerektiği konusunda Aluinn'e katılıyordu.

“Daha fazla beklersem,” dedi Catherine aynadaki görüntüsü-

ni inceleyerek (hayal mi ediyordu yoksa karnı gerçekten belirgin bir şekilde yuvarlaklaşıyor muydu?), “ona bir şey **söylemek** zorunda kalmayacağım.”

Bu gece, diye karar verdi. Ona bu gece söyleyecekti ve sonuçlara katlanacaktı. Eğer aylar önce söylediği şey, çocuklardan nefret ettiği ve küçük köpekleri tekmelediği doğruysa... o zaman sadece gülümsemek ve buna katlanmak zorunda kalacaktı. Bunun için Catherine’in yapabileceği çok şey yoktu, eğer isteseydi bile... ki bu istemediği bir şeydi. Bir çocuğu doğurmanın ufacak bir düşüncesi onu dehşete düşürüyordu ve bebek onun içinde büyüdükçe ve karnını şişirdikçe daha da çok dehşete kapılacaktı. Ama o Alex’in çocuğuydu ve bu her şeyi değiştiriyordu. Güçlü olacaktı ve cesur ve... ve...

Bir şey – omzundaki bir esintinin gıdıklaması ya da belki de sadece odada artık yalnız olmadığına dair içgüdüsel bilgi – onu kapıya doğru yavaşça döndürdü.

Daha yeni banyodan çıktığı için ateşin önünde saçlarını kuruturken sadece iç gömlek giyinmişti. Fark ettirmeden odaya girmiş olan Alexander karısının kıvrak vücudunun ateşin parlaklığı önünde bir o tarafa bir bu tarafa dönüşünü eğlenerek izlerken sessizce kapının yanında duruyordu. İç gömlek alçakgönüllülüğünün izin verdiğiinden daha fazlasını kapatacak şekilde biçimli yuvarlak kalçaları üzerine çıkmıştı, ama Alex’in koyu gözleri karısının kendi vücudu üzerinde yarattığı etkinin zevkini çıkartarak solgun sevimliliğini yalayıp yutmuştu.

Karısının güzelliğinin değerini bilmemişti, yeni fark ediyordu. Sersemletici derecede uzun, ince bacaklar, porselen kadar beyaz ve güzel bir cilt, geçtiği bütün zorluklara rağmen ilk karışlaştığı günkü kadar temiz ve kusursuzdu. Onu saçlarına taktığı kurdele olmadan görmeyeli ne kadar zaman geçmişti? Onun biçimli vücudunu pek övülemeyecek bir yığın erkek kıyafetinin içinde görmeyeli ne kadar olmuştu? Hatta son zamanlarda, sevişmek bile, birazcık gevşetilen kıyafetlerin içinde ve kaşındıran yün battaniye tepeleri altında yapılan kaçamak, aceleci bir eylem olmuştu.

Belki de değişiklikleri fark etmemiş olmasının sebebi buydu. Çok belirgin değillerdi tabii, ama bütün benleri, bütün izleri, kıvrımları ve yumuşak girintileri keşfetmekle ve kafasına kazılamakla övünen bir adam için, Catherine’in sırrı karnına kumaşlarla sarılmış bir işaret koymuşlar gibi apaçık görünüyordu.

“Ne zamandır?” diye sordu sakince.

Catherine saç fırçasını iki eliyle sıkıca tuttu , sapını tuttuğu yerde eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Emin olamıyorum,” diye yanıtladı kocasıyla aynı serinkanlı kayıtsızlığı içeren bir ses tonuyla, “ama Rosewood Hall’a geldiğin gece olmuş olması için dua ediyorum. Seni hiç o gece sevdiğim kadar sevmedim. O zamandan beri de hiç azalmadı ama o gece senin sevip sevebileceğim tek adam olduğu konusundaki son şüphe kırıntılarımın da yok olduğu geceydi. Hayatımda daha önce yaşananların anlamsız ve boş olduğunu ve sonrasında – sensiz – geçecek bir hayatın amaçsız olacağını anladığım geceydi.”

Catherine konuşurken Alex yakına gelmişti. Ateş ışığı yüzünde geziniyor, cildini parlatıyordu, saçı altın gibi parlıyordu, her hattı aydınlanmıştı, ancak gözlerindeki sessiz, düşünceli yoğunluğu ortaya çıkarmaya yetmiyordu. Catherine bin yıl yaşasa da onları tamamen çözemezdi. Çenesi titriyordu ve kanının yoğun ve ağır olduğunu hissetmişti. Ateşe çok yakın durduğunu fark etti ve sıcaklık bacaklarını haşlıyor, etini eritiyor, algılarını kaynatıyordu. Aşkından gözü kör olmuş halde, ona dokunacak kadar yaklaştığında Alex’in pırıl pırıl duran vücuduna baktı.

“Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?”

“Emin olur olmaz,” dedi fısıldayarak. “Ama sen her zaman çok meşguldün... ve... ve ben korktum...” Sesi cılızlaştı ve koyu gözler delici bir şekilde kısıldı.

“Korktun mu? Neyden korktun?”

“Senden. Nasıl tepki vereceğinden. Yani, daha önce çocuk sahibi olma düşüncesinden iğrendiğini söylemiştin. Aynı zamanda bir eşin olma düşüncesinden de iğrendiğini söylemiştin ve ben düşündüm ki... şey, bir şoka daha yeni alıştığını düşündüm, ama uğrayacağın bir ikincisi seni yakında... yakında...” Durdu, göz-

leri büyümüşü ve ıslaktı ve yavaş yavaş Alex'in dudaklarından yayılan gülümsemeye baktıkça çok derinden renkliydi.

Konuşmadan ya da yüzünden düşürmediği sırtımasına bir açıklama getirmeden, elleri Catherine'in yüzünü nazik bir şekilde kavradı ve ağzı onunkileri kapladı, öpücüğü aşkın fiziksel bir eylemi kadar derin ve tutkuluydu. Catherine'i konuşamaz halde bırakıyordu – niyetlendiği gibi – ve nefes alamaz bir halde, tek bir temasla ortaya çıkan saf duygusal güçten korkarak. Korkusu yayıldı, Alex mütevazı bir ifadeyle bir dizinin üzerine çökerek, kollarını beline doladığında ve karnına önce dudaklarını, sonra bronz yanaklarını bastırduğunda onu daha da kıpırdıyamaz hale getirdi.

“Seni korkuttuysam özür dilerim,” dedi kısık bir sesle.

“Eğer seni... kendimi kahrından hissedeceğim yönünde bir şeye inandırdıysam gerçekten üzünüm, ama... bana çocuk verecek kadar beni sevdiğin düşüncesi beni çok mutlu eder.”

Catherine fırçanın elinin arasından kayıp gitmesine izin verdi ve parmaklarını parlak kara saçların arasına daldırdı. “Oh, Alex...”

Alex Catherine'in çenesinden sıcak bir gözyaşının kendi yanağına düştüğünü hissetti ve kendini tuttu, tekrar ayağa kalktı ve onu kollarına aldı. Ancak ikisi de diğerine destek olacak kadar sakın değildi, böylece Alex kibarca onu kaldırarak ve ocağın önündeki sandalyelerden birine oturarak yaptı, vücudu sahiplenici ısıısıyla onu kucaklamıştı, dudakları ipeksi saçlarının ıtır kokusuna öpücüklerle dolu bir yol çiziyordu.

“Siz gerçekten benim evlilik hayatıyla ilgili fikirlerimi değiştirmeyi başardınız, hanımefendi,” diye fısıldadı dalgın bir şekilde. “Kan dolaşıma girmeyi başardın, seni düşünmeden bir nefes bile alamıyorum. Akıl sağlığımı kolayca alıp götürmen yetmedi, kalbimi, hayatımı, ruhumu ele geçirmiş gibi görünüyorsun.”

“Adil olan bu beyefendi, çünkü siz de benimkileri ele geçirdiniz.”

Alex onun titrek gülümsemesini öptü ve onu kendine daha da yaklaştırdı. “Sanırım bana ayrıca bütün bunların ortasında bir çocuk doğurmaktan hiç korkmadığını da söyleyeceksin?”

“Korkmuyorum,” dedi, gözlerine bakmaya yetecek kadar geri

çekilerek. “Korkmuyorum, Alex. Yakında huzur bulacağız. Savaş daha fazla süremez ve bittiğinde, Achnacarry’ye geri dönebileceğiz ve ondan sonra hep mutlu ve huzur içinde yaşayacağız.”

“Tıpkı peri masallarındaki gibi mi?” diye hafiften azarladı Alex.

“Tıpkı bir *ailedeki* gibi,” diye düzeltti Catherine. “Bizim ailemiz, Alex. Sen, ben ve beraber yaptığımız güzel oğlumuz.”

Alex hiçbir şey söylemedi – her kasını ve sinirini ele geçirmiş görünen inanılmaz, daraltıcı baskı içinde de hiçbir şey söyleyemezdi.

“Alex... Achnacarry’ye geri dönebileceğiz, değil mi? Demek istediğim, orada güvende olacağız... değil mi?”

Catherine’in sesindeki küçük kendisindekinin bir kısmını dindirdi. “Elbette Achnacarry’de güvende olacağız; neden olmayalım? Lochaber asırlardır ayrı kaldı ve dokunulmadı; bunu değiştirebilecek hiçbir şey olmadı.”

Catherine Achnacarry Kalesi’nin girişini kapatan dolambaçlı, bir türlü bitmeyen ormanlık arazileri canlı bir şekilde hatırladı; uzaklığı, yapının yüz adım yüksekliğinde mazgallarıyla ve sisler içindeki korkuluklarıyla kendi gücü. Cromwell bile Lochaber’in tenhaliğine girmeye cesaret edememişti. Cumberland’se Cromwell’in sahip olduğunun yarısı kadar askere ve arkasındaki silahlı gücün sadece dörtte birine sahipti.

“Alex?”

Dudaklarının karşılık verme şekli olarak şakaklarının hareket ettiğini hissetti.

“Sanmıyorum... Demek istediğim, bir kere... sırrım açığa çıktıktan sonra...kampta kalamayacağımı başından beri biliyorum... kalabilir miyim?” Alex’e kısa bir bakış attığında dünya üzerinde onu aksine ikna edebilecek bir tartışmanın olmadığını anladı ve çabucak saldırısını yönlendirdi. “Ne olursa olsun, Achnacarry’ye gidebileceğimi ve seni orada bekleyebileceğimi umuyordum. Bunu çoktan Deirdre ve Aluinn’le konuştum ve ikisi de onaylıyor...”

“Aluinn? Biliyor mu?”

“Tahmin etti. O zamandan beri de sana yakın zamanda söyle-

mezsem bunu kendinin yapacağına tehdit ederek sürekli tepemle. Ama şimdi sana söyledim ve senden bana Achnacarry'ye gitmeme izin vermeni rica ediyorum – sana yalvarıyorum.”

Gergin geçen diğer bir dakika boyunca Alex'in kaslı göğüs kafesi içindeki kalbinin sabit atışlarından başka bir ses duyulmadı. Catherine kendini kaçınılmaz tartışmalara hazırladı: İngiltere daha güvenli olacaktı, Fransa daha güvenli olacaktı, İtalya daha güvenli olacaktı, Avustralya'daki cezai bir koloni daha güvenli olacaktı...

“Evet, bu durumda Achnacarry senin için muhtemelen en güvenli yer.”

“Maura bana göz kulak olmak için orada olacak,” Catherine onun cevabını duymadan savunmasına başladı. “Jeannie ve Rose da orada olacak ve Deirdre dedi ki...” Durdu ve başını tekrar onun omzunun kıvrımından kaldırdı. İki kısa nefes aldı. “Az önce ne söyledin?”

“Evet dedim. Arkamızda Cumberland varken, sana İngiltere'ye kadar eşlik etmesi için prens ya da Lochiel daha fazla adam göndermek zorunda kalır. Ablukanın içinde ya da dışında, yirmi metrede bir gemi var, yani seni Avrupa'ya kaçırmayı denemek söz konusu bile olamaz. Hazırlıksız yakalandım, senin için Achnacarry'den daha güvenli bir yer düşünemiyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi soluğu kesilmişti, parmaklarını kocasının boynuna heyecanla sardı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

Sevecen bir şekilde güldü. “Evet, gerçekten öyle düşünüyorum. Prens nihayet, hâlâ Augustus ve William kalelerini tutan hükümet birliklerini kaldırmaktaki bilgeliği gördü. Lochiel ve Keppoch'a bir an önce görevi üstlenmelerini emretti ve son derece dürüst olmak gerekirse,” – gülümsemesi üzüntülü bir hal aldı – “Lochaber'den geçeceğimiz zaman sana kalede kalmanı önermenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.”

“Ve Inverness'e döndüğünüzde beni tekrar almayı kolaylıkla unutmayı mı?”

“Sadece bir fikirdi.”

“Öyle miydi?” Catherine kaşlarını sert sert çattı, dikkatle dik

oturdu ve kocasının yüzünü düzgün görebilmek için kucagında döndü. “Bir daha asla ayrılmayacağımız konusunda verdiği söze ne oldu?”

Alex ellerini Catherine’in çıplak bacakları üzerinde gezdirdi, sonra iç gömleğinin dantelli kenarından içeriye soktu. “Oğlumuzu açık arazilerde, çadırlarda, ıslak taş kulübelerde mi büyütmeyi yeğlerdin?”

“Hain entrikalarını hamile olduğumu öğrenmeden önce kuruyordun,” diye hatırlattı Catherine yana kıvrılıp, küçük oval yüzünü onunkinin seviyesine getirerek.

“Evet ve madem ki öyle yapıyorum,” dedi kaşlarını çatıp, “senin için en iyisinin biz Augustus Kalesi’ndeki karargahı temizleyene kadar önümüzdeki hafta burada kalman olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onları sürüttükten sonra, Achnacarry yolu temizlenmiş olacak ve ben geri gelip ve sana prenseslere yaraşır bir merasim ve görkemle eşlik edeceğim.”

“Bir hafta?” diye mırıldandı, “Ne zaman gidiyorsunuz?”

Alex tereddüt etti. “Yarın”

“Yarın! Ve bunu bana ne zaman söyleyecektin?”

“Ben de yeni öğrendim. Hâlâ aralarında tartışıyorlar – liderler Lord George gelmeden önce alanı terk etmenin hiç iyi bir fikir olmadığını düşünüyorlar, ama...” Elleri fırl fırl dönüyordu ve alnı hoşnutsuzlukla kıışırmıştı. “Prens komutayı aldı ve herkese kendini birkaç saatliğine koruma yeteneğine kesinlikle sahip olduğuna temin etti.”

“Inverness çok yakın ve şehir hükümet askerleriyle dolu,” dedi Catherine.

“Hiçbiri prensin burada olduğunu bilmiyor,” diyerek temin etti Alex onu. “Ya da yalnız olduğunu – ki değil. Tamamen değil. Ardshiel’in adamları biz gidince saflarını yaklaştıracaklar ve MacGillivray Inverness’teki askerleri oyalayacak. Kesinlikle endişelenecek hiçbir şey yok... eğer olsaydı, seni bırakmaya istekli olur muydum?”

“Bir haftalığına,” diye hatırlattı Catherine huysuz bir şekilde.

“Leydi Anne gıcırdayan karyolalar için bırakmayı tercih ede-

ceğini söylemezsin herhalde ?”sana arkadaşlık etmekten memnuniyet duyacaktır. Ve sen bana bütün bunları,” – kaşını bükerek yatak odasındaki konforu gösterdi – “soğuk çadırlar ve gıcırdayan karyolalar için bırakmayı tercih edeceğini söylemezsin herhalde?”

“Şimdiye kadar şikayet etmedim, değil mi?”

“Kelimelerle değil, hayır. Çok sakindin... ve bu süreç içinde bana kendimi çok suçlu hissettirdin.”

“Öyleyse hissetmelisin,” diye mırıldandı Catherine kederli bir halde. Elleri Alex’in omzunun genişliğinde dolaştı ve tartarının katlarına tutturduğu gümüş-topaz broşun üzerinde durdu.

“Bir hafta,” dedi tekrar, kaşını alını kocasının yanağına değecek şekilde eğerek.

“O kadar uzun süre bensiz idare edebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Alex kibarca dalga geçerek.

Catherine iğneyi parmaklarının altından açtı, yünü Alex’in omuzlarından kayacak şekilde bıraktı.

Catherine ona baktı ve çekingen bir şekilde gülümsedi. “Garanti veriyorum, bir çocuk gibi adamakıllı uyurum. Bütün gece rahatsız edilmemesi çocuğa hoş geldin değişikliği bile olabilir.”

Alex onun belindeki kemeri çözme ve çaktırmadan gevşek tartan katları altından yanaşma çabalarına ne karşı çıktı ne de yardım etti.

“Scni rahatsız ediyorum, öyle mi?” diye sordu düşünceli bir şekilde, başparmakları Catherine’in pürüzsüz cildi üzerinde geziniyordu.

“Mmmm. Bazen gecede birkaç kere,” dedi çevik parmakları yeleğinin düğmelerini ve gömleğini sargılayan bağları çabuklukla çözerken. Küstah bir cevaptı. “Ama ara sıra birkaç kere gözümü kapatıp kısa uykular çalmaya alışıyorum – bir el olmaması gereken yerlerde gezinmeye başlamadan önce ne kadar zamanım varsa...”

“Kimin eli: senin mi benim mi?”

Catherine’in gözleri ateş ışığında parladı. Kendini Alex’in etinin övünçle sertleştiği yere oturtmadan önce kalçalarını hafifçe kaldırarak ilerledi. Vücudunu en derin, en sıkı örtülmeye izin vermek için ayarlayarak kendini ona doğru alçalttı. Alex’in gözlerin-

deki ani parlamayı görünce ve Alex onu eritilmiş bir gümüş gibi sıcak, saten gibi yumuşak buldukça vücudunda dalga dalga yayılan ürpertiği hissedince kendini beğenmiş bir şekilde memnun oldu.

“Madam, yaratıcılığınız beni şaşırtmakta hiç başarısız olmadı,” dedi Alex, dişleri açgözlü bir zevk sırtışı aralığından beyazlıkla parlıyordu.

“Yaratıcılığım mı? İnanıyorum ki, beyefendi, banyo küvetlerinin, konyakların ve balkon parmaklıklarının amacını tekrar tanımlayan sizsiniz.”

Cümleyi gülümsemeyle kabul ederek, Alex, Catherine’in dolgun göğüslerini sarmalamak için ellerini yukarı kaldırdı. Kendini Catherine’in giydiği az parça kıyafeti çıkarmak için yormak zorunda kalmadı, ağzını her bir göğüs ucuna doğru indirdi, onlar doruğa ulaşana ve özgürlük için gerilene kadar ipeğin ıslak halkaları üzerinden onlarla oynadı.

Oyunda geri kalmamak için, Catherine vücudunun alt tarafını ona doğru kıvrıdı, kasıtlı ölçülen salınımlarla yavaşça geri çekilmesi ve kıvrılarak tekrar ileri gelmesi biraz sonra Alex’e yavaşça küfür ettirdi ve Catherine’i kendine karşı sabit tutmasına sebep oldu. Sertti ve Catherine içinde şiddetle titreşiyordu, nemli, dar kuşatmaya karşı istekle sarsılıyordu.

“Bunun çabucak mı olmasını istersin yoksa yavaş yavaş mı?” diye sordu Alex pürüzlü bir sesle.

“Bütün hafta hatırlamak istiyorum,” diye mırıldandı şımarıkça ve, dudaklarını onunkilere doğru eğdi.

“Ricanız bir emirdir, hanımefendi,” diye aceleyle karşılık verdi ve ellerini göğüslerinden beline indirdi, sonra baldırlarına kaydı, onlar kıvrılıp dizlerine çekilene kadar orada kaldı.

Catherine odanın altında sallandığını hissedip ürkünce ağzını onunkilerden çekti. İkinci bir sallanmayla ve içindeki baskının inanılmaz çoğalmasıyla bir başkasının başlaması, Catherine sandalyenin eğimli ayaklarının ileri geri sallandığını anlayınca Alex’i kavramasını daha da sıkılaştırdı.

“Hiç kibar değilsiniz, beyefendi,” diye soludu, “adil oynamıyorsunuz.”

“Kibar olmadığımı çok önceden karar vermiştik,” diye sırıtarak hatırlattı. “Ve ne zamandır karısı açık açık öyle bir esef duymadıkça bir adam adil oynamak zorunda?”

Catherine titredi ve karşısında eridi, sandalyenin her ileri geri hareketiyle dalga dalga yayılan akımlarla hareket etti. Elim Alex’in gömleğinin ayrılmış kenarlarına götürdü ve çoktan ağrıyan göğüs uçları erotik aşınmanın yeni kaynağını sunarken yavaşça inleyerek kendini canlı siyah saç yığınının bastırdı. Alex, Catherine başını arkaya eğerken onun ifadesindeki tatlı değişiklikler karşısında büyülenmişti. Yoğun ipek saçları ateşin yansımasında sıvı güneş ışığı gibi aşağı yukarı salınıyordu; iç gömleğinin ince, şeffaf katmanı arka planı bir parfüm gibi Alex’in algılarıyla oynayarak teninin tırnak kokusunu içine çekiyordu. Yumuşak, ıslak dudakların bir iç geçirmeye açılması, peşinden başka bir yerde eli kulağında bir felaketle uyarılan kısa, inanmayan bir hava çekmesi. Alex kendini tuttu, hınzır küçük kasları onu sıkıştırdıkça ve her salınımın tamamlanmasıyla giderek daha sıcak, kaygan ve çok daha az durağan oldukça dikkatini kaslara odaklamamaya çalışarak aklını vücudundan ayrı tutmayı denerdi.

İki kere, hızlanan kasılmaların şiddetine direnmek için, Alex gözlerini kapatmak ve dişlerini sıkıca kenetlemek zorunda kaldı. Ve iki kere, nefesini tekrar tutmanın güvenli olduğuna karar verince, Catherine’in gözleri onu bekliyor, ona meydan okuyordu ve vaatler verdiği kadar tehditler savuran bir inlemeyle tekrar sürülüyordu. Ellerini Catherine’in dizlerinden beline, kalçasına götürdü, onu tutup daha yakına çekti, Catherine zirveye çıktıkça, serbest bırakma için haykıran vücuduna rağmen kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışarak tekrar beline getirdi. Catherine’in kendini topladığı ve ona karşı sarsıcı bir zirveye ulaştığı her seferde, Alex adının cildinin üzerinde titreştiğini duyuyordu ve algılarına ipliklerin en incesiyle bağlı durabiliyordu.

Catherine’in dünyasıysa gölgelere, ateş ışığına ve zevke indirgenmişti. Alex’in gözlerinden başka hiçbir yere bakamıyordu, onun etinin derinlere hareket eden sürtünmesinden başka bir şey hissedemiyordu. Hâlâ sallandıklarını biliyordu çünkü zevk uzun,

302

yavaş akınlar halinde geliyordu. Ve buna daha fazla dayanamayacağını da biliyordu çünkü bedeni canlı, devam eden bir orgazm halindeydi ve Catherine bundan daha sıcak, daha keskin ya da daha tatlı bir şey olamayacağını düşünüyordu. Alex'in adını haykırığının ve onu etinin son bir taşkınlığıyla doldurduğunun belli belirsiz farkındaydı... ve yanıldığını biliyordu. Alex'in kolları Catherine'in etrafında demir sertliğine büründü, vücudu şiddetli ve uzayan kaynaşmalarla katılaşıyordu ve Catherine onun baskısının içinde patladığını, onun içinde sıcak ve ateşli ve derinlere aktığını hissettikçe, çok yanıldığını anladı. Sessiz bir yalvarmayla haykırırken, kafasını arkaya yatırdı, kollarını genişçe açtı ve hızlı, sarmallanan duyguları ona çılgınlığın tam eşğine getirdi.

Çok sonra, tam bir ihtiyaçla hareketsiz kaldıklarında ve ıslak kolları ve bacakları birbirine değtiğinde, Catherine'in algılarını odaklarına tekrar döndüren şey Alex'in sarsıntılı kahkahası oldu.

“Tanrı’ya şükürler olsun ki kibar bir beyefendi değilim, hanımefendi, yoksa saçlarım şu an şoktan griye dönerdi.”

Catherine Alex'in omzuna utangaç bir çılgılık bastırdı ve parmaklarıyla topuklarını kıpırdattı, sevişme sonrası lezzetli, karıncalanan etkilerin tadını çıkarıyordu. “Sanıyorum bu oğlunun soluk saçlarıyla doğacağı anlamına geliyor, çünkü muhtemelen şu anda o da şokta.”

“Güzel Tanrım...” Alex onu bir kol mesafesi kadar gevşetti ve endişeli bir şekilde hâlâ bağlı oldukları yere baktı. “Seni incitmedim, değil mi? Tanrım, Catherine, düşünmedim bile...”

Catherine onun endişelerini bir öpücükle ve iç geçirmeyle susturdu. “Siz beni kesinlikle incitmediniz, efendim. Ve öyle düşünmemelisiniz, yaptığınız... eylem, şahaneydi.”

Bir an sonra Alex rahatladı ve kollarını tekrar ona doladı. “Utanmaz. şeysen utanmazsın. Eğer bir kızımız olursa, sadece onun kendini annesinden daha fazla zapt etmesini umabiliyorum.”

“Neden? Evlilik hayatına kondurman için sana küçük bir servete mal olacak dizleri kilitlenmiş bir kız kuruşu mu olsun istersin?”

“Hayır, ama aynı zamanda, bunaklık çağımı kanlı canlı züppelerin peşinden av aletleriyle koşturarak da geçirmek istemezdim.”

Catherine gülümsedi ve parmağının ucuyla Alex'in boğazından aşağı süzülen bir boncuk teri sildi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmesini isterdim," dedi nazikçe. "Onun aşktan ya da bir adama aşık olmaktan korkmasını istemezdim. Ama elbette endişe duymama gerek yok, çünkü sadece oğlan doğurmak niyetindeyim. Uzun ve kara saçlı, babaları gibi müthiş derecede vakıışıklı. Babaları gibi prensipli, gururlu, nazik, sevecen..."

"Güçlü ve özveriliyi unutma."

"Ve mütevazı," diye ekledi Catherine vurgulayarak. "Babalarında maalesef eksik olan bir özellik."

"Ve anneye tamamen yabancı."

Catherine Alex'in göğsüne tekrar sokulmadan önce ona dikkatle baktı.

"Ne, aksini ispat etme yok mu?"

"Tartışamayacak kadar mutluyum. Ve bacaklarımın bir daha düzgün şekilde işleyip işlemeyeceğini merak etmekle fazlasıyla meşgulüm."

Alex sandalyeyi ileri salladı, kalkarken Catherine'i de kaldırdı. Ve Catherine bacaklarını onun beline rahatça sarabildiğinden ve o yatağa ilerlerken ona sımsıkı tutunabildiğinden, onun taşınabilirliği ile ilgili herhangi bir şüphe iç gömleği ile beraber çıkıp gitti.

"Kesinlikle utanmaz," diye mırıldandı Alex tekrar, vücutları hâlâ birbirine bağlı halde, onu yatağa indirdi.

"Senin içinde takip edilecek mükemmel bir modelim var," dedi onun ağzını aşağı, kendininkilerce çekerek.

"Ve ne yazık ki balkon korkuluklarıyla yaptığım özellikle yaratıcı bir şey hatırlayamıyorum."

"Zaman verilirse bir şey düşüneceğine şüphem yok."

Alex tekrar Catherine'in dudaklarının talebine baş eğdi ve yeterince zaman olup olmayacağını merak etti. Catherine onun için her şeyi bırakmıştı ve sanki hiçbirisi yeterli değildi, doğumda hayatını riske atmaya hazırlanıyordu – en saf ve rahat şartlarda bile tehlikeli bir üstlenme. O zamana kadar Alex ona ne vermişti? Islak ve soğuk, tahtalardan ve yelken bezlerinden çıkma yataklar,

kötü yemekler, yalnız günler ve hayal edebileceği bütün dehşetlerle dolan uzun geceler.

“Ne oldu?” diye sordu ve elini Alex’in çenesine vurdu. “Kaşlarını böyle çatacak kadar ne düşünüyorsun?”

Alex dudağına sönük bir gülümseme kondurdu, Catherine’in dikkatinin dağıldığını fark ettiğinden habersizdi. “Seni düşünüyorum. Ve büyükbabamı.”

“Sir Ewen Cameron’ı mı?”

“Evet. Yaşlı savaşçı seni onaylardı, bence. Nasıl kolaylıkla evcilleştirildiğimi görmek onu hiç durmadan eğlendirir ve memnun ederdi.”

“Evcilleştirilmiş değil lordum. Asla evcilleştirilmiş değil. Kenarlardan biraz yumuşatılmış, belki. Tamamen düzelirsen, kiminle tartışmak zorunda kalırsın? Ve kim sürekli uygun şekilde...cvlenmiş... bir eş gibi davrandığımı garantilemek için orada olurdu?”

Vurgulanan kelimeler vücudunun nemli, ipek gibi katları içinden dokunaklı bir edayla söylenmişti ve Alex, kendini yine onun bu kadar çabuk eski haline dönebilmesine hayret ederken bulmuştu...ve kendininkine.

“Sen, seni yönlendirecek sıkı bir el olmadan, uygunsuz bir şekilde davranmanın yollarını arayacağını mı söylüyorsun?”

“Öyle bir şey demiyorum. Ama size söz veriyorum, lordum, geçmişteki davranışımın eğer gelecek hafta içinde gereksiz riskler alırsan ya da bizi bir avuç kırmızı ceketliyi korkutup baş belası bir kaleden kaçırmaktan daha uzun sürecek şekilde ayrı tutacak bir işe kalkışırsan olacaklara kıyasla melek gibi kalır. Bu konuda senden bir yemin bekliyorum, Alexander Cameron. En kutsal onur yeminini.”

“Endişelenmeni durduracak mı?”

“Hayır,” dedi biraz düşündükten sonra. “Ama diğer şeyler hakkında endişelenmememi kolaylaştıracak.”

“Çok iyi.” Kendini nazıkçe çekti ve yataktan kalktı. Eteği ve kemerleri şöminenin yanında bir kalabalık halindeydiler, Catherine’in tarafına dönmeden önce katların arasında didik di-

dık bir şey aradı. Elinde abanozdan yapılma, kınını beline taktığı İskoç kaması vardı.

“Bizim ülkemizde bir adam en kutsal onur yeminini edeceği zaman uygulanan güzel bir gelenek vardır. Bir şekilde sözünü bozar ya da yeminini lekelerse, öptüğü kılıcın hayatını almak için kullanılacak kılıç olduğu bilgisiyle sözünü mühürleyerek bunu verir.”

Alex kamayı kaldırdı, bıçak kısmını dudaklarına bastırdı, sonra ağzında hâlâ soğuk olan çeliğin iziyle Catherine’i öptü. “Sana söz veriyorum, Catherine, seninle tekrar Achnacarry’de olup doğacak oğlumuzu görmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Catherine’in gözlerinde bir şey, derinlerde bir yerde parladı ve Alex kaşlarını çatı. “Bir İskoç’un yeminini mi sorguluyorsunuz, hanımefendi?”

“Hayır. Hayır, elinden geldiği sürece sözünü tutacağını biliyorum. Sadece... bilmiyorum. Demek istediğim, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum... bazen hissettiğim bu berbat şeyi. Korkunç bir şeyin olacağı hissini.”

“Yine kabusun mu?”

“Hayır. Derby’den ayrıldıktan sonra bir daha görmedim. Ama yine de... bir şekilde... onu yaşıyormuşum gibi hissediyorum, gerçekmiş gibi... ya da bir kısmı, her neyse.”

Alex kamayı kenara koydu ve tekrar Catherine’e yataкта eşlik etti, onu kollarına aldı ve yakınında tuttu.

“Sadece bir rüyaydı,” diye ısrar etti. “Korkmuş olduğun için, ya da beraber olmadığımız için zihninin yarattığı bir şey. Ama ben hiç gerçekleşen bir kabus olduğunu duymadım ve bana inan, erkeklerin savaştan önceki gece uyumaya çalıştıklarında bazı cehennem güzellikleri olur.”

“Ya sen? Kabus görüyor musun?”

Annie’nin öldürüldüğü gece gördüğü korkutucu derecede gerçek olan rüyaları düşünerek tereddüt etti. Onu on beş yıldır rahatsız ediyorlardı ve öylesine gerçeklerdi ki elleriyle kılıcını kavramış olarak, kan ter içinde uyanırdı. Şimdi rüyalarında Catherine’in yüzünü görüyordu ve bazen yine kan ter içinde,

elleri kılıca uzanırken uyanıyordu. Campbell'ların intikamlarının yoluna dikilmiş bir isyan kadar önemsiz bir şeye izin veremeyeceklerini biliyordu; üç klan adamının ölümü için kafasına konulmuş hâlâ yirmi bin sterlinlik bir ödül vardı. MacKail de Argyle Dükü'nün onu yakalaması ve öldürmesi için akla gelmeyen Fransız bir suikastçı kiraladığı konusunda daha az endişeli değildi. Ve Hamilton Garner vardı; hâlâ dışarıda bir yerdeydi, onurunun öcünü alma ihtiyacıyla saplantılı bir hale gelmişti.

“Alex...?”

“Evet. Evet, kabus görüyorum. Gündüz kabuslarım da oluyor ama biliyorum ki korkuya kapılırsam, beni yok edebilir.”

“Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Onunla savaştığın gücü nereden buluyorsun?”

“Buradan,” dedi Catherine’in iki gözkapağını da öperek. “Ve buradan.” Burnunu öptü, ağzını çenesini. “Ve buradan,” diye mırıldandı, kendini güçlü bir itişle Catherine’e birleştirerek vücudunu ileri kaydırды. “Gücümü burada buluyorum, Catherine. Tam kollarında.”

16

O akşam geç saatlerde Lauren Cameron MacSorley kendini şunu düşünürken buldu: Her şey gerçekten çok iyi gidiyordu, ummayla cesaret ettiğinden de iyi. Lochiel onu göz yaşlarıyla ve kadeh kaldırarak karşılamıştı. Papaz birleşmelerini kutsadıktan sonra Struan azgın bir ayı gibi peşine düşmüştü. Onun geceleri bitmek bilmeyen, ateşli ilgileri bir kenara konulursa, zamanın geri kalanı boyunca çoğunlukla kendi haline bırakılmıştı.

Kampta geçen beş gün ve gecedden sonra sahip olabileceği herhangi bir şüphe ya da suçluluk duygusu silinmişti. Dağlarda kardan mahsur kaldıkları, buz gibi geceler onu inletiyordu – onu ısıtmak için Struan’ın çabalarından değil de Edinburgh Kalesi’nde bıraktığı derin, yumuşak, sıcak kuş tüyü yatağın anısından. Sarı ve mor bulutların görkemli heyelanıyla gelen don-

lı, sisli şafaklar ona önlerinde uzanan ıslaklıkta harap bitap bir halde yürünecek milleri, muhtemelen sürekli akacak burnunu ve tekrar bir çadır için üzgün ufak mazeretlerini sunmadan önce buz kalıplarına dönecek ellerini ve ayaklarını hatırlatıyordu. Sarp kayalıklarda hiçbir güzellik görmüyordu ve dağların içinden geçerken onlara korumalık yapan biçimsiz kaya parçalarının ucunu sıvırtıyordu. Etrafına bakarken ruhunda hiç heyecanlanma falan hissetmiyordu ve birbiri üzerine yığılmış, kendilerini kara teslim etmiş dağların doruklarından başka bir şey görmüyordu.

Onları geride bıraktıkları, yoğun ormanlarla kaplı dağ eteklerini aşıp vadilerin dereceli kavislerine indikleri için minnettardı. Moy Malikanesi Inverness'ten on kilometre uzaktaydı ve Inverness her gün Londra'ya ve ötesindeki noktalarla kalkan gemilerle yoğun bir limandı – hâlâ Hanover hükümetinin kontrolü altındayken. İsyan ordusu Inverness'e daha çok yaklaştıkça, klan üyeleri düşmanla vadesi dolalı uzun zaman olmuş bir karşılaşmayı bekleyerek daha istekli hale geliyorlardı. Lauren Inverness'e daha çok yaklaştıkça, yapmak için geldiği şeyin yapılması ve mümkün olduğu kadar çabuk sıvışması daha da acil bir hale geliyordu.

Hamilton Garner'ın düşünmüş olmasına rağmen, Lauren için Isoçya'nın derinliklerine inme riskini almaya değecek bir para miktarı yoktu. Orada zaten bir kere kapana kısılmıştı ve kurtulmak sekiz yılını almıştı. Şimdi, sinirlendirildiği zaman vahşi bir hayvan kadar tehlikeli ve yırtıcı bir hal alabilen bir kocanın boyunduruğuna katlanıyordu, o vadilerde gayet yok olabilir ve bir daha ne görülür ne duyulurdu.

Cameron'ların ve MacDonald'ların Lochaber'a varmak için vola çıkacaklarını duyduğunda neredeyse fırlayıp kaçıyordu. Catherine Cameron'a bir sebepten minnettarlık duyabileceği tek an o andı. Onun "hassas" durumu adamlara Augustus Kalesi alınana ve rota onların rahatsız edilmeden Lochaber'e varmaları için güvenli bir hale getirilene kadar kadınların geride kalmalarında uzlaştırmıştı.

Bundan önce kimse kadınların güvenliği için endişe duymamıştı, diye düşündü alaycı bir şekilde. Kampların çevresinde şiş-

miş karınlarıyla adamların obur iştahları ve ihtiyaçlarıyla ilgilenirken kollarına odunlar, sular, yemekler yüklemiş halde dolaşan elli kadın vardı... ama tatlı Catherine değil. Büyük bir eve bir kraliçe gibi oturtulmuştu, şüphesiz her isteği ve kaprisi karşılanıyordu. Bir kızı kusturmak için yeterdi.

Gururlu babaya gelince – bütün kamp sevinç çılgınlıklarıyla uğulduyordu. Gaydacılar hiç durmadan şarkılar çalıyorlar, büyük Siyah Cameron'ın vârisine iyi şans ve servet getirmesi için ozan ve şairler çoktan şarkılar ve şiirler yazıyorlardı, birbiri sıra gelecek sağlıklı, harika çocukların sayısına değinmeye gerek yoktu. Doğal olarak, tatlı Catherine'in soyundan bahsetmeyi uygun biçimde ihmal ediyorlardı: Zayıf ve karışık bir İngiliz soyundan geldiğini. Aynı zamanda evinin cehennemde tasarlandığından, öfkeyle tamamlandığından ve böyle bir birleşmenin yavrusunun kuşkusuz annesi gibi zayıf bilekli, solgun ve hastalıklı bir sarışın olacağından bahsetmeyi de ihmal ediyorlardı.

Alasdair *oğul sahibi olmayı* hak ediyordu. Topraklarında doğmuş ve yavrulanmış İskoç oğullarını. Lauren ona öyle oğullar verebilirdi. Uzun ve güçlü bacaklı, ruhlarında ateşle ve tutkuyla. Ama o gitmiş kendi sıska, tatsız kılıklı İngilizini için ondan kaçınmıştı ve başına ne gelirse hak ediyordu. Beklediğinden de fazlasını hak ediyordu... Lauren'in kendini yeni doldurduğu bir su kovasıyla yolunu ormanın içinden dikkatle seçerken ayak bileklerini sulu karlara ve çamurlara batırmasının sebebi buydu.

Karanlık patikanın iki tarafını da inceledi, kamptan beri takip edildiğini gösteren herhangi bir ses ya da hareket algılamaktan korkuyordu. Öğleden sonra bulduğu buruşuk nottaki talimatlara uyuyordu – bütün sabah saçına taktığı kırmızı şeritler çeşmesine karşılık olarak bırakılan not.

Dişleri nemden çatırdıyordu, cildi yapışkan olmuştu ve sinirleri kamptan akarsuya olan yolu kalabalıklaştıran uzun köknar ağaçlarının sessiz duruşlu görüntülerine karşı başkaldırıyordu. Başka bir elli metre ve sonra, kendisine hafif yokuştan aşağı inerken yardımcı olacak gürleyen kamp ateşleriyle rahatlayacaktı ama burada, ağaçların en kalın ve sisin en içini göstermez ol-

duğu yerde, kendini bir kabusta kaybolmuş bir çocuk gibi gerçek hayattan koparılmış ve ayrı tutulmuş hissediyordu.

Birden durdu ve geri döndü.

Hiçbir şey yoktu.

Kendi nefes alışlarını ve kalbinin düzenli atışlarını duyabiliyordu ama ağaçların üst dallarından eriyip pat, pat düşen karlardan başka, göğsünde kabaran alarmı açıklayabilecek başka bir ses yoktu.

Küfür edip, ağzından beyaz buharlar çıkartarak nefes verdi. Bir çılgılıyla kampın yarısı saniyeler içinde onu kurtarmaya gelirdi, eğer gerekliyse. Her şeyden önce, bir düşmanla yalnız başına, silahsız, derin, karanlık, mağara gibi bir ormanın içinde korunmasız olarak karşılaşmak gibi değildi... onu umutlu bir şekilde bu saçmalıktan ayırarak ve neşeyle tekrar Edinburgh'e gönderecek bir adamla buluşuyordu.

Lauren tekrar yürümeye başladı, aldığı nefesin altında kendine onu kim izliyor olursa olsun oynayabileceği oyunlarda en az onun kadar sakın ve usta davranmasını söylüyordu. Çalışların bir kenara atılırken hisşirdadıklarını, peşinden de arkasındaki sulu kar yolunda ilerleyen ıslak bir ayağın emdiği sesleri duyduğunda ancak iki adım atmıştı.

Yavaşladı, göğsü bir buz duvarı, kollarındaki ve bacaklarındaki derisi kıyafetindeki her dikişi ve ipliği hissedecek kadar hassaslaşmıştı.

“Yürümeye devam et,” diye tısladı bir ses. “Arkamı dönme.”

“Arkamı dönme derken ne demek istiyorsun?” diye sordu normal bir ses tonuyla, bir yarısını çoktan dönerek. Dönüşünü tamamlamadan ve adamın yüzüne ya da vücuduna bir bakış atmadan, adam bir kolunu Lauren'in beline attı ve diğerini önlleyici bir şekilde çenesinin altına kilitledi.

İlk dürtüsü çılgılık atmaktı, eğer adam bunu önceden tahmin edip elini onun ağzına bastırmamış olsaydı yapmış olacağı şeydi bu. İkinci içgüdüsel tepkisi ağır kovayı bırakmak, adamın yüzünün savunmasız, açık yerine pençesini atmaktı.

Adam bu boşuna yapılmış harekete sadece küfür etti ve Lauren'in

iki bileğini kavrayıp sırtına katlayarak, onu kucaklayıp yoldan aldı ve kayaların arkasındaki derin gölgelere taşıdı. Orada Lauren bir kayanın ıslak yüzeyine karşı sertçe yaslandı ve hava alabilmek için mücadele ettirmeye yetecek kadar bir güçle bastırıldı.

“Eğer çılgılık atar ya da ben sana yapmanı söylemeden önce tek bir ses çıkarırsan, boynunu bir çalı parçası gibi koparırım. Anlaşıldı mı?”

Lauren’ın gözlerine tartaklanmanın vermiş olduğu öfkenin gözyaşları doldu. Adam bedenini sıkıyordu, elleri dişlerinin altında kalan dudaklarını eziyordu ve boynunu daha fazla uğraşmadan kendiliğinden kırılacakmış gibi duran bir açıyla tutuyordu.

Lauren zar zor başını eğdi ve demir gibi eller, ağzından çekildi.

“Geri zekalı fahişe. Benim bir oyun olduğunu mu zannediyorsun?”

Lauren cevap vermeye cesaret edemedi, boynunu hâlâ inanılmaz acı veren bir açıyla tutuyorken değildi.

“Benim için bir mesajın mı var?”

Tekrar başını sallayarak, başını biraz daha ileri götürmeye çalıştı ama adam sadece daha da sıkı kavradı ve Lauren’ın gözlerini sümük gibi kayalara tutmaya devam etti.

“Evet?”

“Önce beni bırak. Boynumu kırmak üzeresin.”

Gergin geçen bir diğer andan sonra, adam yumuşadı. Lauren bir derviş gibi geriye kıvrılmadan önce kanının ve havanın normal dolaşımına dönmesi için çok beklemedi, dudaklarını söyleyerek çekti ve elleri bir saldırı için aç bir halde havaya kalktı.

“Kim olduğunu zannediyorsun sen, kahrolası alçak! Benim kim olduğumu zannediyorsun ki bir tahıl çuvalıymışım gibi çalıların arasına çekiyorsun?”

Yumruklarından biri teması gerçekleştirdi, ama adam onu tekrar kavrayıp taşa çarpınca keyfi kısa sürdü. Adam parmaklarını Lauren’ın kurdele taktığı saçı etrafında kıvırdı ve kalın düğümünü kafa derisini yüzebilecek kadar çekti.

“Sen kim olduğunu zannediyorsun?” dedi, Lauren’ın acı tiz

çıgıllıklarını duymazdan gelerek. “Sanırım sen, eteklerini kaldırmak için bakır bir metelle tıraş olmuş herkese bacaklarını ayıracak ucuz, küçük bir fahişesin. Ben, diğer taraftan, burada seninle bu şekilde buluşmak için hesaplanamayacak bir risk alan bir adamım. İlk başta bu fikirden hoşlanmadım, binbaşının senin... özel yeteneklerinle ilgili değerlendirmelerine katılmadım ve işe yaramaz, ağzı bozuk bir sürtüğün kibrini artırmak için bir sebep görmedim. Uzun lafın kisası, hemen şimdi ikinci kez düşünmeden, buradan yürüyüp uzaklaşabilirim. Diğer taraftan sen,” – şişmiş dudaklardan ikinci bir figanı başlatarak parmaklarını sıkılaştırdı – “eğer yürüyüp gidersem, Bayan MacSorley, kendi başına kalırsın. Eğer birisi kampa gelmendeki gerçek sebebi öğrenirse arkayı kollayacak ya da güzel suratını yerden kazıyacak kimse olmaz. Ve eğer öğrenirlerse,” dedi kaygı verici bir şekilde, “bunu yaptıklarından emin olurum.”

Bu deli adamın ne kadar güçlü olduğunun ve ormanın ortasında yapayalnız olduklarının şok edici derecede farkına varan Lauren öfkelerini ve kızgınlığını geri yuttu. Kim olduğuna dair bir fikri yoktu, sadece İskoç olmadığını anlamıştı. Kimliğini gizlemek için sesini kısmasına rağmen, kültürlü aksanını fark etmişti. Hamilton Garner’in adamın bir yabancı olduğunu söyleyen önceden uyarmasına ihtiyacı yoktu, ama bir İskoçyalı için bir yabancı, Grampian’ın güneyinde doğmuş kimseydi. Jakobit isyancıları arasında Fransızlar, İtalyanlar, İrlandalılar, Galliler vardı, hizmetlerini Stuart davası için sunmaya gönüllü olmuş görgü kurallarına bağlı İngiliz beyefendiler vardı, hepsi yabancıydı, ama insan gücü için kıvranan bir orduya sadakatlerini çok da kanıtlamalarına gerek yoktu.

“Tekrar deneyelim mi?” diye sordu adam tekrar tıslayarak. “Binbaşı Garner’a bir mesajın var mı?”

“Lochiel ve Keppoch Augustus Kalesi’ne saldırıya gönderiliyorlar,” dedi sesini istikrarlı tutmaya çalışarak. “Bütün adamlarını yanlarında götürüyorlar, ama rotayı temizleyene kadar kadınları ve erzakların çoğunu bırakacaklar.”

“Mesajın bu mu?” diye kuşkuyla sordu. “Bana sabaha kadar

kamptaki bütün erkeğin, kadının ve çocuğun öğreneceği bir şeyi söylemek için mi böyle bir riski aldın?”

“Bilmedikleri başka şeyler var,” diye üsteledi.

“Ne gibi?”

“Prens. Moy Malikanesi’nde kalıyor. Zayıf bir göğsü var ve öksürüyor ve Lord George yanına gelmeden harekete geçmek için iyi hissetmiyor.”

Uzun, gerilim dolu bir ara boynundaki baskının biraz azalmasıyla bitti. “Bunu nereden duydun?”

“Kocam bütün sabah Lochiel ve kardeşleriyle beraberdi. Öğle vakti bana geldi, geride prense bakmak için arkada kalacak ekstra koruma bırakmak zorunda oldukları için garip bir ruh hali içindeydi.”

“Moy Malikanesi dediğine kesin olarak emin misin? Prens bu gece Kilravock Kalesi’ne girmesi gerektiğini düşünüyordum.”

“Evet, plan buydu ama fikrini değiştirdi. Burada bir avuç korumayla kalıyor; yirmi, eğer Lochiel onları bırakmazsa belki daha da az.”

“Leydi MacKintosh’un adamları var.”

Lauren başını elinden geldiğince çok salladı. “Ordunun geri kalanı Aberdeen’den gelene kadar beklemek için eve gittiler.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı.

“Anlıyor musun?” dedi küçümseyerek. “Ve bununla ilgili ne yapacaksın? **Zeki** bir adam Inverness’e haberi götürür ve kimse daha akıllı davranmadan prensi yatağında yakalatırdı. Salak bir adam işi savsaklar, saçma sapan konuşur ve otuz bin sterlinlik ödüldeki payını alma şansını kaçırdı.”

“Pay?”

“Evet. Yarısı benim, yoksa İngiliz binbaşının benden alacağı tek diğer bilgi çürüyen bedenini nerede bulacağı.”

Kaba bir kahkahayla, tehdidi görmezden geldi. Onun blöfüne hemen oracıkta meydan okuyabilirdi ama çatırdayan dal sesi gelince Lauren’ı şimşek gibi hızla hareket ettirerek kayaların içinde derin bir oyuya soktu. Lauren derinin üzerinde çeliğin ince bir fısıltısını duydu ve adamın elinde horozu çekilmiş bir tabancanın varlığını

hissedince irkildi. Onu çıkardığı yer ve hızı damarlarındaki kanı çınlatmaya başladı ve tehlike, tüm algılarına heyecanla akın etti.

Nöbet görevini tamamlamış iki klan üyesinin ayak sesleri kamp yönünde zayıflamadan önce kayaların yakınından geçti. Lauren ve yanındaki, birkaç uzun dakika boyunca gölgelerde donmuş gibi beklediler. Adam, beklenmeyen misafirlerinden başka bir belirti almak için tetikteydi. Lauren'sa, onun bedeninin acaklığının, tenine ve kıyafetine sinmiş at derisinin, rüzgar ve havanın keskin kokularının daha çok farkındaydı.

“Artık beni bırakabilirsin,” diye mırıldandı aceleyle. “Tabii hoşuna giden bir şey bulmadıysan.”

İrkilmiş bir halde, adam geri çekildi, temasın anısını silmek için bilinçsiz bir şekilde elini çekene sürüyordu.

“Kahrolası silahla ne yapıyordun?” diye sordu Lauren. “Bir ateş ve bütün kamp boğazına çökerdi.”

Aşağı bakarak, şalını doğrulttu ve kafa derisini yoklamak için bir elini kaldırdı. Saçı gevşemişti ve kurdele ayaklarının altında ki çamurun içinde kaybolmuştu. Gölgele içinde boş yerde bir ya da iki dakika boyunca arandı ve tekrar doğrulduğunda yalnızdı.

“Nereye kayboldu bu?”

Geriye döndü, gözleri karanlığı taradı ama hiç ses ya da hareket yoktu – yalnızca komplocu arkadaşının sadece saniyeler önce durduğu soğuk, boş yer...

“Zalim piç,” dedi yavaşça. “Bütün mesajımı duymamayı hak ediyorsun.”

Köpüren, kızıl kahve saçlarını savurarak, kayaların arkasından geriye adım attı ve bildiği yola geri döndü. Kovasını buldu – elbette boştu – ve tekrar akarsuya gitmek zorunda olmasına ve onu geri doldurmak için buz kabuklarının üzerinde mücadele vereceğine lanet etti.

Tekrar düşününce, eğer yıkanmak istiyorsa MacSorley'nin lanet akarsuya kendi gidebileceğine ya da karı ateşte eritebileceğine karar verdi. Birkaç kere kovayı tekmeledi ve uzaktaki kamptan gelen cılız seslere doğru aşağı inmeye başladı. Kendi kendine söylenerek kafatasının altındaki kötü muamele edilmiş derisine masaj yaptı, son

kıvrımı da tamamladı onu ormandan beri takip ederek tırmanan sıs girdabının içinde aniden durarak ağaçların arasından çıktı.

Yokuştan yaklaşık üç metre aşağıda duran kişi Struan MacSorley'di, kollarını göğsünde birleştirmiş, kocaman gövdesi arkasından yayılan kamp ateşinin karşısında duruyordu. Ağaç kütüğüne yaslanmıştı. Lauren'ı gördüğünde, kollarını yavaşça yanlarına indirdi ve onu karşılamak için ileri yürüdü.

Lauren yüzüne bir tebessüm yerleştirdi ve bir selamlama haykırmaya başladı, ama gözünün köşesindeki bir hareketlilik dikkatini ağaçların dolambaçlı sınırına çekti. Vücudunu görmeyi kolaylaştıracak karla kaplı pembeyaz alanda, sisi dağıtan kamp ateşlerinin parlaklığında ılık çalarak ve daha yeni tuvalet ihtiyacını gidermiş gibi pantolonu u çekiştirerek ormandan çıkan İngiliz, Damien Ashbrooke u tanımakta güçlük çekmedi.”

* * *

Aluinn MacKail sıkıntısını ancak dindirmişti ve arkasında birinin tedbirle boğazını temizlediğini duyduğunda atına binmek üzereydi. Etrafına bakmadan, kim olduğunu anladı ve içinden iç geçirdi. Onbaşı Jeffrey Peters'ı tanımlamak için kolaylıkla kullanabileceği bütün kelimeler hevesli, çalışkan, adanmıştı. Son haftalarda, sıkı bir çalışan olduğunu kanıtlamak için istekliydi, Manchester Alayı'nın Carlisle'da yakalanan dört yüz adamının kaderlerini duyunca üzerine çöken belirgin gri gölgelere rağmen onlardan biri olarak kabul edilmek için hevesliydi. Ve çok az sayıda, Alexander Cameron hariç, Catherine'e daha sadık olanlar vardı. Alexin ise, nadir cömertlik hallerinden birinde, karısı Derby'deki gece, yolunu kaybetmiş bir köpek yavrusu bulmuştu ve o da evde kalmak için onu köle gibi takip etmişti.

Onbaşıysa, doğal olarak, prensin ordusunun küçük bir birliğini teşkil eden İngilizlere katılmıştı. Ancak sahip olduğu her boş vakitte, genelde Catherine'in peşinde oluyordu, ona kamp alanında yardımcı oluyor, ayak işlerini hallediyordu – hepsi de, her defasında kendini mutluluktan mest olup kırmızı kekeleme

nöbetlerine sokan bir gülümseme ödülü için oluyordu. Şüphesiz kadınların Moy Malikanesi'nde kalacağını duymuştu ve orada kalmasına ve Catherine'in koruması ve şampiyonu gibi hareket etmesine izin verilir umuduyla davasını savunmak için oradaydı.

"Bay MacKail, efendim?"

"Aluinn genç askere hitap etmek için yarı dönerken sabrını tutmaya çalışarak bir yumruğunu sıktı. "Gezinme için güzel bir akşam."

Peters yıldızların karşısında ayın ördüğü karışık bulutlardan oluşan sisli ağa dikkatle baktı. "Evet, efendim. Sanıyorum öyle."

Birkaç dakika geçip onbaşı'nın yaşam belirtileri gelmeyince Aluinn tamamen geriye döndü. "Benle bir şey hakkında konuşmak mı istiyorsun, Onbaşı?"

Peters'in başı gökyüzüne doğrultulmuş olarak kalmıştı, sadece gözleri MacKail'e kaydı. "Aslında, efendim, Bay Cameron'la konuşmak için özel bir an kolluyordum ama bütün gün onu yalamayı başaramadım."

"Biraz meşgul. Benim yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Şey... Bay Camcron ile konuşmak isterdim."

"Eğer önemliyse, bu gece Alex'e mesajı iletirim."

Onbaşı düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Şey... doğrusu... önemli olup olmadığını bilmiyorum. Demek istediğim, yanılıyor ve olmayan şeyler görüyor olabilirim ve durum buysa, öyleyse ellerimize güzel bir pislik bulaşmış demektir ve h-hepsi benim yükümden."

Aluinn gitmek için onun kadar sabırsız görünen atının burnunu dalgın dalgın sıvazlayarak kaşlarını çatı. Aluinn elindeki zamanı Deirdre ile geçirmek istiyordu, en iyi arkadaşının karısı için sinir bozucu, aşka tutulmuş bir rakip için arabulucu olarak değil.

"Çok uzun bir gün oldu, Onbaşı," dedi MacKail ve göğüs geçirdi. "Karıma hoşça kal demek için en iyi ihtimalle beş saatimin olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden, bu ne hakkındaysa sabaha kadar bekleyebilir..."

"Ne değil, efendim. *Kim*. Kontla ilgili. Kont Fanducci? İtalyan beyefendi hani..."

“Kont Fanducci’nin kim olduğunu biliyorum. Onbaşı,” dedi Aluinn sözünü keserek, kızmıştı. “Peki Leydi Cameron ile ne alakası var? Sana yardımcı olacak birini arıyorsan, delikanlı, yanlış yere geldin.”

“Affedersiniz, efendim?”

Onbaşı gerçekten şaşırılmış görünüyordu ve Aluinn yavaşça lanet etti. “Boşver. *Oldukça* uzun bir gün oldu. Fanducci’ye ne olmuş?”

“Evet, şey, dediğim gibi, efendim, olmayan bir şeyi görüyor olabilirim. Kuşkularımda son derece yanlış olabilirim, ama...”

“Ama,” diye Aluinn sinirli bir şekilde onu devam etmesi için teşvik etti.

“Ama... kontun söylediği kişi olmayabileceğine, sadakatinin bizim inanmamızı istediği yer dayanmıyor olabileceğine inanmak için sebeplerim var.”

Biraz şaşırılmış olan Aluinn, elini atın burnunda yavaşça çekti. “Umarım sebeplerin yeterince iyidir, Onbaşı.”

Peters kızardı. “Bay Cameron’la özel olarak konuşmak istememin sebebi buydu. Şu ana kadar kimseye hiçbir şey söylemedim ve öyle bir niyetim de yok, efendim. Böyle fena söylentilerin bir adamın itibarını ve kariyerini nasıl mahvedeceğini iyi bilirim.”

MacKail’in gri gözleri karanlığın içini delerek geliyordu. “Söylemen gereken şeyi söyle, Onbaşı. Seni şüphelendiren şey tam olarak Fanducci’yle ilgili değil mi?”

“Şey, efendim.” Onbaşı dudaklarını ıslattı ve dikkatini üst dereceli bir subaya resmi olarak bilgi veriyormuşçasına topladı. “Kont Fanducci’yi, benim varlığımdan habersizken, gözleme durumum oldu. Arabalardan birinin yanına oturmuş, tabancalarını temizliyor ve yağıyordu.”

“Bir silah yapımcısı için tam olarak şüpheli bir eylem değil, zannedersem.”

“H-hayır, efendim. Mesele şu ki, bir an adamlardan biri dikkatini dağıttı ve o konuşurken, birleşme yerindeki metal mekanizmalardan birini yanlış kurdu. Öyle yaptığını biliyorum, efendim, çünkü adamlar gittikten sonra, ateşleme yerinin tam olarak oturmadığını fark etti ve onu tekrar söküp tekrar taktı.”

Aluinn tekrar kaşlarını çattı. “Beni bağışla, Onbaşı, ama sen bir silahı temizleyip tekrar takarken hiç hata yapmadın mı?”

“Evet, efendim. Defalarca. Ama benim mesleğim usta bir silah yapımcılığı değil. Usta bir silah yapımcısından bir silahı – övündüğü bir silahı – ateşleme mekanizmasını karanlıkta, gözleri bağlanmış halde ve bir eli arkasında, diğeri bir tahtaya bağlanmış halde söküp geri takabilmesi beklenir.”

“Evet, doğru,” diye katıldı Aluinn sessizce.

“Onbaşı gözle görülür derecede rahatladı. “Öyleyse şüphelerimle hemfikirsiniz, efendim?”

“Şimdi bekle, Peters, hemen bir sonuca varma. Sadece bir silah ustası için bir silahla uğraşırken nata yapmasının garip olduğuna katılıyorum diye...”

“**Usta** bir silah yapımcısı, efendim, sözüm ona kendi ölçtüğü, biçimlendirdiği ve tasarladığı bir silahla uğraşırken.”

Aluinn sessizce bunları düşündü. “İnanıyorum ki Fanducci’nin garip bir tür olduğunu göz önünde bulundurmuşsundur – biraz farklı davranışlı, biraz heyecanlı ve oldukça Avrupalı. ‘İtalya’da yıllarımı geçirmiş biri olarak, söyleyebilirim ki kont, aslında, bazı vatandaşlarıyla kıyasla çok ayrı bir adam. Dürüst olmam gerekirse, ondan oldukça hoşlanıyorum.”

“Ondan ben de hoşlanıyorum, efendim. Çok fazla. Genelde çok neşeli ve heyecanlı ve...”

“Evet?”

“Şey... ben sadece kimsenin habersiz yakalanmasını ya da o aslında başka biriyken onun kim olduğu konusunda kandırılmasını istemiyorum.”

“Bir ajan mı demek istiyorsun?”

Onbaşı Peters ellerine üzgün üzgün baktı. “Bunun kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama orduda bu kadar yabancı vatansız varken, bir ya da ikisi hareketlerimizi izlemeleri için hükümet tarafından yerleştirilmiş olabilir. Ve sırf kont bizim görünmesini ve davranmasını ve konuşmasını beklediğimiz gibi görünüyor, davranıyor ve konuşuyor diye... şey...”

Aluinn’in gözleri onbaşının omuzlarını geçip vadide nokta

halinde parlayan kamp ateşlerinin bulanık ışıklarına gitti. Tuhaf! Bir adamı, ortaya çıkması gereken yerde ve zamanda ortaya çıktı diye ve evet, olması gerektiği şekilde görünüyor, davranıyor ve konuşuyor diye kabul ederek kandırılmak kadar tuhaf. Yedi ay önce, o ve Alex kendini Glengarron'dan Iain Cameron diye tanıtan bir adamı kabul ederek neredeyse ölümcül bir hata yapıyorlardı, çünkü ikisi de tuhaf olanı düşünmemiştir. İkisi de Argyle Dükü'nün adamlarından birini Glengarron'un yerine koyduğundan şüphelenmemiştir ve ihmalkarlıkları yüzünden, Gordon Ross Campbell, Alex'in yakalanması için konan ödüle çok yaklaşmakla kalmamıştı ayrıca Aluinn'in omzuna ateş – kalbini sadece birkaç santim ısıkalayan bir ateş – etmişti.

“Bana bu sebeple gelmemiştir dediyorum, Onbaşı ve hayır, İngilizlerin kampımıza ajanlık ve keşfetmesi hiç tuhaf değil. Augustus Kalesi'ne ilerlerken kont da bizimle olacak – bana söylediğin şeyi aklında tutacağıma ve onu dillere destan bir atmaca gibi izleyeceğime emin olabilirsiniz. Bu arada, bunu kendine saklarsın, değil mi?”

“Elbette, efendim.” dedi Onbaşı tekrar dikkatini toplayarak, Aluinn'in yüzünü buruşturması, tam bir selam vermek konusunda cesaretini kırmıştı. “Acaba, tüm Cameron'ların Augustus Kalesi için yola çıkıp çıkmayacaklarını sormam da bir sakınca var mı?”

“Bütün adamlar, evet. Kadınlarla geride kalmaları için bıraktığımız birkaç korumanın dışında, elbette.”

Ciddi, köpek yavrusu gözler dalgalanmadan MacKail'in yüzünde sabitlenmişti ve Aluinn, gülümsemesini saklamak için kendini zor tutuyordu.

“Bana öyle geliyor ki, Onbaşı,” dedi atının dizginlerini çözmek için kayıtsız bir şekilde uzanırken, “bana büyük bir iyilik yapma pozisyonunda olabilirsiniz... bunu sizden istemeye hakkım olduğundan değil, nasıl geri ödeyeceğimi bilmediğim bir faydada çoktan bulunmuş olduğunuz için.”

“Bulundum mu, efendim?”

Aluinn gülümsedi. “Unutmuş olabilirsiniz, Derby'den güvenle çıkabilmesi için Leydi Catherine ile beraber benim karıma da eşlik ettin.”

Onbaşı Peters tekrar kızardı. “Elbette, efendim. Bahse bile değmez.”

“Karım ve Leydi Catherine, Leydi Anne’in misafirleri olarak Moy Malikanesi’nde kalıyor olacaklar. Doğruyu söylemek gerekirse, iki bayanın da geride kalırken yakınlarında tanıdık bir yüz görürlerse – Kelt aksanıyla konuşmayan biri – biraz daha rahat hissedeceklerini düşünüyorum.”

“Oh! Oh, Leydi Catherine’le kalmaktan onur duyarım, efendim!” dedi Onbaşı güçlükle nefes alarak. “Onurlu ve a–ayrıcalıklı. Ve... ve onu h–hayatımla korurum, efendim! Söz veririm sizin yokluğunuzda bir kere g–gözümü kırpmam ve onu asla gözümün önünden a–ayırmam!”

“Kendini adaman takdire şayan, Onbaşı, yalnız o kadar... yoğun olmanız gercekeceğini düşünüyorum. Moy Malikanesi’nde son derece güvende olacaklar. Leydi Anne’in adamları bağırma mesafesinde ve Lord George’un grubu önümüzdeki yirmi dört saat içinde Inverness’e varmak üzere.” Aluinn dizginleri kaldırdı ve kendini eyerin üzerine yerleştirdi. “Ama karımın sizin yetenekli ellerinizde olduğunu bilerek şimdiden daha iyi hissediyorum.”

“Oh. Evet, efendim. Doğal olarak Bayan MacKail’i de aynı özenle koruyacağım.”

“Doğal olarak,” diye sırttı MacKail. “İyi geceler, Onbaşı.”

“İyi geceler, efendim. Ve Augustus Kalesi’nde iyi şanslar. O medeniyetsizleri cehenneme gönderin, efendim!”

MacKail güldü ve atını canlı bir eşkin için dürttü. Yüzüne vuran sis nemliydi, hava soğuk, düşünceleri başının üstünde hızla hareket eden pusun ardından görünmeyi başaran az sayıda cesur yıldız gibi keskin ve deliciydi. Onbaşının Kont Giovanni Fanducci hakkındaki şüpheleri kısa zamanda gülümsemesinin kalan son parçalarını da sildi ve Moy Malikanesi’nin düzenli bahçelerinde durana kadar, alnında bir endişe çizgisi derinlere yer etmişti. Suratındaki aksilikse, Deirdre’yle paylaştığı odanın merdivenlerini tırmamana kadar orada kaldı, ama Alexander Cameron’ı bulma ve bu yeni endişelerini onunla paylaşma kararı odanın kapısını açtığında ve karısının dudaklarından tatlı ve istekli bir karşılama kazandığında önemini yitirdi.

17

Catherine cesur bir yüz ifadesi takındı, erkeklerinin Augustus Kalesi'ne yol almalarını izlemek için toplanan her kadının yaptığı gibi. Gaydacılar koyunlarının mesanelerini şişirerek, bir İskoç'a göre müzik ve bir başkasına gürültü olan şeyi üretmek için abanoz gaydadaki seçili deliklerden dışarı hava çıkartarak aletlerini konuşturuyorlardı.

"Ezbere bilinen gerçek bir besteyi çaldıklarını ve sadece öylesine çaldıklarını nasıl anlıyorsun?" diye sormuştu Catherine bir keresinde Alex'e. Çatık kollarla ve tereddütlerle dolu olan cevabı çok az tatmin ediciydi: "Anlıyorsun işte."

Hasta yatağından kalkan Denis Charles klan üyelerine tutku-lu bir konuşma yapmış, amaçlarının sadece iki İngiliz kalesini garnizonlardan kurtarmak olmadığından girmiş, daha da güneye, Argyleshire'a gitmek ve Campbell'ların sinir bozucu mevcudiyetlerinin üstesinden gelmek olacağıyla bitirmişti. Lochiel şokunu gizlemeyi iyi başarmıştı. Argyle Dükü'nün parmağının şıklatmasıyla alana toplayacağı beş bin adamı vardı; bunların binden azı Cumberland'in adam gönderilmesi isteğine karşılık olarak Edinburgh'e gönderilmişti. MacDonald'ların ve Cameron'ların güçleri toplamda sadece yedi yüz elliydi, bütün orduyu Derby'de geriye döndüren daha kötü bir eşitsizlik.

Moy Malikanesi'nin taştan muhteşem ön yüzünden kıvrılarak uzaklaşan yokuş kırmızı, mavi, yeşil, siyah ve sarı ekoselerle ışıltılıydı. Sadece elli kadar en üst düzey subay at binmişti; adamların gerisi yayaydı, arkalarından gelen erzaklarla yüklü bir düzine ufak araba vardı.

Damien Catherine ile kalmayı tercih etmişti, adamların son veda cümlelerini kurup yerlerine geçmelerini izlerken kız kardeşinin yanında duruyordu. Catherine tanıdık yüzleri seçti – Lochiel, Keppoch, Archibald, hatta Kont Fanducci bile – ve onları son kez görebiliyor olma ihtimalini aklından fazla geçirmemeye çalıştı. Kimse önlerindeki görev için çok kaygılı görünmüyordu.

Gelen bütün bilgilere göre, Augustus Kalesi'ne dikilmiş altmıştan az asker vardı, top ve süvari açısından tamamen desteksizlerdi. Ama sonuçta askerlerdi ve silahları nasıl ateşleyeceklerini biliyorlardı ve silahlar öldürebilirdi, kazayla bile.

Catherine beş yüzden fazla kişinin garnizon kurduğu ve Linholic Nehri'nin kıyısına dikilmiş William Kalesi'ni düşünmeyi kesinlikle reddetti. Gerekirse denizden yeniden ikmal edilebilirdi ve kuşatmanın uzaması söz konusu bile değildi. Kuvvetlendirilmiş duvarlarda istiflenmiş ağır silahlar ve Campbell'ların güneye altmış kilometreden az mesafede yedekte tuttukları dört bine hızlı erişim imkanları vardı.

Hayır, William Kalesi'ni düşünmeyecekti. Moy Malikanesi'nden güvenle Achnacarry'ye geçebilmeleri için tez elden Augustus Kalesi'ni almalarını istiyordu.

Rengi solmuş taş malikaneyi ve Achnacarry Kalesi'nin destekli duvarlarını son görüşünden bu yana gerçekten yedi ay mı geçmişti? Bir kilometre uzunluğundaki elma bahçelerinin mis kokulu geçitlerinden geçeli ve güneşin vurduğu balkonun – Leydi Maura'nın gururu ve neşesi – koruması altında bahçede oturalı gerçekten yedi ay mı olmuştu? Onu düşünüyorlar mıydı – Leydi Maura, Jeannie, Rose Hala – yoksa gemiye binip hayatlarından çıktığı anda onu unutmuşlar mıydı? Bu içinde yanan bir yere bağlanmak ve vatan hasreti duyguları gerçek miydi, yoksa asla sahip olmadığı bir şey için doğan ihtiyacından mı ileri geliyordu?

Leydi Caroline Ashbrooke doğumundaki şartları açığa çıkarınca sağlam bir darbe almıştı ve neyse ki haberler eğer sevgi ve güven ortamlarında büyütülseydi olabileceği kadar yıkıcı değildi. Bu iki duyguyla ilk tanışması Alexander Cameron ile evlenmesiyle olmuştu. Onu bir kere kaybetmek kendini nereydesse mahvetmişti; onu tekrar kaybetmek tüm yaşama sebeplerini alıp götürürdü.

“Son derece etkileyici görünüyorsunuz, Bayan Cameron,” diye sıcak bir fısıltı geldi kulağına. “Sonunda kocanızı özleyecek olabilir misiniz?”

Gülümseyerek, Alex uzun kollarını ona sararken Catherine kendini onun kucağına bıraktı. “Hem Struan'ı hem Kont Fan-

ducci'yi yanında götürmenin sebebi bu mu? Ayartılmayı ortadan kaldırmak için mi? Hım, bu işe yaramayacak, lordum. Leydi Anne eğer ihtiyaçlarım kontrol edilemez olursa bana gücü yerinde bir sevgili sağlamayı teklif etti.”

“Öyle mi?”

“Ve elbette, Onbaşı Peters hep yanımda.”

“Seninle ne yapacağını bilemezdi,” diye mırıldandı Alex aceleci bir tavırla, burnuyla Catherine'in boğazını dürtüyordu. “Ben ayak uydurmak için zar zor güç buluyorum.”

“Bu durumda, çoktan ihtiyaç duymaya başladığım için, bu haftayı iyi kullanmalı ve iyi dinlenmelisin, kocacığım.”

Alex onu bıraktı, yavaşça etrafında döndürdü ve ağzını bir öpücük için kendine çekti – yavaş adımla mesafedeki her kadının ve erkeğin bakışını ve tebeşirini çekecek bir öpücük. Bu fikrin iyi olduğunu düşünen Aluinn, Deirdre'yi kollarından yakaladı ve ona meydan okudu. Gözleri sıcak kırmızı kıvılcımlarla lekelenen Lauren Cameron, Struan'nın kucağına döndü ve onu öylesine yoğun öptü ki Struan zamanı gelince atının eyerine binmekte zorlandı.

“Deli,” dedi Archibald Cameron olayı özetler gibi. “Hepsi büsbütün deliye dönecek.”

“Evet,” dedi Lochiel. “Ama yine de iyi bir delilik. Biraz kıskançlık duymadığını söyleyemezsin, sevgili kardeşim. Yoksa Jeannie'yi Achnacarry'nin kapılarında dururken gördüğünde eteklerine zil çaldıracak bir şeyin olmaz.”

“Jeannie? İyyy!” Archibald bu düşüncüyü kaba bir şekilde reddetti. “O cadaloz karının bacakları arasında bir kovan arı var, nasıl eteklerim zil çalsın! Aklıma gelmişken, orada olması gereken şey onda yok çünkü bana verdiği tek şey cehennem ateşine benzeyen bir kaşındı!”

Donald başını geriye attı ve bir kahkaha kopardı, Archibald'ın ve Jeannie'in ahlaksız iğnelemelerini yatak odasının kapısında bıraktıklarını, kıpkırmızı ve aç kurt gibi iştahlarını doyurduktan sonra ayrıldıklarındaysa geri topladıklarını iyi biliyordu. Jeannie Archibald'ın dayanak noktasıydı ve Lochiel o ikisinin yalnız

başlarına uzun süre hayatta kalabileceklerini sanmıyordu. Tıpkı Maura'sının onay sözü olmadan güneşin doğabileceğini ya da otların serpilip mis kokularına bürüneceğini düşünemediği gibi.

Maura. Tanrım, onu nasıl da özlemişti. Son aylarda Alasdair ve Catherine için mutluluk duyduğu kadar, kendini onların beraber geçirdikleri zamana karşı hasetlik duyarken de buluyordu. Gözle görülür mutlulukları onun kendi yalnızlığını vurguluyordu ve biliyordu ki, Maura'yı tekrar kollarında görmekten ve hissetmekten başka bir amacı olmadığı için, diplomasıyla zaman kaybetmektense Augustus Kalesi'ni yerle bir ederdi.

Sabırsızlıkla tüyleri diken diken olarak, gaydacılara coşku verici *piob rachds* marşını çalmaya başlamaları için işaret verdi.

"Gitmek zorundayım," dedi Alex, parmaklarıyla Catherine'in yanağını yavaşça okşarken. Elini Catherine'in narin karnına özel bir okşamada bulunmak için aşağı indi. "Oğlumuza göz kulak ol."

Catherine başını salladı, gözleri geniş ve parlıyordu, Alex'in şimdiye kadar hiç görmediği bir mavinin titreşimli gölgesi sinmişti. Dudaklarına zorla yerleştirdiği tebessüme rağmen içinde gözyaşları yüzüyordu; yaşlar kirpiklerine kadar geldi ve bir bakış onları Alex'in ellerinin tersine dökmeden önce de mükemmel gümüş damlacıklar halinde orada asılı kaldı.

"Bir hafta," diye söz verdi. "Yemin ederim. Cumberland'in bütün ordusuyla karşılaşmak zorunda kalsak bile. Senin için bir haftalık süre sonunda geri gelmiş olacağım."

"Hesabınızı tutmalıyım, Bay Düzenbaz," diye fısıldadı cesur bir tavırla. "Hesabınızdan tek bir saat fazla çekerseniz oğlumla beraber kuracağımız komploları tahmin etmek istemezsiniz."

Alex gülümseyerek onu son bir kez öptü, sonra Gölge'nin dizginlerini atı kaygılı seyis yamağının ellerinden aldı. Kocasının kolaylıkla eyere binmesini izleyen Catherine'in kalbi gururla kabardı. Rüzgar yalayan saçlarıyla ve dipsiz mavi-siyah gözleriyle, Alexander gerçekten Siyah Cameron'dı. Yelesi ve kuyruğu rüzgarda simsiyah ipek gibi salınan ısıltılı, kasılarak yürüyen siyah atının üstünde, herkesin ağzını açık bırakmaları çok normaldi.

Damien onun yanına geldi ve kollarını beline destekleyici bir şekilde, kardeşçe doladı. “Kendine gerçekten iyi bir koca bulmayı başardın, sevgili Kedidik,” dedi Alex’in etkisini bir erkeğin bakış açısıyla tartarak. “Tam bir erkek, tam bir asker, kendi zamanında tam bir efsane.”

“Bana, evine dönünce çok mutlu olacağım, dedi gözyaşlarını silmek için bir elini yanağına götürerek.

Bağırmlar ve gayda sesleri Inverness’e yol alan devasa insan topluluğunun vadi havuzu boyunca akmasını başlattı. Ness Nehri kıyısı boyunca engebeli milleri izlemek için Wade’in askeri yollarını kullanarak kasabadan uzaklaşacaklardı – İskoçları kontrol etmek ve başka bir başkaldırı tehdidini önlemek için göz koyan önlerindeki otuz yılı kesecilerdi. Gölün karanlık derinliklerinde pusuya yatmış canavarların ve meraklı kurbanlarla dolu bir ev kadar kalın olan yılanların olduğu söylentisi vardı.

Alex canavar hikayesini Sir Ewen Cameron’ın mistik kılıcını anlatmasındaki kadar ciddiyetle anlatmıştı ve günün güçlü ışıklarında, Catherine ikisine de aynı derecede itimat göstermek zorunda kalmıştı. Büyülü kılıçlar, rahipler, karanlık tanrılar ve deniz canavarları – nasıl böyle batıl inançları olan bir insan türlü aynı zamanda böylesine yalın mantığa ve sorgulanamaz onura sahip olabilirdi?

“Aç mısın?” diye sordu Damien yolun omzundan kıvrılıp gözden yitmeden önce yürümekte olan adamların sonuncusuna da son bir el salladıktan sonra.

“İtiraf ediyorum, hâlâ sabahları bu kadar erkenden yiyecekleri görmekten hoşlanmıyorum,” dedi Catherine. “Ama bir fincan güçlü, sıcak çay için gözü dönmüş bir hasret duyuyorum, İskoçlar bunu arsenik gibi düşünüyorlar.”

Damien güldü. “Senin özlemin başımın üstünedir. Senin için Inverness’ten biraz yürütebilir miyim bir görelim.”

“Inverness?” Ağabeyine şaşkın gözlerle baktı.. “Inverness’e mi gidiyorsun?”

“Neden gitmeyeyim? Thames Nehri kadar İngilizim ve eğer durdurulursam, beni Hanover Parlamento’sunun Onur Üyesi Sir

Alfred Ashbrooke'un oğlu ve vârisi olarak gösteren belgelerim var. Tanrı biliyor, böyle bir belgesi olana kim ne sormaya cüret edebilir?"

Catherine bundan hoşlanmadı, ama ikna edici bir görüş ortaya süremeden, Damien onları kesti.

"Ayrıca, cinayet ve ihanet suçlarıyla yargılanmak üzere aranan bir kız kardeşim ve hayatta kalma kurallarına karşı koymaya kararlı bir kayınbiraderim var – bütün iddianameler kullanılıp tüketilmeden önce bu isyanda kendime bir ufak bir yer edinmeliyim. Derby dedikodularının gazdan kesilmesini istemeyiz, değil mi?"

"Alacak nefesleri bitse daha az umursardım," diye içtenlikle cevapladı Catherine. "Sadece kendini casusluktan tutuklatmak gibi çılgın bir şey yapmaya kalkışma."

"İnan bana, sevgili Kedicik, darağacını yakından incelemek gibi bir istekle yanıp tutuşmuyorum," diye mırıldandı, "ve kesinlikle yakalanmaya niyetim yok."

* * *

"Falkirk ya da Prestonpans'taki gibi başka bir fiyaskoya yakalanmaktan kaçınılıyoruz diye düşünüyorum."

Konuşan Albay Blakeney'di, yağmurlu bir gün kadar donuk suratlı, işgüzar bir baş belası. Perth'den yeni gelmişti, generalin kışı Edinburgh'de geçirip geçirmeme kararını getiren Cumbardland Dükü'nden bir elçiydi. George Kalesi'nin ıslak, soğuk taş kulübelerine onunla beraber yerleşenler, Duncan Forbes, Lord Loudoun ve Loudoun'un komutası altındaki İskoç birliklerinin suratsız bir temsilcisi, MacLeod Klanı'nın Lideri Norman MacLeod'du.

Yaklaşan isyan ordusunun haberleri Inverness'e ulaştığında, Başkan Lord Forbes, ihtiyatlı davranıp ailesini Culloden Köşkü'nden George Kalesi'nin güvenli hisarına taşımıştı. Şehirdeki ambarların gemilere boşaltılması ve teknelerin Jakobitlerin haczinden korumak için değerli yüklerinin olduğu Kraliyet Donanması'nın abluka hattının dışına demirlenmesi emri veril-

mişti. Kasabayı istila etmek isteyen bir orduya karşı kasabanın gerçek bir savunması yoktu ve kalenin silahlanması gülünç durumdaydı: Mirth Körfezi'ne bakan sadece altı paslı top.

"Tekrar ediyorum, beyler," dedi Blakeney. "Bu gece burada hepsine son verme şansı varsa, öyleyse bunu değerlendirmemiz gerektiğini söylüyorum."

"Bilginin doğru olduğundan nasıl emin olabiliriz?" diye sordu Lord Loudoun. "Sadece bugün Taht Taliplisi'nin Grampians'ların güneyinde ve kuzeyinde on farklı bölgedeki on farklı şatoda olduğunu söyleyen on farklı rapor aldık."

"Kaynağım eleştirilemez bir yerden, lordum," diye üsteledi Blakeney. "Kendisi Kral George'un isyan ordusunun içinde en yüksek düzeyde inanç ve güvene erişebilecek bir yere gelmeyi başarmış sadık bir kişidir. Lochiel'in Cameron'larıyla seyahat ediyor ve çok kere, Stuart Prensi'ne sizin bana olduğunuz kadar yakınlaştı. Eğer Taht Taliplisi'nin Moy Malikanesi'nde kaldığını söylüyorsa, öyleyse Tanrım, kendimi ve adamlarımı onu oradan kaldırma işine adamaya istek duyarım."

"Moy Malikanesi," diye mırıldandı Lord Loudoun. "Orası Canhattan Klanı'nın lideri Angus Moy'un mülkü değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Duncan Forbes pencereden somurtarak dönerken. "Klan adamlarından bir alay kuran ve Kral George'un ordusunun sıralarına koyan aynı Klan MacKintosh'un Angus Moy'u."

"MacKintosh üyelerinden oluşan bir birliği komuta ediyor, evet," dedi MacLeod ileri çıkıp alayla gülerek. "Ama karısı, çoğunluğu Farquharson ve MacGillivray'lerden oluşan bir birliğin önünde at sürüyor ve Stuart'ların beyaz kartını taşıyor."

"Şaka yapıyor olmalısınız, efendim," dedi haberler üzerine apaçık şaşırان Forbes. Orta yaşlıydı, yeşilli sarılı kumaşının içinde ince ve hoş bir görüntü oluştuyordu. Lord Başkan Loudoun'un askeri duyarlılığına, albayın sıkıcı kayıtsızlığına ve MacLeod'un aksi saldırganlığına karşı asil bir zıtlık teşkil ediyordu. Forbes lord başkanlığına Kral George'un hükümeti tarafından atanmıştı ve konumunu gurur ve inançla tutuyordu; Kuzey İskoçya onun eviydi ve Culloden kazanılmış hakkıydı ve

neye mal olursa olsun – daha fazla anlamsız kan dökmenin dışın-
da – huzur istiyordu.

“Leydi Anne’i çocukluğundan beri tanıyorum,” dedi yavaşça.
“Ben ve karım tıpkı Angus ve Leydi Anne’in Culloden’de olduk-
ları gibi Moy Malikanesi’nde konuk olmuşuzdur.”

“Evet. Moy Malikanesi’ndeki kaliteli ve süslü püslü hayata
gelene kadar,” MacLeod hepsine hatırlattı, “ulu büyükbabasının,
Invercauld’un Fearchar Farquarson’un eteğini topluyordu.”

Forbes göğüs geçirdi ve şakağını bıkkın bir halde ovdu. “Emi-
nim bana bundan sonra Invercauld’un Fearchar’ının silahlara ve
zırhlara büründüğünü söylemeyeceksiniz değil mi? Adam tarihin
kendisi kadar yaşlı.”

“Evet. Kilise kayıtlarına inanabilirsiniz, yüz on yaşında. Bu-
nun yüz dokuzu ihanet kusup isyan etmekle geçti. Bana hatta
Leydi Anne’e kocasına karşı bu fikirleri yükleyenin o olduğunu
söylediler.”

“Leydi Anne’in bağlantıları düşünülmeksizin,” diye söze gir-
di Albay Blakeney, “önümüzdeki soru, beyler, iğneyi kendi tara-
limızdan çekme fırsatına kör bir göz çevirmeye gücümüzün yetip
yetmeyeceği. Lord George Murray hâlâ Nairn’den bir günlük yü-
rüyüş mesafesinde. Lord John Drummond Balmoral Şatosu’nda
hazırlıkları kontrol ediyor, Brigadier Stapleton ise bütün adam-
larıyla beraber Lochiel ve Keppoch’un yanında Lochaber’e
gidiyor. Taht Taliplisi gerçekten Moy Malikanesi’nde yalnız.
Gece olmadan bin beş yüz adamı siz beyefendilere Stuart Taht
Taliplisi’ne bu geceye kadar kışla hapsinin misafirperverliğini
sunma keyfini ve onurunu vererek toplayabilirim.”

Forbes dudaklarını büzdü ve pencerenin dışında alçalmakta
olan güneşi izledi.

“Ya bilgimiz yanlışsa? Eğer Cameron’lar ve MacDonald’lar
bölgeyi terk etmediler ve buradalarsa, ya şu anda biz konuşuyor-
ken yol kenarlarında pusuya yatmış bizi bekliyorlarsa? Isyancı-
ların İskoçya’nın kontrolünü sağlamak için Inverness’i almaları
gerektiğini gayet iyi biliyorsunuz. Adamlarımızı basitçe yürütmek
ve onları isyancıların ellerine teslim etmek... bu düşünce, yıkıcı.”

“Eğer prens kaçır ve şimdiye kadar kendi tarafımıza çevirdiğimiz klanların desteğini almayı başarırda daha yıkıcı olur. Eğer prens kendine on bin adam daha bulur ve hep beraber İngiltere sınırına akın ederlerse daha yıkıcı olur. Sadece beş bin adamla neler yapabildiğini gördük. Bu sayının ikiye ya da üçe katladığını bir düşünün!”

Forbes duymamış gibi görünüyordu; Inverness’in çatı kümelerine bakıyordu. Kısa zaman sonra gökyüzündeki ışık solacak ve deniz ve gök yüzünün mavisi siyaha dönecekti; meyhaneler gecelik cümbüşlerine başlıyor olacaktı, dükkan sahipleri evlerine akşam yemekleri için koşturmadan önce son ticaretlerini yapıyorlardı. Daha da uzata kimsesiz bir İngiliz gemisi, suyun kaypak parlaklığına demirlemiş, yelkenleri çekilmiş, direkleri rüzgara karşı çıplak duruyordu.

Her nasılsa bundan altı ay önce, prensin İskoçya’ya vardığı haberleri geldiğinde, her şeyin burada sona ereceğini hissetmişti. Onu sevgili Caledonia’sının huzurunu ve rahatını sonsuza kadar bozacak korkunç bir olaydan uyararak, kaderin omzuna konan eli gibi bir varlık hissetmişti.

“Çok iyi,” dedi yavaşça, “eğer prensi gözetim altına almanın, şimdi ve burada kan dökülmesine son vermenin en uzak bir ihtimali varsa, öyleyse en büyük desteğimi veriyorum. Bin beş yüz adamınızı alın, Albay Blakeney. Bana sağlıklı ve zarar görmemiş bir Charles Edward Stuart getirin ve İskoç insanların ölümsüz minnettarlığını kazanmış olun.”

“İki tarafta da yaralı olmayacak.” Lord Loudoun albaya ve MacLeod’a anlamlı anlamlı bakarak açıkça söyledi. “Bir savaş başlatma niyetinde değiliz, sadece Bayan Şans’tan teklif istiyoruz.”

Laughlan Macintosh’un gözleri çay tabağı kadar yuvarlaklaşana ve iki katı kadar parlaklaşana kadar şıştı. Sonraki adımının ne olması gerektiğinden tam olarak emin değildi, sadece şansın ve sebatın kendini bu güne kadar getirdiğini biliyordu.

Dudaklarını yalayarak başını, basan karanlık içinde Cheristi-

ne MacDonnell'in ifadesini daha iyi görebilmek için eğdi. Işığın bu kadar hızlı solması bir utançtı, ama onun korsesinin bağlarını gevşetmesine izin vermesi için onu ikna etmek tam bir saatini almıştı, Tanrı biliyordu, eteğini kaydırmasına ve gömleğini kalçasına kadar çekmesine izin vermesi çok daha uzun sürmüştü. Sorun, şimdi çok geç olmasıydı. Annesi ya da abilerinden biri yakında onu almak için gelirlerdi kesin ve Laughlan bir başka gün bunların hepsine tekrar başlamak zorunda kalacaktı.

"Seni öpebilir miyim, Cherry? Sakıncası olur mu?"

"Sen beni zaten öptün, Laughlan MacKintosh," kız utangaç bir fısıltıyla ekleyerek mırıldandı "ve sadece ağzımdan değil."

Aşağıya, elinin hâlâ göğüslerinin olgunlaşmamış kabartısında duran yere baktı. Ahırdalardı, kızın babasının meyhanesinin arkasındalardı ve samanlar, yavru sevgililer için sıcak bir yuva olmuştu. On beş yaşında, ikisi de böyle şeyler yaşamış değillerdi ama bedenlerindeki coşku gerçektir ve o ana kadar, sadece kalplerini hızlı biçimde attıran ve yanaklarını arzusun ateşiyle yakan içgüdülerini takip etmişlerdi. Samanın üzerinde uzandığında küçük göğüslerinin neredeyse düzleşmesine rağmen, Laughlan'm avuç içine karşı çarptığı yerde göğüs ucunun sert küçük yumrusunda yanılma yoktu. O orada kaldığı sürece, eli de kalmıştı.

"Üşüdün mü?" Laughlan gelişigüzel sordu, bacaklarını onun-kilerin üzerine atarken dikkatli bir adım daha atmış oldu.

"Hayır." Derin bir nefes aldı. "Üşümüyorum, biraz kaşınıyorum."

"Kaşınıyor?" Gözlerini kar beyazı bacaklarına indirirken تلاش içindeydiler. "Neresi?"

"Münasip bir kızın bahsetmemesi gereken yer," dedi, bacaklarını biraz ayırmak için masum bir şekilde kıvrıldı.

Laughlan zorlukla yutkundu, zaferi göğsüne bırakıp çatışmayı daha ileri götürüp götürmemesi gerektiğini merak ediyordu. Kafasında tartışırken, onu öptü, kızın ağzım açmasındaki isteklikten cesaretlendi ve onun dilinin ucunu kendininkine karşı ileri geri sürttürdü.

Kontrol edilemeyen bir zevk alma numarası yaparak – sava-

şın bu aşamasında yapması zor bir numara değildi– tekrar kaydı, bu sefer kendi eteğini ve kızinkini, bacaklarını dürtten cüretli varlığın farkına varmaktan başka bir şey yapamasm diye kaldırmayı başardı.

“Laughlan, yapmamalısın!”

“Neyi yapmamalıyım?” bunun dikkatini dağıtmanın en güvenli yolu olduğunu keşfedince ağzını kızın göğüslerine indirek sordu. Dilini olgun tomurcuğa hafifçe vurdu. Pemce uçlu ete en içten çabasını verdi ve kız zevkten kıvrılıp bükülürken, eli geride kalan engelleyici odunları geçip son yeri koruyan sıkı lülelerin sıcak korusuna kaydı.

Çok hızlı hareket etmek en kaçınarak, en küçük parmak ucuyla yoklayarak, ilk geçişte aldığı şeyi buldu. Daha büyük çocukların palavralarını dikkatle dinlemişti ve etin gergin yerini ovmanın bir kızı tutkuyla deliye çevireceğini; onu parmaktan başka bir şeyle ovmanın ikisi için de kayıtsızlığı garantilediğini biliyordu.

Teorinin ilk yarısını deneyerek, elini lülelerin yuvasında ileri geri hareket ettirmeye başladı, Cherry’nin vücudunun her darbeyle kasılarak kenetlendiğini hissediyordu. Garip bir şekilde de nefes alıyordu ve göğsünün zirvesi en iyi hizmetlerinin ötesinde şişmişti ve ağzında bir meyve çekirdeği gibi sertleşmişti. Parmaklarını daha hızlı hareket ettirdikçe, kızın solumaları daha kısa ve kuru oluyordu. Etin kaygan katlarına daha derine ve daha sıkı bastırdıkça, kızın kalçası daha acil bir şekilde ritimle hareket ediyordu, yukarı ve aşağı, Laughlan’ın teorinin ikinci yarısını denemeye teşebbüs etmesine yetecek uzunluğa gelene kadar hızlandı ve hızlandı.

“Laguhlan! Hayır!”

“Hayır? oh... oh, Cherry, aşkım... sadece bir kere,” diye yalvardı, “sadece nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Hiçbir şey yapmayacağım, yemin ederim! Durmamı söylediğinde duracağım, söz veririm.”

“Ama, Laughlan.” Yavaşça inledi, “sana durmanı söyleyeceğimi nasıl bilebilirim?”

“Sadece bileceksin,” diye üsteledi, kızın kollarındaki gerilimle baş ettiği gibi bacaklardakiyle de ediyordu. Terin alnından

aktığını hissetti, kızın sıkıldığı bileklerindeki baskının yumuşamasını beklerken daha sonra bütün hayatı gözünün önünden geçtiğinde yemin edecekti.

“Söz ver... sadece birazcık?” diye nefes nefese kaldı kız.

“Evet, aşkım, evet. Oh, Tanrım... Cherry...” ileri atıldı, kendini sıcaklığa ve ıslaklığa batırdı, önünde açılan uçsuz bucaksız cennetin görüntüsüyle sarsılıyordu.

“Oh, Cherry, beni tut! Tut beni, aşkım...”

“Laughlan! Laughlan! Şişş!” diye tısladı kız. “Bir şey duyulun mu?”

Damarlarından akan kanın atan temposu dışında hiçbir şey duymadı. Patlamak üzereymiş akla yatkın bütün miktarların ötesinde şişiyormuş gibi ve baskı yanında hafifletilmezse kalıcı bir zarara maruz kalacakmış gibi hissediyordu.

Ve sonra o da duydu.

Birisi ahırın dışında yürüyordu, adımları kaçamaktı ve donmuş bir zeminin üzerinde hafif çitirtılar çıkartıyordu.

“Laughlan,” diye haykırdı kız tiz bir fısıltıyla, “Ağabeylerim! Ne yapacağız?”

Çıplaklığını örtmek için aceleyle eteğini çekiştirirken (heristine’nin yedi görkemli erkek kardeşinin görüntüleri Laughlan’ın göz kapaklarında dans etti. Cherry’e sessiz olmasını işaret etti ve yavaşça sürüklenerek samanların karşısındaki, hayvanlara ayrılan bölmenin ağzına gitti, çürümüş odunun etrafında gözünün ucunu ya da sakalsız yanağını oynatmaktan ileri gidemedi. Bir adamın gölgesi girişte görüldü, yüzünün yandan görünümü MacKintosh’a yabancı gelmişti ama kalıcı zarar konusundaki endişelerini kurutmaya yetecek kadar uğursuzdu.

Eteğinin ucunda titrek bir çekiştirilme hissederek geriye döndü, uyarıcı parmaklarını Cherry’nin ağzına bastırarak onu samanlar içindeki derinliğe geri çekti.

“Seni buraya gelirken gören oldu mu?” bir ses sertçe sorarken iki küçük kalbin birkaç atışı es geçmesine sebep oldu.

“Dikkatliydim.” İkinci bir ses karşılık verdi. “Hımm? Sana verdiğim bilgiye göre hareket edecekler mi?”

“Onu kişisel olarak Lord Loudoun’a ilettili ve o buna karşılık, Forbes’u karanlık basınca Moy Malikanesi’ne bin beş yüz adam göndermesi için ikna etmeme yardımcı oldu.” Eğer prens oradaysa, söylediğiniz gibi, onu içinden geçemeyeceği kadar sıkı bir ağı kıştıracağız.”

“Onun yeteneklerini daha önce hafife aldınız. Çok şeye değer vermezdim, ya da eyleme geçmek için çok beklemezdim.”

“Adamlarımı Inverness’ten çıkarmam bir saatten daha fazla zaman almamalı, pozisyona geçmek de iki saat. Yanlış silüetle yanılmaktan kaçınmak için açık pencerelerden uzak durmanızı öneririm... ne demek istediğimi bilerseniz.”

“Onu öldürecek misiniz?”

“Neden?” Albay Blakeney sinik bir şekilde gülümsedi. “Bu düşünce sizi aşırı üzer mi yoksa?”

Diğer adam omuzlarını sıktı. “Onu sadece ölü istiyordusanız, bu işi kendim haftalar önce yapabilirdim. Cumberland’in onu canlı istediği izlenimi altındaydım, mümkünse, ondan İngiliz üstünlüğünü sorgulayabilecek diğerlerine bir örnek olması için.”

“Eğer yeterince istekli olursa, Londra’ya olan bütün yol boyunca ona prenslere yaraşır bir kafesin içinde eşlik etmekten memnun olurum. Ama eğer tam başarıya dair en ufak bir soru varsa, kraliyet vârisini ve yoluma çıkan herkesi öldürmekte tereddüt etmem.”

İkinci adam bir an uzağı, sonra albayın gölgeli hatlarına geri baktı. “Leydi Anne’in beraberinde kalan bir başka misafiri var. Bir kadın. Onun zarar görmesini istemiyorum ve diğerleriyle beraber götürülmesini.”

“O kim?”

“Sizi kişisel olarak ilgilendiren biri değil, Albay, hükümet içinde politik bir tehdit içeren biri değil. Ancak o İngiliz, Kral George’un, kızını kelepçelere takılmış ve teşhire çıkarılmış olarak görmek yerine sevdiği insanların yanına dikkatle geri getirilmesini tercih edecek göze çarpan bir arkadaşının kızı.”

“Benim temel kaygım prens,” diye söylendi Blakeney. “Eğer bu kadın sizin için bu kadar önemliyse, size adamlarım eve gelmeden önce onu evden çıkarmanın bir yolunu bulmanızı öneri-

ım. Diğerleriyle beraber yakalanır ve tutuklanırsa, ününün kurtarılmasını garanti edemem, kralın kendisinin kızı bile olsa.”

“Yeterince adil. Onu evden çıkarmak için mazeret düşünebilmeliyim. Ve şimdi, yoluma koyulsam iyi olur... başka bir şey olmadığı müddetçe?”

“Hayır. Binbaşı Garner geçiminizi sağladığınızı duyunca çok memnun olacak. Bu arada, neredeyse unuttuyordum... bunu size iletmemi istedi...” Blakeney paltosunun iç cebinden mühürlü bir mektup çıkardı ve bir saniye sonra da, sicimle bağlanmış daha küçük bir paket çıkardı. “Ve bu istediğiniz çay. Bu isyancılarla hareket ederken işler korkunç derece barbarca mı gidiyor?”

“Bitkilerle doyurulmuş sudan daha çok kendilerini viskiyle canlandırmayı tercih ediyorlar. Faydaları yansıyor, siz de katılmıyor musunuz, savaş sırasındaki yaklaşımları ve performanslarına?”

Blakeney iğneleme karşısında suratını ekşitti. “Hayranlığınız sadakatinizi aşmadığı sürece, efendim. Bu konuda, size son bir uyarı cümlesi söylüyorum: Eğer bu gece... *beklenmedik* bir şey olursa, bir pusuya yatma ve açık bir yakalama gibi, vücudunuzdaki her et diliminin yüzülerek soyulduğunu ve Stuart kartının kanlı kopyaları şekline büründürüldüğünü görmek benim için zevk olur.”

“Resmedilmeye değer bir tehdit, ama gereksiz. Bu gece prensi alacaksınız, öyle ya da böyle.”

Laughlan ve Cheristine samana sinmiş haldeydiler, iki çift ayak da birbirinden farkı yönle giderek uzaklaşırken büyülenmiş gibi dinliyorlardı.

“Lanet olsun,” Cherry göğüs geçirerek konuştu. “Öleceğimizi düşündüm, gerçekten.”

Laughlan bölmenin sonuna doğru süründü, dışarıdan gelen başka bir ses var mı diye dikkatle dinledi, sonra ahırın girişine atıldı ve binaların ve sıkışık taş dükkanların gölgeler içindeki geçidine çıktı.

“Gitmişler mi?” Cherry sordu, Laughlan’ın omzunun üzerinden bir hayalet gibi görünüyordu.

“Evet. Öyle görünüyor.”

“Kim olduklarını gördün mü? Onları tanıdın mı?”

Laughlan başını salladı. “Emin olamıyorum ama birinin kaleye yeni gelen albay olduğunu biliyorum – Blakey ya da Blacke-ney, öyle bir şey. Diğer...” Eksik bilgisini umursamadı.

Christine’nin parmakları Laughlan’ın beceriksizce yaptığı hasarı düzeltmekle meşguldü. Korsesini iffet taslayacak bir sıklıkta bağladı, eteğine ve manşetlerine yapışan saman parçalarını temizledi. Tekrar hayvan bölmesine koşup şalını kaptı ve güvenli bir şekilde başına ve omuzlarına sarıp dışarı yol aldı.

“Annem saatin geç olduğunu fark etmeden gitmeliyim,” dedi normal bir sohbet havasına girmek için teşebbüste bulunarak. Ancak başarısız oldu, Laughlan’a vurup gitme girişiminin de Laughlan onu durdurmak için bir elini uzatmadan önce olduğu gibi.

“Laughlan, gitmem gerek...”

“Cherry, aşkım, beni böyle bırakamazsın! Leydi Anne’i ve diğerlerini uyarmak zorundayız.”

“U-uyarmak?”

“Evet, kızım! İki adamın ne söylediklerini duymadın mı? Prens Charlie’yi uykusunda yakalamak için kapan kurmuşlar! Bunu bilen tek kişi biziz, bu yüzden onları uyarabilecek tek kişi de biziz.”

“Onları uyarmak... ama nasıl?”

“Şey... Moy Malikanesi’ne giden vadiye kestirme bir yol biliyorum. Bütün yol koşarsam bir saatten fazla sürmez. Cherry, aşkım, sen de MacGillivray’e haber vermenin bir yolunu bulacaksın. Adamları ve silahları var ve ne yapacağını bilir. Bu işte benimle misin, kızım? Yardım edecek misin?”

“Moy Malikanesi? MacGillivray?” kenetlediği eklemine saldırgan bir şekilde dişledi. “Oh. Oh, Laughlan. Askerlerden korkuyorum. İsyancılara yardım eden birini tutuklamak konusunda hiçbir vicdanları yok ve... ve eğer babam burada seninle olduğumu öğrenirse kriz geçirir.” Tereddüt ediyordu, göğsünde büyüyen panik yüzünden zor yutkundu, Laughlan MacKintosh’un genç ama nefes kesici derecedeki yakışıklılığı karşısında durumu ölçüp tarttı. Onu üç yaşındayken bir kuyudan çıkarıp hayatını kurtardığı andan itibaren

onu kazanmak için kalbini ve başını verirdi. “Evet. Evet, yapacağım, Laughlan. Yapmalıyım, değil mi? Haklısın, Leydi Anne’e ve diğerlerine yardım edebilecek tek kişiler biziz. Kardeşlerimi bulacağım Duncan ve Jamie – ve onlar da MacGillivray’e gidecekler.”

“Ah, iyi bir kız olduğunu biliyordum, Cherry,” derken onu dudaklarından sert ve hızlı bir biçimde öptü. Kendi ağır eteğinin uçlarını omzuna topladı ve Cheristine’nin eli onu durdurduğunda gecenin içine koşmak üzereydi.

“Laughlan?”

“Evet?”

“Sen... Sen hâlâ beni seviyor musun?” Laughlan onun sevimli yüzünü elleri arasına alıp gülümseyene kadar rahatsızlık içinde boğularak bocaladı.

“Evet, seviyorum. Şu an gelene kadar ne kadar çok sevdiğimi bilmiyordum.”

“Tanrı yardımcın olsun,” diye fısıldadı, öpücüğü kalbini saran hisler gibi özlü ve olgundu.

Laughlan sırtıarak son bir öpücük aldı ve ahırdan fırladı, ayakları karla kaplı zemin üzerinde neredeyse uçuyordu.

18

Leydi Anne Moy ateşin karşısında gerildi ve nazikçe esnedi. Yeni gelen Damien salondaki bayanlara katılan esnemeyi fark etti ve şömine rafının üzerinde tıklayan saate baktı.

“Sekizi on geçiyor,” dedi özellikle birine hitap etmeden. “Ancak sabahın üçüymüş gibi geliyor.”

Catherine baktı ve gülümsedi. “‘Çalışmak’ ve ‘yükümlülük’ kelimelerinin gerçek anlamlarını yeni öğreniyor olduğun için, kardeşim.”

“Sana çay yapraklarını vermeden önce bana karşı çok daha naziktin,” dedi kuru bir ifadeyle.

Catherine burnunu şımarık bir ifadeyle kırıştırdı ve balla şekerlendirilen çayın son yudumunu da aldı.

“Neyse,” dedi Damien, “yeterince ısındığıma göre, akşam için son işlerimi yapmalıyım ve inzivaya çekilmeliyim. Bana öyle geliyor ki Harriet’a mektup yazmadan tam on iki saat geçirdim ve bunu telafi etmek için sabah on tane yazsam da, o bir şekilde bunu bilecek ve beni çirkin, acımasız bir şekilde cezalandıracak.”

“Gecenin bu geç saatinde ne işi yapabilirsiniz ki?” diye sordu Leydi Anne. “Günün en iyi kısmını Inverness’te geçirdiniz – ben onaylamasam da – ve aslında, soğuk kıyafetlerinizi ancak ısıtacak kadar durmadınız bile.”

“Dr. Cameron’a bazı hastalarına göz kulak olacağıma dair söz verdim. Kesinlikle utanç verici derecede şımarık genç hanım için çay yaprakları bulma görevimden ayrı olarak, Archibald’ın çok satılmadığını söylediği bazı ilaçları da aşırımıyı başardım.”

“Kampta bir hastalık mı var?” diye sordu Leydi Anne, paniğe kapılmıştı.

“Sıradan şeyler,” dedi Damien. “Biraz soğuk algınlığı, biraz dizanteri... güçlü bir koyunotu dozunun tedavi edemeyeceği şeyler değil.”

Catherine duyulabilir şekilde iç geçirdi. “Dizanteriden dert yanan birine koyunotu verirsen, benim sevgili yeni serpilene eczacım, zaman geçmeden onları acı içinde kıvrandırırken bulursun.”

Damien bir kaşını kaldırdı. “Ne zamandır doktor çırağısın?”

“Deirdre’yle kampta bir işe yarama kararı aldığımızdan beri,” diye zekice cevap verdi.

“Bu durumda, belki de benimle gelir ve uzman teşhisinde bulunup öğüt verebilirsin?”

“Ben giderim,” dedi Deirdre, hemen kalkarak. “Hava bu geç saatte çok nemli ve Catherine’in dışarı çıkması için hiç uygun değil.”

“Saçma,” dedi Catherine çay fincanını kenara koyarak. “Biraz temiz hava almış olurum.”

“Hayır,” dedi Damien elini kaldırarak. “Deirdre haklı. Eğer sana bir şey olmasına izin verirsem, burnunun akmasına bile, Alex ciğerimi söker.”

“Bu benim burnum,” diye üsteledi. “Ve Alex kendisi ona

kamp çevresinde akşam gezintilerine eşlik etmeme izin verdiği için, senin de aynı şeyi yapmana karşı çıkamaz.”

“Ya hâlâ hayır diyorsam?” diye sordu.

“Sadece peşinden gelirim.”

Damien kaşlarını çatı. “Konudan bahsettiğim için üzgünüm. Pekala, peşimden gelebilirsin, ama hasta çadırlarına yanaşmaya-caksın ve...”

Malikanenin kapısındaki şiddetli, çılgin vurmalar koridor boyunca yankılandı ve Damien’in düşünce silsilesini böldü. Leydi Anne etrafına bakındı, gürültü üzerine önce irkildi sonra sebebi konusunda şaşkınlığa düştü.

“Bu saatte kim olabilir?” diye yüksek sesle merak etti. “Prens-i görmek için gelen bir başkası mıdır.”

Kapılar bütün gün boyunca kapalıydı, prensin tam olarak nerede olduğu bilgisinin sıkı tutulan bir sır olmasına rağmen, yerli köylülerden ve toprak sahiplerinden bazılarına haberin gitmişti ve onlar da saygılarını sunmaya gelmişlerdi. Birkaç saat önce Charles, Angus Moy’un daha samimi üç kurt köpeğiyle ve yerel olarak mayalanmış bir şişe güçlü içkiyle beraber odalarına çekilmişti. Göğsündeki bir iltihaptan tedavi görüyordu, dağlardan geldiklerinden bu yana öksürükleri ve burun akıntıları bayağı artmış olmasına rağmen, kendi başına kalmak için bunu mazeret olarak kullanıyordu.

“Bağışlayın, leydim,” dedi Moy Malikanesi’nin yaşlı kahyası Robert Hardy. “Kapıda bir delikanlı var, adı Laughlan MacKintosh. Garip bir durumda ve size söylemesi gereken bir şey olduğunu söylüyor... özel olarak.”

“Genç Laughlan – Eanruil’in oğlu?”

“Evet, leydim,” dedi Robert grileşen bir kaşını kaldırarak. “Inverness’ten kendi kulaklarınızla duymanız gereken bir haberle bütün yolu koştuğunu söylüyor.”

Leydi Anne gülümsedi. “Öyleyse Robert, delikanlıyı içeri al elbette.”

Birkaç dakika sonra Laughlan MacKintosh, yüzü soğuk sisli havadaki uzun koşusundan kırmızı kırmızı parlar halde, zengin şekilde döşenmiş misafir salonuna geldi, mavi yün başlığı göğsü-

nün önünde donmuş parmakları arasında katlanmıştı, burnunun ucundan büyük bir damla sarkıyordu. Robert Hardy çocuğun kolunu şiddetle çimdikledi ve buz gibi bir bakışla ona hayvan derisi ayakkabılarını halını üzerinden cilalı – ve böylece silinebilir – ahşap zemine çekmesini işaret etti.

Terleyen, titreyen on beş yaşındaki bir av uşağına kral naibli bir prense olan ev sahibeliğiyle yaklaşan Leydi Anne ayağa kalktı ve delikanlıya kükreyen ateşe yaklaşmasını işaret etti.

“Leydim,” diye başladı, “size iletmem gereken bir mesajım var, eğer izin verirseniz.”

“Şişş, Laughlan MacKintosh,” diye böldü, bir kadehe onaylamayarak konyak koyan Robert Hardy’yi göstererek. “Önce ısın. Dişlerin öyle şiddetli titriyor ki aralarından çıkan hiçbir şeyi duyamıyorum neredeyse.”

Laughlan montunun koluyla burnunu ve alnını sildi, sonra içki kadehini minnettar bir şekilde aldı ve mideye indirdi. “Size yalnızken söylemem gerekiyor, leydim,” diye üsteledi, boğazında likörün sebep olduğu ateş topları üzerinden tükürükler saçıyordu. “Söylemem gereken şey son derece önemli.”

“Seni böyle bir gecede buraya getirdiğine göre eminimyledir. Ama bunlar benim arkadaşlarım, Laughlan. Söylemen gerekeni onların önünde söyleyebilirsin.”

“Şey...” hikayesini pat diye söylemeden önce etrafındaki sessiz yüz halkasına son kez baktı. “George Kalesi’nin askerleri yoldalar, leydim. Malikaneyi çevirmek ve Prens Charles’ı esir almak için Inverness’ten yola çıkmış geliyorlar.”

Şöminenin direkli sütununa dayanmış olan Damien dikleşti ve kadehini rafın üstüne bıraktı. Deirdre ve Catherine birbirine telaşlı bakışlar attılar, ama Leydi Anne sadece parmaklarını bağladı ve gülümsedi.

“Bunu nereden duydun, Laughlan?”

“Bu doğru, leydim, yemin ederim. İki adamı, prense saldırıp onu kaçırma planı hakkında konuşurken duydum. Birisi kaleden bir subaydı ve Lord Loudoun’un kendisine bin beş yüz asker verdiğini ve bir saat içinde yürüyüşe başlayacaklarını söyle-

alı. Diğeriyse Moy Malikanesi'nde prensi korumak için birkaç adamdan başka kimsenin olmadığını söyledi; bu sabah Lochiel ve Keppoch'un yola çıktığını ve Lord George Nairn'den gelene kadar prensi yalnız bıraktıklarını söyledi.”

“İkinci adam kimdi?” diye sordu Leydi Anne sert bir şekilde. “Yüzünü gördün mü?”

Laughlan başını salladı. “Hayır. Ama bir İngilizdi – mükemmel bir aksanı olan tam bir İngilizdi. Eğer onu yan taraftan ve etrafında gölge varken tekrar görürsem onu tanıyabilirim – ya da kısık sesle konuşurken duyarsam, fısıltı halinde. Buraya gelebildiğim kadar çabuk geldim, leydim, askerlerin gece yarısını vurmadan prensi hapsedmiş olmalarına yemin ettikleri için.”

Leydi Anne, Catherine, Denise ve Damien tıklamakta olan saatte aynı anda baktılar.

“Eğer çocuğun söyledikleri doğruysa,” dedi Damien kültürlü Derby aksanının Laughlan'dan şok olmuş bir bakış kazanacak kadar yüksek sesle, “çok zamanımız yok demektir.”

“Robert...” diye seslendi Leydi Anne hükmeden sesle uşağa. “Gidip prensi hemen uyandırmalısın. Ona sıcak kıyafetler al – sade bir etek ve ceket – ve ona çabuk giyinmesini söyle; bunun doğru olup olmadığını öğrenene kadar onu bir yerde gizlemeliyiz.”

Laughlan endişeli gözlerini Damien'dan çekti ve bakışını doğruca Leydi Anne'e çevirdi. “Doğru, leydim. Bir MacKintosh olarak onurum üzerine yemin ederim ki, doğru.”

Tam iki saniye boyunca sessizlik oldu, sonra uşak boğazını temizledi. “Mağaralara götürülebilir, leydim,” diye önerdi.

“Evet. Evet, Robert, bu riski almak zorundayız. Elimizde ancak kırk elli adam var. Lanet olsun, MacGillivray evine gidip çiftliklerini kontrol etmek için onca gün arasından bugünü seçti.”

“MacGillivray'e bir mesaj gönderdim zaten,” dedi Laughlan erkeksi bir gururla. “Onun yardımına ihtiyacınız olabileceğini biliyordum.”

“Çok yaşa Laughlan, ama o adamlarını toplayamadan ve kullanmadan önce, çoktan gece yarısını geçmiş olur. Robert! Hemen işe koyul!” Tekrar konuşmadan önce uşak acele edene kadar bekledi.

“Yapmamız gereken askerleri prensi güvenle çıkarmaya yetecek kadar uzun süre oyalamanın bir yolunu düşünmek.”

“Kamptaki bütün adamları toplamaya başlamalıyız,” dedi Damien kapıya yürüyerek. “Artık çocuğa ihtiyacınız yoksa bütün hizmetçileri ve seyis yamaklarını bir araya getirmeme yardım edebilir... bir silah taşımak için yaşı uygun ve istekli olan herkesi.”

“Deirdre ve ben iki bakımdan da uygunuz,” dedi Catherine. “Biz de yardım etmek istiyoruz.”

“Kesinlikle olmaz!” dedi Damien kapıda durarak. “İkiniz de odalarınıza gideceksiniz, kendinizi içeri kilitleyecek ve benim geri gelip sizi almam için bekleyeceksiniz. Ve seni uyarıyorum, Catherine Ashbrooke Camerons, eğer bana karşı koyarsanız bu, tek parça halindeyken teşebbüs edebileceğin son inatçı itaatsizliğin olabilir.”

Damien gözlerini açıp kapayınca kadar gitmişti ve iki kadın da ricalarını hemen Leydi Anne’e yönlendirdi.

“Lütfen,” diye haykırdı Catherine. “Bizden sadece odalarımızda saklanmamızı ve hiçbir şey yapmamamızı bekleyemezsiniz! Yardım edebileceğimiz bir şeyler olmalı.”

Kendi işlerini yapmak için gergin olan Leydi Anne biraz neredeyse hiç düşünmeden başını salladı. “Hayır. Kardeşin haklı, Catherine. Şiddet için yeteneğiniz yok, iş oraya varırsa. Eğer sana ve Deirdre’ye, tehlikeye yaklaşmanıza izin verirsem kocalarınız derimi canlı canlı yüzer. En güvenlisi odalarınızda olmanız, size söylendiği gibi. Askerler Moy Malikanesi’ne girmeye cesaret edemezler.”

“Rosewood Malikanesi’ne girmeye cesaret edebileceklerini de asla düşünmezdim,” dedi Catherine Leydi Anne’i koridora ve oradan da merdivenlere kadar inatla takip ederken, “ama ettiler. İş şiddete gelince, Deirdre’yle ikimiz yakın zaman önce kendimizi kanıtladık. Ve ağabeyimin yanlış yöndeki şövalyelik duygusunu ya da kocamın yere göğe sığdırılamayan tabiatını düşünmeksizin, bir şekilde yardım etmek için ısrar ediyorum!”

Robert Hardy tam zamanında koridorda göründü, kolları ekose yükleri altındaydı, konuşması ve tavrı telaşlıydı.

“Prens, leydim. Onu uyandıramıyorum. Kendisini odasına kititledi...”

“Yüce Tanrım!” dedi Anne Farquharson Moy sabırlı olma numarasını bir kenara bırakarak. “Gerekliyse kır o lanet kapıyı! Onu başka şekilde hareket ettiremiyorsan omzunda taşı! Merdivenlerden indiğimde, Robert Hardy, onun hâlâ evde olduğunu duymak istemiyorum, yoksa iki parçanı da zafer göstergesi olarak boynuma takarım!”

Hanımının sertliği karşısında apaçık afallayan Robert onun volundan çekildi, hanımı hızla geçip giderken lambri kaplanmış duvara karşı kendini dikleştirdi. Geriye kalan iki bayana gergin bir şekilde bakarken gözleri başkusu gibi ve solgundu.

“K-kapıyı kırmak mı?” diye keledi. “Onu omzumda taşımak mı?” Durdu ve tekrar yutuldu. “Ama... o Stuart!”

“Evet, kraliyetin kıcını kımıldatma konusunda bir vicdan azabı duymuyorum,” dedi Catherine kararlı bir şekilde. “Bizi onun odasına götür, sonra iki takım daha sade, sıcak kıyafet kap getir. Onbaşı Peters’ı bul... Onbaşı Jeffrey Peters’ı. Bir sorun olduğunu duyduysa çok uzakta değildir zaten... ve onu ön kapıda atlarla ve prensi koruyacak adamlarla bizim için beklet. Bahsettiğin bu mağaralar da ne?”

Robert onlara koridorda yol gösterirken peşleri sıra sürükleniyor gibiydi. Kumaşlar kemikli bacaklarına dolanıyordu, sarkan uçları oraya buraya uçuyordu ve Robert aynı anda düşünmekte, konuşmakta ve yürümekte zorluk çekiyor gibi görünüyordu. Derinde onu kıyafetlerden kurtarınca bir minnet tebessümü kazandı.

“Evet,” dedi. “Mağaralar vadinin üstünde. ‘İskoçya’da ne bir ev ne bir şato vardır ki bir yerlerinde gizli çukurları olmasın.”

“Yolu biliyor musun? Bizi oraya götürebilir misin?”

“Evet. Evet, yapabilirim.”

“Güzel. Öyleyse kendin için de daha sıcak kıyafetler almalısın. Ve silahlar. Tabancalar ve tüfekler... hatta av tüfeği bile olur. Ve çabuk ol. Prense göz kulak olacağız.”

Robert onları asıl odada bıraktı ve talimatlarını kendi kendine Keltçe tekrar ederek acele içinde gitti.

“Majesteleri?” dedi Catherine ve kapıyı sertçe tıklattı. “Uyunık mısınız?”

Cevap gelmeyince, kapı mandalını kontrol etti, hâlâ kilitli olduğunu görünce şaşırmadı.

“Majesteleri? Ben Leydi Catherine. Sizi çok acil bir mesele sebebiyle hemen görmek zorundayım.”

“Uzaklaşın,” diye boğuk, sert bir cevap geldi. “İyi değilim...”

Catherine suratını ekşitti ve tekrar kapı mandalını tıkırdattı. “Majesteleri, sizi korkutmak istemiyorum, ama Inverness’ten yola çıkan askerler var. Moy Malikanesi’ni çevirmek ve sizi esirleri olarak almak niyetindeler.”

“Yanlarında saygın bir doktor var mı?” diye sordu sesi titreyerek. “Eğer öyleyse, memnuniyetle onların merhametine sığınırım.”

Catherine Deirdre’ye baktı. “Ne yapalım?”

“Kapıyı kendi başımıza kırabilir miyiz emin değilim,” dedi Deirdre kalın lambri ahşap kapıyı şüpheyle inceleyerek. “Aşağı inmek zorunda kalabiliriz ve...”

Kilitteki anahtar gıcırdadı ve kapı ağzında bulanık, kan çanağı bir göz belirdi.

“Güzel Tanrım. Leydi Catherine, *sizsiniz*.” Kapı aralığı genişledi ve gözü kendi nefesinin alkollü buharları arasından görecekmış gibi kısıldı. “Ve Bayan MacKail. Sizi hangi fesat davranış Tanrı’nın cezası bu saatte odalarımnda böyle yaygara koparmaya getiriyor?”

“Efendim, Inverness’ten yola çıkmış askerler var.”

“Bunu söylediniz. Ne istiyorlar?”

Catherine sabrını kontrol altında tuttu, neden bütün erkeklerin azıcık burunları aktığında ya da aksırdıklarında çocukluklarına dönüyormuş gibi göründüklerini merak etti. “Büyük olasılıkla sizi istiyorlar, Majesteleri. Bu yüzden, sizi tepelere çıkarmalı ve onlar başarıma fırsatı bulmadan önce sizi gizlemeliyiz.”

“Tepelere?” diye haykırdı. “Berbat rutubette mi? Tırmanmasını geçin, bir tepe göremeden çok önce zatürreden ölürüm. Bakın – alnıma dokunun. Yatak istirahatı için bağırıyor mu?”

Catherine'e seçenек bırakmadan, prens elini kaptı ve alnına götürdü. Parmak uçlarının altında biraz sıcaklık vardı, ama bunun geçirebiliyor olduğu bir yüksek ateşten değil de yatağın kenarında gördüğü yan yatmış boş şişenin sonucu olduğunu düşündü.

Odaya ilerledi, ekşimiş havanın, viskinin ve kapaksız bir lazımlığın kokusuna karşı burnunu buruşturdu. Prens de benzer şekilde dağınıktı. Yatak şapkasının altından çıkan tel tel kızıl-sarı saçları kulaklarından ve şakaklarından dağılıyordu, dalgasını koruyamayacak kadar ince ve bir tutamdı. Teni solgundu, kahverengi gözleri koyu lekelerle bürünmüştü. Giydiği keten geceliği ayak bileklerine iniyordu ve dökülmüş viski, yiyecek ve şüphe uyandıran başka kirlerin büyük lekelerini taşıyordu.

"Majesteleri, size sıcak kıyafetler getirdik. Bir an önce giyinmelisiniz. Askerler..."

"Askerlerin canı cehennem!" diye tekrar yatağına ilerleyerek homurdandı. "İstiyorlarsa gelmelerine izin verin. Bu küstahlıkları için yüzlerine cehennem azabı hapsiririm."

"Dışarıda bin beş yüz silahlı adam var, efendim," dedi Catherine kesin bir şekilde. "Birkaç aksırma onları sizi demirlere vurup hapse sürüklemekten alıkoyar mı ciddi şekilde şüpheleniyorum."

Charles sendeleyip durdu, gözleri Catherine'e delici bakışlar atıyordu. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edersiniz? Kim olduğunuzu zannediyorsunuz siz?"

"Leydi Catherine Cameron, sizin de iyi bildiğiniz gibi. Ve siz nasıl onca kadının ve çocuğun hayatını sırf yataktan kalkmak için yeterince iyi hissetmiyorsunuz diye tehlikeye atabiliyorsunuz?"

Prens, Catherine'i odağına daha iyi almak için birkaç kez göz kırparak geri çekildi. "Anlayamadım, hanımefendi?"

"Beni duyduunuz," dedi düz bir sesle. "Ve düşünürsek, kocalarımız bizi yaptıkları şeyin doğru ve adil olduğuna neredeyse ikna etmişlerdi. Sizin bu savaşa yalnız başınıza devam etmeye istekli, onurlu, cesur bir adam olduğunuzu ve eğer gerekirse, inandığınız şeyin uğrunda öleceğinizi iddia ettiler." Durdu ve darmadağınık haline hakaret dolu bir bakış attı. "Aslında, ordunuzun geri kalanını korumak için birkaç saatlik hafif bir rahatsızlığı risk al-

maya bile istekli görünmüyorsunuz. Askerler size hoş gelsinler, efendim. Belki onlar da, önlerindeki sefil yaratığa acırlar ve onun sefaletini viskisinde boğmaya devam etmesine izin verirler.”

Kadife eteklerini dalgalandırarak, Catherine oda kapısına ilerledi ve şaşırılmış Deirdre MacKail’e kollarına yüklediği kıyafetleri bir sandalyeye bırakmasını ve odayı terk etmesini işaret etti.

“Bekleyin!” dedi Charles. “Orada kalın, lanet olsun!”

Catherine bu çıkışı yok sayarak, ona serinkanlı bir şekilde hitap etti. “Bayan MacKail ve ben sıcak kıyafetler giyinmek için odalarımıza gidiyoruz. On beş dakika içinde ön kapıda, atlarımıza binmiş, ayrılmak için hazırlan olacağız. İsterseniz bize katılabilirsiniz. Eğer istemiyorsanız,” – Sir Alfred’in daha çarpıcı anlarından bir anıyı hatırlayarak ellerini genişçe açtı – “malikanenin arkadaşlığını ve konukluk etliğini kiminle istiyorsanız onunla paylaşabilirsiniz.”

On dakika sonra Onbaşı Peters, Moy Malikanesi’nin ön kapısının yanında horozunu çektiği tabancasını eline kenetlemiş, gergin gergin bekliyordu. Yalnızdı ve özellikle gölgelerin kalınlığından ya da her çalının arkasına tüneyen kana susamış savaşçı ordusu olabileceği haberini veren hışırtılı gece seslerinden hiç hoşnut değildi. Arkasında özellikle yüksek sesli bir şıklatma sesi duydu ve ayaklarının üzerinde geriye sıçradı, evden çıkan Catherine’i, Deirdre’yi ve Robert Hardy’yi tanıyınca kalbini tekrar göğsüne bastırdı.

“Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi bir koluyla kaşını silerek. “C–cumberland’in her bir köşede olduğunu d–duydum. P–prens nerede?”

Catherine göğüs geçirdi ve bir çift dizgini kabul etti. “Korurum...”

“Prens tam arkanızda,” dedi Charles Edward Stuart, kapıdan adımını atıp hafif aydınlık sisin içine girerken. Tıpkı diğerleri gibi giyinmişti, üzerinde sade pantolonlar ve sıcak üst kıyafetleri vardı, başını ve omuzlarını dış unsurlara karşı korumak için uzun bir yün kumaşla sarıp sarmalamıştı.

“Korumalarım nerede?” diye sordu.

“Sa–sadece ben varım, efendim,” dedi Onbaşı Peters. “Diğer-

leri Moy Malikanesi'ne yaklaşan yolları ve alanları g-gözlemeye koşuldular.”

“Hepsi bir araya gelince kaç kişiler?”

“Altmış üç, Majesteleri, yardım etmeye gönüllü olan artı iki düzine kadın. A-ama şu anda MacGillivray'i ve adamlarını bekliyorlar.”

“Benim hatam,” diye mırıldandı prens ağırbaşlı şekilde. “Bu kadar inatçı davrandığım için. İlk planlandığı gibi Lochiel'i dinlemeli ve Kilvarrock'a hareket etmeliydim. Benim yüzümden, bu iyi erkekler ve kadınlar kendilerini müthiş bir tehlikeye atıyorlar.”

Doğrudan Catherine'e baktı ve bir an, başlığını çıkarıp ona yaklaştı. “Beni bağışlayın, Leydi Catherine. Sizin ne yaptığınızı söylemeye son derece hakkınız var, diğ er taraftan benim davranışım mantıksızdı. Umarım bunu uzun süre hatırlamazsınız.”

“Çoktan bağışlandı, efendim.”

Prens Catherine'in ellerini alarak üzerine eğildi ve dudaklarını soğuk parmaklara değdirdi. “Hizmetinizdeyim, hanımefendi. Bundan sonra sizin emirlerinize tereddüt etmeden uyarım.”

“Öyleyse, Majesteleri, atınızı seçin,” derken Onbaşı Peters'ın yanında getirdiği atları gösterdi.

Deirdre ve Catherine'e eyerlerine binmelerine yardımcı olduktan sonra, prens ve Onbaşı da atlarına bindi ve grup öncülüğünü alan Hardy'nin arkasından çevik bir eşkinle yola çıktı. Vadiyi hızla geçiyorlardı, atların hareketi sisi harekete geçiriyordu. Siyah, gizli ormanın girişinde, geriye, uzak bir mesafeden, kamptaki, yüzlerce adama sıcaklık sunacakmış izlenimi veren odun karıştırılmış ateşlere baktılar.

Tek sıra halinde ormana girdiler, sisi aşacak kadar tırmanana ve hilal şeklindeki ayın ışığı onları yönlendirmeleri için kullanana kadar atlarını yavaşça yürütmek zorunda kaldılar. Hava nemli ve soğuktu, kıyafetlerinin ağır katmanları arasından onları üşütüyor ve kontrol edilemez derecede titremeleri için etlerine ve kemiklerine işliyordu. Odalarını terk ettiğinden beri akli başına epeyce gelmiş olan Charles Stuart, ne durdurabildiği ne de sesini alçalta-

bildiği aralıksız, sinir bozucu öksürük nöbetleri üzerine eğiliyordu. Her bir kasılma onu yakaladığında zayıflığına kaba bir İtalyanca ile küfürler yağdırıyordu ve yankıları uzaklaşıp giderken her seferinde bol bol özür diliyordu. İki duygu da dağda daha da yukarı tırmandıkça, ormanda daha da derine gittikçe artan tedirginliklerini rahatlatmaya yardım etmiyordu. Catherine'in cildi nemliydi ve terden yapış yapış olmuştu. Takip ediliyor olma korkusu, bir pusuya yakalanma korkusu, ağabeyi ve geride Moy Malikansı'nda kalanlar için kaygıları, prensin sağlığı için endişeleri ona sürekli omzundan geriye bakması için yeterli düşüncelerdi.

Akşam erken saatteki hafif bir kar yağışı arazileri kaplamıştı ama ormandaki kalın dal örtüsünü geçmeyi başaramamış, patikaları zift gibi kara bırakmıştı. Toprağın temiz olduğu her yer karanlığın içinden bir fener gibi parlayıp binicileri kendine çekiyor, geçtiklerinde onları tekrar başıboş halde bırakıyordu. Çevrelerindeki yamacı canlandıran ufak bir rüzgar vardı, sadece ölü yaprakların nazik bir fısıltısı ve donmuş toprağa ve gevşek taşlara toynaklarını sürten atların dikkatli adımları.

Biniciler arasındaki konuşma asgariydi. Çok aşağıda kalmış vadideki seslerin rahatsız edici yankılarıyla gelen kesintiler vardı. Fısıldanan bir sürü tahmin herkesin omzunu kumaşları içinde derine gömerek kamburlaştırmasına ve kendi düşünceleriyle sürmeye devam etmesine sebep oluyordu.

Robert Hardy iş doğru patikayı seçmeye gelince hiç tereddüt etmiş gibi görünmüyordu. Mağaralarda sığınak arayalı yıllar olduğunu önceden kabul etmişti. Kemiklerinin böyle saçmalıklar için çok yaşlı olduğunu iddia etmişti, ancak onları dağa çevik hareketlerle tırmandırdı ve sık vermediği aralarda sadece beş dakikalığına dinlenmelerine izin verdi.

Bir saatin sonunda, atını durdurdu ve başına bir yana eğdi. Ağaçlar fark edilir bir şekilde incelmışti, ay ışığı genişleyerek altlarında topraktan çok taşın katı hissini veren zemindeki kar beneklerini göstermeye başlamıştı.

“Mağaralar az ötede,” diye mırıldandı Robert, en ufak bir sesin bile nasıl herkesin omurgasındaki sinirleri titreştirdiğinin

tarındaydı. “Yiyecek, battaniye ve benzeri şeylerle yığılmış olacaklar.”

“Ateş?” diye sordu prens umutla, dişleri konuşurken takırdıyordu.

“Bunu önermem, efendim,” dedi Onbaşı Peters. “Bu tepelerde, karanlığın bu halinde, ateşten gelen bir parlama miller boyunca görülebilir.”

Gerçekten de, ağaçlardan uzaklaştıklarında hava kristal gibi billurdu, ay, saf siyah kadife gökyüzünün perde arkasına mavi-beyaz bir ışık vuruyordu. Tırmandıkları patika belki on metre dikliğindeydi, sonra geniş, düz bir platonun seviyesine iniyordu, önü ve arkası katı kayanın dik, pütürlü parçalarıyla yüz yüzeydi. Altlarında vadi siyah ve delikli uzanıyordu, ay ışığı sisin üst yüzeyinde parlıyor, tepe doruklarının ve sırtlarının siyah çıkıntılarıyla da oraya buraya kırılıyordu.

Hardy atından indi ve kaya duvarının yanında bir çatlağın içinde gözden kayboldu. Kav ve çakmaktaşı kazma çabaları ürkütücü sessizlikte anında fark edilebilirdi ve birkaç dakika sonra, çatlağın ağzı hafif sarı bir ışıkla açıldı.

Ağzının yüksekliğini ve genişliğini düşünen Catherine onbaşının yardımcı ellerine, attan inmesine yardım ederken gereken bir dakika daha fazla tutundu.

“Onbaşı... mağaranın ağzını kaplamanın bir yolunu bulamaz mıyız?” diye sordu, sesi buzdan bir parça gibiydi. “Bakın? Çok geniş değil, uzun da...”

“Battaniyeleri kullanabiliriz,” diye önerdi Deirdre. “Ya da onu kapatacak kadar kalm dal kesebiliriz.”

“Kesinlikle denemeliyiz, bayanlar,” dedi Peters bu fikri uygun bularak. “Özellikle diğer seçenек yarın sabah beş buz bloğu olduğu için.”

Prens bir başka düzensiz öksürük krizine yenildi ve diğerlerini düşünerek, plato yönünde birkaç adım uzaklaştı. Hardy mağaranın ağzında tekrar göründü, ama gülümsemesi bağrılan bir uyarı üzerine kısa kesildi.

Charles Stuart tekrar geriye sendeledi, öksürük kasılmaları

uçurumun ağzından yuvarlanıp aşağıdaki karanlığa düşmeye ne kadar yaklaştığım fark edince dehşete düşmüş bir sessizliğe gömüldü.

“Güzel Tanrım,” dedi diğerleri onun yanına koşarken. “Farında olmamız gereken başka bir şey var mı? Burada güvende olduğumuza emin misin?”

“Kendi yatağınızdaki kadar güvende, efendim,” diyerek Robert onu temin etti. “Ve bir o kadar da sıcak, ateş yakacak bir şey bulduktan sonra. Çok kötü bir düşüş olmazdı aslında,” diye ekledi uçurumun üzerinden bakarak, “belki altı metre ve dibe kadar da çalı çırpıyla dolu. Gün ısıyınca kendiniz de görürsünüz.”

“Sağ ol, ama görmesene de olur,” dedi prens, yüksekliklerden rahatsız olduğunu tam olarak kabul etmekten utanıp durarak. “Mağarada saklanmaya gelince... Burası tam olarak Holyrood Evi değil, değil mi?” dedi kaya duvara bakarak düşünceler içinde.

“Ama güvenli,” diye yineledi Robert Hardy. “Mağara bağırarak hayvanlarla tamamen dolu da olsa bizi burada bir pire bile bulamaz.”

“Hım, biz pek pire sayılmayız, Robert,” dedi Damien ve yanındaki diğer binici atlarını ağaçların gölgelerinden sürerlerken bariz bir kuru tonla. “Ama sizi yeterince kolay bulduk.”

“Damien!” diye haykırdı Catherine onu karşılamak için plato boyunca koşarken. “Nereden geliyorsunuz? Ve bizi nasıl buldunuz?”

“Daha yerinde bir soru, sevgili Kedicik, burada ne işinizin olduğu? Sana odanda kilitli kalman konusunda kesin bir emir verdiğimi zannediyordum. Sizi oradan almaya geldiğimde, bütün bulduğum buruşmuş kadifeden ve telli kombinezonlardan oluşan çok güzel bir yığın.”

“Tarlata, canım ve onlar at üstünde bir mesafeye gitmeyi düşündüğünde çok rahatsızlık verici. Senin kesin bir emir vermene ve benim ona uymaya zorunlu hissetmeme gelince, şimdiye kadar kendi aklımın olduğunu öğrenmiş olmalıydın.”

“Kanıtlayabilirim,” dedi prens çarpık bir halde. “Ama onu azarlamamalısın, Damien. Bu gece hepimize tahmin edilemez

bir hizmette bulundu – yakın zamanda unutulmaması gereken bir hizmette.”

Catherine’in gülümsemesi bakışları Charles Stuart’tan kardeşine geçerken birkaç saniye orada kaldı. “Hâlâ bizi bulmayı nasıl başardığınızı söylemedin.”

“İtiraf ediyorum,” dedi Damien başını sallayarak. “Genç Laughlan nereye gidebiliyor olacağınız konusunda bir fikir yürüttü ve başka kimsenin takip etmediğinden emin olmak için geride kalmak iyi bir fikir gibi göründü.”

“Ne olur ne olmaz, atları görünmeyecekleri bir yere bağlama-lı ve mağarada gizlenmeliyiz,” diye önerdi Onbaşı Peters.

“Katılıyorum,” dedi Damien hemen ve yanında duran sessiz gölgeye yarısını döndü. “Laughlan, hayvanlarla ilgilenmek için yeterince uzun olan hançerleri sırtımdan alabilecek misin? Hey orada mısın? Aniden sağır mı oldun delikanlı?”

Laughlan MacKintosh ne sağır ne de kör olmuştu. Daha uzun baktıkça, diğerleri aşağıdaki vadiden patlayan sesleri daha çok fark etti. Tek tük gelen çatırtılarda bir yanılma yoktu. Son haftalarda, hepsi tüfek sesleriyle haşır neşir olmuşlardı ve bir çarpışmayı haber veren patlama seslerinin bilincine rahatsızlıkla varmışlardı.

Colin Fraser Moy köyündeki çilingir olarak, önceki işinde mutlu bir adamdı. Yakın zamanda, Albay Anne’in MacKintosh’lar alayına üye olup, tehlike ve heyecanı, yirmi yıllık karısının yalvarmalarından ve diğer bütün tehditlerden daha uyarıcı bulan becerikli bir lider olduğunu kanıtlamıştı. Karısının dileklerine karşın Güzel Prens Charles’a katılmak için uzaklara gelmişti ve kuşkusuz, bunların hepsi son bulduğunda küçük samanlı köylerine geri dönecekti.

Leydi Anne kocaman gri aygırının üstünde dumanlı akşam sisinin içinden şimşek gibi fırlayan görüntüsüyle harekete geçip çabucak kendine gözcü olarak atanan on bir adamı almış ve ormanlık, çamurlu yoluna grubu arkasına alarak koşmuştu. Devriyesini Moy Malikanesi’ne üç mil uzakta durdurarak, onları yol kenarı boyunca belirli aralıklarla dizdi, sonra da kendisini ardıcılardan oluşan bir kamufleajın arkasına gizledi, topuklarının üzerinde çöküp beklemeye koyuldu.

Korulara tek sinenin kendileri olmadığını fark edip ensesindeki tüylerin dikleştiğini hissettiğinde bir dakika bile geçmemişti. Dahası, arkasına çömelmek için özellikle o ardıc kümesini seçen tek kişinin kendisi olmadığını da biliyordu.

Yavaş yavaş, tüm sinirlerini dikkatle kullanarak, başının üstü ve iki şişkin göz yuvarı çamların korumasını aşsın diye boynunu uzattı. Gördüğü şey yukarı kalkan bir başka baş, bir insan boyundan az mesafede durmuş, irkilen gözlerini geriye, kendine çevirmiş bir çift başka göz yuvarıydı. Düşünmeden ve kesinlikle diğer adama tepki verme fırsatı bırakmadan, çalıların arasında elinde bıçağıyla kalktı ve kendini düşmanına fırlattı.

Yolun dört metre aşağısında, Albay Blakeney elini kaldırdı ve birliğini durdurdu.

“Bir ses duyduunuz mu?” diye sordu kumandan muavinine.

Daha genç olan subay dinledi, başı bir tarafa eğikti, gözleri yolun iki tarafını da dolduran bükülmüş, sıçrayan gölgeleri inceledi.

“Bir baykuştı belki de?”

“Baykuşlar bağırmaazlar, Teğmen,” dedi Blakeney, başını yönlerini değerlendirmek ve ormanın boşalarak vadiye dönüşmeden önce ne kadar daha uzağa uzanabileceğini tahmin etme girişimiyle döndürdü.

“MacLeod’u geri gönderin,” diye emir verdi. “Ve Tanrı aşkına, sessiz olun. Bunu giderken aranızda yayın: Adamlar arasında kesin, ölüm sessizliğinde bir sakinlik istiyorum. Duyacağım ilk aksırma kesik bir boğazla son bulur.”

“Evet, efendim.”

Teğmen gürültü yapmadan yerinde duramayan piyade grubuna koşarak döndü, gider gitmez de onlara sessiz olunması konusunda albayın verdiği emri aktardı. Adamlar ilk başta harekete geçmek için gerginlerdi, hepsi Moy Malikanesi’ni çevreleyen vadide kurulmuş devasa Jakobit kampı söylentilerini duymuşlardı ve çok azı bunun tamamen yanlış olduğuna inanmıştı. Cameron ve MacDonald isimleri mesanelerinde ve bağırsaklarında temiz kış havasından daha sert tepki yaratıyordu, askerlerden

bazıları Prestonpans'ta bulunmuşlardı ve iki klanın vahşiliğiyle bizzat kendileri savaşmışlardı. Falkirk'te bulunan diğerleri elle- rine ölüm ve kanı almış İskoçları haykırarak yokluğun içinden fırlarken görmenin dehşetini hatırlıyordu.

Lord Loudoun'un ordusunun tam yarısı İngilizdi ve normal hiçbir askerin etkinlikle savaşmasının beklenmediği bu vadi ve ovalardan nefret ediyor ve korkuyorlardı. Diğer yarısı Hanover monarşisini destekleyen klanlardan toplanan İskoçya alayların- dan oluşuyordu. Kalpleri, kendi kanlarından olan insanlarla bir savaş yapma düşüncesine uymuyordu ve kendi gururlu kanların- dan ötürü, isyancıları bu kadar ileri getiren kör tutkuları ölümden başka bir şeyle daha çabuk sil- nemezdi.

"Grubu neden durdurdun?" diye sordu MacLeod Birliği'nin yüzbaşısı Ranald MacLeod. Babası gibi sert ve lafını esirgemeyen bir adamdı, bir İskoç'tan başka herhangi birinden önerilen her tak- tikte kolayca hata bulurdu. Ancak babasının aksine, MacLeod'la- rın prence destek olma vaatlerini onurlandırmayı reddederek iha- net ettikleri güvenlerinin şiddetle farkındaydı ve babalarını yüzüne karşı hor görüp Jakobit'lere katılmak için atına bindiği gibi giden küçük kardeşi Andrew'u istemeyerek de olsa kıskanıyordu.

"Haritada işaretlenmiş kesişme noktalarından birine yaklaşı- yoruz," diye tahminde bulundu Blakeney. "Bu dar geçidi bir geçip tepelere çıktık mı, adamları ayırabileceğiz ve Moy Malikanesi'ni çevirmek için çift taraflı kuşatma ile yayılabileceğiz."

"Bu tepeden sonra on tane daha var," dedi MacLeod ağız da- laşı eder gibi. "Daha iyi bir yaklaşma kırların ve düz bir arazinin uzandığı doğu tarafından olur."

"Ve düşmanlarımız tarafından görülüp keşfedilme ihtimali."

MacLeod sisi düşündü, onu bir tazının av etini kokladığı gibi kokladı. "Bizi çoktan görmüş olduklarına şüphe yok. Burada oturup bacak bacak üstüne atıyor bile olsak *baykuşların* tehlike seslerini çaldığına da şüphe yok."

Blakeney kızardı. "Öyleyse safları kapatıp süngüleri tamir et- memizi öneririm."

"Bütün o lanet olası isyan ordusuyla savaşma emri altında deği-

liz,” dedi MacLeod düz bir şekilde. “General onlar ve İskoçya’nın tam sahipliği arasında hepimizin durduğu konusunda netti.”

“Kaygın İskoçya’nın iyiliği için mi... yoksa MacLeod mülklerinin iyiliği için mi?”

Sinirli bir pençe bir kılıcın kabzasına indi. “Ne söylediğini dikkat et, Thomas Lobster. Adamlarımdan bazıları beyaz kurt bir bakış atacak olurlarsa senin cesur askerlerin tarafından cezilemek için fazla istekli değiller.”

Blakeney’nin yanakları adamlarının Prestonpans’ta çekilmelerine yapılan bariz gönderme karşısında iyice kızardı. Eli kendi kılıç kabzasına düştü, güçlü İskoçyalı’nın cesaretini denemek için can atıyordu ve öncü özcülerden biri gölgeler arasından akciğerlerinin bütün gücüyle bağarak çıkıyor olmasaydı gayet de yapabiliirdi.

“İsyancılar, efendim! Orada yukarıdalar! Ağaçlarda, tepelerde!”

“Yavaşla, er!” diye emretti Blakeney sert bir şekilde. “Sakinleş ve bana tam olarak ne gördüğünü söyle.”

“İsyancılar, efendim! Yolun yarım mil altındalar, belki şimdiye kadar daha da azalmıştır.”

“Lanet olsun!” dedi albay, karanlığa ve engelleyici sise doğru bakıp. “Kaç kişiler? Öncü var mı? Birlik? Alay? Konuş, adam, ne gördün?”

“Kaç kişiler bilmiyorum, efendim. Tamamen etrafımı sarmışlardı, sadece dinleyebildiğim kadarıyla çok fazlalardı. Ağaçları sarıyorlardı, Haziran ayında kan emmiş sivrisinekler kadar kalınlardı. Pusu kurduklarını söyleyebilirim. Çoktan Jacob’ları öldürdüler ve azıcık daha yavaş olsaydım beni de öldürmüş olurlardı.”

Adamlar arasında bir uğultu dalga dalga yayıldı ve toplu halde, geriye bir adım attıkları görülebilirdi. Blakeney atını döndürüp yolun merkezine sürerken ne ifadeleri ne de duruşları fazla değişmedi.

“Düzene girin, askerler! Silahlarınızı alın, süngülerinizi çekin! Saldırı için hazırlanın! Saldırı için hazırlanın!”

Yolun iki yüz metre aşağısında, Colin Fraser emri duydu ve adamların çömelip beklediği ağaç altındaki çalılıklara atılarak

ırdıç yığınlarını bıraktı. Öncelikli kaygısı Moy Malikanesi'nde kalanları görünüşe göre Inverness'ten gönderilen bütün hükümet gücünün yolda olduğu ve zayıf savunmalarını kırmak üzere oldukları konusunda uyarmanın bir yolunu bulmaktı.

Zayıflığa lanet olsun! diye düşündü. Tüfeğini havaya kaldırdı, adamlarına hazırlanmaları için bağırırken ateşledi. Her şeyi pöze alarak, sadece adlarını bağırmadı, aynı zamanda aklına gelen her klan üyesinin adlarını haykırıyor, çalıdan çalıya koşuyordu ve Cameron'ların, MacDonald'ların, MacGillivray'lerinin, Stewart'ların, Chisholm'ların savaş nidalarını da söylüyordu. Adamları çabucak fikri kaybettiler ve silahlarını ateşleyerek boşalttılar, ağaçlara koşarken tekrar yüklediler, ileri geri emirler haykırdılar ve korular kana susamış skoçlarla doluymuş gibi görünsün diye hiç durmadan hareket ettiler.

* * *

“Tanrım!” diye bağırdı MaeLeod. “Bu Lochiel'in ta kendisi! Bizi bekliyorlardı! Lanet köpekler bizi bekliyorlardı!”

“Durumunuzu koruyun!” diye Blakeney bağırdı kılıcını çekip havaya kaldırarak.

“Bizi bekliyorlardı!” dedi MaeLeod, sinirinden kuduruyordu, o da kendi kılıcını çekti. “Lanetlerin hepsi bizi kendi kapanımıza kısırmak için bekliyorlarmış!”

Blakeney'nin atı kulağında bir mermi tıslayınca geriye sıçradı ve piyade kolunun ön sırasında duran bir adama çarptı. Boğazına yapışan asker, insanın kulağını delen bir çığlık kopardı ve ayağı üzerinde duramadı, kan diğer yandaki ve arkadaki adamlara sıçırıyordu. Dağılarak, sütun şeklini bozmaya başladı. Verdiği emirlere aldırış etmeksizin onların dönüp kaçacaklarını hisseden Blakeney'nin eğer varsa, geriye kalan disiplini kurtarmak için çabalamaktan başka seçeneği yoktu.

“Geri çekilin!” diye bağırdı. “Gerileyin! Yolun iki kenarındaki ağaçlık alanlara serbest ateş açın! Tanrı aşkına bizi kuşatmalarına izin vermeyin!”

Çizmesinin topuklarıyla atın titreyen böğrüne vurduğu gibi ıı fırladı. MacLeod hemen arkasındaydı, yaralı adamı eyerine çe kecek kadar ve çalılardan kendilerine savrulan kan dondurucu meydan okumalara karşılık vererek haykırmasına yetecek kadar uzun durdu.

Yolun daha da aşağısında, Colin Fraser çılgın haykırımlarına ve atışlarına barutu ve ateşi tükenene kadar devam etti, sonra son kuru bir tıslamaya dönüştü. Terden sıırsıklam olmuştu, kaçınılmaz olanı ertelemek için elinden geleni yaptığını biliyordu, o ve adamları çitin yanına çökmüş, rahatlamanın askerler intikam almak için geri dönmeden önce sadece gecici olduğuna ikna olmuşlardı.

On ikisinin bin beş yez adamı Inverness'e olan bütün yolu sürünerek geri teptirdiğini sabah olunca öğreneceklerdi.

“Kesinlikle top ateşi,” diye mırıldandı Damien tüfekler patlarken uzaktan gelen sesleri dinleyerek. “Ses buralara kadar geliyor ama tam olarak nereden geldiğini ya da ne kadar büyük bir güç olduğunu belli etmiyor.”

“Yapacağımız çok şey yok,” dedi Onbaşı Peters, Damien'a bayanların varlığını hatırlatacak kadar yüksek sesle. “Hepimizin mağaraya geçmesini öneririm, orası sıcak ve rutubetsizdir ve belki de yatıştırıcı bir fincan çay demleyebiliriz.”

“Çay?” dedi Catherine, şaşırmıştı. “İssız bir yerde?”

Peters kızardı ve montunun cebinden küçük bir paket çıkardı. “Sizi iyi bir fincan güçlü İngiliz çayının nasıl da burnunuzda tıttüğünü söylerken duyduğumu hatırladım ve şey, Brigadier Stapleton'un alayında bir adamla değış tokuş etmeyi başardım.”

Altı adım uzakta olan Laughlan MacKintosh Damien'ın dikkatini çekmek için montunun eteğine nazıkçe asıldı. “Efendim! Efendim! Bu ol!”

“Ne? Neyden bahsediyorsun sen?”

“Efendim, o! Bugün ahırın dışında İngiliz albayla konuşurken gördüğüm kişi. Tam o sırada konuşana kadar emin değildim ve şimdi... şey, albayın ona ahırda bu küçük paketi verdiğini gördüm. Bu o, yemin ederim. Prense ve Leydi Anne'e ihanet eden kişi!”

Damien'in bilgiyi anlamak ve tepki vermek için kullandığı varım saniye çok uzundu ve o zamana kadar, endişeli fısıltıların pıdip gelme sebebini algılayan Onbaşı Peters montunun altından bir çift tabancayı çoktan çekmişti. Neredeyse incelikli sayılan bir hareketle bir kolunu Catherine'in beline sardı ve onu kendi beline çekti, bir tabancanın ağzını Catherine'in boğazının altına dayamıştı.

Catherine'in korku çığlığı soğuk metalin sertçe etine batırıldığını hissedince kısa sürdü.

"Eğer yerinde olsam denemezdim, Ashbrooke" dedi Damien kendi silahlarına uzanırken. "Eğer kardeşinin beynini bütün tepeye yayılmış görmek istemiyorsan."

"Onbaşı!" Deirdre nefes nefeseydi. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"İşimi, hanımefendi," dedi soğukkanlı bir şekilde, sesi jilet gibi düz ve kararlıydı, önceki tereddüdünden ya da kekeleyişinden eser bile yoktu. "Hardy, Kumaşlarının altında taşıdığın şey her neyse onu bırak ve diğerlerinin yanına seni görebileceğim bir yere git."

Robert Hardy'nin eli ve kolu geniş ekosesinin altından ortaya çıktı, sıkı sıkı tuttuğu tabancası ay ışığında aptalca parlıyordu. Kendisine söylendiği gibi yaptı, Damien ve çocuğun yanına adım atmadan silahını dikkatle ayağının dibine koydu.

"Sizden rica ediyorum, beyefendi, Bayan Cameron'ı serbest bırakın," dedi prens. "Sanıyorum istediğiniz benim ve eğer sevgili bayanı serbest bırakırsanız sizinle istekle gelirim."

"Çok dokunaklı," dedi Peters ikinci silahı prense hedefleyerek. "Ama sizden yapmanızı istediğim, Majesteleri, uçuğun kenarına gitmeniz. Topuklarınız kıyıda ve elleriniz önünüzde uzatılmış beklemenizi istiyorum. Şimdi, yoksa bayan ölür."

Peters prens itaat edene kadar bekledi, sonra Catherine'i yanında çekiştirerek, uçuğuna kendisi de yaklaştı. Prense ani bir tekmenin ya da itmenin kral naibini sırtı üstü kayaların üzerine fırlatmasına yetecek kadar yaklaştı, ancak diğerlerinden, birisi saldırmak için harekete geçmeye kalkarsa tabancalardan birinin

tetiğini çekmek için fazlasıyla uyarıda bulunmaya yetecek kadını da uzak durdu. Gözleri bir yüzden ötekine geçti, sonunda Deirdre'ninkinde durdu.

“Çok yavaşça ve açık bir şekilde hareket ederek, Bayan MacKail, sizden bütün silahları... tabancaları, bıçakları... her şeyi toplamanızı istiyorum. Onları uçurumdan aşağı atın, zahmet olmazsa.”

Deirdre söyleneni yaptı, platonun ucuna iki kere gidip gelerek bütün silahları aldı ve attı.

“Çok itaatkarsınız, Bayan MacKail,” dedi Peters isteği yerine getirildikten sonra. “Şimdi benim atıma giderseniz, eyere bağlı bir halat göreceksiniz.”

“Neden?” diye sordu, beklenmedik olayların üst üste yaşanmasıyla sersemlemiş ve şaşkınlıkla düşmüştü. “Bunu neden yapıyorsunuz?”

“Neden mi? Hadi ama, Bayan MacKail. Sonsuza dek kralım ve ülkem – gerçekten bir askere ödenen ayda on şilinin hayatını ve organlarını riske atmak için yeterli olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Daha fazlasını tercih ediyorsun anladığım kadarıyla,” diye sinirle homurdandı Damien.

“Otuz bin sterlin gülünecek şey değil,” dedi Peters istifini bozmadan.

“Ve elli bin hayat kurmama yeter.”

Catherine'in gözleri boğuk bir çılgınlıkla yarı kapandı. “Alex. Tanrım, seni doğruca ona yönlendirdik.”

“Planlamamış olmam biraz şans oldu,” dedi Peters Catherine'in kulağına gülererek. “Sonra benim adıma ustaca bir hesaplamaya dönüştü. Önce bana basitçe Derby'de Jakobitler'e katılmam emredildi ama sizin de iyi bildiğiniz gibi, bölgeden acele ayrılışları herkesi biraz şaşırttı. Teğmen Goodwin'le karşılaştığım zaman onlara yetişmek için yolu koyulmuştum, onun nereye gittiğini ve ne yapmayı planladığını tahmin ederek onu Rose Malikanesi'ne takip ettim. Kurtların yuvasından güvenle kurtardığım masum kuzunun Alexander Cameron'ın karısından

başkası olmadığını öğrendiğimde ne kadar hayrete düştüğümü hayal edin. Siyah Cameron'ın kendisi! Kendimi isyan liderlerine sevdirmenin ve Binbaşı Garner için vazifemi yerine getirmenin bir yolunu bulmalıyım.”

“Hamilton Garner mı?” diye nefes nefese kaldı Catherine.

“Ahh, adın bazı sıak enerjileri harekete geçireceğini düşündüm. Şaşırtıcı bir biçimde, sizin binbaşıyla olan bağlantınızı daha bu öğleden sonra öğrendim. İstihbarat gereği, geçerli bilgileri üstlerime iletiyorum: sayılar, konumlar, ödemeler, bu tür şeyler. Yerel dedikodunun binbaşıya eşit değerde olacağına, ya da sizinle ve meşhur kocanızla tekrar karşılaşmayı ne kadar çok istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kişisel bir şey değil, anlar-sınız, benim bundaki payım ilerlediği müddetçe. Buna rağmen, son haftalarda, saf ve kekeme Onbaşı Sümsük canlandırmamdan vazgeçip Siyah Cameron'ı esir alan şey neyse tadına bakmak için feci halde kışkırtılmadım değil.” Durdu ve silahın etindeki baskısı iğrenç bir okşamanın taklidini yaptı. Catherine'in kararsızlık ve deneyimsizlikten zayıf ve yumuşak zannettiği bedeni kendisine değdiğinde çelik gibi sertti; kollarındaki kaslar sıırım gibi gergindi ve o kadar iyi kondisyonluydu ki ağır tabancaların bozuk dengesi bir titremeye bile sebep olmuyordu.

“Kim bilir,” diye mırıldandı. “Bu gece buradaki aşırı yükümünden kurtulup prensi gardiyanlarına teslim etmek için iyi ve gergince bağladıktan sonra, beni sizi iyi binbaşının ellerine bırakmamam için ikna etmeye çalışabilirsiniz. Lochaber'in güçlü Aslanı'nı dizlerine çöktürdüğüne göre aslında çok iyi olmalısın.”

Dudaklarının Catherine'in şakaklarına dokunuşu vücudundan iğrenme ürpertisi geçmesine sebep oldu, şiddetli mide bulantısı karşısında sendeledi.

Robert Hardy ve Damien aynı anda hareketlendi ama Peters, Catherine'in uçuşan saçları görüşünü engelleyince sadece Hardy'nin hamlesini gördü. Tam bir refleks eylemiyle, silahın nişanını Catherine'in boynundan çekti ve tetiği sıktı. Çelik çekiç ileri fırlayıp çakmaktaşına çarparak barut ateşlenirken küçük bir duman ve kıvılcım patlamasına sebep oldu. Kurşun Hardy'nin

alnından girdi, kemiği parçaladı ve İskoçyalının kafatasının arkı yarısını uçurdu.

Deirdre'nin korku çığlığı Peters'ın dikkatini ileri çekerek Damien'a kendini platoya fırlatmak için çok değerli bir an kazandı. Peters'ın sırk gibi vücuduna yandan çarparak, beraberlerinde Catherine'i de yere düşürmekten ve onu ikinci silahtan korumak için bedenini onun ve onbaşının arasına yerleştirmekten başka seçeneği yoktu. Tam ikinci patlama olurken yuvarlandı, barut parlayınca Damien'ı geçici olarak kör etti ama şans eseri, birbirlerine o kadar yakinken, kurşun şakağını az bir mesafeyle kaçırarak derisini sıyrıp geçti.

İki adam birbirleriyle boğuşmaya başladılar, yumruklar, tekmeler savururken, birbirlerinin korumasız bedenlerini paralarken lanetler okuyor ve homurdanıyorlardı. Teşvikli bir şekilde uçurumun kenarına yuvalanıyor, sonra geri gelerek kontrolü ele geçirmek, rakibine karşı avantaj kazanacak kadar uzun süre sersemletebilecek katı bir yumruk indirmek için kasılıyor ve debeleniyorlardı. Peters hâlâ tabancalardan birini elinde tutuyordu, diğeri karanlığa karışmıştı. Onu Damien'ın başına ve omuzlarına tekrar tekrar vuruyordu, metalin et üzerinde çıkardığı tiksindirici her sestten zevk alıyordu.

Damien her darbeye içinden çığlık atıyordu. Hayatındaki en der anlardan biri olarak, onu kıvrak ve sağlam Onbaşı Peters'a karşı fiziksel olarak zayıf bir eş yapan servete ve ılıman yaşama lanet etti. Adam savaşmak ve yalın elleriyle öldürmek için eğitilmişti ve Damien yerin altından kaydığını biliyordu. Gerçekten de öyle oluyordu, başının ve omuzlarının uçurumdan sarkıtıldığını hissederken midesinin sıkışmasıyla bunu fark etti. Peters'ın bacaklarındaki ağırlığı dengesini tamamen yitirmesini önlüyordu, ama gözlerindeki baş dönmesini silkelerken ve aşağıdan doğrulmaya çalışırken bile, kalın bir bıçağın ağzında yansıyan ay ışığını gördü. Adam iki kolunu da kaldırırken kendini Harriet'an adını haykırır halde buldu, karnını içine çekti ve kendini bıçağın saplama acısına hazırladı.

Fakat gelen, beklediği gibi göğsünü lime lime eden bir yara değil, Peters'ın boynunun arkasına vurulduktan sonra Damien'ın omzuna çarpan büyük bir taşın yarattığı dolaylı bir yaralanmay-

lı. Onbaşının elindeki bıçağın uçtuğunu ve Peters'in vücudunun yan yattığını gördü, genç Laughlan MacKintosh ayağını tam kasiğine bastırırken yüzü acı içinde açılmıştı. Boynuna aldığı darbeye sersemlemiş ve vücudunun alt tarafındaki yakıcı acıyla kavrulurken, Peters kaya çıkıntısının ucuna yuvarlandı, kendini koruyacak bir çalılık bulması için çok geçti, tırtıklı taşın ağzından düştü. Karanlık onu yuttu, çığlıkları aşağıda kırılan dalların çığırmasıyla ani bir son buldu.

İlk hareket eden kişi Charles Stuart'tı. Öksüren ve dizleri üzerinde titreyerek yalpalayan Damien'a yardım etmek için koştu. İngiliz platonun güvenliğine tehli bir saniye geçmemişti ki ikinci bir acı çığlık dağın sessizliğini bozdu.

Deirdre Catherine'in yanında dizlerinin üzerindeydi, elleri kanla kaplı, ay ışığına yakalanan yüzü solgundu.

"Nefes almıyor!" diye haykırdı Deirdre. "İkinci kurşun... bana yardım edin! *O nefes almıyor!*"

19

Yola çıktıkları günün üzerinden tam iki hafta geçmiş, Cameron klanının küçük ama ağır şekilde silahlanmış bölümü söylendiğine göre Inverness çevrelerinde görülmüştü. Augustus Kalesi'ndeki karargahı yakalamaktaki başarılarının sözleri tam dört gün önlerrinden gitmiş, ama zaferleri prensin Inverness'i istila eden hükümet birliklerine karşı cüretkar manevrasıyla gölgede kalmıştı. Moy Malikanesi'ndeki şaşırtıcı bozgundan bir gün sonra Lord George Murray'in öncü kolu vadiye geldi. Prens Blakeney'nin adamlarından zor kurtulduğunu duyan general, Charles Stuart'ı doğruca, kendi üç bin adamıyla çevreleneceği Culloden House'a götürdü. Birkaç gün sonra, düşmanın güvenilirlik kaybindan faydalanaarak, Lord Loudoun'un birliklerini Moray Körfezi'nin sularından Dornoch'a kadar kovalayarak prens cesurca Inverness'e ilerledi.

"Hepsi zamanlamayla ilgili," dedi Aluinn küçümsemeye. "Bir hafta erken varmış olsaydık kahraman olurduk. Bugün? Prens başlığına bir başka tüy ekliyoruz sadece."

“Bunu, gördüğünde karıma söyle,” diye mırıldandı Alex “Moy’a yaklaştıkça yakamın daha da daraldığını hissediyorum.”

“Bu yaşta ve deneyimli bir insan olarak, şimdiye kadar tuttu-mayacağın aceleci sözler vermemen gerektiğini öğrenmeliydin. Özellikle hamile bir bayana. Duyduğuma göre bu durumları onların hassasiyetlerine bir şey yapıyor: Korumacı, kedi içgüdülerini ya da onun gibi şeyleri artırıyor. Ve onun nadir bir mizacı olduğu için...” Omzunu silkti ve çivit mavisi gözlerden bir bakış kazanarak cümleyi havada bıraktı.

“Adamın keyfini nasıl da yerine getiriyorsun,” dedi Alexander, geçen binicilere bakmak için yol kenarında duran karamsar yüzü iki kadına dalgın dalgın başını sallayarak. “Diğer herkes gibi, yoksa bunların hoş geldin övgüleri olduğunu mu hayal ediyorum?”

Aluinn Gölge’nin adımlarına uymak için atını yavaşlattı, iki hayvan da vadiye ve Moy’un bahçelerine yukarıdan bakan bir tepeliğin doruğunda durdu. Manzara yeterince sakindi; kamp sağ taraflarında duruyor, etkileyici, ormanlık yamacın dibine kıvrılıyordu. Bir düzine ya da daha fazla ateşten havaya dumanın uyuşuk parmakları yükseliyordu, yelken bezlerinden çadırların içinde ve dışında gözle görülür bir hareketlilik vardı. Kıvrılan tepelerin arkası okyanusun değişken yeşil dalgaları gibi ufka doğru alçalıyordu, bazılarının dorukları köpüren beyaz karla doluydu, bazıları çok uzakta ve soluyordu, uzağa, güneye giden alçak bulutlar karın altına karışıyorlardı.

“Her şey yeterince sessiz görünüyor,” dedi Aluinn.

“Bana sorarsan lanetlenmiş gibi sessiz.”

Struan MacSorley kaba yeleli atını yanlarında durdurdu, onun yanında da Kont Giovanni Fanducci dizginlerini çekti, üç köşeli tüylü mavi şapkası her zamanki gibi oldukça aykırıydı.

“Belki de tıraş olmaya vakit ayırmalıydık,” dedi kaşını canını sıkılmış şekilde çatarak. Moy’a dönmekte istekli olan Alex, grubunu aralıksız sürmeleri için zorlamış, atları dinlendirmek ve aceleci bir yemek için bir seferde bir saatten fazla durmamıştı. Tıraşsız görünümüne rağmen, kont aralarında en az hırpani

duranlarıydı. Alex'in ve Aluinn'in sakalları tamamen uzamıştı, uzun zorlu sürüşten dolayı kir ve ter içindelerdi.

Alex Gölge'yi hafifçe ileri dürttü, bakışları muhteşem taş malikane ve kamp arasında gidip geliyordu. Yamacın altında bilindik bir şahıs çimleri ezerek gelen kaslı gri bir aygırın üzerindeydi. Leydi Anne Moy, saçları gevşekçe omuzlarında uçuşarak ve yanakları sarfettiği çabayla pembeleşmiş bir halde, birkaç adım uzakta atını kaldırarak durdurdu.

"Inverness'ten gelen yolu kullandığınızı duymuştum," dedi nefes nefese. "Sizi beklemeleri için adam gönderdim."

"Kırsaldan kısa yoldan gelmek istedik," dedi Alex yüzünü ekşiterek. "Gerçekten bir kabul hıvı beklemiyorduk."

Leydi Anne içinden Keltçe sövken atı sabırsızlıkla zıpladı. "Öyleyse haberiniz olmadı?"

"Neyden haberimiz olmadı?" diye sordu Aluinn.

Leydi Anne'in parlak yeşil gözleri Alex'e odaklandı "Siz gittikten sonra biraz sorun yaşadık. Kralın adamları prensi alma umuduyla geceleyin geldiler. Catherine onu yerinden kaldırıp dağlara götürmeyi başaran tek kişiydi, en güvende olacağını düşündüğümüz mağaralara. Bir mücadele oldu ve... ve Catherine yaralandı – kötü değil!" diye çabucak ekledi. "Ağabeyini çok korkuttu. Onu tekrar dağdan indirirken on yıl yaşlandığımı biliyorum. Ama doktor iyi olduğunu söylüyor. O iyi, bebek iyi..."

Alex gerisini duymak için beklemedi. Topuklarını Gölge'nin kaburgalarına indirdi ve hayvanı dört nala koşturarak vadiye kalan yolu geçip Moy Malikanesi'nin ön kapısına ulaştı. At ve binicisi durdular ve iri vücudunun etrafından dalgalanan manto ve ekoselerle, Alex yere sıçradı ve çift kapılardan içeri fırladı. İkinci katın merdivenlerini ikişer ikişer tırmandı ve diğer biniciler daha kapı girişine gelemeden önce karısının odasıydı.

* * *

Catherine kahkaha atıyordu ve koridorun dışındaki bot seslerini duymadı. Odanın kapısı aniden açılıp uzun boylu, pelerinli, yoğun

sakallı davetsiz misafir girişte görünene kadar eli kulağında olan fırtınanın farkında bile değildi. Rüzgarın dağıttığı şekli tanıyınca kahkahası boğazında kaldı, ama duyduğu keyfin içgüdüsel haykırması, gözlerinin odayı tarayıp ifadesi endişeden, inanmazlığı, sonra da sinire büründüğünü görünce benzer bir kaderle karşılaştı.

Yatağın yanında oturan Deirdre dikmekte olduğu dantel parçasını bıraktı ve baktı. Ateşin yanında bir sandalyeye tembelce uzanmış Damien okuduğu komediyi bıraktı, tebessümü Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce Catherine'inki kadar çabuk soldu.

"Alex," dedi zayıf bir sesle. "Döndün."

"Eğer sizi rahatsız ediyorsam, daha uygun bir vakitte geri gelebilirim."

Sıradan teklifi kimseyi kandırmadı. Damien ve Deirdre beraber hareketlendiler, biri dantel ipliklerini, iğne ipliğini el yordamıyla arandı, diğeri de kitabını kapattı ve ayaklarını yere indirdi. Sadece Catherine kayıtsız kaldı. Ellerini dikkatle dizlerinin üzerine koydu ve en tatlı gülümsemesini sundu.

"İçeri gelin, lordum ve bize Augustus Kalesi'ndeki bütün maceralarınızı anlatın."

Alexander sadece kollarını göğsünde bitıştirdi ve meşe pervaza doğru ağır ağır eğildi. "Çok maceralı değildi, gerçekten. Biraz dirençle karşılaştık ama yıldırıcı hiçbir şey olmadı. Duyduğuma göre, sizin kendi çılgınlıklarınız kadar heyecanlı hiçbir şey."

Catherine bir elini yatak örtüsündeki bir kırıksıklığı düzeltmek için açtı. "Senin de dediğin gibi, çok yıldırıcı bir şey değildi. Kaçırma teşebbüsünü basitçe önledik, prensin hayatını kurtardık ve kralın ordusunu telaş içinde dağıttık."

"Hepsi bir gün içinde," dedi düşünceli bir şekilde.

İyi bir performanstı ama kocası aptal değildi. Hiçbir zaman. Catherine'in gözlerinin altında hâlâ solgun gölgeler vardı ve yanaklarındaki kızarıklık yeni ateşinin doğal olmayan parlaklığını yansıtıyordu. Elinin hareketi üst kolunun şeklini bozan kalın sarğılardan oluşmuş dolguya dikkat çekiyordu; dudağındaki hafif sıkışma görünüşte kayıtsız olan hareketin gerçekte neye mal olduğunu ele veriyordu.

Gece gibi gözler iki sessiz gözlemciye kaydı ve ağzı uyuşuk bir kıvrımla yayıldı. “Bizi bağışlar mısınız? Biraz yorgunum, biraz da kirli ve şu anda pek iyi bir arkadaşlık sunamıyorum.”

Deirdre ve Damien tekrar harekete geçti, ikisi de odayı işgal eden diğer iki kişi tarafından kabul edilmeyen bol bol özürler kekelediler. Koridora çıkıp kapıyı arkalarından sıkıca kapattıktan sonra, Deirdre kendilerine doğru aceleyle gelen diğer üç kirli ve sakallı adama baktı ve Damien’den ayrılıp kendini kocasının uzanan kollarına attı. Kont Fanducci çabucak başındaki tüylü şapkayı çıkardı ve Aluinn onu tutkuyula ve sertçe öperken Struan MacSorley ile birkaç adım geriledi.

“Neler oluyor böyle?” diye sordu Deirdre’yi bir kol uzağında tutarken. “Dışarıda Leydi Anne ile karşılaştık ve Catherine’in yaralandığını söyledim.”

Deirdre onun kollarını, bacaklarını, parmaklarını, kulaklarını hızla yoklarken başını salladı. Onu yara almadan görmesi üzerine duyduğu rahatlama yumuşak gri gözlerinde gördüğü endişelerle dağıldı.

“İlk başta düşündüğümüz kadar kötü değildi. Biz... ben onun vurulunca öldüğünü düşündüm ama...”

“Vurulunca? Catherine vuruldu mu?”

Deirdre tekrar başını salladı. “Onbaşı Peters onu vurdu. Sonra sadece kolundan olduğu anlaşıldı, ama yine de çok korkunçtu.”

“Sadece? Nasıl oldu da o *sadece* kolundan vuruldu ve Onbaşı Peters onu vurdu derken ne demek istiyorsun? Bir kaza mı oldu?”

“Oh, hayır. Son derece kasıtlıydı. Kahya, Robert Hardy’yi zaten öldürmüştü ve prensi Inverness’e götürüp İngiliz ordusuna teslim etmeden önce hepimizi de öldürmeyi planlıyordu, eminim.”

“Peters? Onbaşı Jeffrey Peters?”

“Hepsi numaraydı, yani,” dedi, kelimeler ağzından sağanak gibi dökülüyordu. “Aslında hiç saf değiştirmemişti. Sadece kampa sızmak için Catherine’i ve beni kullandı. Başından beri kralın adamlarından ve ödülü almak için prensi Inverness’e götürecekti.”

“Biliyordum!” dedi Kont Fanducci bir anda, elinin tersini Struan’ın kolunun yan tarafına indiriyordu. “O adam hakkında bir şey biliyordum, hiç inandırıcı değildi!”

“Evet,” dedi Aluinn, geç anladıklarını yüzünü buruşturarak kabul etti. “O da aynısını senin için düşünüyordu. En azından, şüphelerin kendine değil senin üzerine çekilmesine çalışıyordu.”

Fanducci’nin gözleri kısıldı. “Ah–hah! Pire gibi peşime yapışmanın sebebi ortaya çıktı! Sana benim bir casus olduğumu düşündürdü!”

Aluinn omzunu özür diler gibi silkti. “Çok ikna ediciydi ve ben... öneriyi açtım.”

Kont burnundan soludu, son derece kızgınmış numarası yapıyordu.

“Peters,” dedi Aluinn, dikkatini Deirdre ve Damien’a çevirerek. “Şimdi nerede?”

“Öldü,” dedi Damien. “Bizi kaçımız kadarıyla.”

“Bu ne anlama geliyor, öldüğümüz kadarıyla?”

“Bu, onu son görüşümüzde bir uçurumun üstünden düşüyordu demek. Ertesi sabah cesetleri almak için birkaç adamı da alıp dağa gittim ve Robert tam olarak onu bıraktığımız yerde duruyordu, ama Peters gitmişti. Uçurumun dibinde düştüğü yerde bol miktarda kan vardı; kurtlar ya da dağ kedileri tarafından akşam yemeği için sürüklenmiş gibi görünüyordu.”

“Sesin çok emin gelmiyor.”

“Suçu avukat içgüdülerime ver, ama kesin olmayan sonlardan hoşlanmıyorum. Uçurumun yanında büyüyen çok fazla çalı vardı. Bir adamın öyle bir düşüşten sonra hayatta kalması pek olası değil, ama mümkün. Neredeyse her gün ormanı ve çevredeki vadileri didik didik arıyorum, ama henüz ondan bir ize rastlayamadım. Bütün kamp ve kırsal kesim onu gözlemek için uyarıldı, altı metrelik bir düşüşten sonra ve yarılmış kafayla ayağa kalkıp yürümeyi başarsa bile, kendi başına çok ilerleyebilmesinden kuşku duyarım. Son zamanlarda geceler günahattan daha soğuk, bu yüzden onu kediler kapmasa bile donun kapabileceğini muhtemelen varsayabilirsin.”

“Muhtemelen?”

Damien boynundaki, solmakta olan bir çürüğü dalgın dalgın ovdu. “Ceset elimize geçerse daha iyi hissedeceğim.”

Aluinn Damien’ın yüzündeki çürükleri ve çizikleri çoktan

lark etmişti. Eğer çoktan bir hafta geçmişse, başta oldukça kötü olmalılardı. “Diğer herkes iyi mi?”

“Tek yaralananlar Robert ile Catherine’di,” dedi Damien hüzünlü bir şekilde. “Ve Hardy için son derece üzgünüm. Reflekslerim biraz daha hızlı olsaydı...”

Deirdre ileri uzandı ve Aluinn’in koluna dokundu. “Ona olanlar için kendini suçlamasını söyle. Eğer hiçbir şey yapmamış olsaydı, hepimiz şu anda ölmüş ve prens de İngiliz hücrelerine girmiş olurdu.”

Aluinn, Damien’in durduğu yere gitti ve sağ elindeki eldiveni çıkardı. “O haklı, biliyorsun. Kendini suçlamak için hiçbir sebep yok. Aslında bana, sana büyük bir teşekkür borçluyuz gibi geliyor ve ben, özellikle, en içten cümlelerimle teşekkür ederim.”

Damien uzatılan ele baktı, sonra da sıcak gri gözlerindeki gerçek arkadaşlık teklifine.

“Bunun yanında,” dedi Aluinn, Damien’in elini sıkarak. “Alex hepsini kendi omuzlarına yükledikten sonra etrafta dolaşacak fazla suç olmayacak.”

“Alex? Ama o bunlar yaşanırken yüz kilometre uzaktaydı.”

Aluinn yatak odasının kapalı kapısına baktı. “Evet, bunu hepimiz biliyoruz...”

“Bir hafta içinde geleceğine söz vermiştin,” dedi Catherine Deirdre ve Damien – korkaklar – sıvıştıktan sonra odaya çöken sessizliği bozmak umuduyla. Pencerenin yanında durmak için ilerlemesinin dışında, Alex fazla kalmaya niyetlendiğini gösteren hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı.

Catherine dudaklarını ıslattı. “Hatırladığım kadarıyla, küçük kılıcını etrafında salladın ve...”

Amansız, karanlık gözler pencereden yatağa dönünce kelimeleri Catherine’in boğazının gerisinde dondurdu. Ağzı gaddar bir çizgi halini almıştı, iki haftalık gür sakal arasından zar zor görünüyordu. Moy Malikanesi’ne dönerken zamanını boşa harcadığının başka göstergeleri vardı. Kırmızı kenarlı ve uykusuzluktan şişmiş gözleri çevreleyen sığ mavi lekeler vardı. İnce siyah hilal şeklindeki kirler tırnaklarına dolmuştu ve saçı ensesinde kabaca atkuyruğu yapılmıştı, kir içindeydi.

Catherine giriştiği düşüncesizlikten dolayı biraz utandığını hissetti ve onun sadece yatağa gelmesini ve kendisini kollarını almasını diledi...

“Bana hiçbir şey söylemeyecek misin?” diye sordu Catherine yavaşça. “Bana ne olduğunu bile sormayacak mısın?”

“Prensi kaçırma girişimini engellediniz, tehlikedeki hayatını kurtardınız ve kralın ordusunu yaka paça tepelere gönderdiniz... hepsini tek başınıza yaptınız, kuşkusuz.”

İğnelemesi ona dokunup suçluluk duygusunu sürüncemeye aldı. “Sizin etkinizden kaynaklanıyor olmalı, lordum,” dedi. “Efsanevi Siyah Cameron’ın karısı başka nasıl davranmalıydı? Ondan kocasının örneğini takip edip bütün *dünyayı* tek başına kaldırmaya çalışmasından başka ne beklenebilir?”

Alex’in kaşı yavaş bir kısırla yükseldi ve Catherine kendini tuttu. Alex açık şekilde sinirliydi – çok sinirli – ve Catherine havanın nasıl böyle duygusal olarak heyecan dolu ama aynı zamanda acımasızca soğuk hissedebildiğini merak etti.

“Kasıtlı olarak bela aramadım,” dedi sessizce. “Ve bilerek, birilerinin övgüsünü ya da hayranlığını kazanmak için boşalan bir tabancanın önüne atlamadım. Çok korkunçtu ve gerçekten korkmuştum ve eğer biraz mümkün olsaydı ilk ben koşar ve kafamı kuma gömerdim.”

Alex pencereden uzaklaşmadan önce Catherine’in solgun oval yüzünü incelemek için bir an bekledi. “Çok iyi.” Kelimeleri kısa, ölçülüydü. “Ne oldu?”

“Önce oturmayacak mısın?”

Catherine yatağın kenarını sıvazlarken elinin hareketini izlemek için bir süre daha orada durdu. Bakışlarını elinden, bileğindeki dantel yığımına götürdü, oradan kremi sarı geceliğinin dolgunluğuna geçti ve sonunda geniş, yalvaran menekşe gözlere sabitledi.

“Yaklaşık kırk sekiz saattir eyerden hiç...”

“Daha kötüsünü görüp kokladım,” diye sözünü kesti Catherine tekrar yatağı okşayarak.

Alex gönülsüzce yatağın kenarına gitti, sonra, hâlâ Catherine’e sabitlenmiş gözleriyle oturdu.

“Bir kadeh şarap ya da bira ister misin? İstersen sıcak yiyecek ve içecek aldırabilirim...”

Alex uyarıda bulunmadan ileri eğildi. Eli Catherine’in boynuna dolandı, dudaklarını öpücükten çok tecavüzü andıran bir güçle onunkilere bastırdı. Catherine vahşi saldırıya birkaç seri nefes almak için karşı koydu ama tam o Alex’in tutkusunu karışılmanın sınırına gelince Alex onu öncekinden de kararsız ve kafası karışık bırakarak kendini çekti.

“Bunu yapmam gerektiğini hissettim,” dedi, “sadece aradan çıkarmak için. Ve şimdi, sakıncası yoksa belki de bana sırtımı döndüğüm anda başını sürekli belalara sokmayı nasıl başardığını söyleyebilirsin.”

Catherine dilinin ucuyla, onun geride kalan tadını yakalamak için dudaklarındaki ıslaklığı emdi.

“Aileden geliyordur belki?” dedi ikna edici olmayan bir tonda. “Babam bir yol kesiciydi, hatırlasana.”

Koyu gözlerin derinliklerinde bir şey parladı, ama çabucak geçiştirdi ve vahşiliğini çelik bakışlarının ardına sakladı. Onu örtülerin altına sokabilecek türden bir bakıştı, ama aslında, tam tersi etkiye sebep oluyordu. Catherine gözlerini çekmeden, boalamadan ona kafa tutuyordu ve öfkesinin altında, Alex’e hayatının çoğunda yabancı olan ve nasıl gizleyeceğini bilmediği bir duyguyu görebiliyordu.

“Öfkeniz tüyler ürpertici, lordum. Sizi korkuttuysam, ya da endişelenmeniz için bir sebep verdiysem, özür dilerim ama...”

“O merdivenleri tırmanırken ömrümden on yıl gitti,” – açıkça sözünü kesti – “ve siz üçünüzü ahlaksız şiirler okurken ve alakargalar gibi gülüşürken buldum. Nasıl tepki vermeliydim?”

“Tam olarak vermen gereken tepkiyi gösterdin: Onları odadan kovmalıydın; beni kollarına almalı, benimle ne kadar gurur duyduğunu ve ne kadar cesur olduğumu düşündüğünü söylemeliydin.”

“Hepsini yaptım mı? Kaçırılmış olmalıyım.”

“Ben kaçırmadım,” diye yavaşça fısıldadı. Parmak uçlarıyla Alex’in kaşını okşadı ve sonra şakaklarına indirdi, onları sonuna kadar koyu, gece yarısı gözlerinin yanında bıraktı. “Tam buradaydı.”

Odaya girdiği andan beri ilk defa, ağırlaşan göz kapakları daha fazla şeyi ele vermesini önlemek için aşağı düştü.

“Ayrıca, Damien’i ve Deirdre’yi ürküterek çok iyi ettin. Mültemelen hâlâ koşuyorlardır.”

“Onlardan sonra özür dilerim,” diyerek iç geçirdi bir dakika sonra. “Merhametli Tanrım, bunu asla yapma. Bir zorba ve diktatör olarak bütün güvenilirliğini kaybedersen, değer ettiğimden bir gram fazla şımarmam.”

Kara kirpikler tekrar kalktı. “Benim için çok şeye değer, hanımefendi. Bunu unutmasan iyi edersin.”

“Söz veriyorum. Ay ışığı altında daha fazla genç prens kurtarmak yok.”

Alex’in bakışı kolunu saran argılara takıldı. “Bana ne olduğunu anlatmayı düşünüyor musun?”

“Duymak için yeterince sakinleştin mi?”

Alex öpücüklerin en nazığını Catherine’in dudağına kondurmak için eğilirken yüzüne tam bir somurtma yerleşti. “Epeyce... eğer sabrım çok fazla sınanmazsa.”

Sesindeki gözdağımn ilk gerçek imasını hissedince, Catherine, Laughlan MacKintosh’un acil uyarısından, prensle yüzleşmesine ve Jeffrey Peters’in hainliğinin şoku ve sürprizine olayları oldukları gibi aktarmak için dikkatle ilerledi.

“Hissetmeyi beklediğim gibi hiçbir şey hissetmedim,” dedi kolumdaki yarayı göstererek. “Daha çok, birisi beni çok sert yumruklamış gibiydi. Ama sonra sıcak bir şeyin kolumdan aktığını hissettim ve vurulduğumu anladım ve... ve bayıldığımı tahmin ediyorum.”

Bunu kabul ederken sesi kulağa çok üzgün geliyordu, Alex gülümsemekten ve onun bünyesindeki utandırıcı zayıflığa sebep olanın sadece içinde bulunduğu nazik durumdan kaynaklandığına onu ikna etmekten kaçındı. Bağırsaklarında gerçek bir büzüşmeye sebep olduğunda, aklındaki düşünceleri yeni sonlandırmıştı.

“Bebek iyi,” dedi çabucak, Alex’in gözlerinde sinirlenen gölgeleri yine görünce. “Leydi Anne hemen bir doktor getirtti – ve eğer sen merdivenleri çıkarken on yıl yaşlandığını düşünüyorsan, zavallı Damien beni dağdan indirirken elli sene yaşlanmıştır.

Ama doktor her şeyin iyi olduğunu garantiledi. Kesinlikle iyi. Ve bana inanmıyorsan eğer, işte...” Alex’in elini aldı ve karnının yuvamlılığı üzerine koydu, “oğlun kendisi söylesin.”

Catherine birkaç haftadır küçük, kelebek titreşimleri fark ediyordu. Doktor sebebini açıkladığında heyecandan neredeyse ağlayacaktı. Alex’in de hissedebileceğinden emin değildi fakat denerken yüzündeki biraz ürkek, korkak bakışı görmek de yeterdi.

“Doktor aynı zamanda kendimi çok yormamam gerektiğini de söyledi,” diye ekledi örtülerin arasındaki yuvasına tekrar bakarak. “Kurşun daha fazla hasara sebep olmadığı için şanslı olduğumu söyledi, ama kolumu büyük bir... büyük bir acı duymadan hareket ettirebilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek.”

Alex’e hâlâ biraz acı çektiğine inancına kadar içten bakıyordu, ama gülümsemesi daha çok ağlamaklıydı. “Archibald’ın iyileşmeni kontrolü altına alacağına kuşkum yok. Ama istediğiniz şımartılmaksa, hanımefendi, Achnacarry’de muhtemelen tahammül edebileceğinizden daha fazlasına sahip olacaksınız.”

“Benden kurtulmayı o kadar çok mu istiyorsun?”

“Senden hiç de kurtulmak istediğim falan yok – Tanrı bilir seni bir sonraki yalnız bırakışında nelere bulaşacaksın. Ama yalın gerçek şu ki, prensin ordusu Inverness’teyken, Cumberland’in bizim peşimizden gelmekten başka seçeneği yok ve ben bu gerçekleştiği zaman senin yakınlarda olmanı istemiyorum.”

“Gerçekleştiği zaman, sevgili kocam,” dedi Alex’i kendine çekerek. “Fazlasıyla istekle ayrılacağıma emin olabilirsiniz. Ancak o zamana kadar, beraber olduğumuz zamanı geçirmenin tartışmaktan daha iyi bir yolunu bulamaz mıyız?”

Nefesi Alex’in derisine karşı yumuşak ve ılıktı, dili dudakları arasından kayarken tatlı ve baştan çıkarıcıydı.

“Korkunç bir acı içinde olduğunu düşünmüştüm?” diye mırıldandı.

“Öyleyim,” diye onayladı Catherine örtünün ucunu kaldırarak. “Ancak şu an iyileştirilmeyi bekleyen omuzlarımdaki korkunç acı değil.”

* * *

Struan MacSorley ana evde sadece kişisel görevlerini tamamlayacak ve kendini Siyah Cameron'ı günün kalamı ve akşam boyunca bir korumaya ihtiyaç duymayacağına temin edecek kadar kaldı.

Tekrar kampa dönünce onu karşılamak için ileri koşturanlara başını salladı, gülümsedi, karşılıklı selamlamalar ve haberler gidiş geldi, ama bütün bu esnada kalabalığı ve kamp ateşini tanıdık parlak kırmızı saçı görebilmek için taradı. Diğerlerinden ayrılır ayrılmaz, midillisini genç at rehberlerinden birinin yetenekli ellerine bıraktı ve karısıyla paylaştığı çadıra uzun adımlarla yürüdü. Sancısı acıldı ve alçak velken bezinden çadıra yaklaşırken belini dövüyordu; ihtiyacı öylesine büyüktü ki, neredeyse teninin güzel kokusunu dilinin ucunda hissediyordu.

“Karım!” diye kükredi çadırın kapağını geriye atarak. “Kızım, duymadın mı...”

Durdu, çadırın boş olduğunu görünce gülmesi havada kaldı. Lauren'in yakın zaman önce orada olduğuna dair izler vardı – köşelere serilmiş kıyafetler, buruşuk yorganların durduğu yatağın yanında kirli bir bardak, cildinin baştan çıkarıcı, mis gibi kokusu.

Yandaki erzak vagonuna kısaca göz atması suratındaki sabırsızlık somurtmasını derinleştirdi ve ellerini kalçasına koyup ormanın düşündüren sessizliği karşısında kaşlarını çattı.

“İşemeye gitmek için çok fazla zamanım var,” diye mırıldandı kendi kendine. Kampın diğer ucuna gitti, sonra geri geldi, arkasından gelen babacan alayı duyunca durdu.

“Ahhh! MacSorley! Bir şey kaybetmiş gibi görünüyorsun!”

Struan lanet okudu ve döndü, Kont Giovanni Fanducci'yi tavus kuşu mavisi şapkasını çadırın altından kolayca geçmek için yana kaydırılmış görünce yürekten güldü. Kıyafetlerinin yarısı çoktan çözülmüştü, saten pantolonları gevşemişti ve Ringa-Gözlü Rita'nın onu kavrayan pembe eli onu çadırın ağzından içeri girip kendine katılması için çapkınlıkla ayartıyordu.

“Yine bahse mi girmek istiyorsun, Sinyor Struan? Bu sefer viskisine değil de, nektara mı olacak?”

Ringa-Gözlü Rita, adını ne zaman kendinden geçiren bir san-çıya yakalansa gözlerini karşı yönle yuvarlayan bir üzüntüden geliyordu, Struan'ı cevap verme gerekliliğinden kurtardı. İkinci bir el kapıdan çıktı ve saten pantolonların içine girdi, ölen bir tavuğun boğazından çıkmış gibi bir ciyaklamayla, kont ileri eğildi ve ahşap destekliği daha fazla kavrayamadı.

Kasıkları yine sancılanmaya başlayan Struan, ormanın kenarına doğru şimşek gibi bir hızla ilerlemeye başladı. Önce akarsuya giden genel yolları kolaçan etti, sonra hesaba daha küçük nehirleri de katarak aramasını genişletti. Yamacın üstünde koyu bir kırmızı yansıması gördüğünü düşündüğünde aklından Lauren özel ihtiyaçlarını gidermek için her nereye gömüldüyse onu ortaya çıkarmak için havaya bir ya da iki kere sıkmayı geçiriyordu.

"Yukarıda ne işi var öyle?" diye yüksek sesle düşündü.

Hayalet seslerin ona cevap vermesini beklemeyerek, patika yönünü değiştirdi ve tırmanmaya başladı, gizlice hareket ediyordu, çalıların arasından ortaya çıktığında Lauren'in suratının alaçağı şekli düşünerek mizah anlayışını hâlâ koruyordu.

Yüz metre kadar ilerledikten sonra, belindeki ağır, tınlayan kılıcının kayışını çözdü, boynunda taşıdığı deri sıırımlara sarılı iki tabancayla beraber bir ağaç kütüğünün yanına bıraktı. Elli metre sonra mavi yün başlığını çalıların üzerine fırlattı ve üzerindeki kalın ve hantal deri yeleği de çıkardı.

Birkaç dakika daha tırmandıktan sonra durdu, onun yalnız olmadığını fark edince de gülümsemesi yerini yavaş yavaş bir somurtmaya bıraktı. Yanında bir adam vardı – yana eğilip ağırlığını kalın, yamuk bir meşe sopasına dayamasına bakılırsa yaşlı bir adamdı. Belki bir yüz metre daha ötedeydiler, Struan karşı yönde hareket ederek kurallara uygun oynayan adam numarasını bırakıp tam boyuna yükseldi ve Lauren'in dikkatini çekmek için yüksek sesle adını haykırdı.

Lauren olduğu yerde kaldı, sesin geldiği yeri bulmak için etrafında dönerken yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Oraya çakılıp kalmıştı sanki, kocası onun yanına gelmek için ardıcılarda ve yapraksız fidanlarla dolu yolu aşip yukarı tırmanırken yerinde sabit

372
kalmazı için verdiği emre karşılık durup tepeden aşağı bakmaktan başka bir şey yapamadı. Yanı başında, Jeffrey Peters elik tabanca-
sının horozunu çekerken çıkan ayırt edici metal şıklamasını duydu,

“Sakin kahrolası bir aptal olma,” dedi sessizce. “O lanet şeyli ateşlersen, kaçarken bütün vadiyi başına toplarsın.”

“yleyse hemen bir şey düşünsen iyi olur,” diye sylenildi. “nk tek gidecek olan benim boğazım değil, Bayan MacSoreley – yoksa bütün bunda stlendiğin rolü unuttun mu?”

Lauren unutmamıştı. Ve en çok korktuğu şeyin neredeyse gerçekleşmek üzere olduğuna inanamıyordu.

Prenci yakalama planı suya dşktikten sonra, zararlarını telafi etmeyi ve hükümet birlikleri ilkilmeden önce Inverness’e gitmeyi dşnmşti. Sarı saçlı sürtük iynen bir iyileşmez Alasdair hiç kuşkusuz hepsini Achnacarry’ye snırdığı için Struan ve diğerleri dönene kadar orada kalmak istemiyordu. Tatlı Catherine’in tam oracıkta ölmemesi çok yazıkta; aynı şekilde çocuğunu düşürmemesi ve dağın başında kan kaybından gitmemesi de bir şanssızlıktı!

Korulukta yanına gelen diğer İngilizin Damien Ashbrooke olduğuna tamamen ikna olduğu için, Lauren gerçek suçlunun kimliğini öğrenince gerçekten şok geçirmişti. Başarısız kaçırma girişiminden sonraki akşam, vadiye ilk geldiklerinde Jeffrey Peters’ı kendisi için itinayla hazırladığı küçük mağarada kendisini bekleyen kırıklar içinde ve kan kaybeder bir halde bulunca daha da şoka girmişti. Dağ kenarından srnmeyi nasıl başarmıştı, asla bilemeyecekti. Dşşte bir ayak bileği ve  kaburga kemiği kötü şekilde kırılmıştı ve cildi onca kesik ve yaradan sonra kanla kabuk bağlamış gibiydi, sanki kırık cam yağmuruna tutulmuş gibi görünüyordu.

Onun yakalanma ve konuşmaya zorlanmasının çok olası ihtimaliyle karşı karşıya kalınca, Lauren’in aklına iki seçenek geldi. Onu kendi elleriyle öldürebilir ve saat başı korulukları ve vadileri arayan adamların gözünde bir kahramana dönüşebilir. Ya da onu tekrar sağlığına kavuşturup ona kendisini Binbaşı Gamer’in ellerine güvenle teslim edeceğine yemin ettirebilirdi.

İlk seçenek onu yalnız başına bırakaca ktı, Inverness’e ken-

di yolunu kendisi tepmek ve İngilizlerin onlara zarar vermek için gelmediğine inanmaları için iyi niyetlerine ve korumalarına güvenmek. Inverness'teki birlikler İngiliz komutasındaydı ama aslında hâlâ İskoçlardı, yerel olarak askere alınmışlardı ve sadakatin ve ihanete uğramış onurun çılgın fikirlerinden Jakobit'lerin elinde olduğu kadar tehlikede olacaktı.

İkinci seçenek – Peters'e güvenmek – ormanda gidip gelirken görünme konusunda daha büyük bir risk taşıyordu, ama aynı zamanda düşünmesi için, belki de her şeyi kazanabileceği ama hiçbir şey kaybetmeyeceği üçüncü bir ihtimale varması için ona zaman kazandıracaktı. Sonunda, geçmiş yaralanmalar için intikam, Garner'ın Siyah Cameron'ın yakalanması için söz verdiği kırk bin sterlin ve iyi talihi devam eden sarışın İngilizin içini kemiren, çözülmemiş hakareti, risklere rağmen kalmak için ilham edici sebeplerdi.

İki hafta içinde, Peters kayda değer ölçüde iyileşmişti, bacaklarının gücünü toplamak için uzun yürüyüşleri göze alıyor, gizli mağaranın bulunduğu yerden daha da uzaklara gidiyor ama asla kamptaki erkekler ve kadınların sık bulunduğu bölgelerdeki normal akışa karışmıyordu. MacSorley neredeyse tepelerine kadar geldiğine göre panter gibi sessizce gelmiş olmalıydı! Ama, Tanrım, şimdi dağılamazdı. Başından geçen onca şeyden sonra olmazdı!

Bunların hepsi bir saniyede kafasından geçti. Yanında Peters silahında parmağını kaygı verici şekilde sıkılaştırırken, Lauren ekose şalını fırlattı ve yamaçtan aşağı koşmaya başladı.

“Struan!” diye mutlu mutlu çığlık attı. “Struan, gerçekten sensin!”

“Ta kendisi, kızım,” diye kükredi Lauren, kendisini ileri uzattığı kollarına atarken. Onu defalarca etrafında döndürdü, Lauren onun dudaklarını, yanaklarını, boğazını öperken ve sonunda dilini öylesine ateşli bir tutkuyla ağzına yerleştirirken gösterdiği açgözlü istekliliğe güldü, bir anlığına kendisini unuttu ve onun şehvetine üst üste itişlerle karşılık verdi.

Kadını zevkin ciyaklamasıyla ellerini Lauren'ın kalçalarının tombulluğunu avuçlamak için aşağı indirdi, onu belinde yükselen hızlı ve güçlü karşılığa bastırdı. Lauren omuzlarına dolanan

kollarını sıktı ve tamamen sahte olmayan bir zevkle soluyarak kendi ona sürttü – göğüslerini, karnını, bacaklarını.

“Struan,” diye inledi. “Struan, Struan, Struan...” Tanrım, seni özledim.”

“Beni özledin, ha?” Gözleri kısıldı ve dişleri gür sakalları arasından parladı. “Başka bir adamla korulara yürümeye yetecek kadar mı?”

“Başka bir...?” Sağlam bir kahkaha attı ve parmaklarını Struan’ın saçlarına daldırarak cevabını vermeden önce tekrar ağzına saldırdı. “Mağaralarda koyunlarıyla yaşayan yaşlı kaçık bir çobandan başkası değil o. Sekiz yıldır, seni azgın alçak, sırtını düzleyecek kadar bile eli ayağı tutmuyor, yani vücudunun başka bir parçasını dert etmene gerek yok. Buraya ara sıra peynir almak için geliyorum.”

Struan omzunun üzerinden geriye bakmaya çalıştı ama kararlı eller ve dudaklar düşüncelerini bağladılar.

“Gitmiş,” diye fısıldadı Lauren boğuk sesle. “Bağırman adamın neredeyse ödünü patlatıyordu – benimkini de, doğrusu, ama korkudan değil.”

Struan kıvrandıran davete ve kendininkileri istekle emen sıcak, ıslak dudaklara rağmen aniden döndü. Gerçekten, yaşlı adam gitmişti. Struan’ın keskin gözleri yamacı tırmanan koyu renk bir ekose lekesini gördü... ama insanlardan kopuk yaşayan seksen yaşındaki bir çoban için fazla çevik ve hızlıydı.

Kuşkunun eski gücü uyarmadan, kıskançlık ve istenmeyen, rahatsız edici şüphenin gölgelerini birleştirerek geri döndü.

“Peynir mi dedin?”

“Evet, kocacığım,” dedi tatlı bir sesle. “Ama taze kaymağa da razıyım... eğer verirsen.”

MacSorley’nin yüzündeki somurtma Lauren’ı şişman bir ağaç gövdesine yaslariken düşünceli bir sırtıtmaya dönüştü.

“Belki de sana verecek yarım litre bir şeyim var,” diye mırıldandı ellerini Lauren’ın eteğini çekmek için indirirken. “Belki de iki ya da üç.”

“Oh... oh, evet, Struan. Evet... ama burada değil. Soğuk ve...

ve yaşlı adam geri gelebilir. Kampa çok yakınız ve üzerinde yatacak sıcak battaniyeler var.”

“Battaniyeye ihtiyacın yok, kızım. Seni yeterince sıcak tutacağım. Uzanmaya gelince...” Lauren’ın bacakları arasına bir elini koydu, ani sertliği Lauren’ı soluyarak parmak uçlarında yükseltti. “Elinden gelen yerde keyfini almakta ayak dirediğini hiç bilmezdim. Beni özlediğini söyledin, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Evet, Struan, elbette seni özledim.”

“Ve bana sadık kaldın, değil mi?”

Kehribar gözleri genişledi. “Elbette, Struan MacSorley! Sana söyledim, o bir çobandan başka bir şey değil. Yaşlı, sırtı eğri bir çoban!”

Struan’ın yüzü daha da yaklaştı ve eli daha da derine kıvrıldı, acımasız, sert parmaklar etine kızgın demirler gibi işliyordu. “Eğer bana eski fahişelik günlerine döndüğünü düşündüren bir sebep verirsen, kızım, İngiliz sevgilinle Edinburgh’de kalmış olmayı dilersin.”

“Edinburgh!” diye haykırdı işkenceden çekinerek. “Struan! Sen neden bahsediyorsun? Edinburgh’de sevgili tutmadığımı biliyorsun! Hele bir İngiliz, asla!”

“Evet, kızım,” dedi düz bir sesle. “Öyle bir şey bilmiyorum, sadece sözün var. Evlendiğimiz gece, beni memnun etmek için kıvrandın ama zevkten haykırdığında, ağzından çıkan benim adım değildi.”

“Struan!” diye soludu bir salise kadar duraksayarak. “Şeytanın işi olmalı. Onurum adına, sen yatağıma aldığım tek adamsın, şeyden beri...” Kendini Struan’a bir bakire olarak hiç sunmadığını, aynı şekilde de onun özellikle bakire olmasını istemediğini ya da öyle olmasını beklemediğini iyi bilerek hafızasında makul bir isim yokladı.

“Neyden beri?”

“Sen bana toy bir delikanlı ve bir adam arasındaki farkı ilk öğrettiğinden beri, Struan. Onurum adına, öyle.”

“Onurunu böyle umursamazlıkla yerlere atmamalısın, kı-

zım,” diye uyardı. “O çok değerli bir şey, hayatınla koruyacağın bir şey.”

“Öyleyse hayatım üzerine söz veririm, Struan MacSorley,” dedi hararetle, kendine sürtünen parmakların saldırısı altında kıvrılma umudunu neredeyse yitiriyordu. “Bana kaybettireceğin başka her şey üzerine de yemin ederim.”

Struan elini eteğinin altından çekerken göğüs geçirmesi rahatlıkla duyulabilecek kadar yüksekti. Belindeki kınından bir şeyi çıkarıp uyuşukça gülümserken bakışı, yüzünden bir an ayrılmadı.

“Hayat ve onur el ele giderler, karım. Eğer birini diğeri üzerine yemin etmeye istekliysen ve karanlık tanrılar durduğumuz yerde bizi kırbaçlayıp öldürmek istemiyorlarsa, benim için yeterince iyi olacak demektir. Seni bir daha asla sorgulamam.”

MacSorley’nin kıskançlığının sessiz öfkesinden sersemlemiş Lauren avuç içinde soğuk çeliğin baskısını hissetti. Kamanın şeklini tanıyıp onun ne istediğini anlar anlamaz, gerilim omurgasından buzlu su gibi eriyip aktı. Struan MacSorley gibi basit bir aptala, gözlerindeki durumunu doğrulamak için gerekli olan tek şey yemindi. Onu neredeyse korkudan öldürecekti, geçen iki haftadaki eylemlerine olan kuşkularıyla rahatsızlık vermişti, ama bütün ihtiyaç duyduğu ve istediği şey biraz erkekçe bir güveneydi. İsteddiği şey bir yeminse, alacağı şey bir yemindi; yapabileceği en kalp eriten, gözlü yaşlı bir yemin.

Kehribar havuzların yüzeyinde çoktan şekillenmiş bir parlaklıkla, kamayı bir merasimdeymişçesine kaldırdı ve dudaklarına bastırdı.

“Struan MacSorley, sana yemin ederim ki...” Durdu, gözleri tuttuğu bacağın oyulmuş abanoz kabzasına takıldı. Dudaklarını ayıran solumayı ya da yüzündeki kanı çeken ve geriye solgun, gri bir maske bırakan yavaş yavaş kaybolan duyarlılığı kontrol edemedi.

Kama onlarca ay önce, Doobie Logan’ın sesini kesmek için kullandığı aynı kamaydı. Onu en son, İngiliz gelini Achnacarry’nin bahçelerinden kaçırıldığı gün Alasdair’in kemikli omuzlarından sarkarken görmüştü.

Logan birkaç sefil altın para ve bir ya da iki dakikalığına kendine tapınma için klanın güvenine ihanet eden alçak, kalles bir yaratıktı. Catherine’i Campbells’a sattıktan sonra, Logan bolca içki içerek kafayı bulmuştu – genel hali buydu – ve Lauren gevşek bir ağzın kendisine suçlayan bir bakış yöneltebileceğinden korkmuştu. Onu öldürmek en güvenli çıkış gibi görünüyordu, kim onun Logan’la kirli bir işe karıştığından şüphelenecekti ki? Onun öyle bir hainle tatlı Catherine’i kaçırma komploları kurmasını geç, arkadaş olduğuna gerçekten kim inanacaktı?

Aslında, hiç kimse inanmamıştı. Şimdiye kadar.

Ama Struan bıçağı bunca zaman yanında taşıdıysa, kuşkularını da beraberinde taşıdığı anlaşıyor geliyordu, onunla yüzleşmek için doğru anı kolluyordu.

“Geri gelmenin sebebi bu mu?” diye sordu MacSorley. “Başladığın işi bitirmek için mi?”

Lauren’ın gözleri onun omzunun üstünden geçip Peters’in gittiği yöne takıldı. Struan farkında olmayarak onun gözlerini takip etti, dikkatini Lauren’ın kamanın yönünü değiştirip bütün gücüyle ileri itmesine yetecek kadar uzun dağıttı. Sona anlık içgüdüleriyle Struan hedefi saptırmak için bir elini ileri götürdü ve bıçağın parmaklarını doğradığını, tendonları yırtıp kemiğine dayandığını hissetti. Bıçağı yukarı bükmeyi ve eli dağlanmış haldeyken bile hedefinden çevirmeyi başardı, Lauren’ın bileği etrafında bükte, onu acıyla haykıracak kadar çok sıktı. Acının ikinci bir sıcak dalgası inanmazlığın çetin bir solumasıyla kesildi.

Kaplan gibi gözleri yavaşça açıldı ve Lauren aşağıya baktı – bıçağın sivri yerinin elbisesinin kumaşını geçip sağ göğsünün tam altını dürtten yere baktı. Yarısından biraz fazlası içerdeydi, ama izlerken, Struan ileri eğildi ve Lauren soğuk, keskin çeliğin göğüs boşluğunda daha da derine itildiğini hissetti.

“Hayır,” dedi. “Hayır, Struan, ben...”

Struan daha da ileri itti, delicesine atan kalbin kasını deldiğinde bıçağı aniden bükte. Bıçağın girişini işaretleyen kırmızı elbisesinde aniden genişleyen bir lekeye patlak verdi ve Struan göğüs boşluğuna akın eden kanın çirkin şırıltısını ve ıslığını duydu.

“Struan!” Şok gözlerinin kehribarını altın alevlere çevirmişti, Dudakları yine hareket etti, ama ses çıkmadı. Çenesi uyuşturmuştu ve Struan’a kenetlenen elleri gevşedi. Birden ileri düştü ve Struan onu yakalayıp nazikçe yere bırakana kadar kolunda dengeledi.

“Neden?” diye acı içinde bir fısıldamayla sordu. “Neden, la net olsun, neden?”

Doğrulurken gözyaşları boğazının arkasını yakıyordu. Hasar alan parmaklarından kanlar durmadan akıyor, donlu yerde sık kırmızı bir havuz şekillendiriyordu.

“Seni mutlu edebilirdim, kızım. Sen bana yarım şans verseydin sana on adamın aşkını verebilirdim.”

Elini göğsüne çekerek, döndü ve dağdan aşağı yürüdü.

Catherine’in iyileşmesi yavaş ama düzenliydi, bunda Alexander’ın sürekli ilgisinin büyük katkısı vardı. Dört haftanın sonunda, yaramazlığını gösteren üst kolundaki buruşuk kırmızı izden biraz daha fazlası vardı.

Tersine, prensin durumu neredeyse her saat daha da kötüye gidiyordu. Sağlığı düzeliyordu ama parası bitmişti ve artık ordusu için yiyecek ya da savaş malzemesi alamıyordu. Umut-suzluk içinde, yerli çiftçilerden, dükkanlardan tahıl ve yiyecek, Inverness’in çevresindeki iyi stoklanmış şatolardan ve mülklerden erzak istemek zorunda kalıyordu. Bu durumda, yerli toprak sahiplerinin pek azına kendini sevdirdi, çoğu ödemelerinin yakında gerçekleşebileceğine artık inanmıyordu.

Inverness’in sıkıntısız işgalini takiben, Charles Stuart’ın ordusu düşmanlarını köşeye kıştırıp yere sermede kötü şansa uğradılar. Kuzeyde, Lord Loudoun avlanmak için can sıkıcı bir tilki olduğunu kanıtlıyordu. Birliklerini ihtiyatla şehirden çektikten sonra, İngiliz kont ordusuyla beraber Forth to Dornoch’u geçti, mevcut olan bütün tekneleri kendi kullanımı için el koydu. Prens kendini kısırtıma girişimlerini boşa çıkarmak için çocuk

gibi kolay bir yol buldu: Charles'ın askerlerini bir yüzleşmeyi kazanma umuduyla kıyıya gönderdiği her seferinde kont basitçe adamlarını teknelere yüklüyor ve onları karşı sahilde küçük koya gönderiyordu.

Lochiel ve Keppoch'un kuşatması altında olan William Kale-si, iki liderin de tahmin ettikleri gülünç bir kolaylıkla karşı koyuyordu. Kaleye asker yerleştirme iyi yapılmıştı ve iyi korumaya alınmıştı, teslim olma çağrılarına etkili bombardımanlarla ve tepelerine inen top ateşleriyle karşılık geliyordu.

Lord George Murray, bu arada, yedi yüz adamıyla Cumberland Dükü'nün birliklerini itiraz edilmeden eğitime götürdüğü kendi Atholl bölgesine ilerledi. **S**ek, iyi düzenlenmiş bir hücumla, Lord George otuz Hanover korumunu şaşırtıp tekrar ele geçirmeyi başardı ama İngiliz birliklerini Perth'e kovalamaktan daha fazla bir şey yapmadan, prens ona tekrar Inverness'e dönme emri verdi. Göründüğüne göre, Cumberland, hareketteydi. Ordusunun ana gövdesini Aberdeen yoluyla kuzeye gönderirken Lord George'u Athol'de tutmayı ummuştu. Hile işe yaradı, hükümet ordusu ciddi bir dirençle karşılaşmadan kıyı boyunca neredeyse on beş kilometre ilerledi – Lord James Drummond'un prensin kanadını korumak için sadece birkaç yüz adamı olduğundan, hiç de sürpriz olmadı. Konumunu mümkün olan son ana kadar köprülerde, yan yollarda ve köylerde tutmaya çalıştı ama çoğu durumda Cumberland'in kuvvetleri kasabaya bir yerden giriyorken Jakobit kolunun artçısı diğer yerden geri çekiliyordu.

“Yarın sabah?” dedi Catherine yavaşça. “Ama bu...”

“Bu seni hemen şimdi bir atın sırtına bağlayıp yoluna göndereceğime, bize beraber geçirebileceğimiz on saat daha kazandırıyor. Ve seni şu anda *göndermiyor* olmamın tek sebebi dışarıda çok yağmur yağıyor olması, bir kilometre bile gidemeden boğulsun.”

Alex'in sesindeki öfke Catherine'in korkmasına sebep oldu ve Alex içinden lanet okuyup anında onun yanına gitti ve küçük, soğuk ellerini kendininkilerin içine aldı.

“Catherine... İkimiz de bunun olacağını biliyorduk. Hatırla,

bu senin tercihindir ve sana bir emir verdiğimde sorgulamadan, tartışmadan kabul edeceğine söz verdin. Bunlar senin kendi önerdiğin koşullardı.”

“Evet, ama zamanının geleceğini hiç düşünmedim,” dedi su-ratsızca, menekşe gözleri karanlıktı ve ağlamakla tehdit ediyor-lardı.

“Catherine...” Yüzünü elleri arasına aldı ve onu öptü. “Lüt-fen bunu zaten olduğundan daha da zor bir hale getirme. Sana söylemek istediğim çok şey ve söylemek için çok az zaman var.”

Sesi yine öfkeyle sertleşmişti. Sadece iki saat önce konsey – bunu duymak büyük olasılıkla şok ediciydi – Cumberland’in birlikleri O’Sullivan’ın isteksiz gözcülerinin daha önce haber ettikleri gibi Spey Nehri’nin altmış kilometre ötesinde kamp kurmamış oldukları bilgisini almıştı. Aslında, Nairn’i, Inverness’ten yaklaşık on beş kilometre uzaklıktaki bir köyü istila etmek için ilerlemedeydiler. Konseyin öncelikleri dağı-lan güçlerini mümkün olduğu kadar çabuk geri çağırmaktı: Fraser’lar daha fazla adam toplamak için Lovat’a dönmüşlerdi; Cromarty Kontu ve bin beş yüz adamı hâlâ körfezin karşısında Lord Loudoun’la kedi fare oyunu oynuyordu. Klanların çoğu adamlarını, sonbahar gelmeden ailelerinin açlıktan ölme olası-lıklarıyla karşılaşmamak için topraklarını sürüp bahar ekinleri-ni ekmeye göndermişti.

Ancak Alexander’ın ilk önceliği katı bir tamamen kişiseldi: ka-rısını güvenle Achnacarry’ye göndermek için gerekli düzenleme-leri yapmak. Inverness’te her saat daha da ciddileşen durumda, ne kendisi ne de Aluinn MacKail karılarına kendileri eşlik edemez-lerdi, bunun yerine Struan MacSorley’i ve Damien Askbrooke’u acil görevi üstlenmeleri için önce tatlı sözle ikna etmeye çalıştılar, sonra emrettiler, en sonunda da tehdit ettiler. Alex’in yüzüne bir bakış atması Catherine’e onu başka ellere güvenip teslim etmeye ne kadar isteksiz olduğunu ama o nasırlı ellerin ne kadar yetenekli ve korku verecek derecede yeterli olabileceklerini söylüyordu. Ve Catherine kendi korkularıyla titriyor olsa da, Alex’in onları gör-mesine izin veremeyeceğini biliyordu. Şimdi olmazdı. İkisinin de

diğerinin yalnız devam etmeye yetecek kadar güçlü olduğunu bilme-
nye ihtiyaç duydukları bu anda olmazdı.

“Aşk nasıl korkutucu olabilir ki?” diye sormuştu bir keresin-
de Leydi Maura Cameron’a.

“Seni tükettiğinde. Diğer bütün düşüncelere karşı gözünü kör et-
tiğinde... işte o zaman, kurtarabildiği kadar kolaylıkla yok edebilir.”

Catherine Maura’nın bilgeliğini şimdi anlıyordu. Alexander
diğer bütün şeylerde güçlü ve boyun eğmez, atılgan ve korku-
suz olduğu kadar, göze çarpan bir zayıflık taşıyordu: kendisine
olan sevgisi. Bu onu sorumlulukları karşısında kör edebilirdi ve
kendininki için endişelenmek yerine zihnini Catherine’in güven-
liğiyle fazla meşgul ederse bu onu aynı zamanda yok edebilirdi.

Catherine güçlü olmak zorundaydı. Şimdi, daha önce hiç ol-
madığı kadar, Cameron adına hayıf olduğunu, önünde duran ada-
mın aşkını hak ettiğini kanıtlamak zorundaydı.

Başını kaldırdı ve gözleri buluştu. Sevecen, düşünceli bir
tebessüm Catherine’in kollarını yukarı kaldırıp Alex’in geniş
omuzlarına dolmasına sebep oldu.

“On saat, diyorsun? Bu durumda, lordum, çıkarlarımız hatırı-
na, genel uyarıların gereken şekilde yerine ulaştırıldığını ve an-
laşıldığını düşünerek, zamanımızı ve enerjimizi daha iyi şekilde
kullanabileceğimizi söyleyebilir miyiz?”

Alex gözlerini sakıngan bir şekilde kıstı. “Aklında özel bir
şey var mı?”

“Özel?” diye sordu ileri uzanıp ve dudaklarını onunkine bas-
tırırken. “Düşüncelerimizi Achnacarry’de tekrar bir araya gelene
kadar sıcak tutacak özel... ya da sadece basit bir şey.”

Alex’in gözlerinde korumaya alınmış bakışın bir kısmı – ta-
mamı değil – soldu ve yerine hayranlığın bir parıltısı yerleşti.
“Eğer niyetin bu geceyi geçirdiğimiz diğer gecelerden daha unu-
tulmaz kılmaksa, itiraf ederim ki hanımefendi, nasıl yapacağımı
bilmediğim için gerçek bir işe yaramazım.”

“Hayal gücün tamamen kurudu mu?”

“Ya seninki?”

Catherine dudaklarını, genişleyen gözleri açık kalmasına ve

meydan okuma karşısında apaçık şaşırmasına rağmen bir anlığına onunkilere çevirdi.

“Benim tercihim,” dedi usulca, “kendi kurallarım ile oynamak anlamına geliyor.”

“Onlara isim ver.”

Catherine ağzını çekti ve sonunda Alex’in boynundaki kılları havaya kaldıran vaat dolu bir tebessümle gülümsedi.

“Sadece bir kural, sanıyorum. Ve bu da, ben sana hareket edebileceğini söylemeden kımıldamaman. Tek bir kasın, parmağın, kirpiğin bile kımıldamayacak.”

“İlginç.” Başını Catherine’in boğazındaki kıvrıma eğdi, avının en zayıf noktalarını bilen onı yitirici hayvan içgüdüleriyle nabzını tam kulağının altına yerleştirdi. “Ve bu zahmet karşısında ne kazanacağım?”

Catherine’in gözleri çabıyla titreyerek açıldı. Ufak bir okşama ve vücudu özlemle batıyordu, algıları beklentiyle sersemliyordu. “Kazanmak?”

“Her oyunun kazanma için teşvik edici bir şeyleri olur, öyle değil mi?”

“Oh. Hım, evet ama...”

“Kazanırsam,” dedi doğrularak ve kollarını göğsünde kavuşturarak söyledi, “bir ödül istiyorum.”

“Ödül? Pekala...” dedi diliyle dudaklarını ıslatıp. “Kazanırsan, her gece saat tam dokuzda Achnacarry’deki kulemizin çatısına tırmanırım ve senin için iffetsiz ve şehvet uyandıran düşünceleri aklımdan geçirip orada tamamen çıplak dikilirim.”

“Yaratıcı. Ve *sen* kazanırsan?”

“Kazanırsam... yine her gece çatıya tırmanırım, ama evli bir bayanın sert düşünceleri aklımdan geçer ve altımda iç çamaşırı üstümde fanila ve kat kat yün olur.”

Alex’in gülmesi yavaş yavaş yayıldı. “İlk seçenek daha çok hoşuma gitti.”

“Öyleyse yerinde olsam, hareket etmezdim,” dedi ve yaklaşım ileri uzandı ve Alex’in gömleğinin önünü çözmeye başladı. Gerekenen çok daha fazla ilgiyle, geniş omzunun arkasındaki keten-

leri soydu ve koluna indirdi, bunu yaparken Alex'in ellerini kasıtlı olarak yanlarına yerleştirdi. Alex önünde çıplak göğüsle durduğunda, ellerini her kıvrımın ve kasın üzerinde gezdirdi, şaheserinde hataları kontrol eden ve son halini şekillendiren bir heykeltıraş cdasıyla okşuyor ve keşfediyordu. Hiç hata yoktu. Üstündeki yara izleri onun rozetleriydi ve Catherine dudaklarını her birinin üstüne bastırdı, acele etmeden en iyi çizgileri ve kıvrımları keşfediyordu, onun karısı olduktan sonra aldığını bildiklerinin üzerinde... ve karısı *olduğu için* aldıklarının üzerinde duruyordu.

Alex kımıldamadı. Çevik parmaklar belindeki tokayı açıp eteğini ayak bileklerine indirdiği zaman kımıldamadı. Aynı yumuşacık parmaklar karnının düz yüzeyini tarayıp kasıklarındaki kılların kaba yuvasında dans ederken bile kımıldamadı.

Daha fazla cüretkarlığa zorlanınca, Catherine etinin ağırlığını elleri arasında aldı, onun bedeninin en müthiş parçasının kendi kendine bariz şekilde dikilene kadar hafif hafif büyüdüğünü hissederek çevresini okşadı.

“Sanıyorum kuralına bir istisna ekledin,” diye mırıldandı.

“Ufak bir ihlal. İzin verildi.”

Alex'in yapmacık kayıtsızlığı Catherine'i biraz daha küstahlaşması için kışkırttı, ama her kasında ve kirisinde ayırt edilir, zonklayan bir gerginlik olmasına rağmen, sessiz kalmaya devam etti ve tepki vermedi. Ateşe bakıyordu, kaba kesilmiş saçı yüzünü siyah ipek dalgalarıyla çevreliyordu, köşeli, keskin hatları alevlerden gelen altınımsı ışığı yansıtıyordu. Cildi sıcaklığı emiyor gibi görünüyor ve karşılığında, dışarı yansıtıyordu, Catherine'i odun ve çalı dumanının inatçı, erkeksi kokusuyla kendinden geçiriyordu. Bu ovduğu düzlemlere ve yükseltilere, kas takımlarına ve parlak siyah kılların örtüsüne o kadar aşınaydı ki. Ama onu kıyafetsiz gördüğü ya da odanın bir yanından diğer yanına çıplaklığını umursamadan bütün görkemiyle yürürken izlediği her seferinde, masum bir gelin gibi kıpkırmızı kesiliyordu. Şimdi de ateşin yavaş yavaş yanaklarını bastığını hissedebiliyordu, Alex'in gözlerinin kapandığını ve etinin ellerinde itiraz etmeye başladığını görünce yüzünde çabuk bir parlaklık belirliyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Uzun bir gün oldu, beklenmeyen gerilimlerle dolu.”

Az önce ne kadar gergin olduğunu inci gibi kanıtlarını aşığıya bakıp gördü ve yanaklarındaki kızarıklığın koyulaştığını hissetti.

“Şimdiye kadar üzerimdeki etkinizin ne olduğunu öğrenmiş olduğunuzu düşünmeliyim hanımefendi ve bu küçük oyununuzun sonuçlarını hiçbir şekilde etkilemeyecek. Garanti veriyorum, daha da geliştirebilir.”

“Kendinizden çok emin konuşuyorsunuz, lordum.”

“Tam tersine. Durumun benim aleyhimde olduğunu düşünüyorum.”

Catherine onun elbisesinin önüne dayanan küçük inci tanelerine inen bakışını izledi, sonra tekrar ona bakarken bir kaşını kavis yaptı. “Çıkarmamı ister misin?”

“Bu... daha adil olurdu.”

Catherine gülümseyerek ellerini kaldırdı ve her düğmeyi saten ilmeklerden çözdü. Üst kısmı beline düşünce, geniş kuşağı açtı ve kıyafeti yere serdi. Altında, iyi muslinden parlak bir gömlek daha giyinmişti, kollarına kadar uzundu ve boynundan zarafetle beline iniyordu. Normalde gösterişsiz bir elbiseydi, ama ateşin ışığına gelince şeffaflaşıyordu.

Alexander’ın yanağında bir tik hareketlenmeye başladı. “Hiçbir şeye dokunmama sözü verdim diye dokunmamam mı gerekiyor...?”

Sesi Catherine’in içinde derinlerde bir nemliliğin hareketlenmesine sebep oldu, ama gülümseyerek öneriyi geri çevirdi. “Sözünüzün eri olduğunuza kuşku yok, Bay Çapkın. Ama kendiminkini halletmede oldukça yetenekliyimdir.”

En üstteki kurdeleyi çekti ve uçlarının aşağı inmesine izin verdi, parmaklarını sırayla birinden, diğerine geçiriyordu. Alex her hareketi gözleriyle takip etti, hâlâ yırtıcı hayvan gözleriydi, ama şimdi dikkatli, kapanlara karşı ihtiyatlıydı. Vücudunun yaydığı herhangi bir gerilim ikiye katlayıp geri doluyordu, eti karnına karşı sert bir şekilde yükseliyordu, yumuşak beyaz ten görüğe çıktıkça giderek daha fazla çarpıyordu.

Catherine son fiyongu da çözdü ve korsesinin açık uçlarını çevirdi, muslini Alex'in yanağında bir başka tikin başlamasına yetecek kadar açtı. Parmak uçlarını arsızca, göğüsleri arasındaki derin, gölgeli çukurda gezdirdi, onları yavaşça tekrar yukarı çekti, her geçişte muslinin ince tabakasını daha da araladı.

Alay eden vuruşlar koyu gözleri tekrar onunkilere çekti, içten içe yanan göz bebekleri yaklaşan tehlike için uyarıda bulunuyordu.

“Bir kas bile oynamayacak,” diye uyardı Catherine.

Koyu gözlerin aşağı indiği bu sırada, ince bir ıslığının Alex'in dudakları arasından çıktığını duydu. Göğüs uçları ortadaydı, kararlı ve gururlu duruyorlardı ve o kadar sıkıca buruşmuşlardı ki Catherine parmak uçlarının bir sonrakisi geçişinde ürperdi.

Gecelik, elbisenin gittiği yoldu aldı ve Catherine kollarını kaldırdı, ateşin önünde bükerek gerdi. Başını bir yana eğerek, saçını düzenli bir şekilde tutan çelik tokaları çıkarmaya başladı. Parlayan lüleler çalkantılı bir şelale gibi omuzlarının eğimli beyazlığından döküldüler, altın ve gümüş teller şömine ateşinin parlaklığını yakaladı ve alevler vücudunu yaldızla süslüyormuş gibi göründü. Parmaklarını kalın dalgalarını çözmek için aralarına daldırdı, Alex'in her hareketi izlediğinin, kendini biraz daha zapt edebilmek için ayak parmaklarının halının üzerinde kıvrıldığının farkındaydı.

Konyak sürahisine uzandı ve kristal bir şarap kadehine biraz boşalttı.

“Ben de biraz susadım,” dedi Alex, dişleri yarı vahşi, yarı kükreyen bir sırtmanın ardından parlıyordu.

“İçmeyi planlamıyordum,” dedi sakince, bir parmağını kadehe batırıp koyu sarı sıvıyı karıştırırken Alex'in yüzünü izledi. Islak ıslak parlayan parmağını tekrar göğüslerine çevirdi ve göğüs ucuna parlak, koyu sarı bir damla bıraktı. Onu bütün küçük kıvrımlara ve büzgülere yaymadan önce orada bir anlığına bozulmadan kalmasına izin verdi, sonra parmağını tekrar batırdı, göğüslerini çizgi çizgi konyakla boyadı ve oradan boğazının yumuşak kıvrımına çıktı, karnından ince, parlak bir dereciğin akıp

bacakları arasında gözden yitmesine yetecek kadar savurgandı.

“Konyağın özgün bir kullanımı,” diye mırıldandı Alex. “Ama çok yapışkan.”

“Özgün bir öğreticim vardı. Ve onu doğru şekilde çıkarmayı başaramadığın sürece yapışkan.” Parmaklarını tekrar daldırarak ileri adım attı ve konyaktan bir damlayı Alex’in göğüs ucuna koydu, sonra temizlemek için dilini kullandı. “Gördün mü? Oldukça temiz... Birinin son derece kusursuz olması gerektiğine rağmen.”

Beş parmağın beşi de sırlıskılandı şimdi ve Alex Catherine’in daha ne şeytanlıkla ilerleyeceğini bilmek için kadeh ve vücudu arasında gidip gelen elinin hareketlerini izlemek zorunda doğıldı. Ve doğrusu, istese bile tanrı da o anda hareket edemezdi. Catherine’in kaygan parmaklarını etine yaklaşmasının yarattığı şok, cildiyle temas ettiği yerde konyağın içe işleyen sıcaklığı gibi tahrip ediciydi.

Catherine’in Alex’in göğüs ucunu bırakarak, karnına işaret ettiği yolu takip etti, sonra daha da aşağı indi, konyağı son derece sevecen bir ilgiyle yayıldığı ve temizlenmek için aşırı derecede inatçı olduğu yere indi.

“Sana bunu hiç öğretmedim,” dedi boğuk bir sesle.

“Belki de bu kadar süsleyerek değil,” diye kabul etti çalışmasının müthiş sonucuna bakarak. “Ama kabul etmelisin, etkisi hayran olunası.”

“Sadece hayran olunası mı diyorsun?”

Şaşkınlık çığlığı atarak ve saçılmış sarışın lülelerini sallayarak, Catherine Alex’in kollarına atıldı ve yatağa taşındı. Saten yatak örtüsüne yerleştirilirken konyak kadehi elinden alındı ve törenle ya da oyunla zamanlarını harcamadan, doyumlar ateşli bir su gibi boğazından topuklarına kadar iniyordu.

“Hareket ettin,” dedi nefes nefese. “Kaybettin.”

Ağzını bükmesiyle, ilgisini göğüsler arasındaki sarı gölete çevirmeden önce onu kısa süreliğine azarladı. Dudakları ve dili yayılan konyak deresini aç gözlülükle kovaladı, etinden büyük bir hevesle yalıyor, son bir damlanın izini arıyor ve titiz bir il-

giyle ilerliyordu. Her yükseltideki tatlılığı ve göğüs uçlarındaki kırıksıklığı okşadı, sonra ağız dolusu eti ağzına aldı, Catherine sarsılana ve dilinin her yuvarlanmasıyla kıvrılana kadar tuttu.

Elini Catherine'in göbeğinin nazik yuvarlaklığında düzleştirerek, konyağın bacakları arasında izlediği yolu takip etti. Parmakları ıslanmış altın lüleleri okşadı ve etin titreyen kıvrımlarına bol bol alkol döktü, atılımları önce hafif ve şefkatliydi, ama zevkin ilk dalgaları Catherine'in bedeni boyunca yayılırken, Alex daha fazla konyak ve baskı kullanarak okşamalarını derinleştirdi.

Catherine her derin okşamayla gerildi, kalçaları yükseliyor ve alçalıyor, haykırırları yalvarışlara dönüşüyor, tırnakları Alex'in kolundaki ve omuzlarındaki deriyi yırtmakla tehdit ediyordu. Sadece o an, Alex kendini ileri iterek ve konyağın ısınısını daha da ileri ileterek, Catherine'in bacakları arasındaki ağırlığını kaydırdı. İşkencesini hafifletmek için acelesi yoktu ama parmaklarını Catherine'in saçlarına doladı, onu başını kaldırıp kendisine bakması için zorladı, gözleri koyuydu ve parlıyordu, dikkatli... bekliliyordu...

Ve Catherine nedenini anladı, aniden. Konyaktan gelen sıcaklık etini boydan boya yakıyordu, etkileri cildinin yüzeyini kızartana kadar içeri ve dışarı yayılıyordu. Çığlığı acildi, umutsuzdu, gözleri şaşkınlıkla ve inanamazlıkla kocaman açılmıştı, onun sertliğini içinde gerildiği, kabardığı ve zonkladığı yerdeki doluluğunun her milimini hissediyordu. Alex sıcaklığın hareket etmeden dayanabilmek için çok fazla olduğu anı biliyor gibiydi ve güçlü, sert vuruşlarla itiyordu. Catherine kendini onun etrafında sıktı, zevk acımasız, coşkun bir bulanıklık içinde doruğa çıkana kadar Alex'in kalçalarının her yükselip çökmesiyle şiddetle, tutkuyla, zevkle sarsılarak kendini ona bağladı.

Soluk soluğa, eriyen sıcaklığın son kıpırtısını bile paylaşmak için kasılarak, birbirlerine kenetlendiler, bir daha asla ayrı varlıklar olamayacaklarının, diğeri olmadan ötekinin asla yaşayamayacağını hassas bilinciyle başları döndü. Ürkmüş inlemeler ve ıslak, kaygan etleri vücutlarını ayırdı, ıslaklardı ve soğuk yatak örtüleri üzerinde hızlı hızlı nefes alıyorlardı.

“Hile yaptın,” dedi Catherine soluyarak.

“Özellikle her oyunda neye mal olursa olsun kazanmak zorunda hisseden biri değil.”

Güldü ve Catherine’i kollarına aldı, başparmağını kirpiklerini delen gözyaşlarını süpürdü. “*Buaidh no ba,*” dedi sırtarak.

“Ne anlama geliyor?”

“Zafer ya da ölüm. Teslim olmaya yer yok... ya da adil oynamaya.”

Catherine arzulu bir şekilde gülümsedi ve Alex’in büyük bedeninin sıcak bir şekilde karşılayan bükümüne karşı kıvrıldı. Söz konusu aşk ya da savaş olduğunda, teslim olmak için yaratılmış bir adam olmadığının farkına çoktan, üzülen varmıştı. Ama her zaman tam bir kazanan ya da kaybeden olmak zorunda olmadığında ikisinin de diğerinin inatlığından ölçülemez derecede yararlandığı anlar vardı.

Ancak savaşta kurallar daha tanımlıydı. Biri kazanırdı, biri kaybederdi. Rakipler ne kadar inatçı olurlarsa, mağlubiyet o kadar kanlı olurdu. Zafer ya da ölüm. Alexander Cameron gibi bir adam için, onurları ve cesaretlerinden aldıkları güçle yaşayan ve ölen erkek ve kadınların ulusu için taviz diye bir şey yoktu.

Onlardan üç oda ilerde, Aluinn MacKail ve Deirdre alev alev yanan bir ateşin önünde birbirlerine sokulmuşlar, elleri kenetlenmiş, sıcak bir örtünün altında vücutları birbirine bağlanmıştı. Beraber geçirecekleri zamanı benzer şekillerde kullanıyorlardı; çıplaklardı ve sevişmelerinin sonrasındaki kızılıktaki yanıyordu, ocakta zıplayan alevleri incelerken rahatlamış ve düşünceliydiler.

“Öyleyse savaş olacağını düşünüyorsun?” diye sordu Deirdre dakikalardır sürmekte olan sessizliği bölerek.

“Prens kararlı. Korkutulmuş bir köpek yavrusu gibi kuyruğunu bacakları arasına kıstırıp kaçmaktan yorulduğunu söylüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Aluinn göğüs geçirdi ve Deirdre’nin elini kaldırıp dudaklarını üzerinde gezdirirken onun elini saran parmaklarını sıktı. “Ne mi

düşünüyorum? Şu anda hayatta olan en şanslı adam olduğumu düşünüyorum. İyi dostlar, iyi yemek, kedi yavrusu gibi dizimde kıvrılan güzel karım...” Ağzı onunkine uzandı ve onu uysal, istekli ve tatlı şekilde saldırgan buldu. “Mütevazı bir adam başka ne ister ki?”

“Onun hâlâ inandığı bir ilke?” diye sordu Deirdre nazik bir şekilde, elleri Aluinn’in kum rengindeki saçlarını tarıyordu. Gülümsemesinin solmasını izlerken, Deirdre’nin kalbi göğsünde acıyla zonkladı. Onu hem zihninde hem ruhunda kendine o kadar yakın hissediyordu ki, acısını ve üzüntüsünü gülümsemeler ve gelişigüzel meydan okumalar arkasına gizlemek için ne kadar uğraşa da Deirdre bunu hisse edebiliyordu.

“Charles Stuart’ın kazanabileceğine artık inanmıyorsun, değil mi?”

Aluinn göğüs geçirdi ve bakışlarını tekrar ateşe çevirdi. “Dü-rüst olmak gerekirse, orduyu Esk Nehri’nden İngiltere’ye ilerlettği günden beri buna hiç inanmadım. O ana kadar bir şans vardı. Lanet olası iyi de bir şanstı; bütün yapabildiğiyse rüzgarı dinlemek ve nereden estiğini duymak oldu.”

Deirdre suratını ekşitti ve dudaklarını ısırdı. Bu adamı bütün kalbiyle ve ruhuyla seviyordu, ama bazen bu adam onun basit bir bekçinin kızı olduğunu ve sade terimlerle konuşup düşündüğünü unutuyordu.”

“Peki şimdi hangi yöne esiyor?”

“Hım... prensin kesesi boş, haftalardır olduğu gibi. Ordusuna ödeme yapamıyor, yiyecek alamıyor, başlarken de elinde çok az olan silahlarını ve cephanelerini yenileyemiyor. Klanlar yemek ve erzak aramak zorunda kalıyorlar, zavallılardan bazıları mücadeleye başladığından beri gömleksiz, ayakkabısız, ceketsiz geziyorlar. Konsey toplantıları genelde sözlü kavgalarla geçiyor; artık liderler kendi aralarında bile anlaşıyorlar. Adamlar yoruldu. Tanrı biliyor, önlemlerden sorumlu embesil Murray’la açlıktan yarı ölü haldeler. Lochiel ve Keppoch adamlarını William Kalesi’ne zorunlu bir ilerlemeye götürdükten sonra bugün kampa döndü. Her birine bir kurabiye ve bir kupa ekşi bira verildi

ve depolar yenilenene kadar bununla yetinmek zorunda oldukları söylendi.”

“İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum,” dedi Deirdre, Aluinn için hazırladığı olağanüstü yemeğin kalıntılarına bakarken kendini suçlu hissederek. Etin tadına çok az bakmıştı, neredeyse dokunmamıştı bile, Deirdre’nin ısrarı üzerine peynirden ve fırından yeni çıkmış ekmekten bir parça almaya kendini zorlamıştı. “Neden buna bir son vermiyor? Adamlarının acı çektiğini, davasını kaybettiğini görmüyor mu?”

“Son vermek mi? Teslim olmayı mı kastediyorsun? Charles Edward Stuart mı? Fransızların hâlâ ona yardım etmek için yolda olduklarını düşünüyor. Güçleriyle varacaklarına ikna olmuş durumda, herhangi bir gün, Fransız elçisinin önünde dizlerine çöküp prence geri çekilmesi ve elinde kalan kıt kaynakları kendini korumak için kullanmasını isteyerek yalvarmasına rağmen. İkna edilse bile, nereye çekilebiliriz? Kuzey İskoçya orduya toprak sağlayamıyor, kayalardan, çalılardan ve miller boyunca uzanan kırlardan başka bir şey yok. Cumberland sıralarımıza çökmeden güneye, doğuya ya da batıya gidemeyiz.”

“Ya kalır ve savaşırırsanız?”

Aluinn alevlere baktı, yanan tomruğun orta kısmında buluşup kıvılcımlar halinde patlamadan önce ileri geri giden iki sarı ışığı izledi.

“Hâlâ adam eksikimiz var. MacPherson sekiz yüz adamıyla yolda, ama şu an tam olarak nerede olduğunu ve onun buraya gelmesinin ne kadar zaman alacağını Tanrı bilir. Fraser’ın peşinden haberciler ve onları çağırımları için adamlarını gönderdik; aynısı Cromarty ve bin beş yüz savaşçısı için de geçerli. Şu anda, zorunda kalırsak, beş bin civarında toplanabiliriz ama bunun çok cömert bir tahmin olduğundan şüpheleniyorum.”

“Cumberland’in kaç adamı var?”

“Ahh, bu inanacağın rapora göre değişir. O’Sullivan’ın adamları – hâlâ İngilizlerin Spey Nehri’nin taşkın sularında kısırıldıklarına yemin ediyor – dükün güçlerini yaklaşık yedi bin civarında sayıyor. Bu akşam aldığımız rapor ona yakın olduğunu destekliyor.”

“Lord George Murray ne önerdi?” diye sordu Deirdre, eşitsizlik ve düzensizlik karşısında şaşırılmıştı.

Aluinn çarpık şekilde gülümsedi. “Lord George, her zamanki kendine güveniyle, O’Sullivan’a bir sonraki sefere onu migreni için kanatacak bir cerrah bulmasını, boynunu bıçağa daha genel bir rahatlama için sunmasını önerdi.”

“Oh, sevgilim, yine ağız dalaşına girmediler, değil mi?”

“Yine mi? Hiç durmadılar ki. Ve ne yazık ki, prensin umutsuzluğu onu Lord George’un yalın gerçekleri yerine O’Sullivan’ın iğrenç yaltaklanmalarına inandırıyor. Kendisini Inverness’i almanın kendi askeri dehası ve Falkirk’ten sonraki avantajı kaybedenin de Lord George’un yetersizliği olduğuna ikna etmiş. Aynı zamanda komutayı Lord George’dan almaya ve orduyu kendi başına savaşa sürmeye de razı olmuş.”

Deirdre şaşkınlık içinde doğruldu. “Ama bunu yapamaz, değil mi? Daha önce asla adamları gerçek bir savaşta yönetmedi, değil mi?”

“Lord George her defasında ona komuta etmesi için bir kanat verdi – genelde ikinci hatta, geride, tehlikeden uzak bir yerde oluyordu. Ama bu, esasında, onun komuta edeceği ve yöneteceği ordusu.”

“Lord George ne yapacak?”

“Elbette bir tarafa yuvarlanıp ölüyü oynamayacak. Bizi bu kadar uzaklara getirdikten sonra olmaz. Ve O’Sullivan’ın teklif edilmiş savaş meydanı seçeneğini duyduktan sonra kesinlikle olmaz.” Aluinn ellerini örtünün altında huzursuz bir şekilde hareket ettirdi ve öfkeyle homurdandı. “Aptal İrlanda piçi, prensi Culloden’in aşağısındaki kırların zaferi ve ihtişamı kazanmak için ideal bölge olduğuna inandırmış. Lord George bugün oraya bakmaya gitti ve hayalet gibi beyaz bir suratla döndü. Bomboş ve ağaçsız – Cumberland’in toprakları için harika tabii. Lord George alternatif olarak toprağın adamlarımızın savaşma şekline uygun olacak şekilde dağlık ve bataklıkla parçalı olduğu ve lanet toplardan yeterli koruma sağlayacak olan Nairn’in hemen bu tarafındaki vadiyi öneriyor – aslında yalvarıyor.”

“İkinci seçenek daha mantıklı geliyor, bana bile,” dedi Deirdre. “Askerlik hakkında bildiklerim... uçmak hakkındakiler kadar. Prens neden bu kadar inatçı davranıyor?”

Aluinn bakışlarını ateşten karısının ciddi, kalp şeklindeki yüzüne çevirdi. Gevezelik ettiğini fark etmemişti ve gerçekten devam etmek istemiyordu. Deirdre’nin çıplak kalçasının dizinde uzandığının ve buruşuk örtüden çıkan küçük ama harika biçimli göğüslerinin aniden bilincine vardı.

“Çünkü,” dedi kadife yumuşaklığında göğüs ucunu okşamak için örtüyü kenara iterken, “prens burada Nairn’in yüksek yerlerindeyse ve Cumberland de buradaysa...” göğüslerinden boğazının hemen altındaki baştan çıkarıcı çukura invari bir hat çizdi. “Teoride, Cumberland güçlerini kolaylıkla bölüp yarısını prensin ordusunu meşgul etmek için buraya gönderebilir,” – tekrar göğüs ucuna bir hat çizdi – “diğer yarısı da bu arada” – parmağı tekrar çukura dokundu ve yavaşça aşağıya yol aldı, göğüslerini geçerek örtünün altındaki derin yarığa indi – “onu geçip Inverness’i alabilir.”

“Anlıyorum,” diye fısıldadı Deirdre, Aluinn’in parmakları varsayımsal Inverness olarak atadığı bölgeyi yoklarken gözleri büyüdü. “Ve prensin ordusu Cullogen’de bulunursa öyle yapamayacak?”

“Cullogen,” – parmakları yine yukarı çıktı ve Deirdre’nin göbeğinin hassas çukuru etrafında yavaş bir daire çizmeye başladı – “dosdoğru Inverness’e giden herhangi bir ordunun yolunda bulunuyor. Cumberland önce kırsalı almak zorunda kalabilir, ya da, başarılı olacakmış gibi görünürse, Inverness’e çekilme seçeneği bizim olabilir, her durumda da, karşılaştığı direnmenin büyüklüğüne bağlı olur... ve Inverness’in işgal edilme isteğine.”

Deirdre istilacı orduya kolay giriş sağlamak için pozisyonunu hafifçe ayarlarken açık kahverengi gözleri parlıyordu.

“Sizin Inverness’iniz hakkında bir şey bilmiyorum,” diye fısıldadı Aluinn’in dudaklarına. “Ama benimki işgal edilmek için çok istekli.”

Aluinn’in boş eli Deirdre’nin ensesindeki parlak kestane lülelere doğru hareket etti, ağzı kapitülasyonu ağırbaşlılıkla kabul ederken onu sımsıkı tutuyordu.

21

Catherine'in grubu şafakta Moy Malikanesi'nden yola çıktı. Eğlence için ağaç çiğniyormuş gibi görünen yoğun şekilde silahlanmış yirmi klan üyesinin varlığına rağmen, Deirdre'nin, Damien'in ve Struan MacSorley'nin huysuz tanıdıklığına rağmen, yalnızlığın soğuk ve acınası ıssız duygusu da kendisiyle geliyordu. Alex ve Aluinn Inverness'in dışındaki askeri yolların bağlandığı yere kadar karılarına eşlik ettiler. Bütün grupların önünde yapılan eğlenceli cesaret gösterilerine tam bir zıtlıkla, Catherine'in kalbi boğazına sık sık sıkı tutunmuştu; Deirdre bütün sabah iki çift laf etmemişti.

MacSorley kadınlara Achnacarry'ye kadar eşlik etme görevinden açık şekilde mutlu değildi. Patlamakta olan savaşın ve açığa çıkmak isteyen hapsedilmiş hayal kırıklığıyla dolu beş haftanın kokusunu alabiliyordu. Lauren'in ihaneti onu ciddi şekilde sarsmıştı; ölümü gerekli ve adaletli olmuştu, ama günler geçtikçe, onun eylemlerinin suçunu doğruca onu zenginlik ve lüks hayalleriyle baştan çıkaran İngiliz alçaklarının omuzlarına yüklemişti. Struan yüklerini güvenle Achnacarry'ye bıraktıktan sonra Alexander Cameron'ın kendisine verdiği orada kalma emrine uymak niyetinde değildi. İyi eli ve kılıç tutan kolu hâlâ on adama bedeldi ve düşmanlarından almak istediği büyük bir intikam vardı.

Archibald yaralı eli yapabileceği en iyi şekilde tedavi etmişti ama tendonların tamamı ciddi hasar almıştı ve bunun sonucunda, parmakları iyileştikçe, sert, donmuş bir pençe haline geliyorlardı. Eklem kaybını telafi etmek için, Struan eline, bileğine ve önkoluna rahatlıkla uyan, hasar görmüş kola korkunç bir sopa görünümünü kazandıran sert deriden bir eldiven uydurmuştu. Eldivenin arkası üç santimetre uzunluğunda şiddetli bir vuruşla bir adamın yüzünü parçalayabilecek metal çivilerle doldurulmuştu – henüz kimse onu deneyecek kadar sinirlendirmeye cesaret edememişti.

Damien Ashbrooke da Lochaber yolunda olmaktan pek he-

yecan duymuyordu. Sürgününe karşı tam iki saat boyunca kavga etmişti ama Alex, her zaman olduğu gibi son sözü söyleyendi. Damien Achnacarry'de daha çok işe yarayacaktı, özellikle Struan MacSorley'nin geri döneceğine ve şatodaki çoğu korumayı yanında götürüleceğine kuşku olmadığı için. Dahası, eğer bir savaş olursa ve İngilizler kazanırsa, isyan ordusu büyük ihtimalle Ness Nehri'nin kıyılarında ilerleyecekti ve güneyden gelebilecek tehlikelerden onları uyarmak için birini gerilerine yerleştirmek tedbirli olacaktı.

Şafak sis ve yağmur içinde gelmişti, sabah da fazla ilerleme göstermedi. Zemin çamurla kaygandı, hava nem ve ağaç miskiyle yüklüydü. MacSorley en önde boğulmuş, kaba bir ayı gibi gidiyordu, saçları ıslak tutumlar halinde yüzüne yapışmıştı, nefesi her emre ve gözlemlerle lanetler okurken buharlıydı. Sis yükseklikleri ve mesafeli farklı gösteriyordu, gölgeleri hareket ediyor gibi gösteriyor, renklere rahatsızlık verici bir yoğunluk eksikliği veriyordu. Bütün sabah kendilerinden başka canlı görmemiş olmalarına rağmen, yolda hoş olmayan sürprizler olmadığından emin olmak adına gözcüler ileri gönderilirken sık aralar veriliyordu. Başları üzerinden sık sık uçan altın memeli kartalları örnek alırlarsa, Achnacarry Büyük Vadi'nin kanyonu boyunca yetmiş kilometreden daha az mesafede demekti. Ancak kanatları olmadan, aşağı, yukarı, kıvrımlı tepeleri ve Ness Nehri boyunca dizilen karanlık ormanların etrafından dolanan zorlu yolları aşmak zorundaydılar ve mesafe yüz kilometreye çıkabilirdi.

Nehir derin ve soğuktu. Bazı anlarda, atlar dik bir dönüşten inerken toynaklarına doluyorlardı; diğer zamanlarda, kayaların ustura gibi tam düşüşlerinden metrelerce aşağıda belli belirsiz bir laciverte dönüyordu. Böyle kasvetli bir günde, hayalet mürettebatın tüyler ürpertici kahkahalarını yansıtıyor görünen hayalet kalyonların üzerinde olduğu suyun yüzeyinde akan sisler olurdu. Nemli ve yoğun sis asla çukurlardan ya da çalılıklardan ayrılmazdı. Bir pus sırasının içinden geçmek, sayısız küçük damlacıkların parlayan çiylere bir tabaka halinde kıyafetlere ve cilde

yapıştıktan sonra sağlam bir yağmurun altından geçmek gibiydi.

Catherine yağmura, sise ya da nefes kesen manzaraya dikkat etmedi. O ve Deirdre yan yana sessizlik içinde, kendi düşünceleri ve gizemleriyle baş başa sürüyorlardı.

Catherine'in yanları uzun süre eyerde oturmaktan ağrımaya başladığında öğle sonrasını geçmişti. Struan gözcülerini gönderirken, Damien bayanların attan inmesine yardım etti, kardeşinin hassas durumu kendi uyuşukluğunu bölüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kardeşinin destek almak için koluna tutunmasını fark ederek. "İyi misin?"

"Hayır. Değilim. Bu durumumda seyahat etmemeliyim, hele at üstünde ve iğrenç soğukta."

Damien Catherine'e kaş çatarak önmeden önce yüzü iradeli biçimde anlamsız olan Deirdre'ye baktı. "Turp gibi sağlamsın, genç bayan ve doğana uygun olarak, fevkaladesin. Burada olmaktan senden daha fazla memnun değilim ama öyle olduğum için, seni Achnacarry'de güven içinde görmek niyetindeyim."

Catherine'in omuzlarındaki düşme büyü yapılmışçasına yok oldu ve Catherine onun önünde kavgacı bir duruş aldı, gözlelerinde kesin bir tehdit ifadesi vardı. "Harriet"ı son zamanlarda nasıl nefret uyandıran bir hal aldığın konusunda bilgilendirmeliyim. Gerçek bir zalim. Ona aynı zamanda tez elden boşanmanın bir yolunu bulmasını önermeliyim."

"Yaparsın," dedi soğuk bir şekilde. "İş evliliklere danışmanlık yapmaya gelince senin, diğer herkesten çok ikna edici olabildiğine kuşku yok."

Meydan okuyan parıltı bir süre daha ısrar etti, sonra derin bir iç geçirmeyle kayboldu. "Üzgünüm. Onu korkunç derecede özlemiş olmalısın."

Damien'in bakışları dağların engelleyici duvarlarını geçip sonu gelmeyen kilometreleri görebiliyormuşçasına güneye kaydı. "Öz-lüyorum," diye mırıldandı. "Yaptığım şey çok kötüydü, onu öyle yalnız başına bırakmak, ama o muhteşemdi. Diğerleri sahip oldukları her şeyi riske atmaya istekliyken benim öylece durup hiçbir şey yapmamamın beni parçalara ayırdığını biliyordu."

“Artık mahrum hissetmemelisin,” diye üsteledi Catherine. “Tek başına Charles Stuart’ın hayatını kurtardığına göre. Son zamanlarda, yine de, kendimi başarısız olmanı dilerken buluyorum. Belki de, prens o gece ölseydi, isyan da onunla beraber ölebilirdi. Klanlar gururlarına dokunulmamış, onurları devam ederek huzur içinde evlerine dönebilirdi. Alex beni eve, Achnacarry’e götürürdü; sen de şimdi Harriet’la olurdun. Hepimiz normal yaşamlarımıza kaldığımız yerden devam ederdik.”

Damien onu bir süre garip biçimde inceledi, ev ve Achnacarry kelimelerinin Alexander Cameron’la birlikte kullanılması dikkatini çekmişti. Özellikle Catherine için ayırdığı eski, sır tebessümüyle gülümsedi, ve onun eldivenlerini kendi ellerinin arasına aldı.

“Alex seni mutlu ediyor, değil mi Kedicik? Demek istediğim... sana aylar önce oyun çevirip onunla İskoçya’ya gitmene sebep olmamı artık bana karşı kullanmıyorsun?”

“Jakobit’lerle olan bağlantını itiraf etmemen senin için hem korkaklık hem alçaklıktı,” diye karşı çıktı. “Daha da kötüsü, bana sırrını açacak kadar güvenmemiş olman.”

“Üzgünüm. Sadece nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Sen her şeyden önce Hamilton Garner’a aşkıttın ve nişanlının düello da yenilmiş olmasının getirdiği rezaletten acı çekiyordun.”

Catherine alt dudağını düşünceli bir ısırdı. “Aslında, her şeyi itiraf ediyorsak, sevgili kardeşim, benim de ufak bir itirafta bulunmam onurlu bir davranış olur zannederim ki. Hamilton ve ben aslında hiç nişanlanmadık. Bana *aslında* hiç evlilik teklifinde bulunmadı – eminim uygun bir şekilde teşvik edilseydi yapardı.”

Damien’in mavi gözleri kısıldı. “Alexander Cameron’la flört ederek hangisini sağlamayı çalıştın?”

“Onun Alexander Cameron olduğunu bilmiyordum, değil mi? Ya da onlardan birinin bu kadar zayıf bir mizah anlayışı sergileyeceğini.”

Damien başını salladı. “Ateşle oynadığından haberi olmayan bir kız için, nispeten zarar görmeden bugünlere gelmeyi iyi başardın.”

“Tam tersine, oldukça zarar gördüm,” dedi Catherine eldiven-

li parmağına taktığı büyük ametist yüzükle dalgın dalgın oynayarak. “Kanıtını görmek için sadece bana bakman yeterli. İşte buradayım, boşluğun ortasındaki bir yoldayım, medeni toplumdan kilometrelerce uzakta, büyüyen bir isyanın içindeyim. Dört ayı geçkindir hamileyim ve kralın düşmanıyyla evliyim. Kurşun deliği izlerim var, İngiliz subayın ölümü yüzünden aranıyorum... Daha ne kadar zarar görebilirdim?”

“Böylesine gıpta edilecek bir durumu ezberden sayabilecek başka bir kimse kolaylıkla sert, çirkin ve bağışlamaz olabilirdi...” dedi kardeşinin elini dudaklarına götürerek ve tekrar gülümsedi. “Sen ise aksine, tanıdığım diğer bütün kadınlardan daha ılımlı ve güzel oldun – tatlı karımın aşk karstisnasıyla elbette.”

“Elbette,” dedi Catherine ağzı başlı bir şekilde.

“Sen bir kadına, eşe, anı ve gönüştün. Benim büyüme ve sorumluluklarımı kabul etmekteki önemsiz çabalarım seninkilerle kıyaslanırsa çok solgun kalır.”

“Damien, sen bir avukatsın, asker değil. Düşmanlarınla kelimelerle savaşmada üstünsün, kılıçlarla değil. Bu isyan sona erdikten sonra sen parçaları toplamada ve ülkeyi tekrar güçlü bir hale getirmede İskoçya için önemli olacaksın. Askerler nasıl yasalar koyacaklarını ve hükümetleri nasıl adilce yöneteceklerini kesinlikle bilmiyorlar. Cromwell denedi ve berbat şekilde başarısız oldu. Sezar da ve... ve...”

Damien gülerek onu kocaman, şefkatli bir ayı kucaklamasıyla sarmalamak için kollarına aldı. “Düştüğümüz şeye bak: küçük kız kardeşim bana tarih ve politika hakkında ders mi veriyor?”

“Aynı mantıkla, sen de bana annelik konusunda ders vermeye cüret edebilirsin,” diye cevabı yaptırdı Catherine.

“Ahh, Kedicik. Asla değişme,” dedi yumuşak bir ses tonuyla, onu hâlâ kendine yakın tutuyordu ama bakışları Struan MacSorley’e odaklanmıştı. İskoçyalı, kendilerinden adımlarca uzaktaydı, taş bir sütun gibi hareketsiz duruyordu. Başını bir tarafa kaldırmış ve vahşi bir dağ hayvanının tehlikeyi kokladığı şekilde, rüzgarı kokluyormuş gibi görünüyordu.

Damien ağaçların sessiz halkasını taradı ama yanlışı olan hiç-

398
Marsha Canham

bir şey göremedi. Verimsiz çimenlerin ve kırmızı kumtaşlı yolu ayıran taşların olduğu nadir yerlerden birinde durmuşlardı. Önleri ve arkaları ormandı, sol taraflarında Ness Nehri'nin barut gri gökyüzünü yansıtan gümüşü parıltısı uzanıyordu.

Kardeşini Deirdre'yle bırakarak, Damien gelişigüzel biçimde Struan'ın durduğu yere ilerledi. "Nedir? Bir şey mi gördün?"

MacSorley eldivenli elini kaldırdı, omurgasındaki eti karınca-landırان şeyin tam olarak ne olduğundan emin değildi. Sonunda cevap verdiğinde, alçak bir homurtuyla konuştu, ifadesi havayı tartışıyorlarmış gibi sakindi. "Belki de kızları arkamızdaki koruluklara götürmelisin. Yavaşça. Ve onları dünyada hiçbir şeyi umursamıyorlarmış gibi konuştur."

"Bir sorun mu bekliyorsun?"

"Kızları ağaçların arasına götür. Midillileri de al, eğer sorun çıkarsa..."

Bir tabancanın keskin sesiyle Struan'ın vermekte olduğu tavsiye her neyse durdu ve ortama bir sessizlik çöktü. Neredeyse aynı zamanda, MacSorley'nin ileri gönderdiği üç gözcüden ikisi dört nala geri döndü, tartanları uçuşuyor, haykırışları at toynaklarının çarpma sesini bastırıyordu.

"İngilizler!" diye bağııyorlardı. Daha fazlası vardı, Keltçeydi ama klan üyeleri çoktan hareketlenmiş, Struan dikkatlerini ormanın ucunda ortaya çıkan kırmızı kaplı askerlere çekmek için kükrerken rahat duruşlarını atıp silahlarını çekmişlerdi.

Damien Cathcrine'in ve Deirdre'nin durduğu yere koştu, yaylım ateş i ağaçların sınırında başladığı anda yanlarına yetişti. Mermiler havada arı kovarı gibi kaynıyordu, ağaç kabuklarına çarpıyor, kum ve çim tepcicklerine sıçırıyordu. Kadınlar Damien'in bağırmasına karşılık vererek, kendilerini yere attılar ve kayalardan oluşan büyük bir tepenin arkasına çıldırmasıçasına emeklediler.

Cameron klanının açtığı karşılık ateşleri sisli havaya buruk bir duman yaydı. İskoçya geleneğini izleyerek, kullandıkları silahları bir kenara bıraktılar ve kılıçlarını çektiler, askerler silahlarını tekrar doldurup kendilerini ikinci bir yaylım ateşine tutmadan yanlarına koşuştular. MacSorley hızla dar açıklığa gitti

ve kendini askerlerin hattına atıp onları kırmızı iğne sıraları gibi etrafa dağıttı. Çileden çıkmış bir bağırmaıyla kılıcını ürkmüş bir askerin boğazına sapladı, vuruşunun gücüyle kılıcı yanları sıra duran başka bir askerin göğsüne indirdi.

Kayaların arkasına sığınmış Deirdre ve Catherine kılıçlar etlere inerken ve kemiklere, kaslara dayanırken şok içinde izliyorlardı. Adamlar kana bulanmış kollar ve bacaklar yığınının dönüşmüşlerdi, tabancalar çekilmiş ve yüzlere, göğüslere, karınlara, bacaklara nişan alınmıştı, bazıları düşmanı, bazıları İskoçları sakatlamıştı.

Damien savaşa girdi, kılıcı kasvetli gri ışıktaki dans ediyor ve parlıyordu. Ağaçların ötesinde daha fazla ateş açılıyordu ve Damien sıcak ve kaygan bir şeyin omuzlarına aktığını hissetti, ama savaşmaya ve üzerine gelen kılıç ve ceketlere saldırmaya devam etti. Çeliğin dağılayan ısırganı baldırını deldi, tehdidi karşılama için geriye döndüğünde MacSorley oradaydı, kocaman kılıcını aşağı yukarı sallıyor, ceketleri ve kemerleri, kemikleri ve kasları parçalıyor, neredeyse bir adamı belinden ikiye ayırıyordu.

Damien gülümseyerek teşekkürlerini sundu ve daha fazla asker koruların arasından fişkirirken yaralarının sinir bozucu sızısını silkelenip attı. Cameronlar kendilerini saldırıya istekle hazırladılar, çelikler birbiri üzerine çınlarken asırlık savaş nidalarını haykırdılar. Damien diğerleriyle beraber ileri koştu, dumandan ve karışıklıktan gözleri görmüyordu, ama üç askerin dikkatini çeken bir klan üyesinin yardımına kendini hevesle attı. Onu kurtaramadan, bir mermi İskoçyalının göğsünü deldi ve adamı yere serdi, üç saldırıyı da kendilerine yeni bir av bulmaya yönlendirdi.

Damien'a dönerek, onu nehre dik inişin olduğu yere sürdüler. Damien vücudunun alt tarafında yıkıcı bir darbe hissetti ve tekrar vurulduğunu fark etti. Aniden bir yerden bir süngü fırlatılmıştı, bıçağın kaburgalarını deldiğini hissetti. İki darbe daha yanağını kemiğine kadar açtı; kılıcı parmakları arasından vakur, gümüş bir sarmal hareketle yuvarlandı. Askerlerden biri öldürmek için yanına geldi ve Damien ısrarına lanetler okuyarak, beline soktuğu tabancaya uzandı.

Höyüğün sivri ucunun üstünden gözetleme cesaretinde bulunan Deirdre, askerlerden biri bir avuç dolusu saç ve pelerini eline alıp onu açıklığa çıkartırken çığlık attı. Adam kılıcını geriye çekti, çirkin yüzünde bir sırtıma belirdi ve Catherine kendini öfke dolu bir çığlıkla adamın arkasına savurduğunda kılıcını indirmek üzereydi. Ağırlığı, adam ölümcül darbeyi indirmeden silahın hedefini saptırmaya yetti, ancak dirseği Catherine'in tam karnına çarptı ve onu acı içinde ıslak zemine serdi. Deirdre uzun kollardan birine tekmeler ve yumruklar savururken, adam tekrar kılıcını kaldırdı, ayaklarına devrilen parlak sarı saç yığınınca hedef aldı.

Damien kılıcın aşağı inmesini görünce nişanını düzeltmek için ancak zaman bulabildi, tetiği çekti ve askerin yüzünün yarısının parçalandığını gördü.

Struan MacSorley hemen Catherine'in yanına geldi, kırmızı ceketliyi bir yanından kabaca tekmeledi, Catherine'in yanında dizleri üstüne çökerken, elleri yeni doğmuş bir bebeği tutarmış gibi nazikti.

“Bir şeyiniz var mı, leydim? O alçak size zarar verdi mi?”

Catherine onun koluna tutundu, gözleri büyümüştü, karnındaki ağrının yakıcılığını kontrol etmeye çalışırken akciğeri nefes alabilmek için kıvranıyordu.

“Ben... ben iyiyim. Deirdre nerede?”

“Burada. O tam burada,” dedi MacSorley ve ileri uzandı, kötü şekilde sarsılmış İrlandalı kızı kolunun koruyucu kıvrımına aldı. “Sen incindin mi, kızım?”

“H-hayır. Sadece korktum.”

“Evet. Hepsi bu, değil mi?” Gülümsemesi yorumunu yalanladı ve sonraki an, yine işine dönmüştü, adamlarına kaç kişi olduklarını sayma emri vererek bağırıyordu. Askerler tekrar korulara kaçıyor, ama tamamen geri çekildiklerini ya da başka bir saldırı için tekrar toplandıklarını bilmenin yolu yoktu. Kendi adamları arasında, neredeyse yarısı ölmüştü ya da yaralanmıştı.

“Tanrım, sizi buradan çıkarmamız gerekiyor, kızlar,” dedi MacSorley, hepsi de savunmasız hallerinin fazlasıyla farkınday-

dı. Atların çoğu gürültü üzerine şaşkınlıkla etrafa dağılmıştı; geriye birkaçı kalmıştı, titreyerek yollarda ilerliyorlar, sağlam duyuları kan ve ölümün kokusuna baş kaldırıyordu.

“Hayvanların birkaçını yakaladıktan sonra adamları hazırlayacağım,” dedi MacSorley doğrularak. Catherine’in keskin çılgılıyla durdu. Catherine’in korku dolu bakışı üzerine elini kılıcına götürdü ve yakındaki yamaca baktı.

“Damien!” Catherine Struan’ın insanı alıkoyan kavrayışını iterek haykırdı. “Oh, Tanrım... Damien!”

Damien’in yattığı yeşil ve barut rengi tepeciğe koştu, kıyafetleri yırtılmıştı ve kanlıydı, ellerini çime geçirmişti. Yüzü yan tarafa dönüktü, ağzı aralanmış, pembe, uzun, parlak bir tükürük dudaklarından akıyordu.

“Damien?” diye fısıldadı Catherine.

Yumuşak mavi gözler açıldı ve bakıyorlardı, ama Catherine’in sesiyle biraz sarsılıp ona çevrildiler.

“Oh, şükürler olsun Tanrım,” diye hıçkırarak ağlıyordu. “Şükürler olsun! Öylece yat, Damien! Hareket etme, sana yardım edeceğiz.”

Suluk mavi gözler tekrar titreştiler. Catherine’inkileri bulmayı başardılar, kanın lekelediği dudakların gülümsemenin en zayıf şeklini alana kadar sabit kaldılar. Bir göğüs geçirme – Catherine’in o ana kadar duyduğu en derin, en üzgün göğüs geçirmeydi – kanayan göğsünden koparken parlayan gözlerdeki son ışığı da aldı.

“Oh, hayır,” diye sessizce haykırdı Catherine. “Hayır, Damien. Hayır!”

MacSorley elini Damien’in gömleğinden içeri soktu, nabzının attığına dair bir iz aradı. El yavaşça çıktı ve Catherine’in sessiz yalvarışına başını sallayarak cevap verdi.

Catherine’in bütün vücudu kasıldı, kendisini tutması gücünü son zerresine kadar tüketti. Yerin altında sarsıldığını hissediyordu ve ileri doğru sendelerken attığı kısık çılgık üzerine Deirdre onu yakalamak için ileri atıldı.

Deirdre’nin MacSorley’e bağırması cevapsız kaldı. Omzunun

402
 üzerinden hırpalanmış İskoç halkasına çömelerek nişan alan sn-bit bir hatta dizilmiş otuz, kırk üniformalı askere bakıyordu.

“Buna inanabiliyor musunuz?” diye homurdandı Archibald Cameron yanındaki çalı yığınının üzerine gürültüyle tükürerek, “Lanet alçağın doğum günü yüzünden savaşı iptal etmek.”

Alex ve Aluinn birbirlerine gizli bakış attılar, ikisi de sebini umursamadan küçük merhametler için minnet duyuyordu. Catherine ve Deirdre’yi Inverness’ten çıkardıklarında gördükleri yerli bir çiftçi onlara neden prensin ordusuyla beraber Drummolse Kırn’nda olmadıklarını sorunca geri dönmüşlerdi.

Atlarını perişan ederken kamçılayarak sabah on birden hemen sonra sadece raporu doğrultmak için şu anda prensin karargahı ve ordusunun ana kampı bölgesi olan Culloden House’a geldiler: Prens gerçekten ordusuna Culloden’in yanındaki verimsiz ovada toplanmasını emretmişti. Ordunun komutasının kendisinde olduğunu sanmıştı ve hiçbir durum altında, düşmanı ile savaşta karşılaşmaktan tedirgin görünmüyordu.

Tamamen Cumberland’in birlikleriyle çarpışmaya hazırlanarak, Charles Stuart ordusunu sabah dokuzdan sonra kırlara yönlendirmişti, kılıçlarını bilemiş ve parlatmışlardı, etekleri iç karrartan gri havaya karşı canlı renkler saçıyordu. Sağlarında yeşil vadinin yayılan manzarası uzanıyordu ve arkasında, ağaçsız ve çıplak Cawdor tepeleri, kahverengi çalılara bulanmıştı. Sol taraflarında Körfez vardı ve onun arkasında, Black Isle yarımadası uzanıyordu. Aralarında Kraliyet Donanması’nın gemileri nokta halinde açık rotalara olan çıkışın sessiz koruması gibi duruyordu. Doğu ufkuna çöken dağlar Büyük Vadi’yi şekillendiriyordu, duvarları ve dorukları yeni yağın karla kabarmıştı, vadileri ve boğazları gizem ve batıl inançla kararmıştı.

Alexander ve Aluinn Jakobit ordusunun yanındaki yamacı dört nala çıkarken, eli kulağında savaştan haberdar olamayanın yalnızca kendileri olmadığı anlaşıldı. Drummoise’in karşı yamaçları boştu. Cumberland’in ordusu daha gelip konumlarını almamışlardı.

Donald Cameron, son zamanlardaki ender durumlardan birinde, kendisine saygıdeğer Nazik Lochiel unvanını kazandıran sakini tutumlarını korumayı başaramadı. Adamları acı bir hayal kırıklığından sırf sıkıntılı yağmurda durup bir başkasıyla yüzleşmek için koşturmaktan bitkin düşmüştü. Prens işleri daha da kötü bir hale getirerek alanı yukarı aşağı dolaşmış, kırmızı ve mavi kraliyet ceketinin içinde göz kamaştırıcı ve kahramanca bir duruş sergiliyordu. Bir elinde değerli taşlarla süslü kılıcını ve diğer elinde gümüşle doldurulmuş deri bir kalkan taşıyarak geniş arazinin karşısına dizilmiş görünmez orduya hakaretler yağdırmaya devam etti.

“Kimse Majestelerine bugün savaşta oynamak isteyen kimse olmadığını söylemedi mi?” diye sordu Donald saygısız bir tavırla kaşlarını çatarak.

“Ah, ender zamanlardan birini yaşıyor, kendi haline bırak,” dedi Archibald yorumunun kazandığı soğuk bakıştan kaçınarak.

Bu aslında doğrudu. Adamlar prens yanlarından kasıla kasıla geçtiği her an neşeleniyor ve çılgınca kükrüyorlardı. Kont Fanducci bile, birbiriyle uyumsuz on topun ufak silah deposunun başında, tüylü üç köşeli şapkasını başından çıkarıyor ve onları tarihe kazımak isteyen güzel genç prenslerine kendi renkli İtalyanca övgülerini sunuyordu.

Ancak öğle olmadan, adamların sesleri kısıldı, sinirleri gerildi ve bozuldu, azalan sıcaklık ve çiseleyen soğuk yağmur altında enerjileri azaldı. Saat üç olunca, en inatçı olanları bile Cumberland’in ordusunun bugünkü meydan okumalarına cevap verme niyetinde olmadığına ikna oldu. Zararlarına bir de hakaret ekleyerek, nisanın on beşindeki doğum günü onuruna dük cömertlikle adamları için fazla fazla et, peynir ve rom ısımarladı ve kampta kadın varlığını yasaklayan kesin kurallarını gevşetti. İskoçlar Drummoise’in ıslak zemininde sis ve çamuru seyrederken, Cumberland Dükü Nairn’deki Balblair Evi’nin salonundaki ziyafette yanına oturan son derece hoş kalçaları seyrediyordu.

Doğum günü kutlamalarını duyunca, klan liderleri adamlar-

rına oturmalarını söyledi. Çoğu, soğuk yağmurlu havada dokuz saatten fazla bekledikten sonra, durup daha fazla emir beklemek için fazlasıyla bitkin ve açtı. Yayıldılar ve yerli çiftliklerde ve köylerde bulabilecekleri et ve ekmek arayışına koyuldular, sonra üzerinde uyumak için yakınlarında sıcak saman yığını aradılar.

Askerlerin çoğu Culloden House'a dönmüş, aceleyle toplanan savaş konseyinin onları resmi olarak görevden çıkarmalarını bekliyorlardı. Açlardı ve usanmışlardı, tartışmanın uzayıp kızıştığı anlaşıldığında uzaklaşmaya başlamışlardı.

"Neyse ki daha serinkanlı liderler bir kere olsun galip gelecekler," dedi Aluinn sırtını sağlam duvardaki sert taşa sürterken. "Lord George öfkesini tutabilsen ve O'Sullivan'a dangalak demekten vazgeçerse..."

"O'Sullivan bir dangalak," diye karşılık verdi Alex üçüncü kez bir avuç ezilmiş samanla Gölge'nin örtüsünü kontrol ederken. Kendi sessiz şekliyle, o gün erken saatte aygırın sadakatine ve dayanma gücüne kötü kullanmış olmasına karşılık cömertlikle teşekkür ediyordu. Gururlu hayvanı Aluinn'in öğle ya da akşam yemekleri için aşırmayı başardığı yulaflı kekten kendi payına düşenle beslemiş ve atılgan Laughlan MacKintosh'a bir çiftçinin soğuk mahzeninden iki elma çaldığı için altın para vermişti. Çok bir şey etmezdi, ama aygır vakur şekilde minnettar görünüyordu. Efendisinin yiyeceğini aldığını anlamış gibi yulaflı kekleri neredeyse reddetmişti.

Doğal olarak Alex, kendilerini yiyecek ve sıcak bir yatak bulmak için Culloden House'dan uzaklara süren diğer adamlar gibi açtı ve üşüyordu. Yiyeceğin yanında, kendini küçük siyah purolarından içmeyi deli gibi isterken buldu, heybesinde yaptığı ayrıntılı aramadan eline azıcık parçalanmış tütünden başka bir şey geçmedi.

Sıkıntılarına ek olarak, şakaklarında insanın etini kemiren bir ağrı vardı ve tanımlayamadığı bir şey hakkında duyduğu belli belirsiz bir huzursuzluk hissediyordu.

"Ne kadar gitmişlerdir sence?" diye sordu Aluinn çim kümesini tekmeleyerek dalgın bir şekilde.

Alex omzunu silkti ve Gölge'yi tımarlamaya kaldığı yerden devam etti. “Struan programa uyduysa, şimdi Urquhart Kalesi civarında olmalılar, çoktan oraya varıp gece için yerleşmedilerse.”

Aluinn öğleden sonrasının gölgeleri içinde arkadaşının sert yüz hatlarını inceledi. “Deirdre ve Damien, Struan’ın kavgacılığına rağmen, onu çok fazla zorlamayacaklardır.”

Alex’in soluk gülümsemesi verdiği tek cevap oldu ve Aluinn sessizce iç geçirdi, kendi duyguları böylesine bir telaş içindeyken Alex’i rahatlatmasının ne kadar mümkün olduğunu merak ediyordu. Avare bir göçbeyi oynamaktan yorulmuştu, yel değirmenleriyle dövüşmekten usanmıştı. Dün Deirdre’yle geçirdiği gibi geceler istiyordu – harlayın bir ateşin önünde sevişmek, gelecekleri için birlikte planlar yapmak. Bir yuvası ve çocukları olsun istiyordu. Artan yaşıyla beşer beşer mızur, saygınlık ve bilgelik gelsin istiyordu. Köklerine dönmek istiyordu. Bir çiftlik, belki. Gurur duyabileceği ve benim diyebileceği bir şey.

“Alex,” dedi sessizce gülerken. “İşe yaramaz hayatımda mucizevi bir ana ulaşmış olabileceğime inanıyorum.”

“Tek kişi sensin gibi görünmüyor,” dedi Alex düşünceli bir şekilde, kafasıyla Culloden House’un ön ve arka kapılarındaki hareket akışını gösterdi.

Aluinn dönüp Lochiel’in kendilerine doğru koşturduğunu gördüğünde gülümsemesi hâlâ bozulmamıştı.

“Lord George durup Cumberland’in saldırmasını beklememiz, karanlık çöktüğünde hücumla geçip kampına sürpriz yapmamız için prensi sonunda ikna etti.”

Alex dikkat kesildi. “Bu gece mi?”

“Evet, kardeşim,” dedi Donald heyecanla. “Kutlamalar nedeniyle sarhoş ve kafaları ahır kapıları gibi açık olacak. Onları Preston’da ve Falkirk’te yakaladık. Tanrı’nın izniyle onları yine yakalayabiliriz, bu işi burada sonlandırabiliriz.”

“Ama klanlar dağıldılar,” dedi Aluinn ihtiyatla. “Onları bu gecedan önce tekrar bir araya getiremeyiz. Dahası, arazilere ve bataklıklara doğru on beş kilometrelik bir yürüyüş yapılacak. Adamlardan bazıları şafaktan beri hiçbir şey yemedi...”

“Evet, evet. Ne söyleyeceğini biliyorum, MacKail, ama doğrusu şu ki, ya bu gece yürürüz ya da sabah olunca yine lanet kırsaldaki kabuklarımızın üzerinde donarız. Lord George’un prensten kazanabildiği ayrıcalık ancak bu kadar. Birkaç karın aç diye ya da birkaç mizaç uykusuzluktan huysuzlanabilir diye bunu kaldırıp atamayız. Ayrıca, o lanet İrlandalı, burnunu havaya dikip biz İskoçyalıların sadece üzerimize bir kriz çökene kadar iyi olduğumuzu, sonra kafalarımızı eğip geri çekilme için yalvardığımızı söyledi.”

“Bu olabilirdi,” dedi Aluinn fısıldayarak ve çıkardığı sorunlar yüzünden, Lochiel’in yalın mavi gözlerinden sert bir bakış kazandı.

“Bir adamın onuru istediği zaman kolayca kaybedip sonra tekrar bulabileceği bir şey değildir. Bir kere gitti mi, sonsuza kadar kaybolur ve bu kayıp, oğullar ve torunlar ve sonraki kuşaklara acı çektirir. Hayatını onuruna tercih eden bir adam, sadece Tanrı’nın acıyabileceği bir adamdır.”

“Tanrı ve Cumberland Dükü,” dedi Alex elindeki saman örtüsünü atıp Gölge’nin eyerine uzanırken gaddar bir ifadeyle. “Umarım ikisi de bu gece bize acır.”

O sırada Cumberland Dükü William, Balblair Evi’nin kütüphanesindeki gıcırdayan tahta döşemeyi adımlıyordu, ellerini karnını daha çıkık gösterecek bir duruşla arkasında kavuşturmuştu. Yüzü gömleğinin beyaz dantel yakasının üstünde kırmızıydı. Peruğu biraz fazla pudralanmıştı ve boğa gibi omuzlarında beyaz bir toz şeridi bırakmıştı. Gözleri karanlık ve burnunun iki yakasında martı yumurtası kadar büyümüşü ve ender rastlanan anlarda gülümseyince çizgi şeklini alan dudakları başını geri atıp bir kakhaha koparıırken neredeyse görülmezdi.

“Bütün gün o lanet alanda mı beklemişler diyorsun? Garanti veririm böbrekleri alt üst olmuştur, etekli diktatörlerimizin öfkelelerinden hiç bahsetmiyorum bile.”

“Gerçekten, efendim,” dedi Hamilton Garner, dükün eğlencesini paylaşıyordu. “Neyse ki, sabah olmadan yağmur pis kokunun çoğunu temizler.”

Dük bir kakhaha çınlattı ve kirpiklerindeki yaşı sildi. “Sanıyorum öyle olur. Başka bir şey var mıydı, Binbaşı? Bir şey daha şöyleyecekmiş gibi duruyorsun.”

“Bize bugünkü operasyonun komutasında prensin olduğu, Lord George Murray’i Atholl’lerinden oluşan küçük bir alayı komuta etmeye gönderdiği söylendi.”

Dük suratını ekşitti ve Hamilton’a dikkatle baktı. “Kesinlikle emin misin? Bizi şüpheye düşüren tek adamı niçin göndersin ki?”

“Belki de ihtişam arıyordur?”

“Öyleyse kendi adına aptalca bir hareket olur. Ancak bizeyse reddetmeyeceğime emin olabilirim. Senin üstün bir avantaj sağlar.”

“Sayımız neredeyse onların iki katı, efendim. Aldığımız son bilgi, İskoçya boyunca değişik operasyonlarda adamlarının dörtte birinin dağılmış durumda olduğunu doğruluyor.”

“Sayıları, ya da eksiklikleri, onları daha önce hiç durdurmadı, Binbaşı. Hatırladığım kadarıyla, Prestonpans’ta ikiye bir ve Falkirk’te de üçe birlerdi.”

“Şaşırtma unsurunu da kendi avantajlarına kullandılar.”

“Evet, gecenin ortasında bataklık arazilerde emeklemeye, cehennemden gelen kadınlar gibi boşluktan ortaya çıkıp adamların üzerine binmeye ilgileri var gibi görünüyor.”

“Nöbetçilerin üç katına çıkarılması ve parolaların her yarım saatte bir değiştirilmesi için emir verdim,” dedi Hamilton. “Biz dakikalar içinde haberdar olmadan beş mil gelemizler.”

“Peki ordumuzdaki adamların karakterlerini nasıl değerlendiriyorsun? Geçek düşünceni söyle, Binbaşı.”

Dükün yem olarak atmaktan hoşlandığı sözlü kapanlara ihtiyatla yaklaşan Hamilton kelimelerini dikkatle seçti. “Adamlarımız anlaşılır biçimde gergin, efendim. Hatta belki biraz kaygılı. Daha önce cesaretlerini kıran sert saldırılarla karşılaşmanın yeni yollarıyla talim yapmalarına rağmen, İskoçlara karşı sarsılmaz bir korkuları var gibi.”

Dük dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. “Belki de ilham vermesi için aralarından bazılarını asabiliriz; herkesin gözünün

önünde asılan bir korkak, sıralar arasında cesur yürekler doğurur. Ordumun arazide koşturmasını görmekten hoşlanmıyorum, Binbaşı.”

“Belki de sadece uygun motivasyona ihtiyaçları vardır, efendim.”

Cumberland etrafa göz gezdirdi. “Nasıl? Meydana götürülmeden önce hepsine dayak mı atacaksın? Engelleyici disiplini mi, ne?”

“O kadar şiddetli yöntemlere başvurmak zorunda olmadığımıza inanıyorum, efendim,” dedi Hamilton kırmızı geniş paltosunun iç cebine uzanarak. “Gerçek şu ki, bu öğleden sonra elimize geçen bir şey isyancıların kendilerinin adamlarımızı bizim üstlenebileceğimiz çabaların ötesinde keşkin olabilir. İzin verirseniz...”

Cumberland kabul etmedi. S salamında elini salladı ve Hamilton katlanmış iki kağıdı çıkardı.

“Bu,” – üstteki kağıdı kaldırdı – “Lord George Murray’ın savaş emirlerinin bir kopyası. Bu sabah burası ve kırsal arasındaki yolu gözetlemek için gönderilmiş iki subaylarını alıkoyduk. İçinde şöyle yazıyor: ‘Herkesin kendini orduya adanması, savaş ve takip tamamen sona ermeden gece ve gündüz birliklerinden ayrılmaması Yüce Majesteleri’nin mutlak emridir. Bu koşullarınızdan atınıza kadar geçerlidir. Savaş emri her genel subaya verilmiştir’ vesaire vesaire ve bunun gibi şeyler.”

Cumberland kendisine sunulan belgeyi kabul etti, kısaca bir göz gezdirdi ve titizlikle yazılmış yazıyı, Lord George Murray’ın imzasını ve 14 Nisan tarihini not etti.

“Klasik emirler, nesi var?”

Garner gülümsedi. “Yazıcılarımızın belirsiz yeteneklerini kullanma özgürlüğüm oldu ve sonunda... bu çıktı, efendim.”

Cumberland ikinci kağıdı aldı, öncekinde yaptığı gibi içeriğini taradı. Aynı koyu yazıyla yazılmıştı, aynı titiz gösterişle imzalanmıştı, küçük bir ifade eki dışında aynı emirleri içeriyordu. “Herkesin kendisini orduya adanması,” diye yüksek sesle okumaya başladı Cumberland, “savaş ve takip tamamen sone erece kadar gece gündüz birliğiyle kalması ve...” Durdu ve devam etmeden önce Hamilton Garner’a baktı, “ve her ne olursa olsun Seçmen’in

birliklerine hiçbir yer vermemesi Yüce Majesteleri'nin mutlak emirleridir. Bu koşumlarınızdan atınıza kadar geçerlidir.”

“İkinci belgeyi Argyle milisinin albayı John Campbell’a gösterme özgürlüğünde de bulundum,” dedi Hamilton Garner sessizce.

“Ve?”

“Hiçbir yer ifadesi istenen etkiyi başlatıyor gibi göründü. Bildiğiniz gibi Campbell’lar, rakip klanların özellikle bazılarıyla – bilhassa Cameron’larla ve MacDonald’larla – yüz yüze gelmeye istekli görünüyorlar. Sanıyorum bir çeşit kan davası güdüyorlar ve ellerine fırsat geçerse onları geriye tek bir adam bile bırakmadan kıymak için tereddüt etmizler.”

“Anlıyorum,” dedi Cumberland ve anladı. Bir İskoçyalı savaşçının düşmanlarına saçtığı dehşet hikayeleriyle çoktan dolmuş olan sıradan bir asker bu emirleri okusaydı, savaş meydanında onurlu bir şekilde yaralananlara bile merhametleri, anlayışları olmadığı anlamına geldiğini düşünürdü. Eklenen ifadesiyle emir, katliama göz yumuyordu ve isyancıların adam değil rahiplere canlı kurbanlar sunan ve öldürdükleri düşmanlarının kanını içen gaddar zalimler oldukları inancını kuvvetlendiriyordu. Elbette doğru değildi, Charles Stuart’ın yakalananlara ve yaralananlara merhametli ve onurlu davrandığıyla çok daha fazla hikaye vardı ama kılıcını bırakırsa sadece rezillik ve yenilgiyle yüzleşeceğine inanarak savaşa giden bir adam kesin katliamla karşılaşacağına inanan bir adama göre çok daha az bir inançla savaşırdı.

“Bu Jakobit lanetini sonsuza kadar silmeye yemin ettim,” diye mırıldandı Cumberland. “Bu süreçte her adamı, kadını ve çocuğu öldürmek anlamına gelse de bitirmeye yemin ettim.”

Hamilton Garner komutanının kararını sessizlik içinde bekleli.

Cumberland iki kopyaya da tekrar baktı. Birini aldı ve köşesini bir muma tuttu. Kağıdın köşesi karbonlaştı ve içe doğru kıvrıldı, sonra aniden mürekkepli yazıyı, harlayan alevler kelimeler parlak sarı ve turuncuya dönene kadar yuttu. Cumberland yanan

belgeyi attı ve ateş külü botunun topukları altında dumanlı bir toza çevirmeden önce sönmesini bekledi.

İkinci kopyayı Hamilton Garner'a geri verdi. "Bunun doğru ellere ulaştırılmasını sağlayacağına güveniyorum, Binbaşı?"

Açık yeşil gözler neredeyse sönen alev gibi parlak yanıyordu. "Bana güvenebilirsiniz, efendim. Her zamanki gibi."

22

Culloden

Lord George Murray, saat sessiz olup, hava gözlenmeden hareket etmelerini sağlayacak kadar karardığında adamlarını yürüyüşe başlattı. Öne kendi Atholl adamlarını koydu, yanında da Lochiel Cameron'ın adamları vardı. Lord John Drummond ve alayları kolun merkezindeydi, prens ve Perth Dükü gerideydi.

Albay Anne Moy ise kır arazinin engebeli patikalarının rehberleri gibi hareket eden MacKintosh'ların küçük grubunun başında gururlu bir şekilde ilerliyordu. Sonunda İngilizlerle karşılaşmaya ve onları kendi topraklarında yenmeye istekli oldukları kadar, vadinin geniş havzası boyunca hızlı ve sessiz ilerliyorlardı – o kadar hızlılardı ki dağılan artçıların yetişmeleri için sık mola- lar vermek zorunda kalıyorlardı.

Bütün gün yağan yağmur patikaları ve bataklıkları tehlikeli, kaygan çamurlu yollara çevirmişti. Adamlar kaba yabani otlarla kaplı yerde iki kat enerji harcayıp gidebileceklerinin yarısı kadar ilerleyebiliyorlardı. Kollar yavaşladı, ön ve arka arasındaki açıklık yarım mili bulmuştu ve Lord George başarılı olmaları için onlara en büyük fırsatı tanıyan iki çatallı kısaç hareketini yapmayı bir kenara bırak, herhangi bir saldırı gerçekleştirmeye yeterli birliği olmayacağından korkuyordu. Ayrıca, prensin kolları hâlâ geride sürüklenirken, Lord George'un habercileri Cumberland'in kampında sıra dışı bir hareketlenmenin olduğu haberlerini getiriyordu. Kampın çevresinde dolanan gözcüler ve devriyeler vardı

– sürpriz yapmayı ummaları için çok fazla ve çok yakındalardı. Bir şey, ya da birisi, onları çoktan alarma geçirmişti; saldırı yapmak pusuya yürümek anlamına gelebilirdi.

Yanında süren liderlere ve subaylara danışan Lord George, gün ışığı gelip onları açık arazide yakalamadan önce çabucak ve sessizce geriye dönmekten başka çarelerinin olmadığı kararına vardı.

Charles Stuart, Lord George’un sahil yoluna doğru hızla geri dönen adamları görünce neredeyse gözlerine inanamıyordu. Gökyüzüne dağılan soluk mavi ışığın kenarında karaltı gibi görünüyordu, O’Sullivan yüksekte atıp tutarak Lord George’u korkaklıktan düpedüz ihanete kadar her şeyle suçlarken hiçbir şey söylemiyordu.

Alexander’in bütün yapabildiği tabancasını çekip İrlandalıyı doğruca vurmaktan alıkoymak. Düşüm buyken, Charles Stuart’ı Lord George’un akla yatkın olan tek kararı aldığına ikna etmek Lochiel’in, Albay Anne’in ve MacGillivray’in sakin, ikna edici güçlerine kaldı. Ama zarar verilmişti. Gurur konusunda katı olan Lord George kendilerine bakan asker sıraları önünde sadakatinin ve cesaretinin açık açık sorgulanmasına sinirlenip Culloden’a taş gibi bir sessizlik içinde döndü. Olayların akışıyla kafası karışan prens kontrol edemediği başka bir aşağılanmayı kabul etmeye zorlandı ve aksi bir huysuzluk duvarının arkasında geri çekildi, liderleri ve konsey üyeleriyle ettiği bir iki laf dışında kimseyle konuşmadı.

Açlıkla ve yorgunlukla tükenmiş olan adamlar yalpalaya yalpalaya Culloden’a vardılar. Bazısı daha ileriye, Inverness’e gitti; bazıları çevredeki çiftliklere yayıldı. Yaklaşık bin tanesi Culloden House’u çevreleyen korunaklı bir park alanına çöküp ölü gibi uyudular, açlıklarını düşünemeyecek kadar bitkinlerdi, kısa zaman sonra Cumberland’in ordusunun yolda, iki saatten daha az sürecektir mesafede oldukları haberi geldiğinde harekete geçmek için bile çok bitkinlerdi.

“Başlarınızı aşağıda tutun, kızlar,” diye uyardı Struan, ateşli el gözler sırayla Catherine’e ve Deirdre’ye bakıyordu. “Alçak herif-

lerin bizi yakalamalarına izin veremeyecek kadar fazla yol geldik."

Catherine sakince dudaklarını ıslatarak ve dolu tabancayı daha da sıkı tutarak başını salladı. Öğleden sonraki saldırıdan bu yana düşünmeden hareket etmiş, emirleri ya da talimatları sorgulamadan yerine getirmişti. Karşılığında da Struan MacSorley'nin hiçbir durumda kolaylıkla vermediği mutlak hayranlığını kazanmıştı.

"Onları nasıl gördüğünü ya da duyduğunu anlamıyorum," diye fısıldadı Deirdre. "Hatta orada olduklarını nasıl bilebildiğini anlamıyorum. Saatlerdir hiçbir şey görmedim veya duymadım."

"Struan bütün hayatı boyunca dağlarda ve ormanlarda yaşamış," dedi Catherine. "İçgüdü... ya da onun gibi bir şey olmalı."

Deirdre eski hanımına bakarak onun nasıl sakin ve mantıklı konuşabildiğini merak ediyordu. Son yirmi saattir, MacSorley ve bir avuç adam Inverness'e uzanan dağlardan çarpık, sarmal çekilmede karşılarına çıkan pusulardan hayatta kalabilmişlerdi. Takibin başında, Deirdre Catherine'in sağlığının yanı sıra ruh hali için korkmuştu — her şeyden önce sevgili ağabeyinin gözleri önünde öldürülmesine şahit olmuştu. O zamandan bu yana kırmızılarla kaplı izcilerinden kurtulma çabası içinde aldatıcı patikalar boyunca hopyaya zıplaya gidiyorlardı ama Catherine sendelediğine ya da Deirdre'nin onun her kasını ve hücrelerini ele geçirdiğini bildiği zayıflığa yenik düştüğüne dair hiçbir iz göstermiyordu. Deirdre biliyordu çünkü aynısını – bilinmeyenin soğuk, dondurucu dehşetini – kendi içinde duyabiliyordu.

Struan onlara vahşi dağ hayvanlarının iğrenç kokulu ağzında gizlenmelerini emrettiğinde Catherine ayak dirememişti. Sırt çantalarından kurtarabildikleri yetersiz yiyecekleri aralarında eşit derecede paylaşmamışlarsa kesinlikle reddediyordu. Deirdre'yle beraber yaralıları yardım etmişti ve ciddi şekilde yaralı adamlar yürüyemiyorken kendisinin mükemmel derecede yürüyebildiğini söyleyerek tekrar yakalamayı başardıkları az sayıdaki atlardan biri üzerindeki yerinden vazgeçmişti.

Deirdre'nin kendi cesaretini koruyabilmesi Catherine'in cesaretinin gücü ve ısrarı sebebiyleydi. Ayrıca Moy Malikanesi'ne

canlı olarak dönebilirlerse Aluinn MacKail'in yanına döneceği ve onu bir daha bırakmayacağı düşüncesiyle kendine destek oluyordu. *Asla* bırakmayacaktı. Bu, gecenin sis dolu siyahlığında kendine verdiği bir sözdü, İrlandalı atalarının inatçılığı ve kararlılığıyla tutmaya yemin ettiği bir sözdü.

"Orada," dedi Catherine birden. "O kayaların üzerinde. Bir şey hareket etti."

Deirdre yukarı baktı, dondurucu yağmur görünürlüğü bir varsayımlar oyununa çeviriyordu. MacSorley dağı aşmak için uzun gecenin avantajını kullanmıştı ve İngiliz askerlerin onları yakından takip etme azmini ve cesaretini göstermeleri mümkün görünmüyordu. MacSorley zaten birkaç kere çabalarına sinirlenmiş ve hızla geriye dönüp karanlığın sisin ve gölgenin uygun kullanımıyla nasıl yarım düzine vücudu arkasında bırakabileceğini göstermişti. Ancak şafak onların ve İngilizlerin üzerlerine çökmüştü ve kaya oyuklarının arkasında kestirilen birkaç dakikalık uykuyla tekrar ilerliyorlardı, kolları, bacakları ve sırtları itiraz ederek krampa tutuluyordu.

Struan kadınlara ileriden sürmelerini önermeye çalıştı – Inverness sadece birkaç mil ötedeydi – ama Catherine bir kere daha inatla reddetti.

"Buraya kadar beraber geldik, Bay MacSorley," dedi oldukça kararlı bir şekilde. "Yolun gerisini de beraber gitmeliyiz, ya da hiç gitmeyelim."

"Ne söylediğini bilmiyorsun, kızım."

"Çok iyi *biliyorum*," diye üsteledi Catherine. "Bizi takip eden kırk askerin olduğunu, bir başka kırkının da ilerde yolumuzu kesmek için çevremizi sardığını tahmin ediyorsunuz. On iyi adamınız var, yaraları omuzlarına bir silah dayayıp tetiği çekmeye el verecek kadar olanlar dahil. Bunu gördüğüm gibi, Deirdre ve ben de aynı tabancaları doldurup adamların ateşlemesi için hazır hale getirerek işe yarar bir hale gelebiliriz."

"Yakalanırsanız başınıza ne gelecek biliyor musunuz?" diye bağırdı Struan.

"Ağabeyimi öldürdüler, Struan," diye cevap verdi düz bir ses-

le. “Ellerine fırsat geçerse seni, beni ve hepimizi öldürecekler. Ama onlara fırsat tanımayacağız. Biz Cameron’larız, Tanrım ve onlar... onlar sadece şaşı gözlü, istakoz sırtlı İngiliz yığınları.”

MacSorley bir an ona bakakaldı ve sonra sıırttı. “Evet, kızım. Evet, oldukları şey bu.”

Ve oradaydılar, yabani otların derin çalılığı ve önleri serili tüfek sıkısı ve barutla karışık dikenli çalılarının içinde çömelmişlerdi, ellerindeki silahlarını gergin bir şekilde tutuyorlardı. Yamaçlarda gerçekten bir hareketlilik vardı; Deirdre seyrek ağaçların arasından fırlayan kırmızı benekleri gördü – sayıları on cesur İskoçyalı ve iki korkmuş kadınla etkili biçimde mücadele etmek için yeterince fazlaydı. Bunun meyini sonu olabilirdi.

“Seni seviyorum Aluinn MacKail’i,” diye fısıldadı Deirdre sessizce. “Ve beni sevdiğin için sana bütün kalbimle teşekkür ediyorum.”

Kuvvetli ve insanın kanını donduran bir gürlleme havayı yırttı ve kadınların yüreklerini ağızlarına getirdi. MacSorley’nin çalı örtülerinin altından kolları havada ve havayı döverek ileri fırladığını gördüler, yele gibi kaba saçları çılgınlıkla yukarı aşağı uçuşuyordu. Struan’ın adamları birer birer örtülerinin altından sıçırıyor, kılıçlarını kınlarından çıkarıp başları üzerinde sallıyorlardı, ekose girdapları içinde dönerek ve başlarını geriye atarak dağ eteklerine doğru lanetlerini haykırıyorlardı.

Deirdre kenetlenmiş elleri arasında tabancayı sıkıca kavradı ve tam bir şaşkınlıkla manzaraya baktı. Catherine aniden gülüp onun koluna tutunduğunda çılgık atmanın eşiğindeydi.

“Bak! Aşağıdalar!”

Vadinin havzasında, yeşil ve kahve renkli kayaların arasından ortaya çıkan ekoseler içindeki İskoç sütunlarıydı; onlarcası, yüzlercesi liderleri MacPherson’ın arkasındaki sisin içinden fırlıyorlardı.

Struan atlardan birini kaptı ve MacPherson’ların şaşırان grubunun yolunu kesmek için yamaçtan şimşek gibi bir hızla indi. Aceleyle birkaç cümle edildi ve dışarı fırlayan el yarı silahlı alayın tamamını istekle yamaca akın ettirdi. Catherine ve Deirdre

rahatlayarak birbirine sarılıp, kükreyen İskoç dalgaları onları geçip indikleri zaman bitkin, isyan birliği kendilerine katılırken mutlulardı.

Herkes oldukça yorgun olduğu için, kimsenin vadide gerekenden daha fazla kalma isteği yoktu. Doğudan gelen keskin bir rüzgar aniden buz parçacıkları ve yağmur getirerek vadinin ağzına esmeye başladı.

Başka bir şey daha getirdi: top ateşlerinin uzaktaki, alçak gümbürtüleri.

Cumberland Dükü William adamlarının titizlikle sıralanmış hatları boyunca at sürdü, arkasındaki yağmurun ve rüzgarın farkında değildi, üç köşeli şapkası uçuşu, suz bir bakışla geriye düştü. Kırmızı fragının uçları kalın altın şeritleriyle işlenmişti, yakasıysa koyu kraliyet mavisiydi. Anının yer örtüsü bile kırmızıydı, süslü altın püsküller hayvan şekilli taburların yanından otoriter bir tavırla ilerlerken sallanıp dans ediyordu. Cumberland'in şapkasının kenarı altından görünen yüzü kırmızı ve suratsızdı, ordusunu teftiş ederken gözleri kara ve fırlaktı. Charles Stuart'tan üç ay daha küçüktü, fakat deneyimde onlarca yıl daha yaşlıydı ve savaş meydanlarına yabancı değildi. Adamları ona saygı duyuyor ve ondan korkuyorlardı ve aralarında "Keçi"nin bugün alandan kaçtığını gördüğü ilk adamı kendi elleriyle vurduğu yeminine kuşkuyla yaklaşan az sayıda adam vardı.

Hükümet tarafında, aralıksız kırmızı bloklar halinde şekillenen on iki piyade taburu vardı. Merkeze ve her sıraya hakim olan beş top bataryası Argyle vadilerinden gelen etekli milislerden oluşan sekiz birlik tarafından destekleniyordu. Toplamda, Culloden'in altındaki gri ve rüzgar alan arazide dizili dokuz bin hükümet birliği vardı. Askeri hassasiyetle ona beş derinliğinde üniteler şeklinde dizilmişlerdi, her biri rüzgara karşı dalgalanan bayrakları ve flamalarıyla birliklere ve ekiplere bölünmüşlerdi. Adamlar geniş etekli gömlekler ve ağır kırmızı yünden pantolonlar giymişlerdi, montlarının kol ağızları alay renklerindeydi, pantolonları beyaz ve gri tozluklu uyluklarının ortasına kadar iniyordu. Her adam standart olarak kırk santimetre uzunluğunda fitilli

çelik süngüyle donatılmış çakmaklı tüfek taşıyordu. Doldurma ve ateş etme emri verilene kadar, ateşleme yerlerini yağmurdan ve sulu kardan korumak için vücutlarına yakın tutuyorlardı. Siyah kunduz kürkünden şapkalarının altından kafaları onları önlerinden başka bir yöne bakmalarını engelleyen sıkı deri malzeme yüzünden dik tutuyordu.

Kırılan kırsalın yarım mil ilerisinde gördükleri şey ekose ve çelikten oluşan hareketli, debdebeli bir denizdi. İyi dinlenmiş, iyi beslenmiş bir İskoçyalıyla savaşıma ve saldırıyı geri çevirme yöntemleriyle iyi talim yapmış olmalarına rağmen hissettikleri şey saf, katkısız dehşetti. Birden fazla adam yoğun bir güven eksikliği duyuyor ve acı dolu türeyişler ve soğuk terler dökme konusunda yalnız olmadığı umuduyla yanlarındaki arkadaşlarına bakıyorlardı. Korkularının terlediği kendilerini savaş faslından önce bile çaresiz hissettirdiği için onları sinirlendiriyor, küple-re bindiriyordu. Prestonpans'ta ve Falkirk'te bulunanların hepsi İskoçyalıların üzerlerine ateş üstüne ateş açıldığında sarsılan ve geri çekilen normal bir asker türü olmadığını gayet iyi biliyordu. Bunun yerine, İskoçlar kibirli kırmızı montlular hattına ulaşmak için tırmanmaya, savaşımaya, kendi ölümlerinin üzerinden atlama-ya ve bir kere oraya vardılar mı, en büyük hevesle cehennem **gibi** katliamı göstermeye sadece isteklilik değil, aynı zamanda sabırsızlık gösteriyorlardı.

Davulcular her taburun arka sırasında duruyorlardı, kolları bekleyen askerlerin omuzlarına cesaret aşlamak için yayılarak hareket ediyorlardı. Davulların her bir taşıyıcısı sancaktar olmadan önce, nakışlarla işlenmiş ipek karesi ileri geri gidip geliyordu, her taburun armasıyla renkli biçimde süslenmişti. Howard'ınki için bir süvari, Barren'inki için bir aslan, Wolfe'unki için beyaz bir at, Blakeney'ninki bir kale, İskoç alayları içinse bir deve diken. Sonuncusu, kendilerini cesaretlendirmesi için dandan yerine, alanın karşısında kendilerine okunan acı meydanların kakafonisine karşılık verme uğraşlarıyla terleyen ve yüzleri kızaran gaydacılardan oluşan iki azimli hata sahipti.

Kırmızı gömleği ve altın şeritleri içinde göz alıcı duran Bin-

başı Hamilton Garner kendisine atanan King's Horse alayının önünde sürüyor, her bir adamı sabitlemek için bir bakış atıyor, geçmişte sergiledikleri korkaklığı tekrarlamaları durumunda olacıkları söylüyordu. Burun delikleri yakınlardaki topçuların havada bıraktıkları ağır yanan gazların keskin kokusuyla yanıyor ve yeşil gözleri kendilerini hedef alan sulu kar ve hafif sisin içinden dikkatle bakıyordu. Rüzgar doğruca İskoçların yüzüne esiyor, şanssızlıklarına bir sefalet daha ekliyordu. Aptal adamlar önceki gün boyunca beklemekten, sonunda sadece bugün tekrar alana çekilmek üzere giriştikleri başarısız gece yürüyüşünden bitap düşmüş olmalıydı, Garner birincinden havalara uçabilirdi.

Gülümsemesi genişledi. Umarım onlarlasındır, Cameron. Umarım top sıralarının dışında kalacak akla ve şansa sahiptir, çünkü seni kendi ellerimle öldürmek istiyorum.”

Alexander Cameron aniden bastıran rüzgardan kaçınmak için başını yana çevirdi, yanındaki bir düzine adamın aynı şeyi yaptığını görünce içinden küfür etti. Soğuğu, kabul etmek istediğinden daha fazla hissediyordu. Cumberland'in Drummossie Kırını'na yürüdüğü haberleriyle uyandırıldığında zar zor bir saat uyuyabilmişti, hırçınlaşmıştı ve kafası pamuk yünüyle doldurulmuş gibi hissediyordu. Yorgundu, açtı ve onlarca aydan sonra ilk defa sıcak yün pantolonların yokluğu için lanet okuyordu. Buz gibi rüzgar ona daha modern ve pratik savaş kıyafetleriyle geçirdiği on beş yılı hatırlatmaya kararlı görünüyordu.

Kırın kendisi çok az koruma sağlıyordu. Yazın çim denizi, sonbahar ve kış aylarındaysa kuzey rüzgarının inleyen nefesini kırmak için eğilmiş ve iskelet gibi birkaç ağaçtan başka bir şeyi olmayan çıplak, bomboş bir araziydi. Kuzeydeki uzak yamaçta görünen Duncan Forbes'un mülkü Culloden'dı, bahçe ve alanları körfezden kırın ötesine kadar uzanıyordu. Mülkün destek olduğu üç çiftlik vardı, bunlardan en büyüğü Culwhiniac'tı, girişken sahipleri sekiz yüz adım genişliğinde, bin adım uzunluğunda taş kuşatma inşa etmişti. Alex, Cumberland'in atışçılarına nişan almak için alan verdiğini bilerek, prensin sağ kanadını korumak için duvarı kullanmasından hoşnut değildi. Daha da kötü bir dü-

şünce İngilizlerin ilerleyen isyancıların sırtlarına ateş ederken bir alay gönderip duvarı örtü gibi çevrelemesiydi.

Charles Stuart'ın savaşı kendisi yönetmesi ısrarına boyun eğen Lord George Murray, Athol Tugayı, Cameron'lar, Appin'den Stewart'lar ve Lord Lovat'ın Fraser'larından bir araya gelen toplamda yaklaşık bin üç yüz adamdan oluşan sağ kanadı komuta ediyordu. Merkez Edinburgh Alayı'nın – hiçbir klanla bağlantısı olmayan tek ön sıra birliği – Chisholm'ların, Farqharson'ların ve Bayan MacKintosh'un Chattan Klanı'nın önünde atını gururla süren Lord John Drummond'un komutası altındaydı. Albay Anne alandaydı, ekoselerden oluşan bir sürüş kıyafeti içindeydi, başında erkeklerin mavi bşliğinden vardı. Kocaman, gri aygırının üstünde klanının önünde ilerliyordu, gülümsemesini uzun ve cesur Albay MacGillivray'ine çevirirken gözlerinde gurur gözyaşları vardı.

Sol kanatta, gece yürüyüşünden sonra Inverness'e dağılan ve sağdaki geleneksel onur yerlerini almak için prensin çağrısına çok geç cevap veren MacDonald'lar – Glengarry, Keppoch ve Clanranald vardı. Perth Dükü'nün komutasındaydılar ve arazinin konumundan dolayı, Cumberland'in geometrik düz sıralarından farklı bir açıyla şekillenmişlerdi, bu da savaşıma emri gelince onlara fazladan neredeyse üç yüz metre sağlayacaktı.

Her klanın kendi gaydacısı, kendi bayrağı, arması, gururla sergiledikleri kalkanları ve parolaları vardı. Kır renklere boğulmuştu, gökyüzünün gri olmasına ve onları hamur gibi bir battaniyeyle örtecek gibi görünmesine karşın parlak ve canlıydı. Klan üyeleri kıpır kıpırdı, başlamak için sabırsızlanıyorlardı. Arazinin karşısındaki duygusuz kırmızı kitleye yuhalar ve hakaretler yağıdırıyorlardı, ama yemlerine bir karşılık gelmiyordu, tabur davullarının kesik seslerinden başka, gaydalarına gelen hiçbir karşılık yoktu.

Yukarıdaki yamaçlara ve Inverness yoluna dizilenler, izlemek için gelen kasaba insanları ve yerli çiftçilerdi. Oğlan çocukları babalarının ve ağabeylerinin savaşta İngilizlerle çarpıştığını görmek için okuldan kaçmışlardı. Kadınlar yamaçta toplanmış,

heyecanlı saksâğânlar gibi gevezelik ediyorlardı; dilenciler bile olanları izlemeye gelmişti, kimin kazanacağını ya da kaybedeceğini umursamadan, ölenleri yağmalama umuduyla bekliyorlardı.

Prens ne zaman görünse her köşeden büyük coşkulu alkışlar yükseliyordu. Bütün bu cesaret gösterilerinin altında çok azı yüzünün solgun, avuçlarının terli, karnının düğümler içinde olduğunu fark etti. Adamlarını savaşta yönetmek, inançlarına ve saygılarına değdiğini sonsuza kadar kanıtlamak için böylesine cesur ve atılgan bir karar almış gibi görünüyordu. Yalnızca o anda Lord George'un benzer özelliklerini kendinde bulmayı diliyordu. Düşmanını tek soğuk bakışıyla titreyen bir itaate yönleltebilir, kılıcını bir kere savurarak adamlarını şanlı cesaret gösterilerine mahmuzlayabilirdi.

Charles hafif kılıcını kaldırıp başının üzerinden kırım karşı yakasındaki askerlerin kalınlaşan duvarını aşağılayarak salladı. İskoçların arkasında yükselen seslerinden hoşnuttu ve bir anlığına, onların onay seslerinin zevkini çıkartırken kaygılarını unuttu.

Uyuklaması içinde şaşırان bir adam, kükreyen seslerin ve prensin dalgalanan parlak kılıcının savaşın başlatılması için uzun zamandır beklenen işaret olduğunu zannetti. Kont Giovannı Fanducci'nin başarısız gece yürüyüşünden sonra ölü gibi bir uykuya dalan adamları arasından bulup kaldırılabildiğı tek düzenli nişancıydı. Ağır topu çalılar arasında ileri geri sürmüşler, diz boyu çamura batmaması için insan üstü bir çaba harcamışlardı. Çoğu Culloden House'u çevreleyen park yerlerinde uykuya dalmış ve henüz alanda belirmemişti.

Üç köşeli şapkasının kenarından tüyleri sarkan, kocaman asker parkasının katları altından satenleri parlayan Kont Fanducci alternatif nişancılarını – canavarların nasıl çalıştığını gösteren yeterince talim izlemiş adam ve çocuklardı – çağırmıştı. Sürüsünü bir silahtan diğerine götürüyor, ıslak çimde kayganlığı önlemek için tekerleklerin çalılarla nasıl destekleneceğini gösteriyordu. Her silaha siyah barut boşaltmasını, tahta bir pistonla arkaya itmesini, sonra bin gramlık demiri burna getirmesini izliyorlardı. Bir parça barutu temas deliğine yerleştirdi, geçici tayfası gergin

gergin dururken, Fandueci bir kadrarla her topun nişanını sabitledi, adamların çabalarını **“bene”** kelimesiyle takdir etti ve saten, yün ve İtalyan küfür sağanağıyla bir sonraki konumuna geçti.

Merkezi üçe ayrılan ve sol kanadı sulu olan üç silahın yetersiz bataryasıyla bırakılan uykulu nişancı dumansız yanan ateşleme çubuğunu – topları ateşlemek için kullanılan güherçilede ısıtılan fitil – yağmurdan uzak tutmak için bütün dikkatini harcadı. Seslerin kükrediğini duydu ve kendine gelmek için silkelendi. Prensın kılıcının dalgalandığını gördü, ordunun muhteşem bir sürüklenme hareketiyle alçaldığını gördü ve kendi sesini de etrafındaki Keltçe kükremelere kaynaştırarak, kızgın fitili en yakın topa indirdi.

Catherine ve Deirdre uzaktaki gürleminin sebebinde yanılıyor olduklarını biliyorlardı. Devamlı ateşlenen silah sesleriydi, her yankı volkanın sarsıcı etkisiyle bir sonrakine karışana kadar ateş üzerine ateş açılıyordu. Catherine’in güvenliğiyle ilgileneceğine dair Alexander’a onuru üzerine ant içen Struan MacSorley onlarla beraber Moy Hall’a kadar gitti, kadınları kaba biçimde kapıda bırakıp hızlı ve öfkeli adamlarla silah seslerine doğru şeytan gibi gittiğinde kadınlar itiraz edemeyecek kadar zayıf ve dermansızlardı.

Onlara Leydi Anne’in malikanede olmadığı söylenmişti. Koyun yağı gibi solgun ve mum gibi tenli hizmetçiler son yirmi dört saatin olaylarını onlara anlattı – Catherine ve Deirdre varmadan daha birkaç dakika önce, yiyecek ve soluklanma arayışında olan son klan üyesinin savaş meydanına gitmek için çıktığı bilgisiyle bitirdiler.

Evet, kuzeydoğuya sekiz kilometre uzakta bir savaş vardı, tahmin edebildiklerine göre yakındı, Başkan Lord’un Culloden’daki mülklerine bitişik bir kırdıydı. Toplar yarım saate yakın sürelerde hiç durmadan gürlüyordu. Evdeki ve ahırlardaki neredeyse bütün hizmetçiler izlemeye gitmişlerdi. Leydi Anne oradaydı...

Sersemlemiş ve dizleri güçsüzleşen Catherine destek almak için Deirdre’ye tutundu ama büyük salondan ne ıslak kıyafetlerini değiştirmek için ne de sıcak bir yatak odasına çekilmek

için ayrılmadı. Ateşin yanına oturdu, alevlere bakarken gözleri karanlık ve hayalet gibiydi. Elleri buz gibiydi, ayaklarını hissedemiyordu. Birinin verdiği sıcak et suyunu içti ama bir tat alamadı. Deirdre ve başka bir yardımcı ıslak kıyafetlerini çıkartıp onu sade ama sıcak yün bir kıyafete sararlarken kollarını ve bacaklarını bir görevi yerine getiriyormuş gibi kaldırdı.

Sesleri dinlerken elindeki kupa düşüp ocağa doğru parçalandığında kayıtsızdı. Ön kapıya koştu ve ardına kadar açtı, şimdi bir başka şok edici sesi dinlemek için gerilmmişti: mutlak ölüm sessizliğini.

Savaş bir saatten kısa sürdü. İlk vuruşu isyancılar gerçekleştirmiş olsalar da, ne silahları ne de nişancıları Cumberland'in disiplinli topçu sınıfı için yeterli bir eşleşme kurabiliyordu. Niyetsiz bir şekilde ateşin başlaması işaretini verdikten sonra prens öylece durduğu ön sıraların arkasındaki güvenli yerine çekildi, çevresinde hızla ve aniden patlak veren şiddet karşısında o kadar şaşırılmıştı ki generallerine savaşı yönetmelerini bildirmeyi ihmal etti – Hanover topları öldürücü ciddilikleriyle yağmaya başladığında bile yapmadı... ön sıralardaki adamlar haykırmaya ve ölmeye başladıklarında, üst üste açılan ateşler sıralarını delip geçtiğinde bile.

Kont Fanducci çılgın bir adam gibiydi, adamların temizlemeye, yüklemeye, doldurmaya ve ateşlemeye devam ettirmek için bir silahtan dumanı tüten başka bir silaha koşuyordu ama Cumberland'in nişanları daha iyiydi, savaş gereçleri ustası daha yetenekli ve kararlıydı ve beş dakikadan daha az bir zamanda Jakobit topları sustu.

Klanlar saldırma emri için haykırdılar ama Charles Stuart en iyi görüş sağlayan nokta arayışıyla hareket ediyordu ve ona yer bulmak için ölüm saçan bir zaman harcadı. Görüldüğü gibi Cumberland'in piyadelerinin saldırılarını bekliyorsa, boşuna bekliyordu. Durdukları yerden askerler silahlarıyla isyan sıralarını dağıtıyorken Hanover generali bir askerini bile oraya koşturmak için fazlasıyla açıkgözdü.

Önünde genişlen facia karşısında dehşete düşmüş olan Lord

George Murray prensin emri vermesini beklemeyerek Atholl adamlarını **savaş** çılgılığıyla ileri sürdü. Adamlar sıralardan patlarken bunu yapanın ilk kendileri olmadığını öğrendiler; şimdilik sakin olan toplara en yakında duran ve kanlı topların en kötüsüne maruz kalan Chattan Klanı'nın MacKintosh'ları MacGillivray'in komutasından çıkıp Athol Tugayı, Cameron'lar ve Appin'in Stewart'larından sadece birkaç adım ileride kıra doğru akın ediyorlardı.

Saldırı olması gerektiği gibi kana susamış insanların vahşi, bağırsak büzücü akınları değildi. Düşman hattına ulaşmak için en fazla yolu giden MacDonald'lar prensin emrinin gelmesinin çok uzun zaman aldığı en son fark edenler oldu. Rüzgar, dolu ve gözlerini kör eden düşman silahlarının dumanlarıyla, MacDonald'lar nihayet saldırı emrini verdiler ama o zamana kadar Cumberland'in cephe hattı piyadelerinden oluşan yedi alaya – her biri dört yüz adamdı oluşuyordu – pozisyonunu alma emri verilmişti.

“*Hazırlan!*” diye bağırdı binbaşılar ve bir dalga halinde, ilk dört sıra sağ dizleri üzerinde eğildi.

“*Nışan al!*” Tüfekler kırmızı omuzlara kalktı, sağ yanaklar ahşap dipçiklere bastırıldı, sağ gözler çakmak boyunca ağız kısmını gözden geçirdi. İlk defa atılıp gelen etekli klan üyeleri dumanın ve hafif pusun içinden akın akın geliyorlardı...

“*Ateş!*”

Klanının başında koşan Lochielli Donald Cameron sıcak bir toz dalgasının ortaya çıkıp adamlarını vurarak geçtiğini hissetti. İkinci bir dalga, tüfek ateşinin değil de insanlardan kopan acı çılgınlıklarının dalgası adamlar kanlı kollar ve bacaklarla yere yığılırken alayı boyunca yayıldı. Donald altındaki zeminin çöktüğünü hissederken, son sınırına kadar kullanmış olduğu sesinin perdesi değişti. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir acı vücudunu alev alev yaktı. Öylesine afallamıştı ki kırıklar ve kanlar içinde çime serilirken attığı ikinci acı çılgılığın farkında bile değildi.

Arkasında Aluinn MacKail, ölmekte olan bozguna uğramış

insan kitlesinden kaçınmaktan vazgeçti ve Lochiel'in yanında dizlerinin üzerine çöktü.

“Git!” diye haykırdı Donald. “Tanrı aşkına, git!”

Aluinn Lochiel'in bacağına ucundaki dağılmış kemik ve parçalanmış et yığınının son bir kez, umudunu yitiren bir bakış attı ve öfkeyle ayaklandı, koşarken iki tabancasını da ateşliyor, askerlerin hareketsiz kırmızı duvarına düşüncesizce saldırıyordu.

Cumberland'in saldırının başladığını gören nişancıları kumandanlarının emirleriyle sakin ve soğukkanlı bir şekilde hareket ettiler ve top atışlarından barut, kurşundan küçük toplar, çiviler ve İngilizlerin keklik atışı dediği dişli demir parçalarını içeren saldırıya geçtiler. Her testen sonra, İskoçlar öbek öbek yere yığılıyorlardı, babalar oğulları üzerine düşüyordu, kardeşler kardeşlerin üzerine, yaraları her hangi bir kabusta görülebileceğinden daha korkunçtu.

Klanlarının savaş naralarını atarak, İskoçlar ileri atılıyorlar, kılıçları, baltaları, tırpanları ve bazen de sadece yumrukları kararlı bir şiddetle dalgalanıyordu. Önünde hâlâ elli metre mesafesi olan Alex top tüfek sesleri yüzünden duymaz oldu, iki yanında da düşüp ölen adamların haykırışları ve bağırmasından midesi bulanıyordu.

Cumberland'in merkez hattı Chattan Klan'ının adamlarını sağ taraflarına almaya zorluyorlardı ve Alex kendini kendisiyle aynı boyda, aynı dehşette olan MacGillivray ile yan yana koşarken buldu. Birleşen güçleri hükümet sıralarını geçti, öfkelerinin katıksız etkisi Cumberland'in sıralarının dağılmasına ve ikinci savunma hatlarına çekilmelerine sebep oluyordu.

Alex askerleri yararak ortalarına girdi, yüzü, kolları ve bacakları kan saçıyordu. Her taraftan, adamları cesur bir çaba gösterdiler ama asker sürüleri arasından kendilerine bir yol açar açmaz anında bir başka sürü yerini alıyordu. Dahası, birisinin İngiliz askerlerini kendi yöntemleriyle İskoç saldırısına hazırlamak için onları tekrar eğittiği sarsıcı bir kanıtlarla ortaya çıktı. Önlerinde doğruca kılıç sallayan İskoç'tan kaçmıyorlardı artık, süngülerini sağ yanlarındaki arkadaşlarına saldıran klan üyesine sallıyorlar-

dı. O İskoç kolunu öldürücü darbe için kaldırdığında, sağ yanını korunmasız bırakıyordu.

Yaklaşım ve taktiklerdeki basit değişikliğin İskoçyalıların gücünü kırmakta nasıl başarılı olduğunu görünce sersemleyen Alex adamlarına uyarı çığlığı atmaya çalıştı. Ancak o bağırırken bile, Cumberland'in ikinci hattı öne geçiyor, Cameron'ları, Mac-Kintosh'ları ve Atholl'ları çapraz ateşte kısıtırarak çevrelerinde ölümcül bir kapan şeklini alıyorlardı. Klan üyelerinin kazandıkları – belki bütün Jakobit ön sırası eş zamanda saldırıya geçseydi bir ihtimal tutabilecekleri – yeri terk etmekten başka çareleri yoktu. Altındaki atı vurulmuş olan Lord George Murray, şapkasız, peruksuzdu, kan ve kirlenmişti ve İngilizlerin yaklaşan sıralarından yükselen yekelenmiş ve gurur kırıcı ateş fırtınası karşısında her nasılsa hayatta kalarak adamlarının geri çekilişini korudu ve çekilen son kişi oldu.

Geri püskürtülen, ama çekilmeyecek kadar gururlu olan adamlar boş havaya kanlı ve kırık kılıçları savurarak durdular ve lanetler okudular. Durdukları yerde vuruldular ve piyade sütunları ilerlerken ayaklar altında ezildiler.

Stewart'lar bayraklarını tekrar kazanmak istedikleri öfkeli bir saldırıda yaklaşık yüz adamlarını kaybettiler, bir piyade grubunu yakaladılar ve sonunda, bayrakları kargıdan koparıldı ve en güvenilir savunucularından birinin beline güvenle sarılarak alandan uzaklaştırıldı.

Klanların üzerinde geri çekildiği yer ölü ve yaralı bedenlerle doluydu. Aralarında kılıcını ellerinde hâlâ sıkı sıkı tutanlardan biri Donald Cameron'dı, ölü yığınları arasında hâlâ nefes alanların yerini saptamak amacıyla sürüklenirken açık açık ağlıyordu. Kardeşi Dr. Archibald ve eli bileğinden ciddi hasar gören bir başka klan üyesi tarafından alandan taşındı.

Ani rüzgarın bastırmasıyla duman perdesinin ortadan kalktığı sol kanadın uzağında, haşın yaşlı Keppoch'lu MacDonald cesur ordusunun geriye kalanlarının Cumberland'in az önce üzerlerine saldığı atlı süvari alayları tarafından ezilme tehlikesi altında olduğunu gördü. Keppoch görkemli bir çabayla klanına dükün süvarilerini engel-

leme emri verdi ama akışı durdurmak için sayıları çok azdı. Tüfekle iki kere yaralanan MacDonald'ların lideri sonunda atların ezici toynakları altında parçalanana kadar savaşmaya devam etti.

Yağmur ve sulu kar durmuştu ve dumanı sürükleyecek hiçbir şey olmadığından, hava kalın, süflürlü bir sarı halini aldı. Yaralılar kıvranırken ve acı içinde çökerken kırım kendisi hareket halindeymiş gibi görünüyordu. Yaralı bir adamın bir tarafa sürüklenmeyi ya da ayaklanmayı başarabildiği her yerde, onu atı altında ezen ve neşeyle parçalara ayıran süvariler için kolay av oluyordu.

Yarım düzine yarısından kanlar fışkıran Lord George Murray, Cumberland'in av peşinde olan süvarilerini riske atmadan ne toplarını ne de piyadelerini kullanamayacağı gerçeğinden faydalanarak dağılan klanları Inverness yolu boyunca savunmaya çekilmiş olarak yerleştirdi. Tanık olduğu katliamın şokuyla iyice şaşırmış olan prens affedilmeleri için haykırıncılar arasında sürüyordu. Lord George'un kesin emrine karşılık veren silahsız, al al kana boyanmış bir klan üyesi prensin harabeler içindeki atını yakaladı ve hiçkırıklar içindeki sürücüsü zarar görmesin diye alandan uzaklaştırdı.

Kırılık arazinin bazı kesimlerinde hâlâ tek tük mücadeleler sürüyordu ama savaş sona ermişti. Kendi hayatları için çok yakın zamanda dehşete düşürülmüş olan hükümet birlikleri intikamlarını bir kan çılgınlığı içinde almışlardı. Jakobit'lerin yaralılarını alıp sakinlik içinde çekilmelerine izin vermemişler, kumandanlarının sadece kaçan isyancıları değil ayrıca alanda yaralı ve savunmasız yatanları kovalayıp katletme konusundaki kesin emirlerine de uymuşlardı.

Hâlâ ayakta durup savaşabilen klan adamları da aynı şekilde davranıyorlardı; yüz ya da daha fazlası kendilerini yola atmıştı, ileri akın eden süvari selini engellemek için kılıçlarını kaldırmışlardı. Alexander Cameron ve MacGillivray de onların arasındaydılar, iki adam da tanınamayacak kadar yara bere içindeydi; ancak kanın kendilerine mi yoksa öldürdükleri düşmanlarına mı ait olduğuna endişelenemeyecek kadar öfkeden ve umutsuzluktan kudurmuşlardı.

Süvarilerin ilk dalgası şaşırtıcı bir nefretle püskürtüldü. Ancak onlar üstelediler ve Jakobit'ler birer birer dökülmeye ya da çekilmeye başladılar. Yaralı, alçak taş bir duvarın köşesine sıkışmış ve sırttan kırmızı montlularla çevrelenmiş olan sarışın MacGillivray cephanesinden birinin kırık dingilini ele geçirdi ve saldıranları onu devirmeden önce yedi tanesinin kafasını kırmayı başardı. Kıdemli subayları tarafından cesaret verilen süvariler Chattan Klanı'nın yiğit yüzbaşısını hançerlemeye ve doğramaya devam ettiler, sonunda o kadar kana bulanmışlardı ki askerden çok kasap gibi görünüyorlardı.

Cesur MacGillivray'e olanları gören Alex kendisini süvarilerin halkasına fırlattı, önüne çıkan ilk adamın başını omuzlarından ayırdı, sonra kılıcını bir başkasının göğsüne indirmek için salladı.

Binbaşı Hamilton Garner süvarilerin ortasına bir yol oyup kılıç kullanan delinin kanlı ve barutla kaplı yüzünü hemen tanıyamadı. Garner adamlarına silahlarını havaya kaldırıp kenara çekilme emri vermeden önce ikisi daha yerde kolları kesilmiş bir halde debeleniyordu.

Alex geriye döndü, kılıcının kabzası iki kırmızı yumruk içinde sıkıca tutuluyordu, gözleri nefretiyle siyahlaşmış ve vahşileşmişti. Kaşlarından oluk oluk ter ve kan akıyordu; yaralanmıştı ve kolları, bacakları, göğsü, sırtı kanıyordu. Kulaklarında hâlâ savaşın çılgınlığı çınlıyordu ama Garner'in bağırması her nasılsa ölüm dolu hiddeti aştı ve omurgasını cam kırıkları gibi çizdi.

"Cameron... seni soysuz," dedi Garner, ağır ağır etrafında yürüyordu, kılıcı gri gökyüzüne karşı soluk bir şekilde parlıyordu. "Sana bir gün tekrar karşılaşacağımızı söylemiştim. Sana tekrar savaşıacağımızı söylemiştim... bu sefer ölümüne."

Binbaşı aniden hamle yaparak kılıcını savurdu. Alex çeliğinin çınlayan sesiyle hamlenin yönünü çevirdi, ikinci ölümcül darbeden kolaylıkla kaçınırken bir dansçının öldürücü zarafetiyle dönüyordu.

"Bakıyorum duyarlılığımı kaybetmemişsin," dedi Garner öfkeli bir sesle, düşmanıyla ilginç bir çarpışma yapmak için yeterli güce sahip olduğunu gördüğüne sevindi.

“Ve sen de Derby’deki gibi hâlâ kendini beğenmiş, kurumla yürüyen bir tavus kuşusun, Binbaşı,” diye hırladı Alex, binbaşılarının arkasından çıkıp kararlı bir şekilde iki düşmanın etrafını saran dokuz süvariden dolayı ihtiyatlı davranıyordu. “Hayvanlarını iyi eğitmişsin. Daha fazla kaybetme şansınız yok galiba?”

“Bu adama hiç kimse dokunmayacak!” diye bağırdı Garner süvarilerin hareketlerini durdurarak. “Bu piç tamamen benim.”

Şiddetli bir atak yaptı, gücü ve hiddetiyle Alex’i on iki büyük adımdan daha uzun bir mesafe geri sürükledi. Kılıçlarının çeliği tekrar ve tekrar üst üste binip gümbürdedi ve Alex kendininkini tutuyor olmasına rağmen, kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar baskı altında gözle görülür şekilde titriyordu. Diğer taraftan Garner, nispeten daha canlı ve dinç klanlar savaş meydanından gönderilene kadar ne kar beyazı tozlukları kirlenmişti ne de kılıcı kana bulanmıştı.

Açık yeşil gözler düşmanındaki bitkinlik belirtilerini – gergin, şişmiş kaslardaki titremeler, karanlık bakışın odağım bulanıklaştıran dikkat dağınıklığının kısa gölgeleri – görmek için yeterince istekliydi. Cameron dayanma noktasının sonuna yaklaşmıştı, bu açıkça ortadaydı – ne kadar iyi kondisyonlu olsa bile kimse böyle yoğun bir enerji ve konsantrasyon harcamaya katlanamazdı. Ancak Garner köşeye sıkışmış bir köpeğin aynı zamanda en kurnaz ve en tehlikeli köpek olduğunu biliyordu; hayatta kalma isteği onu neredeyse yenilmez kıları.

Siyah gözler tekrar parladı, süvarilerinin hareketleri dikkatini çekiyordu. Hamilton hatanın avantajını kullanarak kılıcıyla Alex’in beyaz gömleğinin önünde kırmızı derin bir şerit oluşturdu. Hamilton hamlesine sinsilikle sevinmeden, pantolonunun yününde beklemediği bir dilimlemeyle aksinin ispat edildiğini acıyla hissetti ve savunmak için dikkatini çabucak odaklamak zorunda kaldı. Kılıç baldırındaki etin üst katmanını ayırmaktan daha fazlasını yapmadan önce tekrar hamle yaptı. Öfke çılgınlığı içgüdüsel ve süvarilerden biri ileri atılıp kılıcını İskoçyalının kalbine hedef aldı.

Alex saldırıyı gördü ve vuruşu engellemek için kolunu kaldırdı.

dı. Başka zaman olsaydı, darbeyi savuşturacak hızı ve gücü kolaylıkla gösterebilirdi; bu durumda, etrafında dönüp kılıcının düz yerini süvarinin bileğine geçirip kemiklerini parçalamasını bırak, tükenmişliğinden silkelenip karşılık göstermesi bile inanılmazdı. Ancak asker, kılıcıyla kendi hasar vermeden önce değil. Asker kılıcının ucu Alex'in önkoluna isabet etti, dirseğine uzanan kasa kadar derin bir oyuk açtı.

Süvari haykıracak eğildi, dağılan bileğini ve elini özenle tutuyordu ve ikinci bir adam can atarak onun yerini almaya geldi, Alex'in kılıcının ucuna domuz gibi saplandı. Sıcak bir şey Cameron'ın omzuna doldu ve Alex tekrar döndü, kendisini yaralayan adamı hallederke acıyla ve tükenmeyle savaşıyordu. Ayağı kanla ıslanmış çimin üzerinde kaydı, bu onun çok değerli saniyelerine mal olarak, geriye kalan süvariler ölüm halkasına yaklaşırken kaburgasına ve baldırına iki darbe daha yedi. Sendeleyerek, bir dizi üzerine çöktü. Sol kolu kemiğine kadar açılmış ve işe yaramaz bir hale gelmişti, vücudu yanan acıdan oluşan bir yığındı ama tekrar ayakları üzerinde doğrulmaya çalışırken dudakları homurdanarak büzülmüştü, gözleri ateş saçıyordu. Süvarilerin kendisine saldırmak üzere olduklarını algılayacak akı hâlâ vardı ve ilk hamleyi o yaptı, kötücül bir kükremeyle yanma atalarının bütün vahşiliğini alarak ileri atıldı.

İkinci, şeytani bir çığlık havanın dehşetle küçülmesine sebep oldu. Bir adamın kocaman hayaleti çalırların arasından yükseldi ve kendini ölüm meleği gibi süvarilerden oluşan halkanın ortasına attı, kılıcıyla kolları bacakları biçiyor, şaşırان askerler üstlerine binildiğini anlayamadan omurgalarını ve kaburgalarını parçalıyordu. Anladıklarında, çivili deri bir pençesinin korkunç görüntüsü, aralarından ikisinin yüzleri ve boğazları parçalanmadan önce görebildikleri son şeydi.

Bir başka ikili de Struan MacSorley'nin öfkesinden nasibini aldı, sonrasında kırılan ve kanayan organlarıyla topallaya topallaya manzaradan ayrıldılar. Çarpıcı ve garip bir şekilde azalan sayılarıyla, geriye kalan üç adam güçlükle yamaçtan aşağıya, korkup çoktan farklı yönlere dağılmış olan atlarının yanına iler-

lediler. Struan ilk süvariye yere sererek adamı kan çeşmesine çevirdi. Diğerinin kafatası ikiye biçildi; üçüncüsü kılıcını çoktan atmıştı ve tekrar doldurmak için tabancasını beceriksizce ararken kendini koruması için adlarını bildiği bütün aziz ve şehidin adını sayıyordu... ama çok az, çok geçti. MacSorley adamı kolalı beyaz yakasından kavradı ve göz seviyesine kaldırdı. Darbesine tüyler ürpertici bütün kuvvetini koyarak, çivili yumruğunu bir balyoz gücüyle süvarinin baldırlarının düğüm noktasındaki sarı lekeye indirdi.

Çığlık yamaçtan aşağıya ve kırsalın karşısına yankılandı. Sesteki acı nedeniyle, ölüm meydanındaki korkunç işlerine gömülmüş uzaktaki yüzler bile dev koca yalının metalik gri gökyüzüne karşı bir gölge gibi görüldüğü yere bakmak için kalktılar.

Struan seyiren ve sarsılan bedeni bir kenara attı ve Alexander Cameron'ın üzerinde yüzüstü yattığı yere ilerledi. Kendi kendini Siyah Cameron'ın hâlâ nefes aldığına ikna etmekten daha fazlasını yapamadan, kollarını sallayarak ekose kaplı binicileri selamlarken, biraz önce devrilmiş turbo bir arabanın arkasından sıçrayıp Alex'le savaşıyan subayı gördü. Tamamen geri dönerek, MacSorley Campbell Klanı'nın ayırt edici şekilde etobur olan lideri karşısında gözlerini kıstı.

Kurdumsu bir gülümsemeyle dişlerini ortaya çıkararak, Struan MacSorley aslan yeleli başını geriye attı ve Cameron savaş çılgılığıyla karşılık verdi. Ayakları üzerinde sıçradı ve etekli Argyle Campbell'lar grubu yüzyıllar kadar eski kan düşmanlarını memnuniyetle kırarken kendisini ilk meydan okuyan kişiyle yüzleşmeye hazırladı.

23

“Yenildiler,” diye fısıldadı Catherine, şok vücudunda kutup rüzgarı gibi, dalga dalga yayılıyordu. “Ordu çekildi mi? Dağıldı mı?”

Deirdre yakına geldi ve Catherine beline titreyen kolunu do-

ladı. İkisi de önlerinde duran yırtık pırtık, kanlar içindeki klan üyesine bakıyorlar, adamın anlattığı dehşete inanamıyor, inanmak istemiyorlardı.

“Kocalarımız,” diye sordu Deirdre sakın bir şekilde, “kocalarımıza ne olduğunu biliyor musun?”

Adamın başı felçliymiş gibi sarsıldı. “Ben ne gördüysem onu biliyorum,” diye hıçkırıyordu. “Adamlar... kılavuz adamlar... cesur adamlar... yüzlercesi, belki de binlercesi... gitti. Hepsi gitti. Korulara kaçtılar, Inverness’e kaçtılar. Askerler tarafından yollara ve kırlara kovalandılar. Parçalara ayrıldılar. Atlar tarafından ezildiler, düştükleri yerde korkunç bir ölüme bırakıldılar. “Ve sadece erkekleri değil,” diye ekledi şok içinde, tiksinen bir sesle. “Yollarına çıkan her kadını ve çocuğu da.”

“Oh, sevgili Tanrım,” dedi Deirdre sessizce. “Ya yaralılar? Yaralılara yardım etmek için ne yapıyor?”

Klan adamı Donald MacKintosh, cam kadar düz ve ölü gözlerle Deirdre’ye baktı. “Yaralılar için yardım falan yok, kızım. Atlı askerler ve süvariler hareket eden herkesi öldürmenin zevkini tadıyorlar. Hatta silahlarını atıp teslim olanları bile – onları durdukları her yerde öldürürken gördüm.”

“Kimse onları durdurmak için bir şey yapmıyor mu?” diye sordu Deirdre, dehşet içindeydi.

“Onları bir tek Cumberland durdurabilir ve o da kasapları iş başındayken gülerек ve başını sallayarak atıyla geziniyor.”

“Ne yapabiliriz?” diye sordu Catherine, klan adamı sığınacak yer bulmak için kapıyı döverek geldiğinden beri ilk defa konuşuyordu. “Bir şey yapmalıyız.”

“Yapabileceğiniz hiçbir şey yok, kızım,” diye üsteledi Donald MacKintosh. “Belki de hava karardığında ve çılgınlıkları onları terk ettiğinde.” Başını salladı. “Ama şimdi değil. Bize Prestonpans’ın ve Falkirk’in hesabını ödetiyorlar; bu sabah kırdı hissettikleri korkunun bedelini ödetiyorlar.”

Şimdi hissettiği şeyle kıyaslayınca, Catherine gerçek korkunun ne olduğunu daha önce öğrenmediğini fark etti. Bir şeyin korkunç bir şekilde yanlış olduğunu biliyordu, bunu silahların

sesini duyduğu an algılamıştı. Ve klan üyeleri korkunç detayları ilişkilendirmeye başladıklarında, kabuslarından daha önce defalarca olduğu gibi, savaşı net bir şekilde gözlerinin önüne getirdi. Doğruydı. Hepsi doğru çıkmıştı: kan denizi, yüzlerce ölü ve ölmekte olan adam. Ve eğer kabusun o kısmı yaşandıysa, sonra Alex... askerlerden oluşan bir halka... yukarı kalkan kılıçlar...?

“Ona gitmeliyim,” dedi boş bir sesle. “Onun... onun yaralanıp yaralanmadığını öğrenmeliyim. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmeliyim.”

“Hayır! Hayır kızım, bunu düşünme bile!” diye haykırdı MacKintosh destek olması için Deirdre’ye dönerken. Fakat, soğuk kahverengi gözlerde gördüğü şey tamamen hak veremeydi. Duyduğu şeyse tamamen saçmalıklı.

“Evet,” dedi. “Gitmeliyiz. Hemen!”

“Gitmenize izin veremem...”

“Verebilirsin ve vereceksin,” diye ısrar etti Catherine sert bir şekilde. “Ve bizi oraya götürmezsen, biz kendi yolumuzu buluruz.”

“Sizi götürmek mi!” İskoçyalının saçları bu fikir yüzünden havalandı. “Benden sizi oraya **götürmemi** mi istiyorsunuz? Hayır! Hayır, geri gitmeyeceğim. Cehennem donana kadar hiçbir yere geri gitmiyorum!”

“Öyleyse kenara çekil,” diye emretti Catherine dar omuzlarını dikleştirerek. “Ve bizi durdurmaya çalışırsan, seni kendi ellerimle öldürürüm!”

MacKintosh bir kararlı yüzden diğerine baktı. İlk kez hayatını zor kurtarıp kaçtıktan sonra, Culloden’daki katliam yerine geri dönmekten daha korkunç hiçbir şey düşünemiyordu.

“Tanrım, ama” diye fısıldadı, alnından terlerin yeniden boşaldığını hissediyordu. “Glasgy’de kalmış olmalıydım, biliyorum. Evet, peki, sizi götüreceğim... ama emirlerime uyacak ve dediklerimi olduğu gibi yerine getireceksiniz. Koşun dediğimde koşacak saklanın dediğimde saklanacaksınız ve eğer size daha fazla gidemeyeceğinizi söylersem, daha fazla gitmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?”

“Atlara ihtiyacımız olacak,” dedi Catherine canlı bir şekilde. “Ve yaralıları getirmek için araba ya da yük vagonu gibi bir şeye. Ve silahlara!”

Klan üyesi gözlerini yuvarladı. Silahlar, arabalar, atlar!

“Leydi Anne,” dedi Deirdre. “Leydi Anne’e ne oldu?”

“Tek bildiğim savaş başladığında onun prensin yanında olduğu ve tek sebebi MacGillivray’ın onu oraya güvende kalması için göndermiş olması. Ama, Albay Anne bir erkeğin emirlerine uyacak türden biri değil – *bahsedebileceğim diğer bazı insanlar gibi.*”

Deirdre içnelemeyi umursamadı. “Ve kocalarımız hakkında hiçbir şey bilmediğine eminsen, Aluinn MacKail ya da Alexander Cameron hakkında?”

Yaşlı gözler yana kaydı. “*Utanarak* söylüyorum ki kendime saklanacak bir yer ararken diğerlerine dikkat edemeyecek kadar meşguldüm.”

“*Utanman için bir sebep yok,*” diye adamı temin etti Deirdre, vücudundaki çürüklere, kesiklere, kan pıhtılarına bakınca savaş meydanında kendinden çok şey verdiğini anlıyordu.

“Battaniyeler,” dedi Catherine aniden onlara görevlerinin acilliğini hatırlatarak. “Ve viski. Taşıyabileceğimiz kadar çok şey alalım.”

Deirdre kafasını salladı. “Ben hallederim.”

Gittiğinde, Catherine adamı bir dakika daha oyaladı ve koluna nazikçe dokundu. “Bir şey bildiğinizi görüyorum, biliyorsunuz değil mi? Lütfen, size yalvarırım efendim.” Eğer yavaşça çekilseydi ve dondurucu uyuşukluk her hain santim boyunca yayılseydi, şansı varsa, o don süvariler gelmeden kalbine ulaşırdı ve sonra kasaplar onu buldukları zaman ne yaptıklarını umursamazdı. Sadece diğerleri gibi ölmek istemiyordu. Onların bağırdığını, merhamet için yalvardıklarını, bazı durumlarda arkadaşlarını ya da akrabalarını bulmaya gelen çiftçilere olduğu gibi acıyla ve aşağılanmayla acı acı çığlık attıklarını duymuştu. Askerler onları kovmaya devam etmişler ama her defasında geri gelmişlerdi.

Dikkatli olmak zorundaydı. Dışarıda leşçiller vardı, bazıları

iş boğazı kesmeye ya da yaralıları yağma etmeye gelince askerlerden daha iyi değildi. Bazıları, ölümler arasında aramaya devam etmelerine izin verilmesinin karşılığında, hırsızlar yağmalamaya devam ederken askerler kendilerini eğlendirebilsin diye canlı olanlara dikkat ediyorlardı. Ve kadınlar adamlardan daha iyi değildi.

“Deirdre” diye fısıldadı, adının tatlı, yumuşak işkencesi gözlerine yakıcı yaşlar getiriyordu. Kaderleri onlara biraz daha zaman vermek için ne kadar da acımasızdı. Nasıl da rüyaları vardı. Beraber gelecekleri için nasıl da planları vardı...

Sevgili Tanrım, onun güvende olmasına izin verdiğin için sana şükran duyarım. Onun uzakta, çok uzakta olmasına izin verdiğin için sana şükran duyarım. Ve onun güzel yüzünü ölmeden önce son bir kere görmeme izin vermediğin için sana lanet ediyorum.

Oh, Tanrım! Tanrım, hayır! diye düşündü, gözlerini tahmin edebileceği herhangi bir fiziksel acıdan daha büyük bir ıstırap karşısında sınıksız kapattı. *Şimdi bir şeyler duyuyorum! Onun sesini duyuyorum!*

Asker önündeki iki kadını eşit şüphe ve merakla inceledi. Alana kimsenin girmesine izin vermemek için aldığı kesin emirler vardı – özellikle anlaşılabilir aksanlarıyla ağıtlar yakıp onu tırmıklayan köpek suratlı kadınları almaması için. Ama bu iki kadın farklıydı. Kral’ın İngilizcesini kraldan daha iyi konuşuyorlardı ve birisi – sarı saçlı olan güzellik – şaşmaz bir asillik havasını üzerinde taşıyordu. Ancak eğer o İngiliz ise ve asilse, niçin köylü gibi giyinip ekose bir şal takmıştı?

“Düzgün bir çetelesi tutulmadan kimseyi cesetlerin yanına yaklaştıramam,” dedi.

“Kardeşimi arıyorum, çavuş,” dedi Catherine net bir şekilde. “Kingston’ın Light Horse’undan Yüzbaşı Damien Ashbrooke’u.”

Nöbetçi tarafsız bir şekilde omuz silkti, isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Bizi yaralılar arasında arama yapmaktan alı koymazsınız herhalde?” Deirdre sordu, “Savaş biteli saatler oldu ve Yüzbaşı Ashbrooke henüz alayına dönmedi.”

“Keyfimiz için gelmediğimize emin olabilirsiniz,” diye kesin bir şekilde ekledi. “Ya da durdurulmak ve duygusuz bir aptal tarafından sorgulanmak için. Eğer isterseniz, ricamızı doğruca Binbaşı Hamilton Garner’a yaparız ama rahatsız edilmekten fazla hoşlanacağını zannetmiyorum.”

Asker binbaşının adına uygun takdirle tepki vererek katılaştı. Kim oldukları ve ne istedikleri onu hiç ilgilendirmezdi: Gulyabani-ler bütün şekillerde ve bedenlerde gelirlerdi. Eğer bileklerine kadar kanda gezinmek istiyorlarsa, o bu keyfi reddedecek insan mıydı?

Deirdre tabancanın üzerindeki elini gevşetti ama nöbetçi yan-larından geçerken tabancayı şalının katları arasında tutmaya devam etti. Çoğu İskoç kadın kardan uzaklaştırıldığını duyunca, apaçık varlıklarını avantaja çevirme fikri Catherine’den gelmişti. Her şeyden önce, Cumberland’i bagaj kafilesinde seyahat eden bazı İngiliz kadınların erkeklerinin kaderlerini öğrenmek için kaygılı olmaları akıl almaz değildi.

Kendilerini bekleyen katliamın görüntülerine ve kokularına kendilerini alıştırdıklarına inanan Deirdre ve Catherine çevre-lerindeki dehşet verici korkunçluk onları durmaya zorlamadan önce sadece birkaç aksak adım atabildiler. Her yerde cesetler vardı – klan üyeleri, İngiliz askerleri, hatta savaşın berbat tab-losu içinde üst üste yığılan atlar. Yer top atışları yüzünden çukur olmuş ve karbonlaşmıştı. Her yerde ateşler yanıyor, kıvrımlı du-manlar sisle karışmak üzere havaya yol alıyordu.

Kırılık alan yarım mil boyutunda bir kareydi ve her santimi kanla yıkanmıştı. Durdukları yamaç yumuşaktı ve yürüdükleri yol araziye çaprazlamasına kesiyordu. Sağ taraflarında, temiz taş bir duvarla ayrılmış, bir çiftçinin arazisi uzanıyordu, bahar ekimi için çoktan temizlenmişti. Solda, Körfez’in sisli manzarası kur-şun renkli suyla ve ötesindeki siyah adalarla donuklaşmıştı. Akıl almaz güzellik ve inanılmaz dehşet aynı resimdeydi: özümsemek için çok fazlaydı.

“Tanrım,” diye fısıldadı Deirdre. “Güzel Tanrım.”

Catherine şoktan donmuştu. Yürüdükleri yer sadece cehen-nem olabilirdi. Kabuslar bağırarak uzaklaştırılabilirlerdi; bu bir

rüya değildi, gerçektir ve bunun hatırası geriye kalan günlerinde yaşamını ve nefes almasını etkileyecekti.

Yağmur yoktu, rüzgar yoktu, görünüşe göre hava bile hareket etmiyordu. Sis kalındı ve her şeyi parlak bir ıslaklıkla kaplıyordu. Cesetlerden bazıları hâlâ sıcaktı ve çime kan akıtmaya devam ediyorlardı, yaralarının soğuk havayla buluştuğu yerlerden cılız buharlar çıkıyordu. Gördükleri ilk manzara kadınların ikisinin de anında ve şiddetle midelerini boşaltmalarına sebep oldu ve Donald MacKintosh yakındaki küçük arabayı çevirmişti ve Moy Hall'a gitmek için geri dönmüştü.

Catherine, Alex'i bir yerlerde varalı ve çaresiz uzanırken bulma ihtimali olmasa seve seve açardı. Yol boyunca kocalarını ya da akrabalarını canlı bulma umuduna bir kanlı ekose yığınının diğerine sendeleyeni, şaşkınlığa düşen ve ağlayan başka kadınlar vardı.

Söylendiğine göre prens ordusunun üçte birini alarak kaçmayı başarmıştı. Diğer üçte biri hayatlarını korumak için çevredeki ormanlara ve vadilere dağılmıştı; son üçte birlik kısımsa savaş meydanını asla terk etmemişti.

Macintosh hâlâ yolları kolaçan eden, kan ve zaferle sarhoş olan ve daha fazla kurban için bölgeyi gözleyen süvariler ve piyadeler olduğu için ormanın kıyısından daha fazla yaklaşamamıştı. Kadın gruplarını gözlüyor ve sarsılmış yüzlere kaba hakaretler yağıdırıyorlardı. Nefret uyandıran yaratıklardan bazıları çimde kısa bir düşüş için para ya da yağmalanmış önemsiz eşya öneriyor; bazısıysa genç, güzel ve yolda tek başına yürümek için yeterince aptal olan bir kız bulduklarında sadece istediklerini alıyorlardı.

Catherine ve Deirdre büyük bir grubun içinde kaldılar, ne zaman asker görseler başlarını eğik ve şallarını kaşlarının üzerinde tutuyorlardı. İkisi de ölümler arasında tanıdık bir yüz görmeyi umuyor ve görmekten korkuyorlardı. Bir keresinde, Deirdre yolun kenarında kahverengi sarı bir saç tepesi görünce çılgınlığı bastı ve sendeleyerek cesedin yanına gitti, ama Aluinn değildi. Tanrıya şükür, Aluinn değildi.

Moy Hall'dan getirdikleri küçük araba ana yola varmadan çok önce yaralılarla dolmuştu. Macintosh onu götürmüş ve bir başkasıyla gelmişti ancak buldukları herkese yardım etmeyi ummak faydasızdı. Hâlâ hayata tutunan yaralılar arasında, çoğu bunu incecik bir iple yapıyordu, çoğu acının, bilincin ötesine geçmişti. Güçlü İskoç viskisinden son bir yudum almak son bir bedele mal oluyordu ve adamlar daha yutamadan ölüyorlardı.

Ve yaraları...

"Tanrım," dedi Deirdre tekrar. "Bir adam bir başkasına bunu nasıl yapabilir? Gece nasıl uyuyabiliyorlar ya da..."

Deirdre'nin rengi attı ve yamacın ilerisinde parlak bir ekose dalgasını görünce kederli kınve rengi gözleri dondu. O kumaşı tanıyordu. Cameron'ların kırmızı ve siyah renklerine eklenmiş toprak boyasını ayırt edici çözeisinden tanıdı.

Deirdre Catherine'in yanından ayrıldı ve birbirine geçen iki vücuda doğru koştu. Catherine Deirdre'in acı dolu çığlığını duyunca ve onun dizlerinin üzerine çöküp kocasının üzerine çökmüş ölü hükümet askerini deli gibi itmeye başlarken buz gibi parmaklarını ağzına götürdü. Catherine, Macintosh kendisine Aluinn MacKail'i çökerken görür gibi olduğunu söylediğinde yanılıyor olmasını ummuştu. Zavallı Deirdre. Zavallı, tatlı, uysal Deirdre.

Catherine kirpiklerine dolan sıcak gözyaşlarını uzaklaştırdı, hâlâ dökecek yaşının kalmasına şaşırmişti, yamaçtan aşağı inip Deirdre'nin yanına gitmeye başladı. Bir şekilde cesedi bu harap yerden çıkarmanın bir yolunu bulacaklardı. En azından bunu yapabilirlerdi...

Catherine yine durdu, zorlukla solurken boğazı yırtılıyordu. Hiç hissetmediği kadar saf ve ham bir korku, tökezleye tökezleye yamaçtan inip cesetler arasında, her kaygan adımda çamura bataarak ilerlerken bacaklarına güç getirdi. Bir kere, iki kere düşüyor, debelenerek ayakları üzerinde doğrulmaya çalışırken kan ve'çiyile sırılsıklam olmuş eteklere takılıyordu. Tıpkı rüyasındaki gibi koşuyor ve koşuyordu ama çok az yol kat edebiliyordu. Gözyaşları yüzünden göremiyor, hıçkırıkları boğazını yakıyordu. Kalbi o kadar şiddetle çarpıyordu ki başka bir şey göremiyordu.

Jakobit'lerin ön sırası olan yerin sonuna vardığında yavaşladı ve parlayan siyah bedene bakarken yeni bir gözyaşı seli dipsiz, sonu gelmeyen bir merhamet kuyusundan çıkıp yanaklarına akın etti.

Gölge'ydi, karıştırmıyordu. Krallara layık, gittikçe sivrilen baş, ipek gibi bir post ve güçlü bir güzellik; Alexander'ın sadık atı ölüyken hayattaki gibi dikkat çekiciydi.

Soylu atın yanında dizleri üzerine çöktü ve kalbi öfke, keder ve anlamsız ziyan karışımı bir duyguyla o kadar kabardı ki, vücudunun buna dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. İleri uzandı ve sağlam siyah postu nazik biçimde sıvazladı. Yelesi ve kuyruğu çimin üzerinde koşu orman gibi yayılmıştı, başı gururla yukarı kıvrılmıştı; sadece parçalanmış ön bacaklarının göze bakan açıklığı ölümü haykırıyordu. Gölge'yi bu şekilde görmenin Alex'in kalbini yaralayacağını biliyordu. Muhteşem hayvanı leş yiyenlere bırakmayı düşünmek onunkini de yaralıyordu. Başka ne yapacağını bilmediği için çaresiz bir halde, şalını kaldırdı ve parçalanmış organların üzerini örttü – bir kalkanın saygınlığıyla onurlandırılması gereken çok daha kötü yaralar olduğu için aptalca bir hareketti.

Ayrıca saçlarının göz alıcı parlaklığına dikkat çektiği için düşüncesiz bir hareketti. Özellikle bir çift açık yeşil göz, kırın koyu kahverengisine ve atın siyah kürküne karşı iki kat daha abartılı duran aykırılığı fark etti.

Binbaşı durduğu yerde donakaldı ve yamaca baktı, nabızı gün içinde ikinci kez zaferle çarpıyordu.

“Deirdre?” dedi Aluinn nefes nefese. “Deirdre... *sen misin?*”

“Aluinn,” diye hıçkırdı, elleri, dudakları, gözyaşlarıyla Aluinn'in yüzünü okşarken. “Oh, Aluinn... Aluinn... Şükürler olsun hayattasın! Çok korktum. Çok hikayeler duyduk, yolda çok korkunç şeyler gördük!”

“Deirdre...” Gözlerini birkaç kere sertçe kırıp açtı, onun elli mil uzakta, Lochaber'de olduğunu düşünerek gördüğünün bir halüsinasyon olduğuna ikna olmuştu!

“Şişş,” diye emretti titreyen dudaklarını onunkilere bastırır-

ken. “Konuşmaya çalışmamalısın. Hareket etmeden yatmalısın, sana yardım edeceğiz. Seni bu korkunç yerden güvenle çıkartacağız ve...”

“Biz? Biz kim?”

“Catherine ve ben. Oh, Aluinn, sana anlatacak çok şeyim var, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Askerler tarafından pusuya alındığımızda daha yirmi mil gitmemiştik. Efendi Damien öldü ve Bay MacSorley olmasaydı, hepimiz ölmüş olacaktık. Ama o bizi tekrar Moy Hall’a getirdi ve... ve sonra top seslerini duyduk ve... ve...” Duraksadı, sesi titriyordu ve kocasının bulutlu gözlerine dolan yaşları görünce kalbi yeni bir korkuyla doldu.

“Sevgili Tanrım, buraya gelmemeliydiniz,” dedi Aluinn güçlkle söyledi. “Ve geldiğine memnun olduğum için sonsuza kadar cehennem ateşinde yanmamı istiyordum, ama... memnunuz. Ölmeden önce senin yüzünü bir kez görmek daha için ne kadar dua ettim..”

“O şekilde konuşmamalısın!” diye haykırdı Deirdre. “Ölmeyeceksin! Sana yardım edebiliriz. Kalkmana yardım ederiz ve sonra...”

“Deirdre... hareket edemiyorum...”

“Öyleyse seni taşıyoruz!” diye üstelerken çıldırmış gibiydi. “Zorunda kalırsam seni kendi sırtımda taşıyım!”

“Deirdre... beni dinle. Sırtım. Hiçbir şey hissedemiyorum, hiçbir şeyi hareket ettiremiyorum. Ölmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü, bu şekilde cezalandırılmak için hayatımda bu kadar kötü ne yaptığımı merak ediyordum ama şimdi, hiç de cezalandırılmadığımı anlıyorum. Seni severek ve seninle evlenerek hayatımda müthiş doğru bir şey yapmışım.”

Deirdre’nin yüzündeki bütün kan ve sıcaklık çekildi, onun gerçekten ne kadar hareketsiz yattığına, bacaklarının vücudunun geri kalanına göre ne kadar garip bir açıda durduğuna dikkat edince korkusu giderek arttı.

“Archibald,” diye umutsuzca fısıldadı. “O sana yardım edebilir. Ne yapacağını bilir.”

“Archie bana yardım edemez,” dedi üzgünce gülümseyerek. “Bana kimse yardım edemez, Deirdre. Bir tek sen.”

“Ben? Ne yapabilirim? Bana ne yapacağımı söyle, Aluinn. Bir şey söyle. *Bir şey!* Bana sadece ne yapacağımı söyle!”

“Zihnimi rahatlatabilirsin. Buradan kaçıp gidebildiğin kadar hızlı ve uzağa koşabilirsin.”

“Seni terk etmiyorum!” diye haykırdı Deirdre, düşüncesiyle bile dehşete düşmüş ve ondan bunu istemesine şaşırmişti.

“Evet, ediyorsun ve Catherine’i de yanında götüreceksin. O... Alex’e ait bir şey gördü mü?”

Deirdre başını salladı. “Hayır, sadece burada ve yolda olanları gördük.”

“Eğer burada değilse, eline geçen bir şans olmuş demektir. Onu son gördüğümde, o... *ikimiz* süvarilerin saldırısına karşı yolu kapatmaya çalışıyorduk. Evet, *eğer* burada değilse, bunu yapmış olabilir, Tanrı’ya dua et. *Ya prens?*”

“Şeytan görsün onun yüzünü Aluinn MacKail, umursadığım şey sensin. Sevdigimsin!”

“Öyleyse, eğer beni seviyorsan,” dedi nazikçe, “askerler seni fark etmeden önce gidersin ve...”

“Hey oradaki! Ne yapıyorsun?”

Deirdre nefesini tuttu ve geriye döndü. Selamlama mesafesinde duran üç asker vardı, sistematik bir biçimde ölüleri yağmalama için aranırken elleri ve kolları dirseklerine kadar al olmuştu.

“Deirdre... lütfen!”

Tekrar Aluinn’e baktı, gözlerinde gördüğü acı ve çaresizlik canını yakıyordu.

“Kaç!” dedi Aluinn nefes nefese. “Catherine’i de al ve kaç. Kendinizi kurtarın!”

“Seni terk etmiyorum! Bu şekilde olmaz!”

Aluinn kısa bir anlığına gözlerini kapatarak kendini hazırladı. “Tabanca. Elimde. Söz veriyorum, hiçbir şey hissetmeyeceğim ve askerler onlardan biri olduğunu düşüncecek. Yap bunu, Deirdre. Tabancayı kullan. Kendini kurtar.”

“Hayır!” diye korkuyla haykırdı. “Hayır... asla!”

“Öyleyse bunu benim için yap,” diye yalvardı. “Senin gü-

vende olduğunu bilmiyorken ölmeme izin verme. Ve diğerleri gibi ölmeme...” konuşurken kelimeler ağzında boğuluyordu. “O alçakların beni canlı bulmalarına izin verme. Yap bunu, aşkım. Kendini kurtar ve beni de.”

Deirdre, yoldan geçerken gördükleri doğranmış ve parçalanmış bedenleri hatırlayarak bakakaldı.

“Bir bakalım,” dedi Askerlerden biri yaklaşırken. “Burada neyimiz var? Belki isyancıların küçük haspalarından birisidir? Oraya kadar nasıl gitti dersiniz? Belki onun için güzel bir şey yapmıştır. Belki bizim için de yapacaktır.”

Deirdre Aluinn’in gözlerinde boğuluyordu. İkisinin göz-yaşları arasında sevgi ve mutluluğun dünyası vardı, güneş ışı-ğıyla, gülümsemelerle ve nazik sevecen huzurla dolu bir yerdi. Deirdre’nin bakışlarını çekip hayatta kalması akıl almazdı. Onun gözlerini kaçırmayı düşünmesi bile akıl almazdı.

“Seni seviyorum,” dedi Deirdre dudaklarını onunkilere bas-tırmak için eğilirken. “Seni, Aluinn MacKail, ilk gördüğüm an-dan itibaren... her saniye boyunca sevdim.”

“Her saniye,” diye tekrarladı Aluinn. “Tek aşkım.”

Askerin göremeyeceği hareketlerle, Deirdre tabancayı soğuk, cansız parmaklardan aldı ve içeri çevirdi, Aluinn’in dudakları hâlâ kendininkine karşı hareket ederken kalbine ateşledi. Boğuk patlamayı duyup kurşunun işini hallettiğinden emin olur olmaz, namluyu kendi göğsüne çevirdi ve tetiği çekti.

Catherine iki ateş sesini de duydu, birbirlerine o kadar ya-kın aralarla sıkılmışlarda ki tek bir taneymiş gibi ses çıkarmış-lardı. Gürültüyle ve hemen peşinden gelen bağırımlarla ürken Catherine doğruldu, üç askerin Deirdre’yi en son gördüğü yere koştuğunu görünce kapıldığı telaşla Gölge’nin bütün düşünceleri aklından silindi.

Deirdre!

Boğazında çoktan beri bekleyen çılgılığı bir adım atarken tek-rar akciğerine gönderdi, sonra tekrar durdu, bütün dikkatini ya-kında duran dördüncü tehditkar bir varlık çekti. Önce, siyah kun-duz kürkünden şapkanın kenarından görünen keskin, soylu yüz

hatlarını fark etmedi; tek gördüğü kırmızı bir gömlek, bir kılıcın parlaklığı ve kendi yönüne mahmuzlanan atın ateş çıkaran burun delikleriydi. Yalnız, o gözlerdeki bir şey; delici, açık yeşil soğukluk onu içinde bulunduğu şoktan ve uyuşukluktan çekip aldı ve kim olduğunu biliyordu: Binbaşı Hamilton Garner.

Bu yeni tehdidin tam dehşeti diğer hepsini bastırırken sendeleyerek geriye birkaç adım attı ve yakındaki ağaç sıralarına doğru umutsuzca kaçmaya başladı. Yerdeki zemin hain bir şekilde güvenilirmezdi, attığı her adımda ayağı kayıp tökezliyor, çim öbeklerini kavrayıp taşlara çarparken yarı çömelerek koşuyordu.

Arkasındaki toynakların sinirli sesleri önlenemez şekilde yaklaşıırken bile durmaya ya da geriye bakmaya cesaret edemedi. Eğer koşmaya, yamacı çıkmaya devam ederse ormana ulaşması için, hayvan onu ezerken üzerindeki nefesinden kaçması için bir şansı olabilirdi.

Panikle düşünceleri bulanan Catherine'in ayağı tökezledi ve acıyla dizlerinin üzerine serildi. Düşüşü engellemek için ellerini kullandı. Onları sert zeminden kaldırdığı zaman kırmızıydılar ve derileri soyulmuştu, küçük taşlar batmıştı. Hıçkırarak doğruldu ve kendisini koşmaya devam etmeye zorladı. Gücü azalmaya başlarken bacakları uzun eteğine dolanıyor, dizleri şiddetle titriyordu. Ağız dolusu havayı korkudan yanan akciğerlerine çekti. Defalarca Alex'in adını andı, kısık ve yavaş sesle, sanki bir şekilde belirip kendisini hızla yaklaşan tehdide karşı onu korumak için kucaklayabilirmiş gibi.

Hamilton Garner eyerinin üzerinden eğildi, kollarını germiştir, eldivenli elleriyle parlak sarı saçın dalgalarını tutmaya çalıştı. Atını aynı anda yana doğru sarstı, Catherine'i yere devirirken onun dehşetle çığlık atmasına sebep oldu. Hamilton hızı yüzünden Catherine'in düştüğü noktayı geçti ve onun yuvarlanıp tekrar ayağa kalkmak için debelenmesini izlerken atını geriye döndürdü.

Ancak Catherine için kaçacak hiçbir yer yoktu, onu taşıması için bacaklarında hiçbir güç kalmamıştı. Ağaçlardan yoksun yerde titreyerek sarsılıyor, iki yanına dağlayıcı sıcak, acı mızrak

gibi girerken gözleri genişliyor, ağzı açılıyordu. Karnını kapatmak için ellerini koruyucu bir şekilde indirdi ama yenilmenin ısırtabının verdiği kasılmaları karşılayamıyordu. Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, nefes almak için zorlukla soluyor, şimdi sadece bilinçli kalmak için mücadele ediyordu.

Garner atından indi, ağırlığı baldırına yeni sargılanmış bandajı zorlarken biraz tereddüt etti. Catherine'in çöktüğü yere yürüdü ve elini Catherine'in üst koluna dolayıp, onu kaba bir tavırla kaldırdı, kavrayışı gözlerindeki bakış gibi acımasız ve sertti.

“Burada kimler varmış?” diye homurdandı Catherine'i kendisine bakmaya zorlarken. “Tuğra gerçekten yakalanması zor ve çilekeş Bayan Montgomery mi?”

“Hamilton,” diye zorlukla söyledi. “Hamilton... Tanrı'ya şükür, sensin.”

Kaşını kaldırdı. “Beni gördüğüne sevindin, öyle mi?”

“Ben... tanıdığım kimseleri... canlı gördüğüm için seviniyorum.”

“Ama benden kaçtın,” diye kızdı ılıman bir sesle.

“Ben... seni tanımadım,” diye yalan söyledi, Hamilton parmaklarını acımasız bir şekilde koluna bastırırken ürperdi. “Ben... seni burada görmeyi beklemiyordum.”

“Hâlâ Derby'de bekliyor olacağımı mı düşünüyordun?”

“H-hayır. Hayır, onu demek istemedim, ben...”

“Hatırladığım kadarıyla, planın... ve sözün buydu, değil mi?” dedi gözleri kinle kıvılcım saçıyordu. “Ben Derby'de bekleyecektim ve sen yeni kocanı ilk durduğunuz handa terk edecek, oradan kollarıma gelecektin ve dünya tekrar olması gerektiği gibi olacaktı.”

Bakışlarını yavaşça Catherine'in sancılanan göğüslerine indirdi ve oradan, hâlâ karnındaki hassas yuvarlaklığı saran ellelerine sabitledi. Sadakatsizliğinin bu kanıtı damarlarında tehlikeli bir sıvının çalkalanmasına sebep oldu, nabızı yavaşlarken göğsündeki kalbi ağır ağır çarpmaya başladı.

“Öyleyse... Bir fahişenin kızı kendinin de bir fahişe olduğu-

nu kanıtlayınca kimseyi şaşırtmaz. En azından Leydi Caroline'ın olayları kendi içinde dürüsttü; onu yatağa atmak için numaralara gerek yoktu, sadece şehvet. Ayrıca o ayartmalarıyla uzak yerlerde dolaşmak zorunda kalmadan çevresinde yeterince istekli genç erkekler buldu. Gerçekten Catherine – bir İskoç? Pis bir isyancı casus? Derby'de arzularını tatmin etmeye yetecek kadar seyis ve nalbur yok muydu?”

Catherine Hamilton Garner'ın yüzündeki kötü niyetli sırıtanın ortasına tokadı geçirecek cesareti bırak, gücü nereden bulduğunu bile bilmiyordu. Eli sert bir şekilde çenesine çarptı ve yoğun bir zevkle, Hamilton'ın gözlerindeki şoku ve şaşkınlığı seyretti. Ancak bu zevki panayra mal oldu, Hamilton onu o kadar şeytani bir öfkeyle yere indirdi ki ayaklarının dibindeki çime yuvarlandı. Nefreti bir kere derbe kalınca, Catherine'e cenin pozisyonu aldırma yetecek bir öfke içinde, cilalı deri botlarıyla bağırsaklarına ve karnına sağlam tekmeler attı.

Üç süvari çığlıkların nereden geldiğini anlamak için koşarak yamaçtan çıkmasaydı onun dirençsiz vücudunu tekmelemeye devam edip kanlı et yığını haline getirirdi. Süvarilerden sonuncusu, bir bacağındaki aksaklıktan dolayı geride kalmıştı, kıvrılan bedene bakmak için diğerlerine yetmişti. Adam suratını ekşitti ve ileri eğilip yüzüne yakından bakmak için dağılan sarı saçın büyük bir tutamını kenara itti.

“Hımm...” diye mırıldandı. “Bayan Cameron. Tekrar karşılaştık.”

Catherine acısının yarattığı duvarın ardını çok zor görebiliyordu, aşağı inen ve onu bilinçsiz bir hale getiren iğrenç karanlık bulutun önünde duran Onbaşı Jeffrey Peters'ı fark etmenin verdiği şoku zar zor kaldırılabildi.

“Nereden çıkıp gelmiş?” diye sordu Peters doğrularak. “Şurada, geride bulunanın Bayan MacKail olduğunu düşünüyorum, ama o kadar kanın içinden seçmek zor.”

“Bunun da işini bitirelim mi, efendim?” diye sordu diğer adamlardan biri gelişigüzel, gözleri ince, şekilli vücudun üzerinde açlıkla geziniyordu.

“Hayır,” dedi Garner öfkeyle, kendini büyük bir çabayla topladı. “Hayır, Tanrım, hâlâ işime yarayabilir.”

Binbaşının söylediğini yanlış anlayan süvari sırtarak, kılıcının ucunu Catherine’in kalçalarının kıvrımına sürdü. “Evet, yeterince olgun görünüyor, Binbaşı. Bu İskoçya haspalarının çiftleşirken son derece seksi olduklarını duydum ve bu da iyi bir mahsule benziyor.”

Bu terbiyesiz küstahlık üzerine Garner’ın yeşil gözleri askeri bir satırın keskinliğiyle deldi. “Esiri bomba araçlarının olduğu yere götürecek ve sıkı güvenlik altında olduğundan emin olacaksınız. Ona ben yapmaya serbest olduğunuzu söyleyene kadar dokunmayacak ya da kötü davranmayacaksınız. Anlaşıldı mı? Yeteneklerinin değeri konusunda fikirlerinize gelince, istersem ya da ihtiyaç duyarsam, o zaman sorarım.”

Atının durduğu yere ilerledi ve eyerine atlayıp atın böğrüne topuklarını geçirmeden önce Catherine’e son kez, soğuk bir bakış attı. Yanakları hâlâ Catherine’in attığı tokattan yanıyordu ve ihanetinin kanıtının verdiği öfke hâlâ içini yakıyordu. Ama şimdi, o ellerindeydi ve onunla, Alexander Cameron’dan sonsuza kadar kurtulacaktı. Alçak herif bugün yine ağından kurtulmayı başarmıştı ama özgürlüğü uzun sürmeyecekti, Catherine’ini tekrar hayatta görmeyi istiyorsa.

24

Jakobit’lerin Drummoise Kırını’nda yenildiği haberi bütün İskoçya’yı ateş fırtınası gibi kasıp kavurdu. Oğlunun şaşırtıcı zafer haberinin Londra’da bulunan Kral George’a gitmesi beş gün sürdü ama yirmi dört saat içinde İskoçya’nın en uzak adalarının bile kulağına gitti. Hanover’a sadık klanlar, ya da öyle görünmek aklına ya da kurnazlığına sahip olanlar çabucak siyah kokartları kaldırdı ve Cumberland’in emirlerinin Jakobit klanları tarafından tutulan bölgelere varmasını beklerken hiç rahatsızlık duymadılar. Özellikle Campbell’lar, adamlarını

asırlık düşmanlarının sınırlarına akın ettirdiler: MacLaren'lar, MacLean'lar, MacDonald'lar ve özel bir coşkuyla, Cameron'ların varlıklı arsaları.

Cumberland'in askerlerinin ölümcül öfkelerinden kaçmaya teşebbüs eden herhangi bir isyancı milis kuvvetlerinin vahşi öldürme anlayışlarıyla cirit attığı yollardan ve açık arazilerden kaçınarak gece seyahat etmek zorunda kalıyordu. Yiyecek için yalvarıyor ve kendi hayatlarını riske atıyorlardı, sonunda açgözlü ev sahipleri tarafından ele verilmelerinin işkencesini çekiyorlardı.

İki ayak bileği de şarapnel tarafından ezilen Lochiel alandan klan adamları tarafından Jakobit ordusundan geriye kalanların oluşturduğu acınacak haldeki yer taşındı. Charles Stuart toplayabildiği saygınlıkla, sadık askerlerine hayatları için kaçmalarını ve yeni bir ordu kurup Culloden'de ölen arkadaşlarının intikamını alacakları güne kadar güvenli bir yer araştırmalarını söyledi.

Tartanla taşınan Lochiel ve adamları güneye Lochaber'e giden zifiri kıyı hattını takip ederek Ness Nehri'nin kıyılarına doğru yol aldılar. Yaklaşık beş yüz Cameron ve MacDonald bu rotayı kullandı, sayıca ve genel yapılarıyla, hâlâ yağmalayıcı klanların müdahale etmelerini önlemeye yetecek kadar heybetliyidiler. Ancak molalarda onlu yirmili gruplar halinde hâlâ yolda olanlara iyi şanslar dileyerek ayrılıyorlardı. Herkes ailesinin nasıl geçindiği konusunda umutsuzdu. Bazısı prens Glenfinnan'da bayrağını kaldırdığından beri, dokuz ay gibi bir süredir evlerinden uzaktaydı. Donald ve Archibald Cameron gibi diğerleri, aralarda evlerine dönme fırsatı bulacak kadar şanslılardı ve kalelerinin duvarlarının sevdiklerini Culloden'ın dehşetinden ve kötü sonuçlarından korumaya yetecek kadar uzun ve güçlü olduğu için nispeten memnunlardı.

Alexander Cameron gibi diğerleri, kardeşini taşıyan sedyenin yanında bitkin bir şekilde sendeliyordu. Alex kendi yaralarının sebep olduğu acıyı hissetmiyordu, arkasında kalan her şeye karşı uyuşmuş ve sadece önünde uzananlara odaklanmıştı. Tek düşündüğü Catherine'di. Catherine Achnacarry'deydi ve Alex, hayatında daha önce ihtiyaç duyduğu her şeyden ve herkesten daha fazla onun varlığının sakin, akli başında güvencesiydi.

Leydi Maura Cameron, Donald'ın kale kapılarına uzanan yola diktığı karaağaçların çok ötesindeki hareketliliği ilk tespit eden kişi oldu. Kale duvarlarının üstündeki taş siperlere bağlanan dar köprüde yürüyüş yapıyordu ve alacakaranlığın coşkunluğuna bakmak için durmuştu. Güneşin açısı havayı sisli bir hale getirmişti ve gökyüzünün ve çevreleyen dağların mavisi neredeyse siyaha dönmüştü.

Tersine, Ben Nevis'in karla kaplı, muhteşem tepesi açık sarı ve pembeye bulanmıştı, harika yükseklikleri Gray Corries'in küçük, kasvetli tanrılarının başlarından daha yüksekti.

Lochaber nehirlerden ve çalılardan, yüksek geçilmez tepelerden ve karanlık vadilerden kalıyerengi kırlardan ve vahşi ormanlardan, bir yaprağın ağaçtan düşerken çıkardığı sesin duyulabileceği, havanın çok sakın olduğu mükemmel bir sessizlikten oluşan bir dünyaydı. Bu ortaçağ bölgesinin hakimi olan Achnacarry Kalesi'nin, dik taş duvarları ve yerden üç metre yukarıda yükselen siperleri vardı. Ormanlara ve dağlara sessizlikle uzanan dört büyük kulesi, on iki adım kalınlığındaki duvarları Lochy Nehri'nin karanlık sularına yüksekte bakıyordu.

Maura bu dayanıklı duvarların içinde on altı yıldır yaşıyordu. Her taşı, her çalıyı biliyordu, bahçelerden ve kayalık kıyı şeridi boyunca kıvrılan her patikayı biliyordu. Akşam gölgelerine güvenmeyecek kadar çok biliyordu; sınırdaki ağaçlardan sürüklenen sisler beyaza bürünmüş figürler gibi görünüyordu, düşen bir ağaç çömlen bir adama benziyordu. Birkaç gün boyunca, şato izleniyormuş, görülmeyen tehlikeler kendilerine yaklaşıyor-muş gibi hissetmişti ve bunun sonucunda, duvarların üzerindeki nöbetçilerin sayısını iki katına çıkarmış ve ikiz siyah meşe kapıları hep kapalı ve sürgülü tutmuştu. Eltisi Jeannie Cameron'ın önerisi üzerine, şatonun demircisine, ağır, demir kapıları yıllardır işlemez hale getiren paslı tesisatleri tamir ettirmişti. Diğer aile üyeleri ona garip gözle bakmışlardı ama o umursamamıştı. Achnacarry onun eviydi ve bu adımları ne kadar sert görünse de, Donald'ın yokluğunda onu korumak için her önlemi alacaktı.

"Bir şey fark edebiliyor musun?" diye sordu kısık bir sesle

kale duvarında yanında duran gergin nöbetçinin farkındaydı,. O da bir şey görmüştü. Ya da öyle hissetmişti. Hatta hava bile biraz değişmişti, artık yumuşak ve ahenkli değildi, gizli tehditlerle gergin ve sır doluydu.

“Alarmı devreye sok,” dedi Maura. “Herkesin...”

Sonra ikisi de duydu. Rüzgar sırtlarına vuruyordu, bir hava akımı Büyük Vadi’nin geçidinden aşağı iniyor ve güneye kıvrılarak dağlara gidiyordu. Ara sıra fısıltıları solunca, ağaçlar sakinleşiyor, yabancı sesler dalgası şatonun çatısına sürükleniyordu. O seslerden biri yalnız bir gaydanın ince sesiydi ve notaların gergin, cesurlukla övgülü akortları *Spaidsearchd*’ı, Lochiel Marşı’nı çalıyordu.

“Sevgili Tanrım,” diye fısıldadı Maura. “Yüce Tanrım... bu Donald. Donald.”

Kadife etekleri içinde dönerek, Maura dar köprüden doğu kulesine koştu, kıvrılan merdivenlerden aşağı inerken çok kısa bir anlığına gözlerini meşale ışığına ayarlamak için durdu. Kendini sarmal yapıdan aşağı fırlattı, şatonun merkezine inerken hiç durmadı. Ana odaların bulunduğu koridora atıldı, ana salona gitmekle zamanını harcamayarak bütün gücüyle, kafaları kapıdan çıkaracak kadar bağırdı.

Seksen yaşına yakın ama bembeyaz saçları kadar taze ve dinç olan Rose Cameron ürkmüş bir lanetle kestirdiği uykusundan uyandı. Dr. Archibald’ın karısı Jeannie Cameron kapıya koştu, eli yeni koyduğu viski kadehini dengeliyordu.

“Neler oluyor?” diye mırıldandı. “Duvarlar gümbürdeyerek çöküyor mu?”

“O da ne?” diye sordu Rose sandalyesinden kalkmaya çalışırken. “Birisinin çılgılık attığını duydum galiba.”

“Sadece Maura,” dedi Jeannie kuru bir sesle. “Belki de kule odasında hayalet görmüştür.”

“Evet, ona soğuk havada oraya gitmemesini söyledim,” dedi Rose bilgece başını sallayarak. “Ciğerleri doluyken ve cüzdanındaki bozukluklar gibi çınliyorken olmaz. Yine hasta olacak, bu sözlerimi hatırlarsın.”

“Hey, Rose!” dedi Jeannic, kaşlarını çattı ve çok çalışmış elini kaldırdı. “O da ne? Bütün şato delirmiş gibi sesler geliyor.”

Rose topallayarak kapıya gitti, uyuduğu için oldukça memnun olan kaslarını hareket ettirmeye çalışırken lanet okudu. Bir anlığına koridora kulak verdi ve doğrulduğu zaman, Jeannie’in koluna kadehteki değerli içkiyi haliya dökmesine yetecek güçle vurdu.

“Tanrım, ama! Deliren sen olmalısın. Deli ya da sağır,” dedi kendini koridora atarak. “Geldiler. Erkekler evlerine döndüler.”

Jeannie tam iki saniye boyunca bakakaldı, heyecan çılgılığı atarak, kadehi yere fırlattı ve seviklikle koridordan koşmaya başladı.

Alexander cilalı, siyah meşe kapılardan ilerlerken, manzaraların ve dışarıdaki bahçelerden gelen kokuların tanıdıklığı gözlerine sıcak gözyaşlarının dolmasına sebep oldu. Bu tepkisinde yalnız değildi. Bitkin, kir pas içindeki adamlar onun peşinden tökezleyerek bahçeden girdikleri zaman birkaç saniye boyunca taş gibi sabit duruyor, yolculuklarının sonuna geldiklerine inanmıyormuş gibi kararsız bacaklarının üzerinde sallanıyorlardı. Bazılarının çiftliklerine ve köylerine ulaşmak için gidecekleri birkaç kilometre daha vardı ama Achnacarry evlerini ve tapınaklarını temsil ediyordu. Ness ve Oich nehirlerinin sinsî kıyıları boyunca ilerlerken hiçbir şey hissetmeyerek sessiz ilerleyenler şimdi dizleri üzerine çökmüşlerdi ve açık şekilde ağlıyorlardı. Yaralı bacağına ve yırtılan gözüne rağmen Lochiel’in marşını çalan gaydacı sessiz bir şekilde ağlayarak, geride kalan havayı içine çekti ve son bir kere borusuna üfledi. Maura onları kapıda ilk karşılayandı. Rahatlamayla ve mutlulukla kızaran yüzüyle ılıman gözlü karısı hırpalanmış yüzleri taradı ve sonunda çok, çok sayıdaki tartan sedyelerin ilkinde durdu. Donald’ın başı çıplaktı, saçları oraya buraya uçuşurken başı sedyecilerin hareketiyle dışarı sarkıyordu. Maura’nın gülümsemesi soldu, yüzü sarardı ve sendeleyerek ileri giderken ellerini göğsüne yasladı.

Kendisini en kötüsüne hazırladı, onun hâlâ nefes aldığını, sadece uyuduğunu görünce duyduğu rahatlama gözle görülebilirdi.

Bir elini yanağına götürdü, gözleri ayaklarına ve bileklerine sarılan kalın, kan lekeli bandajları tarıyordu.

“O iyi,” dedi Alex bir elini Maura’nın omzuna koyarak. “Son bir kilometredir. Dinlenmek için durmalıydık, ama...”

Maura, Alexander Cameron’a baktı ve kalbinde derin bir parçalanma hissetti. Ekosesi kan içindeydi, süngü, kılıç ve tüfek atışlarıyla parçalanmıştı. Sol kolu fena kokuşmuş bir paçavraya sarılmıştı, parmakları soğuktan sertleşmiş ve morarmıştı. Yanaklarında bir haftalık sakal vardı, gözlerinin altındaki halkalar o kadar derin ve karaydılar ki, bir aydır uyumuyormuş gibi görünüyordu. Dişleri vücudunu saran bir titremeyi kontrol altına almak için boş bir girişimle sıkılmış ama kör bir adam bile onun kıpkırmızı olduğunu ve ateşler içinde yandığını görebilirdi.

“Sizi içeriye, sıcağa almalıyız.” dedi Maura hemen emir vererek. “Hepinizi içeri almalıyız, sıcak yemek ve ilaç bulabilirsiniz.”

“Catherine?” diye sordu Alex onu devirmekle tehdit eden yıkıcı bir bulantı nöbeti karşısında titreyerek. Onunla savaştı, onu yendi ama kara gözlerini tekrar açtığında, Maura anlaşılan onu duymamış ve dikkatini aniden yardım etmek için yaygara kopartan hizmetçi akınına yöneltmişti. İlgili bir çift eli silkeledi ve kendisini ayaklarını hareket ettirmeye zorladı, şatoya kendi gücüyle girmeye kararlıydı.

Catherine oradaydı, bekliyordu. Catherine acısını alıp götürecekti. Catherine onu tutacak ve kalp ağrısını yatıştıracaktı; hissettiği aşırı kaybın verdiği acıyı anlayacak ve onunla paylaşacaktı. Catherine onun hayatı, aklıydı. Tanrım... ona ne kadar da ihtiyacı vardı.

25

Achnacarry, Mayıs 1746

Alex sabahın büyük çoğunluğunu derin, kara bir öfke içinde geçirdi. Üç hafta! Üç haftadır ateş ve hastalık içinde yatıyordu ve

hâlâ Catherine'den, Deirdre'den ya da Struan MacSorley'nin korumasında Achnacarry'ye gönderdiği küçük grubun kaderinden hiçbir haber almamıştı. Önce, Maura ona karısının hiç gelmediğini söyleyince kulaklarına inanmamıştı. Şokla neredeyse aklını kaçırmış ve şatonun kapılarından geriye koşmaya çalışmıştı — ne niyetle? Onu aramak için Inverness'e olan bütün yol boyunca koşmak için mi? O anda, mümkün olan tek şey bu görünüyordu.

Yaralarının etkisiyle birleşince, öfkeli ateşi ve dört iri yarı adamın koluyla sonunda yere devrildi. Sonrasında bütün bir hafta bilinçsizce yatmıştı ve sonra, öylesine acınacak derecede zayıf düşmüştü ki yardımcı ellerin ya da lekeli yatak örtülerinin gurur kırıcılığıyla zar zor rahatlayabiliyordu. Maura iki kardeşe de rahatlıkla yetişebilmek için onu Donald'inkine bitişik bir odaya yerleştirmişti. En yoğun savaş hattında kalmasına rağmen mucizevi biçimde yara almamış olan Archibald zamanını Donald, Alex ve evlerine giden yolu Achnacarry'nin kapılarından geçerek giden yaralı adamlar arasında bölüştürdü.

Maura kocasıyla ve kardeşiyle olmadığı zamanlarda, Jeannie ve Rose ile mutfakta ekmek pişiriyor ve her zaman hazırda sıcak yemek tedariki bulunmasını garantiye alıyordu. Achnacarry'ye gelen erkekler açlıktan kırılıyordu ve biri bile temiz, sıcak kıyafetlerden, tok karından, Lochiel'in cesaret verici gözü pek cümlelerinden mahrum kalmamıştı. İyi savaşmışlardı. Cameron nişanını gururla taşımışlar ve Culloden'de ordunun yenilmesine rağmen klanlarının onurunu devam ettirmişlerdi. Prens güven-deydi. Arkadaşları onu dağlarda yüksek bir yere götürmüşler ve onu Fransa'ya götürecek gemiye binene kadar korumuşlardı. Sadık İskoçlarından daha fazla bir şey isteyemezdi.

Alex duvardaki goblenleri ve askıları başına indirmeden on adım atabilecek kadar güçlü olduğunda, Donald'a Catherine'i bulmak için geri döneceğini söyledi. Struan MacSorley'nin savaş meydanında ortaya çıktığını ve kendisini süvarilerin elindeki mutlak ölümden kurtardığını gördüğüne yemin etti. Struan o zamandan bu yana görülmemişti. Hiç kimse ne savaştan önce ne de sonra dev İskoç'la ilgili hiçbir şey duymamış ya da görmemiş.

“MacSorley’i tanıyorum,” dedi Alex. “Catherine’i tanıdık ve korunaklı olmayan hiçbir yerde bırakmaz. Onun güvende olduğunu – hepsinin güvende olduğuna emin olmadan savaşa dönmeydi.”

“Eğer orada bulunduyorsa, kardeşim,” dedi Lochiel sessiz bir şekilde.

“Bu ne anlama geliyor? Onu savaş meydanında hayal ettiğimi mi düşünüyorsun?”

“Adamlar daha garip şeyler hayal etti.”

“Bu kez değil,” diye sessizce ısrar etti Alex. “Ve eğer Struan orada benimle bulunduyorsa, bunun tek anlamı Catherine’in ve diğerlerinin burası ve Inverness arasında bir yerde güvende oldukları olabilir.”

Lochiel Alexander’la tartışmanın işe yaramayacağını biliyordu. Eğer Maura dışarıda bir yerde olsaydı hiç şüphesiz o da aynıısını yapardı ve dünyadaki hiçbir sorgulama, mantık ve önlem alma onu peşinden gitmekten alıkoyamazdı.

“Moy Hall’a dönmüş olmamaları için dua et,” dedi yüksek sesle ve ettiği laftan anında pişmanlık duydu. MacKintosh mülkleri sadece Cumberland’in birlikleri tarafından ilk gezilenler ve araştırılanlar olmamıştı, aynı zamanda Leydi Anne tutuklanmış ve Inverness’teki hapisaneye götürülmüştü. Moy Hall’un altı üstüne getirilmişti, geride kalacak kadar aptal olan bütün hizmetçiler vurulmuş ya da hanımlarıyla birlikte hapse atılmıştı. Hem Lochiel hem de Alex, Albay Anne’in cesaretine hayranlık duymuşlar ve onun pis kokulu taş duvarlardaki parmaklıklar arkasında tutulmasını ister Jakobit ister Hanover olsun, bütün İskoçlara yapılmış bir hakaret olarak düşündüler.

Çok fazla isim, çok fazla dehşet ve vahşet hikayeleri vardı – dokuz yaşındaki bir çocuğun ve babasının, saban sürdükleri arazide süvariler tarafından ezilmiş ve öldürülmüş olmalarından, birkaç yaralı klan üyesine barınak verip, hükümet askerlerinin evi basması ve adamları bahçeye sürüp kadının gözlerinin önünde öldürdükleri hikayeye kadar. İki bini zaten ölmüştü, Cumberland her gün birliklerini hâlâ Kral James’e bağlılıklarını ilan

eden kimsenin olup olmadığını aramaları için vadi ve köylere gönderirken daha da fazlası ölüyordu. Dük Jakobit liderlerinin topraklarının, arsalarının ve unvanlarının ceza olarak alındığını bildirdi, bu yağmalamaların, tecavüzlerin ve hırsızlıkların mu-zaffer general tarafından onaylandığı anlamına geliyordu. Asker birliklerini düzenli olarak bölgeyi temizlemeleri, isyancıları aramaları ve taht için değerli olabilecek eşyaları ve çiftlik hayvanlarını ele geçirmek için gönderiyordu. Achnacarry'ye gelmeleri an meselesiydi.

“Keşke yardım edebileceğim bir şey olsaydı, Alex,” dedi Lochiel bacaklarındaki sargı yığınlarına kederli kederli bakarak. Archibald parçalanmış kemikleri kaynatmak ve harap olan eti kangrenle zehirli hale gelmesine karşı korumak için gece gündüz çalışmıştı. Donald'ın eğer ne mümkünse tekrar yürümeye başlayabilmesi için haftalar gerekiyordu.

“Eğer askerler gelirlerse burada yeterince yardımın dokunacak.”

“Evet. Geldiklerinde, ama. Birkaç iyi Campbell tazısının parmakla gösteremeyecekleri kadar uzak değiliz.”

“Savaşacak mısın?”

Lochiel yastıklara uzandı. Bütün hayatı boyunca Achnacarry'de yaşamıştı ve orası on altı yıldır onun ve Maura'nın evi olmuştu. Kardeşi Archibald ve ailesi – amcaları, halaları, yeğenleri – ve yaklaşık yüz kadın ve erkek o taş duvarların ardında yaşamış ve çalışmıştı. Orası onların da eviydi.

“Geçen gece bir rüya gördüm,” dedi Donald ve mavi gözleri yaşlarla doldu. “Bahçede yürüdüğümü gördüm, Maura'nın taracada beni beklediği yerde. Yıllar boyu diktiği bütün güller... her nasılsa farklı görünüyorlardı. Değişmişlerdi. Birini almak için eğilene kadar neyin yanlış olduğunu anlayamadım. Hepsi kırmızıydı. Aralarında bir tane olsun sarı, pembe ya da beyaz yoktu. Kırmızıları, Alex. Kanla kızarmışlardı. Ve birini kaldırdığımda, sapı kanıyordu. Güllerin kanı ellerime döküldü ve onu temizleyemedim. Bir daha savaşalım ya da savaşmayalım, sona ereceğini düşünmüyorum.”

Gözyaşlarını gizlemek için gözlerini devirdi ve Alex yavaşça yataktan uzaklaştı. Tekrar odasına döndüğünde, dolaptan bir sırt çantası çıkardı ve yatağa fırlattı.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Alexander omzunun üzerinden baktı ve Kont Fanducci’nin açık kapı aralığından uzandığını gördü. Culloden’dan sadece üstündeki yırtık üst başla gelince, ödünç alınmış bir gömlek ve sade bir pantolondan oluşan kıyafetlerine baktı. Orada, arkasındaki koridordan gelen sessiz ışıktaki ve pencereden giren gün ışığında dururken, Alex’in yüzünde hafızasını zorlayan bir şey meydana geldi ancak kont kapıdan içeri girip yatağına yaklaşıncaya bu an yok oldu.

“Ahh... gömlek, mont, botlar ve pantolonlar,” dedi düşünceli bir şekilde Alex’in yatağına serdiği karışık kıyafetlere bakarken. “Seni sadece İngiliz kıyafetleri ve İngiliz aksanı o kadar uzağa götürebilir, *sinyor*.”

“Denemek zorundayım.”

“Anlıyorum. Güzel karın için endişeleniyorsun. Ama eğer hastaydıysa ne yapabilirsin?”

“Risklerin farkındayım, arkadaşım,” diye düz bir şekilde cevap verdi Alex, çantaya bir gömlek daha koyuyordu. Sargılı sol koluna batan elinde asgari gücünün olduğunu hatırlatan ani bir acı ve sonra, acısında muhteşem bir artma hissetti. Gerisi de zaman içinde gelebilirdi, Archibald söylemişti. Elbette ki sorun daha fazla zamanının olmadığıydı. Ya Catherine sıkıntıda mı? Ya yalnızca ve korkmuşsa? Ya yardıma ihtiyacı varsa...

Durdu ve daha fazla ‘*ya şöyleyse*’leri engellemeye çalıştı ama kısmen başarılı olabildi.

Keşke Aluinn yanında olsaydı, ikisi her şeyi doğru yola koyabilirlerdi. Aluinn onun gitmesini geçiştirmeye çalışmaz ya da gitmemesini söylemeye kalkışmazdı. Karısını aramak için onun kadar istekli olurdu. Güzel Tanrım, Deirdre Catherine’le beraberdi. Damien Ashbrooke da. Yirmi iyi klan üyesi de. Elbette ki yer-yüzünden buhar olup uçmamışlardı; Struan Culloden’a dönmeyi başardıysa olamazdı.

“İyi adamdı, *sinyor*.” dedi Fandueci sessizce. “Onun güvende olduğuna eminim.”

Alex başını kaldırdı, gömleği dikiş yerinden açacak kadar sık-tığının farkında değildi. Ve düşüncelerinin net biçimde yüzüne yansıdığının da.

“İkisini de severdim: *Sinyor* Struan’ı ve *Sinyor* MacKail’i. Cesur adamlardı. Çok daha iyi şekillerde ölebilirlerdi.”

Alex hiçbir şey söylemedi. İki adamın da öldüğünü kabul etmemişken diyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Askerler, *sinyor*,” dedi Fandueci boğazını temizleyerek ve bıyığının ucunu baş ve işaret parmaklarıyla bükerek. “Çılgın bir İngilizin yola çıktığına inanmayabilirler ama çılgın bir İngilizle ve hımm... birazcık çılgın bir İtalyan’la karşılaşılırsa?”

Alex başını kaldırdı. “Eğer benimle gelmeye gönüllü olursan gerçekten çılgınsın demektir, Fandueci.”

Kont omuz silkti. “Evimde, İtalya’da, Fanducci’lerin biraz deli olduğunu düşünürler. Ayrıca, buraya geldiğimde kıyafetle-rimde on dört delik saydım. Beni öldürmek için on dört şansları oldu ve kaçırdılar. İkimizin de kaderinde İngilizler tarafından öldürülmek olmadığını düşünüyorum, ya siz, *sinyor*?”

“Onlarla olan işimi bitirene kadar değil, ne olursa olsun” dedi Alex. “Çok iyi, riske atacak kadar aptalsan, hoş geldin.”

“*Bene!*”* Fanducci ellerini neşeyle ovdu. “Bana on dakika verir misin?”

Alex zayıf bir şekilde gülümsedi. “Beş veriyorum.”

Ne yazık ki, üç dakika geçmemişti ki, kule duvarlarının tepesindeki nöbetçiler alarm çağrısı vermeye başlamışlardı.

İngilizler Achnacarry’ye gelmişti.

Alexander açıklığa dikkatle yaklaştı. Sağ elini grubunu durdurmak ve kestane rengi, güzel bir atın – fazlasıyla özlediği Gölge’den çok daha küçük bir attı ama Siyah Cameron çağrışımını daha fazla yapıyordu – üzerinde son derece hareketsiz oturdu.

* Güzel! (Çev. N.)

Alex'in adamları iki yanından açıldılar – toplamda otuz kişilerdi – mağlubiyetin acısını hiç tatmamışlar gibi meşum bakıyorlardı. Kont Giovanni Fanducci Alex'in yanındaydı, omuzlarına ögle sonrası soğuğu için pelerin geçirmişti ancak bol bol kıyafet katları kemerine iştirilmiş parlak tüfekleri göstermek için açıkça beline indirilmişti.

Açıklık yüz metreden daha geniş değildi, kalın gövdeli meşe ağaçları hafif sisli karanlık içinden sızan güneş ışınlarına rağmen ormanı karanlık ve bunaltıcı gösteriyordu. Hamilton Garner ve adamları açıklığın karşı tarafında dizilmişlerdi, derileri cıllanmıştı, tepelerindeki şapkalar bir çitin üzerine kazık gibi dikilen nöbetçiler gibi sıralanmıştı. Kırmızı-mavi üniformaları, kola-lanmış beyaz boyun atkıları ve şingirdayan pirinç kınıları sessiz, sisli açıklığın karşısında dururken etkileyici bir gösteri yapıyordu, ama Culloden'daki savaştan beri ilk defa, belirgin bir rahatsızlıkla kıpırdanıyorlardı. Burası Cameron toprağıydı ve bu yüzleştikleri Cameron adamlarıydı, yani, isyan boyunca karşılaştıkları en çetin savaşçılardan bazıları. Onları çevreleyen orman, gölgeler yüzünden çok karanlık, rutubet yüzünden de çok yakın görünüyordu. Süvariler parmaklarını sıkı yakalarına götürmeyi ve nefes almalarına imkan sağlamayı çok istiyorlardı.

İngiliz askerlere rehber olarak hareket eden birkaç Argyle Campbell, Cameron'ların açıklığa geldiklerini görünce nefeslerini tuttular ve parmaklarını tüfeklerinin ateşleyicisine götürdüler. Eski kan davalarını hatırlıyorlar ve hepsi de Alexander Cameron'ın hâlâ yaşıyor olmasını kişisel bir hakaret olarak algılıyordu.

Hamilton Garner düşmanını dikkatle inceledi. İskoç adam sol koluna başka herhangi bir adamı engelleyecek bir kılıç yarası almıştı ama dizginleri kolaylıkla tutuyor, hiç canı yanmıyormuş gibi duruyordu. Belki de İskoçya havasında çabuk iyileştiren ve kibri besleyen bir şey vardır, diye düşündü Hamilton. Culloden'da Cameron'ı kurtarmaya gelen aslan gibi devi devirmek için neredeyse yirmi adam gerekmişti. O zaman bile hayvan ölmemiş, karanlığın altındaki yamaca emeklemiş ve Inverness

yolundaki küçük bir ahıra girmeyi başaracak kadar ilerlemişti. Süvariler taş gibi soğuk, sayısız ölümcül yaradan dolayı neredeyse tüm kanı akmış cesedi ertesi sabah bulmuşlardı.

Garner atından indi ve dizginlerini bir yavere verdi. Alexander Cameron'ın olduğu yöne bakıp bir kaşını memnuniyetle kaldırıken açıklığın ortasına doğru yavaşça yürümeye başladı.

Alex kendini kestanenin sırtından yere savurdu. Ağırlığının baskısı bir anlığına, hasar görmüş sol kolunda toplandı ama delici ağrıyı hissediyorduyse bile, bunu dışarıya göstermedi. Dizginleri Fanducci'ye attı, dişlerini küçük siyah bir puroya sıkıca kenetledi ve süvari binbaşısının durduğu yere yürüdü.

“Dokuz canlı bir kedi gilsin” diye kuru bir sesle yorumda bulundu Garner. “Ayaklarının üzerine düşmeye devam ediyor, en son beklediğin yerde tekrar ortaya çıkıyorsun.”

“Buluşma istiyordun,” dedi Alex hoşnutsuzlukla. “Söylemen gerekeni söyle ve işini bitir.”

“Lideriniz Lochiel’le görüşürüm diye düşünüyordum.”

“Kardeşim rahatsız. Ne söylemek için geldiyse, bana söyleyebilirsin.”

Garner’ın cevap vermesi zaman aldı, hissettiği gücün tadını çıkararak gerilimi içine çekti.

“Çoktan tahmin etmiş olabileceğin gibi, buraya ağabeyin Lochiel’i tutuklama ve onu Inverness’e mahkemeye götürme talimatıyla geldim. Dr. Archibald ismi de listemin en üstünde görünüyor, klanın bir düzine düşük rütbeli subayıyla beraber. Sizin gibilerin düşünme şeklini artık öğrendiğimiz için, ölene kadar direnmenin göreviniz olduğunu düşündüğünüze kuşku yok. Benim için, geriye taşıdığım bedenlerin canlı olduğu ya da olmadığı önemli değil, ancak size sunmayı düşündüğüm tek şeyi, buna huzurlu biçimde son verme fırsatını değerlendirmek isteyebilirsiniz. Kaçınılmaz olandan kaçınmanız mümkün değil. Yanımda üç yüz adamım ve ele geçirilmez gibi görünen duvarlarınızı uçurmaya yetecek kadar topum var. Sizi patlayan molozların altında ezilirken görmek bana ne kadar zevk verecek olsa da, Kuzey İskoçya’daki işimizi sonlandı-

rırken mümkün olduğu kadar çıkarlara uygun davranma emri altındayım.”

“Çıkarlara uygun?” diyerek gülünce Alex’in beyaz dişleri parladı. “Kan dökmek, hırsızlık yapmak ve harap etmek için ilginç bir kelime.”

“Dükün isteği, vatandaşlarınızın gelecekte tahta karşı başkaldıracak kalplerinin ve vasıtalarının olmadığına somut bir garantisiyle Londra’ya dönmek.”

“Siz de bu yüzden kulübeleri yakıyor, topraklarında çalışan çiftçileri öldürüyor, hayvanları ve malları ele geçiriyorsunuz. Huzuru tekrar sağlamada ve taht için güven kazanmada hayranlık duyulması bir plan.”

“Tahta karşı başkaldırdığınızda bu cezayı siz talep etmiş olunuz.”

“Sizin tahtınız, bizim değil.”

“Yorum meselesi.”

“Özgürlük, kendi kralımızı seçmek ve kendi yasalarımızı koymamız meselesi, İngiltere’nin yaptıklarına uymak değil.”

“Dediğin gibi, hayranlık duyulması duygular, ama yanlış yerleştirildiler. Savaşta, duyguya yer olamaz ve özgürlük, yenilenin doğal kaybıdır. Bırakın artık, Cameron. Şimdi teslim olun ve adamlarınıza hoşgörölü olacağımıza söz verelim. Eğer uzatırsanız, size ormandaki her daldan ceset sarkıtacağımı garanti ederim. Subaylar ve liderler doğal olarak uygun makamlara götürülecekler, zorluk çıkarsalar da isteyerek teslim olsalar da, ama genel kitleye karşı bu kadar ilgili biri olarak, onların refahını kendininkinin önünde tutma konusunda endişeleneceğinizi düşünüyorum.”

Alex puroyu dudaklarından kaldırdı ve kırmızı külün parlayan ucunu uzun bir süre boyunca yokladı. “Ve istediğinin hepsi bu mu? Kalenin teslim olması, liderin ve subaylarının boyun eğmesi... başka bir şey, Binbaşı? Listende benim adımdan bahsetmediğini fark ettim. Bu benim gitmekte özgür olduğum anlamına mı geliyor?”

Garner’ın gözleri soğuk bir şekilde parladı. “Özgürlüğünü kazanabilmenin bir yolu olabileceği anlamına geliyor.”

“Ahh, sanıyorum ... *cömert teklifin* için koşulların var?”

“Hayal gücüne çok fazla gerek olmayan bir tane, Cameron. Kendi kişisel farklılıklarımızı ortaya koymak için bir şans daha verelim mi? Bu sefer hiçbir taraftan müdahale olmayacak. Kuratıcı, intikam meleşği olmayacak.”

“Tekrar kaybetmek üzere olursan arkadan kurşun sıkmak yok?” diye ekledi Alex kadife gibi sesiyle.

Hamilton hakaret karşısında dudaklarını ısırды. “Asker benim kesin emrime aykırı davrandı. O zaman da seni kendime istiyordum, şimdi de. Seni daha güvende hissettirecekse yeri ve zamanı seçebilirsin.”

Alex gözlerini düşünceyle kısды. “Ya reddedersem?”

“Reddedersen... bir korkak ve sadece konuşan ama az iş yapan bir palavracı olduğunu *bilme*sinin tatminini verirsin. Bunca aydır bildiğim ama bilinmeyen bir sebeple, *karını* hâlâ gözünden kaçırın bir şey.”

Alexander’ın kusursuz kontrolü puroyu dudaklarından tekrar indirirken elini sabit tutmak için bütün sinirlerinin gerilmesine sebep olsa da hâlâ onu tutabiliyordu.

“Catherine’i mi gördün?” diye sordu sessizce.

Garner kaşını çattd. “Sen görmedin mi? Pek gözlemci değilsin, eski dostum.”

Başını yarım çevirdi ve eldivenli bir elini arkasındaki birine işaret vermek için kaldırdı. Dikkatini Alex’in yüzünde tutuyordu ve ciddi suratlı süvarileri tararken çivit mavisi gözlerdeki sabırsız, ama neredeyse umutsuz genişlemeyi gördü. Tekrar sıranın önüne kaydıklarını, iki Argyle Campbell atların arka sırasından çıkıp aralarında bağı ve ağzı kapalı bir bedeni yarı yönlendirerek, yarı sürerek geldiklerinde sert yüzdeki kanın çekildiğini de gördü.

Catherine Alex’i görünce önce tam bir şokla donakaldı, sonra bekçilerinin baskısına rağmen ileri atıldı, onlar kolundan daha sıkı kavrayıp onu geriye sarsmadan önce neredeyse kurtuluyordu.

Alex de ileriye doğru istemsiz bir adım attı ama Garner’in yüzündeki tam bir zafer bakışını algılayınca aniden durdu. Eli

içgüdüsel olarak beline tutturduğu kılıca gitti ama otuz İngiliz tüfeğinin horozlarından gelen şıklama sesi onu durdurdu. Alarma geçilmesi ve otuz İskoç tüfeğinin üzerindeki parmakların da itilmesiyle Alex, adamlarının tüfeklerinden yöneltilen tehdide karşılık kendi silahlarını yükseltince kalbinde büyüyen bir panik dalgası hissetti.

“Hayır!” diye bağırdı Alex. Adamları patlayıcı bir güç karşılaşmasında çok sayıdaki sert sırtlı süvarilerin hesabını verirlerdi, biliyordu. Ama Catherine ortadaydı, askerlerden birisi ya da onu tutan nöbetçiler için kolay bir hedef olurdu.

“Ben buna bir çıkmaz derdim, ya sen?” dedi Garner, cümleleri uzatarak konuşuyordu, adamların nişanladıkları silahlardan İskoçyalıların nişanlanmış silahlara bakarken rahat görünüyordu. “Göz kamaştırıcı bir avanın içinde, tabii.”

“Eğer onun saçının bir teline dokunduysan, Binbaşı, senin kalbini çıplak ellerimle söküp boğazından çıkarırım.”

Garner gülümsedi ve başını salladı. “Senin beni tehdit edebilecek bir pozisyonunda olduğunu düşünmüyorum, Cameron. Parmagımın bir hareketi ve ölür.”

“Bunu yaparsan adamların belki tek bir nefes alabilirler,” dedi Alex öfkeyle purosunu yere atarak. Hemen o anda, her ağacın, her çalının ve gölgenin arkasından bir İskoçyalı ortaya çıkıp açıklığı çevreledi, karanlık sise doğru silahlar çekilip kılıçlar kaldırıldı. Yüz kadar olmalıydılar ve bütün kaçış yollarını kapatıyorlardı.

Garner katılaştı. “Bu adil oyun *senin* fikrin mi?”

“Seninle buluşmaya anlaştım, Garner. Senin canlı gitmene izin vereceğime dair anlaşmadım.”

Hamilton’ın gözlerindeki küçük zümrüt benekler öfkeyle yüzeye çıktı. “Tavize yer bıraktığına inanıyorum?”

“Bu *kişisel farklılıklarımızı* ne kadar fena halde ortaya koyacağımızı istemene bağlı, Garner.”

Hamilton küçümseyen bir ifadeyle baktı. “Kadın benimle kalıyor, *ne olursa olsun*, sorun öyle ya da böyle halledilene kadar.”

Alex soğuk öfke dalgasını bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Gözleri binbaşının omuzlarını geçip Catherine’in

durduğu yere baktı, gölgelerin karşısında rengi solmuş ve titriyordu. Koca menekşe gözlerde parlayan korkudan ayrı olarak, bir şekilde kötü davranıldığını ya da hırpalandığını gösteren bir iz yoktu. Garner kenardaydı ve onun sert bir şekilde itilip itilemeyeceği şüpheliydi, ancak taviz sözünü ilk dile getiren oydu ve istediği şeyi almak için herhangi bir aşırılığa gitmeye gözle görülür şekilde hazırdı.

“Buradan yaklaşık iki kilometre uzakta bir alan var,” dedi Alex. “Açık, geniş bir arazi. İkimiz de istesek de pire bile saklayamayız. Bazı şartları kabul edersen, seninle orada tekrar karşılaşabiliriz, Tanrı’nın gözleri önünde sade bir yerde.”

“Şartlar?” diye sordu Garner ihtiyatlı bir şekilde.

“İki tane. İkisini de kabul etmezsen, işaretimi veririm ve her şey burada ve şimdi bitip sonuçlarıyla da cehenneme gider.”

Garner engibeli yüz hatlarını inceledi ama Cameron’ın ifadesinde hiçbir şey ya da emrini gerçekleştirmeye tereddüt edeceğini öneren hiçbir tutum yoktu.

“Söyle.”

“Önce, sonuç ne olursa olsun kadın ve çocukların zarar görmeden serbest bırakılacağını garanti etmeni istiyorum.”

Binbaşı şartı düşündü, emirlerine karşı değerlendirdi, ihtiyaç duyduğunda kullanabileceği erkek gücü vardı ve cömert olmayı kaldırabileceğine karar verdi... şimdilik.

“Anlaştık. İkincisi?”

“İkincisi, Catherine’i şafakta araziye getirmeni istiyorum ve bana onu güvenli bir yere götürmem için bir saat zaman vermeni istiyorum.”

Garner’ın dudakları gülümserken kıvrıldı. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Son derece ciddiylim. Bunlar benim şartlarım; kabul et ve tekrar karşılaşalım.”

“Zamanı ikiniz için güvenli bir yer bulmak için harcayacağını ve saklanmayacağını nereden bileyim?” diye dudak büktü. “Bir saatte sahile olan yolu yarılırsın.”

Şimdi alayla gülme sırası Alex’deydi. “Böyle bir soruyu ay-

rıntılarla aşırı uğraşan trampetçi bir çocuktan beklerdim, Garner. Sana bir saat içinde döneceğime şeref sözü veriyorum. Aynı şekilde, senden de söz istiyorum – bir *subay* ve *beyefendi* olarak” – kelimelerini iğneleyici bir şekilde söylüyordu – “orada durup beni bekleyeceğine dair.”

Hamilton hakaret karşısında açık bir şekilde titredi. “Sana daha fazlasını veririm, Cameron,” dedi sinirle. “Majesteleri’nin Kraliyet Süvari Birliği’nin bir subayı olarak, eğer tanımlanan saat içinde geri dönmezsen, çok kıymetli Achnacarry Kaleniz yıkılırken şahsi olarak gözetleyeceğimi bildiririm. Her tuğla, her taş, her harç parçası evde yaşayan canlılarla birlikte toz haline gelir.”

“Anlaştık.”

“Anlaştık.”

Alexander Catherine son bir bakış attı, gözlerindeki vaat ve cesaret mesajını görece kadar kendisini iyi okuyabilmiş olmasını umuyordu. Sonra döndü ve adamlarının yanına yürüdü, önündeki on iki saate sığdırması gereken yetmiş iki saatlik işi olduğunu biliyordu.

26

Şafak ufuk boyunca genişleyerek, altın, pembe ve en açık mavi parmaklarını dağların üzerinde asılı kalan son bir iki yıldızı kovalamak için uzatarak erken geldi.

Hamilton Garner şafak sökmeden adamlarıyla randevulaştıkları yere gitti ama İskoçyalılardan daha erken davranmamıştı. Cameron adamları diğer onca sessiz nöbetçi gibi sessiz duruyorlardı; sadece kumaşlarından arada çıkan sesler ya da kol ve bacak hareketleri katı taştan oyulduklarını gösteriyordu. Yüksek pozisyondaydılar ve süvariler askeri dakikliklerini her zamanki gösterişiyle sergileyerek alçak kenara sırayla girmelerini sabırla izlediler.

İskoçya’nın arkasında ve üstünde, dağın kenarı gökyüzüne

doğru dik bir şekilde yükseliyor, sabah sisinin yapışkan örtüsü altından çok azı görülebilen meşe, porsuk ve çam ağaçları ormanların altında kalıyordu. Alan çiy dolu çimle ve solmuş çalıların gümüşü saplarıyla parlıyordu. Geceleyin, örümcek grupları otları ve alçak boylu çalıları dalları ve kırık sapları örten dokularıyla kaplıyorlardı. Kuşlar uzakta bir yerde tartışıyorlardı – gerçekleşmek üzere olan karşılaşmanın sonucu için heyecanla bahse tutuşan tarafsız gözlemciler.

Garner birliğinden ayrıldı, atıyla alanın ortasına gitti. Ellerinde ikinci bir atın dizginlerini tutuyordu ve Alex bu saatte bile bir hainliğe karşı ihtiyatla izlerken, Catherine serbest bırakıldı ve yolun geri kalanına kendi başına devam etmesine izin verildi. Yavaşça sürüyordu, başını yukarıda tutuyor, bunun Hamilton'ın acımasız alaylarından bir baskısı olup olmadığını merak ediyordu. Gece boyunca ona bir kelime etmemişti ve atlara götürülene kadar bağlı tutmuştu.

Atını Alex'e doğru sürerken, kendisini hedefine ulaşmasına santimler kala üzerine yağacak kurşunlar dolusuna hazırladı. Gözlerini kocasının yüzünden ayırmıyordu. Eğer kader onun sonraki saniyeler içerisinde ölmesine hüküm verdiyse, Alex'in gözlerindeki, onun algılarıyla yücelmiş olan aşkının görüntüsüyle ölmek istiyordu. O hayattaydı ve sağ salımdı. Başka bir şey sorun değildi.

Altı yüz metre, üç yüz metre... yüz elli metre ve kalbi göğsünde ağır çekiç gibi çarpıyordu. Ağlamamak için yemin etmişti ama yanakları ıslaktı, gözleri aralıksız gözyaşı akıtıyor ve at tamamen durmadan önce kendini Alexander'ın uzattığı kollarına atıp yüzünü boynuna bastırdı, vücudu son gücünü de yitirmişti, hıçkıramıyordu bile. Onu sarmalayan sıcak kollar sımsıkıydı. Sesinin kısık, titrek mırıltıları kulağındaydı ama kelimeler Catherine'in içinde büyüyen duyguların kargaşası yüzünden anlaşılmaz geliyordu.

Umutsuz ve sevgi dolu dudakları şakağında, yanağında geziniyordu. Haftalar boyunca onun yarısı kadar yumuşak ya da ipek gibi hiçbir şeyin dokunmadığı elleri saçlarının arasına daldı ve

ağızlarının birleşip, birbirine kenetlenmesi, şefkat, açlık ve rahatlamayla birlikte hareket etmeleri için başını geriye eğdi.

“Bir saat, Cameron,” diye bağırdı Garner. “Şimdi başladı.”

Alex dudaklarını Catherine’inkilerden ayırdı ve başını kaldırdı, Hamilton’a bakarken göğsü şişiyor, gözleri Catherine’ın daha önce gördüğü her şeyden daha siyah olan kapkara iki boncuk gibi, ruhsuz bakıyor, katışıksız, ölümcül bir nefretin kıvılcımlarını çakıyordu.

Ancak tekrar Catherine’in yüzüne bakınca en yoğun, en koyu maviye dönüşüyor, onu kollarına alıp kestane atının sırtına yerleştirirken gülümsemeyi bile beceriyordu. Kendini onun arkasına attı ve arkalarını kollamak için eyerinden hafif sarkan Fanducci’yle, alandan ayrılan yer yöneldi, İskoçyalıların geri kalanı arkalarında ağır bir korku maçı oluşturarak geri çekildi.

“O kadar korktum ki,” diye fısıldayarak söze başladı Catherine.

“Şişşt. Hepsi geçti. Son derece güvende olacağın bir yere götürüyorum seni.”

“Güvende?” bu kelimeyi kendisi için artık hiçbir anlam taşııymıyormuş gibi söylemişti.

“Bu dağlar vadilerle, mağaralarla, İngilizlerin bir düzine ömür boyu arasalar bulamayacakları kadar çok sayıda ve çok iyi gizlenmiş geçitlerle bulmaca gibidir. Lochiel zaten orada; onu gece oraya taşıdık. Maura, Jeannie, Rose, Archibald... hepsi oradalar.”

“Achnacarry’yi terk mi ettiniz?”

“Sadece işi şansa bırakmadığımızı söyleyelim. Sana bir keresinde bir kale sadece duvarlarını koruyan adamları kadar güçlüdür demiştim. Bunu şöyle düzeltmeliyim: duvarları kadar güçlüdür. Bizimkiler ok ve mızrakları uzakta tutacak kadar güçlü, ama Garner’ın yanında Erika’nın duvarlarını yıkabilecek top ve demirler var.”

Catherine Achnacarry’nin yontulmamış güzelliğini düşündü, İskoçya’nın yenilmez ruhunun canlı örneği gibi görünen siperlerin dik, yüksek gücünü. Achnacarry çökerse...

“Oh, Alex,” diye bağırdı yüzünü Alex’in göğsünün sıcaklığı-

na gömerek. “Bunlar nasıl olabildi? Yolunda gitmeyen neydi?”

“Bir adamın rüyaları asla yanlış olmaz, Catherine. Sadece onları gerçekleştirme yolu.”

Catherine başını kaldırdı, küçük beyaz elini kocasının esmer yanağına koymak için atın yürüme biçimiyle mücadele etmesi gerekti. Yüzünde çok fazla yeni çizgi vardı, çok fazla yeni yara izi.

“Aluinn öldü,” diye fısıldadı. “Deirdre de öldü. Damien da.”

Alex dizginleri aniden çekti. Konuşmaya güç bulamadan önce birkaç dakika boyunca Catherine’e baktı.

“Aluinn... tamamen emin misin? Nasıl...?”

Catherine kısa, kesik ifadelerle ona anlattı, Ness Nehri’nin kıyılarındaki pusudan ve Moy Mull’a geri dönmelerinden başladı. Charles Stuart’ın ordusunun yenilgisini, yaralıların kaderini duyduklarında yaşadıkları dehşeti anlatmayı bitiremeden çok önce sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmaya başladı.

Kont Fanducci yol boyunca onlarla gelmişti ve iki adam da dikkatle dinlerken ifadeleri sert ve hareketsizdi, Catherine’in sözleri ikisini de tekrar savaş alanına götürürken Aluinn ve Deirdre’nin beraber geçirdikleri son dakikalara tanık oluyorlardı.

“Deirdre onu çok sevdi,” diye Catherine titreyerek sonunu getirdi. “Sanırım... onsuz yaşama düşüncesine katlanamadı.”

Yüzünü karısınınkine çevirdi, uzun bir süre boyunca ona sert bir şekilde baktı, sonra, uyarıda bulunmadan, atından indi ve onu da sertçe eyerin üzerinden alıp önünde dikti.

“Eğer sen de böylesine aptalca ve anlamsız bir şey yapmayı aklından geçirirsen, seni kendim öldürürüm,” dedi homurdanarak, kollarını acıyla nefessiz kalmasına sebep olacak kadar sıkı tuttu. “Uğruna yaşayacağın her şeye sahipsin: Hayatın ve çocuğumuzun hayatı. Bana söz ver – yemin et, Catherine, ikisini de tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaksın.”

“Ama ben...”

“**Söz ver**, yoksa hemen şimdi seninle ilişigimi keserim.”

“Söz veriyorum,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum, Alex, ben...”

Alex onu kendine çekti ve onu kendi parçası haline getirmiş gibi tuttu. Sonraki anda, Alex’in soluğu kesilmişti, hasar

görmüş koluna acı saplanıp beklenmedik şekilde bütün vücudunu sarsarken onu bıraktı. Sendeleyerek geriye bir adım attı, elini ve önkolunu göğsüne yaslamıştı.

“Ne oldu?” diye haykırdı Catherine. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı Alex, dişleri şokun etkisiyle gıcırıyordu. “Binbaşının iyi niyetinin bir hatırası.”

Catherine yaralı kola, Alex gömleğinin yakasını indirip görünmelerini gizlemeden önce sargıların üzerinde leke oluşturan parlak kırmızı noktalara baktı.

Kont, Alexander ve Catherine’in yanında atından inmişti, ama artık onları izlemiyordu. Yukarıdaki orman patikasına, ince bir dalın çıtırdadığı ve gizlenmiş ayakların sürüldüğü yere yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

Patikanın dik kenarından yollarını dikkatle izleyerek onlara doğru yürüyen altı silahlı klan üyesiydi ve ortalarında, Catherine’in hatırladığından da yüce ve soylu görünen Leydi Maura Cameron vardı.

“Catherine!” İleri atılırken Maura’nın gözleri yaşlıydı, kollarını sevecenlikle ileri uzatmıştı. Catherine istekle aralarına gitti, bir başka kadının şefkatinin huzuruna ve güvencesine fazlasıyla ihtiyaç duyuyordu.

“Bunların hepsi senin için ne kadar da korkunç olmalı, çocuğum.” Maura dudaklarını Catherine’in alnına bastırdı, eli uzun altın saç düğümlerini düzeltirken titriyordu. “Ve her şeye rağmen, ne kadar iyi görünüyorsun. İyisiniz, değil mi? Sen ve çocuğunuz?”

Catherine taze göz yaşları arasından başını salladı.

“Artık güvendesin. Bizimlesin – ailenle – ait olduğun yerdesin.” Maura’nın açık kahverengi gözleri Alexander’inkilerle buluştu ve ekledi, “Sana göz kulak olacağız, buna emin olabilirsiniz.”

Catherine Alex’in ağır pelerininini gevşetip omuzlarından silktiğini göreceği zamanda döndü. Çelik kılıcını deri kınından birkaç santim çıkardı ve başparmağıyla kenarının keskinliğini kontrol etti.

Catherine yavaşça, tam arkasına döndü. “Ne yapıyorsun?”

Cevap gelmeyince, çılgın bir ifadeyle konta baktı.

“Giovanni, o ne yapıyor?”

“Sinyora...” dedi Fanducci ellerini çaresizce iki yana açarak.

“Alex?” Maura’nın yanından ayrıldı ve Alex’e koştu. “Oraya geri dönmeyeceksin! Oraya gerçekten onunla savaşmak için dönmeyeceksin!”

“Catherine... başka çarem yok.”

“Başka çare!” dedi nefes nefese. “Biz özgürüz! Sen kendin bu dağlarda sonsuza kadar saklanabileceğimizi ve bulunmayacağımızı söyledin. Lütfen, Alex, *lütfe*n! Dünya üzerinde oraya geri gidip onunla savaşman için bir sebep yok!”

“Söz verdim, Catherine,” dedi sessizce. “O alçak gerçekten anlaşmanın yarısına uyarak onurlu davrandı; benden daha azını yapmamı bekleyemezsin.”

“Onur! Bunun onurla ne alakası var?” diye sordu. Geriye döndü, sonra tekrar Alex’in yanına geldi, yüzü umutsuzlukla bükülmüştü. “Eğer onur senin için bu kadar önemliyse, neden beni ya da oğlunu onurlandırmıyorsun? Bize de bir söz verdin, unuttun mu?”

“Unutmadım.”

“Ama kılıçlarla oynamak ya da erkek üstünlüğü oyunlarınız daha mı önemli?”

“Catherine...”

“Buna izin vermeyeceğim,” dedi öfkeyle. “Benim yüzümden ölmene izin vermeyeceğim!”

Alex elini uzatıp omzuna dokundu. “Sadece senin için olsaydı, aşkı, Garner’ın yüzüne tükürür ve şansımı tepelerde arardım. Ama bu sadece senin ya da benim için değil. Geri dönmezsem, Achnacarry’yi yıkacak.”

“Onu nasılsa yıkacak!” diye haykırdı. “Kazansan da kaybet-sen de, hayatta kalsa da kalmasa da, Achnacarry’yi yıkacaklar! Cumberland onlara öyle yapmaları için özel emir verdi ve bu alçaklar ne olursa olsun emirlere uymasını biliyorlar! Alex! Beni dinliyor musun? Sana söylediklerimi anlıyor musun?”

Alex ona bakıyordu, ifadesi sakindi, gözleri her kıvrımı ve şekli inceliyor ve hafızasına devrediyordu.

“Alex?”

“Dinliyorum. Ve bana söylediklerini duyuyorum. Ben sadece... seninle tartışmak istemiyorum. Şimdi değil. Geriye bu kadar az zaman kalmışken olmaz.”

Catherine’in dudakları titreyerek aralandı ve hıçkırarak kendini Alex’in kollarına attı.”Lütfen, Alex. Lütfen devam etme.”

Catherine’in yüzünü elleri arasına aldı ve onu öptü. “Seni seviyorum, Catherine. Ne olursa olsun, bunu hatırlamanı istiyorum.”

“Alex... *lütfe*n!”

“Maura ve Giovanni ile kalmanı ve sana ne derlerse yerine getirmeni istiyorum.”

“Hayır. Oh, hayır, Alex. Hayır...*lütfe*n...”

“Catherine. Beni dinle. Beni *din*le.” Başını yukarı kaldırarak gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Sahip olduğum tek şeysin. Hayatımdaki en önemli şeysin ve senin güvende olduğunu bilmek istiyorum. Bu kadarını benim için yap, Catherine. Benim için yaşa, oğlumuz için yaşa. Ne olursa olsun, hep senin bir parçan olacağım ve hep benim bir parçam olacaksın. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Hiçbir şey.”

Catherine’in gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Onu sertçe, çaresizlikle öptü ve Maura’nın sessizce arkalarına geldiğini duyunca ona daha da sıkı kenetlendi. Maura’nın sesi sakindi ve sadece deliliğe yer veren bir dünyayı garantiliyordu.

“*Alasdair na Camshroinaich*”. Rose bunu nerede bulacağını söyledi. Bunu sana getirmem gerektiğini, eğer yaşlı savaşçının elleri mezardan çıkıp sana yardım edecekse, bunun şimdi olması gerektiğini söyledi.”

Catherine kocasının vücudunun gerildiğini hissetti. Gözyaşlarının arasından Maura’nın kirli bir kumaşa sarılı bir şeyi tuttuğunu gördü. İzlerken, katlar gevşedi ve ormanın bulanık ışığında bir kılıcın göz kamaştırıcı parlaklığı ortaya çıktı.

Clai’ mor çok eskiydi, kabzası altındandı, topazlarla döşenmiş filigranlı gümüşü sepet şeklindeki mahfazayla korunuyordu.

* Alexander Cameron’ın Kelt dilindeki karşılığı. (Çev. N.)

Bıçağının yere değen ucuyla, kabzanın tepesi Maura'nın omzuna kadar geliyordu ve Alex'e uzatırken ince kollarının dengeleyebilmesi için çok ağırdı.

"Büyükbabanın kılıcını al, Alex. Onu niyetlendiği şekilde kullan."

Alex kılıcı alırken ve tanıdık olmayan ağırlığını ellerinde denerken çelik, yüzünün bulanık görüntüsünü yansıtacak kadar parlatılmıştı. Hatıraları da yansıtıyordu. Annie MacSorley'i ve Campbell kardeşleri, Aluinn MacKail'i ve on beş yıllık sürgünlerini hatırlatıyordu. Struan MacSorley'nin ve Damien Ashbrooke'un yüzlerini gördü, ama o anda hiçbir karanlık tanrılarla olan ilişkisi kendisine Siyah Cameron olarak ayırt edilmeyi kazandıran yaşlı bilge İskoç'un karışmış, kırışmış yüz hatlarından daha güçlü değildi.

Kendi kılıcını kaldırdı ve yerine parıltıyan *clai' mor*'u koydu.

"Alex... lütfen..."

Catherine'in gözlerinin derinlerine baktı ve kestane dorusuna binip sisin ve gölgelerin arasına karışmadan önce onu son kez kucaklamak için kollarına aldı.

Atını sürerek uzaklaşmasını izlerken Catherine sendeledi ve Maura'nın kollarını omzuna doladığını hissetti.

"Hamilton onu öldürecek," diye fısıldadı. "Yeterince güçlü değil."

"Eğer ona inanırsan, yeterince güçlü olur," dedi Maura. "Ama buna bütün kalbinle ve ruhunla inanmalısın ki Alex bunu hissetsin ve Sir Ewen'in kılıcının gücünü kullanabilsin."

Catherine şaşkınlıkla Leydi Maura'ya baktı. "Gerçekten o kılıcın sihirli güçleri olduğuna inanmıyorsunuz, değil mi? Tanrı aşkına, o sadece bir çelik parçası."

"Tamamen katılıyorum. Şüphesiz Ewen onu dağlarda gezerken buldu ve adamları savaşa gitmeden önce onlara cesaret telkin etmek için harika bir efsane uydurdu. Bunun gerçek sihri, Catherine, burada," dedi ve elini nazikçe göğsüne koydu. "On beş yıl önce kılıcını Campbell'lara karşı kullanma gücünü Alex'e veren Annie'ye olan aşkıydı ve bugünkü kaderiyle yüzleşme gücünü ve-

recek olansa senin aşkın. Burada onu beklediğinizi biliyor; senin ve oğlunun. Bu herhangi bir adam için yeterli olacak sihirdir.”

Catherine boş orman yoluna bakmak için gözlerini çevirmeden önce uzun bir süre Maura’ya baktı. Sis tekrar ağaç köklerine kadar kurulmuştu, Alex’in atının geçişiyle kısa süreliğine oluşmuş açıklığı kapatıyordu.

“*Sinyora Camerona*, lütfen,” dedi kont yanına gelerek ve dağ yolunu göstererek. “Kocanızın dilediğini yapacağız, değil mi? Mağaralara gidip bekleyeceğiz.”

Catherine omuzlarını dikleştirdi. Maura, özellikle geleceğin bu kadar belirsiz olduğu şu anda, hiç olmadığı kadar pratik davranarak kılıcın içine sarıldığını kumaşı almak için eğildi. Kont diğer adamlara tepeye geri dönmelerini işaret etti ve Catherine, içgüdüsel bir hareketle, kontun yanındaki süslü tüfeklerden birini almak için uzandı.

Fanducci’nin refleksleri şimşek hızındaydı ama korku ve çaresizlikle yönetilen Catherine’inkiler daha hızlıydı. Geriye adım attı ve kont silahını almak için bir şey yapamadan önce tüfeğin iki horozunu da çekti.

“Yaklaşma!” diye uyardı silahı kontun göğsüne indirerek. “Lütfen. Alex’e iyi bir arkadaş oldun ve seni incitmek zorunda kalmak istemiyorum, ama bana inan yaparım.”

“Catherine!” dedi Maura nefes nefese.

“Kocamdan haber gelmesini beklerken mağaranın birinde saklanmak istemiyorum. Tekrar dağa gidiyorum. Eğer biri beni durdurmaya ya da yolumu kesmeye çalışırsa, vururum. Tanrı’ya yemin ederim ki, vururum.”

“Dağdan indiğinde ne yapacaksın?” diye sordu kont sakince.

“Bilmiyorum. Sadece uzaklaşıp onu öylece yalnız bırakamayacağımı biliyorum.”

“*Sinyora...*”

“Catherine, geri gidersen seni öldürürler,” diye bağırdı Maura onu mantıklı davranmaya ikna etmeye çalışarak ama Catherine hararetle başını salladı.

“Beni öldürmeyecekler, onlar için canlıyken çok daha kıy-

metliyim. Sir Alfred Ashbrooke'un, Parlamento'nun seçkin üyelerinden birinin kızıyım. Annem Caroline Penrith, kralın kendi kuzeni. Beni öldürmeye cesaret edemezler.”

Leydi Cameron ellerini düş kırıklığıyla birbirine kenetledi.

“Maura... geri dönmeliyim. Eğer bu iğrenç şeyi başlamadan durduramazsam, en azından sözlerinden dönmediklerini görmüş olmak için gitmiş olurum. Hamilton Garner'ı tanıyorum. Kendisini sadece, Alex ayaklarının dibinde ölü yattığı sürece kazanan olarak ilan edecek. Ama eğer kaybederse, sözünün adamlarını bağlamaya yeteceğini düşünmüyorum. Alex'in başına konan ödülü, onu ölü ya da diri olarak getiren kimseye verileceğini gayet iyi biliyorlar. Alex onuru ve anesinin ismi için ölmeye hazır – bunu kabul ederim. Ama asla zincirlere bağlanıp vahşi, kafeslenmiş hayvanlar gibi sergilenmeye dayanamaz.”

Catherine'in yüzünü dikkatle inceleyen kont, yavaşça elini uzattı. “Bana silahı ver.”

Catherine namluyu kristal billurluğundaki iki gözün ortasına nişan almak için kaldırarak tüfeğin kulpunu daha sıkı tuttu. Uzun, nefes almadığı bir süre boyunca Damien'in yüzü gözlerinin önünde gezdi. Beklenmeyen görüntüden silkelenmek için kafasını salladı ve geriye kararlı bir adım daha attı.

“Catherine... bana silahı ver,” diye emir verdi. “Oraya yalnız başına gidemezsin.”

Catherine kan tadını alana kadar dudağının köşesini ısırmağa devam etti, ama nişanını hiç kıpırdatmadı.

“Çok cesur, kararlı genç bir bayansın... ama aynı zamanda da çok aptal değil misin?” dedi ve yakışıklı yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Beraber, o kadar aptal olmazdık.”

“B–beraber?”

Kont ellerini kaldırdı, avuçları dışarı bakıyordu. “Lütfen, *sin-yora*. Silah, çok hassastır. Bir titreme, daha fazlası değil ve fişek gibi fırlar. Lütfen.”

Catherine bir anlığına namluyu indirdi. “Hile yok?”

“Hile yok, *sin-yora*. Kocanız benim için de iyi bir arkadaş oldu. Birlikte ona tuzak kurulmadığından emin olabiliriz.”

Catherine' kollarını yanlara düşürdü. Kont eğildi ve tüfeği sıkıca kıvrılmış parmaklardan aldı ve delici derecede keskin bakışlarıyla hâlâ Catherine'in yüzünün her detayını inceliyordu, gülümsedi. "Bence, sinyora, damarlarınızda bir parça hırsızlık kanı var, değil mi?"

"Tahmin edebileceğinden de fazla," dedi Leydi Caroline'ın itirafını düşünerek.

"**Si.** Tahmin edebileceğinden de fazla," dedi doğrularak ve silahı beline koymadan önce emniyete aldı. Yakındaki bir klan adamına parmağıyla işaret ederken menekşe gözlerde anında beliren şüphe parıldamasına dikkat etti. Catherine sadece atları çağırıyor olduğunu fark edince geçti.

Maura tam bir şok içindeydi. **S**iddi olamazsınız! Onu gerçekten oraya geri götürüyor olamazsınız!"

Fanducci Catherine'in eyere yerleşmesine yardım ettikten sonra Leydi Cameron'ı selamlamak için şapkasını oldukça zarif bir şekilde çıkardı. "Giovanni Alphonso Fanducci asla sözünden geri dönmez, *sinyora* – siz İskoçların bana çok iyi öğrettiği bir şey. Telaşlanmayın. *Sinyora* Catherine'e bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Parmaklarını şaklattı ve en yakındaki klan grubuna işaret etti. "Siz bizimle geliyorsunuz. Geriye kalanlar Leydi Cameron'ı kocasının yanına götürsün. Bir saat içinde geri dönmezsek, dağdan inin!"

Hamilton Gamer gümüşü, düz çalı örtüsünün üzerinde yürüyordu, durdu ve çayırın yukarıdaki sonuna doğru kaşlarını çatarak baktı. Geri gelmiyordu. Hain alçak kaçmıştı, gelmiyordu! İskoçyalıların sözlerini tutmada iyi olduklarına nereden inanmıştı ki?

"Efendim?"

"Ne var, Onbaşı?" diye tersledi Garner bakışları kendisini geçip yamacın yukarısındaki bir şeye bakan Onbaşı Jeffrey Peters'e bakmak için dönerken.

Hamilton arkasına döndü ve belinden yayılan tatmin edici bir keyif patlaması hissetti. Sislerin büyüdüğü belirsizlikte, yalnız bir beden asılı duruyordu, inatçı saçları yanaklarına ve boğazına sav-

rulmuş, uzun, güçlü bacakları genişçe açılmıştı. Daha önce giydiği pelerin gitmişti. Üzerinde siyah pantolonlar ve beyaz kadife bir gömlek vardı, gömlek kocaman omuzlarına gevşek bir biçimde oturmuş ve yakası göğsündeki gür siyah kılları gösterecek şekilde açılmıştı. Önünde duran elleri Dante'nin Cehennemi'nde dövülmüş gibi görünen bir kılıcın kabzasını sakın sakın tutuyordu.

Neredeyse sahibi kadar uzun kılıç ayna parlaklığına ulaşacak şekilde cilalanmıştı, efsanevi savaşçıyı, Siyah Cameron'ı yansıtıyordu ve alanda bulunan her adamın dikkatini üzerine çekiyordu.

Hamilton Garner, etkisine istemese de hayran oldu. Siyah saçlar, gözler, botlar ve pantolonuyla uyumu göz kamaştıran beyaz gömlek, altın-gümüş kılıc ve arkasındaki sisin sürükleyici öbekleri karşısında afallatıcı bir zılgıl oluşturuyordu. Garner'ın birliğinde topladığı ayaktakimlerin bırak, cesur yürekli bir adamın ara vermesine yeterdi. Mücadele boyunca hayvan gibi vahşi olan, Lochaber'de serbest kalınca yapabilecekleri şeylerle övünüp duran Argyle Campbell'lar bile cansız ve sessiz duruyorlar, çirkin yüzleri yapışkan bir ter altından parlıyordu.

Garner göğsüne bir akciğer dolusu taze, keskin hava çekti. Cameron'la olan işini bitirdiği zaman, hepsi ona aynı saygı ve korkuyla bakıyor olacaktı. Bir süvariye öldürmeye cüret eden herhangi bir adamı kutlayacakları gibi onu kutlayacaklardı ve çıkabileceği yüksekliklerin sonu olmayacaktı. Cumberland Cullogen'daki saatin kahramanı olmuştu ama soğan şeklinde gülünç bir adamdı, ününü askeri disiplini vasıtasıyla kazanmıştı. Oysa, Hamilton Garner, Karanlık Prensi Şeytan'ın elçisiyle savaşmak için onur meydanına yalnız başına yürüyen altın saçlı kurtarıcıydı.

Peters Hamilton'ın kulağına bir şey mırıldandı ve binbaşı müdahale etmesine izin vermedi, hiçbir şeyin damarlarında yükselen beklentinin harika duygusunu azaltmasını istemiyordu. Kendi meçinin, düz ve ince kılıcının kınını çözüp aylardan beri göre göre alıştığı beş ayak uzunluğundaki palalardan isterken gülümsemesi açgözlü bir sırtıtmaya dönüştü. Cameron bunun için, son savaşı için, İskoçya çeliğini tercih ediyorsa, Hamilton Garner karşı çıkmayacaktı. Ordusunu onların korkunç silahlarıyla karşı-

laşma yöntemleriyle yeniden eğitirken geçirdiği saatler kollarını mermere çevirmiş, cesaretini ve gücünü on misline çıkarmıştı. Aslında, doğrusunu söylemek gerekirse, iki kenarı bıçaklı palanın kanlı vahşiliğini düello kılıcının hızlı, temiz etkililiğine tercih ediyordu. Bu bugüne kadarki en iyi performansı olacaktı ve bunu çabukça ya da merhametle bitirmek gibi bir isteği yoktu.

Ceketinin düğmelerini çözdükten sonra, Garner kırmızının çarpıcı bir şekilde döndürülmesiyle kıyafeti bir kenara fırlattı. Aklına sonradan gelen bir düşünceyle açık sarı saçları sabah ışığında görünsün diye titizlikle pudralanmış ve lüle yapılmış perüğünü çıkardı. Boğazının yakasını ve uzun etekli yeleğinin beyaz pamuklu kumaşını düzeltti.

“Onbaşı Peters, adamları sakın eştir; Culloden’da yaşanan şeyin tekrarlanması, hiçbir yolla müdahale edilmesini istemiyorum. İyice anlaşıldı mı?”

“Son derece, efendim. Ama, şey... isyancının avantaj kazanması durumunda...”

Hamilton kendisinden daha genç olan subaya baktı. Delikanlı suratı birkaç hafta önce Moy Hall’daki düşüşünden kalan çirkin izlerden sıkıntı çekiyordu ve çirkinleşmesinin intikamını alma isteği neredeyse Hamilton’ınki kadar büyüktü.

“Onbaşı, eğer bitmiş, yarı sakat bir rakiple başa çıkamazsam, öyleyse kazanabileceği her avantajı hak ediyor demektir. Ayaklarının üzerinde olduğum sürece, müdahale etmeyeceksiniz.”

Peters Garner’ın bakışıyla ısrarına devam edemedi. “Ama eğer ayaklarınızın üzerinde olmazsanız, eğer İskoçyalı...”

“Eğer o kazanırsa, Onbaşı,” diye araya girdi binbaşı. “Emirlerinizi yerine getirmenizi beklerim. Bu,” – kılıcının ucuyla alanın karşısını gösterdi – “şahsi bir mesele ve Cumberland’in özel yönergeleriyle hiçbir ilgisi yok.”

Peters’in yanında duran ikinci bir subay dikkat kesilip selamladı. “Achnacarry Kalesi’nin yıkımı, evet, efendim. Emirler yerine getirilecek.”

“Hevesin övgüye değer, Wellesley. İsyancıya gelince...” Garner’ın bakışları Peters’e döndü. “Akıl almaz olan gerçekleş-

şirse, Onbaşı, onun ruhunun ölümünü izleyen dakikalar içinde cehennemde benimkine katılmasını istiyorum.”

Peters yavaşça gülümsedi. “Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim.”

Hamilton Garner dikkatini bir kere daha İskoçyalıya odakladı. Zihnini önündeki göreve odaklamak için temizleyerek her şeyi, herkesi bir kenara itti ve Rosewood Hall’daki düelloyu tekrar yaşayarak kendini hazırladı. Eskrimci içgüdüleriyle, Cameron’ın belirgin hareketlerini tanımlamış ve uzakta tutmuştu. Bir adamın savaşıması seşişmesi kadar kendine özgü olurdu ve Cameron’a önceki başarısını kazandıran sersemletici darbeye sebep olan ve sonrasında yaşanan aşağılayıcı anları tekrar yaşadıktan sonra, Garner bu kez emindi, beklenmedik sürprizler yaşanmayacaktı.

Cameron’ın alana getirdiği eski *clai’ mor*’un boyutuyla da gözü korkmamıştı. Hamilton silahın ağırlığının hasar görmüş kolda hâlâ dokunulmamış kalan kas parçalarından ne varsa yırtacağından şüphelendi; acı tek başına korkunç ve güçten düşürücü olacaktı, iyi durumda olan sağ kolun gücünün tükeneceğine değinmeye bile gerek yoktu. İskoç haklı olarak bir kılıcın saygı duyulan ünüyle övünebilirdi ve her şey düşünüldüğünde, daha hafif silahı seçerek daha akıllıca davranmış olabilirdi.

Garner rakibinden bir kılıç mesafesi uzakta durdu.

“Şaşırtıcı olmasa da, senin sözünde bir adam olduğunu görmek, güzel.”

Alexander uyuşukça gülümsedi. “Şakaları geçsek mi, Binbaşısı? Hatırlayabileceğin gibi, karım sabırsızdır ve kaygıyla ona bir an önce katılmamı bekliyor.”

Hamilton aynı yavaşlıkta, küstah bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Onu gördüğümde üzüntülerini iletmeye memnun olurum, İskoçyalı. Sabır gösterilerine gelince...”

Son derece hızlı bir hareketle Alex neredeyse kaçırıyordu, Hamilton’ın kılıcı, eğer bir kalp atışı kadar yavaş olsaydı Cameron’ın karnım açabilecek kesici bir kavisle yukarı kalktı. Vuruşu engellemek için kılıcını tam zamanında kaldırdı ama bunun sonucunda çeliklerin birbirine vurmasıyla çıkan tiz ses iki

adamın da omurgası boyunca dondurucu uyarılar gönderiyordu. İkisi de en ufak bir hataya, en ufak bir yanlış hesaplamaya güç yetiremezlerdi. Kural yoktu, hüküm yoktu, beyefendice tavır beklentisi yoktu ve sonunda, kaybeden için merhamet yoktu.

İki adam da hamle yapıp kocaman silahlarını savururken metallere tekrar birbirlerini aşındırdılar. Birbirine çarpan çelik sesi havada titredi, kulaklarda devamlı bir çınlamaya dönüşene kadar taşlara ve sise yansıyor. Kılıçlar kullanmak için o kadar ağırdı ki savaşımlar sıvı içinde hareket ediyor gibi görünüyordu, birbirlerine çarpıyor, vuruyor, saldııyor, bir açıklık ya da zayıflık ararken rüzgar gibi sert vuruşlarla daireler çiziyorlardı.

Aşağı alandaki süvariler kenarından geçen bir izleyici grubu oluşturmışlardı. Yerdeki hafif bir olukta silahşoru görüşten kısa süreliğine uzaklaştırdı ve birbirlerinin dış kırıklığıyla dürtülen askerler şekillerini bozdular, yamaçtan dalga dalga kabarak bağııyor ve aralarında önce hangi adamın yıkılacağına dair bahse tutuşuyorlardı. Binbaşının yeteneği süvari birlikleri arasındaki kalabalıktı ve Siyah Cameron'ın kahramanlıkları aylardır kamp ateşleri başında fısıltıyla konuşuluyordu. Hiç kimse son karşılaşmalarının tek bir detayını bile kaçırdığını söylemek istemiyordu ve o anda, hiç kimse hevesini ya da rekabet duygusunu politika gibi önemsiz bir şeyle kapatmak istemiyordu. İki adam da eşit şekilde savunmadaydılar; ikisi de birkaç ay öncesinin payını omuzlarında taşıyordu.

Garner kendi adına, Cameron'm alana getireceği kararlılığı hafife alacak kadar aptal değildi. Ancak her vahşi darbesinin arkasında hissettiği güce şaşırmıştı doğrusu; bunu her vuruşuyla saldığı öfke, harcadığı her çabada homurdandığı yeminler gösteriyordu.

Ve Garner'ın onunla nasıl savaşıacağını iyi bilmediği müddetçe bir *clai' mor*'la meydan okumaya kalkışmayacağına hiç şüphesi olmayan Alex İngiliz adamın tamamen yeni taktiklere kendisini uydurmada gösterdiği beceriye hiç şaşırmadı. İlk vuruştan beri Alex'in daha güçsüz sol kolunu hedef almıştı ve sürekli yaralı önkola ve bileğe baskının çoğunu uygulayarak o kolu yıpratmaya çalışıyordu. Sonucunda, Alex, Archibald'ın titiz dikişlerinin yır-

tılıyor olduğunu hissetti. Kolu ağrıyla eziyet çekiyordu ve sıkıca bağlanmış sargıdan koluna kan akmaya başlamıştı. İlk altı vuruş içinde, iki yumrukla sıkılmış palanın her savrulması eklemelerinden kan damlalarının dökülmesine sebep oluyordu. Bir sonrakinde, yüzüne ter boşalmıştı; saç ve gömleği su içindeydi. Bacaklarındaki kocaman kasları ve baldırları birbiri ardına gelen şoklardan, yıkıcı vuruşlardan şişmişlerdi ve yakın zamanda bir açık bulmazsa, acıya ya da bitkinliğe daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Kalçası ve omzu kanlanan Hamilton da gücünü beklediğinden daha çabuk sürede kullanmıştı. Adam insan değildi! Gittiği kadar iyi şekilde dönmekle kalmıyordu, birbirinden farklı hücumlar boyunca, savuşturmakta ve ıslak zeminde zar zor yürüyerek geri çekilmekten çok, Hamilton'u savunma yapmaya zorluyordu.

Kılıçları tekrar birbirine çaprazlandı, vuruş iki gergin beden boyunca zangırdıyor, şiddetli sarsılmanın kuvveti de onları ayıran dar boşlukta kanların ve terin birbirine karışmasına sebep oluyordu. Cameron ilk ayrılan oldu, Garner'in dengesini bozmak için kılıcını ve vücudunu yana kaydırды ama binbaşı hızlıydı, diz seviyesine ölümcül bir darbeyle onu kesti. Alex saldırıyı savuşturmak için geriye sıçramak zorunda kaldı ve ayakları yere değdiğinde, yumuşak bir toprak öbeğine battı ve bileği burkularak ıslak yere çakıldı.

Garner hamle yaptı. Alex çoktan yuvarlanıyor, tekrar ayağının üzerine kalkıyordu ama ayağının tökezlemesinin bedelini ödedi. Garner'in kılıcının sol omzuna vurduğunu ve ucunun aşağı inip üst kolundaki eti yırttığını ve önkolunda zaten yırtılmış olan sargıyı parçaladığını hissetti. Her nasılsa *clai' mor*'u tutmaya devam edebildi ve dizlerinin üzerinde yalpaladı. Sırtının, bacaklarının ve kaburgalarının ölümcül şekilde korunmasız olduğunu biliyor ve gözlerinin köşesinden Garner'in öldürmek için hareket ettiğini görebiliyordu.

Kendini vuruş için hazırlaması iki saniye sürmüştü, Hamilton Garner zaferin tadını aldı. Düşmanı önünde dizlerinin üstündeydi, sırtı eğilmişti ve son darbe için açıktı. Ancak sonraki imkansız anda, aceleyle koşturan havanın yumuşak ışığını duydu ve açık yeşil gözleri yolunu kaybetmiş bir güneş ışığının Cameron'ın pa-

lası boyunca parladığı yere inanamayarak baktı, havada kavis çizerek kendisine gelip etlerini, kemiklerini ve sinirlerini hareketin kendisi gibi beklenmeyen bir ateşle korkunç şekilde yaralarken yakıyordu.

Garner'm gözlerinde tam bir akıl almama ve dehşet ifadesi vardı ve kısa bir anlığına, ellerinde başının artık omuzlarına bağlı olmadığı gerçeğini kabul etmezmiş gibi bir hareketlenme oluştu. Kafası birden yere düşen bedenden ayrıldı ve yosun kaplı taşların oluşturduğu bir tepeciğe dayanmadan önce yamaçtan aşağı yuvarlandı. Titizlikle toplanan sarı saçlar bağından çözüldü ve kül gibi soluk yüzünün etrafında kanlı tellerle dağıldı, çığlık atmasına zaman olmamasına rağmen ağzı çokla açılmıştı.

Alex ayaklarının üzerinde sınıyordu, ağırlının çoğunu kırımızı benekli *clai' mor'*una vermişti. Başını eğdi ve sepet korumanın üzerindeki soğuk metale yasladı, göğsü kabarmış, bacakları harcadıkları devasa çaba sonrası görülür şekilde titiyordu. Çok çabuk olmuştu – aldatmaca, açık yaratma, sadece tek bir şansı olduğunun insana her şeyi göze aldırان umutsuz bilgisi – Garner'ın dikilip saldırıyı yeniden başlatmasını beklemişti.

Şimdi sessizleşen izleyici halkasındaki adamlar içinde, bazıları kendilerine hükmeden subayın seçiren, başsız ölüsüne bakıyordu ama çoğunun gözü kan kaybetmekte olan İskoçyalıdaydı. Çok sessiz, oldukça durağandı, zorlukla nefes aldığını ve Garner'ın bedeninin altındaki zemini ıslatan kanın damlama seslerini duyuyorlardı. Aynı zamanda Onbaşı Jeffrey Peters'ın tüfeğini kaldırıp başparmağıyla yavaş yavaş horozunu çektiğini, İskoçyalının göğsüne dikkatle nişan aldığını, parmağını ateşleyiciye doladığını ve tetiği çektiğini de duyular.

Çakmağın barutu ateşlemesi ve patlayan barutun kurşunu serbest bırakması arasındaki gecikmeyi ikinci bir patlama doldurdu. Peters havalandı ve uçtu, bu hareket silahının zararsız bir şekilde havaya fırlamasına sebep oldu. Duman geçtiğinde, alınının ortasında yuvarlak bir delik vardı, kenarlarında kırmızı bir çizgiyle Cyclop'un gözü olmuştu.

Kont Giovanni Fanducci arkasındaki sisin içinden bir düzine

silahlı klan adamı belirince tüfeğini indirdi. Adamların silahları şaşırmış İngiliz askerlerin seviyesindeydi.

“*Scusa, sinyor*. Eminim bunların üstesinden kendi başınıza gelirdiniz, ama eh... bütün eğlence sizin mi olacaktı?”

Alex zayıf bir şekilde gülümsedi. “Öyleydi aslında.”

“Yürüyebilir misin?”

Alex zor şekilde yutkundu ve başını salladı. “Yürüyebilirim.”

“*Bene*,” dedi Fanducci. Silahlarını havada tuttuklarını, aşağı gelirken yere indirmelerinin daha akıllıca olacağını unutan askerlere tüfeğini sallayarak işaret etti. Adamlar riayet eder etmez, silahları ve barutları toplayarak onları ormanın kıyısına taşıdılar. Askerler telaşlı bir grup halinde gelip alandan uzaklaşırken, Alex, iyi olan kolunu minnettar bir şekilde Fanducci’nin omzuna atmış, sisin ve ağaçların olduğu karşı yöne ilerliyordu.

Acıyla ve tükenmişlikle gözleri sulanan Alex’in, Fanducci durmalarını söyleyip onu devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerine nazikçe bırakana kadar ne kadar yürüdüklerine dair bir fikri yoktu.

“Çok kanamış,” diye mırıldandı Fanducci Alex’in kolundaki yarayı sarmak için gömleğinden şeritler kopartırken. “Yere eriyip akmamış olman bir mucize, arkadaşım.”

“Eğer gelmemiş olsaydın toprağa karışmış olurum. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Bana henüz teşekkür etme, Cameron,” diye cevap verdi sessizce... öylesine sessiz ve kısık ki, alarm zillerinin Alexander’ın sisli beyninde devreye girmesi birkaç saniye aldı. Hırpalanmış içgüdülerinden geriye kalanda beliren müphem kırıltılar elini nasılsa kamasının kılıfından yok olduğunu anlamak üzere beline gitmesine sebep oldu.

“Biz yürüyorken onu çıkarma cüretinde bulundum,” dedi kont harika bir İngilizceyle. “Geride duran arkadaşının tersine, kimsenin sınırlarını ya da yeteneklerini hafife almaması gerektiği gerçeğini takdir ediyorum.”

Alex cevap vermeden önce yakışıklı yüze uzunca bir süre baktı.

“Kendine yeni bir yetenek geliştirmiş gibi görünüyorsun,” dedi sakince.

Mavi gözler yukarı kalktılar. “Siyah Cameron’dan bir iltifat mı? Gururum okşandı.”

“Okşanmasın. Sen de kimsin? Ve bu özenli maskaralık niçin?”

“Özenli, evet. Bana, sana yaklaşmak için tilkiden bile kurnaz olmam söylendi ve bütün alçakgönüllülüğümle söylemeliyim ki, Kont Giovanni benim en iyi ve en gözde kişiliğim olmuştur.”

“Başkaları da mı var?”

“Bir bukalemun çevresindekilere uymak için daima renk değiştirebilmeli, siz de bunu takdir edersiniz, Mösyö Montgomery?”

İsmin kullanılması bir başla, daha yüksek sesli alarm zillerini çaldırdı ve Alex kontun yüzüne dikkatle, yakından baktı. Yolda bir yerde tüylü şapkasını ve yelekini atmıştı; koyu kahverengi saçları şakaklarında kıvrılmış, gri şeritlerle bezenmişti. Onunla ilgili bir şey oldukça aşına görünüyordu. Alex yorgun beynini biraz uzak geçmişi taramaya zorladı, kafasında bu adamın kim olduğunu bildiği dair çınlayan hissi açıklamak için geçmişinde bir olay hatırlamaya çalıştı. Mösyö Montgomery demişti. Ağzından kaçırma... yoksa kasıtlı bir ipucu mu?

Bir ipucu, sessiz sakinlikte Aluinn’in sesinin hayalet fısıltısı çınladı. Ve sana çok daha büyük olanını verseydi, onu başına çarpmak zorunda kalırdı. Seni uyardım, lanet olsun. Seni uyardım, ama beni ciddiye almadın ve şimdi çok geç.

Beni uyardın? Ne hakkında uyardın? Kim hakkında?

Düşün, seni aptal! Eskiye düşün...

Alex kavrayışının buz gibi zonklamasıyla katılaştı. Fransız adam! Aluinn aylar önce ona bir adamdan bahsetmişti... kendisini ele geçirmesi ve yardımcılarının on beş yılda başaramadıklarını gerçekleştirmesi için Argyle Dükü’nün kiraladığı bir katilden. Ama mümkün değildi! Beraber geçirdikleri onca şeyden, haftalardan, kamptaki arkadaşlık dolu aylardan, Derby’ye ilerlemelerinden, geri çekilmelerinden, **Culloden’dan** sonra mümkün değildi!

“Beni şimdiye kadar yüz kere öldürmüştün,” dedi Alex şok içinde bir mırıltıyla. “Şimdiye kadar neden bekledin ki?”

Fransız adam sevecen bir şekilde gülümsedi. “İyi bir soru, *mösyö*. Geçen haftalar boyunca kendime defalarca sorduğum bir soru.”

“Ve? Sorularına bir cevap buldun mu?”

“Hiçbirini sana açıklayamam. Kısa bir süre öncesine kadar kendime de açıklayamadım.” Alex’in kolundaki sargıları bağlama işini bitirdi ve doğruldu, İskoçyalının bedenindeki gerginlik artışı hissedince ihtiyatlı bir mesafeye yürüdü. Onun aptalca bir şey yapmasını engellemek için, Fransız adam tüfeklerinden biri aldı ve katladığı kolunda gelişigüzel bir şekilde dengeledi.

“Mesleğimizin tehlikelerinden birisi, *mösyö*: arkadaşlık. Gönül bağlarına direnme konusunda kendimle hep gurur duymuşumdur – özellikle bayanlar. İkna etmede. Bunda da, şimdi benden intikam almak için geri dönen, büyük bir hatayı bir kere etmiş bulundum.”

Alex kısmen dinliyordu. Fransız adamın, kendisi ayağa kalkmadan onu öldürebileceği sonucuna çoktan varmıştı; alçağın sinisi sevinçlerini dinlemekle ilgilenmiyordu.

İç geçirerek yaralı kolunun açısını ayarlayarak göğsünde yuvarı kaldırdı. “Öyleyse şimdi ne olacak, Fanducci... ya da adın her ne haltsa.”

“St. Cloud. Jacques St. Cloud.”

Alex’in yüzündeki kayıtsız ifade devam etti. Delici mavi gözlerin ardındaki yoğunluğun normalden fazla olduğunu tespit ettiğini düşündü, ama eğer ismin hatırlamasını engelleyen sıvalardan bazılarını kaldırması gerekiyorsa, sahibinin ümidi boşa çıkmıştı.

“Yani,” dedi St. Cloud düşünceyle. “Dünyada kalan hâlâ bazı sırlar var.”

“Sanırım seni anlamıyorum.”

“Beni anlaman, *mösyö*, sadece dinle.” Durdu ve parmağında ki kan lekelerine baktı. “Karin çok güzel bir kadın. Bu dünyada birbirine böyle benzeyen iki yüz olamaz, henüz görmedim – ya da belki de gördüm ama geçmiş yaraların acısını diriltmek istemedim. Anlarsın, bir zamanlar, güneşten daha canlı bir kadına, beni daha önce ya da sonra hiç yaşamadığım bir tutkuyla ısıtan

bir kadına çok, ama çok aşkıttım. Ne yazık ki, ikimizin de kontrol edemediği durumlar aramıza girip bizi ayırdı, onu kendi dünyasına, beni de kendi dünyama gönderdi.”

“St. Cloud...”

Fransız adam bir elini kaldırdı. “Lütfen. Bunu uzun boylu anlatmadan ve açıklamalarda bulunmadan anlatmak yeterince zor ki şu an ikimizin de zamanımızı boşa harcayacak vaktimiz ya da isteğimiz yok. Şunu söylemek yeterli, beş aydır aklımı kuşatan sorular ve açıklamaları bir saat önce anlaşıldı, karın bir isimden, her gece gözümü kapatmadan önce ve her sabah ilk nefesimi aldığımda kendime fısıldadığım bir isimden bahsettiğinde.”

“Catherine? *O nerede?*”

“Seni temin ederim, oldukça güvende. Onu ormanda geride bıraktım – eminim çok sinirlidir ve seni kurtarmaya yardım etmek için orada olacağına söz vermemden sonra iki kat ihanete uğramış hissediyordur. Akıl almaz genç bir bayan, mösyö. İkkinizin birbirinizi hak ettiğinizi bildiğim için babacan bir gurur duyuyorum. Kendime daha iyi bir eş seçemezdim.”

Alex bedeninde dalga dalga yayılan ikinci bir şok hissetti. Hatırladı! Catherine ve Deirdre Derby’den çekilen orduya ilk katıldıklarında fısıldanmış bir itiraf vardı. İngiliz teğmenin ölümüyle gelen şeytanları def etmek için ettiği dualarda Catherine, aynı zamanda annesinin kendisine anlattığı, Sir Alfred Ashbrooke’un ne onun ne de Damien’in babası olmadığıyla ilgili hikayeyi de aktarmıştı.

Bu tam bir şaka değil miydi? Alexander önündeki adamı inceleyen düşünmü. Suikastçıya çevrilmiş yan kesici sahip olduğunu bilmediği kızının kocasını öldürmeye mi gelmişti?

“Sevgili Tanrım,” diye mırıldandı Alex. “Catherine babası olduğunu biliyor mu?”

“Catherine?” diye sordu St. Cloud zayıf bir şekilde gülümseyerek. “Hayır, mösyö. Bu seninle benim aramda kalmalı, mezara kadar.”

“Ama o zaten Askbrooke’un kendi babası olmadığını biliyor. Hadi be adam, o seni seviyor. Bilmeye hakkı var.”

“Hayır,” dedi St. Cloud inatla, tüfeğinin nişanını ayarlayarak vurgu yaptı.

“Ve bu konuda sessizliğini koruyacağına dair senden söz almazsam, dükten kazanacağım ödülü almak için başını götürmem gerekecek.”

“Ama...”

Başparmağıyla tüfeğin horozunu sakinlikle ve anlamlı bir şekilde çekti. “Oğlumun ölüm felaketini zihnimde hep taşıyacağım, Alexander, lütfen... seninkini de taşımayayım.”

“Damien’i da biliyor musun?”

“Bir çocuk olduğumu biliyordum... evlilik dışında gebe kalınmış ve sevgili Caroline’i ni مناسب bir evliliğe zorlamakta etkili olan bir erkek çocuk. Bu uzun, uzun yıllar boyunca hiç öğrenmedim ve o zaman, keşke, acı düşüncelerin beni onlara neler olduğunu derinden araştırmaktan alı koyacağı kadar uzun zamanlar geçmişti. Ve hayatımı iyice içinden çıkılmaz hale getiren ve diğerlerini de riske atan çok fazla zor kararlar da alındı.”

Alex yavaşça başını salladı. Ailesi olan bir suikastçı mı? Barutla dolu bir odada sigara yakmak kadar olasılıksız ve sakıncalı. İsteksizce kabul etti. “Söz veriyorum. Catherine gerçeği benden duymayacak – ama beni ona kendin söylemen için sana rica etmekten de alıkoymayacak.”

“Belki bir gün yaparım. Ancak şimdi, kendi yollarımıza ayrılmanız en iyisi. Aileni ülkeden çıkarmak için zamana ihtiyacın olacak,” dedi St. Cloud dalgın bir halde. “Ve her köşede peşinizden gelen çakalların olmadığı yeni bir başlangıç için.”

“Dışarıda beş bin Campbell çakalı var, St. Cloud. İyisin, ama o kadar iyi değilsin.”

“Mösyö! Biraz hayal gücü, lütfen. Geride, alanda yatan mü-kemmel derecede iyi bir kafa var, emirle kesildi. Biraz siyah boya, bıçakla biraz yaratıcılık ve tamamdır: Dükün görme yete-neğindeki bozukluk ünüme leke getirmeyecek.”

Alex bir anlığına düşündü, sonra kemerinde taşıdığı gümüş-sarı yakut broşu açmak için acı dolu bir güçlkle uzandı.

“Bunu Arygyle Campbell’a ver. Bunu benden alabilmenin tek bir yolu olduğunu biliyor.”

St. Cloud taşlarla bezenmiş ve aile armasının kabartıldığı broşu inceledi. “*Bien*. Sanıyorum yeterli olur.”

Broşu güvenle ceketinin cebine koydu ve tabancasını deri kınasına yerleştirdi. Yürüyüp uzaklaşmak üzereyken Alex kolundan yakaladı.

“Arkadaşların var, St. Cloud. Seni geçmişte olduğun gibi değil, şimdi olduğun gibi değerlendirecek arkadaşların.”

St. Cloud bakışlarını damadının yakışıklı yüz hatlarına indirdi ve gerçek bir takdirle gülümsedi. “Ne yazık ki, senin de hiç şüphesiz kendi deneyimlerinle öğrendiğin gibi, benim... uzun süreli bağlar kurduğumu keşfetme eri halinde son derece tatmin olacak fazlaca düşmanım var. Kendine iyi bak, Alexander Cameron. Kızıma ve torunuma da iyi bak.”

Kendisiyle hafifçe dalga geçen bir selamlamayla, St. Cloud yoldan aşağı ilerledi ve saniyeler içinde, sisin ve gölgelerin içinde ortadan kaybolmuş gibi göründü. Alex birkaç dakika öylece oturdu, düşünceler içinde kaybolmuştu ve sonra, *clai’ mor’un* yardımıyla, ayağa kalkmak için uğraştı, ilgisini ormanın karanlığında bir yerde ürkmüş bir kartavüğünün sessiz hareketleri çekti ve güvenli yere bitkin tırmanışına başladı.

Sonuç

Vomerine mağaranın ağzında duran uzun boylu, kara düşünceler içindeki bedeninin arkasına yürüdü ve kollarını onun beline doladı. “Niçin kendine eziyet ediyorsun, Alex? Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Onları durduramazsın.”

Bir başka boğuk patlama serisi çevrelerindeki uçurumlardan ve çukurlardan yankılanırken ne bir karşılık geliyordu, ne de sert vücuttan bir hareket. Yaklaşık bir haftadır, Cameron’lar kalenin yukarısındaki mağaralarda gizleniyorlardı, askerlerin ilerleyip evlerini yıkmayacaklarını zor da olsa ümit ediyorlardı, ama bu

boş bir ümitti. Gecikme askerlere sadece kaledeki değerli eşyaları alıp bütün duvarların ve odaların içine ve etrafına beş yüz varil barut koymaları için bol zaman kazandırmıştı. İlk patlamalar yerin sarsılmasına ve duvarlardan ve mağaranın tavanından tozların uflanmasına sebep olmuştu ve o zamandan beri durmadan, asırlardan beri var olan temel, sistemli bir şekilde bombalanıyor ve moloz yığınının çevriliyordu.

Alex saatlerce mağaranın girişinde durdu, nehrin kıyısı boyunca yükselen siyah dumanları izliyordu. Onun tekrar dağdan inmesini engelleyen tek şey ağabeyinin dileklerine olan saygısıydı. Lochiel haklı olarak, Achnacarry'yi o ana kadar olduğu gibi hatırlamalarını söylemişti; yakıp kavrılmış direklerden oluşan bir iskelet ve askerlerin meydana geldiği bir enkaz olarak değil.

Dağlar da devriyelerle kavrılıyordu. Bir klan adamı Cumberland'in prensin Kuzeybatı İskoçya'da bir yerde saklandığına inandığını ve düşün Culloden'daki isyan ordusunu dağıtmaya kararlı olduğu şekilde Charles Stuart'ı yakalanmış ve mahkemeye çıkartılmak üzere Londra'ya götürülürken görmeyi kafasına taktığını söyledi.

Kaçak prensin arandığının işareti olarak, askerler böcekler gibi vadilerin altını üstüne getiriyor, yakıyor, yağmalıyor, el koyuyor, öldürüyor, korkudan sinen çiftçilere yardımcı olacak ya da destek sağlayacak her türlü şeyi yapıyorlardı. Arkalarında, eski haline getirmesi onlarca yıl almasa da, uzunca yıllar alacak olan bir boş arazi bırakarak gidiyorlardı.

İsyancılarla beraber savaştığından ya da onlara destek olduğundan şüphelenen herkes bir şekilde tutuklanıyor ve mahkemeyi beklemek üzere ya William ya da George Kalesi'ne gönderiliyordu. Yetkililere ve yasal işlemlere zaman kazandırma kararıyla, askerler esirlerini meşe ağacını yıktıkları süreden daha uzun tutmuyorlardı. En önde gelen Jakobit liderlerinden kırkının adını içeren bir liste İskoçya boyunca yayılıyordu ve yakalanmaları için konan etkileyici ödüller birçok açgözlü kişiyi dağlara çeviriyordu. Listenin üstünde Lord George Murray, James Drummond, Lochiel ve kardeşleri Dr. Archibald ve Alexander

Cameron, Ardshiel, MacDonald... vardı. Şanlı bir isyanın liderlerinden, beş parasız kaçaklara düşmüşlerdi; bir zamanlar lider ve kural koyucular, mutlak otoritenin sesleri şimdi eski kiracılarının sadakatine ve cömertliklerine bağlıydılar.

Kaçak Jakobitlerden hiç kimse Prens Charles'ın nerede olduğunu kesin olarak bilmiyordu. Lochiel onun Fransa'ya giden bir gemiyi yakalama ümidiyle sahile gittiğini düşünüyor gibiydi ama söylentiler onu Caithness kadar kuzeye ya da Ayr Ovaları kadar güneye götürüyordu.

“Donald seyahat edecek duruma gelir gelmez, buradan ayrılacağız,” dedi Alex, Catherine'in ellerini aldı ve belinden kaldırdı, böylece onu ileri çekip kollarına aldı. “Charles Stuart serbest olduğu sürece, askerler bölgeyi sorgulamayacak, tepeleri, kasabayı, köyleri aramaya devam edecekler. Bir kelimede, sana karşı yetersiz oluyorum. Kendinize lanet bir koca ve koruyucu seçtiniz, hanımefendi.”

Catherine onun kucağına kuruldu, yaralı koluna dikkat ediyordu. “Bütün istediğim bu, Alexander Cameron. Sadece bu. Sadece sen.”

Alex başını eğdi ve dudaklarını altın saçlarına gömdü. “Bana sahipsin. En ciddi onur sözüme de, seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım. Komplo, entrika, dövüş yok. Artık...” Duraksadı ve Catherine ona sardığı kollarını sıktı. Alex'in kalbindeki acıyı ve burukluğu dindirecek bir sözü olmadığı için çaresiz hissediyordu. Dipsiz ve sonsuzdu; gözlerinde ebedi bir ıstırap vardı, hayatının geri kalanı boyunca taşıyacağı bir kayıp.

“Onu tepenin üzerinde yürürken görmeyi beklemeye devam edeceğim, yüzünde gülümsemesiyle, bütün dünyanın problemi-ne avuçlarında taşıdığı kolay çözümüyle. Tanrım, onun değerini nasıl da bilmemişim. Onu bu kadar özleyeceğimi, benim için nasıl bir arkadaş ve kardeş olduğunu fark etmemişim.”

“Aluinn'i ben de seviyordum,” diye fısıldadı Catherine. “İyi bir arkadaştı ve Deirdre onu çok seviyordu...”

“Başka neredeyse her şeyi tercih ederim – savaşmayı, öldürmeyi, aptal, anlamsız ziyanı... ama Aluinn'in ölümünü değil. İnanmak istemiyorum ve kabul edemiyorum. Asla olmamalıydı.

İkisi de c şekilde ölmemeliydi. Bana son söylediği sözlerden biri köklerine geri dönüp sıradan bir çiftçi hayatı sürmeyi, yanında karısı ve çocuklarıyla yaşlanmayı ne kadar da çok istediği idi...”

“Alex, yapma. Bunu kendine yapma. Aluinn MacKail kendine böyle eziyet etmeni istemezdi, tıpkı, eğer tam tersi olsaydı, senin onun hayatını üzüntüyle sürdürmesini istemeyeceğin gibi.”

“Ama ölen ben olmadım,” diye acı bir sesle cevap verdi. “Öyle olmalıydı, ama olmadı. Aluinn öldü çünkü o her zaman yaptığı şeyi yapıyordu – benim sırtımı kolluyordu. Eminim dünyanın yarısına benimle sürüklenmeyi hiç istemedi. Bu yeri seviyordu. İskoçya’yı seviyordu; hiç ayrılmak istemedi. Benimle sürgüne sadece görev duygusuyla geldi ve sonra, Avrupa’da bir hayata alışınca sadece ben geri gelme zamanı olduğuna karar verdim diye geldi. Ona hiç bir zaman ne istediğini sormadım. Ona hiç bu lanet isyana katılmak isteyip istemediğini sormadım. Sadece geldi, savaştı ve öldü.”

“Oh, Alex, çok yanılıyorsun! Seninle kaldı çünkü senin arkadaşındı ve seninle kalmak *istiyordu*.” Uzandı ve titreyen ellerini yanaklarına koydu, aynı umutsuzluğu paylaşıyordu. “Bana daha önce, hayatta sahip olmamız gereken tek pişmanlıkların hiç yapmadığımız şeyler için olması gerektiğini söylemiştin. Aluinn MacKail’in hiç pişmanlığı olduğunu zannetmiyorum. Sürgünde peşinden gelmek onun tercihiydi, geri döndüğünde seninle gelmek de onun tercihiydi. Kendini bir zorba ya da derebeyi olarak hayal etmekten hoşlansan da, Aluinn senden korkmuyordu. Eğer o onca seneyi seninle birlikte hayaletleri kovalayarak geçirmek istemeseydi, geçirmezdi ve eğer İskoçya için iyi ve onurlu olan uğruna savaşmak istemeseydi, Culloden’da meydana yürümezdi. Onun yasını tut Alex, çünkü o nazik ve sevecen, şefkatli bir adamdı, en kötü saatlerde gülecek bir şey bulabilecek bir adamdı. Kaybın için ağla, aşkım, çünkü hayatımızda başka bir Aluinn MacKail, başka bir Deirdre, Damien ya da Struan MacSorley olmayacak. Ancak onlar için ağlayabildiğimiz, hatıralarıyla güldüğümüz, bize bıraktıkları hediyeleri diğerleriyle paylaşabildiğimiz sürece, hep bizim birer parçamız olacaklar. Ve bir şekilde, Achnacarry de öyle.” Sarmal şeklini alan siyah dumanları izlemek için döndü. “Onu olduğu

gibi hatırlarsak, uzun, gururlu ve güçlü, hep öyle kalır, tıpkı sis gibi, dağlar ve kırlardaki çalılar gibi.”

Şimdi yetersiz hissetme sırası Alex’deydi. Catherine öyle net ifade etmişti ve duyguları öyle temizdi ki, Alex’in ona tutunmaktan ve kaderin onları bir araya getirmek için kurduğu komplolara şükretmekten başka şansı yoktu. Açıklıkta şans eseri karşılaşma. Nadiren dürtülerle hareket eden bir adamın içgüdüsel bir şekilde yolunu son dakikada Derby’ye saptırması. Sarışın bir İngiliz güzellik ve serseri İskoç bir asker. Kim bunun yürüyebileceğini düşünürdü ki?

“Aluinn,” diye mırıldandı. “Aluinn senin beni evcilleştirecek kişi olduğunu daha Wakefield’deki handa tahmin etti.”

“Aluinn’imiz zeki bir adamdı,” dedi Catherine, ifadesine ilham veren şeyin ne olduğuna emin değildi ama kocasının gözlerine zayıf bir eğlence ışığının gelmiş olmasına sevindi. İyi olacaktı. Her şey iyi olacaktı.

“Oh!” dedi zorlukla nefes alarak ve aniden Alex’in kollarından kalktı.

“Ne oldu? Sorun ne?”

Catherine kasılmanın geçmesi için bekledi, sonra Alex’in elini alıp karnına bastırdı.

“Orada. Hissdebiliyor musun? Oğlun onu da konuşmaya dahil etmemizi istiyor.”

Alex Catherine’in ağızını kendininkine çekti. “Bu durumda, çok erken olmayacaksa, onay vermesi için bir isim önermek istiyorum.”

“Çok geç, lordum,” dedi başını sallayarak. “Üç isim seçtim bile.”

“Üç mü?”

“Evet, lordum. *Aluinn Ewen mhac Alasdair*. Bunun Siyah Cameron’ın oğlunun tarihi devam ettirmesine yetecek güçte bir etki sağlayacağını garanti ediyorum. Rose Hala’nın karanlık tanelerinin bile görmezden gelemeyeceği bir etki.”

Yazarın Notu

Hem *Gurur* hem de *Bedel* kurgu eserler, ancak en zengin hayal güçlerinin bile hikayeler geliştiremeyecekleri sebebiyle Jakobit ayaklanmasında adı geçen gerçek kişilerden bazılarını kullanma kışkırtmasına karşı koymak imkansızdı. Politika, siyaset ve çatışmalar türün sınırlılıklarının el verdiği ölçüde, doğrulukla aktarıldı. Prestonpans'ta ve Falkirk'teki Jakobit zaferleri inanılmazdı, Culloden sonrasında Cumberland birliklerinin işlediği utanç gibi; vicdanen, iki betimlemeyi de tefilletemedim, değiştiremedim ve “yumuşatamadım”.

Kullandığım belirgin gerçek kişilerden biri Donald Cameron'du, Lochiel'in Cameron'u. Klanların isyanın sonradan bilindiği gibi, ya da kaçındığı gibi Kırk-Beş'e “çıkıp” çıkmayacağı hakkında karar alınmasında kritik bir rol aldı. İsyanda yer alması ya da prensin savaş konseylerine etkin bir şekilde katılması Prestonpans ve Culloden'de Cameron klanının yürüttüğü kahramanca savaşlar kadar son derece gerçektir. Lochiel, o utanç verici gün Culloden'da aldığı korkunç yaralar sonucunda hayatta kaldı ve gerçekten, tepelerde saklandığı yerden, Achnacarry'deki mükemmel kalesinin yıkılmasına şahit oldu. Birkaç ay sonra Prens Charles'ı taşıyan aynı gemiyle İskoçya'dan kaçtı ama sağlığı hiçbir zaman tam olarak düzelmedi ve 1748'de Fransa'da öldü.